
3 1761 07360935 6

STRABONIS RERVM GEOGRAPHICARVM LIBRI XVII.

GRAECA AD OPTIMOS CODICES MANVSCRIPTOS
RECENSVIT,
VARIETATE LECTIONIS ADNOTATIONIBVSQVE
ILLVSTRAVIT,
XYLANDRI VERSIONEM
EMENDAVIT

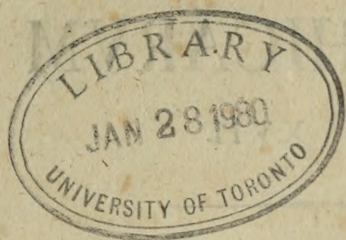
IOANNES PHILIPPVS SIEBENKEES
PROFESSOR ALTORFINVS.

INDE A SEPTIMO LIBRO CONTINVAVIT

CAROLVS HENRICVS TZSCHVCKE,
A. M. SCHOLAE ELECTORALIS MISNENSIS RECTOR ET
SOCIETATIS LAT. IENENS. SOCIVS.

TOMVS QVARTVS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA.
MDCCCVI.

LIBRARY
JAN 28 1980
UNIVERSITY OF TORONTO

PRAEFATIO.

Cum ante quinque annos Tomum tertium Strabonis in publicum emitterem, minime futurum esse putabam, ut per tam longum temporis spatium interpellata opera conticescceret, viresque adeo in ipso eluctandi nisu tantum non ita exstinguerentur, ut sero demum suscitari et ad opus persequendum instaurari possent. Etsi enim, benignissime demandata Electoralis hujus scholae provincia, penitus animo sentiebam, quot et quanta imposita suscepissem negotia, quorum et multitudo et gravitas virum probum et religiosum ita occupatum tenent, ut ad libros conscribendos animum vel nolit, vel nequeat adpellere, tum lubentius inter carissimos discipulos meos versari, cum iis sermones miscere, et, si qua nossem ad proferendam ipsorum felicitatem, adferre cuperem, subinde tamen honesta etiam otia adfutura esse praevidebam, quae cum aliis rebus tractandis recte dari possent, ad Strabonem conferrentur. Ita quidem effici poterat, ut, licet paullo serius, justo tamen tempore opus adparatum absolveretur.

At incidit casus luctuosissimus, qui eo gravius animum adfligit, quod incuria est advectus, quae nec precibus excitari, nec ullo impulsu evinci posset. Via enim illa, quae una me in scholam ducit, declivis praeterea, ita conlapsi vicini muri ruderibus, lapidumque et aliarum sordium confusa congerie impedita et praeclusa inde a longo satis tempore jacebat, ut sine gravi discrimine tentari vix posset. Quam cum mense Decembri an. 1804. domum repetiturus ingressus essem, eo magis anxius, quod paullo ante ultimum periculum evaseram, ubi vestigia ponerem, glacies dolosae nivi subposita male exceptum pedem tanto impetu repercussit, ut subito prostratus eum adtrahere in summo quamvis nisu et sistere erectus minime valerem. Adsunt discipuli, qui audita ingemiscentis praeceptoris voce conquassatum corpus deportant, accurrunt undique medici, succedunt subinde alii, alii aliunde arcessuntur, quae sit vera mali natura, sedes et curatio, disquirunt, ambigunt, disputant, sperant, desperant, et, quid aliud, discedunt, enectumque fere doloribus potentioris naturae viribus tradunt. Nolo hic lectorum animos auresque molliores fatigare tristissimi illius fati commemoratione ampliori, cum mea ipsius mens meminisse horreat insomnes noctes inertesque dies, quos gemebundus atrocissimisque dolorum tormen-

tis

tis difcruciatus traxi, fruftraque ingeminata laboris contentione obtundere tentavi. Haec tamen adtingere vifum eft, ut non folum ineluctabilem ceffatae operae caufam, fed et juftam excufationem cognofcerent lectores, animique fenfus leniores ad ipfum ejus judicium adferrent.

Interea non omnem Strabonis adornandi et locupletandi curam abjeci, fed, quae recondita noffem, honefti librarii ftudio et ope adjutus, conquirere perrexi, fpemque conceptam fucceffu non caruiffe gaudeo. *Bandinius* enim, quam pollicitus erat 4 codicum Mediceorum conlationem, paullo ante mortem ad me mifit, qui, etfi finguli non omnes libros amplectuntur, ita ut modo hic, modo ille deficiat, lacunam paffus, nullus a corruptionum labe intactus, multa tamen Strabonis loca tueantur, aut ad eorum inftaurationem viam aperiant.

Deinde cum ex Harlefii monito ad Fabricii bibliothecam Graecam Vol. 4. p. 569. cognoviffem, in bibliotheca Monacenfi Regia fervari exemplar editionis Aldinae cum notis criticis P. Victorii manufcriptis, ejus obtinendi caufa precibus adii *Aretinum*, eruditionis fama aeque atque humanitatis laude celeberrimum, quas ille non folum benevole excepit, fed etiam ita fuftinuit, ut re ad Auguftiffimum Bavariae REGEM, Summum Illum literarum optimarum proferendarum Auctorem, delata, be-

nignif-

nigniſſime Ille ipſius libri inſpiciendi poteſtatem daret; quam inſignem gratiam pia mente devenerari publice et pium eſt et jucundum. Rarius tamen acutus ille criticus adſperſit, quae ad Strabonis lectionem hodie receptam et ſtabilitam valerent, ſed plerumque in notandis et abſtergendis editionis Aldinae vitiis typographicis haeſit, ſic ut rara meſſis inde ad futuros uſus excerpi et conligi poſſet.

In reliquis eodem modo, quo antea, verſatus ſum, nec ſolum, quae in aliorum auctorum libris inveneram ſubſidia critica, ad ſua loca transtuli, ſed, quae mihi ipſi viderentur, adhibita codicum ope, rarius factis conjecturis, expedire tentavi.

Quorum certe conatus ſi probaverint aliquatenus aequi lectores, non ſolum, quod contendere nunc poteram, ſatis me adſecutum eſſe putabo, ſed et confirmato magis corpore poſtea verius praeſtare ſtudebo.

CAROLUS HENRICUS TZSCHUCKE.

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΑ΄ΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ΔΕΚΑ΄ΤΟΥ ΒΙΒΛΙ΄ΟΥ ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΑ.

Τὸ δέκατον [1] περιέχει τὰ περὶ Αἰτωλίαν καὶ τὰς παρακειμένας νήσυς· ἔτι δὲ Κρήτην πᾶσαν, ᾗ καὶ μάλιστα ἐγχρονίζει νόμιμά τε αὐτῆς διηγέμενος καὶ τῶν Κυρήτων, [2] πρός γε καὶ τῶν [3] Ἰδαίων Δακτύλων [4] τὴν ἐν αὐτῇ γένεσιν, καὶ τιμὴν καὶ ὄργια ἐπεξιών· καὶ τὸ ἴδιον δὲ γένος Στράβων ἀπὸ Κρήτης λέγει· ἔτι δὲ τὰς περὶ Κρήτην νήσυς, πολλὰς [5] ὕσας, ἐν αἷς εἰσι καὶ αἱ Σποράδες καὶ τῶν Κυκλάδων ἔνιαι.

1.) Deeſt in Pariſ. Moſcov. Medic. 1. 3. incommode in aditu argumenti ita compoſiti. Deinceps pro τὰ Moſcov. τὰς repoſuit et Θετταλίαν pro Αἰτωλίαν, quod utique artius contineat nexum cum ſuperiori libro ejusque a Theſſalia ad Euboeam tranſitum. At cum inde ſtatim Auctor ad Aetoliam et Acarnaniam verſus occidentem progrediatur, deſcriptisque iis regionibus inſulas inde ad Cretam ſitas perſequatur, praeferenda eſt lectio vulgaris, etſi diligentius argumenti ſumma poterat exponi.

2) Medic. 3. πρός γε.

3) Voces Ἰδαίων Δακτύλων ſpatio vacuo rependuntur in Moſcov. Tum articulum praepoſitum omiſerunt Aldus et Hopperus, et pro Δακτύλων Medic. 1. 2. ſubſtituunt διδασκάλων, quod et reddidit Guarinus; male; in ſecundo tamen, facta correctione, inductum eſt.

4) Medic. 3. τῶν ἐν αὐτῇ. Probo vulgatam. Pro τιμὴν Moſcov. θεσμὺς non male et ad ipſam narrationem propius, quamvis et alterum intelligi poteſt. Tum ante γένος in Medic. 1. 2. edd. Aldi et Hopperi deeſt δὲ, et pro περὶ Κρήτην Medic. 2. dat τῆς Κρήτης.

5) οὔσας. Medic. 1. 2. Pariſ. Moſc. ſubjiciunt inani augmento περὶ τὸ βιβλίον, quae verba praeponunt contra Aldus et Hopperus, excluſit Xylander.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI DECIMI CAPITA.

Decimus liber continet cum regionibus finitimis Aetoliam et adjacentes insulas: tum Cretam omnem, cui maxime immoratur, edisserens ejus instituta et Curetum, Idaeorum insuper Dactylorum in eadem ortum, honorem et orgia persequens; singulare vero etiam genus ex Creta commemorat; porro multas numero circa Cretam insulas, in quibus etiam sunt Sporades et Cyclades nonnullae.

ΣΤΡΑ-

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

1

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

[1] Ἐπεὶ δὲ ἡ Εὔβοια παρὰ πᾶσαν τὴν παραλίαν p. 444.
ταύτην παραβέβληται, τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Θετταλίας, πλὴν τῶν ἄκρων ἑκατέρωθεν, οἰκεῖον ἂν

VARIANTES LECTIONES.

1) Moscov. et Medic. 1. hic ex correctione ἐπειδή. Idem in Polybio 1, 30, 12. — notatur. Vulgata lectio transitum ex connexu respicit. Tum ante παραλίαν deest articulus in edd. Aldi et Hopperi. Deinde ταύτην ejecit Gem. Pletho B. et postea voces πλὴν τῶν ἄκρων ad Εἰρέτης μερῶν.

STRABONIS GEOGRAPHICARVM RERVM

LIBER DECIMUS.

CAP. I.

§. 1.

Jam cum Euboea juxta totam hanc oram maritimam porrigatur, quae a Sunio est usque ad Thessaliam, exceptis utrinque extremitatibus, com-

Euboea. εἴη [2] συνάψαι τοῖς εἰρημένοις τὰ περὶ τὴν νῆσον, εἶθ᾽ οὕτω μεταβῆναι πρός τε τὰ Αἰτωλικὰ καὶ τὰ Ἀκαρνανικά, ἅπερ λοιπά ἐστι τῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν.

§. 2.

[1] Παραμήκης μὲν τοίνυν ἐστὶν ἡ νῆσος ἐπὶ χιλίους σχεδόν τι καὶ διακοσίους σταδίους ἀπὸ Κηναίου πρὸς [2] Γεραιστόν· τὸ δὲ πλάτος [3] ἀνώμαλον, [4] κατὰ

2) Moſcov. περιάψαι. Illud etiam propter ſequens περὶ melius.

1) Gem. Pletho B. Παραμήκης δ᾽ ἡ νῆσος. Poſt σχεδὸν καὶ Moſcov. omiſſo τι, quod intactum reliquit lib. 8. p. 335. ſ. 17. lib. 12. p. 551. fin. et alibi, parum tamen ſibi conſtans. Neque tamen τι averſatur vocabula numeri, quantitatis, quamvis et abeſſe poteſt.

2) Moſcov. Γέραστον; (cf. paullo poſt;) Medic. 2. ex correctione Γεραστόν, quae ſcriptura per α etiam alibi paſſim in libris objicitur. Vid. ad Demoſth. in Philipp. orat. 1. p. 49 Lipſ. Euripid. in Oreſte v. 93. Et ſic editum exſtat in Martiano Capella lib. 6. p. 213. Utramque formam adfert Etymol. M. p. 227. ita, ut ſimul accentum regat. Nempe γέραστος, (quam vocem ignorant Lexica noſtra) i. e. ἔντιμος a γέρας ducit; Γεραστὸς Euboeae facit promontorium. Ita vero etiam γέραος et γεραιὸς variantur. Cf. infra ad p. 446. ex quo loco, adpoſita Homeri auctoritate, Γεραιστὸς probatur, quod cum epitome etiam praeferunt ceteri libri; et quae de nominis mutationibus monuit Waſſe ad Thucyd. 3, 3. Hinc ε pro αι habet Procop. de B. Goth. 4, 22.

3) Moſcov. Medic. 1. 2. (ex correctione) 3. ἀνώμαλος, ut ad νῆσος referatur.

4) Poſt κατὰ Moſcov. (hic et πλεῖον) Medic. 1. 2. 3. Venet. Gem. Pletho B. inſerunt δὲ, quod in hoc nexu et Strabonis uſu recepi.

commode ejus inſulae deſcriptio ſuperioribus annectetur: deinde ad Aetoliam Acarnaniamque pertinentia progrediemur, quae ſolae partes Europae ſuperſunt enarrandae.

§. 2.

Euboea igitur inſula oblonga eſt, a Cenaeo ad Geraeſtum

τὰ δὲ τὸ πλέον ὅσον πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν σταδίων. Euboea. Τὸ μὲν οὖν Κηναιόν ἐστι κατὰ Θερμοπύλας καὶ τὰ ἔξω Θερμοπυλῶν ἐπ' ὀλίγον· [5] Γεραιστὸς δὲ καὶ [6] Πεταλία πρὸς Σούνιον. Γίνεται οὖν ἀντίπορθμος τῇ τε Ἀττικῇ, καὶ Βοιωτίᾳ, καὶ Λοκρίδι, καὶ τοῖς [7] Μαλιεῦ-

5) Sic in margine Moscov. at in ipso contextu, ut paullo ante, Γέραστος, nec aliter ex correctione Medic. 2.

6) Quid hoc sibi velit, non satis video, neque tamen mutandum duxi. Plinius 4, 12. [s. 23.] *Petalias* insulas quatuor ponit in Euripi Euboici primo introitu; utique procul et a Sunio distantes et a Geraesto. *Xylander.* In *Petalia* haesit aqua Xylandro: et sane pauci ejus meminere. Porro autem dubium non est, has esse quatuor parvas insulas, quas Plinius in introitu Euripi collocat non procul a Sunio. Nam quod insulas facit, cum Strabo promontorium, id vero novum non est. Sic Scombaria in Hispania, Caenys in Italia, Minoa in Graecia aliis insulae dicuntur, aliis ἄκρα et promontoria tantum. Quod autem quatuor esse Plinius scribit, in tot nimirum partes hoc promontorium fuit divisum. *Casaubonus.* Πεταλία sustinent libri omnes et scripti et editi, tantum quod in Medic. 2. Θετταλία hinc longe aliena exstat, et in Gem. Plethone B. verba δὲ καὶ Πεταλία exsulant; nec reddidit illud nomen epitome. Post Σουνίῳ dant Moscov. Medic. 3. et Gem. Pletho B. mutatione crebra, de qua etiam monui ad lib. 9. p. 436. f. 618. A vulgata non discedo, cum directionem potius in situ, quam viciniam indicare velit.

7) Moscov. et Gem. Pletho B. Μηλιεῦσι. Utraque forma proba et in auctoribus obvia; Dorica una, quam frequentior usus celebrat, et Romani exceperunt; Ionica altera, nec ab Atheniensibus rejecta. Sic de sinu et civibus apud Thucyd. 8, 3. Polyb. 9, 41. — Μαλιεῖς dicit Xenophon in Histor. Gr. 6, 5, 23. et plures alii. Vid. Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 704. aliique ad Melam 2, 3, 6. nominati. Similem vero formae inconstantiam, vel ab ipso profectam, vel a librariis obtrusam, ostentat Diodorus, in quo exstat 12, 77. 15, 77. Μηλιεῖς, cum alibi inveniatur Μαλιεῖς. Cf. Wesseling. ad 15, 85. Equidem usitatiorem for-

raestum porrecta, ad stadia circiter CIϽ CC. Latitudo inaequalis est: ubi maxima, stadiorum fere CL. Cenaeum quidem Thermopylis opponitur, et quae extra eas non procul sita sunt: Geraestus vero et Petalia Sunio. Itaque insula haec opponitur Atticae, Boeotiae, Locridi,

Euboea. στι. Διὰ δὲ τὴν ϛενότητα καὶ τὸ λεχθὲν μῆκοι ὑπὸ τῶν παλαιῶν Μάκρις ὠνομάσθη. Συνάπτει δὲ
p. 445. τῇ ἠπείρῳ κατὰ [8] Χαλκίδα μάλιϛα, κυρτὴ [9] προπίπτουσα πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Αὐλίδα τόπους τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιοῦσα τὸν [10] Εὔριπον, περὶ οὗ διὰ πλειόνων εἰρήκαμεν, σχεδὸν δέ τι καὶ περὶ τῶν ἀντιπόρ

formam retinui, quam et alibi Noster sequitur lib. 8. p. 333. f. 6. lib. 9. p. 429. f. 573. Ceterum quae hinc leguntur ad Συνάπτει, omisit Gem. Pletho B.

8) Πάλιν addit Gem. Pletho B. per explicationem; ali. enim ignorant.

9) Ita Vatic. 1. 2. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Editiones omnes προσπίπτουσα, quod et praetulisse videntur Paris. et Gem. Pletho. Sic et Eustathius ad Il. 2, 537. p. m. 211. ex quo simul eam lectionem in nostro probat Politus Tom. 2. p. 581. Commutatio harum particularum solemnis et in hoc ipso verbo obvia. Cf. Schweighaeuser ad Polyb. 1, 30, 12. 4, 63, 6. et ad Strabon. lib. 7. p. 441. n. 8. ubi male excidit προπίπτουσα in Codd. Utra valeat, disquirendum. Προσπίπτειν viciniam, admotionem indicat, προπίπτειν notionem formae prominentis addit, vel omnino prominentiam declarat, et hinc de montibus, promontoriis dici solet excurrentibus. Sic Noster lib. 2. p. 108. f. 288. p. 130. f. 347. lib. 11. p. 499. et alibi. Hinc, monente etiam Casaubono, recte hoc ex libris postea est repositum lib. 2. p. 124. f. 331. Jam vero etsi toti Boeotiae obposita sit Euboea, (Mela 2, 7, 9.) ejus tamen partes, in varias formas versae, vel propius vel longius continenti admoventur, quod et in sequentibus Strabo declarat. Ad Chalcidem igitur ex sinuoso recessu inflexa procurrit versus Aulidem Boeotiae. Ideo κυρτὴ Noster recte dixit, quod τῷ κοίλῳ est obpositum, et hinc Boeotia ibi in duas partes diducitur. (lib. 9. p. 400. f. 387.) Tali etiam forma locus ille in tabulis recentiorum adparet, et vere inter πέδας Ἑλλάδος a Philippo ponebatur. Cf. Polyb. 17, 11. Sequi ergo placuit optimorum librorum exempla.

10) Conquievit hic Gemistus Pletho B. depositam telam redorsus infra in nomine Ellopia.

cridi, Maliensibus, freto intercipiente. Ob angustiam vero et quam diximus, longitudinem ab antiquis fuit Macris nominata. Ad continentem proxime accedi apud Chalcidem, ubi incurvata ad Boeotiae loca Aulidi propinqua excedit, Euripumque efficit: de qu

τιπόρθμων [11] ἀλλήλοις τόπων [12] κατά τε τὴν ἤπει- Euboea-
ρον καὶ κατὰ τὴν νῆσον ἐφ' ἑκάτερα τȣ Εὐρίπου
τά τε ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτός. Εἰ δέ τι ἐλλέλειπται,
νῦν προσδιασαφήσομεν. Καὶ πρῶτον, ὅτι τῆς
Εὐβοίας τὰ Κοῖλα λέγουσι [13] τὰ μεταξὺ Αὐλίδος

 καὶ

11) Sic Moscov. Medic. 1. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi et Xyl. quod elapso ι in Casaub. ed. 1. vitiose transierat in ἀλλήλοις, unde post ἀλλήλως enatum est. Equidem revocavi veterem lectionem, tamquam aptiorem, et quod solet Noster dativum adjungere, ut lib. 8. p. 332. s. 6. et alibi, hic etiam antea.

12) Ald. Hopper. κατά γε τήν. Vulgata bene habet. Pro ἐλλέλειπται Medic. 2. ex correctione ἐκλέλειπται. Prius ad auctoris sententiam est aptius. Eadem variatio notatur in Demosthene pro cor. p. 257. Lips.

13) Epitomae [p. 129. Hudf.] etiam scriptae pro Aulide Caphareum habent. *Xylander.* Probo lectionem epitomes τὰ μεταξὺ Καφηρέως. Atque haec lectio parum a Ptolemaica descriptione [3, 15.] variat. Aulis autem in continenti sita est, neque huc quidquam facit: Chalcidem potius dixisset. *Casaubonus.* Probat hanc Casauboni conjecturam Larcher. ad Herodot. 6, 100. Tom. 4. p. m. 403. quam et in versione Germanica excepit Penzelius, adsentiturque Dukerus ad Liv. 31, 47. in. quia, si Αὐλίδος scripsisset Strabo, *Caphaeea* potius, quam Geraestum nominaturus fuisse videatur, etsi Αὐλίδος fortasse defendi posse putat, quia latius produci hanc adpellationem intelligi possit ex Valerio Max. [1, 8, 10.] Lucano, [5, 194. sq.] Philostrati vita Apollonii 1, 24. et iis, quae ibi Olearius adnotaverit. Parum tamen inde ad hanc disputationem proficias; immo, si de pugna Persarum ad Artemisium verba τὸ ἐν Κοίλῃ Εὐβοίας referri debent, aliquantum hinc removetur. Debebat utique noster, cum Euboeae figuram describat, remota Aulide, ab insulae ipsius loco terminum statuere. Neque tamen in tanta nominum illorum discrepantia altera lectio receptae substitui potest, exstatque adeo

copiosius diximus, uti fere de locis continentis atque insulae, ab utraque parte Euripi interventu diremtis, externis atque internis. Si quid praetermissum fuit, id jam nunc explicabitur. Principio Cava Euboeae vocantur, quidquid loci est inter Aulidem et Geraestum; nam

Euboea. καὶ [14] τῶν περὶ Γεραιςὸν τόπων· κολποῦται γὰρ ἡ παραλία· πλησιάζουσα δὲ τῇ Χαλκίδι, κυρτοῦται πάλιν πρὸς τὴν ἤπειρον.

§. 3.

Οὐ μόνον δὲ Μάκρις ἐκλήθη ἡ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς. Εὔβοιαν γοῦν εἰπὼν ὁ ποιητής, [1] τοὺς ἀπ'

eo simile exemplum Valerii Maximi c. 1. qui Coelam Euboeam inter Rhamnunta (in Attica) et Caryſtum Euboeae ponit. Nempe τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας varie, modo anguſtiori, modo latiori ſenſu, dicuntur. Illo apud Ptolemaeum c. 1. qui tamen vel in eo ab epitomatore diſcrepat, quod non inter, ſed poſt Geraeſtum et Capharea conlocat; latiori, et ne ſic quidem conſtanter, apud Valerium. Livius 31, 47. in. ad totum ſinum Euboicum adpellationem hanc profert, et poſt eum Oroſius 6, 15. Ad promontoria omnino et loca aſpera mari obverſa refert Dio Chryſoſt. orat. 7. p. 222. ed. Reisk. cujus locum explicat Valckenar. ad Herodot. 6, 100. Sed ſatis hic quidem de iis, quae ex Leopardi emendatt. 13, 21. facile augeri poſſint. Sic vero Moſcov. lectio τὸν μεταξύ, ut referatur ad vulgatum τόπον, ipſa corruit. Ceterum totum hunc locum inde a verbis Συνάπτει δὲ τῇ ἠπείρῳ ad πάλιν πρὸς τὴν ἤπειρον ſine juſta cauſa, nec adnuente Straboniana forma, ad gloſſas ablegandum cenſet Penzelius.

14) Ita Vatic. Medic. 2. 3. Verct. Pariſ. uti jam conjecerat Caſaubonus. Alii cum edd. τὸν — τόπον, ad nexum et rem, ut ſuperiora comprobant, parum accommodate. Γέρασον et hic, ut ſupra, dat Moſcov. de quo dictum.

1) Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi τοὺς ἐπ' αὐτῆς. Sed recte illud ex periphraſi. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 1. Pro ἀεὶ Moſcov. αἰεὶ, quod in ipſo Homeri loco valeat, in quo quidem Medic. 1. dat εἶχον pro ἔχον, reluctante metro.

nam in ſinum ibi ora maritima flectitur: ad Chalcidem autem appropinquans, rurſum ad continentem incurvatur.

§. 3.

Non modo autem Macridis nomen geſſit Euboea, ſed Abantidis etiam. Homerus quidem, cum Euboeam

ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας οὐδέποτε εἴρηκεν, ἀλλ' Ἄβαντας ἀεί· Euboeam

Οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες.

Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο.

Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θρᾶκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον, καὶ ἐπονομάσαι Ἄβαντας τοὺς ἔχοντας αὐτήν· οἱ δ' ἀπὸ ἥρωός φασι, καθάπερ καὶ Εὔβοιαν ἀπὸ ἡρωΐνης. Τάχα δ' ὥσπερ Βοὸς αὐλὴ λέγεταί τι ἄντρον ἐν τῇ πρὸς [2] Αἰγαῖον τετραμμένῃ παραλίᾳ, ὅπου τὴν Ἰὼ τεκεῖν φασιν Ἔπαφον, καὶ ἡ νῆσος ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἔσχε τοῦτο τοὔνομα. Καὶ Ὄχη δὲ ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος· καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Καὶ [3] Ἐλλοπία δ' ὠνομάσθη ἀπὸ Ἔλ-

A 5

2) Ex Casauboni ed. altera in Amstelodamensem vitiosum Αἰγαῖαν fluxit. Tum inverso vocabulorum ordine Moscov. dat φασὶ τεκεῖν. Prius φασίν, deest in Paris. Paullo post Moscov. scribit τὸ ὄνομα.

3) Sic omnino scribendum, non Ἐλλωπίδα: o parvum alii auctores omnes faciunt. Vide Eustathium in catalogo ad versum 538. *Xylander.* Nempe Ἐλλωπίδα invenerat in edd. Aldi et Hopperi, quae et subjiciunt Ἔλλωπος, et post

am nominet, ejus tamen incolas nusquam vocat Euboënses, sed semper Abantes.

Euboeae cives spirantes robur Abantes.

Huic et Abantes erant comites.

Aristoteles ait, Thraces Aba, Phocidis urbe, profectos insulam hanc occupasse, et incolis Abantum nomen imposuisse. Alii id ab heroë quodam ductum dicunt, ut et Euboeae ab heroina. Forsassis autem, sicut antrum quoddam in ora mari Aegaeo obversa Bovis aula dicitur, ubi Io Epaphum enixa dicitur, ita hinc insula quoque Euboea fuit nuncupata. Quin et Oche appellata fuit, quod nomen etiam maximus Euboicorum montium gerit: Eliopia, ab El-

Euboea. Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος· οἱ δὲ [4] Αἴκλου καὶ Κόθου ἀδελφόν φασιν, ὃς καὶ τὴν Ἐλλοπίαν κτίσαι λέγεται χωρίον ἐν τῇ Ὠρίᾳ καλουμένῃ τῆς [5] Ἱστιαιώτιδος πρὸς τῷ Τελεθρίῳ ὄρει, καὶ τὴν Ἱστίαιαν προσκτήσασθαι, καὶ τὴν Περιάδα, καὶ [6] Κήρινθον, καὶ

post Ἐλλωπίαν. Codices ab aliis auctoribus confirmati satis probant Ἐλλοπίαν, tantum ex correctione Medic. 2. fert Ἔλοπος. Hinc vero Gem. Pletho B. ad alia deflectit, in quo et A. consentit.

4) Αἴκλου reposui ex ipso Strabone, qui et libro septimo finiente [p. 321. s. 444. a] et hoc ipso libro paullo post [p. 447. in.] sic eum vocat. *Xylander.* Aldus enim et Hopperus relictum tradiderant Αἰάκλου. Sed et codices quidam hoc nomen corrumpunt. Sic Vatic. Paris. Moscov. Ἀαίκλου; Urbin. Ἀέκλου; Medic. 2. Ἀβίκλου. Nec minorem injuriam in aliis auctoribus tulit. Sic in Plutarchi Qu. Gr. p. 187. Lips. Ἄρκλος; Stephano Ἔγκλεος s. v. Ἐλευθερὶς, unde urbium recensum adeo auxit Ortelius in Thes. Geogr. h. v. et Holsten. p. 110. virorum nomina. At reliqui codices cum Guarino veram scripturam servarunt, quam et exhibet Scymnus Chius v. 574. Sic infra Αἰκλὸς, disjecto tantum accentu, omnes editiones.

5) Medic. 2. ex correctione τὴν Ἱστιαιώτιδα. In sequentibus retracto accentu reposui Ἱστίαιαν, secutus Homerum Il. 2, 537. Stephanum et Eustathium ad Homer. c. l. qui diserte monet, ita ab accuratioribus signari. Sic et Νίκαια, Φώκαια. Vulgo enim ferebatur Ἱστιαία, ut in Pausania, Suida.

6) Paris. Venet. prave Κίρινθον. Verior aliorum scriptura ex Homero Il. 2, 538. nota. Sic et Ptolem. 3, 15.

Ellope Jovis F. Hunc Ellopem sunt, qui Aecli et Cothi fratrem faciant, ab eoque conditam dicant Ellopiam, qui est locus in Oria Histiaeensis regionis ad montem Telethrium, post quoque accessisse Histiaeam, Periadem, Cerinthum, Aedepsum, et Orobias, ubi fuit

καὶ [7] Αἴδηψὸν καὶ [8] Ὀροβίας, ἐν ᾧ μαντεῖον ἦν ἀψευδέστατον· ἦν δὲ μαντεῖον [9] καὶ τοῦ Σελινουντίου Ἀπόλλωνος· μετῴκησαν δὲ τὴν Ἱστίαιαν οἱ [10] Ἐλλοπι- Euboea.

7) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. edd. Aldi, Hopperi Ἔδεψὸν; Paris. Ἐδηψὸν; Guarinus *Edepsum*; Vaticani, opinor, Αἴδηψον,, quod praeeunte Xylandro, receperunt ceterae editiones. Similes nominis depravationes recensui ad lib. 9. p. 425. s. 546. n. 11. ubi hic locus exciderat, et addi possunt Xylander et Reiskius ad Plutarch. de fraterno amore p. 902. Lips.

8) Legendum censeo Ὠρωπείας vel Ὠρωπίας. Sic enim Strabo loquitur in principio libri 9. p. 391. s. 334. τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τὸ προσάρκτιον ἐπὶ πλευρὸν ἀπὸ τῆς Ὠρωπείας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος. Ager enim Oropius et in Boeotia et in Euboea est, ab urbe cognomine appellationem habens. *Berkelius* ad Stephanum p. 469. At vulgata lectio, quam exhibent omnes libri, valide corroboratur ipsius Strabonis testimonio lib. 9. p. 405. s. 414. (ubi vitiose Ὀρόβαι ex Mss. notatur pro Ὀρύβαι) ad quod accedit auctoritas Thucydidis 3, 89. Decepit Berkelium Stephanus, ipse nominis utriusque similitudine deceptus, vel, si Salmasio ad Solin. cap. 13. s. 7. p. m. 105. suffrageris, verba: Ἔστι καὶ ἄλλη (Ὠρωπὸς) Εὐβοίας, propter sequentia: Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ, spuria habenda sunt.

9) Τὸ καὶ abundare, recte vidit Xylander. Explicatio enim praecedentium verborum subjicitur, non rei novae augmentum.

10) Haeret in forma hic vulgata Ἐλλοπεῖς Gavel in Observatt. Miscell. nov. Tom. 5. p. 463. malitque reponere Ἐλλοπιεῖς, uti paullo post legitur; non enim esse ab Ἐλλόπεια, etsi sic vulgo scribatur in Stephano s. v. Σχοινοῦς, sed ab Ἑλλοπία, qua forma paullo superius adfuit in Strabone. Cf. Stephan. s. v. Αἰλία et Gavel. Dicitur quidem Θεσπιεῖς; at id non tam a Θέσπεια, quam a Θεσπιαὶ derivatur. Sic a Λαμία descendit Λαμιεύς. Optime numi dubitandi caussam praeciderent, si adessent, quod et judicavit Berkelius ad Steph. p. 342. Cum in his non semper certam legem sequantur codices nec constanter, malui receptam usu formulam repraesentare, quam etiam declaravit Gavel c. l. T. 4. p. 234. sq. et paullo inferius plerique libri exhibent.

fuit veracissimum Apollinis Selinuntii oraculum. Caeterum Ellopienses Histiaeam commigraverunt, urbemque eam

Euboea. λοπιεῖς, καὶ ηὔξησαν τὴν πόλιν [11] Φιλιστείδου τοῦ τυράννου βιασαμένου μετὰ τὰ Λευκτρικά. Δημοσθένης δ' ὑπὸ Φιλίππου καταστάθηναι τύραννόν φησι καὶ τῶν [12] Ὠρειτῶν τὸν Φιλιστείδην· οὕτω γὰρ ὠνο-

11) Fluctuantur hic libri in penultima ſyllaba, quam alii per ι efferunt, ut Medic. 1. 2. Moſcov. et Pariſ. eandem etiam poſt ſecuti rationem, alii, quibus accedunt editiones, per ει. Si Demoſthenem reſpicias, quem ipſe arceſſit ex Philipp. 3. p. 119. Lipſ. ſimplex ι praeferendum erit. Eodem tamen modo in notioribus nominibus ejusdem formae variatur paſſim. Sic Ἀριστίδης legitur in epigraphe ſtatuae, quam exhibuit Gronovius in praefatione ad theſaur. antiqu. Gr. Tom. 4. et in numo apud Boſium ad Nepotis Ariſtid. in. cum alias Ἀριστείδης ſcriptum inveniatur. Quae tamen in his ratio valeat, ſatis eſt legibus Grammaticis conſtitutum, quae hic ι tuentur. Et ſic idem nomen prodit apud Athenaeum 1, 17. ſ. 35. 12, 9. p. 538. et de eodem homine ex Charace adſertur a Stephano ſ. v. Ὠρεός. Eodem autem modo a Philiſtus deſcendit, ut a Philippo Φιλιππίδης, quod dabat, ante Schweighaeuſerum quidem, Athenaeus 1, 17. ex Xenophontis Sympoſio 1, 11. 4, 51. ubi Philippus idem vocatur, uti ſolent paſſim patronymica et primitiva invicem commutari, de quo vid. Reiske ad Lyſiam p. 836. et 848. et quos laudat. Exempla, veluti Ἀσκληπιάδης, Ἀμφιτρυωνίδης, dabit etiam Toupius in emendatt. in Suidam Vol. 2. p. 11. (ed. Oxon. 1790.) Plura antea congeſſerat Hemſterhuſ. ad Luciani Timon. c. 44. Quidam, etſi denominativum a Philippus putant, et certe Φιλιππίδαι plures a Suida commemorantur propriis nominibus, duplicem tamen terminationem agnoſcunt, cujus exempla in multis multa dedit Verheyk. ad Antonin. Liber. cap. 2. et quos memorat.

12) Caſaubonn. Venet. Ὠρειωτῶν. Vulgata aliorum, epitomes etiam, ſcriptura bene habet, de qua et prolixa exſtat diſputatio apud Stephan. ſ. v. Ὠρεός. Ita etiam Demoſthen. in Ariſtocrat. p. 691. Lipſ. Schol. Luciani ad Jov. Tragoed. cap. 25.

eam auxerunt, coacti a Philiſtida tyranno poſt Leuctricam pugnam. Demoſthenes Philiſtidam etiam Oreitis tyrannum impoſitum a Philippo ait: nam Hiſtiaeenſes

ὠνομάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς, καὶ ἡ πόλις ἀντὶ Ἱστιαίας Ὠρεός· ἔνιοι δ' ὑπ' Ἀθηναίων ἀποικισθῆναί φασι τὴν Ἱστίαιαν ἀπὸ τοῦ δήμου [13] τῶν Ἱστιαιέων, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐρετριέων τὴν [14] Ἐρέτριαν. Θεόπομπος δέ φησι, Περικλέους χειρουμένου τὴν Εὔβοιαν, τοὺς Ἱστιαιεῖς [15] καθ' ὁμολογίας εἰς Μακεδονίαν μεταστῆναι, δισχιλίους δ' ἐξ Ἀθηναίων ἐλθόντας τὸν Ὠρεὸν οἰκῆσαι, δῆμον ὄντα πρότερον τῶν Ἱστιαιέων. Euboea.

§. 4.

13) Duplex hic objicitur variatio. Casaubonn. Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. Paris. Venet. τοῦ. Tum Vatican. Urbin. Medic. 1. 2. (hi duo ex correctione) 3. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Ἱστιαίων, uti in sequ. vocantur. Sic alibi in Ἱστιεῖς transeunt. Sed Ἱστιαιεῖς ex Stephano noti et ex iis, quae monuit Wesseling. ad Diodor. 11, 13. extr. suffragantibus etiam numis. Utrimque probo lectionem a Casaubono propositam.

14) Ἐρετρίαν, hac accentus sede, scripsit hic Casaubonus, cum alias praeferat Ἐρέτριαν, ut plurimi alii, et hic Moscov. Sed cf. notata ad lib. 9. p. 403. s. 399. not. 1. Antea pro Ἐρετριέων Medic. 3. Paris. Ἐρετριαίων; ed. Xyl. Ἐρετρίειων, quod fluxit ex vitiosa lectione Ἐρετρίειον in ed. Hopperi. Vera scriptura nota. Post ante Εὔβοιαν articulum abjiciunt Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Paris.

15) Casaubonn. Medic. 2. καθ' ὁμολογίαν. Utrumque pro re substrata recte. Illud Diodor. Sic. 4, 65. — hoc Polyb. 4, 63. et alibi. Quare non est, cur vulgata cedat.

enses postmodo Oreitae, urbsque ipsa pro Histiaea Oreus dicta fuit. Alii ab Atheniensibus et Histiaea curia coloniam hinc deductam tradunt, ut Eretriam ab Eretriensi. Theopompus scribit, Euboea a Pericle subacta, Histiaeenses ex pacto in Macedoniam commigrasse, duo autem Atheniensium millia Oreum in coloniam ivisse, qui antea populus seu curia Histiaeensis fuissent.

§. 4.

§. 4.

[1] Κεῖται δὲ ὑπὸ τῷ [2] Τελεθρίῳ ὄρει, ἐν τῷ Δρυμῷ καλουμένῳ παρὰ τὸν [3] Κάλλαντα ποτα-
p. 446. μὸν ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς· ὥστε τάχα, καὶ διὰ τὸ τοὺς [4] Ἐλλοπιεῖς ὀρείους εἶναι τὺος [5] προοικήσαντας, ἐτέθη [6] τοῦτο τῇ πόλει· δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ὠρίων

1) Medic. 1. 2. 3. Parif. κεῖται δ' ὑπὸ — Utrumque ftare poteft.

2) Mirum, quod codices multi, in quorum numero Mofcov. Parif. Medic. 1. 2. 3. qui antea nomen integrum dabant, truncata hic parte dimittunt, Τεθρίῳ, ut edd. Aldi et Hopperi; Guarinus *Thetrio*. Telethrii tamen ex hoc libro diferte meminit Stephanus, et omnino in Euboea Plinius 25, 53. f. 8. et Theophraftus in hift. plantar. 9, 15. et 22.

3) Medic. 2. 3. Parif. Κάλαντα. Ignoti fluvii nomen fcripturam facit dubiam. Κάλλαντα tamen hic etiam legit Euftathius, quem vide ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212. ubi tamen montis nomen omifit.

4) Cafaubonn. Ἐλλοπεῖς. V. fupra. Mei in vulgata forma confpirant. Pro ὀρείους Medic. 1. ὀρίους. Illud recte. Mutatio fimilis obvia.

5) Ita Cafaubonn. Mofcov. Parif. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. nec aliter hinc repetit Euftathius c. l. Sic et Guarinus: *qui prius inhabitarant*. Contra tot teftes infurgere, nifi urgens impellat neceffitas, temerarium videatur. Tum verbum hac ipfum ad nexum et explicationem narrationis eft aptius. Removi igitur vulgatum adhuc in edd. περιοικήσαντας. Politus tamen in Euftath. Tom. 2. p. 584. repofuit προσοικήσαντας ex nota commiftione.

6) Manifefto mutilus locus. Sanus erit, fi pro τοῦτο legeris τοὔνομα, Ὠρεὸν fcilicet. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 325. Defideratur utique haec vox, quae per duriorem ellipfin reticeatur. Neque tamen fine codd. admittere aufus fum.

§. 4.

Sita eft urbs fub monte Telethrio in loco, qui Drymus, id eft nemus feu faltus, appellatur, juxta Callantem fluvium in faxo fublimi. Itaque fortaffis Ellopienfes accolae cum effent montani, hoc nomen Oreo fecerunt: cum Oros mons fit.

Ὠρίων, ἐνταῦθα τραφεὶς, οὕτως ὀνομασθῆναι· ἔνιοι δὲ τοὺς [7] Ὠρείτας, πόλιν ἔχοντας ἰδίαν, φασὶ πολεμουμένους ὑπὸ τῶν [8] Ἑλλοπιέων μεταβῆναι καὶ συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσι· μίαν δὲ γενηθεῖσαν πόλιν ἀμφοτέροις χρήσασθαι τοῖς ὀνόμασι, καθάπερ Λακεδαίμων τε καὶ Σπάρτη ἡ αὐτή. Εἴρηται δ' ὅτι καὶ ἐν Θετταλίᾳ Ἱστιαιῶτις ἀπὸ τῶν ἀνασπασθέντων ἐνθένδε ὑπὸ Περραιβῶν ὠνόμασται. Euboea.

§. 5.

Ἐπεὶ δ' ἡ Ἑλλοπία τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἱστιαίας καὶ τοῦ Ὠρεοῦ προσηγάγετο ἡμᾶς ποιήσασθαι,

7) Sic Vatican. Urbin. Parif. Mofcov. et Euftathius c. 1. efferunt; Medic. 1. Ὀρίτας; Medic. 3. Ὀρείτας; Medic. 2. et edd. Ὠρίτας. Per ω fcribendum effe ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, difserte monet Euftathius et probat literarum feries in Stephano. Τὸ ει praeter fuperiorem vocis eandem fcripturam tuetur in primis Stephanus, cum contra in Oritis, quam Indicam gentem facit, fimplex ι praeferat; de quo infra ad lib. 15. p. 720. Quae de Orione fubjiciuntur, a gloffatore intrufa cenfet Penzel. Tom. 2. p. 1390. Agnofcunt tamen cum Msstis Euftathius, et talia paffim adfpergere folet Nofter.

8) Medic. 1. 2. Ἐλλοπιῶν. Poft Parif. Αἱστιαιεῦσι; Medic. 1. Ἑστιαιεῦσι; Medic. 2. Ἱστιεῦσι De utroque cf. fupra. Sic Medic. 2. poft Ἑστιαίας et ex correctione γεννηθεῖσαν.

fit. Videtur etiam Orion ibi enutritus inde nomen tuliffe. Quidam narrant, Oritas, cum peculiarem haberent urbem, ab Ellopienfibus bello preffos tranfiffe ad Hiftiaeenfes, et cum iis habitaffe: itaque unam de duabus factam urbibus, utroque nomine promifcue ufam: ficut eadem urbs Sparta et Lacedaemon ufurpatur. Dictum vero eft, in Theffalia quoque Hiftiaeotidem effe denominatam ab iis, quos hinc Perrhaebi avellerunt.

§. 5.

Sed quoniam Ellopia nobis caufam dedit defcriptionem ab Hiftiaea et Oreo ordiendi,

Euboea. σασθαι, τὰ συνεχῆ [1] λέγωμεν τοῖς τόποις τούτοις. [2] Ἔστι δὲ τῷ Ὠρεῷ ταύτῳ τό τε [3] Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ Δῖον, καὶ Ἀθῆναι αἱ Διάδες, κτίσμα Ἀθηναίων, ὑπερκείμενον τοῦ ἐπὶ [4] Κῦνον

1) Moscov. et edd. ante Casaubonum λέγομεν. Cf. ad lib. 9. p. m. 491. not. 36.

2) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. et edd. ante Xylandrum ἔστι δὲ vel δ' ἐν τῷ, quam particulam insertam ipsa res respuit, contra inversa forma Cenaeum (ἐν K.) admittere melius possit.

3) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. Moscov. Aldus Κλεναῖον; Guarinus etiam *Clueneum*. Primum Hopperus dedit Κήναιον, quod et Vaticani praetulisse videntur; et sic vocant Stephanus s. v. Αἶον, Ptolemaeus 3, 15. Homer. in Apollin. v. 219. Apollodor. 2, 7, 7. Diodor. 4, 37. extr. Plin. 4, 21. s. 12. et alii. Aliae corruptiones notantur ad Diodor. c. l. et Melam 2, 7, 9. De vera igitur scriptura nulla potest esse dubitatio; at objicitur ex Diodoro et codicibus nostris, quippe quorum aliqui properispomenon faciunt. Equidem cum aliis retinui Κήναιον eadem forma, qua Λέχαιον, Σκύλλαιον, etsi alia inconstanti motu ferantur, ut Νύμφαιον et Νυμφαῖον.

4) Καῦνον dant omnes libri cum Guarino. *Tzschucke.* Quid hic rei Cauno, Cariae urbi? Cenaeum lego. *Xylander.* Suspectus locus, de quo nihil ausim pronuntiare. *Casaubonus.* Tractavit hunc locum postea Palmerius tum in Graecia ant. 5, 7. p. 578. tum in exercitt. in auctorr. Gr. p. 325. et rejecto Xylandri (etsi Casaubono tribuit) Cenaeo, levi immutatione, una scilicet demta, litera reponit Κῦνον, quo et accentus circumflexus ducat. Cum res ipsa locorumque situs clament, et quam proxime a vulgata lectione haec emendatio recedat, non dubitavi eam recipere, uti jam antea fecerat Penzelius. Nempe Cenaeo, dum progreditur, immorari non potest, simulque verbis ἐπὶ Κήναιον πορθμοῦ ad oppositum litus lectores vocare; tum inter Cenaeum promontorium plures jacent insulae, Lichades dictae, quae non patiuntur mare inter Cenaeum et Locridem interjectum πορθμὸν adpellare; at liberior patet πορθμὸς inter Athenas Euboicas et Cynum Locridis. Mox pro

diendi, dicamus porro quae his locis sunt continua. Oreo Cenaeum promontorium est vicinum, et ad illum situm Dium, atque Athenae Diades, ab Athieniensibus conditum

νον πορθμῦ· ἐκ δὲ τῦ Δίου Κάναι τῆς Αἰολί- Euboea.
δος ἐπῳκίσθησαν· ταῦτά τε δὴ τὰ χωρία περὶ τὴν [5] Ἱστιαιάν ἐστι, καὶ ἔτι Κήρινθος πολίδιον ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· ἐγγὺς δὲ [6] Βούδορος ποταμὸς, ὁμώνυμος τῷ κατὰ τὴν Σαλαμῖνα ὄρει τῷ πρὸς τῇ Ἀττικῇ.

§. 6.

Κάρυστος δέ ἐστιν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ [1] Ὄχῃ· πλησίον

pro τῦ Δίυ Moscov. sui et superioris formae immemor τῆς Δίυ. Pro Κάναι Medic. 2. (male et hic υ inserto) Καῦναι.

5) Paris. Medic. 1. 2. (hic a prima manu) substituunt Ἑστιαίαν; Κήρινθος Paris. mutat in Κίρινθος, nota confusione, et pro πολίδιον ex nostro Eustathius c. l. reddit πολείδιον.

6) Sic per ο Moscov. uti Ptolemaeus 3, 15. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 538. p. m. 212. ex hoc loco cum epitomes auctore p. 129. Hudf. Probabiliorem hanc scripturam faciunt adjuncta. Nempe *Budorum* montem per o efferunt Thucydid. 2, 94. adsentiente Scholiaste, 3, 51. Diodor. Sic. 12, 49. (etsi ibi Βυδόριον φρύριον). Quod igitur ex Thucydide Βούδωρον sub h. v. producit Stephanus, eandem corruptionem subiit. Forte etiam huc valeat etymologica vocis ratio, de qua Hesychius et Suidas, nempe ut sit proprie μοχλὸς, ᾧ βοῦς δέρυσιν.

1) *Ocham* montem pro Ochtha, quod ripam interpres inepte vertit, restitui ex ipso auctore et Eustathio [ad Homer. Il. 2, 539. p. m. 212.] *Xylander.* Mirum est, libros scriptos constanter retinere illam lectionem, quam prior interpres sequitur, ἐν τῇ ὄχθῃ. Nam legendum esse Ὄχῃ, et

ditum oppidum supra fretum Cyno propinquum. A Dio Canas, Aeolidis urbem, deducta est colonia. Haec ergo sunt juxta Histiaeam, et Cerinthus praeterea oppidulum mari imminens: ac pone Budorus flumen, idem nomen gerens cum monte apud Salaminam Atticae vicino.

§. 6.

Carystus sub monte Ocha sita

Euboea. σιν δὲ τὰ Στύρα καὶ τὸ [2] Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος [3] Μαρμαρίνου, ὅθεν διάπλους εἰς [4] Ἁλὰς τὰς Ἀραφηνίδας. Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται

et Stephanus [s. v. Κάρυστος] et Eustathius [c. l.] evincunt. *Casaubonus.* Ὄχη ex meis codicibus etiam dant Vatican. Urbin. Venet. Paris. cum edd. Aldi et Hopperi, quam particulam recte eluit Xylander. Praeter alios auctores ante memoratos huc etiam valet Hesychius sub h. v., qui ita Euboeae montem producit, et Plinius 4, 21. s. 12. qui cognominem novit urbem. Probaverat etiam illam Casauboni emendationem, occupatam quidem, Holsten. ad Stephan. p. 163.

2) Maiuscula litera dedi, cum sit nomen urbis secundum Stephanum; certe fuit loci a marmorum fodinis nominati, ut sequentia docent.

3) Forte Μαρμάριος, uti civem adpellat Stephanus, scribendum, monente Holstenio ad Stephanum p. 199. nisi, quod addit, potius id adjectivum esse velis a Μάρμαρος, quia erat hoc loco τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, quam quidem sententiam magis probat. At simpliciter Μαρμαρίνος legi jubet Berkelius ad Stephanum p. 537. Ego quidem solum Stephani fide, in gentilium maxime varietate, non mutem, cum et a Μαρμάριον recte descendere possit Μαρμαρῖνος vel Μαρμαρίνιος, quod utrumque in nomine Ῥήγιον notat Stephanus. Codices quidem et edd. veteres cum Eustathio ad Homer. Il. β. 539. p. m. 212. in vulgata forma consentiunt.

4) Pro Ἄλας dedi Ἁλὰς aliorum exempla secutus. Tum Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi volunt Ἀραφηνίας, et sic Guarinus vertit *Araphenias.* In aliis vera scriptura servata adparet, quam probat Callimach. in Dian. v. 173. Cf. Meursius de populis Att. h. v. Corsinus in fastis Att. Tom. 1. diss. 5. p. 225. et Barnesius ad Euripid. Iphigen. in Taur. v. 1452. Etsi enim Ἀραφηνίας ab Ἀραφήνιος, uti ex Stephano discitur s. v. Ἀραφὴν et Harpocratione h. v. simpliciter damnari nequit, haec tamen in feminino invaluit.

sita est: in propinquo Styra et Marmarium, ubi Carystiae exscinduntur columnae, et templum ibi Marmarini Apollinis: unde trajectus est ad Halas Araphenidas. Apud Carystum lapis nascitur, qui pectitur

et

ται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ [5] ὕφη χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τῶν [6] λίνων παραπλησίως· [7] ᾠκίσθαι δὲ τὰ χωρία ταῦτά φασιν ὑπὸ τῶν ἐκ Τετραπόλεως τῆς Euboea.

5) Sic Casaubon. Medic. 1. 3. Venet. Moscov. Parif. Vatic. Urbin. cum Planude et epitome p. 229. Hudf. pro vulgato ὑφάσματα. Aldus et Hopperus praeterea totum locum sic componunt: ἡ ξαινομένη Καρυστία λίθος, ἀφ' ἧς γίνονται χειρόμακτρα καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι ῥυπωθέντα — quae quam male sint contracta, ipsa facile produnt. In margine cod. Vatic. etiam haec leguntur: τῇ Καρυστίᾳ λίθῳ, ἀφ' ἧς ὑφάσματα γίνονται. Τοῦτο λίνον φασὶν (φησὶν) ἄλλοι καρπάσιον· φύεσθαι δ' ἐπὶ πέτρας βαθεῖς, ὅσον παλαιστή. Ἐν ταῖς ταύταις λίναις ἐργάζεται ὑφάσματα, καὶ ἡμεῖς ἴδομεν ἀπόλυτα περί. Quae quidem dicta esse ex Cyriaci Anconitani scholiis, postea intellexi, et forte ejusdem manu addita sunt. Solus Medic. 2. lectionem, quam ex editoribus primus stabilivit Xylander, praefert. Cum omnes codices, hoc uno excepto, ὕφη constanter tueantur, vel τῇ ὕφῃ legendum est, uti volunt Berkelius p. 452. et de Pinedo p. 362. uterque ad Stephanum, qui ex Strabone idem praeit, vel omnino τὰ ὕφη excipi debet: cum id fieri possit ex linguae ratione, et τῇ ὕφῃ propter praecedens ὑφαινομένη langueat. Eustathius in loci nostri repetitione hanc vocem plane praeteriit.

6) Medic. 3. mutato verborum ordine τῶν λίνων (sic) τῇ πλύσει.

7) Sic Parif. Moscov. pro οἰκεῖσθαι, idque probandum putavi, cum ipsa narratio coloniam innuat. Thucydides 7, 57. certe Hestiaeenses colonos facit Atheniensium, idemque post alios, qui hic praecesserunt, exceptis tamen Carystiis, ab Atheniensibus ducit. Cf. et Strabo supra et post de Aeclo et Cotho, etsi, quae ibi memorantur, remotius tempus spectant, ut ea, quae subjicit.

et texitur, atque ex eo mantilia conficiuntur: quae ubi sordem contraxerunt, in flammam injecta purgantur, perinde ac lotione linteorum maculae eluuntur. Ferunt haec loca culta a colonis e tetrapoli Marathonia

Euboea. περὶ Μαραθῶνα καὶ [8] Στειριέων· κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα ἐν τῷ [9] Μαλιακῷ πολέμῳ ὑπὸ Φαίδρου τε

8) Eo quod ſtatim infra ſubjungit, κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα, exſcriptores vitiarunt vocem praecedentem et ſcripſerunt Στυραίων, cum deberent Στειριείων vel Στειριαίων. Nam fuit Atticae pagus Στειριεῖς, vel Στειρία, unde domo Thraſybulus, ille libertatis Athenarum aſſertor, et quidem non procul a Marathone. At nulla fuit urbs, aut demus in Attica Στύρα, ſed in Euboea. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 325. Adjuvat hanc Palmerii emendationem a poſteriori quidem parte Moſcov. qui dat Στυριέων, cum alii itemque editt. jactent Στυραίων. At in priori ipſe nexus ſuffragatur. A Στύρα enim derivantur Στυρεῖς, quomodo etiam vocat Thucyd. 7, 57. ubi contra codices quidam initio habent ει, aliique commemorati ab Holſtenio ad Stephanum p. 305. Male enim Euſtathius c. l. ſcribit Στυρειεῖς. At Στειριεῖς a Στειρία, Atticae pago, dicuntur, et hinc Ἀπωλλωνιυ Στειριέως in marmorr. Oxonn. n. 15. legitur, ut apud Lucian. in dialog. meretric. 9. Πολέμων ὁ Στειριεύς. Probant eandem formam Grammatici, Suidas, Heſychius, Harpocration, et quae notavi ad lib. 9. p. 399. ſ. 377. not. 3.

9) Sic omnes codices cum Guarino. In ed. Aldi excidit πολέμῳ, et hinc in ſequentibus etiam deſideratur, dum adderet Caſaubonus. *Tzſchucke.* Quis veterum Maliaci belli meminit? Putabam Λαμιακῷ legendum: de quo bello ſatis conſtat. Movet tamen me, quod illud non Phaedrus, ſed Leoſthenes et, qui huic ſucceſſit, Antiphilus geſſere. [Cf. Diodor. Sic. 18, 13.] Ceterum vocem Λαμιακὸς ſaepe in Μαλιακὸς degeneraſſe ſciunt, qui Pauſaniam legerunt. *Caſaubonus.* Lamiacum bellum uſitato nomine adtingit lib. 9. p. 433. ſ. ſeu p. m. 603. et commemorant alii. Promiſcue propter Lamiae ſitum ad ſinum Maliacum illud bellum cognominatum videtur, ut, quem alii Maliacum ſinum vocant, a Pauſania 1, 4, 3. 10, 1. in. Lamiacus dicitur, etſi Maliacum etiam commemorat 10, 21. in. Proprie quidem et uſitate Lamiacum bellum adpellatum fuiſſe, Diodor. 18, 8. Stephanus, Noſter ipſe indicant, unde etiam Pauſanias 7, 6, 3. ὁ πρὸς Λάμῳ καλύμενος πόλεμος. Notandum igitur hic, mutandum non videtur. In ſequ. Pariſ. maluit ponere levi et crebra variatione Κάρυστος δ' ἐστί.

eo profectis, et Stirienſibus. Styra everſa ſunt bello Maliaco, ab Athenienſium duce Phaedro. Locum Eretrienſes

τȣ̃ Ἀθηναίων ϛρατηγȣ̃. Τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Euboea. Ἐρετριεῖς. Κάρυϛος δέ ἐϛι καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἴγυος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ᾽ ȣ̃ Καρύϛιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε.

§. 7.

[1] Γεραιϛὸς δ᾽ ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν ȣ̓κ εἴρηται· μέμνηται δ᾽ [2] ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτȣ̃·

ἐς δὲ Γεραιϛὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο·

καὶ δηλοῖ, διότι τοῖς [3] διαίρȣσιν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς

1) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Venet. edd. Aldi et Hopperi Γέραϛος, omnes etiam accentu retracto. Guarinus itidem reddidit *Geraſtus*. Ita in verſu Homerico Odyſſ. 3, 177. ſcribunt libri, et ſupra p. 444. ubi cf. notata. Mirum tamen, quod Euſtathius ad Homer. p. m. 120. c. l. non ſolum adſperſo vitio edidit Γαιρεϛὸς, ſed et ex Strabone locum ita repetiit. Caſaubonus vulgavit Γέραιϛος.

2) Moſcov. alio ordine ὅμως ὁ ποιητής. Poſt in ipſo verſu Homerico ed. Hopperi pro ἐς poſuit εὖ, Xylandri ἐν εὖ. Tum Medic. 3. Venet. Pariſ. Moſcov. ἐννύχιοι cum edd. Aldi et Hopperi, quod omnino ferri poſſit. Alterum tamen genus praeferunt libri Homerici et uſurpavit praeterea Apollon. Rhod. 4, 1063. et alibi. Denique Medic. 1. 2. Venet. metri immemores κατήγοντο, et alio vitio ed. Xyl. κατάχοντο.

3) Moſcov. in margine haec fert adſcripta: γρ. καὶ ἀπαίρȣσιν. Neque tamen vulgata dimitti debet, quam exhibent

enſes obtinent. Caryſtus etiam in Laconica locus eſt in Aegy verſus Arcadiam: unde vinum Caryſtium Alcman dixit.

§. 7.

Geraeſtus in catalogo navium non nominatur: meminit tamen alibi poëta:

Sub noctem naves ita pervenere Geraeſtum.

oſtenditque ex Aſia in Atticam

Euboea. εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐπικαιρίως κεῖται τῷ Σουνίῳ πλησιάζον τὸ χωρίον· ἔχει δ' ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημότατον τῶν ταύτῃ, καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον.

§. 8.

Μετὰ δὲ τὸν [1] Γεραιςὸν Ἐρέτρια πόλις μεγίςη τῆς [2] Εὐβοίας μετὰ Χαλκίδα· ἐπειθ' ἡ Χαλ-

bent cum Eustathio ad Homer. c. l. omnes libri et usus admittit. Dicitur enim διαίρειν τὸν πόντον, πόρον, ut apud Dionys. Halic. 1, 11. Polyb. 1, 37. in. et alios, et εἰς τόπον saepius apud Polybium: quae nota sunt. In seqq. verba τῶν ταύτῃ omisit Eustathius.

1) Γεραιςὸν eodem, quo antea modo, versatur. Praeterea fluctuantur libri in notando genere, quod in duplici huius loci repetitione adponere neglexit Eustathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212. et ad Odyss. 3, 177. p. m. 120. Plerique femininum faciunt, Moscov. masculinum, et sic δενδρήεντα vocat Apollon. Rhod. 3, 1244. Ab aliis auctoribus sine generis indicio emittitur. Cum hic urbs, seu, quam vocat Stephanus, κώμη intelligatur, genus aliorum codicum adtrectare moror, in primis cum et de promontorio ἡ praeponat Schol. Lycophron. ad v. 156. Sic vero etiam Ταίναρος, quod diserte notat Stephanus, et auctores confirmant, duplici genere effertur, utroque genere Κόρινθος a nostro agitur, nec minus Πύλος et sic passim alia. Intercedit tamen de feminino epitomes auctor p. 29. Hudſ. qui diserte monet hoc: ὁ Γεραιςὸς ἀρσενικόν. Quod cum non temere factum videatur, impulit mutationem.

2) Male in utroque loco Eustathius refert Βοιωτίας, in qua etiam Chalcida novit Hesychius, alienam hinc, si qua fuit. Causa patet.

cam trajicientibus opportune sitam esse, Sunio propinquam: templum habet Neptuni, eorum quae ibi sunt nobilissimum, et memorabilem incolarum multitudinem.

§. 8.

Post Geraestum Eretria est, Euboicarum urbium, demta

Χαλκὶς μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινὰ, ἐπ' Euboea,
αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἱδρυμένη· ἀμφότεραι δὲ πρὸ τῶν
Τρωϊκῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτίσθαι λέγονται· καὶ p. 47.
μετὰ τὰ Τρωϊκὰ Αἴκλος καὶ Κόθος, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντες, ὁ μὲν τὴν Ἐρέτριαν [3] ᾤκισε, Κόθος δὲ τὴν Χαλκίδα· καὶ τῶν [4] Αἰολέων δέ τινες ἀπὸ τῆς Πενθίλου στρατιᾶς κατέμειναν ἐν τῇ νήσῳ· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ Ἄραβες, οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Αἱ δ' οὖν πόλεις αὗται διαφερόντως αὐξηθεῖσαι, καὶ ἀποικίας ἔστειλαν ἀξιολόγους εἰς Μακεδονίαν. Ἐρέτρια μὲν γὰρ συνῴκισε τὰς περὶ Παλλήνην καὶ τὸν Ἄθω πόλεις· ἡ δὲ Χαλκὶς τὰς ὑπὸ Ὀλύνθῳ, ἃς Φίλιππος διελυμήνατο. Καὶ τῆς Ἰταλίας δὲ

 καὶ

3) Omnes libri et scripti et editi, ut supta, ᾤκησε. At et hic ᾤκισε legendum esse, res ipsa docet, et comprobat Scymnus Chius v. 572. sq. qui κτίσαι de iis dicit. Et sic omnino Chalcidenses ἄποικοι vocantur Atheniensium a Libanio ad Demosthenem in argumento Olynth. 1. adsentiente Vellejo 1, 4. in. Cf. quae conlegit Heyne in opusc. academ. Vol. 2. p. 273.

4) Medic. 2. Αἰόλων. Pro Ἐρέτρια et hic Moscov. mavult Ἐρετρία, de quo dixi ad lib. 9. p. 403. s. 399. not. 1. Idem pro Παλλήνην dat Παλλίνην et in margine γρ. Παλίνην; utrumque falso, ut in Paris. Ὀλίνθῳ. Ante ἀποικίας articulum omiserunt Medic. 1. 2.

demta Chalcide, maxima. Tum Chalcis metropolis ac caput insulae quodammodo, supra ipsum sita Euripum: ambae ante bellum Troianum conditae ab Atheniensibus dicuntur. Post bellum Troianum Aeclus et Cothus Athenis profecti, ille Eretriam, hic Chalcidem incolis frequentaverant. Sed et Aeolensium quidam ab expeditione Penthili in insula ista manserunt: antiquitus etiam Arabes, qui cum Cadmo traiecerunt. Hae urbes majorem in modum auctae, colonias etiam insignes in Macedoniam miserunt. Nam Eretria urbes circa Pallenam et Atho condidit: Chalcis Olyntho vicinas, quas Philippus delevit. Quin et in Italia et in Sicilia

Euboea. καὶ Σικελίας πολλὰ χωρία Χαλκιδέων ἐςίν. Ἐςάλησαν δὲ αἱ ἀποικίαι αὗται, καθάπερ εἴρηκεν Ἀριςοτέλης, ἡνίκα ἡ τῶν [5] Ἱπποβοτῶν καλȣμένη ἐπεκράτει πολιτεία· προέςησαν γὰρ αὐτῆς ἀπὸ τιμημάτων [6] ἄνδρες ἀριςοκρατικῶς ἄρχοντες. Κατὰ δὲ τὴν Ἀλεξάνδρȣ διάβασιν καὶ τὸν περίβολον τῆς πόλεως ηὔξησαν, ἐντὸς τείχους λαβόντες τόν τε [7] Κάνηθον, καὶ τὸν Εὔριπον· ἐπιςήσαντες τῇ

5) Confentiunt in hac forma libri omnes, eandemque comprobant Herodotus 5, 77. libri meliores 6, 100. et Plutarchus in Pericle cap. 23. Laceffivit eam tamen Perizonius ad Aelian. V. H. 6, 1. et in noftro maluit reponere ἱπποβατῶν, repugnante ibi A. Gronovio, cui et fuffragantur viri docti ad illa Herodoti loca. Accedit, quod, etfi cognata fenfu fint ea verba, plus tamen continet ἱπποβότης, quam ἱπποβάτης, et prius ad ipfam illam dignitatem parandam longe eft aptius et gravius.

6) Hanc vocem, quam ab Aldo exclufam ignorant editiones, inferunt Mss. Cafaubonn. et ex meis Mofcov. Parif. Medic. 2. 3. Vatican. Urbin. et ex fuo codice transtulit etiam Guarinus. Cum interpofitum fit ἀριςοκρατικῶς, quod unice ad ἄρχοντες referri poteft, minime illa rejicienda vifa eft, et tum ἄνδρες ἀπὸ τιμημάτων funt viri ex cenfu lecti, quod ex aliis veterum locis inluftravit Weffeling. ad Diodor. 18, 18. Simile apud Xenoph. Memorr. 1, 2, 9. ἀπὸ κυάμȣ καθιςάναι τὰς τῆς πόλεως ἄρχοντας. Inde demum confecutum eft, quod addit, ἀριςοκρατικῶς ἄρχοντες.

7) Medic. 2. Κάρυθον. Alii Κάνηθον, quod probat Apollon. Rhod. 1, 77. et in primis ejus Scholiaftes, etfi hic Boeotiae montem facit, ex vicinia, puto, quale antea ex Euftathio exemplum adfuit.

lia multa funt Chalcidenfium domicilia. Colonias iftas deductas fuiffe Ariftoteles dicit, quo tempore Hippobotae, qui dicebantur, rempublicam tenuerunt: hi enim Chalcide fummam rerum optimatum imperio gerebant, cenfu lecti. Quo tempore Alexander in Afiam tranfivit, moenia etiam Chalcidis cives auxerunt, intra ea Canethum et Euripum recipientes, ac ponti turres im-

τῇ γεφύρα πύργους, [8] καὶ τεῖχος καὶ πύλας. Euboea.

§. 9.

Ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Χαλκιδέων πόλεως τὸ [1] Λήλαντον καλούμενον πεδίον. Ἐν δὲ τούτῳ θερμῶν τε ὑδάτων εἰσὶν ἐκβολαὶ πρὸς θεραπείαν νόσων εὐφυεῖς, οἷς ἐχρήσατο καὶ [2] Σύλλας Κορνήλιος, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμών· καὶ μέταλλον δ' ὑπῆρχε θαυμαστὸν χαλκοῦ καὶ σιδήρου κοινὸν, ὅπερ οὐχ ἱστο-

 ροῦσιν

8) Moscov. Medic. 1. 2. 3. alio ordine καὶ πύλας καὶ τεῖχος.

1) Vatic. Urbin. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Αἰλανδον, et sic Guarinus *Lilandum.* Xylander reposuit Λήλαντον, quod Venet. tulisse videtur, et sic infra p. 448. et 465. constantius legitur, et hic etiam confirmat epitomes auctor p. 129. Huds. In prima syllaba eodem modo variatur lib. 1. p. 58. s. 155. ubi ι; nec aliter scribunt Aelian. V. Hist. 6, 1. et cum Scholiastis Homeri, infra ad p. 465. productis, Eustathius ad Il. 2, 537. p. m. 211. Il. 20, 76. p. m. 1270. ubi adeo a λιλαίομαι derivat. At τὸ η tuentur etiam Callimachus in Del. v. 289. cum Scholiaste, Theophrast. hist. plantar. 8, 8. et 10. et quod Plinius 4, 21. s. 12. *Lelantum* flumen novit. Plura ex aliis etiam dabunt Masvicius ad Polyaen. 1, 4. extr. qui tamen η et ι in usu promiscuo fuisse putat, et Alberti ad Hesych. T. 2. p. 463. ex cujus ratione η praeferri debet, quod et praeferendum censet Ilgen. ad Homer. in Apoll. Pyth. v. 42. p. 285. Cf. etiam Toup. emendatt. in Suidam Vol. 3. p. 304. (Oxon. 1790.) Nota autem commistio utriusque literae.

2) Medic. 2. 3. Paris. Σύλας. Post Medic. 2. ἐξέλιπεν.

imponentes, murumque et portas.

§. 9.

Supra Chalcidem situs est campus Lelantus, in quo aquae calidae erumpunt ad sanandos morbos aptae, quibus etiam Cornelius Sulla, Romanorum imperator est usus: mirabile etiam metallum

Euboea. ρεῦσιν ἀλλαχοῦ, συμβαῖνον· νυνὶ μέντοι ἀμφότερα ἐκλέλοιπεν. Ἔστι δὲ καὶ ἅπασα [3] μὲν ἡ Εὔβοια εὔσειστος, μάλιστα δ' ἡ περὶ τὸν πορθμὸν, καὶ δεχομένη πνευμάτων ὑποφορὰς, καθάπερ καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἄλλοι τόποι, περὶ ὧν ἐμνήσθημεν διὰ πλειόνων πρότερον. Ὑπὸ τοιοῦδε πάθους καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ [4] Ποντίῳ Γλαύκῳ·

Εὔβο-

3) Excidit haec vocula in Medic. 1. 2. et Veneto, eademque desideratur in edd. ante Casaubonum. In sequentibus Medic. 2. substituit ἐπιφορὰς, non omnino quidem male; at illud hic est aptius.

4) Conspirant in hac lectione omnes libri, quam tamen sollicitavit Casaubonus ad Athenaeum 3, 10. (s. 3, 33. Schweigh.) et reponendum censuit Ποτνιεῖ Γλαύκῳ, cujus fabula ab Aeschylo exculta satis innotuerit ex ipso Strabone lib. 9. p. 409. s. 439. (etsi ibi nulla de Aeschylo injecta reperitur mentio), ex Hesychio in Ἀμφίσωπον et Ζιφήρου λιμὴν, et ipso laterculo tragoediarum ejus poëtae. Scilicet scriptum fuisse Ποτνίῳ i. q. Ποτνιεῖ, ut ex Stephano adpareat, et hoc mutatum postea transiisse in Ποντίῳ. Ita etiam eandem vocem emendat in Athenaeo c. l. Duo enim celebrantur in primis Glauci, Ποτνιεὺς et Πόντιος. De illo consuli praeter nostrum lib. 9. c. l. possunt Pausanias 6, 20, 9. 9, 8, 1. et quos producunt viri docti ad Virgil. Georg. 3, 268. Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 551. et Fischerus ad Palaephat. cap. 28. et in indice sub voce Γλαῦκος, ubi de utroque egit. Alter, Πόντιος hic, ex Palaephato notus, vocari solet θαλάσσιος, sed et Πόντιος apud Philostrat. in imaginn. 2, 15. et Athenaeum 7, 12. p. 296. De illo Aeschy-

lum aeris et ferri commune ibi fuit, quale negant alibi exstitisse: nunc utrumque intercidit. Universa Euboea terrae motibus est obnoxia, maxime apud fretum: ac recipit ventos subterraneos, sicut et Boeotia, et alia loca, quorum supra copiosa est facta mentio. Tali quidem casu urbem insulae cognominem ferunt absorptam fuisse, cujus meminit in Pontio Glauco etiam Aeschylus:

Eubo

Εὔβοιδα [5] καμπὴν ἀμφὶ Κηναίȣ Διὸς Euboea.
Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίȣ Λίχα.

Χαλκὶς δὲ ὁμωνύμως λέγεται καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ·

Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν,

καὶ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ·

Βὰν

Aeſchylum ſcripſiſſe, nemo negat; de hoc dubitatur, vel diſputatur a nonnullis. Attamen, niſi quis omnia loca, quae et de hoc teſtentur, refingere velit, videtur utique duas de Glaucis fabulas compoſuiſſe, uti contra Caſaubonum contendunt ex Athenaeo 3, 10. Pauſania 9, 22. extr. et noſtro loco aliisque aliorum indiciis parum ambiguis Rutgerſius Varr. lectt. 2, 6. Scherpezelius ad h. l. Stanlejus ad Aeſchyli fragmenta p. 854. et Schweighaeuſerus ad Athenaeum 3, 33. Cf. et Fabricius in bibl. Gr. Vol. 2. p. 177. ed. Harleſ. Forte, quod ſuſpicatur Scherpezelius, Aeſchylum imitatus Cicero juvenis Pontium Glaucum verſibus deſcripſerat, ut refert Plutarchus in vita cap. 2.

5) Vulgo cum Msstis quibusdam καμπτὴν; Caſaubonn. Moſcov. Vatican. Urbin. Medic. 3. Pariſ. καμπὴν, quod praeferendum putavi, cum gentile ſit Εὐβοὶς, cui et ab aliis ſubſtantiva adjunguntur, ut ab Euripide in Electra v. 442. Sophocle in Trachin. v. 237. ἀκτὴ, Euripide in Rhadamantho apud Strabon. lib. 8. p. 356. ſ. 141. γῆ. Et ſic (καμπὴν) ex noſtro refert Valckenarius in diatribe in Euripid. reliqu. p. 144. ubi et plura exempla hujus formae congeſſit. Sic vero Ὀξεῖα καμπὴ locus circa oſtium Cephiſi apud Theophraſt. in hiſt. plant. 4, 12. m. Poſt pro αὐτὸν Pariſ. Moſcov. volunt αὐτήν. Tum Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi dant Λήχα; male.

Euboida flexum circa Cenaei Jovis
Actam, ſepulcrum pone infelicis Lichae.
Eſt et in Aetolia Chalcis:

Chalcida litoreamque, et ſaxoſam Calydonem.
et in Elea quae nunc dicitur regione:

Tum

Euboea. Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα πετρήεσσαν,

οἱ περὶ Τηλέμαχον ἀπιόντες παρὰ Νέστορος εἰς τὴν οἰκίαν.

§. 10.

[1] Ἐρετριέας δ' οἱ μὲν ἀπὸ Μακίστου τῆς Τριφυλίας [2] ἀποικισθῆναί φασιν ὑπ' [3] Ἐρετριέως· οἱ δ' ἀπὸ τῆς

1) Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi Ἐρετρίας, neglecto ε, quod vera formae ratio desiderat. Tum iidem libri non magis recte Τριφυλλίας, ut supra lib. 8. p. 340. f. 46. et sq. alias haec vox corruptiones subierat. Aldus et Hopperus etiam vitio immisso Μακύστου vulgarunt; Guarinus *Macysco Tiphylliaca*.

2) Sic recte omnes libri. Eustathius tamen, qui hunc locum, etsi mutata paullum forma, repetit ad Homer. Il. 2, 537. p, m. 211. legisse videatur ἀποικηθῆναι, quia scribit: ὁ Γεωγράφος ἀπὸ Ἐρετριέως ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναί φησιν· quare ἀποικίσαντες emendat in eo Scherpezelius ad nostrum locum, repugnante tamen, nec temere in diverso nexu, Polito Tom. 2. p. 582.

3) Paris. ὑπ' Ἐρετρέας; Medic. 3. ὑπ' Ἐρετρέως; Eustath. c. l. ἀπὸ Ἐρετριέως; reliqui cum editis ὑπ' Ἐρετρίας. At hic Eretriae nullus esse potest locus, quippe quod cum praecedentibus pugnet, in quibus urbis nomen, unde deducti advenerant coloni, legitur; immo desideratur coloniae conditor, qui latet in vestigiis duorum codicum et comparet aperte in Eustathio. Accedit testimonium Stephani, qui sub h. v. Eretriam ab Eretrieo nominatam fuisse adfirmat. Eo etiam ducit diversarum praepositionum usus, quarum ἀπὸ originem indicat, altera ὑπὸ ducem, auctorem spectat. Simile exemplum supra adfuit p. 445. f. Illa igitur momenta me impulerunt,

Tum praeter Crunos, saxosam Chalcidaque ibant,
Telemachus cum suis, nimirum a Nestore domum euntes.

§. 10.

Eretriam sunt qui deductam aiant coloniam e Macisto Triphyliae ab Eretrieo;

τῆς Ἀθήνησιν Ἐρετρίας, ἡ νῦν ἐστιν ἀγορά. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Φάρσαλον Ἐρέτρια. Ἐν δὲ τῇ [4] Ἐρετρικῇ πόλις ἦν [5] Τάμυναι, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀδμήτου δὲ ἵδρυμα Euboea.

runt, ut reponerem Ἐρετριέως pro vulgato adhuc Ἐρετρίας, quod et suaserat Corsinus in Fastis Atticis T. 1. diss. 5. §. 17. p. 216.

4) Casaubonus ex libris suis notat Ἐρετριακῇ, quo auctore etiam in editiones transiit, cum antea legeretur Ἐρετρικῇ; atque id exstat in Mss. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Guarinus etiam vertit: *In agro Eretrico.* Eadem forma observatur in Platonis Menexeno p. 286. (Vol. 5. Bipont.) τὰ ὅρια τῆς Ἐρετρικῆς, de legibus lib. 3. p. 150. Bip. Ἐρετρική, in Pausania 4, 2, 2. de Oechalia, μοῖρα τῆς Ἐρετρικῆς, Herodoto 6, 101. Ἐρετρικὴ χώρη, et sic in Nostro lib. 8. p. 371. s. 223. Ἐρετρικὸς ποταμός. Utraque forma in usu fuit, etsi posteriorem ignoravit, certe non adtigit Stephanus, nec Latini admisisse videntur. Cf. quae disputavi ad lib. 9. p. 393. seu p. m. 344. de duplici illa forma in hoc et aliis nominibus. Cum igitur codices majori numero in iisque optimi Ἐρετρικῆς praeferant, revocavi eam priorum editionum lectionem. Sic infra p. 448. de Oechalia. Post pro πόλει, quod antea editiones jactabant, Casaubonus ex suis codicibus, quibus et mei suffragantur, recte posuit πόλις, et deinceps pro ἱερὸν, iisdem ducibus, ἱερὰ, in quo tantum ex meis renuunt Medic. 1. 2. et Ven. Sed et nexus confirmat, nisi cum Xylandro, inserto καὶ, legere malueris καὶ ἱερόν. Tum vero omnes codices interpellant, alii ad Casauboni lectionem gravius revocant, quam et sua interpretatione probavit Guarinus.

5) Medic. 3. τὰ μύναια; Moscov. mutata accentus sede, Ταμύναι; Aldus Ταμπῖναι; Hopperus, Xylander Ταμπίαι; Guarinus *Tampiae.* Casaubonus, adprobantibus reliquis Msstis, edidit Τάμυναι, uti iam in nota voluerat Xylander Stephani motus auctoritate, qui hujus urbis mentionem in hoc Strabonis libro factam esse adfirmat. At scribit Τάμυνα, ut dubium videatur Holstenio p. 311. utrum in nostris libris repetitum ι adhaeserit, an a Stephano in vaga lectione fuerit praeteritum. De vulgatae lectionis veritate non dubitasset, si alios auctores cogitasset, qui plurali esse-

eo, alii ab Atheniensi Eretria, quae nunc est forum. Est et apud Pharsalum Eretria. Caeterum in Eretrica ditione urbs fuit, Tamynae nomine: sacra Apollini. Fanum

Euboea. μα λέγεται τὸ ἱερὸν, παρ' ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτὸν, πλησίον τοῦ πορθμοῦ· [6] Μελανηΐς δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ἐρέτρια καὶ [7] Ἀροτρία.
p. 448. Ταύτης δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους. Τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν [8] Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει, περιχυθέντων τῶν

efferunt; veluti Demosth. in Mid. p. 567. ed. Lipf. et alibi, Aeschines de falsa legat. p. 332. in Ctesiph. p. 480. sq. ed. Lipf. Plutarch. in vita decem oratorr. cap. 6. p. 344. Lipf. Harpocration et Suidas h. v. qui praeter Aeschinem alios etiam testantur. Cf. Valckenar. ad Herodot. 6, 101. Pluralem vero etiam novit Stephanus ex aliis, qui, cum rariores formas soleat adpendere usitatis, in Strabonis lectione parum adtente egit. Post Parif. molesta repetitione λέγεται, quod et reddidit Guarinus, pro λέγουσι, quod est in reliquis; usitatiori etiam structura, ut non opus sit ad insolentiorem temere transfugere, de qua cf. Gronov. ad Arrian. de exped. Alex. 1, 1. p. 2.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Μαλανηΐς; Parif. transpositis literis Μελανηΐς. At bene habere receptam aliorum formam, docent Stephanus s. v. Ἐρετρία et Eustathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 211. qui etiam a Melaneo, Euryti patre, illud nomen derivant.

7) Ita et cum aliis libris Eustathius p. m. 212. c. l. rejecto tantum accentu Ἀρότρια. Tum Parif. Ταύτης δὲ κώμη ἡ Ἀμ. —

8) Sic constanter libri omnes tradunt, ut satis adpareat, Strabonem memoria lapsum pro Platone scripsisse Herodotum. Non enim in hoc exstant, sed in illo, ducta ex lib. 3. de legib. p. 150. Bip. Cf. Valckenar. ad Herodot. 3, 149. et Gottleberus ad Platonis Menexen. cap. 10. p. 38.

num (ut perhibetur) ab Admeto conditum, cui deus ille serviviffe dicitur, freto vicinum. Eretria ante Melaneis fuit dicta, et Arotria. Hujus pagus est Amarynthus, VII stadia a moenibus distans. Ac antiquam quidem urbem Persae deleverunt, qui multitudine sua muris circumfusi, velut indagine facta, (ut Herodotus ait) oppidanos ceperunt. Monstrantur etiamnum fundamenta,

τῶν βαρβάρων τῷ τείχει· καὶ δεικνῦσιν ἔτι τοὺς θεμελίους· καλοῦσι δὲ παλαιὰν Ἐρέτριαν· ἡ δὲ νῦν [9] ἐπέκτισται. Τὴν δὲ δύναμιν [10] τὴν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον ποτὲ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἥν [11] ἀνέθεσάν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος· γέγραπται δ' ἐν αὐτῇ, [12] τρισχιλίοις μὲν ὁπλίταις, ἑξακοσίοις δ' ἱππεῦσιν, ἑξήκοντα δ' ἅρμασι ποιεῖν τὴν πομπήν· ἐπῆρχον δὲ καὶ Ἀνδρίων, καὶ Τηνίων, καὶ [13] Κείων, καὶ ἄλλων νήσων. Ἐποίκους [14] δ' ἔσχον ἀπ' Ἤλιδος, ἀφ' οὗ καὶ τῷ γράμματι [15] τῷ ρ πολ- Euboea.

9) Ita lege ex veterr. libris. Sic apud Euftathium [ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212.] ifto loco Strabonis: ὕστερον δ' ἐπεκτίσθη ἑτέρα. *Cafaubonus.* Confentiunt in hac lectione codices etiam mei omnes. Ante Cafaubonum enim Aldi culpa ferebatur ἔκτισαι; admodum frigide.

10) Mofcov. proniori forte curfu τῶν Ἐρετριέων; Parif. male Ἐρετριαίων. V. fupra. Sequentia verba μαρτυρεῖ — ποτὲ a recentiori manu in margine Mofc. adfcripta funt.

11) Sic libri mei omnes; Cafauboniani tamen ἀνέστησαν. Non male quidem; illud tamen ad caufam et locum aptius.

12) Medic. 2. corr. τρισχιλίους μὲν ὁπλίτας; turbato nexu. Pro πομπὴν Parif. προπομπήν; minus ad rem commode.

13) Mofcov. Medic. 1. 2. 3. Κίων; male. Inde enim Κήϊος paffim poëtae effingunt, etfi in Ptolaemeo 3, 15. ipfa infula fcribitur Κία. Cf. fi tanti eft, Etymol. M. fub v. Κεῖος.

14) Parif. Medic. 3. δὲ ἔσχον, ut in variantibus faepe, nec praeter linguae ufum. Tum Mofcov. ex dictantis voce Ἔλιδος, ut antea ἐπεῖρχον in Medic. 2.

15) Mofcov. Medic. 1. 3. Venet. τῷ ῥῶ, uti Aldus, Hopperus, Xylander. Promifcua valet fcriptura.

menta, et vetus Eretria dicitur. Hodierna poft condita eft. Potentiae Eretrienfium, qua fuerunt olim praediti, teftimonium perhibet columna, quam in fano Amarynthiae Dianae dedicaverant, cui infcriptum eft, pompam eos duxiffe tribus millibus gravis armaturae peditum, 1000 equitibus, LX curribus: imperabant autem Andriis, Teniis, Ceiis, aliisque infulis: colonos habuerunt ex Elide: itaque ob frequentem ufum litterae R non

Euboea. πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν [16] ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμῴδηνται. Ἔστι δὲ καὶ [17] ἡ Οἰχαλία κώμη τῆς [18] Ἐρετρικῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους, ὁμώνυμος τῇ Τραχινίᾳ, καὶ τῇ περὶ [19] Τρίκκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, ἣν [20] Ἀνδανίαν οἱ ὕστερον ἐκάλεσαν, καὶ [21] τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ τοὺς [22] Εὐρυτᾶνας.

§. 11.

16) Ante Casaubonum legebatur γραμμάτων, et sic habet Medic. 2. corr. Illud cum Casaubonn. reliqui; melius.

17) Articulo nomen privant Moscov. Medic. 1. 3. qui in simili nexu supra aderat, ἡ Ἀμάρυνθος. Medic. 2. vitiose καὶ ἠχαλία.

18) Sic pro Ἐρετριακῆς, ut supra p. 447. f. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Eustathius ad Homer. Il. 2, 596. p. m 225. et edd. ante Casaubonum. Vid. supra notata. Guarinus etiam hic: *Eretrici vicus agri.*

19) Moscov. Τρίκην, ut alibi. Cf. ad lib. 9. p. 437. seu p. m. 627. not. 2.

20) Casaubonn. Ἀρδανίαν, ut in versione Guarinus. Mei omnes cum edd. Ἀνδανίαν. Cf. ad lib. 8. p. 339. seu p. m. 43. not. 14.

21) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Venet. ἡ ἐν Αἰτ. Edd. Aldi, Hopperi etiam pejus οἱ ἐν Αἰτ. In aliis recte scribitur τῇ ἐν Αἰτ. quod jam Xylander reposuerat, flagitante connexu, et hinc repetit etiam Eustathius c. l.

22) Εὐρυτᾶνας praeit Moscov. ut alibi scribuntur Αἰνιᾶνες, Ἀθαμᾶνες et similia, proferturque nostrum nomen a Stephano, quod vulgo hic paroxytonon prodit.

non in fine modo, sed et medio vocabulorum, comicis dicteriis exagitabantur. Est et Oechalia pagus Eretricae regionis, reliquae oppidi ab Hercule diruti: idem gerens nomen cum Trachinia: et ea quae apud Triccam est, et Arcadica, quam posteriores Andaniam appellaverunt, et Aetolica, apud Eurytanas.

§. 11.

§. 11. Euboea.

[1] Νυνὶ μὲν οὖν ὁμολογουμένως ἡ Χαλκὶς φέρεται τὰ πρωτεῖα, καὶ μητρόπολις αὕτη λέγεται τῶν Εὐβοέων· δευτερεύει δ' ἡ Ἐρέτρια. Ἀλλὰ καὶ πρότερον αὗται μέγα εἶχον ἀξίωμα καὶ πρὸς πόλεμον, καὶ πρὸς εἰρήνην, ὥστε καὶ φιλοσόφοις ἀνδράσι παρασχεῖν διαγωγὴν ἡδεῖαν καὶ ἀθόρυβον. Μαρτυρεῖ δ' ἥτε τῶν Ἐρετρικῶν φιλοσόφων σχολὴ τῶν περὶ Μενέδημον ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ γενομένη, καὶ ἔτι πρότερον ἡ Ἀριστοτέλους ἐν τῇ Χαλκίδι διατριβή, [2] οὗ γε καὶ κατέλυσε τὸν βίον.

§. 12.

1) Medic. 2. Νῦν μέν. Contra νυνὶ pro νῦν Mofcov. lib. 7. p. 322. f. 448. et fic alibi. Si praeter reliquos codices ufum in primis Atticum fpectes, cum νυνὶ de uno praefenti tempore ponatur, νῦν trium fit temporum, prius utique praeferendum eft. Cf. Wolf. ad Demofth. in Leptin. p. 242. Sed et nofter cum eo alia tempora conjungit, veluti imperfectum lib. 7. p. 300. in. f. 359. Sic Plutarch. in 7 fapient. conv. p. 591. (Vol. 6. Lipf.) πέρυσι καὶ νυνὶ μεθυσθείς, etfi hic ex connexu fuftinetur. Sed cf. Ruhnken. ad Timaeum p. m. 134.

2) Agitant haec codices. Vatic. Mofcov. Parif. ὥς γε καί; Urbin. ὅπου καὶ κατέλυσε; Guarinus vertit: *quoad vita functus eft*, ut legiffe videatur, ἕως κατέλυσε; Medic. 2. 3. οὗ γε i. e. ὅπου, quod quidem omiffo καὶ artius copulat. Nempe καὶ omittunt mei omnes. Medic. 1. et edd. ante Cafaubonum

§. 11.

Sane noftra aetate Chalcis citra controverfiam principem dignitatem obtinet, et primaria Euboicarum urbs dicitur: fecundo loco Eretria eft. Sed et pridem magna et bello et pace fuit earum exiftimatio, ut philofophis quoque viris fuavem tranquilliamque vitae degendae praebuerint commoditatem; quod teftatur cum Eretricorum philofophorum fchola a Menedemo Eretriae inftituta, tum ea prior Ariftotelis Chalcide commoratio, ubi et mortem obiit.

Euboea.

§. 12.

Τὸ μὲν οὖν πλέον ὡμολόγουν ἀλλήλαις αἱ πόλεις αὗται· περὶ δὲ [1] Ληλάντȣ διενεχθεῖσαι, οὐδ' [2] ὅτως τελέως ἐπαύσαντο, [3] ὥστε τῷ πολέμῳ κατὰ αὐθάδειαν δρᾶν ἕκαστα, ἀλλὰ συνέθεντο, ἐφ' οἷς συστήσονται τὸν ἀγῶνα. Δηλοῖ δὲ καὶ τȣ̃το ἐν τῷ Ἀμαρυνθίῳ στήλη τις, φράζȣσα μὴ χρῆσθαι τηλεβόλοις. Καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν πολεμικῶν ἐθῶν καὶ τῶν ὁπλισμῶν [4] ȣ̓δὲν ὅτ' ἐστιν, ὅτ'

num dant frigido fenfu: ὅς γε κατέλυσε τὸν βίον. Cafaubonus in nota legit ὅς γε κἀκεῖ κατέλυσε, in ipfo contextu ὅς γε καὶ ἐκεῖ κατέλυσε, quod repetitum ftetit. Cum in omnibus Msstis defideretur ἐκεῖ, fine quo ὅς ferri nequit, placuit leviffima medela locum adjuvare, ut exhibeat οὗ γε καὶ ἐτελεύτησε, cujus voculae ope et alibi fententias continere folet. Sic lib. 8. p. 363. in. f. 179.

1) Medic. 2. Λιλάντȣ, de quo fupra dictum ad p. 44*. Διεναχθεῖσαι vitium eft edd. Aldi et Hopperi, a Xylandro fubmotum.

2) Mofc. ὅτω; nempe quia fequitur confona. Confentiunt Hefychius, Thomas Magifter, et auctor Etymol. M. et poffit utique dari optimo illi codici. Sed cf. ad lib. 8. p. 377. in. f. 255.

3) Aegre haec vox abeft in Mofc. Parif. et Medic. 3. Poft Medic. 2. Μαραθῶνι pro Ἀμαρυνθίῳ, quod hinc alienum eft.

4) Medic. 1. 2. 3. et edd. ante Cafaubonum οὐθὲν; Venet. ȣ̓θ' ἓν ὅτ'.

§. 12.

Civitates hae plerumque concordiam fervaverunt, et orta de Lelanto concertatione, non ita tamen omnem abiecerunt confenfum, ut in bello cuncta utrinque fuo pro arbitrio agerent, fed pactae funt de modo certaminis. Oftendit hoc columna quaedam in Amarynthio, in qua exprimitur, telis, quae eminus mittuntur, non effe utendum. Nam de bellicis et ufibus et armis nulla eft certa conftitutio. Alii enim utun-

ὐκ ἦν ἔθος· ἀλλ' οἱ μὲν τηλεβόλοις χρῶνται, κα- Euboea.
θάπερ οἱ τοξόται, καὶ οἱ σφενδονῆται καὶ [5] ἀκον-
τισαί· οἱ δ' ἀγχεμάχοις, καθάπερ οἱ ξίφει καὶ
δόρατι τῷ ὀρεκτῷ χρώμενοι. Διττὴ γὰρ ἡ τῶν
δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς·
καθάπερ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας
ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην [6] χρώμεθα, καὶ
κοντοβολοῦντες· ὅπερ καὶ ἡ σάρισσα δύναται, καὶ
ὁ ὑσσός.

5) Articulum praeponit Moscov. Post Medic. 3. vitiose οἱ δ' ὡς.

6) Magna varietas in libris veteribus. Nam in iis desideratur vox χρώμεθα et legitur κοντοβολέντων. Quam lectionem confirmat Eustathius [ad Homer. Il. 2, 543. p. 213. Basil.] hunc locum describens. Lege igitur: Καθὰ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην καὶ κοντοβολέντων. *Casaubonus.* Verbum χρώμεθα ignorant etiam ex meis, quos quidem notatos hic habui, Medic. 1. 2. 3. Moscov. et Paris. Tum κοντοβολέντων agnoscunt etiam Medic. 1. 3. Moscov. et ex correctione Medic. 2. in quo antea scriptum fuerat κοντοβολίζων. In Vatic. Urbin. et Veneto vulgata lectio, quam Aldus constituit, fuisse, nec nisi in verbo χρώμεθα ab ea recessisse videtur Parisiensis. Eandem etiam Latine reddidit Guarinus, nec rejiciendam censeo. Cum enim haec verba proxime cohaereant cum praecedentibus, quorum adferunt explicationem, συστάδην desiderat utique verbum, nec a κοντοβολέντων, cui opponitur, pendere potest, nec in hoc genitivus nude positus locum habere, cum integra et plena sententia haec verba concludantur; etsi offendit in ipsa hac explicatione repetitum κοντοβολεῖν, pro quo melius poterat dicere ἐκ διαστήματος. Post Medic. 3. ὥσπερ pro ὅπερ. Paris. vitiose dat σάρεισα.

utuntur missilibus, ut sagittarii, funditores, iaculatores; alii comminus valentibus, ut qui gladio hastaque protenta. Est etenim duplex hastae usus: unus comminus, alter iaculando; sicut et contus utrique inservit usui, quae et comminus et missili res geritur: idemque sarissa praestat et pilum.

Euboea. §. 13.

Οἱ δ' Εὐβοεῖς ἀγαθοὶ [1]ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν σαδίαν, ἣ καὶ συςάδην λέγεται καὶ ἐκ χειρός. Δόρασι [2] δ' ἐχρῶντο τοῖς ὀρεκτοῖς, ὥς φησιν ὁ ποιητής·

p. 449. Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας [3] ῥήσσειν. —

ἀλλοίων ἴσως ὄντων τῶν παλτῶν, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν [4] Πηλιάδα μελίην, ἥν, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς, οἷος

1) Moscov. Medic. 1. 3. mutato vulgari ordine πρὸς μάχην ὑπῆρξαν.

2) Sic Medic. 1. 2. 3. Paris. (etsi hi omnes turbato accentu δ' ἔχρωντο) Moscov. Venet. quod et expressit Guarinus, et ad rem ipsam nexumque aptius videtur; quare pro vulgato δὲ χρῶνται recepi. Post αἰχματαὶ prave ed. Xylandri.

3) Sic omnes libri (tantum Medic. 2. ῥήσειν), ut contra omnes in Homero Il. 2, 544. ῥήξειν, sine ulla varietatis notatione. Neque tamen nostrum locum ad Homericam lectionem compono, cum Homerus et alibi praesens, vel aoristos illi verbo adjiciat, ipsa impellente natura significationis, aliosque olim codices Strabo secutus esse possit.

4) Medic. 3. Πηλείδου. Cum Homeri locum Strabo respiciat, alterum praestat, uti post, quod Casauboniani codices soli quidem dederant, ἐπίςατο pro ἐπιςαται, cum id repetitum sit ex Homeri Il. 16, 142. Pronomen ἣν male abest in Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. ante Casaubonum; flagitat enim sensus.

§. 13.

Euboënses autem valebant stataria pugna, quae conserto pede et comminus peragitur. Hastis enim utebantur porrectis, ut Homerus ait:

Pugnaces, hastis intentis qui cupiebant
Rumpere thoraces —.

cum, ut apparet, missiles alterius generis fuerint hastae, qualis Achillea fraxinus Pelias, quam vibrare et con-

οἷος ἐπίςατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· καὶ ὁ εἰπών· Euboea.

Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος [5] τις
οἴςῳ·

τῷ παλτῷ λέγει δόρατι. Καὶ οἱ μονομαχοῦντες τοῖς παλτοῖς χρώμενοι δόρασιν εἰσάγονται πρότερον, εἶτα ἐπὶ τὰ ξίφη βαδίζοντες· ἀγχέμαχοι δέ εἰσιν, οὐχ οἱ ξίφει χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ [6] δόρατι ἐκ χειρὸς, ὥς φησιν·

Οὔτησε ξυςῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.

Τοὺς μὲν οὖν Εὐβοέας τούτῳ τῷ τρόπῳ [7] χρωμέ-

5) Additum postea fuerat in Medic. 2. et desideratur in edd. ante Casaubonum. Tum ad servandum metrum ὅσσον scripserunt Hopperus et Xylander. Qualis hic prodit, talis legitur versus in Homeri Odyss. 8, 229.

6) Medic. 2. δουρὶ καὶ δόρατι librario vel dubio, vel arbitrii copiam dante. Tum in eodem ante ξίφη deest τὰ, et voces ἐκ χειρός.

7) Male Medic. 2. χρώμενος.

conjicere solus Achilles poterat: et qui dicit:

Tantum hasta iaculor, quantum haud aequare sagitta
Quisquam alius valeat:

missilem hastam intelligit. Et qui singulari certamine congrediuntur, primum hastis missilibus rem gerere describuntur, deinde ad gladios venire. Comminus autem pugnaces dicuntur, non modo qui gladio utuntur, sed et qui collato pede, hastam manu tenentes, pugnant, ut dein dictum est:

Aerato feriit conto, misitque sub umbras.

Hunc ergo pugnandi morem Homerus Euboensibus tribuit.

Euboea. μένους εἰσάγει· περὶ δὲ Λοκρῶν τἀναντία λέγει, ὡς,

Οὐ [8] γάρ σφιν σαδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισι καὶ εὐςρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο. —

Παραφέρεται δὲ [9] καὶ χρησμὸς ἐκδοθεὶς Αἰγιεῦσιν·

Ἵπποι

8) Particulam γὰρ omittunt Mofcov. Parif. Venet. Medic 1. 2. 3. cum Aldo et Hoppero. Tum pro ςαδίης Medic. 1 2. Parif. Venet. volunt ἐκταδίης, quod et fcribendum in margine monuit librarius Mofcov. Confentiunt in eo Aldus et Hopperus. Vulgatam formam conftituit Xylander In Homero Il. 13, 713. fic legitur: οὐ γάρ σφι (ante Heynium σφιν) ςαδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Tzetzes ad Hefiod fcutum Herculis v. 25. p. m. 190. fic, corrupte etiam aliqua: Οὐ γάρ σφι ςαδίῃ ὑγιηννήεις φίλον κῆρ; unde adparet difcrepantia, quam in noftro concinniori forma factam laudat Heyne ad Homer. c. l. Equidem vulgatam non adtrecto, cum in priori parte Homerus adfit, et ςαδία ὑσμίνη vel μάχη faepius dicatur, hic etiam apte ad nexum; in pofteriore codices aliam lectionem recufent. Solus Medic. 3. contra metrum etiam habet μέμελεν. Suftuli tantum vitium in ὑσμήνης, quod obfidebat omnes editiones. Proxima vocibus aut diftractis, aut omiffis Medic. 3. fic exhibet: τόξοις οἷς ἐς Ἴλιον ἅμ' ἕσποντο. Pro εἰς etiam Mofcov. Medic 1. 2. cum Aldo, Hoppero, Xylandro ἐς, metro reluctante.
9) In edd. ante Cafaubonum particula καὶ non adparet quae cum Mss. adfenfu melius hic interponitur. Tum pro ἐκδοθεὶς Mss. Cafaubb. Mofcov. Parif. Vatic. Urbin. Medic 3. δοθεὶς, et pro Αἰγιεῦσιν Medic. 3. Αἰγεῦσιν, Cafaubb. et Mofcov. hic quidem ex correctione recentioris manu

Εὐ

buit. De Locris autem contraria fcribit:

Nam non comminus hi pugnam fixo pede inibant:
Arcubus et fundae freti, fed tortili habena
Ad Trojam fuerant et proelia dura profecti

Circumfertur etiam datum Aegienfibus oraculum:

The,

Ἵππον [10] Θεσσαλικὸν, Λακεδαιμονίαν δὲ γυ-
ναῖκα,
Ἄνδρας θ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθού-
σης.

τοὺς Χαλκιδέας λέγων ὡς ἀρίστους· ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀρέθουσα.

Εὐβοεῦσιν. Sed, quod jam Caſaubonus monuit, vulgatam aliorum codicum lectionem confirmat extrema pars oraculi, quae ſic habet: Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, Οὐδὲ δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Cf. Suidas ſ. v. Ὑμεῖς, Stephanus ſ. v. Αἴγιον, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 221. Apoſtolius proverb. 1, 80. ubi vid. quos laudat Pantinus p. 289. Qui variant, Megarenſes ſubſtituunt, veluti Suidas c. l. Schol. Theocriti ad 14, 48. et, qui huc reſpexit, Callimachus epigr. 26. f. Sed vid. Eraſmus adagior. 2, 1, 79. et qui memorantur ad oracula vetera p. 17. ad calcem oraculorum Sibyllinorum ex ed. Gallaei. Αἰγιέες, etſi ipſa oraculi verba paullum dat mutata, ex Mnaſea Optato etiam refert Tzetzes Chil. 9. v. 890.

10) Medic. 2. corr. Θεσσαλικήν, quod et agnoſcunt Athenaeus 7, 5. p. 278. Suidas c. l. oracula vetera c. l. In vulgato tamen genere cum reliquis Mss. conſentit etiam Euſtathius ad Dionyſ. v. 473. et Schol. Homeri ad Il. 2, 768. Si codices addicerent, propter Homeri etiam locum praetulerim Θεσσαλικήν, cum praeterea Iones et Attici, notante Euſtathio ad Homer. Il. 1, 154. p. m. 53. femininum in his ament. Sed et Niſaei et Parthici equi maſculino genere laudantur a Strabone lib. 11. p. 525. In proximo verſu pro ἄνδρας Medic. 1. 2. 3. ferunt ἄνδρες. Illud nexus poſtulat et alii confirmant.

Theſſalicus praecellit equus, mulierque Lacaena, Virque bibens ſacrae liquidos latices Arethuſae;

quo Chalcidenſes optimi praedicantur, quorum eſt Arethuſa.

Euboea.

§. 14.

Εἰσὶ δὲ νῦν [1] Εὐβοϊται ποταμοὶ [2] Κηρεὺς, καὶ [3] Νηλεύς· ὧν, ἀφ' ὃ [4] τὰ μὲν πίνοντα πρό-βα-

1) Moſcov. Εὐβοῖται pro ï. Utrum recte habeat, dubium faciunt diverſae rationes, quas viri docti ſequuntur, ſic ut iidem etiam ſecum pugnent. Ita Χεῤῥονησῖται, Νιγρῖται, Ἀραβῖται, Ἀρβῖται, Αὐχῖται, Σαμνῖται, Ὠκεανῖται. Placuit tamen ſequi codicis illius auctoritatem, quae et in his probatur; tum quod ſimilia, ut πολῖται, ſic ſignantur.

2) Pariſ. Moſcov. edd. Aldi, Hopperi Κηρεὺς, quod et Guarinus reddidit. (*Cereus.*) Xylander invenit Κιρεὺς, non ſine aliorum Msstorum ſuffragiis, ipſe tamen motus Euſtathii fide ad Homeri Il. 2, 536. p. m. 211. Obſtant autem huic ſcripturae Latina, in quibus *e* cernitur, etſi mutata terminatione *Ceron* prodit. Sic Plinius 31, 9. ſ. 2. adſentiente Antigono in hiſt. mirabil. cap. 84. pro quo vitioſe Κέρβης in libris Ariſtotelis de mirab. auſcult. cap. 184. exſtat. Cf. etiam Politus ad Euſtathium in Homer. Tom. 2. p. 579. et hic deinceps notata.

3) Moſcov. Νηλεὺς, ut Euſtathius c. l. ex noſtro etiam refert, et ex hoc ſe repoſuiſſe in Strabone ſcribit Xylander, quamquam vere in Graecis non repoſuit. Adjuvant vero eam ſcripturam etiam Ariſtoteles et Antigonus cc. ll. ex quibus ita pro *Melan* Harduinus in Plinio c. l. repoſuit, ubi certe literam *e* praeferunt codices. Νηλεὺς probat etiam Salvinus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 580. (in ed. Politi.) Contra ambiguam ſcripturam cenſet Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr. p. 326. et veram confuſionis originem ex Iotaciſmo ducit. Equidem ut aliorum exempla ſequerer, momentum adtulit Cod. Moſcov. gravitas et exemplum Guarini.

4) Moſcov. concinniori obpoſitione μὲν τά. Tum Medic. 2. corr. γίνονται pro γίνεται non ſine exemplis, quae tamen nihil huc ſine plurium librorum certiori impulſu valent. Tum Κρᾶθιν dedi, cum antea legeretur Κράθιν, de quo cf. ad lib. 8. p. 386. p. m. 304. n. 29. Et ſic hic ſcribit Euſtathius c. l.

§. 14.

Euboeae porro flumina ſunt Cereus et Neleus, e quorum altero bibentes oves albae fiunt, ex altero nigrae, quale aliquid etiam apud Cra-

βατα λευκὰ γίνεται, ἀφ' οὗ δὲ μέλανα· καὶ περὶ τὸν Κρᾶθιν δὲ εἴρηται τοιοῦτόν τι [5] συμβαῖνον. Euboea.

§. 15.

Τῶν δ' ἐκ [1] Τροίας ἐπανιόντων Εὐβοέων τινὲς, εἰς Ἰλλυριοὺς ἐκπεσόντες [2] Ἄβαντες, οἴκαδε διὰ τῆς

C 5

5) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. Urbin. συμβαῖνον pro συμβαίνειν, quod cum paucis reliquis deterioris praeterea notae codicibus tenent editiones omnes. Illud non temere effusum, nec adspernandum videtur.

1) Edd. Paris. et Amstelod. Τροίας, ut lib. 8. p. 387. f. sine causa. Τροίας diserte contra ex Moscov. adscriptum habui.

2) Ἀναβάντες puto, quamquam apud Steph. Εὐβοία etiam Abantum in hac re fiat mentio. *Xylander*. Ἄβαντες, etsi libri uno omnes consensu sustinent, vox utique est molesta, tum quod Εὐβοεῖς praecedunt, et Homerus in bello Trojano solos Abantes novit, tum quod οἴκαδε a suo verbo longius distrahitur. Neque tamen ἀναβάντες in hoc connexu, et quod ἐπανιόντων sufficit, vicem satis explet. Ex iis, quae huc valent, Stephanus s. v. Εὔβοια scribit: Ἔστι (Εὔβοια) καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἀπιόντες, Ἄβαντες ἐκλήθησαν; ubi tamen omnes libri habent Ἄμαντες, quod s. v. Ἀμαντὶς ex Antigoni et Callimachi loco (quem posteriorem fragmenta conlecta adhuc desiderant) probabile videtur. Mutata autem litera β in μ, Abantes, qui inde exsistunt, Amantiam in Macedonia (in cujus parte Orestide duas adeo hoc nomine commemoravit Ptolemaeus 3, 13.) condiderant, vel secundum Callimachum (in quo ᾤκισαν leg. pro ὤκησαν) Amantinen Oriciam. Apollonius Rhodius tamen 4, 1214. ibi Abantes etiam conlocat. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 29. Propius hanc narrationem inlustrant Tzetzes ad Lycophron. v. 1443. et auctor Etymol. M. s. v. Ἄμαντες, quippe qui narrant, Troja expugnata,

Crathin evenire monuimus.

§. 15.

Caeterum Euboeensium e Troja redeuntium quidam, cum in Illyricum excidissent, indeque per Macedoniam domum contenderent, apud Edes-

Euboea. τῆς Μακεδονίας περὶ Ἔδεσσαν ἔμειναν, συμπολεμήσαντες τοῖς ὑποδεξαμένοις, καὶ ἔκτισαν πόλιν Εὔβοιαν· ἦν δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ Εὔβοια, Χαλκιδέων τῶν ἐκεῖ κτίσμα, ἣν Γέλων ἐξανέστησε, καὶ ἐγένετο φρούριον Συρακουσίων· καὶ ἐν [3] Κερκύρᾳ δὲ καὶ ἐν Λήμνῳ τόπος ἦν Εὔβοια· καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ [4] λόφος τις.

§. 16.

gnata, Elphenore duce, (quem Abantum facit Homerus Il. 2, 540.) in Epirum transiisse, et circa Ceraunios montes Amantiam (Abantiam etiam in aliis libris) condidisse, mutato β in μ. Pro finium autem diversitate vel inconstantia alii Epiro, alii Illyrico, Macedoniae alii dederunt. Cf. etiam Politus ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 578. Si sanus est hic locus, verba εἰς Ἰλλυριοὺς — Ἄβαντες per adpositionem adjecta sunt, et οἴκαδε ad ἐπανιόντων debet revocari, cui deinceps in interpretatione subjunxit Guarinus; quae etsi satis dispersa fluunt, sine Msstis tamen aliter constituere, vel mutare non sum ausus.

3) Casaubb. Κορκώρᾳ; Moscov. Parif. Venet. Κορκύρᾳ; Medic. 2. Κολκύρᾳ, ex corr. Κορκύρᾳ; alii cum edd. Κερκύρᾳ. Eadem variatio notatur in Diodoro 4, 72. ubi cf. Wesseling. et notata ad lib. 7. p. 315. f. 421. not. 13.

4) Eustathius ad Homer. Il. 2, 536. p. m. 211. et Stephanus f. v. Εὔβοια videntur legisse τόπος, aut ex Strabone nostro emendandus est Stephanus, ut judicat etiam Berkelius ad Stephan. p. 359. et ex Stephano Eustathius, qui illum describere solet. Χωρίον tamen etiam vocat auctor Etymol. M. f. v. Εὐβοϊκὸν νόμισμα. Codices λόφος mordicus tenent, et sic ὄρος vocat Pausanias 2, 17, 2. ex quo lectio vulgata magis corroboratur.

Edessam subsederunt, navataque hospitibus in bello opera, urbem Euboeam condiderunt. Fuit etiam in Sicilia Euboea, a Chalcidensibus ibi degentibus condita, quae a Gelone, civibus ejectis, facta est castellum Syracusarum. Sed et in Corcyra, et in Lemno locus fuit Euboea, et collis quidam in Argiva ditione.

§. 16.

§. 16.

Euboea.

Ἐπεὶ δὲ τοῖς Θετταλικοῖς καὶ [1] Οἰταίοις τὰ πρὸς ἑσπέραν Αἰτωλοὶ καὶ Ἀκαρνᾶνές εἰσι, καὶ Ἀθαμᾶνες, εἰ χρὴ καὶ τούτους Ἕλληνας εἰπεῖν, [2] λοιπὸν ἐξηγήσασθαι περὶ τούτων, ἵν᾽ ἔχωμεν τὴν περίοδον ἅπασαν τὴν τῆς Ἑλλάδος· προσθεῖναι δὲ καὶ τὰς νήσους τὰς προσχώρους μάλιστα τῇ Ἑλλάδι καὶ οἰκουμένας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅσας μὴ περιωδεύκαμεν.

ΚΕΦ.

1) Casaubb. Ἰταίοις; Vatican. Urbin. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Οἰταίοις, quod in versione exhibet etiam Guarinus et conjecerat Casaubonus. Editiones omnes Ἱσταίοις, tantum quod in Ald. Hopper. spiritus lenis est adpositus. Debetur igitur haec lectio Aldinae editionis vitio; quod revocatum Οἰταίοις optime tollit. Histiaei enim, vel Hestiaei, Thessalis comprehenduntur, et a conterminis populis fines hic constitui debent. Ita vero Phthiotida Oetaeo monte terminat Noster lib. 9. p. 430. p. m. 578. et, quod proxime huc valet, ad Oetaeos permittit.

2) Medic. 3. addit ἐστὶν; post Medic. 1. corr. προσθεῖναί τε; deinde Medic. 3. περιωδεύσαμεν.

§. 16.

Jam cum post Thessalos et Histiaeos versus occasum sint Aetoli, Acarnanes, ac Athamanes: siquidem hos etiam Graecos dici oporteat, restat, ut de iis loquamur, itaque totam Graeciae circuitionem absolvamus: addenda quoque insularum maxime Graeciae vicinarum, et a Graecis habitatarum descriptio, earum, quas nondum descripsimus.

CAP.

Aetolia et Acarn.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

[1] Αἰτωλοὶ μὲν τοίνυν καὶ Ἀκαρνᾶνες ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν, ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων καὶ τῆς Πίνδου πρὸς
p. 450. νότον, διά τε [2] Ἀγραίων Αἰτωλικȣ̃ ἔθνους καὶ Ἀμφιλόχων. Ἀκαρνᾶνες [3] μὲν τὸ πρὸς ἑσπέραν μέρος ἔχοντες τȣ̃ ποταμοῦ μέχρι τȣ̃ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, τȣ̃ κατὰ Ἀμφιλόχους, [4] καὶ τὸ ἱερὸν τȣ̃ Ἀκτίου

1) Parif. praemittit καί; Αἰτολοὶ ex ed. Parif. fluxit in Amftelod. Pro μὲν τοίνυν Medic. 2. μὲν ȣ̃ν.

2) Mutato accentu pro Ἀγραίων Mofcov. Ἀγραιῶν, forte pro Ἀγραῶν, uti legitur in Polybio 17, 5, 8. ad quem cf. Schweighaeuferus. Et fic fcribitur in Thucydide 2, 102. quem locum Nofter ante oculos habuiffe videtur. Ἀγραίων tamen tuentur omnes libri cum Gemifto Plethone A. qui hinc ex Strabone multa defcribere pergit, ufitatiori etiam forma, qua in hoc tractu, prodeunt in Thucydide 3, 106. et alibi, Stephano h. v. Livio 32, 34, 4. et aliis. Cf. Palmerius in Gr.ant. 4, 3. p. 431. fq.

3) Venet. Mofcov. Parif. Vatic. Urbin. Medic. 3. μέντοι; Medic. 1. μὲν τό; Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi et Xylandri μὲν exacto τὸ, quod reftituit Cafaubonus, et ego propter obpofiti modum (το δὲ) fervavi.

4) Verba haec ad Ἀπόλλωνος primus uncis inclufit Cafaubonus, et ignorat Venetus; at fufcipiunt cum Guarino reliqui. Fecit tam numerofus confenfus, ut uncos removerem,

CAP. II.

§. 1.

Aetolos et Acarnanes invicem conterminos medius fluvius Achelous diftinguit, a feptentrionibus et Pindo verfus Auftrum fluens per Agraeos, Aetolicam gentem, et Amphilochos. Acarnanes verfus occafum accolunt, usque ad finum Ambracicum, juxta Amphilochos et fanum Apollinis Actii.

Ἀκτίου Ἀπόλλωνος. Αἰτωλοὶ δὲ τὸ πρὸς ἕω μέχρι τῶν [5] Ὀζολῶν Λοκρῶν, καὶ τȣ̃ Παρνασοῦ, καὶ τῶν Οἰταίων. Ὑπέρκεινται δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ καὶ τοῖς προσβορείοις μέρεσι, τῶν μὲν Ἀκαρνάνων, Ἀμφίλοχοι· τούτων δὲ Δόλοπες καὶ ἡ Πίνδος· τῶν δ' Αἰτωλῶν Περραιβοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ [6] Αἰνιάνων τι μέρος τῶν τὴν Οἴτην ἐχόντων· τὸ δὲ νότιον πλευρὸν, τό, τε Ἀκαρνανικὸν ὁμοίως, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κλύζεται τῇ ποιούσῃ θαλάσσῃ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, [7] εἰς ὃν καὶ ὁ Ἀχελῶος ποταμὸς ἐξίησιν, ὁρίζων Aetol. et Acarn.

verem, in primis cum in Acarnanum finibus templum hoc ſtatuat etiam lib. 7. p. 325. in. p. m. 458. ad os ſcilicet ſinus Ambracii, ubi illud etiam novit Thucydides 1, 29.

5) Sic dedi pro Ὀζόλων, quod et pracit Moſcov. Idem exhibet Παρνασσȣ̃, de quo cf. ad lib. 8. p. 333. p. m. 7. n. 5. Pro Οἰταίων libri Caſaubb. prave Οἰτέων. Tum Medic. 3. προσβορίοις.

6) Medic. 1. Pariſ. ἐνιάνων; Medic. 2. 3. αἰνιάνων, quod pro Αἰνειάνων, quod cum edd. per ει efferunt ex more alii codices, excepi; cujus cauſae expoſitae ſunt ad lib. 9. p. 427. p. m. 560. n. 1. Pro θαλάσσῃ Moſcov. ut alibi, θαλάττῃ. Ambigua forma itaque verſata, ut, utram vere Strabo ediderit, ſtatui non poſſit.

7) Sic Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. cum edd. Aldi et Hopperi, nec aliter reddidit Guarinus; Xylander ex vitio εἰς ἣ; Caſaubb. 1. 2. Amſtelod. εἰς ὅ, quod forte fuit in reliquis codicibus, quamvis typothetae errori in ed. Caſaub. 1. tribuo. Diſerte enim paullo poſt et ſupra lib. 8. p. 335. p. m. 22. alteram lectionem Noſter probat, et

Actii. Aetoli autem verſus ortum, usque ad Ozolas Locros, Parnaſſumque et Oetaeos. Supra Acarnanes verſus ſeptentrionem in mediterraneis ſiti ſunt Amphilochi: ſupraque hos Dolopes et Pindus: ſupra Aetolos vero Perrhaebi, Athamanes, et pars Aenianum, qui Oetam tenent. Latus auſtrinum tam Aetoliae, quam Acarnaniae alluitur eo mari, quod ſinum conficit Corinthiacum, in quod etiam effluit Achelous, oram maritimam

Aetol. et Acarn. ὁρίζων τὴν τῶν Αἰτωλῶν παραλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανικήν· ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῶος πρότερον. Ἔστι δὲ καὶ ὁ παρὰ Δύμην ὁμώνυμος τούτῳ, καθάπερ εἴρηται, καὶ ὁ περὶ Λάμιαν. Εἴρηται [8] δὲ, καὶ ὅτι ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου τὸ στόμα τοῦδε τοῦ ποταμοῦ φασι.

§. 2.

Πόλεις δ' εἰσὶν, ἐν μὲν τοῖς Ἀκαρνᾶσιν Ἀνακτόριόν τε ἐπὶ [1] χεῤῥονήσου ἱδρυμένον Ἀκτίου πλησίον, ἐμπορεῖον τῆς νῦν ἐκτισμένης ἐφ' ἡμῶν Νικοπόλεως, καὶ Στράτος, ἀνάπλουν ἔχουσα τῷ Ἀχελώῳ πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων· καὶ ἡ [2] Αἰνία

et ejus testimonium de hoc producit Eustathius ad Dionys. v. 434. qui in Siculum mare cum evolvi scripserat; latius id quidem pro Ionio, ut ejus satelles Priscianus v. 448.

8) Moscov. εἴρηται δ' ὅτι ἀρχήν; Medic. 2. corr. εἴρηταί δὲ ὅτι καὶ ἀρχήν.

1) Medic. 3. χεῤῥοννήσου. Pro ἐμπορεῖον Moscov. Paris. Medic. 3. ἐμπόριον; alii ἐμπορεῖον, quod et hic retinui. Cf. ad lib. 8. p. 378. in. p. m. 259. n. 1. Post pro ἐφ' ἡμῶν, quod bene valet, Venet. Medic. 2. corr. 3. ἀφ' ἡμῶν.

2) Moscov. Paris. οἰναία; reliqui cum edd. Αἰνεία, et sic Guarinus *Enea*. At, invitis licet libris, legendum est Αἰνία, quae fuit urbs Perrhaeborum, unde Αἰνιᾶνες dicti; altera Αἰνεία Thraciae, vel Macedoniae tribuitur, de quibus plura dicta

timam Aetolicam ab Acarnanica distinguens. Achelous quondam Thoas fuit appellatus. Ejusdem nominis fluvius est apud Dymam, ut diximus, et apud Lamiam. Dictum est id quoque, ostia hujus fluvii pro initio sinus Corinthiaci esse, qui sumant.

§. 2.

Vrbes sunt Acarnaniae Anactorium in peninsula situm non procul Actio, emporium ejus, quae nostro tempore est condita Nicopolis: et Stratus, ad quam adverso Acheloo per CC et amplius stadia est subvectio: tum

Αἰνία δὲ καὶ αὕτη ἐπὶ τῷ ποταμῷ· ἡ μὲν παλαιὰ ὀ κατοικουμένη, ἴσον ἀπέχȣσα τῆς τε θαλάττης καὶ [3] τῆς Στράτȣ· ἡ δὲ νῦν, ὅσον ἑβδομήκοντα ςαδίους ὑπὲρ τῆς ἐκβολῆς διέχȣσα· καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶ, Παλαιρός τε καὶ [4] Ἀλυζία, καὶ Λευκὰς, Aetol. et Acarn.

dicta ſunt ad lib. 9. p. 427. p. m. 560. n. 1. Ita vero, quod poſt cognovi, voluit etiam Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 722. Contra peccatur in epitome lib. 7. p. 107. Hudſ.

3) Caſaubb. hic et poſt, Medic. 3. Urbin. τῆς Στράτȣ, uti etiam emendant Kuhn. ad Pauſan. 6, 2. p. 454. et Politus ad Euſtathium c. l. Editiones cum reliquis Msstis τȣ̃ Στράτȣ. Utroque genere uſurpari, notat Stephanus. Pro feminino ſtant Schol. Thucyd. ad 2, 80. extr. quo etiam legitur apud Pauſan. 6, 2, 1. Altero genere dixit Polyb. 5, 14. in. uti paullo poſt volunt libri. Femininum lib. 8. p. 387. p. m. 313. ex praecedenti voce πόλις intelligi poteſt; at durius hic in ſuperioribus, cum et Ἀνακτόριον ſubnexum habeat ἱδρυμένον. Ne igitur in eadem narrationis ſerie a ſe ipſe Strabo deſciſceret, uti poſt, praetuli femininum. Accentum ſervavi, quem in ultimam projiciunt plurimi, et ego inveneram lib. 8. c. l. ubi tamen in not. 34. inverſa forma exierat nomen, ſic ut leg. ſit primum Στράτος, deinde Στρατὸς, quod docet Euſtathii ille locus. Ita quidem a ςρατὸς diſcernitur, probaruntque Dukerus in Thucydide, Schweighaeuſer. in Polybio. Proxime antea τῆς θαλάττης abjecto τε legitur in Medic. 2. et in edd. ante Caſaubonum.

4) Caſaubb. Ἀλύται; Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Vatic. Urbin. Ἀλυζίαι; reliqui, quibus adjungitur Gemiſtus Pletho B. cum edd. Ἀλυζία, uti et infra recurrit p. 459. et prodit in Thucydide 7, 31. pro quo Stephanus ſcribit Ἀλύζεια et inverſis literis Ptolemaeus 3, 14. Ἀζύλεια. Sed plures et majores corruptiones expertum eſſe hoc nomen, docebunt Palmerius in exercitt. ad Gr. auct. p. 140. et Dukerus ad Thucyd. c. l.

tum Aenia, ipſa quoque fluvio imminens: vetus Aenia non habitatur, eodem ſpatio a Strato et mari diſtans: nova ab oſtiis Acheloi circiter LXX ſtadiis abeſt. Sunt et aliae urbes, Palaerus, Alyzia, Leucas, Argos

Aetol. et Acarn. Λευκὰς, καὶ Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ [5] Ἀμβρακία, ὧν αἱ πλεῖσαι περιοικίδες γεγόνασιν, ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως· κεῖται δ' [6] ἡ Στράτος κατὰ μέσην [7] τὴν ἐξ Ἀλυζίας ὁδὸν εἰς [8] Ἀνακτόριον.

§. 3.

5) Casaubb. Vatic. Urbin. Medic. 3. Ἀμυρακία; Medic. 2. Ἀμωρακία; reliqui, ut edd. Ἀμβρακία, quod et Nicopolis vicinia tuetur. Priores formae ignotae hic, et ideo corruptae.

6) Ita Casaubb. ut supra, Medic. 3. corr. proferunt; in reliquis ὁ praemittitur. Equidem propter causam antea expositam praetuli ἡ.

7) Moscov. Medic. 1. 2. 3. τὴν ἐξ, quod recepi. Vulgo edd. cum aliis Msstis τῆς ἐξ, ubi tacite repetendum sit ὁδοῦ. Prior ratio videtur facilior, cum et alibi sic articulum postponat adjectivis, v. c. lib. 9. p. 426. p. m. 552 σεδίοις τοῖς ἴσοις et ἀβρόχοις τοῖς ποσὶν; lib. 12. p. 537. γυμνοῖς τοῖς ποσὶν — Sic μέση ἡ ὁδὸς lib. 12. p. 539. m. et alibi ὅλος et similia. At verba haec universa κεῖται — Ἀνακτόριον ad glossas imperitissimi librarii rejicit Penzelius in notis ad versionem German. T. 2. p. 1391. impulsus forte monitis Palmerii in Gr. ant. 3, 5. p. 388. qui locum hunc difficillimum et superiori narrationi repugnantem censet. Nempe Stratus ducenta stadia et amplius a mari distabat, (v. supra) Alyzia 15 tantum, (v. infra p. 459.) Anactorium situm erat in ore Ambracii sinus, (v. infra p. 451. f.) vel omnino, relicta Strato, via per Alyziam ducebat ad Anactorium, ut in media via Stratus esse non potuerit, nec utique esset. Palmerius tamen sic mederi illi difficultati conatur, ut explicet non *in medio viae*, sed *secundum medium viae*, i. e. ut Stratus urbs obposita esset medio viae et ei mediae vicinior, quam aliis partibus ejus viae, adeo ut, cum quis in medio viae esset, Stratum haberet viciniorem, quam in alio ejus viae loco; vel ea via, facto circuitu forte propter aliquas soli difficultates, non longe a Strato procederet; quae quidem altius videntur repetita et contorta. Forte per errorem Noster Stratum pro Alyzia praepostero ordine posuit, quia tum demum recte haec procedunt. Equidem verba, quae omnes libri servata cupiunt, reliqui.

8) Per ω hic refert Moscov. cum Aldo et Hoppero. Supra recte per ο cum aliis etiam auctoribus.

gos Amphilochicum, Ambracia: quae pleraeque, aut potius omnes, municipia Nicopoleos factae sunt. Stratus jacet media via ab Alyzia ad Anactorium.

§. 3.

§. 3. Aetol. et Acarn.

Αἰτωλῶν δ' εἰσὶ Καλυδών τε καὶ Πλευρών, νῦν μὲν τεταπεινωμέναι· τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα. Καὶ δὴ καὶ [1] διῃρῆσθαι συνέβαινε δίχα τὴν Αἰτωλίαν, καὶ τὴν μὲν, ἀρχαίαν λέγεσθαι, τὴν δ' [2] ἐπίκτητον· ἀρχαίαν μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου [3] μέχρι Καλυδῶνος παραλίαν, ἐπὶ πολὺ καὶ τῆς μεσογαίας ἀνήκουσαν, εὐκάρπου τε καὶ πεδιάδος· ἣ ἐστὶ καὶ Στράτος, καὶ τὸ [4] Τραχίνιον, ἀρίστην ἔχον γῆν· ἐπί-

1) Medic. 1. διῃρεῖσθαι ex pronuntiationis ambiguitate. Ceterum hinc excerpta Gem. Plethonis B. interrupta.

2) Parif. vitiofe ἐπίκτηστον.

3) Gem. Pletho uterque ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου τε καὶ περὶ Πλευρῶνα arbitrario delectu ex fuperiori notatione. Ipfi Strabonis codices in vulgata lectione confentiunt. Poft in Parif. ante καὶ deeft τέ.

4) In hoc Strabonis loco mihi valde fufpecta vox eft Τραχίνιον et eo, quod nullus alius eam urbem in Aetolia nominavit, tum quod id nomen non convenit oppido campeftri et optimum habenti folum, fed potius loco afpero et montano; itaque fi quid in eo video, omnino credo legendum Τριχώνιον. Urbs enim fuit ejus nominis in ea parte Aetoliae, cujus meminerunt Polybius lib. 5. [c. 7, 7.] Paufanias in Corinthiacis [2, 37, 3. ubi quidem vulgo legitur Τρικωνεὺς de Aetolia] et Stephanus [h. v.] de Urbibus. *Palmerius in Graecia ant.* 4, 2. p. 430. Acute vidit et emendavit Palmerius, ideo laudatus ab Cellario in Geogr. ant.

§. 3.

Aetoliae funt Calydon et Pleuron, quae quondam totius Graeciae eximium ornamentum, hodie humili funt conditione. Ufu venit etiam, ut in duas partes tribueretur Aetolia, quarum una antiqua, altera epictetus, id eft adquifita, diceretur: antiqua cenfetur ora maritima ab Acheloo Calydonem usque, qui longe etiam in mediterranea porrigitur plana et fertilia: ubi Stratus eft et Trachinium, opti-

Aetol. et Acarn. ἐπίκτητον δὲ, τὴν τοῖς Λοκροῖς συνάπτουσαν, ὡς ἐπὶ Ναύπακτόν τε καὶ [5] Εὐπάλιον, τραχυτέραν τε οὖσαν, καὶ [6] λυπροτέραν μέχρι τῆς Οἰταίας, καὶ [7] τῆς Ἀθαμάνων καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἤδη περιϊσταμένων ὀρῶν τε καὶ ἐθνῶν.

§. 4.

ant. 2, 13, 219. Neque tamen ſine aliquo librorum nutu recipere ſum auſus. Penzelii verſio verba ἣ ἐστι — γῆν ignorat. Hinc vero Gemiſtus Pletho de nominis cauſa aliqua inſerit a Strabone aliena. Antea ἣ omiſit ed. Xylandri.

5) Nihil invitis libris hic mutandum, etſi in Thucydide 3, 96. et 102. edatur Εὐπόλιον. Nam non ibi ſolum boni codices exhibent Εὐπάλιον, ſed et Stephanus ita ab Artemidoro urbem vocatam eſſe adſirmat, ipſe quidem amplexus diverſa terminatione Εὐπαλία, uti et legitur in Plinio 4, 4. ſ. 3. *Eupalium* tuetur etiam Livius 28, 8, 8. Nempe multa urbium nomina per diverſas terminationes agitantur.

6) Sic omnes codices; tantum Moſcov. λεπτοτέραν, ſed et idem in margine adſcriptum fert γρ. λυπροτέραν, quod hoc ſenſu ſaepe apud noſtrum occurrit, conjunctum etiam paſſim cum τραχὺς, ut infra p. 458. in. Sic Diodor. 4, 20. 5, 39. Sed et altera vox in eodem nexu poſita reperitur, ut ſupra lib. 8. p. 333. med. p. m. 8. Audiendi igitur ſunt plerique codices, ad quos tamen etiam reverſus eſt Moſcov.

7) Moſcov. τῶν Ἀθαμάνων, uti ſaepe loca et populi junguntur. Sic libri hujus initio p. 444. f. et ſaepe alibi. Cf. ad lib. 8. p. 388. p. m. 319. not. 4. Sed ab aliis Msstis non opus eſt recedere, quibus etiam adſentitur hic Gem. Pletho B. Sic Moſcov. paullo poſt vult ὄρων f. ὁρων vel male immutato ſpiritu pro ὀρῶν, quod facile probatur.

optimo ſolo: acquiſita, quae Locris eſt contigua, Naupactum verſus et Eupalium, aſperiore ſolo et ſteriliore, usque ad Oetaeam et Athamanes, reliquosque et montes et gentes verſus ſeptentrionem circumpoſitas.

§. 4.

§. 4. Aetol et Acarn.

Ἔχει δὲ καὶ ἡ Αἰτωλία μέγιστον μὲν [1] ὄρος τὸν Κόρακα συνάπτοντα τῇ Οἴτῃ· τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν [2] μάλα ὄντων τὸν [3] Ἀράκυνθον, περὶ ὃν τὴν νεωτέραν Πλευρῶνα συνῴκισαν ἀφέντες p. 451. τὴν παλαιὰν, ἐγγὺς κειμένην Καλυδῶνος, οἱ οἰκήτορες, εὔκαρπον οὖσαν καὶ πεδιάδα, πορθοῦντος

D 2 τὴν

1) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. cum edd. Aldi et Hopperi omittunt hanc vocem, quam nec Guarinus agnoscit. Possit utique ex praecedentibus intelligi, nec male ob συνάπτοντα.

2) Casaubb. Medic. 1. 2. 3. Paris. Vatic. Urbin. Guarinus, servatis hic etiam Graecis, Μαλαόν; Moscov. Μαλαὸν τὸν τὸν Ἀράκυνθον; Venet. Μαλαιόν; in Medic. 2. ex correctione enatum est μάλα ὂν et in margine Moscov. additum μάλα ὄντων. Edd. omnes Μαρλαὸν inde ab Aldo. *Tzschucke.* Fortasse legendum τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν μᾶλλον Ἀράκυνθον. *Casaubonus.* Μαρλαὸν montem nemo novit, et vox corruptionem clamat, quam emendatio, a duobus codicibus admota, optime tollit, nec ea in aliis obscure latens. Praeferenda ex iis videtur Moscoviensis. Nempe τῶν in ὄντων absorptum est a proximi vocis initio.

3) Paris. Venet. Medic. 1. 2. (ante correctoris operam ἀνάκυνθον) 3. Ἀράκινθον, uti reddit etiam Guarinus, et scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. Sed Ἀράκυνθον aliorum Msstorum et editionum satis multorum auctorum consensu probatur. Post edd. Aldi, Hopperi, Xyl. συνῴκησαν, solemni commutatione. Pro Αἰτωλικοῦ Medic. 2. corr. πολιορκητοῦ, quod etsi temere prosiluisse non videtur, aeque tamen obscurum est, ut cum altero commutari non possit. Qui cum Aetolis bellum gessit, Philippi pater fuit, Persei avus, ut ex Polybio 20, 5, 3. discitur. At de hac devastatione nihil ex aliis constat, et noster, satis se nosse Demetrium cognomine Poliorceten, declaravit lib. 9. p. 436. p. m. 619.

§. 4.

Aetoliae maximus mons est Corax, Oetae conterminus. De reliquis, in media regione sitis, Aracynthus, juxta quem recentiorem condidere Pleuronem incolae, antiqua omissa, quae Calydoni vicina solo ubere et plano jacebat, cum regionem

Aetol. et Acarn. τὴν χώραν Δημητρίου, τοῦ ἐπικληθέντος Αἰτωλικοῦ. Ὑπὲρ δὲ τῆς [4] Μολυκρείας [5] Ταφιασσὸν καὶ Χαλκίδα, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλὰ, ἐφ' οἷς πολίχνια [6] ἵδρυται,

4) Consentiunt hic libri et edd. in scriptura nominis per ι, cum lib. 9. p. 427. p. m. 558. omnes (addo nunc etiam Mediceos codices) sustineant constanter per ει, uti et producit Stephanus, probantque Scylax p. 14. ed. Hudf. et, mutata terminatione (Μολύκρειον), Thucydides 2, 84. et 3, 102. Sed quod Euphorionis exemplo Stephanus notat etiam Μολυκρία editum fuisse, non minus secuti sunt ex nostris auctoribus Polybius 5, 94, 7. Diodor. 12, 60. (ubi tamen etiam aliqui codices praeferunt ει) Plutarch. in septem sapient. conv. p. 619. Lips. Vol. 6. et Ptolemaeus 3, 15. in. Cf. et Wassius et Dukerus ad Thucyd. 2, 84. Utra igitur scriptura hic ponenda sit, libri declarant. Ne tamen inconstans agitetur Strabo, libris hic relictis alteram superioris libri recepi. Cf. infra ad p. 460. in.

5) Medic. 3. Vatic. et Urbin. Ταφίασον. Illud alii praeferunt cum Guarino, et tuetur Plinius 4, 3. f. 2. et ipse Strabo lib. 9. p. 427. p. m. 558. etsi non sine dissensione librorum quorundam; et sic Ταφίασος, simplici σ, vulgo editur infra p. 460. Quod accentum in ultimam projeci, de eo vid. ad lib. 9. c. l. Ceterum in margine Vaticani Urbin. et Paris. haec adscripta sunt: οἶμαι Ταφίασον (Urbin. τὸν μεταμφίασον; Paris. μὲν Ταφίασον) τὸ νῦν λεγόμενον ὄζον ὄρος· Χαλκίδα δὲ τὴν ἀρτίως Βαράσαβαν, ὑφ' ᾗ (Paris. ὑφ' ἣν) καὶ πολίχνιόν ἐστιν Ἀντίπατρα καλούμενον, καθότι καὶ τὰς Πάτρας ἔχοι (Paris. ἔχει) ἀπεναντίον. Quae quidem, cum ad Strabonis narrationem nihil valeant, excutere nolo. Propter nomen Βαράσαβα male huc ab Antipatride Palaestinae detorta videntur, quam Herodes in campo Χαβάρσαβα exstruxit, auctore Josepho antiquit. 16, 9. 13, 23.

6) Casaubonn. Venet. Moscov. Paris. Medic. 3. ἵδρυτο; reliqui cum edd. ἵδρυται; et sic Guarinus *posita sunt oppidula.* In utramque partem cum id versari possit et intelligi, vulgatam formam retinui. Accedit, quod Strabone posteriores eas urbes commemorant, ut deinceps notata docebunt, unde stetisse illa aetate adpareat. Ante Χαλκὶς deest καὶ in ed. Xyl.

gionem eam vastaret Demetrius, cognomento Aetolicus. Supra Molycriam Taphiassus est et Chalcis, montes non exigui sane, quibus impositae sunt urbes Macynia

ται, [7] Μακυνία τε καὶ Χαλκὶς, ὁμώνυμος τῷ ὄρει, ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα καλοῦσι. Κούριον δὲ [8] τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος πλησίον, ἀφ᾽ οὗ τοὺς Πλευρωνίους Κουρῆτας ὀνομασθῆναί τινες ὑπέλαβον. Aetol. et Acarn.

§. 5.

Ὁ δὲ [1] Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ

D 3 [2] Βω-

7) Lege Μακρύνειά τε. Stephanus Μακρύνεια, πόλις Αἰτωλίας, Στράβων δεκάτῃ. *Casaubonus.* At ego putarem magis, ex hoc loco debere corrigi Stephanum. Nam Plinius, qui sic habet lib. 4. c. 2. in Aetoliae recensione *Macynia, Molycria*, firmat lectionem vulgatam. *Palmerius in exercitt. ad auctores Gr.* p. 326. Idem contra Casauboni emendationem monet in Gr. ant. 4, 19. p. 482. quam et impugnant Holstenius ad Stephan. p. 197. Salmasius in ora Stephani et Berkelius p. 531. Recte. Neque enim hic solum constanter Μακυνία tenent libri, sed τὸ ρ in Stephano male intrusum fuisse, docet literarum series, adclamantibus insuper Salmasii codicibus. Sic et praeter Plinium omisso ρ Plutarchus in Quaest. Gr. p. 182. Lips. Vol. 7. Μακύναν certe vocat, et Μακύνου τείχη habet Alcaeus in Anthol. Gr. T. 1. p. 240. Iac. Sed et infra p. 451. et 460. in. redit hac forma, etiam per ι.

8) Moscov. Medic. 3. alio ordine πλησίον τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος. Post Medic. 2. minus recte Πλευρωνείους.

1) Casaubb. Paris. Venet. Medic. 1. corr. 3. Τῆνος; Guarinus *Tenius*; Medic. 2. Εὐτῆνος; alii cum Gemisto Plethone A. B. et editionibus in vulgata consentiunt, tantum quod vulgo Εὔηνος scribitur pro Εὔηνος, quod usus aliorum confirmat et Mss. apud Thucyd. 2, 83. ubi tamen etiam editum legitur Εὐήνου. De ipso nomine nulla dubitatio. Τὸ ε in δὲ absorpsit initium.

nia et Chalcis monti cognominis, quam alii Hypochalcidem appellant: est et Curium antiquae vicinum Pleuroni, unde Pleuronios Curetas fuisse nominatos quidam sunt opinati.

§. 5.

Evenus autem fluvius oritur e Bomiensibus, qui sunt in

Aetol. et Acarn. [2] Βωμιέων τῶν ἐν [3] Ὀφιεῦσιν [4] Αἰτωλικῷ ἔθνους, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι καὶ

2) Casaubb. Moscov. Vatic. Urbin. Paris. Medic. 3. Βωμιαίων; Gem. Pl. A. B. Βωμιέων; reliqui cum edd. Βοιαίων; Guarinus *e Boviensibus.* *Tzschucke.* Legendum e veteribus codicibus Βωμιαίων. (male in ed. Paris. et Amstel. Βωμαίων.) Stephanus Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας. Mox τὸ τοπικὸν Βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν Βωμιαῖος. Apud Thucydidem [3, 96.] Βωμιῆς. [uti etiam ex eo refert Stephanus; vel, ut codices etiam Thucydidis volunt, Βωμιεῖς.] *Casaubonus.* Sic et infra hunc locum excitat Casaubonus in nota p. 465. f. Vera gentilis forma, quod non solum Thucydides docet, sed et Stephanus declarat, est Βωμιεὺς, unde hanc etiam unice contra Casaubonum probat Holstenius ad Stephan. p. 76. ex Gemisto Plethone Msto, cujus habuerat excerpta, rejecta altera Βωμιαῖος, quae ducta ex adpellativo βωμὸς significet supplex, qui ad aram confugit. Βωμιεῖς, praeterita Strabonis mentione, memorat etiam Palmerius in Gr. ant. 4, 22. p. 502. Quem tamen incertum dicit situm, si Dicaearchum v. 61. compares, prope Pindum quaerendum esse adparet, ubi eos etiam locavit d'Anvillius in tabula Graeciae antiquae, etsi *Bomiaei* cum Casaubono scribit, ut et Palmerius in alio loco Gr. ant. 4, 5. p. 434. Equidem propter caussas adpositas dedi Βωμιέων, nixus etiam Gem. Plethonis auctoritate.

3) Medic. 2. Ὀφιονεῦσιν; reliqui Ὀφιεῦσιν praeter Gem. Pl. A. in quo vitiose exstat Ὀφιέσιν. Ὀφιονεῖς vocat quidem etiam Thucydides 3, 96. et alibi. Neque tamen recepta scriptura mutanda, aut lacessenda videtur tum propter consensum tot codicum, tum quod Ovidius etiam Metam. 7, 383. *Ophias Combe* dixit, quod adfert Palmerius in Gr. ant. 4, 5. p. 434. et gentile femininum censet, nisi forte sit patronymicum. Ὀφιεῖς tamen infra p. 465. f. redit in eodem nexu.

4) Casaubb. Mosc. Paris. Vatic. Urbin. Venet. Medic. 1. corr. Αἰτωλικῷ ἔθνει. Medic. 2. 3. Gem. Pl. A. B. cum edd. consentiunt, quas et nexus tuetur. Sic et Guarinus: *e Boviensibus inter Ophientes gente Etolica.* Post dedi Εὐρυτᾶνες, ut supra p. 448. monente et hic Moscoviensi. Ita paullo inferius, ut saepe alibi, scripserunt Ἀκαρνᾶνες, quod ad melius olim erat informatum.

in Ophiensibus Aetolica natio, ut et Eurytanes, et Agraei, et Curetes, atque alii: fluit autem initio non per

καὶ Κουρῆτες καὶ ἄλλοι· ῥεῖ δ' οὐ διὰ τῆς Κουρητικῆς κατ' ἀρχὰς, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Πλευρωνίᾳ· ἀλλὰ διὰ τῆς [5] πρὸς ἕω μᾶλλον παρὰ τὴν Χαλκίδα καὶ Καλυδῶνα· εἶτα ἀνακάμψας ἐπὶ τὰ τῆς Πλευρῶνος πεδία τῆς παλαιᾶς, καὶ παραλλάξας [6] εἰς δύσιν, ἐπιστρέφει πρὸς τὰς ἐκβολὰς καὶ τὴν μεσημβρίαν· ἐκαλεῖτο δὲ [7] Λυκόρ- Aetol. et Acarn.

5) Moscov. προσεώας; Venet. Paris. Vatic. Medic. 1. 2. πρὸς ἑώας; edd. ante Casaubonum πρὸς ἑῶας; reliqui codices, etiam Casauboniani, cum Gem. Pl. A. B. πρὸς ἕω, quod reposuit Casaubonus. In ipsa narratione locorum ordinem invertit Gem. Pl. A. dum sic refert: πρὸς ἕω μᾶλλον· εἶτα παρὰ τὴν Χαλκίδα ἀνακάμψας ἐπὶ τὰ τῆς — Parum aut nihil fluvii cursus turbatur, vel avertitur.

6) Gem. Pl. A. B. ἐς δυσμὰς, quod, quia poëticum magis est, non temere natum videatur, (cf. ad lib. 9. p. 438. f. p. m. 639. not. 10.) neque tamen invitis aliis debet obtrudi. Mox pro καὶ τὴν μεσημβρίαν uterque scribit κατὰ μεσημβρίαν, uti solet plagas coeli a locis in progressione singulatim indicare, veluti lib. 12. p. 535. m. ἐπὶ τὴν Κιλικίαν πρὸς τὴν ἑσπέραν. Attamen et altera ratio locum commode habet et sic πρὸς, ἐπὶ in his addere solet.

7) Casaubonus ex suis Msstis excitavit Λυκάρνας et Λυκέρνας; ex meis Venet. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 1. 2. (uterque correctus) 3. itidem objiciunt Λυκέρνας, quod et reddidit Guarinus. Gem. Pl. ex voce μεσημβρίαν ad alia transiluit. Edd. omnes Λυκόρμας quod satis etiam, probatur ex Plutarcho illo de fluminib. h. v. Eudocia in Violario p. 237. Lactantio Placido in argum. ad Ovid. Metamorph. 9, 2. aliisque. Sed et ita Strabo lib. 7. p. 327. p. m. 427. sine repugnantia codicum. Male tamen ibi operae excuderunt Εὔληνος pro Εὔηνος. Cf. etiam Berkelius ad Stephan. p. 521.

per Cureticam, quae cum Pleuronia est eadem, sed per orientalem potius regionem praeter Chalcidem ac Calydonem: deinde in campestria antiquae Pleuronis reflexus, cursu versum occasum mutato, ad ostia et meridiem se convertit: ante Lycormas fuit nominatus.

Aetol. et Acarn. μας πρότερον· καὶ ὁ [8] Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος, ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεύων τὴν Δηϊάνειραν ἐπεχείρει βιάσασθαι.

§. 6.

Καὶ Ὤλενον δὲ καὶ [1] Πυλήνην ὀνομάζει πόλεις ὁ ποιητὴς Αἰτωλικὰς, ὧν [2] τὴν μὲν Ὤλενον ὁμωνύμως τῇ Ἀχαϊκῇ λεγομένην Αἰολεῖς κατέσκαψαν, πλησίον οὖσαν τῆς νεωτέρας Πλευρῶνος· τῆς δὲ χώρας ἠμφισβήτουν Ἀκαρνᾶνες· τὴν δὲ Πυλήνην [3] μετενέγκαντες εἰς τοὺς ἀνώτερον τόπους, ἤλλαξαν αὐτῆς

8) Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi Νέσος. Vera scriptura ex multis nota. Ita et variatur lib. 9. p. 427. p. m. 559.

1) Moscov. hic et in sequent. Πιλήνην. Infra p. 460. aliter vitiant editiones. Πυλήνην probat Homerus Il. 2, 639. quem Noster hic testem producit.

2) Ita omnes libri. At alibi hanc et cognominem Aetoliae urbem masculino genere effert. Cf. lib. 8. p. 386. p. m. 393. lib. 10. p. 451. in. Sed et utroque genere Achaicam, ut adparet ex lib. 8. p. 386. p. m. 301. et p. 388. p. m. 315. Monuerunt etiam de hac diversitate Stephanus h. v. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. Sic Κόρινθος; parum quidem constanter, si intacta haec librariorum manus effugerunt.

3) Medic. 3. μετενεγκόντες. Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. μετήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους ex nostro loco

Ibi Nessus, portitor loci constitutus, ab Hercule fuisse occisus fertur, cum in transvehendo violare Deianiram esset conatus.

§. 6.

Olenum quoque et Pylenen Homerus nominat urbes Aetolicas; ex quibus Olenum, Achaicae cognominem, Aeolenses diruerunt, recentiori propinquam Pleuroni; de loco Acarnanes litem moverunt. Pylenen autem transtulerunt in superiora loca, mutatoque et-

ιὐτῆς καὶ τοὔνομα, [4] Πρόσχιον καλέσαντες. Ἑλλάνικος δ' οὐδὲ τὴν περὶ ταύτας ἱστορίαν οἶδε, ἀλλ' ὡς ἔτι καὶ αὐτῶν οὐσῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καταστάσει μέμνηται· τὰς δ' ὕστερον καὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου κτισθείσας, [5] Μακυνίαν καὶ Μολυκρίαν, ν ταῖς ἀρχαίαις καταλέγει, πλείστην [6] εὐχέρειαν πιδεικνύμενος ἐν πάσῃ [7] σχεδόν τι τῇ γραφῇ. Aetol. et Acarn.

D 5 §. 7.

oco refert. Nec unus codex, etsi optimus alias, in tam acili lapsu, mutationem arroganter flagitat. Vulgata orma paullo post redit.

4) Moscov. Πρόχιον, sed in margine Πρόσχιον, quod tuentur ceteri, et satis vindicat Thucydides 3, 102. et 106. Mox οὐσῶν deest in Veneto.

5) Μακύνιον praecipiunt omnes libri scripti, quod et secuti sunt editi. *Tzschucke.* Etiam hic Μακρύνειαν scripsisse videtur Strabo; aut certe Μακυνείαν, [Μακύνειαν] ut duobus in locis [p. 451. et 460. in.] legitur. *Casaubonus.* At in utroque illo loco exstat Μακυνία, quod et hic praeculi ex facili commutatione literarum ο et α. De Μακρύνεια vid. supra p. 451. in. p. m. 53. not. 7.

6) Medic. 2. εὐκαιρίαν; edd. Aldi, Hopperi, Xylandri εὐκαίρειαν; reliqui codices εὐχέρειαν, quod reposuit Casaubonus, et ante voluerat Xylander, vel ἀκαίρειαν. Prius cum nexus in hac reprehensione flagitet, probandum est.

7) Moscov. ex correctione σχεδόν τοι, quae voculae et alibi commiscentur, uti docent Horreus in observatt. p. 106. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. v. 455. Zeune ad Xenoph. Cyrop. in. aliique. Sic supra lib. 8. p. 335. in. p. m. 17. Etsi in utramque partem disceptari possit, tamen, cum usus in hoc nexu τι ferat, reliqui codices negligi non debent. Sic σχεδόν τι Plato in Gorgia p. 57. Hippia maj. p. 20. (ed. Bip.) et alibi; noster lib. 1. p. 2. et saepius. Sed cf.

etiam nomine Proschium dixerunt. Hellanicus harum quoque historiae ignarus, ita eas commemorat, ac si in pristino statu exstarent. Easdem postmodo, et post reditum etiam Heraclidarum conditas Macyniam et Molyeriam inter vetustas refert; plurimum in tota fere scriptione usurpans levitatis.

§. 7.

Aetol. et Acarn.

§. 7.

Καθόλου [1] μὲν ταῦτα περὶ τῆς χώρας ἐςὶ τῆς τῶν Ἀκαρνάνων καὶ τῶν Αἰτωλῶν· περὶ δὲ τῆς παραλίας καὶ τῶν προκειμένων νήσων ἔτι καὶ ταῦτα προσληπτέον. Ἀπὸ γὰρ τȣ͂ ςόματος ἀρξαμένοις καὶ τȣ͂ Ἀμβρακικοῦ κόλπου πρῶτόν ἐςιν Ἀκαρνάνων χωρίον, τὸ Ἄκτιον. Ὁμωνύμως δὲ λέγεται τό, τε ἱερὸν τȣ͂ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος καὶ ἡ ἄκρα, ἡ ποιοῦσα τὸ ςόμα τȣ͂ κόλπου, ἔχουσα καὶ λιμένα ἐκτός. Τȣ͂ δ᾽ ἱεροῦ τεσσαράκοντα μὲν ςαδίους ἀπέχει τὸ [2] Ἀνακτόριον, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυμένον· διακοσίους δὲ καὶ τεσσαράκοντα ἡ Λευκάς.

§. 8.

cf. Duker. ad Thucyd. 7, 33. ubi similis notatur in editionibus variatio, et Hemsterhus. ad Lucian. Tom. 3. p. 340.

1) Casaubb. μέντοι; Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri μὲν, unde revocavi. Vulgo nunc, Casauboni auctoritate, οὖν. Post ante τȣ͂ Ἀμβρακικȣ͂ Medic. 2. omisit καί.

2) Falso per ω efferunt edd. Aldi, Hopperi.

§. 7.

Atque haec universe dicta sint de Acarnanum regione et Aetolorum: addenda sunt autem et haec de ora maritima et insulis, ante eam sitis. Si a faucibus initium sumas et Ambracio sinu, primum Acarnaniae oppidum est Actium. Idem autem nomen gerunt Apollinis Actii templum, et promontorium, quod sinus os conficit, extra quoque relicto portu. A templo stadiis XL abest Anactorium in ipso situm sinu, Leucas autem CCXL.

§. 8.

§. 8. Aetol. et Acarn.

Αὕτη δ᾽ ἦν τὸ παλαιὸν μὲν [1] χερρόνησος τῆς Ἀκαρνάνων γῆς· καλεῖ δ᾽ αὐτὴν ὁ ποιητὴς ἀκτὴν ἠπείροιο, τὴν περαίαν τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἤπειρον καλῶν· αὕτη δ᾽ ἐστὶν ἡ Ἀκαρνανία· ὥστε, ὅταν φῇ ἀκτὴν ἠπείροιο, τῆς Ἀκαρνανίας p. 452. ἀκτὴν δέχεσθαι [2] δεῖ. Τῆς δὲ Λευκάδος ἦτε [3] Νήρικος, ἣν φησιν ἑλεῖν ὁ Λαέρτης,

[4] Οἷος

1) Medic. 3. χερόνησος, ut ferme semper. Post Venet. Ἀκαρναίων pro Ἀκαρνάνων, ut antea recte edidit. Tum inverso ordine Medic. 1. 2. 3. ὁ ποιητὴς αὐτήν. In sequ. Medic. 3. Κεφαληνίας, de quo dixi ad lib. 8. p. 335. p. m. 19. not. 4.

2) Moscov. χρή.

3) Medic. 2. 3. Paris. Venet. epitome p. 131. Hudf. (in editione quidem Basil.) Νήριτος, uti post iidem libri, quibus accedit Moscov. inferius paullo etiam Medic. 1. Nec aliter Guarinus et edd. Aldi, Hopperi, et in ejusdem versus repetitione lib. 1. p. 59. f. 158. Moscov. At Νήρικος habet ipse Homerus Odyss. 24, 376. quae fuit urbs Acarnaniae, cum Neritus celebretur in montibus, quem tulit Ithaca, ut etiam epitheta adjuncta docent in Homero, veluti Il. 2, 632. in primis locus, qui exstat Odyss. 1, 22. etsi poëtae quidam insulam putarunt, in quibus Virgilius Aen. 3, 271. Ovidius Metam. 13, 712. praeterea Mela 2, 7, 10. ad quem plura dixi. Cf. interim Heyne ad Virgil. c. l. et Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 652. Hinc proprie *Neritius* de Ithaca, *Nericius* de Leucade. Cf. post Strabo p. 452. f. et inprimis p. 454. m.

§. 8.

Fuit haec quondam peninsula Acarnaniae: eamque Homerus actam, seu litus Epiri, hoc est continentis terrae, vocat: continentem Ithacae et Cephalleniae oppositam sic nominans, quae est Acarnania. Itaque cum dicit actam Epiri, litus Acarnaniae intelligi debet. Leucadis est etiam Nericus, quam a se captam Laërtes dicit:

Qualis

Aetol. et Acarn.

[4] Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.

Καὶ ἃς ἐν καταλόγῳ φησὶ

Καὶ [5] Κροκύλει᾽ ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ [6] Γαργάσου, ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν, καὶ μέχρι τῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον· καὶ ἥτε Ἀμβρα-

4) Medic. 2. 3. Moscov. Paris. ἢ μὲν; Venet. ἦ μὲν; edd. Aldi et Hopperi ἦ μέν. Οἷος tamen sustinet Homerus c. l. et ipse Strabo lib. 1. p. 59. s. 158. Post Medic. 3. ut jam notavi, Κεφαλλήνεσσιν; Moscov. Κεφαλληνεῦσιν.

5) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. edd. Aldi et Hopperi Κροκύλην, quod et ex cod. Eton. excitavit Heyne apud Homer. Il. 2, 633. Ita etiam legit hic Guarinus. (*Crocylam*) Cf. p. 453. in. At in vulgata Homeri lectione supra lib. 8. p. 376. p. m. 251. conspirant omnes libri, quae mobilis est illorum inconstantia. Pro Αἰγίλιπα Medic. 2. Αἰγίλιππα.

6) Moscov. Paris. Γαργάσυσος; reliqui in Γαργάσυ conveniunt cum Guarino; tantum antea Medic. 2. habet Κυψέλλυ. De Corinthiis, ductore Cypselo, nulla in auctoribus objicitur controversia. At in comite, quem filium ejus faciunt alii, alii fratrem, magna fervet discordia. Cf. quae jam dicta sunt ad lib. 7. p. 325. p. m. 459. Gargasum tamen nemo novit, quare ex Γόργυ pro Τόργυ vocem corruptam censebat Ruhnkenius. Vid. Verheyk. ad Antonin. Liber. c. 4. p. 24. Equidem, cum dubium sit nomen, corruptique ejus fontes, intactum reliqui.

Qualis eram tunc, Epiri cum Nericon actam
Ipse Cephallenum cepi rex. —

nec non eae, quas in recensione navium ponit:

Et Crocylea tenebant Aegilipisque salebras.

Corinthii autem a Cypselo et Gargaso missi, cum hanc obtinuerunt actam, tam usque ad Ambracicum sinum progressi sunt: itaque et Ambra-

βρακία συνῳκίσθη καὶ [7] τὸ Ἀνακτόριον· καὶ τῆς Aetol. et Acarn.
χεῤῥονήσου διορύξαντες τὸν ἰσθμὸν, ἐποίησαν νῆσον, τὴν Λευκάδα, καὶ μετενέγκαντες τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃς ἦν ποτὲ μὲν ἰσθμὸς, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρα ζευκτὸς, μετωνόμασαν Λευκάδα ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, [8] τῦ Λευκάτα· πέτρα γάρ ἐςι λευκὴ τὴν χρόαν, προκειμένη τῆς Λευκάδος εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς ἐντεῦθεν τὔνομα λαβεῖν.

§. 9.

Ἔχει δὲ τὸ τῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἅλμα, τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιςευμέ-

7) Articulus abest in Moscov. ipsam urbem per ω effert Medic. 2. et edd. Aldi et Hopperi, ut supra. Pro χεῤῥονήσυ Moscov. χερσονήσυ. Utraque forma et in libris et in numis commutatur, adeoque χερσόνησος antiquior videtur, quippe quam praeferat Herodotus. Tum χέρσος i. e. ἤπειρος in Homero Il. 14, 394. et alibi passim legitur. Vid. quae notavi ad Melam 2, 1, 3. Altera tamen forma Strabonis aetati aptior est, et ab eo alibi etiam usurpatur, ut lib. 7. p. 308. s. 392.

8) Vetus lectio τῦ Λευκῦ. Sed nihil mutandum. *Casaubonus.* Unde hoc notarit, nisi codices suos intellexit, ignoro. Libri mei omnes in vulgata concinunt, quam et recte probat Casaubonus. Promontorium illud Λευκάτας, Λευκάτη, Λευκάτας, unde hic τῦ Λευκάτα, Graecis dicitur, de quibus formis vid. Drakenb. ad Liv. 44, 1, 4. Sic infra recurrit p. 456.

bracia condita est et Anactorium. Iidem, isthmo peninsulae perfosso, Leucadem insulam redegerunt, Nericumque translatam in locum, qui quondam isthmus fuit, nunc fretum est ponte iunctum, Leucadem denominaverunt, a Leucata, ut puto: saxum enim albo colore ante Leucadem iacet versus altum mare et Cephalleniam, indeque nomen habet.

§. 9.

Ei impositum et Apollinis Leucatae fanum: et ibidem est locus saltus, quo finiri

Aetol. et Acarn. μέτον· ὃ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ, [1] ὥς πού φησιν ὁ Μένανδρος,

Τὸν ὑπερκομπον θηρῶσα [2] Φάων',
Οἰςρῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς·
Ἀλλὰ κατ' εὐχὴν σὴν, δέσποτ' ἄναξ.

Ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἁλέσθαι λέγει τὴν Σαπφώ· οἱ δ' ἔτι ἀρχαιολογικώτεροι,

1) Πού omittunt Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Venetus, nec reddidit Guarinus. Videntur tamen agnoviſſe Vatic. et Urbin. nec eſt, quod offendat.

2) Medic. 3. Πφᾶον; Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Πφάων; Venet. παραῶν; Medic. 1. 2. et edd. Aldi, Hopperi, Xyl. παρᾴων; Guarinus *in tranſitu*, quippe qui aut περάων legit, aut pro eo ſcriptum putavit; Caſaubonus, a ſuis forte codicibus invitatus, magis aliorum narrationibus confirmatus, recte repoſuit Φαῶν'. Cf. nunc, quos produxit Fiſcher. ad Palaephat. cap. 49. Ipſos verſus varie ordinant viri docti. Sic nempe vult Scaliger ad Auſon. 2, 18. p. m. 157. ſq. ut quatuor exſiſtant, quorum exitus his verbis concludantur, ὑπέρκομπον, πόθῳ, τηλεφανὲς et ἄναξ. Eum ſecutus eſt Clericus in fragmentis Menandri p. 110. tantum in voce Φαῶν' diſcrepans, quam Scaliger edit Φάων'. At Phileleutherus Lipſienſis (Bentlejus) in Menandri reliquias p. 38. vel ex ipſo Strabone, vel aliunde aucto numero, ita exhibet:

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ
Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
Οἰςρῶντι πόθῳ, ῥῖψαι πέτρας

Ἀπὸ

finiri amores creditum fuit: unde princeps deſiluiſſe Sappho perhibetur, Menandro teſte, qui alicubi ſic ait:

Phaonem nimium venans ſuperbum,
Furioſo deſiderio praecipitem dedit
Ab aërio ſeſe ſcopulo, cum rex tibi
Phoebe vota feciſſet.

Menander itaque primam Sappho deſiluiſſe iſthinc dicit; qui autem antiquitatem accuratius rimantur, Cephalo hoc adſcribunt depereunti

τεροι, Κέφαλόν φασιν ἐρασθέντα [3] Πτερέλα, [4] τὸν Aetol. et Acarn.

> Ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
> Σὸν, δέσποτ' ἄναξ, εὐφημείσθω
> Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Primum versum agnovit in ipso Strabone, cum verba, ὥς τέ φησιν ὁ Μένανδρος, ut alibi fit, praemissis quibusdam auctoris verbis, interposita sint. Quod posteriores ex fragmento apud Hesychium Milesium repetiit, nihil ejusmodi in ed. Meursii p. 36. legi.

3) Casaubb. Medic. 2. Παρόλα; Vatic. Medic. 1. Venet. Πταρόλα, uti et vertit Guarinus; Urbin. Medic. 3. Πταρόχα; Paris. Πτ ρόλα, in cuius vacuo spatio recentior manus inseruerat ε; Moscov. in ipso contextu Περόλα, in margine: γρ. Πτερόλα. Edd. omnes Πταόλα. *Tzschucke*. *Pterelam* ego scripsi, [sc. in versione Latina] cum legeretur Πταόλα. Vide 2. et 3. libros Apollodori bibliothecae; conjecturam nostram probabis. *Xylander*. Probavit Heyne ad Apollodor. p. m. 849. nec solum mei codices proxime accedunt, sed et sustinet Apollodorus 2, 4, 7. et 3, 15, 1. Quem vero ille vocat Πτερέλαον, hic in nostro est Πτερέλας, uti eum etiam profert Schol. Apollonii ad 1, 747. utraque forma Tzetzes ad Lycophron. v. 932. Ita Ἀρκεσίλαος dicitur et Ἀρκεσίλας et similia. Cf. ad Melam 1, 18, 1. p. 541. sq. Ceterum ne sic quidem locus sanatus est, si recte judicavit Hardion sur le sault de Leucade in Memoires — de Paris Vol. 7. p. 254. sed parte sui truncatus superest, quia desideretur femina, quae Sappho prior saltu facto se inde demiserit; nempe de Cephalo, Pterelai amore capto, id tantum a Strabone commemorari; Parolam (ita enim olim) ab aliis ignorari itemque Deionei filiam, (quam hic invenit Guarinus cum Heresbachio et Penzelio) cujus omnes Cephalum faciant filium, juvenem formosum. Quare huc refert, quod narrat Tzetzes ad Lycophron. c. l. de Comaetho, Pterelai filia, quae patrem tradere, Amphitryonis amore tacta, voluerit. Poterat arcessere Apollodorum 2, 4, 7. Tum vero probat Parrhasium ad Claudianum de raptu Proserpinae 2, 19. p. 56, b. qui Strabonem scripsisse putat, Cephali, Deionei, captam amore Pterelae filiam Comaetho saltum eum antea fecisse. At parum efficacia haec sunt ad loci integritatem sollicitandam. Neque enim Strabo professus est, se de solis feminis hic esse expositurum, nec omnino profiteri id recte potuit. Nempe erat omnino ἅλμα τῶν ἐρώντων, non ἐρω-

euntu Pterelam, Deionei F. Fuit porro apud Leucadios,

Aetol. et Acarn. [4] τὸν τῦ Δηϊονέως. Ἦν δὲ καὶ πάτριον τοῖς Λευκαδίοις κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τῇ θυσίᾳ τῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς [5] σκοπῆς ῥιπτεῖσθαί [6] τινα

ἱερωσῶν. Hinc propter ſingularem Sapphus illam audaciam *ſaltus viriles* vocat Statius Silvar. 5, 3, 154. ipſam *maſculam* Horatius epiſt. 1, 19, 28. et Auſon. idyll. 6, 25. Sed ut ne plura adferrem, otium fecerunt Barthius ad Statium c. l. et Scaliger in lectt. Auſon. 2, 18. Quod vero evincit maxime, infra p. 461. hunc locum reſpiciens idem iterum Cephalo adſcribit.

4) Moſcov. τῦ Δηϊονέως; Medic. 1. 2. Venet. τῦ Δηγονέως, in Mediceo 1. tamen ex correctione τῦ in τὸν transierat; reliqui cum editionibus τῦ Δηϊονέως. Guarinus *Degonati*. *Tzſchucke.* Certum eſt, legendum eſſe τὸν Δηϊονέως, ut ad Cephalum referatur, quem fuiſſe Deionis filium potuerunt interpretes ex ipſo Strabone hoc libro [p. 456. in. et 459.] ſi alios conſulere longum illis videbatur, diſcere. *Caſaubonus.* Res indubia, et hinc recte ita hunc locum repetiit Wolfius in novem illuſtrium feminarum fragmentis p. 114. V. etiam interpretes Ovidii ad Metam. 7, 672. Hygini ad fab. 48. et Heyne ad Apollodor. p. m. 99. Movit forte librarios, quod Κέφαλον nimis disjectum vidiſſent, ut ideo ad proximum referendum putarent. Nec temere aptiorem ordinem poterant exigere. At ita paſſim, interpoſitis quibusdam, ad prius redire noſter ſolet. Sic lib. 9. p. 441. f. p. m. 658. Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ Τίτος Κοΐντιος; lib. 1. p. 2. ſ. 4. ἡ κατὰ τὸν βίον ἐμπειρία πολιτικόν. Sic lib. 7. p. 302. ſ. 368. verba μὴ οἰκεῖν adpenduntur; ibid. p. 297. ſ. 351. καὶ ἐμψύχων ἀπέχεσθαι. Sic in Palaephato 34, 3. καὶ κλῶνας δένδρων. Sed multa ejusmodi exempla occurrunt in utriusque linguae ſcriptoribus, dabuntque Corte ad Salluſt. Catil. 20, 8. Bentlej. ad Horat. Sermon. 1, 3, 57. viri docti in obſerv. miſcell. Vol. 10. p. 22. et in obſerv. miſcell. novis Tom. 3. p. 5.

5) Medic. 1. (corr.) 2. Venet. Pariſ. Vatic. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri κοπῆς; Urbin. Medic. 3. σκοπιᾶς; Moſcov. σκοπῆς, quod, monente etiam antea Xylandro, recte repoſuit Caſaubonus. Et ſic olim Guarinus verterat: *de mon-*

dios, more a maioribus tradito, receptum, ut quotannis in ſacrificio Apollinis de ſpecula aliquem reorum deiicerent, averruncandi gratia; ſuſpenſis ab eo omnis gene-

[6] τινα τῶν ἐν αἰτίαις ὄντων, ἀποτροπῆς χάριν, ἐξαπτομένων ἐξ αὐτοῦ παντοδαπῶν πτερῶν καὶ ὀρνέων, ἀνακουφίζειν δυναμένων τῇ πτήσει τὸ ἅλμα· ὑποδέχεσθαι δὲ κάτω μικραῖς ἁλιάσι κύκλῳ περιεστῶτας πολλοὺς, καὶ περισώζειν εἰς δύναμιν τῶν ὅρων ἔξω τὸν [7] ἀναληφθέντα. Ὁ δὲ τὴν [8] Ἀλκμαιωνίδα γράψας, Ἰκαρίου, τοῦ Πηνε- Aetol et Acarn.

montis specula. Probavit etiam illam lectionem Schneiderus in Lex. Gr. s. v. κοπή. Nempe finales literae praecedentis vocis initio proximae modo absorbentur, modo augentur. Sic contra lib. 7. p. 292. p. m. 329. scribi debet Βρουκτέρων, Οὐσίπων pro eo, quod, nescio quo casu, elapsum est, Νουσίπων.

6) Casaubb. Medic. 2. (ex correctione) 3. Venet. Vatic. Urbin. Paris. τινάς; reliqui cum edd. τινά, quod et reddidit Guarinus, et sequentia sustinent. Post Casaubb. Venet. vitiose ἀνακοπῆς, uti pro πτερῶν inversis literis Medic. 1. 2. πετρῶν. Tum in Medic. 2. deest τῇ πτήσει, ut in sequ. ἁλιάσι, cujus accentus praeterea fluctuatur in editionibus, sic ut etiam Aldus in corrigendis rescripserit ἁλιᾶσι.

7) Sic Casaubb. Mosc. Venet. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. praeferunt; Medic. 1. 2. et edd. omnes καταληφθέντα, quod, licet dici possit et intelligi, propter gravius optimorum codicum testimonium cum priore commutavi.

8) Per ο dat Moscov. uti et legitur in Apollodoro 1, 8, 5. etsi idem 3, 7, 5. ipsum proprium nomen per ω effert cum Pausania 6, 17, 4. 8, 24, 4. Diodoro 4, 65. Et sic, certe si nomen tantum spectes, Ἀλκμαιωνίδαι scribuntur in Herodoto 1, 61. 64. et saepius, Plutarchi Solone c. 30. Quare etiam τὸ ω probabat in nostro nomine Bentlejus in epist. ad Millium p. 12. (Tom. 12. scriptorr. Byzantinor. ed. Venet.) cum Heynio ad Apollodorum p. m. 976. qui tamen notat, a Propertio 3, 5, 41. (s. 3, 3, 63.) in *Alcmaeoniae* illam syllabam corripi. Simile exemplum praebet *Actae-*

generis plumis atque avibus, quarum volatu saltus sublevaretur: infra autem deiectus exiguis lembis multis in orbem circumstantibus excipiebatur, quantum omnino fieri poterat, extraque fines ditionis emittebatur. Is vero, qui Alcmaeonidem conscripsit, Icarii (pater is Pene-

Aetol. et Acarn.

Πηνελόπης πατρὸς,[9] υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυζέα καὶ Λευκάδιον· δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ [10] τούτους μετὰ τοῦ πατρός· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἔφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

§. 10.

Κεφαλλῆνας δὲ [1] νῦν μὲν τοὺς ἐκ τῆς νήσου τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν· Ὅμηρος δὲ πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀκαρνᾶνες· εἰπὼν γάρ·

Αὐ-

Actaeon in Graecis et Ovidio Metam. 3, 243. sq. Παίων tamen Παίονος, Παίονες dicitur et distinguitur a Παιών, παιῶνος, de quo Eustathius ad Homer. Il. 17, 350. p. m. 1146. f. Discriminis hoc forte notandi causa. Sed et ita Μαίων, Μαίονες, Μαιονία. Obsequutus tamen igitur sum plerorumque exemplis.

9) Casaubb. Vatic. Urbin. Medic. 3. Paris. υἱεῖς, pro quo prave Venet. υἱοῖς. Editiones cum aliis Msstis υἱοὺς. Illud cum non temere natum videatur, nec a Strabonis oratione (cf. infra p. 477. f.) alienum sit, recepi.

10) Medic. 2. τοῦτον. Post idem Ἐφόρῳ; Ald. Hopper. Εὔφορος, de quo cf. ad lib. 7. p. 293. m. p. m. 334. not. 4. Tum Casaubb. λέγειν pro λέγεσθαι. Sed posterius magis convenit.

1) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. subjungunt μὲν, quod quidem in hac narrationis moderatione recipiendum putavi, cum et praeterea δὲ illi respondeat. Post voces εἰπὼν γὰρ exciderunt in Medic. 2.

Penelopae fuit) filios duos tradit fuisse, Alyzeum et Leucadium, qui in Acarnania cum patre imperaverint: unde Ephorus urbes horum cognomines censet.

§. 10.

Hodie quidem Cephallenes eos dicunt, qui ex insula sunt Cephallenia; at Homerus id nominis tribuit omnibus Ulyssi subditis, inter quos sunt etiam Acarnanes. Sic enim loquitur:

Ipsi

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας. Ithaca.

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον·

τὸ ἐν ταύτῃ ὄρος ἐπιφανές· ὡς καί·

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων· p. 453.

[2] καὶ αὐτῦ τῦ Δουλιχίου, τῶν Ἐχινάδων ὄντος· καὶ

Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ [3] Ἤλιδα·

καὶ τῦ Βουπρασίου ἐν Ἤλιδι ὄντος· καὶ

Οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον καὶ Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε·

καὶ τούτων ἐν Εὐβοίᾳ ὄντων· ὡς

 Τρῶες,

2) Medic. 1. ὡς καὶ αὐτῦ. Vulgata lectio Strabonis demonſtrationi eſt accommodata. Tum Medic. 1. 2. Δολιχίυ, et ἐντὸς τῶν Ἐχινάδων. Pro ὄντος Moſcov. Pariſ. Medic. 2. (ex correctione) ὄντας, contra nexum et conſilium auctoris.

3) Subjicitur in Medic. 1. ὡς καὶ τῦ Βυπρασίυ; in Medic. 2. et Pariſ. καὶ, moleſta quidem repetitione, ſed quae alibi etiam Strabonis orationem gravat. Tulerunt etiam edd. ante Xylandrum, qui ejecit. Equidem revocavi. Poſt ὄντος Medic. 1. 2. Pariſ. reſpuunt καί. Ἤλυδα, Ἤλυδι maculae ſunt edd. Aldi et Hopperi adſperſae.

Ipſe Cephallenas fortes ducebat Ulyſſes,
Qui coluere Ithacen, et ſilvis Neriton aptam;

montem notans in ea inſula inſignem: ut cum ait:

Quique e Dulichio cenſentur Echinadibuſque:

cum de Echinadibus inſulis una ſit ipſum Dulichium: item:

Tum qui Buprasium, quique Elida: —

cum ſit in Elide Bupraſium. Rurſum

Euboeae cives, et Chalcidis, Eiretriaeque:

cum ſint in Euboea hae urbes. Sic etiam

Troes

Ithaca. Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι —

[4] καὶ ἐκείνων Τρώων ὄντων. Πλὴν μετά γε Νήριτον φησί·

Καὶ [5] Κροκύλει᾽ ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ᾽ οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ᾽ Ἤπειρον ἔχον, ἠδ᾽ [6] ἀντιπέραι᾽ ἐνέμοντο.

Ἤπειρον μὲν οὖν [7] καὶ τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων βούλεται λέγειν ἅμα τῇ Λευκάδι, καὶ τὴν ἄλλην Ἀκαρ-

4) Quod ante verba καὶ ἐκείνων recurrebat ὡς in eadem ſententia paucisque interpoſitis, nunc excluſi. Tum Caſaubb. Moſc. Pariſ. Venet. Medic. 1.3. (hi ex correctione) habent ἐκεῖ κοινῶν; Medic. 2. ἐκείνων et ex corr. ἐκεῖ. Sic Guarinus: *cum et ibi Troes ſint.* Erroris cauſa in ſyllabarum ſonique adfinitate facile deprenditur, factaque in Msstis correctione confirmatur.

5) Medic. 2. Κροκύλι᾽; Medic. 3. Κροκύλην. *Crocylam* vertit etiam Guarinus. Sed cf. ſupra ad p. 452. Pro Ζάκυνθον prave Medic. 3. Ζάκινθον. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri ἀμφ᾽ ἐνέμοντο, de quo cf. Heyne ad Homer. Il. 2, 574. Conjuncte tamen ſolet ſcribere Homerus.

6) Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi ἀντίπερα; Medic. 3. ἀντίπεραν; Pariſ. ἀντίπερ᾽ ἐνέμοντο. Cf. infra p. 461. f. ubi idem verſus redit; cujus ipſa ſedes eſt in Homeri Il. 2, 635.

7) Deeſt haec vocula in Medic. 2. et edd. Aldi et Hopperi; in Medic. 1. expuncta cernitur. Pro ἀντιπέραν Medic.

Troes, ac Lycii, tum Dardani: —
qui et ipſi Troës ſunt. Caeterum poſt Neritum ait:
Et Crocylea tenebant, Aegilipisque ſalebras,
Quique Zacynthon habebant, qui coluere Samumque,
Epirumque, vel oppoſitas ad litora partes:
Epirum hic vocat oppoſitam inſulis continentem, ut una cum Leucade reliquam comple-

Ἀκαρνανίαν συμπεριλαβεῖν βουλόμενος, περὶ ἧς Ithaca. καὶ οὕτω λέγει·

Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, [8] τόσα πώεα μήλων·

τάχα τῆς Ἠπειρώτιδος τὸ παλαιὸν μέχρι δεῦρο διατεινούσης, καὶ ὀνόματι κοινῷ Ἠπείρου λεγομένης.

§. 11.

Σάμον δὲ τὴν νῦν Κεφαλληνίαν· ὡς καὶ ὅταν φῆ·

Ἐν πορθμῷ τ' Ἰθάκης τε Σάμοιό τε [1] παιπαλοέσσης.

 Τῷ

dic. 1. (corr.) 2. Parif. Ven. edd. Aldi, Hopperi ἀντίπερα; Mofcov. ἀντιπέρας; ed. Xyl. ἀντιπέραια. Cum priores tres formae promifcuo ufu dicantur et alii in recepta lectione confentiant, nihil mutari debet. Cf. Weffel. ad Diodor. 5, 60. in.

8) Medic. 2. τόσσα; Medic. 3. καὶ τόσα; utrumque inepte. Pro μήλων, quod hic omnes libri conftanter fervant, in Homeri Odyff. 14, 100. legitur οἰῶν, fi fenfum fpectes, exiguo difcrimine, vel nullo. Vid. Palaephat. c. 19, 4. Cum μῆλον in Homero fequatur, vulgata ejus lectio utique praeferenda eft.

1) Male Mofcov. πεπαλοέσσης.

plecteretur Acarnaniam: de qua etiam fic fcribit:

Jam bis fex armenta greges totidemque tenebat
Epirus: —

forte, quia Epirotica regio antiquitus eo usque pertingeret, communique vocabulo Epirus diceretur.

§. 11.

Samum porro eam appellat, quae hodie eft Cephallenia, ut cum ait:

Qua Samon, atque Ithacam fpatio mare dividit arto.

Ibi

Ithaca. Τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ τὴν ὁμωνυμίαν διέσταλται, ὡς οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου τιθεὶς τοὔνομα. Τετραπόλεως γὰρ οὔσης τῆς νήσου, μία τῶν τεττάρων ἐστὶ, ἡ καὶ Σάμος καὶ Σάμη καλουμένη καθ' [2] ἑκάτερον τοὔνομα, ὁμωνυμοῦσα τῇ νήσῳ. Ὅταν δ' εἴπῃ·

[3] Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ·

τῶν νήσων ἀριθμὸν [4] ποιεῖσθαι δῆλός ἐστι, καὶ Σάμην καλῶν τὴν νῆσον, ἣν πρότερον Σάμον ἐκάλεσεν. Ἀπολλόδωρος δὲ, [5] τοτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων

2) Medic. 2. perperam ἕτερον.
3) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Ὅσοι. Tum Parif. Medic. 3. ζακύνθῳ; (v. antea) utrumque vitiofe. Poft Medic. 2. ἴσων pro νήσων, fcilicet, ut fit, abforpto ν a vicino, addita etiam depravatione.
4) Mofcov. ποιῶν, aliquanto elegantius, immo ex conftantiori ufu, quem deinceps probat nofter. Cum tamen in vulgata forma perfiftant alii, tum idem linguae ufus in vicem medium verbi genus requirat, librarii haud imperiti, ut plurima loca docent, emendationi tribuo; notandum tamen puto.
5) Mofcov. τότε, de qua confufione particularum diverfarum cf. ad lib. 9. p. 441. p. m. 657. not. 22. et paffim alibi.

Ibi enim Samon afperam atque falebrofam nominans, eo adiectivo ambiguitatem diftinxit, ut intelligeres, non urbem ab eo, fed infulam notari. Nam cum quatuor fint urbes infulae, harum una eft, quae Samus ac Same promifcue dicitur, utrobique idem cum infula nomen gerens. Cum vero ait:

Nam quicunque tenent ambitas aequore terras
Dulichiumque, Samenque, aptam filvisque Zacynthum,

non obfcurum eft, recenfionem infularum inftituere, ac Samen appellare, quam alias Samum. Apollodorus autem alibi, vitandae ambiguita-

λέγων διεστάλθαι τὴν [6] ἀμφιβολίαν, εἰπόντα, Ithaca

Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·

ὡς τὴν νῆσον λέγοντα· ποτὲ δ' [7] ἀντιγράφεσθαι δεῖν.

Δουλιχίῳ τε Σάμῳ τε,

ἀλλὰ μὴ

Σάμῃ τε,

δῆλός ἐστι τὴν μὲν πόλιν Σάμην καὶ Σάμον [8] συνωνύμως ὑπολαμβάνων ἐκφέρεσθαι, τὴν δὲ νῆσον Σάμον μόνον· ὅτι γὰρ Σάμη λέγεται ἡ πόλις, δῆλον εἶναι ἔκ τε τοῦ διαριθμούμενον τοὺς ἐξ ἑκάστης πόλεως μνηστῆρας, φάναι·

E 4 Ἐκ

6) Casaubb. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Venet. ἀμφιβολίαν, quod in Medic. 2. et 3. ex correctione prodierat, ex quibus 3. ὁμ . . . relictum servavit. Editiones omnes ὁμωνυμίαν. Cum tot undique codices instent, reluctandum pertinacius non putavi, licet alibi in simili disputatione alteram vocem ponat. Vid. lib. 8. p. 369. p. m. 215. et in primis p. 338. p. m. 41. ubi eadem de Apollodoro tradit.

7) Sic Casaubb. Medic. 3. quos et secutus est Heyne in fragmentis Apollodori p. m. 1113. Alii codices cum editionibus ἂν γράφεσθαι.

8) Moscov. praemittit μόνον, molesto augmento. Antea τε post Σάμῃ deest in Medic. 3.

guitatis causa, salebrosae cognomento Samum distingui, ac pro insula poni tradens, alibi

Dulichiumque Samumque,

non

Samenque

scribi volens, satis ostendit, se putare urbem Samen Samumque promiscue appellari: insulam Samen duntaxat; nam urbi nomen esse Samen; id vero liquere ex eo, quod procos enumerans, qui e quavis fuerint urbe, dixerit:

Viginti

Ithaca. Ἐκ δὲ Σάμης [9] πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασι·

καὶ ἐκ τοῦ περὶ τῆς Κτιμένης λόγου·

Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην [10] δ' ἔδοσαν —.

p. 454. Ἔχει δὲ ταῦτα λόγον. Οὐ γὰρ εὐκρινῶς ἀποδίδωσιν ὁ ποιητὴς, οὔτε περὶ τῆς Κεφαλληνίας, οὔτε περὶ τῆς Ἰθάκης, καὶ τῶν ἄλλων πλησίων τόπων· ὥστε καὶ οἱ ἐξηγούμενοι διαφέρονται καὶ οἱ ἱστοροῦντες.

§. 12.

Αὐτίκα γὰρ ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ὅταν φῇ·

[1] Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον·

ὅτι

9) Medic. 3. τέσσαρες ex glossa interpretantis. φῶτες tuentur omnes libri, nec aliter ex Homero refert Eustathius in commentario ad Odyss. 16, 249. p. m. 603, 48. etsi in ipso Homero legitur κοῦροι. Priori lectioni favet etiam codex a Bentlejo conlatus adhaerentque Clarkius et Ernesti, qui tamen Strabonis auctoritatem addere omiserunt.

10) Moscov. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi δίδοσαν. Erroris caussa manifesta. Tum πλησίον Moscov. pro πλησίων, quod ferri etiam possit.

1) Vulgo Οἵ τ'. Medic. 3. Οἵ ῥ', uti et exstat in Homero Il. 2, 632. et Noster non solum paullo post scribit, sed et supra

Viginti venere Samo juvenes quatuorque.

et quod de Ctimena narratur:

Hanc posthac misere Samen.

Atque haec ratione non carent. Non enim distincte Homerus de Cephallenia, Ithaca vicinisque locis pronunciavit; unde factum, ut et interpretes, & qui historiam condunt, inter se discreparent.

§. 12.

Statim adeo, cum de Ithaca ait:

Qui coluere Ithacen et silvis Neriton aptam,

mon-

ὅτι μὲν τὸ Νήριτον ὄρος λέγει, τῷ ἐπιθέτῳ δηλοῖ. Ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ῥητῶς ὄρος· Ithaca.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην [2] εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ·
Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές. —

Ἰθάκην δ' εἴτε τὴν πόλιν, εἴτε τὴν νῆσον λέγει, οὐ δῆλον [3] ἐν τούτῳ γε τῷ ἔπει.

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον —.

Κυρίως μὲν γὰρ ἀκούων τις, τὴν πόλιν δέξαιτ' ἄν, ὡς καὶ Ἀθήνας, καὶ [4] Λυκαβηττὸν εἴτις λέγει,

καὶ

supra lib. 8. p. 376. p. m. 251. edidit, ubi tamen male effluxit ῥ'. Strabonem igitur, excussa librariorum oscitantia, cum Homero non solum, sed et cum ipso composui. Pro εἶχον Medic. 1. 2. 3. ἔχον. In sequ. pro λέγει Medic. 2. (corr.) minus recte λέγεται, quia ad ipsum Homerum proxime referuntur.

2) Medic. 3. hic et paullo inferius εὐδίελον, uti post etiam Paris. Medic. 1. 2. etsi Medic. 1. margo emendat εὐδείελος. Eadem vocis depravatio obsidet editiones ante Casaubonum, et notatur in Apollonii Lexico Homerico h. v. Cf. de vocis scriptura Eustathius ad Homer. Odyss. 2, 167. p. m. 88. in. Etymol. M. p. 389. et viri docti ad Hesychium Tom. 1. p. 1494.

3) Ita Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. ἐν τούτῳ γε, quod tamquam aptius excepi. Vulgo γε ἐν τούτῳ.

4) Medic. 3. Λυκαβητὸν, uti etiam legitur in Suida h. v. et Plinio 4, 11. s. 7. Alii tamen codices in recepta lectione

montem dici Neriton, adjectivum arguit. Alibi etiam diserte montem appellat:

Apricam ipse Ithacam colo, mons ubi Neriton exstat
Late conspicuus. —

Urbemne, an insulam dicat Ithacam, non liquet, in hoc sane versu:

Quique Ithacam tenuere, et Neriton —

Proprie enim aliquis accipiens, urbem intellexerit, perinde ac cum Athenas et Lycabettum aliquis dicit, aut Rhodum et Atabyrin, vel Lacedaemonem et Taygetum;

Ithaca. καὶ Ῥόδον καὶ Ἀτάβυριν, καὶ ἔτι Λακεδαίμονα καὶ Ταΰγετον· ποιητικῶς δὲ τοὐναντίον. Ἐν μέντοι τῷ

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἐν δ' ὄρος αὐτῇ

Νήριτον·

[5] ἐν γὰρ τῇ νήσῳ, οὐκ ἐν τῇ πόλει τὸ ὄρος. Ὅταν τε οὕτω φῇ·

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης [6] ὑπὸ Νηΐου εἰλήλουθμεν·

[7] ἄδη-

ne perstant, quam et supra lib. 9. p. 399. p. m. 381. libri edebant, ubi tantum Aldus prave scripserat Λυκαμβηττὸς, cui nunc adde Medic. 3. post correctionem, cum antea tulisset Λυκαμβητός. Sed Λυκαμβηττὸς etiam exstat apud Antigonum in hist. mirabil. cap. 12. et Theophrastum de signis pluviarum p. 416. ed. Heins. Plurima tamen aliorum loca exposita dedit Meursius in reliqua Attica cap. 7. p. m. 28. sq. In Moscov. a recentiori manu supra scriptum legitur Ὑμηττὸν. forte, quod hic mons esset notior. Pro λέγει Medic. 2. 3. λέγει, non male omnino. De voce εὐδείελον paullo ante dictum est.

5) Particula γὰρ abest in Medic. 3. qui et post refert ἡμεῖς δ' ἐξ. Excidisse hic quaedam, judicavit Casaubonus. Nempe desideratur apodosis, veluti τὴν νῆσον λέγει· ἐν γὰρ τῇ νήσῳ.— Post malim ὅταν δέ. Ita vero etiam p. 156.

6) Moscov. divise ὑπὸ Νηΐου, uti editiones quaedam in Homero Odyss. 3, 81. praeferunt, et legendum esse docet locus alius in Odyss. 1, 186. ad quem pro hac forma pugnat in primis Eustathius p. m. 45, 33. etsi alteram explicare tentat Stephanus h. v. ad quem vid. Holsten. p. 222. Utram Strabo probarit, proxima ostendit disputatio. Intervallo relicto distinxerunt etiam olim Guarinus, nostra aetate Penzelius, itaque in Homero scribendum esse monuit

rum; contra, si poëtice. In hoc autem carmine,

Apricam ipse Ithacam colo, mons ubi Neriton exstat:

satis de sententia constat: cum non in urbe mons sit, sed in insula. Et cum sic canit:

Venimus huc Ithaca, supra quam Neion exstat,

incer-

⁷ ἄδηλον, εἴτε τὸ αὐτὸ τῷ Νηρίτῳ λέγει τὸ Νήϊον, εἴτε δ' ἕτερον, ἢ ὄρος, ἢ χωρίον. Ὁ μέντοι ἀντὶ Νηρίτου γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως. Τὸ μὲν γὰρ εἰνοσίφυλλον καλεῖ ὁ ποιητής· τὸ δ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· καὶ τὸ μὲν ἐν Ἰθάκῃ· τὸ δ' ἀκτὴν Ἠπείροιο. Ithaca.

§. 13.

Καὶ τοῦτο δὲ δοκεῖ ὑπεναντιότητά τινα δηλοῦν,

Αὐτὴ

nuit praeterea Schlichthorſtius in Geographia Homeri p. 87. Et ſic olim in duas partes itum fuiſſe, adparet ex iis, quae notavit Apollonius in Lex. Homer. p. 677. ed. Toll. Similis acriori forte ſtudio mota eſt diſputatio de nomine Ὑποθῆβαι apud Homer. Il. 2, 502. Hic quidem ſecutus ſum Moſcov. exemplum, cum antea in edd. legeretur ὑπονηΐου.

7) Pariſ. Medic. 2. δῆλον, item Medic. 1. ſed ex correctione οὐ ἄδηλον; melius 3. οὐ δῆλον. Edd. Aldi, Hopperi δῆλον. *Tzſchucke.* Ἄδηλον repoſui pro δῆλον, Euſtathii fidem ſecutus, qui ad verſum 12. [21.] Odyſſ. 2. [p. m. 333, 8.] pro Nerito Neium a Cratete et Philoxeno ſcribi annotavit. Vide et in primum librum ad verſum 187. [186. p. m. 45, 35. ſqq.] annotata. *Xylander.* Recte Xylander, cujus emendationem etiam nexus flagitat, probantque alii codices cum Euſtathio in poſteriori loco, ubi hanc Strabonis partem exhibet. Poſt Pariſ. prave τὸν αὐτὸν, ut edd. Aldi et Hopperi Νηρίῳ, et pro λέγει Medic. 2. et ed. Xyl. λέγειν. Ante ἕτερον Moſcov. omittit δ', et pro τελέως Pariſ. dat τελείως. Vulgatum nexus amplectitur et continet Strabonis in his uſus, quo adpoſiti verbi vim augere ſolet. Ceterum Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 1, 186. p. m. 45, 35. ita hunc locum refert: ἄδηλον, εἴτε τὸ αὐτό ἐστι τῷ Νηρίτῳ, εἴτε καὶ ἕτερον ὄρος, ἢ χωρίον.

incertum eſt, an Neii nomine Neritum intelligat, an vero alium, vel montem vel locum. Qui vero pro Nerito Nericum, aut contra ſcribit, is omnino errat, cum Neriton frondoſum vocet Homerus, Nericum oppidum bene conditum, hocque actam Epiri faciat, illud in Ithaca ponat.

§. 13.

Sed et hoc videtur quandam repugnantiam implicare,

Ipſa

Ithaca. [1] Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

Χθαμαλὴ μὲν γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλή· πανυπερτάτη δὲ ἡ ὑψηλὴ, οἵαν διὰ πλειόνων σημαίνει, Κραναὴν [2] καλῶν· καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τοῦ λιμένος

τρηχεῖαν ἀταρπὸν
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα· —

καὶ Οἱ

1) Ita pro αὐτῃ scripsi cum Moscov. et libris Homericis Odyss. 9, 25. quod est aptius. Pro κεῖται Medic. 1. falso κεῖνται. Tum χαμηλὴ idem Paris. Medic. 1. 2. 3 et priores edd. pro χαμαλή. Vulgatam tamen formam cum aliis Mssti reddit etiam hinc Eustathius ad c. l. pag. 333. m. Cf. Apollon. Lex. p. 711.

2) Medic. corr. καλοῦσι; male, uti per metri leges Medic. 3. post ἀτραπον. Pro νῆσος Paris. prave νῆσον; voluit dare, quod refert Moscov. et exstat in Homero Odyss. 4, 607. νήσων; reliqui tamen omnes νῆσος. In εὐδείελος, si corruptionem supra notatam huc etiam revocaris, omnes consentiunt praeter Medic. 1. qui ex correctione in margine substituit ἱππήλατος, uti vere legitur in Homero 4, 607. omnino etiam hic adprobante Xylandro, qui id ipsum se in versione repraesentasse dicit, improbante tamen Clarkio ad Homer. Odyss. 9, 21. etsi is diversa loca commiscet, quia Xylandri emendatio priorem Homeri locum spectat, uti et ejus interpretatio docet. Post Paris. fert εὐλειμαίων, edd. Aldi, Hopperi εὐλίμων. Tum Paris. omisit voces αἶθ' ἁλὶ, Moscov. Medic. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi ἁλὶ, utraque servata Homerum Odyss. 4, 608. reddunt reliqui. Porro pro κεκλίαται Paris. Medic. 2. 3. κεκλήαται; Moscov. eligendi quasi dato arbitrio, κεκλίαται et supra η. Inde pro δέ τε Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. δ' ἔτι; Ald. Hopper. δέ τοι. Denique revocato accentu Moscov. πέρι, quam rationem editionis exemplo probavit etiam Ernesti.

Ipsa humilis, suprema alto iacet insula ponto: cum videatur simul humilem eam depressamque dicere et sublimem: qualem quidem pluribus eam locis innuit, Kranaën id est asperam, nominans: et viam a portu,

Qua per frondosum fert semita callem:

et rursum:

Non

Οὐ γάρ τις νῆσος εὐδείελος, οὐδ' εὐλείμων, Ithaca
Αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ἔχει μὲν οὖν ἀπεμφάσεις τοιαύτας ἡ φράσις. Ἐξηγοῦνται δὲ οὐ κακῶς. Οὔτε γὰρ [3] χθαμαλὴν δέχονται ταπεινὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρόσχωρον τῇ ἠπείρῳ ἐγγυτάτω οὖσαν αὐτῆς· οὔτε πανυπερτάτην ὑψηλοτάτην, ἀλλὰ πανυπερτάτην πρὸς ζόφον, οἷον ὑπὲρ πάσας ἐσχάτην τετραμμένην πρὸς ἄρκτον· τοῦτο γὰρ βούλεται λέγειν τὸ πρὸς ζόφον· τὸ δ' ἐναντίον πρὸς νότον·

— Αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' [4] ἠέλιόν τε. P. 455.
[5] Τὸ

3) Edd. Aldi, Hopperi χθαμαλή, qua forma omnino superiorem versum respexerunt. Post Medic. 2. ὑψηλότητα pro ὑψηλοτάτην, quod verum est. Pro πανυπερτάτην idem corr. περτάτην. Tum Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi πρὸς ἐσχάτην; Medic 3. ὡς ἐσχάτην, quae posterior vox in Moscov. omissa est; sed omissis pluribus Venetus totum hunc locum sic contrahit: πρὸς ἐσχάτην, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε. Τότε γὰρ ἄνευθε, πόῤῥω.

4) Τε deest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. et in edd. Aldi, Hopperi. Melius adparet, cum ad complendum versum Homericum Odyss. 9, 26., ut alibi, valeat. Ipsum versum Paris.

Non est aptus equis locus insula, nec mage pratis,
Quam mare circumdat: supra vero Ithaca cunctas.

Ac verba quidem hoc prae se ferunt: nec male ea interpretantur. Non enim humilem hic accipiunt depressam, sed continenti vicinam atque proximam; et supremam non intelligunt celsissimam, sed ultimam versus caliginem, hoc est ultra omnes alias versam ad septentriones: id enim voce caliginis innuit, reliquas versus meridiem sitas sic indicans:

Sed reliquae procul auroram Solemque tuentur:

scili-

Ithaca.[5] Τὸ γὰρ ἄνευθε πόῤῥω καὶ χωρίς ἐςιν· ὡς τῶν μὲ ἄλλων πρὸς νότον κεκλιμένων καὶ [6] ἀπωτέρω τῆ ἠπείρου, τῆς δ' Ἰθάκης ἐγγύθεν πρὸς ἄρκτοι Ὅτι δ' οὕτω λέγει τὸ νότιον μέρος, καὶ ἐν τοῖσδ φανερόν·

Εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριςερὰ τοίγε, ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖσδε·

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ [7] τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, οὐδ ὅπη ἠώς,
Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαι
Οὐδ' ὅπη [8] ἀννεῖται —

Ἔς

Parif. projecit, cum verbis fequentibus ad νότον usque, fi tit a κεκλιμένων deinceps fequatur.

5) Mofcov. Medic. 1. corr. 2. τό τε γάρ. V. paullo an tea ex Veneto.

6) Vitia funt edd. Aldi et Hopperi ἀποτέρω, et in ver fu Homerico δεξ' ἴωσι, quod et accepit Xylander.

7) Medic. 1. γάρ τι ἴδμεν; Medic. 2. 3. edd. Aldi, Hop peri γάρ τοι ἴδμεν.

8) Mofcov. ἀννεῖται; Medic. 1. 2. 3. Parif. ἀνεῖται, u edd. Aldi, Hopperi et in Homero aliquae Odyff. 10, 192 cum Scholiafte, quafi ab ἀνίημι, ut ἀνεῖται πηγὴ apud Aelian in Hift. Anim. 7. 2. Quod ἀνεῖται etiam in Hefychio legi tur, ubi Homeri locum fpectat, convincit id non folum lite-

fcilicet longe a continente verfus Auftrum reliquis iacentibus, Ithaca in propinquo verfus Septentriones. Sic autem ab Homero meridionalem plagam notari, etiam hi verfus docent:

Sive illac ad dextram contendant, Solis ad ortus,
Seu laevam ad tractus denfi caligine tectos;

clarius etiam hi:

O focii, neque enim fcimus qua parte tenebrae
Vel lux, qua Titan fubit altam lumine terram,
Vel rediens furgit.

Licet

Ἔςι μὲν γὰρ δέξασθαι τὰ τέσσαρα κλίματα, τὴν ἠῶ δεχομένους τὸ νότιον μέρος· ἔχει δέ τινα τοῦτ' ἔμφασιν· ἀλλὰ βέλτιον, τὸ κατὰ τὴν πάροδον τοῦ ἡλίου νοεῖν [9] ἀντιθέμενον τῷ ἀρκτικῷ μέρει. Ἐξάλλαξιν γάρ τινα τῶν οὐρανίων πολλὴν βούλεται σημαίνειν ὁ λόγος, οὐχὶ ψιλὴν ἐπίκρυψιν τῶν κλιμάτων. Δεῖ γὰρ κατὰ πάντα [10] συννεφῆ και- Ithaca.

literarum series, uti jam monuerunt interpretes, sed et ἀννεῖται ex ipso codice accuratius iterum inspecto notavit Schow. p. 98. Porro reluctatur metrum. Rectius igitur jam olim ἀννεῖται legerunt Eustathius et Apollonius in Lexico p. m. 137. Nempe est quasi ἀνανέεται i. e. ἀνατέλλει, ἀναφέρεται. Moscov. forte voluit dare ἀνίεται, quod tamen eadem premitur difficultate.

9) Casaubonn. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. ἀντιτιθέμενον; Medic. 2. corr. ἀποθέμενον; reliqui cum edd. ἀντιθέμενον, quod lacessendum non putavi. Syllaba τι in hoc concursu facile absorberi potuit, potuit et geminari.

10) Vatican. Urbin. Medic. 3. συναφῆς; reliqui συναφῆ, et sic Guarinus: *continuationis tempora*. *Tzschucke*. Sane non vereor, ne de hujus loci emendatione mihi non assentiantur viri docti: legendum autem ajo κατὰ πάντα συννεφῆ καιρόν. Ait non tantum notari climatum confusionem, quae saepe ob nubes contingit, sed etiam τὴν τῶν οὐρανίων ἐξάλλαξιν. Porro συννεφῆ καιρὸν sic dixit, ut Diodorus Siculus [5, 25.] et Plutarchus [cf. Sympos. 2, 7.] συννεφεῖς ἡμέρας; Polybius [9, 15, 2. et 16, 3.] συννεφεῖς νύκτας et ἀέρα συννεφῆ. Inde factum est συννεφεῖν, quod est apud τοὺς LXX. [Genes. 9, 14.] *Casaubonus*. Conjectura elegans et acuta ex ipsa nexus vi probabilis et facili immutatione commendabilis. Codices enim saepe συνεφὴς dant, unde ad συναφὴς pronus patet transitus. Cf. Irmisch ad Herodian. 1, 6, 3. Valckenar-

Licet sane accipere quatuor mundi plagas, si per auroram intelligatur meridionalis: idque habet quandam speciem: sed praestat intelligi eam plagam, qua Sol transit, oppositam septemtrionali. Vult enim hac oratione magnam coelestium mutationem significare, non nudam plagarum occultationem. Oportet quippe quovis nubilo tempore, sive noctu, sive interdiu, id consequi:

Ithaca. καιρὸν, ἄνθ' ἡμέρας, ἄντε νύκτωρ συμβῇ, παρακολουθεῖν· τὰ δ' οὐράνια ἐξαλλάττει ἐπὶ πλέον [11] τῷ πρὸς μεσημβρίαν μᾶλλον, ἢ ἧττον παραχωρεῖν ἡμᾶς, ἢ εἰς τοὐναντίον. Τοῦτο δὲ οὐ δύσεως καὶ ἀνατολῆς [12] ἐγκαλύψεις ποιεῖ, (καὶ γὰρ αἰθρίας οὔσης συμβαίνει) ἀλλὰ μεσημβρίας καὶ ἄρκτου. Μάλιστα γὰρ ἀρκτικός ἐστιν ὁ πόλος· τούτου δὲ κινουμένου, καὶ ποτὲ μὲν κατὰ [13] κορυφὴν ἡμῖν γινομένου, ποτὲ δὲ ὑπὸ γῆς ὄντος, καὶ οἱ ἀρκτικοὶ συμμεταβάλλουσι· ποτὲ δὲ συνεκλείπουσι κατὰ τὰς τοιαύτας παραχωρήσεις, ὥστε οὐκ ἂν εἰ-

nar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1318. ubi plura hic dedit de hac voce et antea interpretes Pollucis ad 1, 113. In re tam aperta, confirmatus praeterea exemplo Penzelii, invidere Straboni hanc lectionem, a codicibus subreptam, nolui.

11) Τῷ ex Msstis suis, quibus adstipulantur mei, recte apteque ad nexum addidit Casaubonus, cum antea abesset.

12) Editiones omnes ἐγκαταλήψεις, inepta vox, quae disputationis nervum incidit. Tenuit tamen, quod mirum, etiam Moscoviensis liber. Medic. 2. ἐγκαταλείψεις, usitata confusione, neque tamen ad continendum nexum efficacius. Magis, immo unice huc valet, quod subministrant Casaubb. Medic. 1. 3. Venet. Paris. Vatic. Urbin. versione (*occultationes*) reddidit Guarinus et probavit Casaubonus, ἐγκαλύψεις; atque id nunc reposui.

13) Medic. 3. κορυφῆς. Tum Casaubb. ὑπὸ γῆν; mei omnes vulgatae melius adhaerent. Vid. de hac variatione ad lib. 8. p. 343. p. m. 66.

sequi: coelestia autem magis mutantur, quo ad meridiem magis minusve accedimus: eoque non ortus et occasus Solis occultantur, (cum fiat etiam sudo coelo) sed meridiei et septemtrionis. Nam polus septemtrioni est proximus: qui polus cum moveatur, et aliquando supra verticem nostrum sit, aliquando infra terram, mutantur simul etiam arctici circuli, et nonnunquam deficiunt in huiusmodi migrationibus, ut, ubi sit plaga septem-

ιδείης, ὅπου ἐςὶ τὸ ἀρκτικὸν κλίμα, [14] οὐδὲ ἀρχή ἐςιν· εἰ δὲ τȣ̃το, οὐδὲ τοὐναντίον ἂν γνοίης. Κύκλος δὲ τῆς Ἰθάκης ἐςὶν ὡς ὀγδοήκοντα ςαδίων. Περὶ μὲν Ἰθάκης ταῦτα. Cephallenia.

§. 14.

Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν, τετράπολιν οὖσαν, οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι, [1] οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν, πλὴν μιᾶς, εἴτε Σάμης, εἴτε Σάμου· ἣ νῦν μὲν ȣ̓κέτ' ἐςὶν, ἴχνη δ' αὐτῆς δείκνυται κατὰ μέ-

14) Haec poſteriora corrupta eſſe patet. Scribendum ſuſpicor: ȣ̓δὲ εἰ ἀρχήν ἐςιν. *Neque ſi omnino exſiſtit.* *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. m. 35. Forte excidit ὅπου poſt ȣ̓δὲ, certe huc arceſſi debet, ut ſenſus commodus exſiſtat in laxiori alias nexu. Poſt pro ȣ̓ δὲ τοὐναντίον, quod exſtat in omnibus, malim ȣ̓ δὴ, ex commiſtione nota, quippe in apodoſi, cum in progreſſione narrationis de rebus diverſis accumulare alias alteram particulam Strabo ſoleat. Praeferendum tamen videtur, quod paratius adeſt, ȣ̓δέ.

1) Xylander dedit ȣ̓ τῶν πολιτῶν; pejus Ald. et Hopper. οὐς τε τῶν πολιτῶν. Tum Venetus omiſit εἴτε Σάμης, quod tamen deſiderat praecedens εἴτε, et ſuperior diſputatio p. 453. adſentientibus aliis Msstis, probat. Cf. etiam Palmer. in Gr. ant. 4, 24. Poſt δείκνυνται, quod etſi exemplis firmari etiam poſſit, propter conſenſum aliorum, in frequentiori forma, recipi non debet. Cf. tamen de illa ſtructura Ilgen ad hymnos Homericos p. 298. 398. et in primis Fiſcher. ad Welleri Grammat. Gr. P. 3. p. 342. ſqq. et quos laudat.

ſeptemtrionalis, neſcias, aut eorum initium: unde etiam oppoſitam plagam ignorari neceſſe eſt. Circulus autem Ithacae eſt ſtadiorum circiter xxc. Atque haec de Ithaca.

§. 14.

Cephallenia autem cum habeat quatuor urbes, ne illam quidem ſuo adfecit nomine, quod nunc habet, neque ullam urbium, Samo, ſive Same excepta, cujus

Cephallenia. μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν· οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. Αἱ δ' ἄλλαι καὶ νῦν εἰσι ἔτι μικραὶ [2] πόλεις τινὲς, Πρώνησος καὶ [3] Κράνιοι. Ἐφ' ἡμῶν δὲ καὶ ἄλλην προσέκτισε Γάϊος [4] Ἀντώνιος, ὁ θεῖος Μάρκου Ἀντωνίου, ἡνίκα φυγὰς γενόμενος

2) Vide, num restituenda vox una sit, ac legendum πόλεις τινὲς Πάλη, Πρ. Sane Eustathius [ad Homer. Il. 2, 634 p. m. 232. extr.] ex hoc loco scribit, Same [Samo] deleta reliquas tres superesse. *Casaubonus.* Bene vidit Casaubonus, mutilum esse hunc locum, et unum urbis nomen desiderari; quam suspicionem non ipsa solum narratio movet, sed et Eustathius confirmat, qui diserte scribit, praeter Samum exstinctam tres nomine produci, etsi, quod dolendum est, id tantum in universum, ut Plinius 4, 19. s. 12. Ex sequentibus tamen conligitur, effluxisse Παλεῖς, cuius cognatus sonus librarios in hoc nexu decepit; unde hoc etiam malim, ipso Strabone praeeunte, quam τὸ Πάλη Casauboni. Adeo hoc est probabile, ut velim vel unus codex pondus suum addat. Cf. etiam Politus ad Eustath. in Homerum T. 2. p. 654. Et sic, qui de Cephallenia diligentius narrant, quatuor illas urbes, etsi variata forma, recensent in quibus Thucyd. 2, 30. Livius 38, 28, 7. aliique, quos produxerunt Holsten. ad Stephan. p. 172. viri docti ad Thucydidem et Livium cc. ll. Palmerius in Gr. ant. 4, 24 et Vindingius in Hellene p. 477. in Gronovii thes. Vol. XI. De ipsis urbibus earumque incolis docte disseruit Sylburg. ad Etymol. M. p. 30.

3) Medic. 2. Κράνιον, uti ante Berkelii emendationem editiones exhibebant in Stephano h. v. At Κράνιοι praeter reliquos Msstos probant etiam Thucydides c. l. Hesychius h. v. idemque nomen de incolis etiam usurpant Livius c. l. Etymol. M. s. v. Κεφαλληνία, etsi hoc per ει, ut Tzetzes ad Lycophr. v. 791. qui Stephano sunt Κρανιεῖς. Cf. Spanhem. de usu — num. diss. 9. p. 666.

4) Moscov. Ἀντωνῖνος, uti etiam Medic. 1, 3, ex corr. Medic. 2. qui idem deinceps repetit. Male, uti ex adjunctis de consulatu cum Cicerone gesto clare adparet. Intelligitur autem Antonius, cognomine Creticus. Cf. Plutarch in vita Antonii cap. 1.

cuius hodie tantum vestigia exstant ad medium versus Ithacam traiectum: cives Samaei dicuntur. Super-sunt alia ejus exigua oppida, Pronesus et Cranii. Nostra aetate C. Antonius M. Antonii patruus, aliam urbem

μενος μετὰ τὴν [5] ὑπατείαν, ἣν συνῆρξε Κικέρωνι τῷ ῥήτορι, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διέτριψε, καὶ τὴν ὅλην νῆσον ὑπήκοον ἔσχεν, ὡς ἴδιον κτῆμα· οὐκ ἔφθη μέντοι [6] συνοικίσας, ἀλλὰ καθόδου τυχὼν, πρὸς ἄλλοις μείζοσιν ὢν, κατέλυσε τὸν βίον. Cephallenia.

§. 15.

Οὐκ ὤκνησαν δέ τινες τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ φάναι· οἱ δὲ, τῇ Τάφῳ· καὶ Τα- p. 456.

5) Medic. 1. ὑπατίαν. At illud probat uſus linguae, item ratio. In Pariſ. ipſa haec vox omnino deſideratur. Pro συνῆρξε, quod aptiſſimum eſt, Medic. 2. corr. ut edd. ante Caſaubonum dant ἦρξε; ille ex ſuis libris, quibus adſentiuntur mei, alterum repoſuit.

6) Veteres quidam libri Caſauboniani, ex meis Venetus συνοικῆσαι; Pariſ. edd. Aldi, Hopp. Xyl. συνοικήσας. Receptum nexus tuetur, et reliqui codices mei omnes ſuſtinent. Structura nota. Pro κατέλυσε, quod reperitur in omnibus, Medic. 2. corr. κατέλιπε; quod etſi non damno, prius tamen ob codices alios retineri debet, cum et linguae uſus in hoc genere mortis, quod forte innuit, ferat. Sic Xenophon in Apolog. Socr. §. 7. — Hinc in comparatione cum carcere Plato in Phaedone p. 140. Bipont. λύειν ἐκ ταύτης et ἀποδιδράσκειν conjungit, et Plutarchus in Lycurgo c. 29. diſtinctius καταλῦσαι τὸν βίον ἑκουσίως, pro quo in 7 Sapient. conv. p. 554. ed. Lipſ. προέσθαι τὸν βίον ἑκουσίως. — Sic de Ariſtotele ſupra in Strabone adfuit p. 448. quem veneno hauſto vitam intercepiſſe ex Eumelo ſcribit Diogen. Laërt. 5, 1. ſ. 7.

urbem ibi exſtruxit, cum poſt geſtum Cicerone collega conſulatum exſul in Cephallenia degeret, totamque ſub ſe inſulam, tanquam ſuam poſſeſſionem, haberet: non abſolvit tamen eam, ſed, reditu impetrato, majores agitans res, vitam cum morte commutavit.

§. 15.

Non ſunt veriti quidam affirmare eandem eam inſulam eſſe et Dulichium: alii Taphum, et Taphios eſſe Cephal-

Cephallenia. Ταφίους τοὺς [1] Κεφαλληνίους· τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ [2] Τηλεβόας· καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα δεῦρο στρατεῦσαι μετὰ Κεφάλου τοῦ Δηϊονέως, ἐξ Ἀθηνῶν φυγάδος παραληφθέντος· κατασχόντα δὲ τὴν νῆσον, παραδοῦναι τῷ Κεφάλῳ· καὶ ταύτην μὲν ἐπώνυμον ἐκείνου γενέσθαι, τας δὲ πόλεις τῶν παίδων αὐτοῦ. Ταῦτα δ' οὐχ Ὁμηρικά. Οἱ μὲν γὰρ Κεφαλλῆνες ὑπὸ Ὀδυσσεῖ καὶ Λαέρτῃ· ἡ δὲ Τάφος ὑπὸ [3] τῷ Μέντῃ.

Μέν-

1) Medic. 2. Κεφαλληνοῦς. Sed recepta forma ab aliis probatur, et, si vera retulit Goltzius, a numis etiam confirmatur, de quibus vid. Rasche Lex. numar. T. I. P. 2. p. 473. Neque enim, quod Schweighaeuserus in indice Polybii Geographico alteram etiam formam adposuit, satis eam constare ex ipso Polybio 3, 3, 6. puto, ubi Κεφαλλήνων ab alia forma eaque frequentata, Κεφαλλῆνες, recta via descendere potest. Tum φάναι dedi pro φᾶναι, adprobantibus id viris doctis, uti et primum, hic habuit Aldus, qui tamen post ad corrigenda rejectum in φᾶναι mutavit, unde ad alios transiit. Cf. Berkel. ad Stephanum p. 13.

2) In notissima hujus nominis scriptura, quod mirum, dubius haesit Moscov. librarius, qui habet υ et supra ο, ut infra p. 459. forte ο ex correctione secuta. Pro Ἀμφιτρύωνα Medic. 3. Ἀμφιτρίωνα. Tum Κέφαλῆνες cum cognatis per simplex λ hic et alibi Aldus, Hopper. de quo dixi ad lib. 8. p. 335. p. m. 20. et ad Melam 2, 7, 10.

3) Absque articulo exiit in Medic. 3. qui et in versu Homerico φιλερετμ . . . cum lacunae hiatu habet, et νῦν post δὲ omittit. Tum Ταφιοὺς pro Ταφιοῦς praescribit Moscov. ut infra p. 459. cum aliis, minus tamen recte, quod adparet ex Stephano s. v. Τάφος, a quo vocatur Ταφιοῦσσα, (vulgo

phallenios, eosdemque Teleboas: et Amphitryonem dixerunt eo fecisse expeditionem, adscito Cephalo Deïonei F. Athenis exsulante: occupatamque insulam Cephalo tradidisse, a quo ea nomen acceperit; urbes autem a filiis ejus esse denominatas. Atqui haec non sunt Homerica. Nam Cephallenes poëta sub Ulysse et Laërta ponit, Taphum sub Menta.

Men-

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Cephallenia.

Καλεῖται δὲ νῦν Ταφιοῦς ἡ Τάφος. Οὐδ' Ἑλλάνικος Ὁμηρικός, Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. Τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ Μέγητι εἴρηται καὶ αἱ λοιπαὶ [4] αἱ Ἐχινάδες, οἵ τε ἐνοικοῦντες Ἐπειοί τε ἐξ Ἤλιδος ἀφιγμένοι· διόπερ καὶ τὸν Ὦτον τὸν Κυλ-

(vulgo Ταφίουσσα) unde quidem legitima via Ταφιουσσαῖος ducitur, qua Σκοτουσσαῖος, Πιθηκουσσαῖος et similia occurrunt. Ταφιοῦς reliqui omnes cum epitome p. 131. Hudſ. in qua tamen Ταφιοῦσσα repoſitum nunc ſtat pro Ταφιοῦς, quod in ed. Baſil. expreſſum cernitur. Salmaſius etiam ad Solinum c. 37. ſ. 40. p. m. 503. ex Strabone refert ſimpliciter Ταφιοῦσσα, recteque notat Stephanum, qui contra Strabonis notationem Cephalleniae urbem facit. Holſten. ad Stephan. p. 316. utramque terminationem admittit, uti Κοχλιοῦς et Κοχλιόεσσα (vulgo Κοχλίουσα) dicatur, etſi de priori auctoritatem deſidero. Infra p. 459. noſter in ſimili nexu Ταφιοῦσσα vulgo ſcribit, ut, ſi velimus conſtantiam ejus ſervare, utrum ab illo profectum ſit, dubium videatur. Cum tamen infra pleriqne codices Ταφιοῦς referant, malui et hic retinere et ibi recipere. Cf. ibi notata.

4) Deeſt αἱ in Medic. 3. et poſt Ἐπειοὶ, commode hoc quidem, τε. Edd. Pariſ. et Amſtelodam. ſenſum disjecerunt, immo ſuſtulerunt, dum, diſtinctione maxima interpoſita, Ἐπειοὶ ab ἐνοικοῦντες ſejunxerunt. Ipſam narrationem in vulgato connexu probant Pauſan. 5, 3, 4. Apollodor. 2, 5, 5. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 628. p. m. 230. f. ex Porphyrio, Stephanus ſ. v. Δουλίχιον ex Epaphrodito et infra p. 459. ipſe Strabo. Sed cf. Heyne ad Apollodor. p. m. 363. et quae diſſeruit Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 648.

Mentes Anchiali ſum filius armipotentis,
Remigio claros Taphios qui tempero jure.

Hodie Taphus Taphius appellatur. Hellanicus quoque Homericus non eſt, Dulichium Cephalleniam appellans. Nam Dulichium et reliquas Echinadas Meneti ſubiicit Homerus, et incolas earum Epeos ex Elide profectos: unde etiam Otum Cyllenium, Phylei ſocium, magna-

Cephallenia. λήνιον [5] Φυλέως ἑταῖρον μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν καλεῖ.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Οὔτ' οὖν Δουλίχιον ἡ Κεφαλληνία καθ' Ὅμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς [6] Ἄνδρων

5) Medic. 1. Venet. edd. Aldi, Hopperi Φυλλιέως; Moscov. Medic. 2. 3. Paris. Φυλιέως; Xylander posuit Φυλέως, quod propagavit Casaubonus, et tulisse videntur Vatic. et Urbin. Guarinus in versione reddidit *Phyllei*. *Tzschucke*. Legendum Φυλλείδου. Homerus Il. ο, 518. Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε Φυλλείδεω [Φυλείδεω] ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἀβάντων. Sic est et in Epitome. *Casaubonus*. Legendum Φυλίδεω ἕταρον ex ipso Homeri carmine. — *Paulus Leopardus* emendatt. 7, 23. p. 148. *Tom.* 3. *in face critica Gruteri*. Legi debet Φυλείδου ἑταῖρον, vel Φυλείδεω ἕταρον ex Homero, non Φυλλίδεω, vel Φυλίδεω, ut Leopardus et Casaubonus. [Sed cf. antea.] A Φυλεὺς est Φυλείδης, ut Πηλεὺς Πηλείδης. *Scherpezelius*. Epitome p. 131. Huds. etiam legit Φυλέως, et Φυλίδεω ex Homero adfert. Ex quo adparet, ejus etiam auctorem in suo codice legisse Φυλέως. In tam constanti igitur librorum omnium consensu terminationem vulgatam immutare ausus non sum, cum praeterea Noster soluto metro haec edidisse, et hinc primitivum pro patronymico, insolentius quidem, ni velis negligentius, posuisse videatur, de quo supra aliqua adtuli ad p. 445. Quare contra ἕταρον rejiciendum putavi, quod cum Homero exhibent Venet. Mosc. Medic. 3. et Paris. Neque tamen proprie Phyleum intelligi posse, sed Megetem, Phylei filium et hinc Phyliden, declarat ipse Homerus Il. 2, 628. Et sic Apollodor. 3, 10, 8. Cf. ad p. 445. 461.

6) Remoto articulo legitur nomen in Mosc. Paris. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Addidit Aldus ex Veneto codice, ni fallor, servaruntque ceteri. Cum arbitraria et inconstans in hoc sit Strabonis ratio, sive praecedat φησι, sive sequatur, audiendos putavi codices, et hinc sustuli.

magnanimorum ducem Epeorum nominat. At enim

Ipse Cephallenas fortes ducebat Ulysses.

Ergo neque Dulichium est Cephallenia Homero, neque ad Cephalleniam pertinet, quod Andro scripsit; cum Dulichium

ὅρων [7] φησί· τὸ μὲν γὰρ Ἐπειοὶ κατεῖχον, τὴν δὲ Κεφαλληνίαν ὅλην Κεφαλλῆνες· καὶ [8] οἱ μὲν ὑπὸ Ὀδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μέγητι. Οἱ δὲ [9] Παλεῖς Δουλίχιον ὑφ' Ὁμήρου [10] λέ- Cephallenia.

7) Consentiunt in hoc verbo omnes codices praeter Medic. 2. qui substituit καλεῖ, quod placuit praeferre Aldo, unde in edd. Hopperi et Xylandri transiit. A Casaubono post revocatum est φησί. Tum pro τὴν μὲν reposui τὸ μὲν, cum ad Dulichium referatur, ut paullo antea, flagitante meliori forma, etsi sine Msstis. Durius enim νῆσον subintelligas, cum nomen adsit ipsum et par in superioribus ratio.

8) Voces οἱ μὲν desunt in plerisque Casaubb. in Moscov. Paris. Medic. 1. 3. Veneto et in edd. ante Casaubonum, qui in nota subjecta monet, se eas primum quidem ex conjectura, deinde autem ex auctoritate veteris codicis restituisse. Accedunt reliqui ex meis, qui sic nexum mutuumque respectum recte continent. Pro ὑπὸ Ὀδυσσεῖ Medic. 1. 2. 3. ὑπ' Ὀδυσσεῖ; utrumque, addicente usu, fertur.

9) Moscov. hic et infra Παλλεῖς. Eadem discrepantia observatur in editis Thucydidis. Nam 1, 27. legitur Παλῆς i. e. Παλεῖς, ut Μεγαρῆς, notante etiam ibi Scholiaste, et 2, 30. Παλλῆς, ex quo tamen loco Tzetzes ad Lycophron. v. 791. refert Παλεῖς communi dialecto et per unicum λ, quo etiam defunguntur Pausanias 6, 15, 3. Herodot. 9, 28. auctor Etymol. M. s. v. Κεφαλληνία. Sic et Polybius 5, 5, 10. mutata tantum terminatione parum omnino stabili, Παλαῖς, et 5, 3, 4. ἡ τῶν Παλαιέων πόλις, ubi alia loca indicavit Schweighaeuserus. Ex Latinis Livius 38, 28, 6. *Palenses* etiam scribit. Cf. Sylburg. ad Etymol. M. p. 31. et Palmer. in Gr. ant. 4, 24. p. 528. Accedit nominis auctor, Cephali filius, qui a Stephano s. v. Κράνιοι (sic pro Κράνιον Berkel.) vocatur Πηλεὺς, pro quo in Eustathio ad Homer. Il. 2, 631. p. m. 232. perperam scribitur Κηλεύς; Dorice Παλεύς Etymol. M. c. l. Rem conficit inscriptio apud Reinesium 3, 85. in qua legitur Πολις Παλεων της Κεφαλανιας. Testis ipse adest Cyriacus Anconitanus in brevibus et paucis scholiis Mstis in Strabonem, qui sic praefatur eidem in inscri-

lichium Epei obtinuerint, totam Cephalleniam Cephallenes: hique Ulyssi paruerint, illi Megeti: Pales autem ab Homero dici Dulichium, Pherecydes autumat. Maxi-

ἄλλας μὲν τέτταρας, ἐκ δὲ μιᾶς τῶν τεττάρων παρὰ δύο τοὺς ἡμίσεις: Εἰ δ' ἄρα τοῦτο δέοι τις ἑρμηνεῦσαι, τίς ἂν εἴη ἡ Σάμη, ὅταν [11] φῇ οὕτω Cephallenia.

Δουλίχιόν τε Σάμην [12] τ' ἠδ' ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

§. 16.

Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν, διέχουσα τοῦ Λευκάτα περὶ πεντήκοντα, οἱ δὲ τετταράκοντά φασι, [1] σταδίους· τοῦ δὲ [2] Χελωνάτα

F 5 περὶ

da sunt interrogative: Οὐ γὰρ τὴν ἂν ... λέγων (vel f. λέγων) ἐξ ἴσης — τὰς ἡμίσεις. Computatione autem minus accurata utitur Strabo; nam 24 non παρ' ἕνα, sed παρὰ δύο sunt ἡμίσεις τῶν 52. Tyrwhittus [illegible] p. m. 55. Hac admissa distinctione sine mora fluit oratio. [illegible], quod de computatione monetur, confirmat Medic. 3. qui recte praefert παρὰ δύο, unde recepi pro παρ' ἕνα.

11) Inverso ordine haec verba apparent in Moscov. et Medic. 3. Antea tres illi Medicei praemiserant alio, ut paullo superius, εἰ δὲ ἄρα.

12) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi τε ἠδ', adversante metro. In Homero quidem, ubi aliquoties hic versus occurrit, etsi in dativo casu ponuntur nomina, non τ' ἠδ', sed τε καὶ legitur. Vid. Odyss. 1, 246. 9, 24. 16, 123. ... Medic. 2. κεῖται δὲ.

1) Vocem σταδίους post φασι rejiciunt Casaubb. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Vatic. ante φασι ponit Urbinas. Edd. σταδίους, οἱ δ', ita ut post φασι omittunt. Secutus equidem sum codices.

2) Medic. 1. corr. Χελωνάτα, omnino quidem recte, neque tamen ex more Strabonis in his usitato. Cf. lib. 8. p. 335.

...tes, ejus summae indicare-...ur, quae ex tota insula po-...itur: quod si quis daret, ...cunctaremur porro, quid-...am Same esset in illo ver-...u:

Dulichiumque, Samenque, et sylvis opaca Zacynthus.

§. 16.

Sita est Cephallenia juxta Acarnaniam, distans a Leucata circiter L stadia, (alii

Cephallenia. περὶ ὀγδοήκοντα. Αὕτη δ' ἐςὶν ὡς τριακοσίων τὴν περίμετρον·[3] μακρὰ δ' ἀνήκουσα πρὸς Εὖρον, ὀρεινή· μέγιςον δ' ὄρος ἐν αὐτῇ [4] Αἶνος, ἐν ᾧ τὸ τῦ Διὸς Αἰνησίου ἱερόν· καθ' ὃ δὲ [5] ςενωτάτη ἐςὶν ἡ

335. in. (p. m. 17.) p. 338. (p. m. 36.) et fic alia in ας terminat, veluti Μίδα, Γέτα, Αἴγα, Θῆρα, proxime antea Λευκάτα. Tum ἐςὶν deeft in Medic. 2.

3) Editiones omnes cum quibusdam Msstis μικρὰ, at alterum, quod nunc pofui, praeeunt Mofcov. Medic. 1. 2. (corr.) 3. Parif. Venet. et expreffit Guarinus. *Tzfchucke.* Lego μακρὰ δὲ, ut intelligatur haec infula longior effe, quam latior, quod priorem interpretem animadvertiffe video, licet hic caecutiret Xylander. *Cafaubonus.* Bene ita ex forma fituque infulae conjecit, quod nunc plures codices confirmant.

4) Ignorant hanc vocem codices mei omnes cum edd. Aldi et Hopperi et vetere interprete. Primus inferuit Xylander. Penzelius errore, puto, operarum dedit *Aecius*; nomen obfcurum. *Tzfchucke.* Pro Aeno librarii inculcarunt ἐν αὐτῇ. Ego locum refeci ex interprete Apollonii, qui in librum 2. numero 14. [v. 297.] fic fcribit: Ἔςι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπε Αἰνησίε Διὸς ἱερόν ἐςι, ὃ μνημονεύει Λέων ἐν περίπλῳ καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς λιμέσιν. Citat etiam verfum Hefiodi de Jove Aenefio, in quo Αἰνηίῳ puto male pofitum pro Αἰνησίῳ, quamquam etymologia Aeneium probat. [Cf. Gyraldus de Deis gentium lib. 2. p. 142. qui tamen minus recta admifcet.] *Xylander.* Hujus loci reftitutio debetur Xylandro. *Cafaubonus.* Tanta ex Apollonii Scholiafte huic explemento adfpergitur probabilitas, ut, etfi recufent codices, cum nexus defideret nomen proprium, tamen retinuerim. Sequens ἐν ᾧ, quod videtur τὸ Αἶνος abforpfiffe, in Veneto, Medic. 2. (ex correctione; antea ἐν ᾧ) 3. transiit in ἐν ᾗ. Tum τῦ deeft in Parif. et Mofcov.

5) Medic. 1. Parif. Vatic. Venet. ςερροτάτη; Medic. 2. ςερρότάτη et in margine ςενωτάτη; prius legitur etiam in edd. ante Cafaubonum, qui dedit ςενοτάτη, quod fuppeditave-

XL dicunt) a Chelonata XXC fere. Ambitum habet ftadiorum prope CCC. ipfa longa, verfus ortum folis porrecta, et montofa. Mons in ea maximus Aenus templum habet Jovis Aenefii. Quo loco artiffima eft infula, humilem

ἡ νῆσος, ταπεινὸν ἰσθμὸν ποιεῖ, ὥσθ᾽ ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν· πλησίον δ᾽ εἰσὶ τῶν στενῶν [6] ἐν τῷ κόλπῳ Κράνιοί τε καὶ Παλεῖς. Cephallenia.

§. 17.

Μεταξὺ δὲ τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ Ἀστερία νησίον. Ἀστερὶς δ᾽ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται· ἣν ὁ μὲν Σκήψιος μὴ μένειν τοιαύτην, οἵαν φησὶν [1] ὁ ποιητής·

— λιμένες δ᾽ ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι·

Ὁ

taverant ipſi codices et reliqui meorum reddunt; tantum Medic. 3. ut in margine Medic. 2. per ω et praeterea ἐστὶ νῆσος. *Tzſchucke.* Στεῤῥοτάτη relinquens legi, tamen in vertendo στενοτάτη. *Xylander.* Στενοτάτη pro στεῤῥοτάτη agnoſcit etiam prior interpres; non neceſſaria hic quidem cautione uſus. *Caſaubonus.* Nempe vertit: *penes illud* (templum) *anguſtiſſima et duriſſima inſula*, quod fecit inter utramque vocem haeſitans. Ut ſenſus ſit aptus et adſit, quod ſuperiori μακρὰ reſpondeat, praeferri utique debet στενωτάτη. Ita nempe per ω adujtus etiam Msstis poſui, de quo cf. ad lib. 8. p. 369. (p. m. 214.) Mox ὑποκλύζεσθαι, quod invexit Aldus, ſubmoveri, et ſuccedere debet Msstis Caſaubb. meisque omnibus ipſaque re flagitante ὑπερκλύζεσθαι, de qua commutatione cf. ad lib. 9. p. 440. (p. m. 647. n. 14.)

6) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. articulum repudiarunt. Tum Moſcov. Παλλεῖς, ut ſupra, ubi vid. notata, et pro νησίον Caſaubb. νῆσος.

1) Medic. 3. moleſte addit λέγει.

milem producit iſthmum, ita ut ſaepe a mari in mare illuatur. Juxta anguſtias in ſinu ſunt Pales et Cranii.

§. 17.

Inter Ithacam et Cephalleniam inſula parva eſt Aſteria, Homero Aſteris dicta. Hanc Scepſius negat talem nunc eſſe, qualem poëta deſcribit, portibus praeditam, in utramque partem

p. 457. Cephallenia. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μένειν καὶ νῦν, καὶ πολίχνιον λέγει ἐν αὐτῇ [2] Ἀλαλκομενάς, τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἰσθμῷ κείμενον.

§. 18.

2) Medic. 1. 2. Ἀλαλκομενὰς, uti et reddidit Guarinus; reliqui, ut editum eſt. Poſt pro πολίχνιον Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 4, 846. p. m. 201. πολίχνην hinc refert, ſenſum ſpectans, non verbum. *Tzſchucke.* Stephanus Byzantinus de Urbibus h. v. hujus urbis nomen Ἀλκομεναὶ, Plutarchus vero [in Quaeſt. Gr. p. 202. ed. Lipſ.] Ἀλαλκόμεναι eſſe ſcribit. Sed aperte dicam, quod ſentio. Et Plutarchi et Strabonis locus mendo non caret. Tranſcriptores inſigni vecordia primam hujus nominis ſyllabam geminarunt, quod vitii genus haud raro in manu exaratis codicibus occurrit. Nam nullo jure Stephani verba in mendi ſuſpicionem venire poſſunt, quia jam antea et ſuo loco de oppido Boeotiae Ἀλαλκομεναὶ mentionem fecerat. Si haec civitas in Ithace eodem nomine fuiſſet inſignita, procul omni dubio ibi etiam ejus meminiſſet. Oppidorum enim in variis per totum orbem locis ſitorum homonymiam tam accurate perſequitur epitomator, ut plurimas omnino enumeret, quae etiamnum latent et ignorantur, immo quorum apud alios ſcriptores et geographos ne minima quidem memoria exſtat, cujus rei exempla videſis in Ἄβαι, Ἀλεξάνδρεια et aliis locis quam plurimis. Si igitur oppidi nomen Ἀλαλκομεναὶ fuiſſet, certiſſime illud, commoda ſe ibi occaſione offerente, recenſuiſſet. *Berkelius ad Stephanum p.* 101. In utramque partem de priori nominis parte diſceptari poteſt, et idem deficere in Stephano, vitioſi codicis culpa, quod hic et in Plutarcho redundare Berkelius putat. Tum quod multis exemplis docuit Ortelius in theſauro Geographico, non ubivis ſynonyma urbium et locorum nomina ſub eodem titulo complexus eſt. Si quod peccatum acceſſit, in eo poni debet, quod Aſteriae tribuit Strabo, cum Plutarchus et Stephanus, ſuo quisque modo, Ithacenſium urbium faciant. Idem ſupra lib. 7. p. 327. (p. m. 469.) obſervatur, ubi Alalcomenas Illyrici urbem producit Strabo, quam Alcomenas, adprobante ibi Caſaubono, vocat Stephanus.

patentibus. Apollodorus etiamnum manere ait, inque ea oppidulum ſtare Alalcomenas, in ipſo poſitum iſthmo.

§. 18

§. 18.

Cephallenia.

Καλεῖ δ' ὁ ποιητὴς Σάμον καὶ τὴν Θρακίαν, ἣν νῦν Σαμοθράκην καλοῦμεν. Τὴν δ' Ἰωνικὴν [1] εἶδε μὲν, ὡς εἰκός· καὶ γὰρ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰδέναι φαίνεται· [2] οὐκ ἀντιδιέστειλε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν περὶ τῆς Σαμοθράκης λέγων, τοτὲ μὲν τῷ ἐπιθέτῳ·

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης,

Θρηϊκίας —

τοτὲ δὲ τῇ συζυγίᾳ τῶν [3] πλησίον νήσων·

Ἐς

1) Moscov. Medic. 3. Paris. οἶδε; Guarinus etiam *novit*. Praestat tamen in hoc nexu vulgata aliorum scriptura, uti contra malit in Plutarcho de Socratis genio p. 287. Lips. Reiskius.

2) Sic libri omnes. Xylander tamen expulit οὐκ. *Tzschucke*. Hoc est, nisi Samum cognitam habuisset, non laborasset poëta in distinctione Samorum, quoties de Thracia Samo loquendum ei erat. Quorsum enim laborasset, si ὁμωνυμίαν non vidisset? Retinemus negationem, auctoribus libris omnibus, quam Xylander sustulit. *Casaubonus*. Sic paullo post in argumento, ex verbis Hecubae inductae petito, ubi tamen distinctius γὰρ immittitur, pro quo hic cum illud praecesserit, δὲ adhibet. Ceterum respexit hunc locum Eustathius ad Dionys. v. 533.

3) Medic. 1. 2. (corr. hic) et 3. πλησίων. Cf. supra p. 454. in. ubi contra Moscov. nititur. Commutatio facilis, ut in Diodoro 11, 85. et saepe alibi.

§. 18.

Samum vero poëta etiam Thraciam illam appellat, quae nunc Samothracia dicitur. Ionicam autem ab eo visam fuisse apparet, cum videatur ei cognita fuisse Ionica colonia; alias enim commune utriusque nomen non distinxisset de Samothrace loquens alias adjectivo,

Threiciae ille Sami frondoso in vertice summo:

alias vicinarum insularum adjunctione,

In

Cephallenia.

Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον [4] ἀμιχθαλόεσσαν.

Καὶ πάλιν·

Μεσσηγύς τε Σάμοιο, καὶ Ἴμβρȣ παιπαλοέσσης.

Ἤιδει μὲν οὖν [5] αὐτὴν, οὐκ ὠνόμακε δέ· οὐδ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ [6] Μελάμ-

4) Moſcov. ſupra χθ ſcriptum oſtendit γδ, ut librarius voluerit ἀμιγδαλόεσσαν. Sed alteram ſcripturam tuentur libri omnes, nec plus hac profeceris in conſtituenda vi vocis, de qua cf. Heyne ad Homer. Il. 24, 753. Pro ἔς τ' Ἴμβρον Medic. 3. perperam ἐτ' Ἴμβρον. Proximus verſus ſingulorum verborum forma ab Homericis libris diſcrepat, (cf. Il. 24, 78.) et tantum ex uno codice ibi notatur Σάμοιο καὶ Ἴμβρȣ. Diverſa autem a vulgari lectione haec adferuntur ex Msstis. Medic. 3. μεσηγύς; Medic. 2. ex corr. Λήμνȣ pro Ἴμβρȣ. Receptum tamen nomen ex aliis libris etiam Homericis bene habet, et ad ſitum proxime valet.

5) Caſaubb. Moſcov. Pariſ. οὐκ ὠνόμακε δ' αὐτήν. Cum perinde ſit, traditum ab aliis retinui.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Μελάμφιλος, uti et vertit Guarinus. Alterum tamen ſat multis teſtimoniis conſtat, tantum quod in conſona λ ambigitur, quippe quam quidam geminant, veluti Plin. 5, 37. ſ. 31. Heſych. h. v. Euſtath. ad Dionyſ. v. 534. probante id Salmaſio ad Stephanum ſ. v. Σάμος. Nec temere. Olim enim dicta etiam fuit Φυλλὶς, uti tradunt Heſych. h. v. Scholiaſtes Nicandri ad Alexipharm. v. 149. ubi ita vocatur, vel Φυλλὰς, quod ex oraculo refert Jamblichus de vita Pythagorae cap. 2. Docet et adpellativum *Melamphyllum*, quod ſic ſcribitur in Plinio 22, 35. ſ. 22. Dioſcoride 3, 19. Simplici tamen λ repetunt etiam infra lib. 14. p. 637. omnes libri et profert Stephanus, quare dubitavi mutare.

In Samon, inque Imbron, vel inacceſſam quoque Lemnum.

et rurſum:

Qua Samon atque Imbrum ſpatio mare dividit aequo.

Norat ergo Samum Ionicam, ſed

λάμφυλος, [7] εἶτ' [8] Ἀνθεμὶς, εἶτα Παρθενία ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἴμβρασος μετωνομάσθη. Ἐπεὶ οὖν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ, Σάμος μὲν, καὶ ἡ Κεφαλληνία ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ Σαμοθράκη, (οὐ Cephallenia.

7) Ita diserte notatum erat ex Paris. Medic. 1. 2. 3. Nempe in edit. Amstelodam. ad quam conlati erant illi codices, legitur εἶτε, quod vitium ex Parisiensi fluxerat. Priores recte habent εἶτα, quod etiam probat epitome p. 131. extr. Huds. et reddidit Guarinus, cum alias εἶτ' — εἶτε debuisset scribi. Male igitur Xylandrum reprehendit Spanhemius ad Callimachum in Del. v. 49. quod ille εἶτα interpretatus esset, cum debuisset *Melamphyllus, sive Anthemis, sive Parthenia*, inepto sensu, cum εἴτε — εἴτε praecedens adsiciant, delectusque arbitrium largiantur. At hic diversa nomina recensentur, vario tempore frequentata, quare et πρότερον praemittit, etsi alio ordine atque in lib. 14. p. 637. ubi eadem particula interponitur. Sic et Stephanus s. v. Σάμος immissis particulis πρότερον — καὶ — καὶ — καὶ — Plinius 5, 37. s. 31. *primum — postea — deinde —* singula nomina distinguunt.

8) At infra lib. 14. p. 637. scribit Ἀνθεμοῦς, unde vel ibi etiam Ἀνθεμὶς legendum censet Spanhemius c. l. vel in utroque loco Ἀνθεμοῦσα, cum Ἀνθεμοῦς urbs fuerit Macedoniae. Certe Ἀνθεμοῦσα habent etiam Stephanus c. l. (male tamen effertur vulgo Ἀνθέμουσα) Schol. Apollonii ad lib. 2, 874. et Plin. 5, 37. s. 31. Nihil tamen, hic certe, contra libros, quibus favet etiam Eustathius ad Dionys. v. 534. mutem, etsi in eo Ἀνθεμοῦσα emendat Staverenus ad Hygin. p. 47. Ita vero discrepat etiam uterque Strabonis locus in proximi nominis terminatione; nempe infra vocatur Παρθενιάς. At pro Παρθενία pugnant Stephanus c. l. Varro apud Lactantium 1, 17, 8. Plinius c. l. Scholiastae ad Apollon. 1, 187. ex Tarraeo et ad Nicandri Alexipharm. v. 149. aliique commemorati ab Holstenio ad Stephan. p. 281. et Spanhemio ad Callimach. in Del. v. 48.

sed non nominavit: neque sane olim ea Samus fuit vocata, sed Melamphylus, ac deinde Anthemis, post Parthenia a flumine Parthenio, qui Imbrasus postmodo appellatus est. Quoniam igitur tempore belli Trojani Sami nomen et Cephalleniae tributum fuit, et Samothrace

Cephallenia. (οὐ γὰρ ἂν [9] Ἑκάβη εἰσήγετο λέγουσα, ὅτι τοὺς παῖδας αὐτῆς [10] πέρνασχ', ὅν κε λάβοι, ἐς Σάμον ἔς τ'

9) Vitiavit hanc formam, ſatis ex Homero, Euripide — probatam, editio Pariſienſis negligenter effuſa, in qua evulgatum eſt Ἑκύβη, eamque labem ex more inde traxit Amſtelodamenſis. Pro αὐτῆς Moſcov. Vatic. Urbin. malunt αὐτῆς.

10) Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. (hic in lacunae ſpatio expleto) Vatic. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. περνὰς, ὅν; Medic. 3. Urbin. περὶ νᾶσον, male adglutinata poſtrema ſyllaba mediae, adſperſo vitio; Caſaubonus adſcripſit πέρνασχ' ex Homero Il. 24, 752. quippe quem locum Strabo reſpicit. Pro κε Venet. Medic. 1. et edd. veteres καί; Vatic. κα dorica forma. Pro λάβοι Moſcov. λάβῃ; Medic. 1. 2. edd. ante Caſaubonum λάβοις; Urbin. λάβοι Σάμον. Denique Urbin. Medic. 3. ἴδ' Ἴμβρον; Medic. 1. 2. Ἰμβρίοις; Pariſ. ὡς' Ἴμβρον; Moſcov. ὡς (ſupra ἐς) Ἰμβρίους ἡ Ἰωνικη; Venet. Vatic. ὡς' Ἰμβρίοις Ἰωνική; Medic. 3. Ἴμβρον ὡς' Ἰωνικὴ, et ex correctione ἡ Ἰωνική; Urbin. Ἴμβρον ὡς' ἡ Ἰωνική. Sic pro ἔς τ' Ἴμβρον edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ὡς' Ἰμβρίοις. Veram lectionem ex Homeri c. l. reſtituit Caſaubonus; (operarum quidem negligentia ἔτς' ſequente Amſtelodamenſi) addita labe, ες δ' Pariſienſis habet. Tum vetus interpres verba parentheſi incluſa omiſit, forte quod ſenſum non perſpiceret, paullo quidem obſcuriorem et a Mss. impeditum. Ita multa ſuo ſenſu expreſſit Penzelius, quibusdam etiam omiſſis. Senſus, ut paucis complectar, hic mihi eſſe videtur: Novit quidem Homerus Ioniam Samum, quia coloniam ex Ionia deductam (anno 200. poſt bellum Trojanum, ut quidam voluerunt, teſte Euſtathio ad Homer. Il. 13, 12. p. m. 882.) noviſſe videtur; at non nominavit ipſam, nec poterat recte, quia omnino olim alio nomine erat praedita, et nondum a Samiis, unde hoc nomen imponeretur, condita. Quod ſi igitur Samum Thraciam dixit, ſecutus eſt famam, vel opinionem Samiorum. Poſtrema verba Caſaubonus non ſana eſſe judicat, et ſic Strabonem ſcripſiſſe arbitratur: δῆλον, ὅτι Ἰωνικὴ οὐκ ἀπῴκιστό πω· δῆλον δὲ καὶ ὅτι — Equidem verba: Ἰωνικὴ οὐκ — δῆλον δ' ὅτι — in apodoſi poſita eſſe puto. Nempe quia tunc Sami nomen Cephallenia tantum et Samothrace gerebant, Ionia Samus nondum condita erat, et hinc manifeſtum eſt — Conferri autem hic omnino debet lib. 14. p. 633. ſqq.

ce (alioqui enim non introduceretur Hecuba filios ſuos dicens ab Achille captos fuiſſe in Samum et Imbrum diven-

ἔστ' Ἴμβρον) Ἰωνικὴ οὐκ ἀπῴκιστό [11] πω, δῆλον δ' ὅτι ἀπὸ τῶν [12] πρότερόν τινος τὴν ὁμωνυμίαν ἔσχεν· ἐξ ὧν κἀκεῖνο δῆλον, ὅτι παρὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, [13] ὃ λέγουσιν οἱ Φήσαντες, μετὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν καὶ τὴν [14] Τεμβρίωνος παρουσίαν ἀποίκους [15] ἐλθεῖν ἐκ Σάμου, καὶ ὀνομάσαι Σάμον τὴν Σαμοθράκην· ὡς οἱ Σάμιοι τοῦτ' ἐπλάσαντο δόξης χάριν. Πιθανώτεροι δ' εἰσὶν οἱ ἀπὸ τοῦ [16] Σάμους κα- Cephallenia.

11) Venet. Medic. 1. repetita proxima syllaba τόπῳ; edd. Aldi, Hopperi, Xyl. male πῶ.

12) Sic loco προτέρων Medic. 3. non male, immo forte melius. De utriusque commutatione in hoc nexu vid. Davisius ad Maxim. Tyr. 4, 4. et Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. f. Et sic Schweighaeuserus in Polybio 6, 9, 2. πρότερον pro vulgato antea προτέρων reposuit.

13) Casaubonn. Medic. 3. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. ὃ λέγουσιν. Casaubonus vocem ἣν inducebat, quae vulgo hic fertur. Equidem, recepta codicum illorum lectione, steti facta distinctione post ἱστορίαν (sc. ἐστὶ) et φήσαντες.

14) Sic constanter hic libri omnes, qui lib. 14. p. 633. invicem discrepant, ubi cf. notata.

15) Moscov. ἐξελθεῖν. Post Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi ἐπλάσσαντο. Tum articulus οἱ ante ἀπὸ minus bene deest in Moscov. et Paris.

16) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Paris. et epitome p. 132. Huds. Σαμαίους; Guarinus *Samos*. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri Σαμίους; Casaubonus et hinc ceteri editores Σάμους, quod et tenuisse videntur Vatic. et Urbinas. *Tzschucke*. Libri veteres Σάμους. Recte. Sic dicit lib. 8. p. 346. [p. m. 86.] σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη. Ex Strabone idem notat Eustathius ad Il. N. v. 12. p. 882. Ἰστέον, ὅτι ἡ Θρακικὴ κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται διὰ τὸ ὕψος· σάμοι γάρ, φησί, τὰ

divenditos) apparet coloniam Sami Ionicae nondum fuisse deductam: quam ab antiquarum aliqua nomen duxisse evidens est. Unde hoc quoque manifestum redditur, antiquitatis historiae repugnare id, quod nonnulli dicunt, post Ionicae coloniae deductionem, adventumque Tembrionis venisse Samo colonos, et Samothraciae Sami nomen indidisse: Samios autem hoc gloriae paran-

Cephallenia. καλεῖσθαι τὰ ὕψη φήσαντες [17] εὑρῆσθαι τοῦτο τοὔνομα τὴν νῆσον·

Ἐντεῦθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ Σαΐων, τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ· εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες

τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ (ad v. 533.) δηλοῦται. Et ad Il. ω. p. 1469. *Scherpezelius.* Sic Constantinus Porphyrog. de themat. lib. 1, 16. a sublimitate etiam impositum putat his verbis adjectis: οἱ γὰρ πάλαι Ἕλληνες σάμον τὸν ὑψηλον ἐκάλουν τόπον.

17) Casaubb. tres, Medic. 1. corr. Venet. Paris. εὑρῆσαι; Vatic. εὑρέσαι; Medic. 3. Urbin. εὑρέσθαι. Editiones cum aliis codicibus εὑρῆσθαι. Sensus utique activam significationem requirit. Quae vero forma constituenda sit, dubium videtur. Etsi enim εὕρημαι proprie passivo sensu dicatur, uti apud Thucydidem 7, 62. et alibi, de quo nulla potest esse dubitatio, idem tamen etiam active legitur, uti apud Demosthenem de falsa legat. p. 346. Lips. οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα εὑρημένοι — Sic idem in Leptin. p. 497. ἀτέλειαν εὑρῆσθαι, pro quo p. 457. dicit εὑράμενοι ἀτέλειαν — Εὑρέσθαι tamen minus aptum videtur, cum sit proprie mereri, de quo cf. Budaeus in comment. Gr. L. p. 377. ed. Basil. Εὑρῆσθαι noster passive ponit, ut infra p. 481. in. Cum vero εὑρῆσαι ferri nequeat, retinui εὑρῆσθαι. Nempe usum id obtinuit in verbis, quae carent perfecto medii, de quo praecepit Ernesti in Neuesten Theol. Bibl. Vol. 1. P. 2. p. 119. Pro τοὔνομα Moscov. Medic. 3. τὸ ὄνομα. In proximo versu Homerici libri dant ἔνθεν pro ἐντεῦθεν, quo posito

randae causa finxisse. Probabilius insulae nomen alii factum aiunt a sublimitatibus, quae Sami dicebantur: nam inde

Ida videbatur tota, et Priameia tecta,
Et Graiûm naves. —

Quidam Samon nomen habere putant a Saiis Thracibus, qui eam olim habitaverint, ut et finitimam continentem: sive hi iidem cum Sapaeis seu Sintis, (quos Sintias

όντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς [18] Σίντιας καλεῖ ὁ ποι- Cephallenia.
ητὴς, εἴθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαΐων Ἀρχίλοχος,

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τὶς [19] ἀγάλλεται, ἣν [20] παρὰ θάμνῳ,
Ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

G 2 §. 19.

ito et probato γὰρ abeſſe debere, monuit Heyne ad Homer. Tom. 6. p. 372. Poſt in altero verſu Xylander pro δὲ maluit ſcribere δή.

18) Sic Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri, quibus ſuffragatur non ſolum Homerus Il. 1, 594. Odyſſ. 8, 294. et ex eo epitome Strabonis lib. 7. p. m. 493. ſed etiam ipſe Strabo infra lib. 12. p. 549. extr. Eandem formam adſtruunt etiam Hellanicus apud Scholiaſt. Apollonii ad 1, 608. et praeter interpretes Homeri et Apollonium in Lexico p. m. 601. etiam Grammatici veteres. Cf. ad Heſychium T. 2. p. 1190. Non igitur dubitavi eam revocare, cum Caſaubonus expulſo ι dediſſet Σίντας, uti forte habuerunt reliqui etiam codices.

19) Medic. 1. corr. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi ἀνείλετο τήν; Venet. Pariſ. Medic. 1. ante correctionem ἀνείλατο τήν; Vatic. Urbin. ἀνείλατο. Solus Moſcov. videtur ſervaſſe ἀγάλλεται, quod poſuit Caſaubonus ſuis forte Msstis motus, ut infra lib. 12. p. 549. extr. legitur, ubi tamen codices mei plerique illud verbum plane ignorant. At tuentur qui idem diſtichon exhibent Ariſtophanes in Pace v. 1296. Plutarchus in Laconicis inſtit. p. 889. ed. Lipſ. Sextus Empir. Pyrrhon. Hypot. 3, 24. p. 181. et auctor anonymus vitae Arati in Petavii Uranologio p. 268. in Arati editione, auctore Buhlio, T. 2. p. 430. Sic etiam inde repetiit Jacobs in Anthol. Gr. T. 1. p. 41. ad quem locum ſ. notata. Mirum igitur, unde codices tantum non omnes, iis auctoribus renitentibus, duxerint ἀνείλετο, vel pro ο, forma dubia, ἀνείλατο, uti et legit Guarinus, qui ſat leide vertit: *clypeo mactarat*, et poſtea vocem θάμνον loci nomen habuit. Ferri poſſit ἀσπίδα ἀνείλετο ſenſu omnino eodem: clypeum ſuſtulit et hinc uſurpavit. Malui tamen cum aliis auctoribus ſervare ἀγάλλεται, quod Moſcov. tuetur, et forte Caſaubonn. habuerunt. Pro ἣν cum ſuperiobus Msstis Xylander edidit τήν, quod etiam ſtare poſſit.

20) Infra lib. 12. p. 549. περὶ θάμνον legitur. Θάμνον dederant

ut Homerus vocat) ſive diverſi fuerunt. Saiorum meminit Archilochus:

Nunc aliquis Sajum parma ſe jactat honeſta,
Ad dumum quae non ſponte relicta mihi.

§. 19.

Cephallenia.

§. 19.

Λοιπὴ δ' ἐςὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ τεταγμέ
νων νήσων ἡ Ζάκυνθος, μικρῷ πρὸς [1] ἑσπέρα
μᾶλ

derant etiam hic Mss. Casaubb. In Plutarcho exstat περ
θάμνῳ; ceteri omnes παρὰ θάμνῳ. Particularum istarum com
mistio nota. In ἐντὸς, ut vulgo ferebatur, accentum re
traxi, quod factum etiam est in Aristophane Invernizi
et in recentioribus anthologiis, de quo olim monuera
Reiske ad Anthologiam Gr. p. 23. Pro κάλλιςον Medic
3. κάλλιςην: Medic. 1. 2. (in quo tamen postea ad veram for
mam revocatum est,) edd. Aldi, Hopperi κάλλιπεν.

1) Ita recte codices et editiones, antequam ed. Pari
siensis invexisset vitiosum ἑτέραν, quod cum animadvertis
set Palmerius, in exercitt. in auctores Gr. p. 326. tamquai
a Msstis corruptum, recte quidem emendat. Post Medic. :
edd. Aldi, Hopperi, Xylandri πλέον. Antea Medic. 3. Va
tic. Urbin. συνάπτουσα δ' αὐτῇ πλέον. Ἔςι δ' ὁ (sic) — In vu
gata lectione συνάπτων δ' αὐτὴν, πλέων ἐςὶν, ὁ — haerent vi
docti, ejusque verba varie tentant. Nempe cum Zacyr
thus Cephalleniae sit orientalior, falso sic scripserit Stra
bo. Quare Palmerius in Graecia ant. 4, 24. p. 523. se
quens καὶ, tamquam a mala manu ortum, expellit, ut ser
tentia inde efficiatur haec: *Paullo magis, quam Cephallen*
— Sed cum vel sic in situ πρὸς ἑσπέραν offendat, magis a
verum narrationem traduci posse putat Tyrwhittus in con
jecturis in Strabon. p. m. 36. si substituatur μικρῷ πρὸς ἑ
μᾶλλον — κεκλιμένη τῆς Κεφαλληνίας et deinceps καὶ τῇ Πελοπο
νήσῳ συνάπτουσα αὐτὴν, (ita enim lego pro συνάπτους αὐτὴν, quo
certe legitur in repetita, duce Harlesio, editione) i. e.
eam Peloponneso adnectens. Deinde novam sententia
exorditur a verbis πλέως (vel f. πλέων δ') ἐςὶν — Casauboni
in verbis συνάπτων δ' αὐτὴν locum mendosum esse notavi
et ex versione (*eamque magis attingens*) priorem interpr
tem legisse censet: συνάπτων δ' αὐτῇ πλέον. Ἔςι δ' ὁ —
deinde comparari jubet Strabonem lib. 8. de Peloponn
situ et Plinium de Zacyntho. Quod enim in nostro
πρὸς ἑσπέραν, a Plinio meridiem dici. Ita enim Casaub
nus ejus narrationem refert: *Zacynthos aliquando appella.*
Ilyrie; Cephallenia a meridiana parte XXII *M*. (hodie leg
t

§. 19.
Restat de insulis Ulyssi
subditis Zacynthus, pau
magis quam Cephallenia :
occ

μᾶλλον τῆς Κεφαλληνίας κεκλιμένη τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δ' αὐτὴν πλέον. Ἔστιν ὁ κύκλος τῆς Ζακύνθου [2] σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα· διέχει δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὑλώδης μὲν, εὔκαρπος δέ· καὶ ἡ πόλις ἀξιόλογος Cephallenia. p. 458.

tur XXV) *abest*; unde adparet, non comparari utriusque insulae situm, ut hic, quatenus ad coeli aliquam plagam magis minusve illae vergunt, sed Zacynthi a Cephallenia distantiam indicari, recteque sic Plinium esse locutum, ad nostrum vero locum nihil illum valere. Strabo lib. 8. p. 335. p. m. 19. tantum dicit, Zacynthum cum aliis ante Acarnaniam jacere. Cum Gemistus Pletho hanc Strabonis narrationem de Zacynthi et Cephalleniae situ in summam contraxerit, ejus verba ad dijudicandam lectionem adponam. Ita vero ille: Ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, inquit, Ζάκυνθος τε καὶ Κεφαλληνία καὶ Ἰθάκη κατὰ στίχον τε (A. στείχοντε) ἀλλήλων κειμένων, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἀπὸ δυσμῶν πρόκεινται; ex quibus confirmatur emendatio Palmerii, ipso etiam adspectu probata. Nempe καὶ male sedula manus imperiti librarii obtrusit, qui Κεφαλληνίας et Πελοποννήσου ita conjungendas esse putaret. Tyrwhitti πρὸς ἕω longe a codicum indiciis recedit. Posteriori tamen parti male utique adfectae, quia συνάπτων nihil habet, quo referatur, praesentissimam medicinam adtulit, quam et codices quidam designant, unde locus sic exit: πρὸς ἑσπέραν — κεκλιμένη τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δ' αὐτὴν πλέον. Ἔστιν ὁ — i. e. paullo magis, quam Cephallenia, ad occiduas Peloponnesi partes vergens, eamque magis adtingens; quae quidem posterior pars certe sic jam reddita est a Guarino; prior a Penzelio. Inde novo segmento facto, etsi δὲ desidero, ad ambitum ejus progreditur. Sic vero idem dicit, quod Scymnus Chius v. 466. ἧτε Πελοποννήσῳ σύνεγγυς κειμένη Ζάκυνθος. Ad hunc igitur sensum verba informavi.

2) Eustathius ad Homer. Il. 2, 625. p. m. 231. hinc recepit στάδια, ut alibi, cum noster in terminatione constet. Numeros tamen tenet eosdem cum Msstis, quos auxit Plinius 4, 19. s. 12. ubi Strabonem errare notat Harduinus, qui tamen ipse errat, dum Straboni adfingit 60. tantum stadia. Sed haec ultra terminos constitutos prolata jacent.

occasum Peloponnesi inclinans. Ambitus ejus stadiorum est CLX et amplius: distat a Cephallenia ad LX stadia; silvosa insula, sed fertilis, cum urbe ejusdem nominis

Echinades. λογος ὁμώνυμος. Ἐντεῦθεν εἰς Ἑσπερίδας τῆς Λιβύης ςάδιοι τρισχίλιοι [3] τριακόσιοι.

§. 20.

Καὶ ταύτης δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω τὰς Ἐχινάδας ἱδρύσθαι νήσους συμβέβηκεν· ὧν τό, τε Δουλίχιόν ἐςι (καλοῦσι δὲ νῦν [1] Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς [2] Θοὰς εἶπε· καὶ ἡ μὲν Δολίχα κεῖται κατὰ Οἰνιάδας καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ [3] Ἀχελώου, διέχουσα Ἀρά-

3) Ita omnes libri cum epitome. At lib. 17. p. 836. f ἑξακόσιοι numerantur, cumque numerum probat Goſſelin in Geographie des Grecs analyſée p. 80. Aut igitur in alterutro loco erratum eſt a libris, aut ipſe Strabo parum certus ſtetit.

1) In Stephano, qui Strabonis hunc locum, etſi in ſequ. male retulit, Δόλιχα, ut taceam alia. Equidem cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 625. p. m. 231. repetii Δολίχαν pro Δολίχην, dialecto Aeolica. Minus recte edd. Aldi, Hopperi per ω efferunt, rectius poſtea Epitome p. 132. Hudſ dat Δουλιχία. Cf. Berkelius ad Stephanum p. 360.

2) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Θοὰς ὁ ποιητής.

3) Aldus, Hopperus, Xylander ſubſcribunt ι, quod tamen poſt incerta ratione omittunt. Recte, quando eſt gentile, pro Ἀχελώϊος, ut Μινῷος, πατρῷος, de quibus cf. Euſtathius ad Dionyſ. v. 431.

minis memoranda. Hinc ad Heſperides Libyae ſtadia ſunt ter mille ac ccc.

§. 20.

Ab hac et Cephallenia verſus ortum Echinades jacent inſulae, quarum una eſt Dulichium (nunc Dolicham nominant) et acutae inſulae, quas poëta Θοὰς vocavit. Dolicha ſita eſt juxta Oeniades et oſtia Acheloi, diſtans ab Araxo, Eleorum promontorio, ſtadiis c Sed et reliquae Echinades complures, omnes aſperae atque ſteriles ante oſtia Acheloi jacent, xv ſtadiis remo

Ἀράξου, τῆς τῶν Ἠλείων ἄκρας, [4] σταδίους ἑκατόν· καὶ αἱ λοιπαὶ δ' Ἐχινάδες πλείους εἰσὶ, [5] πᾶσαι λυπραὶ καὶ τραχεῖαι, καὶ πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχελώου, πεντεκαίδεκα σταδίους ἀφεστῶσα ἡ ἀπωτάτω· ἡ δ' ἐγγυτάτω πέντε, [6] πελαγίζουσαι πρότερον· ἀλλ' ἡ χοῦς, τὰς μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη· ἥπερ καὶ τὴν [7] Παραχελῶϊτιν καλουμένην Echinades.

4) Omittunt hanc vocem Mofcov. Medic. 3. Parif. durius quidem; Medic. 2. στάδια, et poft correctionem στάδιοι. De variata terminatione quaedam antea dixi. In praecedentibus vitiofe Xylander Ἐλείων ἄκρας. Poft Cafaubonus mal!it πλείους δ' εἰσί. Poteft tamen vulgata ftare.

5) Mofcov. vitiofe πᾶσι. Tum Euftathius ad Homer. Odyff. 1, 246. p. m. 52, 41. ex Strabone, opinor, refert πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ. Poft Medic. 2. πεντ . . . ex correctione κε, et pro ἀφεστῶσα idem cum primo ἐφεστῶσα. Deinde Cafaubb. Mofcov. Medic. 3. ἀπωτάτω, quod volebat Cafaubonus, ut mox ἡ ἐγγυτάτω; quod cum nexui et obpofitioni pro ἀπωτάτη fit accommodatius, recepi. Sic fupra §. 18. boni codices pro τῶν προτέρων praeferebant τῶν πρότερον.

6) Medic. 1. 2. 3. Parif. πελαγίζουσαι, quod et reddidit Guarinus, et, cum ad omnes rectius pertinere videatur, ego nunc recepi pro vulgato πελαγίζουσα aliorum et editionum. Vult enim dicere, cum olim omnes fuiffent πελάγιαι, poft, adgefto limo, propius continenti admotae funt. Solet autem paffim Strabo talia interjectis pluribus adpendere, quae primis fententiae verbis refpondeant.

7) Cafaubb. Medic. 3. Παραχελώην; Medic. 1. 2. Venet. Παραχελῶιν, et fic Guarinus *Paracheloin*. Ed. Aldi Παραχελώτιν in ipfo contextu, in corrigendis Παραχελῶτιν, quod fervo obfequio repetiit Hopperus. Reliqui libri cum edd. Xylan-

ta inde quae longiffime, quae proxima, v, cum quidem ante in alto jacuerit: fed limus aggeftus alias jam cum continente conjunxit, alias ei adiiciet, copiofe fubinde advectus. Is regionem quoque Paracheloitidem, quam rigat Achelous, antiquitus controverfam fecit, identidem

Echinades. μένην [8] χώραν, ἣν ὁ ποταμὸς ἐπικλύζει, περιμάχητον ἐποίει τὸ παλαιὸν, τοὺς ὅρους [9] συγχέουσα ἀεὶ, τοὺς ἀποδεικνυμένους τοῖς Ἀκαρνᾶσι καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς· ἐκρίνοντο [10] γὰρ τοῖς ὅπλοις, οὐκ ἔχοντες διαιτητάς· ἐνίκων δ' οἱ πλέον δυνάμενοι· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ μῦθος ἐπλάσθη τις, ὡς Ἡρακλέους καταπολεμήσαντος τὸν Ἀχελῶον, καὶ ἐνεγκαμένου τῆς νίκης ἆθλον τὸν Δηϊανείρας γάμον τῆς Οἰνέως θυγα-

Xylandri et ſequentibus Παραχελωῖτιν exhibent, quod probat etymologiae ratio ab Ἀχελώιος. Cf. ad lib. 9. p. 434. p. m. 604. *Parachelcida* urbem novit etiam Livius 39, 26, 2. Cf. paullo poſt p. 459. in.

8) Medic. 3. addit ἐςὶ προσχῶσα, uti et legiſſe videtur Guarinus, dum vertit: *qui etiam Parachcloin — efficit.* Poſt Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi ſubjungunt δέ; Xylander omiſſo δὲ ſic contraxit: περιμ. ἐποιεῖτο παλαιόν; minus recte. Tum Caſaubonus dedit περιμ. ἐποίει τὸ παλαιὸν, ejecto etiam δὲ, quod ſi proxime ad χώραν pertinet, tamquam pars conficiendae ſententiae tolerari nequit. Mirum tamen eſt, unde ductum quidam inferſerint, niſi completae antea ſententiae diverſi aliquid ſubjici poſſe putaſſent. Non igitur temere ἐςὶ προσχῶσα a Medic. 3. optimo additum videtur, nec, etſi alias fluviis id tribuitur, ut a Diodoro 1, 39. f. hic cognatorum connexus remorari poteſt, cum talia non averſentur auctores. Cf. praeter alios Weſſeling. ad Diodor. 6, 39.

9) Caſaubb. Moſcov. Venet. Pariſ. συνέχουσα, trajectis literis. Veram lectionem vel ſolus ſenſus loci conſtituit. In ſequentibus Ἀκαρνᾶσι circumflexo inſtruxi, cum ſimplicem antea gereret accentum.

10) Medic. 2. δὲ τοῖς, quod non alienum eſt a Strabonis uſu, etſi proxime repetitur. Mox Venet. Medic. 1. ὄχλοις pro ὅπλοις, quod ante correctionem acceperat etiam Medic. 2. Poſt edd. Hopperi, Xyl. πλέος δυνάμενοι.

dem fines Acarnanibus et Aetolis ſtatutos confundens: itaque armis decernebant, cum carerent arbitro: ac vincebant, qui plus poterant. Qua de cauſa etiam fabula conficta fuit, Herculem debellato Acheloo victoriae praemium adeptum fuiſſe nuptias Deianirae, Oenei filiae:

θυγατρὸς, ἣν πεποίηκε Σοφοκλῆς τοιαῦτα [11] λέγουσαν· Echinades.

[12] Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶον λέγω,
Ὅς μ' ἐν τρισὶ μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρὸς
Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
Δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' [13] ἀνδρείῳ [14] κύτει
[15] Βούπρωρος. —

G 5 Προσ-

11) Casaubonn. Medic. 1. Venet. λεγούσης. Vulgata melius habet.

12) Medic. 1. μνηστὴς, ex correctione Medic. 2. μνησθὴς, antea μνησθεὶς, sine sensu. Μνηστὴς etsi idem valet, cum reliquis tamen codicibus Strabonis et ipsis Sophoclis, ex cujus Trachiniis v. 9 sqq. desumta haec sunt, retineri debet μνηστήρ. Tum Moscov. Ἀχελῶος, et ex corr. Medic. 2. λόγῳ pro λέγω, quae vox in Medic. 3. plane abest. Deinceps idem dat ὅς με τρισί; Paris. ὅς μὲν τρισί. Proxime sequens μορφαῖσιν, quod agnoscunt etiam editiones Sophoclis a Brunckio et Capperonnierio instructae, hic in edd. Paris. et Amstelod transiit in μορφῶσιν, quod, si diligenter enotatae sunt de eo codicum lectiones, etiam plurium praesidiis niti videtur. In re dubia tamen praestat vulgatam formam cum Msstis Sophoclis propagare, cum et accentus inepto loco positus corruptionem indicet, et incertae auctoritatis sit vox μόρφων.

13) Ita per ει adparet in Medic. 2. 3. Moscov. et editionibus Sophoclis memoratis, cum quibus Stephaniana consentit, quod, cum inusitatam formam amplecti necesse non sit, reposui. Vulgo ἀνδρίῳ legitur non sine codicum aliorum exemplo, et sunt certe, quae utraque forma valeant, vel adeo, ex eodem fonte ducta, ιος praeferant. Cf. infra ad p. 484. in σιδηρείην et quae conlegit Fischerus ad Wellerum T. 2. p. 8. sq.

14) Ita ex libris suis pro τύπῳ, quod ante eum ferebatur, scripsit Casaubonus, idemque tuentur codices mei et margo Moscoviensis, cum in ipso contextu positum exstet τύπο pro τύπῳ, uti et ante Brunckium legebatur in edd. Sophoclis. Κύτει probavit etiam Heathius in notis in Tragicos, in Sophoclem p. 70. et in ipso contextu repetiit Hoepfnerus.

15) Moscov. βούκρανος, et supra βούπρωρος. Prius exhibent

filiae: quam Sophocles ita loquentem facit:

Nam nuptias Achelous ambivit meas
Fluvius, tribus me formis a patre flagitans.
Nunc taurus evidens, varius draco
Nunc flexilis, specie viri
Vultu bovis nunc.

Ad-

Echinades. Προστιθέασι δ' ἔνιοι, καὶ τὸ τῆς [16] Ἀμαλθείας τοῦτ' εἶναι

bent editiones Aldi, Hopperi, Xylandri; posterius, praeeunte Casaubono, reliquae, idque sustinent cum Casaubono. codicibus alii mei omnes et libri Sophoclis recentiori aetate editi, etsi Scholiastes, ut ex ejus nota adparet, βούκρανος ibi etiam legit. At βούπρωρος valide tuetur ipse Strabo in sequentibus, nec solum rectius omnino, sed et elegantius censet Heathius c. l. ut sensus inde existat hic: *corpore humano, vultu bovino.* Cf. etiam, praeter Strabonem ipsum et Casaubonum in nota subjecta, Philostratus in Icon. n. 4. p. 868. ed. Olearii, et quae adtulit ad Sophoclem Hoepfnerus p. 9. Sic Sophocles post v. 223. (in ed. Brunckii, aliis v. 227. s. 236.) ἀντίπρωρα dixit, contra ἀνδρόπρωρος ex Empedocle Aristoteles Physicor. 2, 8. ἀνδρόπρωρα Plutarchus adversus Colotem p. 617. ed. Lips. et Aelian. H. An. 16, 29. ubi βουγενῆ ἀνδρόπρωρα et contra ἀνδροφυῆ βούκρανα ex eo redditur. Sed plura dabunt interpretes Hesychii T. 1. p. 354. et inprimis p. 402. Alia quaestio est, quae tamen hic excuti nequit, an recte sic dixerit poëta, cum subjiciat: ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο, quod ex mento tauri palearia, non barba, propendeant. At certe vultu hominis barbato adparet in numis Epiri, Ambraciotarum, Acarnaniae et Oeniadarum. Sed cf. Burmannus ad Dorvillii Sicula p. 387. sq. et in primis, qui de his versibus plura contulit, Ignarra de palaestra Neapolit. p. 240. et quae addit monita Eckhelius in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 183. sq. Versus aliter distinxit Capperonnierius. *Tzschucke.* Libri manu exarati habent κύτει pro τύπῳ. Vocat autem κύτος reliquum corpus praeter caput. In iisdem libris legitur βούπρωρος, non βούκρανος. Quod etiam, ante quam scirem, legendum ita esse, animadverteram. Neque vero ardua nimis conjectura, si quis sequentia Strabonis verba legat non negligenter. Sic igitur magni poëtae locus legatur: ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος. Porro vocis βούπρωρος elegantiam agnoscent, qui in Tragicorum lectione fuerint versati. *Casaubonus.*

16) Medic. 1. 2. Paris. hic et paullo post Ἀμαλθίας, ut in ipso contextu Aldus, quod tamen in erratis per ει efferendum fuisse monet. Cf. postea. Notavit illam scripturam per ι et aliam per αι, (quae sic in libris Diodori 5, 70. — occurrit) Pantinus ad Apostolii proverbia p. 293. Per ει tuetur usus. Nomini Ἡρακλῆς articulum praemittunt Moscov. Medic. 1. 2. et Paris. Ambigua est ratio. Pro Οἰνεῖ male Medic. 2. cum Aldo et Hoppero ἐνί.

Addunt nonnulli fabulae, Amaltheae cornu id fuisse, quod

εἶναι λέγοντες κέρας, ὃ ἀπέκλασεν Ἡρακλῆς τῦ Echinades.
Ἀχελώου, καὶ ἔδωκεν Οἰνεῖ τῶν γάμων ἕδνον.
Οἱ δ' εἰκάζοντες ἐξ αὐτῶν τἀληθὲς, ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγεσθαι τὸν Ἀχελῶόν φασι, καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς, ἀπό τε τῶν ἤχων, καὶ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπῶν, [17] ἃς καλοῦσι κέρατα· δράκοντι δὲ διὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν σκολιότητα· βούπρωρον δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ταυρωπόν· τὸν Ἡρακλέα δὲ καὶ ἄλλως εὐεργετικὸν ὄντα, καὶ τῷ Οἰνεῖ κηδεύσαντα, παραχώμασί τε καὶ [18] διοχετείαις βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα, καὶ πολλὴν τῆς [19] παρ- p. 459.
αχε-

17) Medic. 3. ά. Recte et ſic. Pro δράκοντι Medic. 2. corr. et edd. ante Caſaubonum δράκοντα, qui ex libris ſuis, quibus reliquos meos addo, itaque poſtulante ſtructura, repoſuit δράκοντι. In ſequentibus ταυροπὸν ſuperiorum editorum recte ſic emendavit, ut pro κηδεύσαντος, quod antea legebatur, propter nexum, adſtipulantibus etiam Msſtis, dedit κηδεύσαντα.

18) Medic. 2. διοχετίαις; non recte.

19) Medic. 1. 3. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi Παραχελώτιδος; Medic. 2. Παραχελωνίτιδος. Cf. ſupra de his derivatis. Sequens verbum φθείροντα ex libris veteribus reſtituit Caſaubonus, cum antea deſideraretur. Ex meis codicibus ſoli adponunt Medic. 1. (a poſteriori manu adjutus) et 3. Pro τῦτ' Medic. 1. 2. 3. Pariſ. τῦτο. Promiſcuus valet uſus, ſaepe in his obſervatus. Ἀμαλθίας per ι, ut ſupra, dant Pariſ. Medic. 1. 2. cum ed. Aldi.

quod defregit Acheloo Hercules, Oeneoque in nuptiarum ſtipulationem dedit. Qui autem ex fabulis verum colligunt, tauro ſimilem forma Acheloum aiunt, ut et alios fluvios, ob ſtrepitus et flexus alveorum, qui cornua dicuntur: draconem, ob longitudinem et obliquitatem: taurina fronte, ob eandem cauſam, quae ei bovis formam tribuit. Herculem porro alioquin beneficum, Oenei ſoceri in gratiam aggeribus et aquae ductibus fluvium compeſcuiſſe, vitioſe fluentem, magnamque

Echinades. αχελωΐτιδος φθείροντα ἀνάψυξιν χαριζόμενον τῷ Οἰνεῖ· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Τῶν μὲν οὖν Ἐχινάδων, καὶ τῶν [20] Ὀξειῶν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ Μέγητα ἄρχειν φησὶν Ὅμηρος·

— ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεὺς,
Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς.

Πατὴρ δ' ἦν Αὐγέας ὁ τῆς Ἠλείας καὶ τῶν Ἐπειῶν ἄρχων· ὥστ' Ἐπειοὶ τὰς νήσους ταύτας εἶχον, οἱ συνεξάραντες εἰς τὸ Δουλίχιον τῷ Φυλεῖ.

§. 21.

Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ [1] Τηλεβο-

20) Sic pro Ὀξείων, diſerte etiam monente Moſcovienſi, ſcripſi. Pro φυλεὺς (vulgo φύλευς) quod proſtat in Homero Il. 2, 628. Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi φιλεὺς, ut idem codex effert poſtea. Ante ἀπενάσσατο Medic. 3. omittit δ'; ipſum verbum in Pariſ. ſcriptum legitur ἀπεμάσσατο.

1) Moſcov. Τηλεβύων et Τηλεβόων, ut infra p. 461. Medic. 2. praeponit τῶν. Per ο aliorum etiam auctoritate confirmatur. Accentum ex penultima projeci in ultimam, quia dicuntur Τηλεβόαι (Apollon. Rhod. 1, 748. —) unde Τηλε-

que Paracheloitis partem reſiccaſſe: id eſſe Amaltheae cornu. Enimvero Echinadibus et Acutis inſulis tempore belli Trojani imperaſſe Megetem Homerus ait:

Quem Phyleus Diis carus equeſter procreat olim.
Is ſe Dulichium ſaevam genitoris ob iram
Contulerat —

pater autem Phylei fuit Augeas, Eleae ditionis et Eporum princeps: itaque inſulas iſtas Epei tenuerunt, qui cum Phyleo Dulichium migraverant.

§. 21.

Taphiorum porro inſulae, ante dictae Teleboarum, qua-

λεβοῶν, ὧν ἦν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ [2] Ταφιοῦς καλουμένη, χωρὶς ἦσαν τούτων, οὐ τοῖς [3] διαστήμασιν Echinades.

Τηλεβόαις paullo post in Nostro. Sic Λαπίθων, Ὀζόλων multi scribunt sine idonea caussa. Cf. paullo post in nomine Οἰνιαδῶν. Post Aldus, Hopperus ἡ Τάφιος. At supra p. 456. Τάφος, et sic cum Msstis Stephanus h. l. Schol. Apollonii ad 1, 747. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 316.

2) Moscov. (ut supra p. 456.) Medic. 1. 2. 3. Ταφιοῦς; edd. Aldi, Hopperi Ταφιοῦς, uti legit etiam Guarinus; vertit enim: *quam nunc Taphiuntem vocant*; et supra in Msstis exstabat. Xylander ex Stephano, opinor, primus posuit Ταφιοῦσα, etsi idem supra Ταφιοῦς cum aliis intactum reliquerat. Hermolaus Barbarus ad Plinium 4, 19. s. 12. hic emendabat Ταφιὰς λεγομένη, et hinc in Plinio pro *Saphiasis*, quod in libris suis invenerat, idem substituebat. *Taphias* in Plinio quidem libri probant, quos adjuvat etiam in hac terminatione Stephanus. Cum tamen pro literis ου constantissime hic pugnent codices, melius ad Strabonem revocantur Stephanus et Plinius, si illis dederis *Taphius* pro *Taphias*, et sic firmius etiam forma Ταφιοῦς supra p. 456. constabat. Stephanus, cui Τάφος, post dicta Ταφιοῦσσα, urbs est Cephalleniae, Ταφιὰς insula, omnia videtur conturbasse, et forte Ταφιοῦσσα ad Cephalleniam melius pertinet, Τάφος et Ταφιὰς s. Ταφιοῦς de insula debent intelligi. Nempe cum a Τάφος descendat Τάφιος, urbem Taphiorum seorsum suo loco commemorat Ἀσπαλάθειαν, quod ad Taphum eandemque Taphiussam quis retulerit? *Taphiusa* etiam olim vulgo legebatur ad Leucadem posita in Plinio 36, 39. s. 21. pro quo ex Msstis receptum *mons Taphius*, qui ad insulam Taphum commode potest referri. Sed et Hermolaus ad Plinii posteriorem locum, meliori codice usus, agnoscit, *Taphias* Straboni et Plinio quasdam insulas esse, quarum una sit Ταφιοῦς. Sed cf. quae de his differuerunt Salmasius ad Solin. cap. 37. s. 40. p. m. 503. et Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 651. additis iis, quae supra ad p. 456. notavi. Ut Strabo secum concordaret, dedi hic etiam Ταφιοῦς. Utramque formam omnino probat Holsten. ad Stephan. p. 316.

3) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi διαιτήμασιν. Sed pro διαστήμασιν, quod recte posuit Xylander, agunt non solum codices cum Guarino, sed et ipsa orationis series. Κεῖται

quarum fuit etiam Taphos, quae nunc Taphius usurpatur, ab his separantur, non intervallo (vicinae enim sunt) sed

Echinades. μασιν, (ἐγγὺς γὰρ κεῖνται) ἀλλὰ ὑφ' ἑτέροις ἡγεμόσι ταττόμεναι, Ταφίοις καὶ Τηλεβόαις· πρότερον μὲν οὖν Ἀμφιτρύων ἐπιστρατεύσας [4] αὐτοῖς μετὰ Κεφάλου τοῦ [5] Δηϊονέως ἐξ Ἀθηνῶν φυγάδος, ἐκείνῳ τὴν ἀρχὴν παρέδωκεν αὐτῶν· ὁ δὲ ποιητὴς ὑπὸ Μέντῃ τετάχθαι [6] φησὶ, λῃστὰς καλῶν αὐτοὺς, καθάπερ καὶ τοὺς Τηλεβόας ἅπαντάς φασι. Τὰ μὲν περὶ τὰς νήσους, τὰς πρὸ τῆς Ἀκαρνανίας, ταῦτα.

§. 22.

ται in editionibus profectum eſt ab Aldo, haeſitque inde in reliquis. Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. κεῖνται, quod vertit Guarinus, nexus deſiderat. Ταττόμενοι operarum vitium eſt in edd. Aldi et Hopperi. Sequentia verba ita in Vatic. leguntur: Ταφίοις γὰρ καὶ Τηλεβόαις. At proxima eam particulam reſpuunt.

4) Medic. 1. 2. (hic corr.) Pariſ. edd. Aldi, Hopperi αὐτοὺς; Vatic. Urbin. ἐπ' αὐτοὺς; alii αὐτοῖς, quod, tamquam uſitatius, non recuſavi, etſi cum accuſativo alibi etiam reperitur. Vid. Valckenar. ad Euripidis Phoeniſſ. v. 292. et Beckius ad Ariſtophanis aves v. 1521.

5) Medic. 1. Δηϊόνος, et ex corr. Δηϊονέος; prius etiam dant Medic. 3. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi. Sic et Guarinus vertit *Deionis*. Medic. 2. Δηίωνος; Vatic. Urbin. et Venet. videntur praetuliſſe Δηϊονέως, quod ex hoc loco repetiit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 1, 105. p. m. 27. in. et ſupra p. 456. in. adfuit, primus hic invexit Xylander, ut ſuperior forma maneret, etſi duplex etiam notatur in Apollodoro 1, 7, 3. et 2, 4, 7. nec ſibi ſemper, in libris certe, conſtat Strabo; hic tamen aliqui libri largiuntur. Omnino autem non ſimpliciter diverſae formae rejici poſſunt, quas certe jactant diverſi auctores. Sic enim occurrunt Δηϊὼν, Δηίων, Δηϊονεὺς et Δηϊωνεὺς, de quibus monuit Heyne ad Apollodor. p. m. 99. aliique, quos produxit. Corruptiones ſive formas varias dederunt ſupra libri p. 456.

6) Deeſt haec vox in Medic. 3. Sequentia verba λῃστὰς — φησὶ in margine adpoſita Moſcov. gerit; in reli-

ſed quod aliis ducibus ſuberant, Taphiis et Telebois. Ante autem Amphitruo cum Cephalo Deionei F. Athenis exſulante, eos bello adortus, Cephali imperio ſubjecerat. Poëta Mentae eos paruiſſe ait, et praedones facit, ut et Teleboas univerſos dicunt. Haec ergo de inſulis ante Acarnaniam ſitis dicta ſint.

§. 22.

§. 22. Acarnania.

Μεταξὺ δὲ Λευκάδος, καὶ τȢ̃ Ἀμβρακικοῦ κόλπȣ λιμνοθάλαττά ἐςι, [1] Μυρτούντιον λεγομένη. Ἀπὸ δὲ Λευκάδος ἑξῆς Πάλαιρος καὶ Ἀλυζία τῆς [2] Ἀκαρνανίας πόλεις, ὧν ἡ Ἀλυζία πȣν-

·eliquis φησὶ ipſe contextus accepit. *Tzſchucke.* Lego φασὶ, donec me doceat aliquis, ubinam ille poëtae ſit locus. *Caſaubonus.* Ληΐςορες ἄνδρες Taphii vocantur ab Homero Odyſſ. 15, 426. at nuſpiam Teleboae in illo occurrunt. Euſtathius, qui ad Homer. Odyſſ. 1, 105. p. 27. in. hunc ocum deſcripſit, hanc partem ſummatim Straboni ipſi adribuit. Idem vero etiam diſerte antea p. m. 26, 44. ἐλέγοντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Τηλεβόαι. Probabilis igitur eſt conjectura Caſauboni, in primis cum φησὶ et φασὶ paſſim confunlantur. Exempla ſubminiſtrabunt libri noſtri et aliorum, it jam notavi ad lib. 8. p. 384. f. (p. m. 294. n. 6.) Adlo, ſi tanti eſt, Rhoerum ad Porphyr. de abſtinentia animaium 3, 15. p. 247. Sic φησὶ pro φασὶ olim in Luciano de alumniis non temere credendis cap. 14. ſtabat. — Cf. infra p. 460. in. 462. f. — Forte etiam legi poſſit ἅπαντες, ut ic reliqui auctores Homero obponantur, et inde Teleboas et Taphios eosdem eſſe etiam hoc documento probetur. Repoſui igitur φασί.

1) Hoc nomen aliis omnibus ignotum, librorum tamen noſtrorum conjuncto conſenſu ſtabilitur.

2) Subjiciunt libri ἐςὶ, quod ignorat ſolus Medic. 3. idemque pro πόλις, quod praeeunt reliqui, dat πόλεις, et ſic emendationi Palmerii in Graecia ant. 3, 11. p. 414. in poſteriori quidem verbo robur addit. Hic nempe volebat εἰσὶ πόλεις propter ſequentia. Etſi enim, pluribus praemiſſis ſubſtantivis, modo ultimum in ſingulari numero poſitum ſit, verbum eodem numero ſaepe adjunctum ſequitur, ut plurimis exemplis doceri poſſit, facilius tamen optimi codicis Medicei ope in hoc nexu oratio fluit; quare eum negligere nolui.

§. 22.

Inter Leucadem porro et ſinum Ambracium mare eſt paludis inſtar, quod Myrtuntium appellatur. A Leucade deinceps ſunt Palaerus et Alyzia, urbes Acarnaniae: de his Alyzia a mari diſtat

XV

Acarnania. πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης διέχει ςαδίους, καθ' ἥν ἐςι λιμὴν [3] Ἡρακλέυς ἱερὸς καὶ τέμενος. [4] Ἐξ αὐτῦ Ἡρακλέους [5] ἄθλους, ἔργα Λυσίππου, [6] μετήνεγκεν εἰς Ῥώμην τῶν ἡγεμόνων τις, παρὰ τόπον κειμένυς διὰ τὴν ἐρημίαν. Εἶτα ἄκρα [7] Κριθωτὴ, καὶ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἀςακὸς, ὁμώ-

3) Verba haec Ἡρακλέυς — ἐξ αὐτῦ primum omiſſa in Medic. 2. poſt acceſſerunt. In conſpectu locata eſt cauſa.

4) Libri veteres ἐξ οὗ τῦ. Lego ἐξ οὗ τῦς Ἡρακλ. *Casaubonus.* Ex meis ſolus Medic. 1. cum antea habuiſſet ἐξ αὐτῦ, mutatum accepit in ἐξ οὗ. Concinnior lectio Casauboni. At renitentibus tot libris, cum et alibi in partes diſſecta orationis membra et diſſoluta adponat, vulgatam lectionem commovere nolui.

5) Medic. 3. adpendit ἔχον, quod ſic retulit ad τέμενος; Medic. 2. corr. habet ἆθλοι.

6) Medic. 2. ἃ μετήνεγκεν, ut antea Medic. 3. ſed poſt correctionem ὓς μετήνεγκεν; Aldus μετήνεικε δὲ εἰς; Hopper. μετήνεγκε δὲ εἰς; reliqui libri, uti vulgaverat Xylander, μετήνεγκε εἰς juſto nexu, etſi lectio Medicei 3. τέμενος — ἄθλυς ἔχον, ἔργα Λυσίππυ, ἃ — vel etiam ὓς propter ſeq. κειμένυς ferri poſſit, niſi obſtet durius ſic antea inſertum ἐξ. Poſt ex Vatic. notatum inveni παρατόπων κειμένως διὰ τὴν ἐρημίαν.

7) Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Aldus, Hopperus Κορινθωτὴ, quod et in margine adlitum fert Moſcov. Pro eo transverſis literis Guarinus emiſit *Cornithota*; reliqui videntur dediſſe Κριθωτὴ, quod repoſuit Xylander, et deinceps omnes editiones receperunt. Κριθωτὴ probat etiam Stephanus, unde Caſaubonus Xylandrea editione uſus, Κρηθωτὴ huc transfert, uti quidem ſcriptum exſtat de cognomini urbe in Scylace p. 28. Hudſ. quae tamen aliis omnibus Κριθωτὴ, quod et in Stephano literarum ordo requirit. Lat. *Crithote* vocatur. Vid. Plinius 4, 18. ſ. 11. et quos ibi nominat Harduinus, omiſſo praetera Suida h. v. Sed et *Crithota* hoc promontorium ſcribit praeter noſtrum et Stephanum,

xv ſtadiis: ibi portus eſt Herculi ſacer, ejusque templum. Inde Herculis aerumnas, opus Lyſippi, Romam imperatorum quidam tranſtulit, cum ob ſolitudinem alieno ſitum eſſet loco. Sequitur Crithota promontorium, Echinades, urbs Aſtacus, cognominis ei, quae apud

ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀςακηνὸν κόλπον, ἑνικῶς [8] λεγομένη, καὶ ἡ Κριθωτὴ δ' ὁμώνυμος πολίχνη τῶν ἐν τῇ Θρακίᾳ Χεῤῥονήσῳ· πάντα δ' εὐλίμενα τὰ μεταξύ· εἶτ' Οἰνιάδαι, καὶ ὁ Ἀχελῶος· εἶτα λίμνη τῶν [9] Οἰνιαδῶν, Μελίτη καλυμέ- Acarnania.

ium, qui soli id norunt, Dominicus Niger lib. II. p. 295. Pro πόλις Medic. 1. male hic πόλεις.

8) Ita Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Paris. Venet. Vatic. Urbin. Moscov. Aldo duce, invitis codicibus omnibus, editiones reddiderunt προσλεγομένη. Inepte, si nexum loci et sensum verbi consideres, quippe quod ὁμιλίαν διὰ λόγων indicat, uti explicatur ab Eustathio ad Homer. Odyss. 12, 34. p. m. 466. in. vel ἀποκρίνεσθαι a Scholiasta Theocriti 1, 92. Tum vero Strabo solet ita haec edere ἑνικῶς, πληθυντικῶς λέγειν, ἐκφέρειν, ὀνομάζειν. Cf. lib. 9. p. 499. (p. m. 441.) p. 408. (p. m. 434.) lib. 10. p. 489. et alibi. Quare τὸ πρὸς praecidi.

9) Rescripsi Οἰνιαδῶν pro vulgato Οἰνιάδων, etsi scio, hoc in optimis etiam edd. frequentari, v. c. Thucyd. 2, 102. Diodori 1, s. 85. Polybii 22, 15, 14. — At Οἰνιαδῶν scribitur etiam in Thucydide 3, 114. ubi et in priori loco, simpliciter tamen, utraque forma notatur. Non enim est ab Οἰνιάδες, sed ab Οἰνιάδαι. In voce Λαπιθῶν supra lib. 9. p. 440. (p. m. 646.) simile aliquid adfuit, etsi hoc de populo, ut in Τηλεβοῶν notavit Heyne ad Apollodor. 2, 4, 7. p. m. 121. de quo et supra dictum est. In ι haesi; idem nomen supra lib. 9. p. 434. (p. m. 605.) per ει scribitur in libris et in Stephano apertius ex literarum serie de nostra urbe. At non solum priorem formam tuentur hic libri omnes, sed et alii auctores, quos comprobat auctoritas numorum. Tum ipse Stephanus fluctuatur, qui s. v. Ἐρσίχη habet ι. Post πολλῶ Venet. pro πολλῷ.

apud Nicomediam et sinum Astacenum singulari numero dicitur. Sed et Crithote nomen commune est cum oppidulo in Thracia Chersoneso. Omnia, quae interjacent, commodos habent portus. Sequuntur Oeniadae et Achelous. Deinde lacus Oeniadarum, Melite

Acarna-nia. λουμένη, μῆκος μὲν ἔχουσα τριάκοντα σταδίων· πλάτος δὲ εἴκοσι καὶ ἄλλη Κυνία διπλασία ταύτης καὶ μῆκος καὶ πλάτος· τρίτη δ' Οὐρία πολλῷ τούτων μικροτέρα· ἡ μὲν οὖν Κυνία [10] καὶ ἐκδίδωσιν εἰς τὴν θάλατταν· αἱ λοιπαὶ δ' ὑπέρκειται ὅσον ἡμιστάδιον· εἶθ' ὁ Εὔηνος, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου στάδιοι ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα· μετὰ δὲ τὸν Εὔηνον τὸ ὄρος ἡ Χαλκὶς, ἣν [11] Χάλκειαν εἴρηκεν Ἀρτεμίδωρος· εἶθ' ἡ Πλευρὼν, εἶθ' ἡ [12] Λίκυρνα κώμη, ἧς ὑπέρκειται Καλυδὼν ἐν τῇ μεσογαίᾳ [13] στα-

10) Deeſt in Medic. 3. Poſt Medicei omnes λοιπαὶ δέ.

11) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Χαλκεῖαν. Alias nominis variationes deinceps indicabo.

12) Moſcov. Pariſ. Medic. 2, 3. Λίκυρνα; et ſic Guarinus *Licyrna*; pauci reliqui cum edd. Λυκίρνα. Utra potior ſit ſcriptura, dubium, cum hoc nomine pagum ſolus Strabo commemoret. Attamen aliquatenus, ſi tanti valet vicus alias ignotus, ſuccurri poteſt ex aliorum corruptis indiciis. Ita Stephanus Ἁλίκυρνα κώμη Ἀκαρνανίας ex Strabone producit, quo nomine Λίκυρνα in eo tantum reſtat. Ex Stephano hinc ita emendant apud Scylacem p. 14. Hudſ. pro Μύκαρνα, ut in Plinio 4, 3. ſ. 2. Harduinus pro *Halyſarna*, addicente quidem ſitu, quem Strabo declarat. Iam vero ſi Λίκυρνα hinc probandum videtur, nova de augmento nominis per α ſubnaſcitur dubitatio, in qua ad Stephani partes magis propendeam. Dedi tamen, cum nullus liber in eo opituletur, Λίκυρνα.

lite nomine, longus ſtadia xxx, latus xx. aliusque Cynia ad hunc duplus utraque dimenſione, et tertius Uria multo his minor. Cynia ſane in mare exit: reliqui dimidio ſtadio ſupra mare jacent. Tum Evenus, ad quem ab Actio ſtadia IↃCLXX. Poſt Evenum mons Chalcis, quem Artemidorus Chalceam appellat: deinde Pleuron: poſt Licyrna pagus, ſupra quem ad ſtadia xxx jacet Calydon in mediterraneis. Apud Calydonem fanum eſt Laphraei Apol-

[13] σταδίοις τριάκοντα· περὶ δὲ τὴν Καλυδῶνα ἐστὶ Acarnania.
τὸ τοῦ [14] Λαφραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν· εἶθ' ὁ Ταφιασ-
σὸς τὸ ὄρος· εἶτα Μακυνία πόλις· εἶτα [15] Μολυ- p. 460.
H 2 κρία,

13) Moscov. Paris. Medic. 3. σταδίοις pro vulgato σταδίους. Variatio nota ex iis, quae monui ad lib. 8. p. 386. (p. m. 305. n. 1.) Sed et in ipso hujus verbi connexu ita fieri loca plura docent, utrumque ex linguae usu, prout vel εἰς vel ἐν subpleas, quae et Noster passim addit. Cf. lib. 8. p. 373. f. (p. m. 238.) et 9. p. 426. (p. m. 552.) Auscultandi videntur libri scripti optimae notae; quare σταδίοις dedi.

14) Casaubonn. Medic. 1. corr. 2. 3. Vatic. Urbin. Moscov. Paris. Λαφραίου, quod et antea tulerat Medic. 1. Venet. cum edd. Λαθραίου, quod et reddidit Guarinus. Casaubonus probat Λαφραίου; Palmerius in Gr. ant. 4, 15. p. 472. malit Λαφρίου, cui adsentitur Spanhemius ad Callimachum in Apoll. v. 105. uterque adjutus a Pausania 4, 31, 6. qui narrat, Calydonios Dianam cognomine Laphriam coluisse. Cf. idem 6, 18, 7. et quos ad priorem locum nominat Facius. Tuentur id nomen etiam numi, ad quos plura notant viri docti. Vid. Rasche in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 1489. At hi omnes Dianam norunt Laphriam; de Apolline cognomini altum regnat silentium. Inde etiam Palmerius aut Ἀρτέμιδος substituendum, aut Strabonem errasse putat. Equidem, si alterutrum admitti debeat, posterius tamquam levius praetulerim. Tum cum illud Dianae cognomen a Laphrio, Castalii fratre, ortum sit, (v. Pausan. 7, 18, 6.) utique Laphraeus inde vix recte derivari possit. Expressi tamen in hac dubitatione Msstorum Λαφραίου. Post repolui Ταφιασσὸς pro Ταφίασος, de quo cf. ad lib. 8. p. 427. (p. m. 558. n. 1.) et supra p. 451. etsi codices hic et postea simplici σ praeferunt, praeter Medic. 1. qui infra etiam habet Ταφίασσος.

15) Per ι efferunt Medic. 3. Moscov. optimi alias codices, ex quibus possit recipi, in primis cum ita codices supra p. 451. in. exhibeant, nisi alii omnes et hic majori numero in ει conspirent. Sic Scylax p. 14. Huds. Cf. de duplici scriptura Wesseling. ad Diodor. 12, 60. Sic Καλαύρεια et Καλαυρία et alia. Cf. etiam deinceps. Dedi

Apollinis. Sequitur mons Taphiassus: inde urbs Macynia, post Molycria, ac prope Antirrhium Aetoliae ac Locridis limes, ad quod ab Eueno sunt stadia circiter cxx. Atque Artemidorus qui-

Acarnania.

κρία, καὶ πλησίον τὸ Ἀντίῤῥιον, τὸ τῆς Αἰτωλίας ὅριον καὶ τῆς Λοκρίδος· εἰς ὃ ἀπὸ τοῦ Εὐήνου στάδιοι περὶ ρ εἴκοσι· Ἀρτεμίδωρος μὲν οὕτω περὶ τῆς, εἴτε Χαλκίδος, εἴτε Χαλκείας τοῦ ὄρους, μεταξὺ τοῦ [16] Ἀχελώου καὶ τῆς Πλευρῶνος ἱδρύων [17] αὐτήν. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὡς πρότερον εἶπον, ὑπὲρ τῆς Μολυκρίας καὶ τὴν Χαλκίδα, καὶ τὸν [18] Ταφιασσὸν,

di tamen per ι, uti poſt plus ſemel ſcribitur, conſtantiae cauſa. Pro ρ ipſo vocabulo numerum exprimit ἑκατὸν Moſcov. ut ed. Aldi, et pro οὕτω Medic. 1. 2. 3. οὕτως. Cf. ad lib. 8. p. 377. (p. m. 255. n. 1.) Denique pro Χαλκείας Moſcov. Medic. 3. Pariſ. Χαλκίας, de qua variatione antea eſt dictum.

16) Palmerius in Gr. ant. 4, 16. p. 476. ſuſpicatur, vocem Acheloum male hic Eveni locum obtinere, et Εὐήνου reponendum eſſe, quia hic Strabo non loquatur de locis circa Acheloum, et Thucydides 2, 83. Chalcidem ad Eveni exitum ponat. Attamen in Artemidorum potius hunc errorem devolvit, quam in Strabonem, cum adeo Dionyſius v. 496. eundem Chalcidis ſitum prope Acheloum commemoret. Quae Strabo ſtatuerit ipſe, adparet ex iis, quae p. 459. ſ. leguntur, ubi progreſſus ab Acheloo poſt Evenum Chalcida montem conlocat. Tum fuit prope cognominem urbem, (cf. Strabo p. 451. in.) quam ἀγχίαλον facit etiam Homerus Il. 2, 640. et ad Acheloum ponit Euſtathius p. m. 235. At et mediterranea urbs Chalcis commemoratur a Ptolemaeo 3, 15. unde facile opinionum diverſitas naſci potuit. Mutari certe nihil poteſt.

17) Medic. 3. αὐτῇ. Tum Medic. 1. 2. 3. Pariſ. δ' ὡς, pro δὲ, ὡς. Poſt Medic. 2. corr. περὶ τῆς; male. Cf. ſupra p. 451. in. Pro Χαλκίδα Moſcov. hic accepit Χαλκῖδα. Recte ſupra p. 451. in. in eadem narratione.

18) Medic. 2. Παφίασον; edd. ut reliqui codices, Ταφίασον. praeter Medic. qui hic praefert Ταφίασσον. Equidem et hic, promoto ad ultimam accentu, dedi Ταφιασσὸν, de

quidem Chalcidem ſive Chalceiam montem inter Acheloum et Pleuronem ponit. Apollodorus autem, ſicut ante dixi, ſupra Molycriam et Chalcidem et Taphiaſſum, et Calydonem collocat, in medio Pleuronis et Chal-

τὸν, καὶ τὴν Καλυδῶνα μεταξὺ ἱδρύσθαι [19] Φη- Acarnania.
σὶ τῆς τε Πλευρῶνος καὶ τῆς Χαλκίδος· [20] εἰ μὴ
ἄρα ἕτερον θετέον τὸ πρὸς Πλευρῶνι ὄρος Χαλ-
κίαν καλούμενον, ἕτερον δὲ τὴν Χαλκίδα τὴν πρὸς

H 3 [21] Mo-

de quo cf. ad lib. 9. p. 427. (p. m. 553. n. 1.) Hinc Mof-
cov. Medic. 1. 2. τήν τι; Venet. cum Parif. ἱδρῦσαι.

19) Mofcov. Medic. 1. 2. Parif. φασί. Alii cum edd.
recte, quod nexus probat, φησί. Cf. fupra p. 459. Pro
τῆς τε Medic. 1. τῷ δέ. Proxima verba fic componit Mof-
cov. Χαλκίδος καὶ τῆς Πλευρῶνος. Ad fenfum perinde valet.
Quod vero monuit Xylander, hunc de Chalcide locum
conturbatum effe, non temere id profudit. Cum enim id
profiteatur Strabo, ut fitum Chalcidis montis demonftret,
ex auctoribus aliena a Chalcide admifcentur, quae in unum
cogi non poffunt. Expedit aliquatenus eadem narratio
ex Apollodoro, ut hic innuit, a pag. 451. huc translata,
ubi fupra Molycriam Chalcis ponebatur cum Taphiaffo;
ex quo adparet, pofteriorem hinc in noftro loco partem
ex Apollodoro acceffiffe, quae ad Calydonis fitum perti-
net. Tum vero optime fuccurrunt codices fuperiores, in
quibus legitur, καὶ τήν τε Καλυδῶνα, pro quo ex nota com-
miftione fubftitui poffit καὶ τὴν δὲ Καλυδῶνα, unde fenfus
exfiftat: Calydonem vero fitam effe inter — et hinc pro-
prius ad Evenum, quia progreditur a Locridis finibus. Cf.
antea. Sed et τε, vel δὲ omitti poteft, dummodo duas
conftitueris fententiae partes. Penzelius inverfis his
duobus narrationis membris totum locum mutavit, et
Chalcida ad urbem retulit.

20) Sic omnes codices. At edd. Aldi, Hopperi, Xy-
landri: εἰ μὴ ἕτερον θετέον — καλύμενον, εἰ μὴ ἄρα ἕτερον δὲ
τὴν Χαλκίδα — Cafaubonus verba εἰ μὴ ἄρα, in pofteriori
membro male repetita, recte fuftulit. Nempe cum Arte-
midorus aliorum narrationes turbet, fi Chalcis et Chalcea
idem diverfa nominis forma mons fuit, ita cum concilia-
re cum aliis ftudet, ut alius mons Chalcea fuerit juxta
Pleuronem, alius Chalcis ad Molycriam.

Chalcidis: nifi mons Chalcea ad Pleuronem fitus alius eft, alia Chalcis ad Molycriam. Eft autem etiam iux-

ta

Acarnania. [21] Μολυκρίαν. Ἔστι δέ [22] τις καὶ πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη καὶ [23] εὔοψος, ἣν ἔχουσιν οἱ ἐν Πάτραις Ῥωμαῖοι.

§. 23.

21) Medic. 1. 3. Mofcov. Μολυκρία; Medic. 2. Μολυκρίας; alii cum edd. Μολυκρίαν. At Μολυκρία melius in hac oppofitione refpondet Πλευρῶνι in priori membro.

22) Tacuit ejus lacus nomen, fi bene fe habet hic locus, Strabo, fed nifi me fallit conjectura, nomen expifcatus fum ex Scholiafte Nicandri ad Theriaca v. 215. et fequentibus: Νίκανδρος περί τινων εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος φησιν Αἴγειρην τε κολώνην, Οἰωνοῦ τε Ῥυπαῖον, Ὀνθίδα δ' ἂν λίμνην στείχοντες ἴσαν Ναύπακτον. Cum ex hoc loco pateat, Ὀνθίδα λίμνην, *Onthidem paludem*, vicinam fuiffe Naupacto, non fine verifimilitudine credo, de ea loqui hoc loco Strabonem; nam Naupactus non longe a Calydone et forte non tacuit nomen Strabo, fed latet in voce τὶς et fic fcripferat: Ἔστι δὲ Ὀνθὶς πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη. Si cui tamen difpliceat noftra conjectura, de ea non pugnabo; verifimilis tamen videtur. ***Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.*** p. 326. Nota eft Palmerii fagacitas in eruendis locorum nominibus et formis; quae tamen hic fruftra videtur viguiffe, quod certe 8 ftadiis Calydon a Naupacto remota fuit. (Cf. tab. Peuting. 7. D.) Tum Patrenfibus Romanis magis ad pifcaturam exercendam lacus prope Naupactum aptior fuiffe videtur. Deinde faepe fic lacus omiffo nomine, quod vel ipfi non haberent, vel Strabo ignoraret, commemorantur. In hac dubitatione, et quod ne veftigium ullum nominis in codicibus adpareat, nolui imitari Penzelium, qui repofuit, etfi operarum negligentia cum adfperfa labe, *Oetis.*

23) Mofcov. Medic. 1. 3. Parif. Vatic. 173. 174. (fic enim hic notatum legi) εὔυψος, fine linguae etiam auctoritate; Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri εὔψυχος, fine fenfu. Εὔοψος optime ex fuis libris dedit Cafaubonus; atque ita in Veneto fuiffe puto. Guarinus interpretatus eft. *profundus.* Ita nempe, quod invenerat, intellexit εὔυψος pro εὐυψής, ut tamen fenfus exftaret.

ta Calydonem palus magna et pifcofa, quam poffident Romani, qui Patris funt.

§. 23

§. 23. Acarnania.

Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν [1] Ἐρυσιχαίους τινὰς φησὶν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται·

Οὐδ' [2] Ἐρυσιχαῖος, [3] Καλυδώνιος ὐδὲ ποιμήν,
Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας.

1) Medic. 2. corr. Εὐρυσυχέυς; reliqui cum edd. Εὐρυσιχέους. Guarinus vertit: *gentem Euryſicheam.* Sed Ἐρυσιχαίυς ſcribendum eſſe recte monuit Caſaubonus, itaque repetiit in fragmentis Apollodori p. m. 1114. Heyne. Valet huc in primis Stephanus, qui commemorat Acarnaniae urbem Ἐρυσίχη. Ita enim recte ex nominis auctore Ἐρυσίχη et gentilibus, comprobante etiam ipſo Stephano ſ. v. Οἰνειάδαι, pro Ἐρυσίκη repoſuit Berkelius. Inde vero deſcendit Ἐρυσιχαῖος, de cujus etiam accentu multa diſſerit Stephanus, quod nimirum Ἐρυσίχαιος ſcribendum eſt adpellativum nomen. Accedit Scholiaſtes Apollonii ad 4, 972. qui ex Alcmane Ἐρυσίχαιον, tamquam adpellativum, adfert, quod huc ſpectare debet, quamquam, ſi locum a Stephano adpoſitum reſpicit, diverſa ratio valere videtur. Cf. etiam deinceps. Non igitur illam ſcripturam moratus ſum.

2) Vatic. 173. 174. (ſic) Medic. 2. 3. Moſcov. edd. Aldi, Hopperi, Εὐρυσιχέος; Guarinus etiam *Euryſicheus*; ed. Xylandri, Caſaub. 1. Εὐρυσυχέος; edd. Pariſ. Amſtelod. Εὐρυχέος, quod et Pariſ. oſtendiſſe videtur; Medic. 1. Εὐρισιχέος. Revocari huc poſſunt, quae de vocabuli ſcriptura proxime antea notavi, praeeunte Caſaubono, qui recte et hic, quamvis pravo accentu, reponi jubet Ἐρυσίχχιος, uti vult Scholiaſtes Apollonii c. l. Cf. antea. Duo enim hi verſus, quos in Mſstis Stephani deſideratos ex Stra-

§. 23.

In mediterraneis apud Acarnaniam Apollodoru quosdam Eryſichaeos eſſe ait: quorum mentionem facit Alcman:

Non Eryſichaeus, aut Calydonius paſtor,
Sed ab extremis Sardibus.

Ad

Acarnania. Κατὰ δὲ τὴν Αἰτωλίαν ἦν Ὤλενος, [4] οὗ ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ μέμνηται Ὅμηρος· ἴχνη δ' αὐτῆς λείπεται μόνον ἐγγὺς τῆς Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ [5] Ἀρακύνθῳ. Ἦν δὲ καὶ [5] * Λυσιμαχία πλησίον,

Strabonis hoc loco et efflagitante nexu addidit Berkelius, videntur exſtitiſſe in libris Holſtenii. Plura dabit uterque ad Stephanum, hic p. 356. ille p. 119. Cf. etiam Urſinus in notis ad Lyricos p. 299. ſq. Equidem Ἐρυσιχαῖος ob nexum cum aliis gentilibus praetuli. Nempe ita efferri ſolent gentilia, ut Ἀθηναῖος, Εὐρωπαῖος, Κρηταῖος, Ζαγκλαῖος et plurima. Caſaubonus enim contrariam rationem in prolixiori nota, quae ad κρίσιν loci proxime nihil praeterea valet, ſecutus eſt. Scribit autem ἐρισυχαῖος, cum ſic deberet ἐρυσίχαιος.

3) Pariſ. Medic. 3. Κλυδωναίου; Venet. Κλυδωνέου; Moſcov. Καλυδωναίου. Caſaubonus in nota emendat Καλυδώνιος; recte, quia ſenſus alias luxatus disjungitur. Poſt Vatic. 174. (ſic) Moſcov. Medic. 1. 2. ἀπ' ἄκραν. At ipſa haec verba: ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας deſunt in Vatic. 173.

4) Venet. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. ὡς, et ſic Guarinus *prout*. Ὡς etiam habent edd. ante Caſaubonum, qui dedit οὗ; concinnius certe, nec, quod videtur, invitis libris et adſentientibus Vaticanis, ex quibus quidem nihil contra notatum inveni. Antea ed. Aldi ἡ Ὤλενος; ed. Hopperi ἥ Ὤλενος, ſatis vitioſe; Xylandri corrupto accentu ἥ. Ὤλενος.

5) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Ἀρακίνθῳ, nec aliter ex Noſtro refert Euſtathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. et Guarinus. (*Aracintho.*) Sed rectius ſupra p. 450. extr. ut alii utriusque linguae auctores, per y efferunt, quorum loca conlecta ſiſtit Palmerius in Gr. ant. 4, 10. p. 447. ſq.

5*) Malim Λυσιμάχεια, ut ſcribitur uſitate Thraciae urbs cognominis, cui noſtram, quamvis ex finium confuſione vel mutatione Aetoliae tributam, Stephanus ſubjungit. Incolae, illius certe, in numis etiam ſcribuntur Λυσιμαχεῖς. Cf. ad epitomen libri 7. extr. Noſtra tamen etiam

Ad Aetoliam pertinuit etiam Olenus, cujus in Aetolica recenſione meminit Homerus: nunc veſtigia duntaxat ejus reſtant prope Pleuronem ſub Aracyntho. Fuit etiam Lyſimachia in vicinia, ipſa quoque deleta, ſita ad palu-

σίον, ἠφανισμένη καὶ αὐτὴ, κειμένη πρὸς τῇ λί- Acarnania.
μνῃ, τῇ νῦν μὲν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δ' [6] Ὕδρᾳ,
[7] μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἡ κώ-

etiam per ι adparet in Polybio 5, 7, 7. Nota eſt utriusque formae variatio, et inconſtantia librorum. Sic Ἀκάδημος facit Ἀκαδημία et Ἀκαδήμεια; a Κάλαυρος deſcendit Καλαύρεια et Καλαυρία et ſimilia plura. Codices certe hic omnes ι praeſcribunt cum editionibus. Verba πλησίον — Λυσιμαχία deſunt in Medic. 2.

6) Forte legendum Ὑρίᾳ. Nam de Hydra lacu hoc loco nullus meminit. At Ovidius Metamorphoſeon lib. 7. [v. 371. 380.] bis aliter Hyrien nominat, quae verſa fuit in lacum ejusdem nominis circa haec loca, et videtur eadem eſſe, quae pagina ſuperiore Straboni dicitur Οὐρία: tamen nihil affirmo. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p.* 327. Cum codices omnes reluctantur mutationi, tum, quod gravius eſt, parum certus Hyries illius ſitus, qui ad Boeotiam potius referendus videtur, in qua notum Hyries nomen. Cf. viri docti ad Ovid. c. l. Fuerunt omnino in hoc tractu plures lacus, et ſic in Lyſimachiae vicinia Trichonidem commemorat Polybius 5, 7, 7.

7) Rurſus ad eundem locum haec nota dabitur. Xylander [ſecutus nempe priores] male haec a ſuperiori diſtinxit, et ideo male interpretatus eſt, tamquam ſi pagus Conopa inter Pleuronem et Arſinoen urbem conditus fuiſſet ab Arſinoe. At ipſa urbs Arſinoe condita fuit ab ipſa Principiſſa, et ſuo nomine nobilitata, quae antea pagus tantum erat, nomine Conopa. Igitur ſine diſtinctione, tollendo punctum inter Ὕδρα et μεταξὺ, ſic lege: πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ νῦν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δὲ Ὕδρᾳ, μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως ἣ κώμη μὲν ἦν etc. Videtur Xylander ſuſtuliſſe articulum ἣ, et legiſſe ſine articulo κώμη, et ideo non refert κώμη ad Ἀρσινόης. *Palmerius c. l.* Recte monuit ad nexum continendum, quem lubenter audivi. Tantum pro ἡ, quod occupabat omnes editiones, eadem de cauſa dedi ἥ. Mox Κονῶπα haeret in omnibus libris. At Polybius 4, 64, 3. 5, 7, 7. Κωνωπην ſcribit urbemque facit; Κωνώπην etiam paludem hic memorat Antoninus Liber. cap. 12. f. Tum literam ω in prima

paludem, quae nunc Lyſimachia, olim Hydra dicebatur, inter Pleuronem et Arſinoëm urbem, quae antea pagus erat, nomine Conopa, condita ab Arſinoë, Ptolemaei ſecun-

Acarnania. μη μὲν ἦν πρότερον, καλουμένη Κωνώπα, κτίσμα δ' ὑπῆρξεν Ἀρσινόης, τῆς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου γυναικὸς ἅμα καὶ ἀδελφῆς, εὐφυῶς ἐπικειμένη πως τῇ τοῦ Ἀχελώου διαβάσει. Παραπλήσιον δέ τι καὶ ἡ [8] Πυλήνη τῷ Ὠλένῳ πέπονθεν. Ὅταν δὲ φῇ τὴν Καλυδῶνα αἰπεῖάν τε καὶ πετρήεσσαν, ἀπὸ τῆς χώρας δεκτέον. Εἴρηται γάρ, ὅτι τὴν χώραν δίχα διελόντες, τὴν μὲν ὀρεινὴν καὶ ἐπίκτητον τῇ Καλυδῶνι προσένειμαν, τὴν πεδιάδα δὲ τῇ Πλευρῶνι.

§. 24.

prima tuetur etiam ordo Lexicographorum, Stephani et Suidae. Quare id nunc recepi, relicta tamen terminatione Dorica, quam et in aliis praefert.

8) Mofcov. Parif. Πυλήνη, et fic Guarinus *Pylena*; reliqui codd. cum edd. Πυλίνη. At per η recte effertur, ut fupra p. 451. quod probant Homerus Il. 2, 639. et ad eum p. m. 235. Euftathius, Stephanus, et, quod in primis ferit, Statius Theb. 8, 482. qui *agmina Pylenes* dixit, et 4, 162. *fcopulofa Pylene.* Nec aliter fcribit Plinius 4, 3. f. 2. Commiftio nota. In Ὠλένῳ omnes fervant articulum τῷ, cum alias etiam feminino genere fatis mobiliter ufurpet. Cf. fupra ad p. 451. m. Pro αἴπειάν τε, quod diferte notatum erat ex Medic. 3. et Mofcov. et habent priores tres editiones, dedi αἰπεῖάν τε, quia ufus poftulat. Vitiarunt praeterea edd. Parif. (αἰπεάν τε) et Amftel. (αἰπειάν τε.) Ubi tamen ita in Homero adpelletur, non inveni; at αἰπεινὴ Il. 13, 217. et 14, 116. fenfu quidem eodem.

fecundi uxore eadem et fororore, commode admodum impofita trajectui Acheloi. Pylenae idem prope ufu venit, quod Oleno. Jam cum Calydonem faxofam dicit et fublimem, id de regione intelligendum eft. Monuimus enim, ditione Aetolica in duas partes divifa, montanam et epicteton, (hoc eft adquifitam) Calydoni fuiffe adfignatam, campeftrem Pleuroni.

§. 24.

§. 24.

Acarnania.

Νυνὶ μὲν οὖν [1] ἐκπεπόνηται, καὶ ἀπηγόρευκεν ἐκ τῶν συνεχῶν πολέμων, ἥ τ' Ἀκαρνανία, καὶ [2] Αἰτωλοὶ, καθάπερ καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν· πλεῖστον μέν τοι χρόνον [3] συνέμειναν Αἰτωλοὶ μετὰ τῶν Ἀκαρνάνων πρός τε τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας· ὕστατα δὲ καὶ πρὸς Ῥωμαίους, περὶ τῆς αὐτονομίας ἀγωνιζόμενοι. Ἐπεὶ δὲ καὶ Ὅμηρος αὐτῶν ἐπὶ πολὺ μέμνηται, καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, τὰ μὲν εὐσήμως τε καὶ ὁμολογουμένως, τὰ δ' ἧττον γνωρίμως, ([4] κα-

1) Medic. 2. 3. ἐκπεπόνηκε. Post pro ἐκ Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. Venet. ὑπὸ, quod et per usum dari illis possit. Sic Plutarchus de profectibus virtutis p. 285. Lips. ὑπ' ἄσθματος ἀπαγορεύειν.

2) Casaubonn. Αἰτωλία, quod et ex suo codice reddidit Guarinus. Mei omnes in vulgata forma persistunt. Hac de causa, et quod alibi Noster regionum et populorum nomina componere solet, eam reliqui. Sic enim lib. 7. p. 323. (p. m. 452.) Μακεδονία καὶ Παίονες. Cf. ad lib. 8. p. 388. (p. m. 319. n. 4.) In sequ. πλῆσον operarum est vitium in edd. Aldi et Hopperi, ut supra in ed. Hopperi τῆς Πτολεμαίοις.

3) Medic. 3. προσέμειναν. Forte librarium offendit structura cum μετά. Tum vero sine re, et mutata tantum, non sublata offensionis causa. Sic infra p. 462. in. eadem structura redit.

§. 24.

Nunc quidem ob continentia bella Acarnanes, Aetoli, ut et aliae gentes, confectae exhaustaeque animis ceciderunt: plurimum tamen temporis conjuncti cum Aetolis Acarnanes adversus Macedonas et alios Graecos, denique etiam contra Romanos bellum pro libertate sustinuerunt. Sed quoniam eorum et Homerus mentionem facit frequentem, et alii poëtae scriptoresque, partim aperte et confesso, partim obscurius: (quemadmodum jam nunc

Acarnania. ([4] καθάπερ τοῦτό που καὶ ἐν τοῖς ἤδη λεχθεῖσι περὶ αὐτῶν ἐπιδέδεικται) προσληπτέον καὶ τῶν [5] παλαιοτέρων τινὰ τῶν ἀρχῆς ἐχόντων τάξιν, ἢ διαπορουμένων.

§. 25.

p. 461. Εὐθὺς ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας, ὅτι μὲν αὐτὴν ὁ Λαέρτης καὶ οἱ Κεφαλλῆνες κατεκτήσαντο, [1] εἴρηται ἡμῖν· τίνων δὲ κατεχόντων πρότερον, πολλοὶ μὲν

4) Medic. 3. καθὰ περὶ τούτου καί; Moscov. Venet. Paris. Medic. 1. 2. καθάπερ τούτου καί; Moscov. tamen suprascriptum fert τοῦτο; edd. Aldi, Hopperi καθάπερ τούτου που καὶ; Xylander cum ceteris καθάπερ τοῦτό που καί. Tum pro ἐπιδέδεικται Casaubonn. Medic. 3. ἀποδέδεικται, ut lib. 11. p. 530. et alibi. Equidem in neutro mutandi causam video ullam. Τούτου coaluit ex τοῦτό που.

5) Casaubonn. ἀρχαιοτέρων. Mei omnes receptam lectionem tenent. Ipsa haec vocabula passim ab auctoribus, prout res fert, non solum connectuntur, (vid. Demosth. in Androtion. p. 597. Lips. —) sed et promiscue ponuntur. Sic Demosthenes paullo post ἀρχαῖα eadem dicit et παλαιά; quos ἀρχαίους vocat Demetrius Phalereus §. 67. eosdem Dionysius in arte rhetor. cap. 8, 1. innuit voce παλαιούς, et sic Hesychius ἀρχαῖον explicat παλαιόν, etsi istud altius descendit. Παλαιοτέρων commode potest suum locum tenere.

1) Medic. 2. corr. εἴρηταί μοι. In sequentibus post ὁμολογούμενα in eodem deest δέ. Tum idem ex corr. pro εἰπόντων dat εἰπόντες. Deinde Medic. 3. τὶς λοιπόν; Paris. Moscov. Medic. 1. 2. 3. λόγος ἡμῖν, inverso verborum ordine. Denique Medic. 3. corr. πρὸς αὐτῶν.

nunc ex nostris sermonibus potest intelligi esse demonstratum) adsumamus quaedam de vetustioribus, quae vel pro principiis usurpare possumus, vel pro disquirendi occasione.

§. 25.

Initio jam a nobis dictum est, Acarnaniam fuisse a Laërta et Cephallenibus occupatam. Qui vero antea tenue-

μὲν εἰρήκασιν· οὐχ ὁμολογούμενα δὲ εἰπόντων, ἐπιφανῆ δὲ, ἀπολείπεταί τις ἡμῖν λόγος διαιτητικὸς περὶ αὐτῶν. Φασὶ γὰρ τοὺς Ταφίους τε καὶ [2] Τηλεβόας λεγομένους οἰκεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν πρότερον, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Κέφαλον, τὸν καταςαθέντα ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος κύριον τῶν περὶ τὴν Τάφον νήσων, κυριεῦσαι καὶ ταύτης τῆς χώρας· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῦ Λευκάτα νομιζόμενον ἅλμα τούτῳ πρώτῳ προσμυθεύϋσιν, ὡς προείρηται. Ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι μὲν ἦρχον οἱ Τάφιοι τῶν Ἀκαρνάνων, πρὶν ἢ τοὺς Κεφαλλῆνας καὶ τὸν Λαέρτην [3] ἐπελθεῖν, οὐ λέγει· [4] ὅτι δ' ἦσαν Φίλοι τοῖς Ἰθα- Acarnania.

2) Moscov. ut supra p. 459. Τηλεβύας, scripto etiam ο supra υ. Post ante καταςαθέντα articulum abjecit Medic. 2. quem etiam ignorant editiones ante Casaubonum. Sic post ante περὶ τὴν Hopperus cum Xylandro omittit τῶν, pro quo in ed. Aldi vitiose legitur τόν; item τὸ deest in Medic. 1. 2. ante ἀπὸ τῦ Λευκάτα.

3) Casaubonn. ἐπελθεῖν, quod reddiderunt etiam Guarinus et Penzelius. Libri mei omnes cum edd. dant ἀπελθεῖν, ut infra p. 464. f. praeter Medic. 3. Prius ex nexu praeferendum est et historia. Alias enim potius dixisset μετὰ τὸ ἀπελθεῖν, quod tamen alii auctores rejiciunt, qui docent, Laërten Acarnanes imperio tenuisse, quippe quos Cephallenum nomine comprehensos (v. supra p. 452. (p. m. 66.)) ad Trojam duxit ejus filius Ulysses, (Homer.

nuerint, cum multi dixerint parum inter se consonantia, satis alioquin aperta: relinquitur nobis quasi arbitrium quoddam de his ferendi facultas. Aiunt Taphios et eos, qui Teleboae sunt dicti, principio Acarnaniam tenuisse, atque principem ab Amphitruone constitutum, Cephalum, insularum, quae Tapho sunt propinquae, etiam Acarnaniam obtinuisse: hinc et saltum a Leucata (qui creditus fuit) huic primo tribuere, ut dixi. At vero Homerus Taphios Acarnanibus imperasse, antequam eo Cephallenes Laërtesque venissent, non dicit: amicos Itha-

Acarnania. Ἰθακησίοις λέγει, ὥςτ' ἢ οὐδ' ὅλως ἐπῆρξαν τῶν τόπων κατ' αὐτὸν, ἢ ἑκόντες παρεχώρησαν, ἢ καὶ σύνοικοι ἐγένοντο. Φαίνονται δὲ καὶ ἐκ Λακεδαίμονός [5] τινες ἐποικῆσαι τὴν Ἀκαρνανίαν, [6] οἱ μετ' Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρός· καὶ γὰρ τοῦτον

mer. Il. 2, 631.) circa quod tempus Mentes Taphiorum rex et dux commemoratur. (Homer. Odyſſ. 1, 105. 181. —) idemque hoſpitii jure cum Ulyſſe conjunctus erat, (Odyſſ. 1, 417.) quo ſpectant hic proxim.. Omnino autem Strabo contendit, olim et ante adventum Cephallenum et Laërtae Taphios inſulam tenuiſſe, etſi ab Homero diſerte id non indicetur. Cephalus autem, unde Cephallenia dicta, Laërtae fuit proavus. Vid. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 631. p. m. 232. ubi ſtemma habes expoſitum.

4) Pariſ. Moſcov. Venet. διότι, ut paſſim notavi. Cf. ad lib. 8. (p. 370. p. m. 219.) et alibi. Tum Ald. Hopp. τῆς τοῖς Ἰθακησίοις, inani augmento.

5) Medic. 1. ed. Hopperi τινός. Tum ἐποικίσαι Medic. 3. Vatic. 174. (ſic). Pariſ. pro ἐποικῆσαι, quod cum aliis retinui. Cf. paullo poſt.

6) Vitioſe Ald. Hopp. ἢ μετ' Ἰκαρίου. Xylander οἱ prorſus excluſit, quod recte redire juſſit Caſaubonus. Tum Medic. 1. 3. μεθ' Ἱκαρίου; Medic. 2. μετ' Ἰκάρου. Illud (excepto θ et ſpiritu aſpero) bene habet, itaque hinc reddiderunt Eudocia p. 239. et Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 1, 277. p. m. 56. m. qui tamen ad Il. 2, 581. p. m. 221. f. ad alteram formam deſcivit. Ἰκάριος ſcribit etiam epitome p. 132. Hudſ. Accedunt, qui id confirment, ipſi auctores, in quibus Pauſan. 3, 1, 4. 12, 2. et, praeter alios, Homerus ipſe in ſequ. Mutata tantum terminatione Apollodorus 3, 10, 5. Ἰκαρίων. Diverſus ab hoc plane fuit Icarus, miſero illo caſu notior. De confuſione nominis cf. Muncker. ad Hygin. fab. 130. Sic hic in ſequ. Medic. 2. Ἰκάρου et hinc plures codices, item Ald. Hopper. Ἵκαρον vel Ἴκαρον.

Ithacenſium fuiſſe affirmat: ut aut omnino Homeri aetate non obtinuerint iſta loca, aut ultro ceſſerint, vel in ſocietatem habitationis eos admiſerint. Videtur autem etiam, e Lacedaemone quosdam fuiſſe in Acarnania inquilinos cum Icario, Penelopes patre, eo profectos. Nam

τον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ζῶντας παραδίδωσιν ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν· Acarnania.

Οἳ πατρὸς μὲν [7] ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα.

Καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν·

Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι.

[8] Οὔτε ἐν Λακεδαίμονι πιθανὸν αὐτοὺς οἰκεῖν· οὐ γὰρ ἂν ὁ Τηλέμαχος παρὰ Μενελάῳ κατήγετο, ἀφιγμένος ἐκεῖσε· οὔτ' ἄλλην οἴκησιν παρειλήφαμεν αὐτῶν. Φασὶ δὲ Τυνδάρεων καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ [9] Ἰκάριον, ἐκπεσόντας ὑπὸ Ἱπποκόων-

7) Hopper. vitiose εὖ οἶκον — ὃς (hoc et in Parif.) κ' αὐτοῖς. Tum Parif. ἐεδφώσαιτο. Ipfa vero verba Οἳ πατρὸς — τῶν ἀδελφῶν defiderantur in Medic. 3. ut in proximis verfibus ῥα, ubi etiam pro κέλονται Medic. 2. dat κέλλονται.
8) Cafaubonn. Mofcov. Venet. Parif. Medic. 2. 3. poft οὔτε inferunt γάρ. At cum novam hic difputationis partem ponat, quam deinceps fubjecta caufa tuetur, melius cum aliis Msstis et edd. omnibus omittitur.
9) Mofcov. praeponit articulum cum Medic. 1. 3. Tum Medic. 1. 2. 3. Parif. edd. Aldi, Hopperi, ut fupra,

Nam in Ulyffea quidem Icarium ejusque fratres vivos poëta memorat:

Icarii patris haud audent accedere ad aedes,
Ut natam arbitrio proprio defpondeat ille.

Et de fratribus:

Iam pater et fratres pridem quam nubere pofcunt
Eurymacho. —

Neque probabile eft, eos Lacedaemone habitaffe: non enim ad Menelaum devertiffet Telemachus eo profectus: neque alibi eos fedes pofuiffe perfcriptum eft. Traditum hoc exftat, Tyndareum et fratrem ejus Icarium, domo

Acarnania. κόωντος τῆς [10] οἰκείας, ἐλθεῖν παρὰ Θέστιον τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα, καὶ συγκατακτήσασθαι [11] τῆς περαίας τῦ Ἀχελώου πολλὰ ἐπὶ μέρει· τὸν μὲν

pra, Ἴκαρον dant vel Ἴκαρον. In Ἱπποκόωντος consentiunt omnes cum auctoribus, veluti Apollodoro 3, 10, 5. Pausania 3, 1, 4. — et reddit hinc Eudocia p. 239. Sed in Ἱπποθόων depravavit Eustathius ad Homer. Il. 2, 581. p. m. 221. f. unde et Ἱπποθοωντίδαι in illo subsequuntur.

10) Medic. 2. οἰκ.. et ex corr. οἰκίας. Hic vero οἰκείας aliorum praeferri debet, sc. ubi χώρας, πατρίδος melius subintelligi potest. Commutatio et in nostro frequens, de qua cf. Wesseling. ad Diodor. 2, 3. Fischer. ad Palaephat. 1, 9. et passim ad Strabonem notata.

11) Vatic. 174. Paris. τὴν πέτραν τῦ Ἀχελώυ πόλιν; Casaubonn. τῆς περὶ τῦ Ἀχελώυ πολλά; Venet. τῆς περὶ τῦ Ἀχελώυ πόλιν; Medic. 1. τὴν περαίαν τῦ Ἀ. πολλήν; 2. τὴν περαίαν τῦ Ἀ. πολλά, et ex corr. πόλιν; Medic. 3. Moscov. τὴν πέραν τῦ Ἀ. πόλιν. Edd. omnes τὴν περαίαν τῦ Ἀ. πολλά. Guarinus vertit: *multum trans Acheloum plagam occupatam inter se partivisse.* Casaubonus emendat: τῆς περαίας τῦ Ἀχελώυ πολλά, sic ut ἐπὶ indicet conditionem, qua illi adquisitae terrae partem praemii loco obtinerent; quem usum verbi probat ex Euripidis Iphigenia in Aul. v. 29. et Hippolyto v. 459. et ex pluribus auctorum locis adstruxit Wesseling. ad Diodor. 2, 24. Et sic saepe omnino usurpatur. Eleganter sane et cum minima mutatione. Recepit Siebelis in Ἑλληνικοῖς suis p. 93. Certe vox πολλά ob adjunctum μέρει dimitti nequit, et male in πόλιν transiit, ut τῇ περαίας accommodaretur, ex πολλήν. Quod cum vere codd. adferant, ita etiam commode, opinor, reddi potest. Πολὺς de spatio, tractu longo dici vel cum genitivo Substantivi, vel adjecto eodem casu, satis ex Nostro constat. Περαία in hoc nexu Substantivi vim tenet, ut παραλία, οἰκεία. — Eustathius ad Homerum Odyss. 1, 277. p. m. 56. m. et Eudocia p. 239. contracta haec referunt: καὶ τὴν πέραν Ἀχελώυ. Post Medic. 2. corr. minus bene ἐπὶ μέρη.

mo ab Hippocoonte pulsos, ad Thestium, Pleuroniis tunc imperantem, venisse, eumque adjuvisse in occupandis multis partibus sitae trans Acheloum regionis, quarum ipsi aliquas ferrent. Tyndareum ducta Leda Thestii filia

μὲν οὖν Τυνδάρεων ἐπανελθεῖν οἴκαδε γήμαντα Λήδαν τὴν τοῦ Θεςίου θυγατέρα· τὸν δ' Ἰκάριον ἐπιμεῖναι τῆς Ἀκαρνανίας ἔχοντα [12] μέρος, καὶ τεκνοποιήσασθαι τήν τε Πηνελόπην ἐκ Πολυκάςης τῆς Λυγαίου θυγατρὸς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς. Ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν, καὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας [13] καταριθμουμένους καὶ μετασχόντας τῆς ἐπὶ Ἴλιον ςρατείας, ἐν οἷς κατωνομάζοντο οἵ τε τὴν Ἀκτὴν οἰκοῦντες, καὶ ἔτι· Acarnania.

Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.

Οὔτε δ' ἡ Ἤπειρος Ἀκαρνανία ὠνομάζετό πω, οὔθ' ἡ Ἀκτὴ Λευκάς.

§. 26.

12) Casaubonus ex Msstis suis excitat μέλος, quod et ex Veneto excerptum erat; sine sensu. Antea Medic. 1. 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi Ἴκαρον, de quo satis antea dictum est.

13) Paris. supra κατ adscriptum gerit ἀκ. Pro Ἀκτὴν Medic. 1. 2. αὐτὴν, ut solent nomina propria et adpellativa sono adfinia commutari. Exempla plurima dedi in notis criticis ad Melam 2, 3, 1. p. 165. sq. Cf. infra ad Strabon. p. 477. in voce τυράννους. Tum in versu Homerico Paris. Medic. 1. 3. οἷδ' pro ἠδ', et pro ἀντιπέραι' Paris. ἀντιπέρ'; Medic. 1. 2. ἀντίπερα; Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi ἀντιπέραν, ut duo Homeri codices notante Heynio, Il. 2, 635. Cf. supra p. 453. in.

filia domum rediisse. Icarium, parte Acarnaniae occupata, e Polycasta Lygaei filia Penelopen ejusque fratres procreasse. Enimvero nos demonstravimus in recensione navium, Acarnanas quoque inter eos numerari, qui expeditioni ad Ilium interfuerint: cum ibi nominentur et qui Actam incoluerunt, et praeterea.

Epirum, simul oppositas ad littora partes.

Nunquam vero aut Epirus Acarnaniae, aut Acta Leucadis nomen tulit.

Acarnanes.

§. 26.

p. 462. Ἔφορος δ' οὔ φησι συστρατεῦσαι [1] Ἀλκμαίωνα γὰρ τὸν Ἀμφιάρεω [2] συστρατεύσαντα μετὰ Διομήδους, καὶ τῶν ἄλλων Ἐπιγόνων, καὶ κατορθώσαντα τὸν πρὸς Θηβαίους πόλεμον, συνελθεῖν Διομήδει, καὶ τιμωρήσασθαι μετ' αὐτοῦ τοὺς [3] Οἰνέως ἐχθρούς· παραδόντα δ' ἐκείνῳ τὴν Αἰτωλίαν, αὐτὸν

1) Prave Moscov. Paris. Ἀλκμέωνα; non minus edd. Aldi, Hopperi Ἀλκμαίων γὰρ et Xyl. Ἀλκμαίων' γάρ. Sequens nomen Ἀμφιάρεω corruperunt, terminatione mutata, posteriores duae edd. Paris. et Amstel. in Ἀμφιαράω, quod tamen habuisse etiam videtur in Msstis quibusdam, ut ex conlatorum silentio suspicor. At prius per ε planissime adscriptum erat ex Moscov. Paris. Medic. 2. 3. Cf. de hac forma, quam frequentat in primis Herodotus, notata a Gregorio de dialectis p. 17. Accentum ex penultima retraxi in antepenultimam.

2) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Venet. στρατεύσαντα, quod forte possit praeferri, ut a priori verbo, quod expeditionem Trojanam spectat, distinguatur. Sic Apollodor. 1, 8, 5. — Forte tamen librarios structura offendit, ut supra eadem §. 24. p. 460. f. et quod Strabo cum dativo alias connectere soleat. Ita vero Strabo eandem operam in alia re praestitam voluit indicare.

3) Moscov. in ipso contextu οἰκείους, in margine Οἰνέως, quae vera est lectio, ab historia etiam comprobata. Vid. Apollodor. 1, 8, 6. Pro ἐκείνῳ idem et Medic. 1. 2. 3. Vatic. 173. 174. edd. Aldi, Hopperi ἐκείνοις. Falso. Nam Aetoliam restituit Oeneo, vel Andraemoni, ejus socero, ut tradit Apollodor. c. l. Cum nostro tamen in ipso Oeneo consentiunt Antoninus Liber. cap. 37. Hyginus fab. 175. Schol. Aristophan. ad Acharn. v. 417. Cf. quae in hanc rem conlegit Verheyk ad Antonin. Liber. pag. 249.

§. 26.

Ephorus Acarnanes interfuisse expeditioni contra Ilium susceptae negat. Nam Alcmaeonem ait Amphiarai F. bello contra Thebanos auxilio Diomedis reliquorumque Epigonorum (sic eorum progenies nominatur, qui a Polynicis parte bello Thebano perierunt) obito, feliciterque gesto, cum Diomede convenisse, ultumque esse inimicos Oenei: traditaque

αὐτὸν εἰς [4] τὴν Ἀκαρνανίαν παρελθεῖν, καὶ ταύτην καταςρέφεσθαι. Ἀγαμέμνονα δ' ἐν τούτῳ τοῖς Ἀργείοις ἐπιθέμενον, κρατῆσαι ῥαδίως, τῶν πλείςων τοῖς περὶ Διομήδη συνακολουθησάντων. Μικρὸν δ' ὕςερον ἐπιπεσούσης τῆς ἐπ' Ἴλιον ἐξόδου, δείσαντα, μὴ ἀπόντος αὐτοῦ κατὰ τὴν Σγατείαν ἐπανελθόντες οἴκαδε οἱ περὶ τὸν Διομήδη (καὶ γὰρ ἀκούεσθαι [5] περὶ αὐτοῦ μεγάλην συνεςραμμένην δύναμιν) κατάσχοιεν τὴν μάλιςα προσήκουσαν αὐτοῖς ἀρχήν· τὸν μὲν γὰρ Ἀδράςου, τὸν δὲ τοῦ πατρὸς εἶναι κληρονόμον· ταῦτα δὴ διανοηθέντα, καλεῖν αὐτοὺς ἐπί τε τὴν τοῦ Ἄργους Acarnanes.

I 2 ἀπό-

4) Articulum neglexerunt editiones ante Cafaubonum, qui addidit. Tum repetita male proxima fyllaba Medic. 1. corr. 2. et edd. Aldi, Hopperi πλείςων τῶν τοῖς περί; Medic. 3. τῶν περί. Pro Διcμήδη hic et proxime poft Medic. 2. Mofcov. Διομήδην, quae forma in his paffim objicitur. Sic lib. 12. p. 550. f. Βορυσθένην et Βορυσθένη; lib. 13. p. 594. m. Καλλισθένην et Καλλισθένη. Conftantius lib. 12. p. 546. m. Διογένη, quam pofteriorem terminationem praeferre folet Nofter. At prave Parif. Διομείδη effert. Ἡλιὸν pro Ἴλιον vitia funt edd. Aldi et Hopperi.

5) Mofcov. Medic. 1. 2. 3. μεγάλην περὶ αὐτοῦ. Poft Medic. 1. et ante correctionem 2. omiffo articulo, ἐπί τε τοῦ Ἄργους; eundem expellit Aldus ad calcem ed. in emendandis, cum vitiofe antea in ipfo contextu ftaret ἐπί τε τὸν τοῦ.

que Diomedi Aetolia, ipfum in Acarnaniam tranfiviffe, eamque occupaffe. Interim Agamemnonem Argivos adortum, facile victoriam obtinuiffe, plerisque cum Diomede ad militiam profectis. Paulo poft, cum incidiffet expeditio ad Ilium, veritum Agamemnonem, ne ipfo abfente Diomedes cum comitatu fuo rediens (quem fecum magnas habere copias inaudiverat) occuparet debitam fibi ditionem, cum alter Adrafti, alter Alcmaeonis effet haeres: haec ergo cogitantem fecum Agamemnonem, eos ad Argos recipiendum, et belli focietatem

Acarnanes. ἀπόληψιν, καὶ τὴν κοινωνίαν τȣ̃ πολέμου· τὸν μὲν οὖν Διομήδη πεισθέντα μετασχεῖν τῆς ϛρατείας· τὸν δὲ [6] Ἀλκμαίωνα ἀγανακτοῦντα μὴ φροντίσαι· διὰ δὲ τȣ̃το μηδὲ κοινωνῆσαι τῆς ϛρατείας μόνους τοὺς Ἀκαρνᾶνας τοῖς Ἕλλησι· τούτοις δ', ὡς εἰκὸς, τοῖς λόγοις ἐπακολουθήσαντες οἱ Ἀκαρνᾶνες, σοφίσασθαι λέγονται Ῥωμαίους, καὶ τὴν αὐτονομίαν παρ' αὐτῶν [7] ἐξανύσασθαι· λέγοντες, ὡς οὐ μετάσχοιεν μόνοι τῆς ἐπὶ τοὺς προγόνους τοὺς ἐκείνων ϛρατείας· οὔτε γὰρ ἐν [8] τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ φράζοιντο, οὔτε ἰδίᾳ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τοὔνομα τȣ̃τ' ἐμφέροιτο ἐν τοῖς ἔπεσιν.

§. 27.

6) Sic Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. Venet. cum in editionibus legatur Ἀλκμαίων, Ἀλκμαῖον (Xyl.) et Ἀλκμαίων, quod in ipfa Strabonis oratione infolentius puto.

7) Mofcov. ἐξανύσασθαι, fupra ἐξωνήσασθαι, ut fimpliciter habent Medic. 2. 3. in ipfo contextu, pofterior etiam vocibus παρ' αὐτῶν fubfequentibus. Ald. Hopper. ἐξανίσασθαι; Xyl. ἐξανοίσασθαι. Quod receptum ftat, conditore Cafaubono, aptius eft, Romanisque illo tempore moribus dignius.

8) Medic. 3. Parif. praefixo articulo producunt, ut paullo inferius p. 463. in. Reliqui cum edd. omittunt.

tem vocaviffe: proinde Diomedem paffum fibi hoc perfuaderi, ac belli in focietatem veniffe: Alcmaeonem indignatione motum, contemtui rem habuiffe; ideo folos Acarnanes cum Graecis in nullam ejus expeditionis partem veniffe. Verifimile eft, Acarnanes hanc fecutos narrationem, callide eo perduxiffe Romanos, ut ab iis obtinerent liberum patriarum legum ufum: quod fe folos non interfuiffe bello contra Romanorum majores gefto dicerent, ut qui neque in Aetolico cenfu, neque feorfum, neque omnino in verfibus Homericis commemorarentur.

§. 27.

§. 27.

Acarnanes.

Ὁ μὲν οὖν [1] Ἔφορος πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἤδη τὴν Ἀκαρνανίαν ὑπὸ τῷ Ἀλκμαίωνι ποιήσας, τό, τε Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν ἐκείνου κτίσμα ἀποφαίνει, καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν ὠνομάσθαι φησὶν ὑπὸ τῦ παιδὸς αὐτῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀμφιλόχους δὲ ὑπὸ τῦ ἀδελφοῦ Ἀμφιλόχου· ὥστε ἐκπίπτει [2] εἰς τὰ παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱστορίαν λεγόμενα. [3] Θουκυδίδης δὲ καὶ ἄλλοι τὸν Ἀμφίλοχον, ἀπὸ τῆς

I 3 στρα-

1) Aldus, Hopper. ex more, ut aliquoties jam notatum est, Εὔφορος. Sic infra cap. 3, 2. in. Post ex ed. Paris. ἴδη pro ἤδη manavit in Amstelod. Tum Moscov. ut libi, praescribit ὠνομᾶσθαί φησίν. Cf. lib. 8. p. 373. (p. m. 537.) Παιδὸς sine articulo dimittit Medic. 2.

2) Venet. εἰς τήν. Vulgata bene habent et cum superioribus consentiunt.

3) Moscov. Paris. Vatic. 173. 174. Medic. 1. 2. 3. Θουκυδίδης δὲ καὶ ἄλλοι τὸν Ἀμφίλοχον ἀπὸ — meliori et nativo ordine, cum vulgata editionum lectio, qua verba καὶ οἱ ἄλλοι inter Ἀμφίλοχον et ἀπὸ ponuntur, non partem aliquam, ex Strabonis more, absolutae sententiae quasi negligenter praeteritam adpendit, sed turbata omnia miscet. Casaubonus simpliciter ex suis libris adposuit καὶ οἷς ἄλλοις. Videantur quidem verba illa ex margine in textum migrasse et sinistrum locum occupasse, quam suspicionem movet etiam φησὶ, quod minime satisfacit proximo ἄλλοις. Sed cum φησὶ et φασὶ saepe commutentur, ut paullo superius etiam ad p. 459. adparuit, et φασὶ vere prodant Medic. 2. 3. tum sequentia verba οἱ μὲν, οἱ δὲ locum illis suum vindicant. Sic contra lib. 7. p. 326. (p. m. 462.) φησὶ recte in eadem narratione de Thucydide solo, in quo haec leguntur 2, 68.

§. 27.

At enim Ephorus Acarnaniam jam ante bellum Trojanum Alcmaeoni adsignans, tum Argos Amphilochicum ab eo dicit conditum, tum Acarnaniam nominatam a filio ejus Acarnane, Amphilochosque a fratre Amphilocho: itaque excidit in ea, quae secus narrantur, quam Homerica fert historia. Thucydides aliique Amphilochum aiunt, a bello Trojano rever-

Curetes. ϛρατείας τῆς Τρωϊκῆς ἐπανιόντα, [4] οὐκ ἀρεσκόμενον τοῖς ἐν Ἄργει, ταύτην οἰκῆσαί φησι τὴν χώραν· οἱ μὲν, κατὰ διαδοχὴν ἥκοντα τῆς τȣ̃ ἀδελφοῦ δυναϛείας· οἱ δ' ἄλλως. Καὶ ἴδια μὲν περὶ Ἀκαρνάνων ταῦτα λέγοιτ' ἄν· κοινῇ δ' ὅσα καὶ τοῖς Αἰτωλικοῖς ἐπιπλέκεται νῦν ἐροῦμεν, τὰ Αἰτωλικὰ λέγοντες ἐφ' ἑξῆς, ὅσα προσλαβεῖν τοῖς εἰρημένοις ἔγνωμεν.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

[1] Τοὺς δὲ Κουρῆτας τῶν μὲν Ἀκαρνᾶσι, τῶν δ' Αἰτωλοῖς προσνεμόντων, καὶ τῶν μὲν ἐκ Κρήτης τῶν δ' ἐξ Εὐβοίας τὸ γένος εἶναι φασκόντων· ἐπειδὴ

4) Prave ante Casaubonum ȣ̓χ.

1) Moscov. Paris. Medic. 3. Τοὺς δή; Medic. 1. 2. (hic corr.) Τοὺς δ' οἱ Κȣρῆτας. Tum pro ἐκείνȣ Medic. 2. ex corr. ἐκείνῳ. At recte habet vulgata aliorum. Nempe τὰ παρά τινος dicuntur Graecis, quae ab aliquo profecta sunt. Sic τὰ παρά σȣ Dionys. Halic. 1, 83. αἱ πληγαὶ αἱ παρὰ τ[...] πατρὸς, idem 3, 60. Sed cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 13. et quae de commistione utriusque casus notavit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. Tom. 3. P. 2. p. 265

reversum, cum res Argis ei non probarentur, istam incoluisse regionem: sive quod fratris in possessionem succederet, sive aliter. Atque haec sunt, quae peculiariter de Acarnania dici poterant. Nunc proinde communiter ea referemus, quae cum Aetolicis implicantur Aetolica, ordine narrantes, quae visum fuit dictis adjungere.

CAP. III.

§. 1.

Quoniam vero Curetes alii Acarnanibus, alii Aetolis adscribunt, alii e Creta, alii ex Euboea genus eorum deducunt: Homerus autem

δὴ καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται, τὰ παρ' ἐκείνου Curetes. πρῶτον ἐπισκεπτέον. Οἴονται δ' αὐτὸν λέγειν Αἰτωλοὺς μᾶλλον, ἢ Ἀκαρνᾶνας, εἴπερ οἱ [2] Πορθαονίδαι ἦσαν,

> [3] Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.
> Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

Αὗται δ' εἰσὶν Αἰτωλικαὶ πόλεις ἀμφότεραι, καὶ φέρονται ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ· ὥστε, [4] ἐπεὶ οἱ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες φαίνονται [5] κατ' αὐτὸν οἱ

2) Parif. Πορθαονίδαι, quod recepi hic et infra p. 465. extr. ubi plura de hujus fcripturae caufa adferam. Vulgo edd. cum aliis Msstis Παρθαονίδαι. Epitome p. 133. Hudf. pro eo habet Πορθέως παῖδες τρεῖς.

3) Medic. 2. ἄγριοι. Idem poft μέλανες; edd. Aldi, Hopperi male ἐπεινῇ. Ceterum inverfo ordine hi duo verfus in ipfo Homero Il. 14, 116. prodeunt.

4) In Medic. 1. 2. 3. Mofcov. Veneto et edd. ante Cafaubonum deeft οἱ, et pro ἐπεὶ Medic. 3. Ven. Mofcov. offerunt; luxato nexu et fenfu. Parif. et Vatic. cum vulgata, fi ex filentio augurari liceat, confenferunt.

5) Medic. 1. 2. (corr.) 3. Mofcov. Venet. καὶ κατ' αὐτόν; Ald. Hopper. καὶ κατ' αὐτῶν. Receptam ftatuit Xylander.

autem quoque eorum meminit: primum ea confiderabimus, quae apud hunc habentur. Sunt, qui putent, Aetolos potius, quam Acarnanes eos perhiberi, fiquidem Porthaonidae erant

> *Agrius, atque Melas, et equefter tertius Oeneus.*
> *Atque hi Pleuronem et celfam Calydona tenebant:*

quae quidem urbes funt Aetolicae ambae, et referuntur in catalogo Aetolico: ut, cum Pleuronii ab Homero Curetes dicuntur, appareat, de ejus fententia Curetas

Curetes. οἱ Κουρῆτες, Αἰτωλοὶ ἂν εἶεν. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες τῷ τρόπῳ τῆς Φράσεως παράγονται, ὅταν Φῇ·

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα. —

[6]Οὐδὲ γὰρ ἂν κυρίως εἶπεν οὕτως· ἐμάχοντο Βοιωτοὶ καὶ Θηβαῖοι πρὸς ἀλλήλους, οὐδ' Ἀργεῖοι καὶ Πελοποννήσιοι. [7] Ἐδείχθη δ' ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὅτι καὶ [8] Ὁμηρικόν ἐστι τὸ [9] ἔθος τοῦτο τῆς Φράσεως, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν τετριμμένον· τοῦ-

6) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. οὐδέ; alii cum edd. οὐδέν. Recepi prius, quod respondet alteri οὐδέ. Sensum hunc loci esse puto: Neque sic proprie dixerit — Guarinus: Haud enim sic proprie dixisset. Οὗτος in proximis pro οὕτως Parisiensis est vitium. Tum Medic. 3. Paris. Πελοπονήσιοι simplici ν efferunt, quod et passim fit alibi in libris. Vulgata tamen scriptura geminato ν Straboni solemnis est et ex suae aetatis ratione usurpata, de qua ipse monet lib. 13. p. 618. f. Cf. etiam auctor Etym. M. sub. h. v. pag. 659. et Duker. ad Thucyd. 3, 32.

7) Medic. 2. ἐδείξαμεν; ad sensum idem.

8) Medic. 1. 3. Moscov. ἐστὶ καὶ Ὁμηρικόν; in vulgato verborum ordine omittunt καὶ Medic. 2. et edd. ante Casaubonum.

9) Moscov. Paris. Ven. Medic. 1. 2. 3. ed. Aldi subjiciunt τοῦτο, quod et reddidit Guarinus, primus omisit Hopperus. Cum propius ad hanc quaestionem valeat, et a Msstis optimis probetur, in antiquam sedem reduxi. Post Medic.

retas fuisse Aetolos. Qui huic opinioni repugnant, modo loquendi abducuntur, cum Homerus dicat:

Pugnabant Curetes, et Aetoli armipotentes
Iuxta urbem Calydona; —

quasi proprie hoc non dicatur, pugnabant inter se Boeoti et Thebani, aut Argivi et Peloponnesii. Atqui supra docuimus, Homericum esse hunc loquendi modum, etiam apud alios tritum poëtas.

τῦτο μὲν οὖν εὐαπολόγητον. Ἐκεῖνοι δὲ λεγέτωσαν, πῶς ἂν, μὴ ὁμοεθνεῖς ὄντας, [10] μηδ' Αἰτωλοὺς, τοὺς Πλευρωνίους ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς κατέλεγεν. Curetes.

§. 2.

Ἔφορος δὲ [1] εἰπὼν, τοὺς Αἰτωλοὺς ἔθνος εἶναι μηδεπώποτε [2] γεγενημένον ὑφ' ἑτέροις, ἀλλὰ πάντα τὸν μνημονευόμενον χρόνον μεμενηκὸς ἀπόρθητον,

Medic. 2. τῶν τετριμμ . . . (sic) Nempe τῶν repetitum, ut olet, ex ποιητῶν. Aldus, Hopper. male τετριμμένων, quod am Victorius in margine exemplaris sui Aldini emendaerat.

10) Medic. 3. μὴ Αἰτωλὸς. Praestat μηδ' in hoc nexu.

1) Inserui hoc verbum, quod et reddidit Guarinus, x Medic. 3. Moscov. Paris. Ven. et edd. Aldi, Hopperi. Excidit primum in ed. Xylandri et inde exsulavit. Neque enim temere natum est, immo ad continendum neum, ne durius a superiori λεγέτωσαν subplementum arcesatur, valet, et cum proximo φησὶ tamquam pars totius ententiae cohaeret. Sic lib. 7. p. 317. (p. m. 428.) φησὶ λέγων, lib. 10. p. 465. in. et alibi.

2) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. γεγενημένον, et pro eo Vatic. γεγενόμενον. Prius etiam legitur in edd. ante Casaubonium, qui mutavit in γενόμενον. Equidem revocavi hanc codicum lectionem, cum usu etiam probetur, de quo cf. dicta ad lib. 8. p. 420. (p. m. 509.) ubi Msstis memoratis addere nunc possum auctoritatem Mediceorum. Sic sine dissensione legitur lib. 8. p. 442. (p. m. 661.) et alibi. Sic fere Plutarch. de discrim. adulat. pag. 252. ipf. ὑπὸ χεῖρα καὶ ταπεινοὶ γεγενημένοι. Post Ald. Hopper. vitiose χρόνῳ.

as. Itaque his facile responderimus. Illud vero ipsi dicant, quî Pleuronios non Aetolos, neque Aetolorum gentiles inter Aetolos poëta recensuerit.

§. 2.

Ephorus Aetolos gentem ait fuisse, quae nunquam aliis paruerit, sed toto, quod memoratur tempore, indomita manserit, et ob locorum

Curetes. τον, διά τε τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων, καὶ διὰ τὴν περὶ τὸν πόλεμον ἄσκησιν, ἐξ ἀρχῆς μέν [3] Φησιν ἅπασαν τὴν χώραν Κουρῆτας [4] κατασχεῖν· ἀφικομένου δ' ἐξ Ἤλιδος Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, τοὺς μὲν Κουρῆτας εἰς τὴν νῦν καλουμένην Ακαρνανίαν ὑποχωρῆσαι, τοὺς δ' Αἰτωλοὺς [5] συγκατελθόντας Ἐπειοῖς,

3) Sic Medic. 3. optimus et Xylander; Guarinus etiam *teſtatur.* Ita vero legendum eſſe, ſuadet narrationis ſumma, quae Ephori ſententiam reddit, ejusdemque argumenti in ſequ. repetitio, denique connexus cum proximo verbo παρατίθησι. Bene id vidit monuitque Siebelis, qui totum hunc Strabonis locum verſavit in Commentariis ſocietatis Philolog. Lipſ. Vol. I. P. I. p. 65. Notiſſima eſt haec confuſio et ſaepe indicata. Quod idem antea διὰ δὲ mutat in διά τε, etſi nulli adſunt codices, recte tamen et ad nexum apte fecit. Nec minus bene interpunctionem corrigit, quae in edd. miſere diſtorquebat loci ſenſum. Nempe cola poſt ὑφ' ἑτέροις et ἀπόρθητον tranſire jubet in commata, comma autem inter ἄσκησιν et ἐξ ἀρχῆς in punctum. Equidem hactenus auſcultavi, ut inſertum εἰπὼν ſuam ſententiae partem ferret.

4) Vulgo edd. omnes μετασχεῖν inde ab Aldo duce, ſenſu inepto. Caſaubonn. melius κατασχεῖν, ut infra pag. 464. in hujus narrationis repetitione. Accedunt, qui eam lectionem confirment, mei omnes, adeſtque ipſa vis verbi ejusque in ſimili nexu uſus, ut lib. 8. p. 358. (p. m. 148.) Recte igitur probavit Siebelis c. l. et poſt in Ἑλληνικοῖς p. 18. repoſuit.

5) Sic codices et ipſe Strabo lib. 8. p. 333. f. (p. m. 10.) p. 354. (p. m. 133.) et alibi in ſimili nexu; tantum Medic. 2. hic objicit συγκατιόντας; ſenſu eodem, etſi mirum, unde hoc verbum vulgo ignotum fuerit mutuatus. At male idem pro Ἐπειοῖς repetit Αἰτωλοῖς. In praecedentibus ante καλουμένην Pariſ. omittit νῦν.

rum difficultates, et ob bellicam exercitationem Curetes ab initio omnem iſtam tenuiſſe regionem: cum autem Elide profectus Aetolus, Endymionis F. bellis eos ſuperaſſet, Curetas conceſſiſſe in Acarnaniam, quae nunc vocatur: Aetolos autem cum Epeis poſtliminio reverſos, decem

οῖς, τὰς ἀρχαιοτάτας κτίσαι τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων δέκα· τῇ δ' [6] ὕστερον γενεᾷ τὴν Ἦλιν ὑπὸ Ὀξύλου, τοῦ Αἵμονος, συνοικισθῆναι, [7] περαιωθέντος ἐκ τῆς Αἰτωλίας. Παρατίθησι δὲ καὶ τὰ τούτων μαρτύρια τὰ ἐπιγράμματα· τὸ μὲν ἐν Θέρμοις τῆς Αἰτωλίας, ὅπου τὰς ἀρχαιρεσίας ποιεῖσθαι πάτριόν αὐτοῖς ἐστιν, ἐγκεχαραγμένον τῇ βάσει τῆς Αἰτωλοῦ εἰκόνος· Curetes.

Χώρης

6) Medic. 2. ὑστέρᾳ. Proxime poſt vox δεκάτῃ in Medic. 1. 2. 3. Vatic. utroque, Moſcov. Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi deeſt. Sic et Guarinus: *poſteriori dehinc aetate*, unde ὑστέρᾳ in Medic. 2. intelligitur. Servaſſe videntur Caſaubonn. cum Veneto, primusque addidit Xylander, motus ſine dubio epigrammatis verſu. Equidem cum ſic ὕστερον cum ſubſtantivo jungatur, nec neceſſario poſteritas numeris definienda hic eſſet, ſecutus codices, omiſi. Quae ab aliis aliter traduntur de Oxylo, cum ad codicum lectiones nihil valeant, et in his diſſentire auctores ſoleant, conlegit Verheyk ad Antonin. Liber. cap. 32. p. 214. ſqq. Poſt editiones ante Caſaubonum evulgarant Αἴμονος ſpiritu leni.

7) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. (ante correctionem) ſubjungunt δ', quod hic moleſtum eſt et nexum turbat. Recte igitur, cum etiam editiones accepiſſent, expulit Caſaubonus. Poſt Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. καὶ τὰ ſalvo ſenſu omittunt. Pro μαρτύρια Medic. 2. et ante correctionem Medic. 3. μάρτυρα. In proximo nomine Θερμοις accentum retraxi, cum in edd. exſtaret Θερμοῖς, quia eſt proprium. Sic Stephanus, a quo tamen Θέρμος vocatur. Sed de hoc et accentu cf. Schweighaeuſer. ad Polyb. 5, 6, 6. in quo ſaepe ejus loci mentio injicitur.

decem in Aetolia urbes antiquiſſimas condidiſſe. Poſteriori aetate Elidem ab Oxylo, Haemonis F. ex Aetolia eo profecto, fuiſſe conditam. Hujus rei teſtimonia apponit inſcriptiones, quarum una in Thermis Aetoliae, ubi comitia creandis magiſtratibus patrio more Aetoli habent, baſi imaginis Aetoli inſculpta, ſic habet:

Alphei

Curetes. Χώρης οἰκιστῆρα παρ' Ἀλφειοῦ ποτε δίναις,
[8] Τρεφθέντα σταδίων γείτον' Ὀλυμπιάδος,
[9] Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν·

τὸ δ' ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν [10] Ἠλείων ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι·

Αἰτω-

8) Sic codices mei omnes praeter Medic. 3. in quo legitur τραφέντα; recte quidem; ſed et alterum propter pleroſque alios retineri poteſt. Jacobs in Anthol. Gr. Tom. 4. p. 161. praetulit tamen θρεφθέντα, uti legitur in Euripidis Hec. v. 351. et 600. confirmante eam formam Euſtathio ad Homer. Il. 5, 40. p. m. 393, 27. Antea δίνησι, quod eſt in Medic. 3. contra metrum peccat. Tum pro σταδίων vitioſe edd. Aldi, Hopperi cum Guarino, qui Graece hos duos verſus, etſi ſatis depravatos, dedit, ut Stephanus in Anthol. Gr. στάδιον.

9) Medic. 2. Ἐνδυμίωνος; male. Poſt pro Αἰτωλὸν Pariſ. Venet. Medic. 3. Αἰτωλοὶ Medic. 3. Vaticanus uterque, et hinc pro Αἰτωλοὶ Venet. Moſc. Αἰτωλόν; Pariſ. Αἰτωλῶν, quod idem et Ἠλείων ex ſuis libris adfert Caſaubonus. In Αἰτωλὸν et Αἰτωλοὶ inverſio eſt, quae certe ſenſum non turbat.

10) Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. Medicei omnes Αἰτωλῶν. Guarinus utrumque reddidit, *Eleorum et Etolorum*, dubius forte, quod alterum adſcriptum in ſuo codice inveniſſet. Edd. omnes Ἠλείων cum reliquis Msstis et Gemiſto Plethone, cujus apographum de Theſſalia ex cod. Vindobon. apud me ſervo. Probo. Ἠλείων confirmatur Pauſaniae teſtimonio 6, 24. extr. qui in Eleorum foro Oxyli monumentum viderat. Accedit ipſa vox ἀγορὰ, quae propius valet ad ipſam urbem, denique ſignificatio pietatis erga conditorem, quam Strabo antea memoravit, ipſi verſus

Alphei ad latices qui quondam condidit urbem,
Eductum Piſae non procul a ſtadiis,
Endymone ſatum, ſic virtutis monumentum
Aetoli Aetolum conſtituere ſuae.

Altera in foro Eleorum, inſcripta ſtatuae Oxyli:

Aeto-

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον Curetes.
Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών.
Τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς p. 464.
Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

§. 3.

Τὴν μὲν οὖν συγγένειαν τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν τε Ἠλείων καὶ τῶν Αἰτωλῶν ὀρθῶς ἐπισημαίνεται διὰ τῶν [1] ἐπιγραμμάτων, ἐξομολογουμένων ἀμφοῖν οὐ τὴν συγγένειαν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχηγέτας ἀλλήλων εἶναι· δι' οὗ καλῶς ἐξελέγχει ψευδομένους τοὺς

ius declarant et Herodotus 8, 73. comprobat. Tum Mo- scov. ἐπὶ τοῦ Ὀξύλου omiſſo τῷ. Incertam ſaepe in his li- bri faciunt rationem. Sic infra p. 475. m. vulgo τὸ Κριοῦ μέτωπον; ubi Mssti τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον. — In ipſo epi- grammate libri ſcripti et Gemiſtus Pletho cum editis conſentiunt, tantum quod Ald. Hopper. poſuerunt δουρὶ, invito metro, poſt Xyl. aliique Αἵμονος, ut ſupra.

1) Medic. 2. corr. γραμμάτων, uti infra §. 87. m. γραφὴ et ἐπιγραφὴ variantur. Poſt Medic. 3. ἀμφοῖν ἐξομολογουμένων et ἐλέγχειν.

Aetolus quondam indigenam populum huncce relinquens
Terram Curetum Marte fero obtinuit.
Aetate aſt decima poſt Oxylus, Haemone natus,
Urbem hanc ſplendori reſtituit veterem.

§. 3.

Enimvero cognationem Eleorum et Aetolorum mutuam, recte ex epigrammatis hisce Ephorus comprobat, quorum utroque non cognatio tantum indicatur, ſed etiam unam gentem alterius auctorem, idque viciſſim fuiſſe: itaque mendacii probe

Curetes. τοὺς [2] φάσκοντας, τῶν μὲν Αἰτωλῶν ἀποίκους εἶναι τοὺς Ἠλείους, μὴ μέντοι τῶν Ἠλείων τοὺς Αἰτωλούς. Τὴν δ' ἀνομολογίαν τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀποφάσεως φαίνεται τὴν αὐτὴν ἐπιδεδειγμένος [3] κἀνταῦθα, ἥνπερ ἐπὶ τοῦ μαντείου τοῦ ἐν Δελφοῖς παρεστήσαμεν. Εἰπὼν γὰρ ἀπόρθητον ἐκ τοῦ μνημονευομένου χρόνου παντὸς τὴν Αἰτωλίαν· εἰπὼν δὲ, καὶ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν ταύτην τοὺς Κουρῆτας κατασχεῖν· ὤφειλε μέν τοίγε τοῖς εἰρημένοις ἀκόλουθον τοῦτο [4] φέρειν, ὅτι οἱ Κουρῆτες διέμειναι ἕως εἰς αὐτὸν κατέχοντες τὴν Αἰτωλίαν γῆν· οὕτω γὰρ ἔμελλεν ἀπόρθητός τε καὶ ἐπ' ἄλλοις οὐδέποτι

2) Ita Medic. 1. 2. 3. Venet. Mofcov. Parif. cum Cafaubonianis. Aldus pro eo invexerat λέγοντας, quam jejuni librarii gloffam removi.

3) Sic ex Mofcov. diferte adfcriptum erat pro vulgato κ' ἀνταῦθα. Paullo inferius in Medic. 3. defunt voces μέν τοίγε.

4) Cafaubonus malit ἐπιφέρειν, uti mox, nempe ubi aliquid argumentationi, narrationi additur. Sic in fimili difputatione contra Ephorum lib. 9. p. 422. (p. m. 518.) et alibi. At perftant in vulgata libri, et fimplex in multis pro compofito adhibetur. Poft Medic. 1. ἔμελεν. Tum Mofcov. Parif. Medic. 1. 2. οὐδέποτε ἐπ' ἄλλοις itemque Medic. 3. tantum ὑπ' ἄλλοις. Ald. Hopper. in fequ. male ἐλεγχθήσεσθαι.

probe convincit eos, qui Eleos Aetolorum colonos, non item Aetolos Eleorum effe dicunt. Difcrepantiam autem dictorum hic eandem videtur admififfe, quam de oraculo Delphico oftendimus. Cum enim dixiffet, toto illo, quod memoratur tempore, Aetoliam inviolatam manfiffe, et Curetas eam jam inde ab initio tenuiffe: id quod ex dictis confequebatur, inferre debuit, Curetas Aetoliam usque ad ipfius tempora tenuiffe. Sic enim recte poterat pronunciari, femper vaftationis immunem manfiffe, et nunquam in aliorum potefta-

ποτε γεγονυῖα ὀρθῶς λεχθήσεσθαι. [5] Ὁ δὲ ἐκλα- Curetes.
θόμενος τῆς ὑποσχέσεως ὀ τῦτ' ἐπιφέρει, ἀλλὰ τοὐναντίον· ὡς ἀφικομένȣ [6] ἐξ Ἥλιδος Αἰτωλοῦ, καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, οἱ Κȣρῆτες ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τί ȣν ἄλλο πορθήσεως ἴδιον, ἢ [7] τῷ πολέμῳ κρατηθῆναι, καὶ τὴν χώραν ἐκλιπεῖν; [8] Τȣτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα μαρτυρεῖ τὸ παρὰ τοῖς Ἠλείοις· ὁ γὰρ Αἰτωλός φησι·

Κτήσατο Κȣρῆτιν γῆν, δορὶ πολλὰ καμών.

§. 4.

Ἴσως [1] δέ τις ἂν φαίη, λέγειν αὐτὸν ἀπόρθητον τὴν Αἰτωλίαν, ἀφ' οὗ τοὔνομα τȣτ' ἔσχε μετὰ

5) Medic. 1. 2. 3. ed. Xyl. Ὁ δ' ἐκλαθόμενος. Utrumque patitur usus, feruntque in his libri.
6) Ald. Hopper. prave ἐξ Ἴλιδος, ut pro Ἴλιον contra are solent Ἤλιον; Xyl. ἐξ Ἤλιδος.
7) Moscov. τὸ πολέμῳ; alterum tamen aliorum non uto. Tum Ald. Hopper. male κρατιθῆναι.
8) Medic. 3. Moscov. τȣτο δὲ καὶ τὸ — In ipso versu ldus omisit δορὶ, quod tamen in corrigendis subplet. aris. reluctante metro δȣρί.

1) Moscov. δή. Nota harum particularum commistio. ic tamen δέ praefero.

statem venisse. Ille autem oblitus promissi sui, non huc infert, sed contrarium: nisse nimirum Elide Aelum, et Curetas, ab eo llis victos, in Acarnaniam incessisse. Quid vero aliud oprium est evastationis, am bello victum regionem deserere? Hoc autem inscriptio ista apud Eleos testatur, de Aetolo dicens:

Curetum terram Marte fero obtinuit.

§. 4.

Fortassis autem dicat aliquis, intelligere eum Aetoliam vastationis expertem fuisse,

Curetes. τὰ τὴν Αἰτωλοῦ παρουσίαν· ἀλλ' ἀφῄρηται καὶ τοῦ νοήματος τὸν λόγον, φήσας ἐν τοῖς ἐφεξῆς τὸ μὲν πλεῖστον τοῦ λαοῦ τοῦ διαμένοντος ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς, [2] τοῦτο εἶναι τὸ τῶν Ἐπειῶν [λέγων·] συμμιχθέντων δ' αὐτοῖς ὕστερον Αἰολέων, τῶν ἅμα Βοιωτοῖς ἐκ Θετταλίας ἀναστάντων, κοινῇ μετὰ τούτων τὴν χώραν κατασχεῖν. Ἆρ' οὖν ἐστι, χωρὶς πολέμου τὴν ἀλλοτρίαν ἐπελθόντας, συγκατανείμασθαι τοῖς ἔχουσι, μηδὲν δεομένοις κοινωνίας τοιαύτης [3] ἢ τοῦτο μὲν οὐ πιστόν· τὸ δὲ, κρατουμένοις τοῖς ὅπλοις [4] ἐπ' ἴσης συμβῆναι πιστόν; τί οὖν ἄλλο πέρ

2) Mendosus locus. Suspicor legendum esse τοῦτο εἶναι τὸ τῶν Ἐπειῶν, sublata voce λέγων, vel ita potius, τοῦτο εἶναι τὸν τῶν Ἐπειῶν λεών. *Casaubonus*. Offendit utique in hoc nexu λέγων, quare melius absit, etsi omnes tuentur libri. Altera Casauboni emendatio formam orationis in τοῦτον et λεὼν invertere videtur. Nunc quidem uncis continui.

3) Vulgo ἤ, quod inepto loco positum, levi immutatione ad sensum accommodavi. Adfirmat enim omnino haec particula, ita rem subjectam habere, sive ponatur, sive tollatur. Hinc et μὴ sequitur. Cf. Xenoph. de exped. Cyri 7, 8. in. Cyrop. 6, 1, 3. Quam autem saepe ἤ, ἦ, ἡ misceantur, passim monuerunt viri docti, ut Hemsterhuis ad Luciani Necyomant. c. 1. Dorville ad Chariton. 2, 10. in. et alii.

4) Moscov. Paris. ἐπ' ἴσοις. Utrumque recte, prout ellipsin statuas. Sic Diodor. 41, 5. ἐπὶ μετρίοις συμβῆναι Plu

fuisse, ex quo ab adventu Aetoli sic nominata fuit. Sed et hujus sententiae rationem ipse sustulit, mox scribens, majorem partem gentis, quae in Aetolia permansit, fuisse Epeos, quibus admixti deinde fuerint Aeolenses et Boeoti, una cum his e Thessalia pulsi, regionemque cum illis aequo jure tenuerint. An vero absque bello fieri potest, ut, qui in alienam veniunt ditionem, cum possidentibus ejus communionem ineant, nihil eam requirentibus possessoribus Profecto id quidem credibi l

πόρθησις, ἢ τὸ κρατεῖσθαι τοῖς ὅπλοις; καὶ Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν ἐκ τῆς Βοιωτίας [5] ἀπελθόντας Ὑαντας [6] ἱστορεῖσθαι, καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους· ὁ δ' ὥσπερ κατωρθωκὼς ἐπιλέγει· ὅτι ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα διακριβοῦν εἰώθαμεν, ὅταν ἤ τι τῶν πραγμάτων ἢ παντελῶς ἀπορούμενον, ἢ ψευδῆ δόξαν ἔχον. Curetes.

§. 5.

Τοιοῦτος δ' ὢν Ἔφορος ἑτέρων ὅμως κρείττων ἐστί· καὶ αὐτὸς ὁ [1] ἐσπουδασμένως οὕτως ἐπαινέσας αὐτὸν p. 465.

Plutarch. in Romulo c. 16. πολῖται ἐπ' ἴσοις ἐσόμενοι. De conditione, pacto ita dici, paullo superius vidimus. Prior tamen in hoc forma usitatior. Scripsi autem divise, sc. μοίρας, ut ἐξ ἴσου solet efferri.

5) Medic. 3. aucta notione ἐπελθόντας.

6) Medic. 2. cum edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἱστορῆσθαι; sine causa. Tum διότι pro ὅτι Moscov. Paris. Venet. de quo vid. ad 9. p. 392. (p. m. 340.) Post Medic. 2. corr. ἀπορούμενος, invito nexu, uti in sequ. ἔχων ex correctione. Ante vocem παντελῶς negligenter excidit ἢ in edd. ante Casaubonum, qui restituit.

1) Ita pro ἐσπουδασμένος bene in hoc nexu substituit Moscov. ex quo recepi. Guarinus etiam: *studiose collaudat.*

e non est: credibile, victores cum victis pacto communicare regionem. Quid autem est vastari aliud, quam armis vinci? Sed et Apollodorus tradidit, Hyantes memorari, qui e Boeotia profecti, Aetolorum sint facti inquilini. Tamen Ephorus, quasi re praeclare gesta, addit hanc se accurationem adhibere solere, cum aut dubia omnino res est, aut falsa de ea invaluit opinio.

§. 5.

Talis cum sit Ephorus, aliis tamen est melior: et ipse Polybius, ita studiose eum

Curetes. αὐτὸν Πολύβιος καὶ Φήσας περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καλῶς μὲν Εὔδοξον, κάλλιστα δ' Ἔφορον ἐξηγεῖσθαι περὶ κτίσεων, συγγενειῶν, μεταναστάσεων, ἀρχηγετῶν· ἡμεῖς δὲ, Φησὶ, τὰ νῦν ὄντα δηλώσομεν, καὶ περὶ θέσεως τόπων καὶ διαστημάτων· τοῦτο γάρ ἐστιν οἰκειότατον χωρογραφίᾳ. Ἀλλὰ μὴν σύγε, ὦ Πολύβιε, [2] ὁ τὰς λαοδογματικὰς ἀποφάσεις περὶ τῶν διαστημάτων εἰσάγων οὐκ ἐν τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, καὶ [3] διαδοὺς εὐθύνας τὰς μὲν Ποσειδω-

2) Medic. 3. Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. ὁ τάλας ὁ δογματικάς; poſteriora (ὁ δογμ.) ex ſuis libris adnotaverat etiam Caſaubonus; reliqui cum vulgata editionum lectione conſenſiſſe videntur ὁ τὰς τῶν ἄλλων δογματικὰς ἀπ. *Tzſchucke.* In his primum pro δογματικὰς vix dubito reponendum eſſe verbum Polybianum λαοδογματικάς. Vid. ſupra ad lib. 2. p. 163. D. (104. f.) *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. m. 36. Acuta eſt et elegans haec Tyrwhitti conjectura, eademque probabilis. Haeſerunt ejus vocis veſtigia in codicibus, qui ὁ praepoſitum ferunt. quare eam repoſui, uti fecit Schweighaeuſerus in Polybio 34, 5, 14. quem locum ſubminiſtraverat Strabo lib. 2. p. 104. ſ. 278. ubi Siebenkeeſius corruptum ὁ ὅλας δογματικὰς retinuit. Quippe hac voce uſum eſſe Polybium in caſtigandis aliorum erroribus, ſatis declarat Noſter lib. 7. p. 317. m. (p. m. 428.).

3) Pro διαδιδοὺς, quod occupat omnes editiones, in Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Vatic. 173. 174. legitur διαδούς.

eum laudans dicensque, de rebus Graecis Eudoxum belle, Ephorum optime ſcripſiſſe, de origine urbium, cognationibus, migrationibus, ducibus atque auctoribus: nos autem (inquit) ea, quae nunc ſunt, indicabimus, ſitusque locorum et intervalla exponemus, quod maxime proprium eſt deſcriptionis regionum. Proinde tu Polybi, qui vulgares de ſpatiis ſententias ad judicium vocas, non modo de his, quae extra Graeciam ſunt, ſed de ipſa etiam Graecia, at viciſſim nunc a Poſidonio, nunc ab

σειδωνίῳ, τὰς δ' Ἀρτεμιδώρῳ, τὰς δ' ἄλλοις Curetes. πλείοσι· καὶ ἡμῖν οὖν συγγνώμην [4] ἔχειν, καὶ

K 3 οὐ

δὲς. *Tzſchucke.* Iſta lectio mendoſa eſt et fallax, quae tamen me non fallet; neque tam ſimplex ero, ut poſt Poſidonium et Artemidorum ſcripſiſſe Polybium credam cum Xylandro, qui nimis fuit ταχυπειθής. [Nempe Xylander verterat: *et nunc Poſidonium, nunc Artemidorum, modo plures alios reos facis.*] Ego contra ſcio, Polybium a Poſidonio et Artemidoro ſaepius fuiſſe reprehenſum. Ubi vero lectum eſt εὐθύνας διδόναι vel διαδιδόναι pro *reum facere?* Tu lege διδοῖς, et ita conjunge, σύγε, ὦ Πολύβιε, διδοῖς εὐθύνας. Haec eo pertinent, ut ſe venia dignum eſſe doceat, ucubi lapſus fuerit. Nam ſi Ephori laudibus nihil decedit, etſi eum Polybius multis locis erraſſe oſtendit, nec ipſius Polybii, etſi eum in multis reprehendunt Poſidonius et Artemidorus: ergo nec Strabo minus laudandus, etſi alicubi labi eum contigerit. Διδόναι εὐθύνας eſt judicio ſiſti, et rerum geſtarum rationem in judicio reddere: reſpondet verbo εἰσάγειν, quo modo eſt uſus. Nam et εἰσάγειν eſt dictio forenſis, quod Xylander ignoraſſe videtur, ut alias pluribus exponemus. Hoc tantum addam, niſi legamus διδοῖς pro διαδιδοὺς, habebimus orationem non Graecam, ſed ſoloecam et putidam, proinde non Strabonis. *Caſaubonus.* Ego haec ſic ſcribenda ſuſpicor: ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, νὴ Δία, δίδως εὐθύνας. *Tyrwhittus* p. m. 36. c. 1. Triſtis utique ſententia, quam de vulgari lectione dixit Caſaubonus. Neque tamen vel ſic abſterreri me paſſus ſum, quin ejus cauſam tuendam ſuſciperem. Nempe artiſſime haec cohaerent, et, quod primo adſpectu ſenſuque candido percipitur, ad Polybium unice referuntur, quem ſic feſtivius, uti ſolet, in apoſtrophe compellat; cum ſubjecta ad lectorem durius detorqueat Caſaubonus, Xylander etiam inter Polybium et lectorem diſpertiat. Non igitur opus eſt, mutata verbi terminatione ſubmovere καὶ aut τὸ καὶ verbo decerptum cum καὶ in νὴ Δία convertere, quod etſi argute eſt excogitatum, minus tamen apto loco interponatur. Tantum Msstis dedi διαδοὺς, ipſum autem verbum compoſitum retinui, ſic ut διὰ per recenſum auctorum diſtribuendi vim inferat. Soloeciſmus, niſi tollitur, mollitur certe nota ἀνακολουθίας forma vel expleta ellipſi. Ceterum compara locum lib. 2. p. 104. f.

4) Deeſt verbum ἔχειν in Moſcov. Pariſ. et in Medic.

3.

ab Artemidoro, modo a pluribus aliis de reddenda ratione poſtularis; debes et nobis veniam dare, nec indigna-

Curetes. οὐ δυσχεραίνειν δεῖ, παρὰ τῶν τοιούτων μεταφέρουσι τὴν πολλὴν ἱστορίαν, ἐάν τι πταίωμεν, ἀλλ' ἀγαπᾶν, ἐὰν τὰ πλείω τῶν εἰρημένων ἑτέροις ἄμεινον λέγωμεν, ἢ τὰ παραλειφθέντα κατ' ἄγνοιαν προστιθῶμεν.

§. 6.

Περὶ δὲ [1] Κουρήτων ἔτι καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται, τὰ μὲν ἐγγυτέρω ὄντα τῆς περὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων ἱστορίας, τὰ δ' ἀπωτέρω· ἐγγυτέρω μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷα προείρηται, ὅτι τὴν χώραν, ἣ νῦν Αἰτωλία καλεῖται, Κουρῆτες ᾤκουν· ἐλθόν-

3. qui etiam habet συγγνώμη. At aegre defideratur, vel remotius a fuperiori δ.αδὼς fubpleatur. Συγγνώμην ἔχειν τινὶ eft quidem εἰδέναι, ut apud Demofth. in Nicoftrat. in. Ifocratem in Evagor. p. m. 450. et alibi. Cf. Reskii animadverfu ad Polyb. pag. 584. de utraque ratione, etfi Schweighaeufer. ad Polyb. Vol. 7. pag. 208. prius omnino ufu magis comprobatum cenfet. Sed τὸ ἔχειν tuentur reliqui etiam codices. Paullo poft Medic. 3. ἑτέρων, quia male ad praecedens εἰρημένων retulifiet. Tum Aldus ex crebra confufione παραληφθέντα, quod et in margine caftigaverat manus Victorii.

1) Mofcov. hic et alibi non recte Κερητῶν, cum defcendat a Κουρῆτες, vel, quod etiam aliqui volunt, a Κόρητες. Sic paullo poft etiam edd. dant Κορητῶν et Κορῆτιν edd. Parif. et Amftelod. Sed cf. ad Apollon. Rhod. 2, 1229. et Stephan. f. v. Κούρης In feq. ante τοιαῦτα abeft τὰ in Medic. 3. Parif. et Mofcov.

dignari nobis, magnam narrationis partem e talibus fcriptoribus transferentibus, ficubi labimur, immo benevole excipere, fi pleraque melius, quam ab aliis factum, explicamus, aut praeterita ignoratione aliorum ipfi apponimus.]

§. 6.

Porro autem de Curetibus etiam ea dicuntur, quae Aetolorum et Acarnanum hiftoriae alia magis, alia minus conveniant. Viciniora ei funt, qualia ante retulimus: Curetes eam regionem, quae nunc Aetolia dici-

ἐλθόντες δ' οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ Αἰτωλοῦ, [2] τούτους ἐξέβαλον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα, ὅτι τὴν Πλευρωνίαν ὑπὸ Κουρήτων οἰκουμένην, καὶ Κουρῆτιν προσαγορευομένην, Αἰολεῖς ἐπελθόντες ἀφείλοντο, τοὺς δὲ κατέχοντας ἐξέβαλον. Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι, τοὺς Κουρῆτας ἐν Χαλκίδι [3] συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Ληλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ [4] πολέμιοι τῆς κό- Curetes.

K 3 μης

2) Medic. 2. inverso etiam verborum ordine ἐξέβαλον αὐτούς. Sequentia verba τοὺς δὲ — συνοικῆσαι primum in eodem omissa, post addita sunt. Pro κατέχοντας idem etiam substituit Κουρῆτας.

3) Reddit hanc narrationis partem, paullo tamen inflexam, Eustathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 213. Scribit enim ὅτι ᾤκησαν post συνεχοῦς δὲ πολέμου ὄντος αὐτοῖς περὶ τοῦ Λιλαντίου (sic per ι, ut ad Il. 2, 537. p. m. 211.) πεδίου. Reddit etiam Schol. Horneji ad Il. 9, 525. qui idem habet οἰκῆσαι. At συνοικῆσαι cum Strabonis libris refert Schol. Villoisonii ad Il. 9, 525. p. 234. quod et probat Politus ad Eustathium T. 2. p. 588. Sic idem post pressius libros nostros sequitur; tantum πολεμοῦντας περὶ τοῦ Αἰλαντος (sic) πεδίου. Sic et Schol. Horneji. Cf. supra ad p. 447. Epitome p. 134. Hudſ. in edit. quidem Basil. περὶ τοῦ Ληλαντίου πεδίου.

4) Medic. 1. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi inepte πόλεμοι. Tum Casaubonn. omisso καὶ dederant δραττόμενοι τῆς ἔμπροσθεν αὐτοὺς, plane ut Eustathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 513. qui subiicit ὀπισθόκομοι γεγόνασι. Idem ad Il. 9, 528. p. m. 679. ἐπεὶ — τῆς κόμης αὐτῶν δραττόμενοι κατέσπων (sic) αὐτοὺς, ὄπισθεν τοῦ λοιποῦ ἐκόμων, κειρόμενοι τὰ ἔμπροσθεν. Schol. Villois. ad c. l. κομῶν δραττόμενοι κατέσπων αὐτοὺς

citur, inhabitasse: Aetolos autem, duce Aetolo, super venisse, eosque in Acarnaniam expulisse: item haec, Pleuroniam a Curetibus habitatam fuisse, et Curetidem dictam: Aeolenses vero supervenientes eam, pulsis incolis, obtinuisse. Archemachus Euboënsis Curetas ait Chalcidem incoluisse, cumque continenter de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos coma hostes appre-

Curetes. μης ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσπων, ὄπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ᾽ ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρῆτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι· [5] μετοικῆσαι δ᾽ εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία· [6] τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ Ἀχελώου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι. Ἔνιοι δ᾽ ἀπὸ ἥρωος τοὔνομα σχεῖν ἑκάτερον τὸ φῦλον· οἱ δ᾽ ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου τοὺς

αὐτοὺς (quo ordine duo haec verba etiam reddit Mofcov.) αὐτοὺς ὀπισθοκόμους γενέσθαι· (hactenus confentit etiam Schol. Horneji c. l.) διὸ Κουρῆτας. Ex quibus adparet, hac ftructura eos illa verba inveniffe, nifi tamquam elegantiorem alteram effinxiffe aliquis malit. Vulgata quidem a Noftro non eft aliena. Poft ante αὐτοὺς edd. Aldi, Hopperi omiferunt καί.

5) Euftathius ad Homer. Il. 9, c. l. κατασχόντες δέ γε ὕστερον τὰ πέραν Ἀχελώου ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ Πλευρῶνα, καὶ μείναντες ἄκουροι, ἐκλήθησαν Ἀκαρνᾶνες. Propius Schol. Villoif. c. l. κατοικοῦντας δὲ εἰς Αἰτωλίαν et cet. Sic et Schol. Horneji; tantum φυλάσσειν male pro φυλάττειν, et ὠνόμαζον pro κληθῆναι. Pro Πλευρῶνα Mss. Cafaubb. Πλευρωνίαν, quod fequentia minus aeque ferunt. Nec ex meis libris ullus adfentitur, nec invenerunt Homeri Scholiaftae.

6) Particulam δὲ ignorant Medicei codices 1. 2. 3. Mofcov. et Schol. Villoif. c. l. cum edd. Aldi, Hopperi. Melius adeft. Paullo inferius Πλευρῶνος absque articulo ex Noftro repetit Euftathius ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 26.

apprehenderent et profternerent, comam alere in occipite, radere finciput inftituiffe: atque adeo Curetas a Kura, quae eft tonfura, dictos: migraviffe autem in Aetoliam, et loca circa Pleuronem obtinuiffe. Eos autem, qui trans Acheloum habitabant, quia caput non tonderent, Acarnanas dictos fuiffe. Alii, utramque gentem fuum ab heroë aliquo nomen habuiffe, putant. Sunt, qui e Curio monte Curetas appellatos velint, qui eft fupra

τοὺς Κουρῆτας ὀνομασθῆναι, τῦ ὑπερκειμένου τῆς Curetes.
Πλευρῶνος· εἶναί τε Φῦλόν τι Αἰτωλικὸν τῦτο, ὡς
[7] Ὀφιεῖς, καὶ Ἀγραίους, καὶ Εὐρυτᾶνας, καὶ ἄλλα πλείω. Ὡς δ' εἴρηται, τῆς Αἰτωλίας δίχα διῃρημένης, τὰ μὲν περὶ Καλυδῶνα τὸν Οἰνέα ἔχειν φασί· τῆς δὲ Πλευρωνίας μέρος μέν τι, καὶ τοὺς
[8] Πορθαονίδας ἔχειν τοὺς περὶ τὸν Ἄγριον, [9] εἴπερ

 ᾤκεον

7) Perſuaſum habeo, locum eſſe corruptum. Cenſeo autem eſſe legendum ὡς Ὀφιεῖς καὶ Ἀγραίυς καὶ Εὐρυτᾶνας. Confirmat hanc emendationem ſuperior locus p. 451. in. ubi ſimillime gentes Aetoliae aliquot recenſentur. Ὁ δὲ Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Βωμιαίων ἐν Ὀφιεῦσιν, Αἰτωλικῷ ἔθνει, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι, καὶ Κυρῆτες, καὶ ἄλλοι. *Caſaubonus.* Ita etiam ex ſuis Msstis idem adfert, quibus ſuffragantur ex meis Pariſ. Vaticani duo et Medic. 3. itaque (*Ophienſes*) recte vertit Guarinus; reliqui Σωφιεῖς cum editionibus; Venet. Σοφιεῖς. Probarunt, quod ipſa res perſuadebat, Caſauboni emendationem, vel ſimpliciter Ὀφιεῖς hinc retulerunt Ortelius in theſ. Geogr. ſ. v. *Sophienſes*, Palmerius in Gr. ant. 4, 5. p. 434. ubi de iis expoſuit, Holſten. ad Stephanum p. 122. — Sic Ὀφιεῖς cum Eurytanibus aliisque conjungit ſupra Strabo c. l. et cum Eurytanibus Thucydides 3, 94. etſi hic Ὀφιονεῖς vocat. Vitium natum eſt, ut ſaepe, ex confinio ejus literae, quae repetita adhaeſit. Tum Εὐρυτᾶνας pro Εὐρυτάνας dedi etiam hic, quod recte praeivit Moſcov. Cf. ſupra p. 451. in. Denique Medic. 3. haec nomina in caſu recto effert, quod etiam ferri poſſit.

8) Pariſ. Παρθαωνίδας et ſupra p. 463. in. Πορθαονίδας; Moſcov. Πορθειονίδας et in margine Παρθαονίδας, quod habent alii codices cum edd. Duplex in primis ſcripturae diſcrepantia hujus nominis cum patronymicis a Msstis objicitur, quae primam ſyllabam adficit. Plerique enim ſcri-

pra Pleuronem ſitus, et eſſe eos Aetolicam gentem, quales ſunt etiam Ophienſes, Agraei, Eurytanes et plures. Diviſa autem, ut docuimus, Aetolia in duas partes, quae circa Calydonem erant, Oeneum tenuiſſe aiunt. Pleuroniae quoque partem Porthaonidas et Agrium cum ſuis habuiſſe, qui quidem

Ur-

Curetes. p. 466.

ᾤκεον ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

Ἐπικρατεῖν μέν τοι Θέστιον τῆς Πλευρωνίας, τὸν πενθερὸν [10] τȣ̃ Οἰνέως, Ἀλθαίας δὲ πατέρα, ἡγέμενον

bunt Παρθάων, et ut Strabo hic et alibi vulgo, ſic Apollodorus (ante Heynium) 1, 7, 10. Pauſanias 4, 35. in. (ubi Moſcov. etiam dat ο cum Aldo) Hyginus fab. 14. p. 48. (cum variatione) item fab. 129. 175. 239. et multi auctores Latini alii, quorum loca indicavit Verheyk ad Antonin. Liberal. cap. 2. p. 12. Per ο paſſim producunt codices et viri docti, moti in primis Homeri auctoritate Il. 14, 115. qui Agrii patrem Πορθέα vocat, quem eundem fuiſſe, excitato Homeri loco hic et ſupra pag. 463. aperte profitetur Strabo, et uſus auctorum in duplici multorum nominum terminatione ſuadet, quorum exempla dabit Verheyk c. l. et quos memoravit. Ille autem omnino prolixius de ſcriptura hujus nominis diſſeruit cum Heinſio ad Ovidii Metam. 8, 541. Cf. praeterea Sylburg. ad Pauſan. 4, 35. p. 367. et Heyne ad Apollodor. p. m. 112. ante quem ibi etiam Galeus malebat Πορθάονα. Cum graviſſima adſit Homeri auctoritas, eamque ſimul libi ſuſtineant, non temerarium viſum eſt, et hic et ſupra per ο ſcribere.

9) Moſcov. Medic. 3. Venet. Pariſ. εἴπερ, pro οἵπερ, quod legitur in aliis. Prius praeferendum putavi, quia Strabo hic de poſteris infert, quod de Porthei filiis adfirmat Homerus Il. 14, 116. In ipſo Homeri verſu vitioſe ed. Xyl. vulgavit ἀπεινῇ.

10) Ita codices, quod ex editoribus poſuit etiam Xylander et certe in nota ſubjecta Caſaubonus. Res ex Apollodoro 1, 8, 1. et Hygino fab. 129. conſtat. Cf. etiam Schol. Villoiſonii ad Homer. Il. 9, 531. Vulgatum aliorum editorum τῶν Οἰνέως ſenſu caret in hoc nexu. Ceterum plenius haec adfert epitome p. 134. Hudſ. ὁ Θέστιος πενθερὸς ἦν Τυνδάρεῳ τε καὶ Οἰνέως, πατὴρ Λήδας τε καὶ Ἀλθαίας; in quo conſentiunt etiam Apollodor. 3, 10, 5. et Hyginus fab. 75. Poſt Aldus, Hopperus prave ἡγȣμένων, quod forte referrent ad receptum τῶν Οἰνέως.

Urbem Pleuronem et celſam Calydona tenebant.

Tamen Pleuroniam occupatam fuiſſe a Theſtio, Oenei ſocero, Althaeae patre, duce

μενον τῶν Κουρήτων· πολέμου δ' [11] ἐμπεσόντος τοῖς Curetes. Θεστιάδαις πρὸς Οἰνέα καὶ Μελέαγρον, ὁ μὲν ποιητὴς ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι, κατὰ τὴν περὶ τῦ κάπρου μυθολογίαν, ὡς δὲ τὸ εἰκὸς, περὶ μέρος τῆς χώρας· [12] ὕτω δὴ λέγεται·

Κυρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ [13] μενεχάρμαι.

Ταῦτα μὲν τὰ ἐγγυτέρω.

K 5 §. 7.

11) Parif. ἐκπεσόντος, et deinceps Θεστιάδες; utrumque perperam. Ante voces ὁ μὲν Cafaubonus malit ex libris fuis inferere ὡς, quod utique interjectae adpofitionis indicium praefert. At cum nullus meorum adjuvet, poffunt haec Homeri verba Il. 9, 544. etiam fic nude parenthefi includi. Tum vero ut cum fequ. ὡς δὲ nexus contineatur, pro καὶ τὴν — uti vulgo legitur, ex Cafaubb. Medic. 1, 2. 3. Veneto, Mofc. Parif. forte etiam Vaticanis (fparfim omnino confultis) reponi debet κατὰ τὴν — Pro δέρματι operarum negligentia ed. Xyl. γέρματι. Ante κάπρυ articulus in Medic. 3. abeft. Tum idem dat μέρυς pro μέρος reliquorum, quod fic inepte cum verbis περὶ κάπρυ cohaerere voluit.

12) Cafaubonn. ὅπερ ὕτω δή. Mei omnes cum edd. fine illo augmento ὕτω δὴ λέγεται; tantum Mofcov. ὕτω διαλέγεται. Si praecedentia parenthefi concludantur, cohaerent haec cum fuperioribus ad Μελέαγρον, et verfus utique defideratur, quem tamen ex margine infertum fupicatur Heyne ad Homer. Il. 9, 525.

13) Sic Medic. 1. 2. 3. Mofcov. Parif. quod, cum ferant ipfi Homerici libri c. l. et fupra p. 463. Nofter inde repetierit, recepi. Vulgo legitur μενέχαρμοι, quod quidem fimpliciter damnari nequit, quippe ab ipfo Homero alibi (Il. 14, 376.) probatum.

te Curetum. Cum autem incidiffet Theftiadis bellum contra Oeneum et Meleagrum de parte, ut apparet, regionis: (poëta caufam belli fuiffe caput apri et exuvium dicit, ad Calydonii apri fabulam alludens) ita fcribitur:

Pugnabant Curetes et Aetoli armipotentes.

Haec ergo funt viciniora.

§. 7.

Curetes. §. 7.

Τὰ δ' ἀποτέρω τῆς ὑποθέσεως [1] ταύτης, ἄλλως δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν εἰς ταὐτὸν ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἀγόμενα, ἅπερ Κουρητικὰ μὲν καὶ περὶ Κουρήτων λέγεται, ὁμοίως [2] ὥσπερ καὶ τὰ περὶ τῶν τὴν Αἰτωλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκησάντων, ἐκείνων μὲν διαφέρει, ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ περὶ Σατύρων, καὶ Σειληνῶν, καὶ Βακχῶν, καὶ Τιτύρων λόγῳ· τούτους γάρ τινας δαίμονας, ἢ [3] προπόλους θεῶν τοὺς Κουρῆτάς φασιν οἱ [4] παραδόντες τὰ Κρητικὰ καὶ τὰ

1) Casaubonn. ταύτης ἄλλως μέν; Vaticanus uterque, Medic. 3. Moscov. Paris. ταύτης; Medic. ταῦτα, corr. ταύτης; reliqui cum edd. constanter ταῦτα, sic ut Ald. Hopper. Xyl. post ὑποθέσεως etiam incisum minus ponant. At ταῦτα minus bene ad praecedentia et sequentia transferri potest juxta positum; immo ταύτης bene cum ὑποθέσεως nectitur sic, ut verba sequentia ἐκείνων μὲν διαφέρει, ἔοικε — in apodosi subjiciantur.

2) Venet. ὡς περί. Post idem, Medic. 3. Moscov. ἐκείνῳ. Deinde Medic. 2. διαφέρειν. Tum ante Βακχῶν Moscov. Venet. Paris. Medic. 1. 2. 3. cum Aldo, Hoppero, Xyl. apte in hoc nexu ponunt καί, quod exsulat in utraque Casauboni editione una cum vocibus καὶ Σειληνῶν, quas quidem posteriores duas addidit auctor ed. Amstelod. Recepi illud καί.

3) Ita Moscov. Medic. 3. Paris. optimi; alii cum editionibus προσπόλους, ut p. 468. Vid. paullo inferius.

4) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. Paris. παραδόντες, quod dedi tot Msstis, cum aptior etiam nexus sustineat. In ipsa narrationis serie turbat particula praecedens δέ, etsi in

§. 7.

Remotiora ab instituto sunt ea, quae ob vocis ambiguitatem huc referuntur Curetica et de Curetibus: quasi vero ad hos pertineat, qui Aetoliam et Acarnaniam incolebant: cum ab iis aliena, similiora sint eorum, quae de Satyris, Silenis, Bacchis, et Tityris feruntur: tales quosdam genios administrosue deorum Curetes faciunt. Qui vero Cretenses res tradide-

α Φρύγια, ἱερουργίαις τισὶν [5] ἐμπεπλεγμένα Curetes. αῖς μὲν μυστικαῖς, ταῖς δ' ἄλλαις περί τε τὴν ῦ Διὸς παιδοτροφίαν [6] τὴν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ οὺς τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν ὀργιασμοὺς ἐν τῇ Φρυ-ία, καὶ τοῖς περὶ τὴν Ἴδην τὴν Τρωϊκὴν τόποις. ᾿οσαύτη δ' ἐστὶν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ποικιλία, [7] ῶν μὲν [8] τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κουρῆσι τοὺς Κορύ-βαν-

n omnibus libris adparet, quia nihil, quod illi respon-eat, subjicitur. Removi igitur, uti suaserant Tyrwhittus n conjecturis in Strabonem p. m. 37. et Heyne in com-ientatt. Societ. Goetting. Vol. 8. p. 5. not. e. unde fa-ilius verba fluunt Post vox τισὶν deest in Medic. 2.

5) Ita Casaubonn. Moscov. Vaticani, Paris. Medic. 3. ec aliter invenit primus interpres, quia Latine effert: *es Cretenses — implicitas.* Probarunt etiam hanc formam Tyrwhittus et Heyne c. c. l. l. addicente ipso nexu. Nempe ceteri librarii cum editoribus posuerunt ἐμπεπλεγ-μένοι, quod referrent ad παραδιδόντες s. παραδόντες. Nullam amen hic vel varietatem lectionis ex eodem codice Pa-is. vel emendationem adposuit St. Croix in recherches ur les mystères p. 561. Pro ἄλλως dedi praeterea ex Me-lic. 3. ἄλλαις, quod sic propius respondet τῷ μυστικαῖς.

6) Ald. Hopper. Xyl. τῶν ἐν — inepte ad nexum. An-e Κρήτῃ articulus abest in Mosc. Paris. Medic. 1. 2. 3. Commode, sed non necessario, cum in primis subjunga-ur ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

7) Moscov. Paris. τοῖς μὲν, ut cum λόγοις connectere-ur. At concinnior nexus et obpositio τῶν δὲ vulgatam liorum formam facile tuentur.

8) Medic. 2. ἐν αὐτοῖς. Perperam. Pro τοῖς Κουρῆσι Me-lic. 3. Κουρήταις, quasi a Κουρῆται, ut supra p. 465. m. ali-quae edd. ad eam formam ferunt Κουρητῶν. At in termi-natio-

diderunt Phrygiasque, ii quibusdam sacris ministeriis implicant Curetes cum arca-nis, tum aliis de Jovis in Cre-ta educatione puerili, et Matris Deûm sacrificiis in Phrygia ac locis circa Idam, Trojae montem. Tanta est diversitas istarum narratio-num, cum alii Curetas, Co-rybantas, Cabiros, Idaeos Dactylos, Telchinas eos-dem

Curetes. βαντας, καὶ Καβείρους, καὶ Ἰδαίους Δακτύλους καὶ Τελχῖνας ἀποφαινόντων· τῶν δὲ, συγγενεῖ ἀλλήλων, καὶ μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλοι διαφορὰς [9] διαστελλομένων· [10] ὥστε, ὡς τύπῳ εἰπεῖ κα

natione in ες consentiunt auctores, et diserte a Κύρης de rivat Eustathius ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679. et hin Κουρήτεσσι dixerunt Homerus Il. 9, 547. et Apollon. Rhod 4, 123. In accentu tantum libri editi discrepant, et qui dam retrahunt in antepenultimam, veluti apud Callimach in Jov. v. 52. ubi aliorum etiam auctorum loca produ cuntur. At Κουρῆτες et Κούρητες ipso sensu ita differre mo nent Grammatici, ut illi sint Pleuroniae incolae, hi ju venes et Cretensium gens, et sic pro νέοι ponit Homer Il. 19, 193. 248. Sed cf. Eustath. c. l. Hesychius et Apol lon. in Lex. Hom. h. v. Etymol. M. p. 534. et quae no tavit Heyne ad Homerum Il. 19, 193. ex Nostro etiam p. 648. Hi nostri Κουρῆτες scribuntur a plerisque, ut do cent loca a Munckero ad Hygin. fab. 139. aliisque con gesta, etsi Suidas utroque sensu in editis quidem Κουρῆται tantum agnoscit. In sequ. Medic. 1. alio ordine πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν.

9) Sic pro διαστελλόντων, quod volunt editiones, Casau bonn. Medic. 1. 2. (ex corr. uterque) 3. Moscov. Paris Vaticani, Ven. idque praefert Casaubonus et probat Hey ne p. 8. c. l. not. h. Sic supra Noster p. 453. et saepe alibi. Auscultavi igitur Msstis. Vulgatum contra reliquit Tyrwhittus.

10) Sic pro vulgato omnium librorum ὡς δὲ emendat Heyne c. l. et καὶ ante τὸ πλέον extrudit; tum sublatis incisis mediis, quae post διαστελλομένων, κοινοποιεῖσθαι et πλεῖα vulgo ponuntur, proxime illa refert ad κοινοποιεῖσθαι, quo quidem nexu facilius fluit oratio, quam si cum Tyrwhitto retineas ὡς δὲ τύπῳ εἰπεῖν (quae formula, ut ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, εἰπεῖν et similes, rectae et stabili orationi inseri solet) et infra pro διακόνων καὶ posueris διακόνων, ὥστε καὶ τὰ ἱερὰ — Praetuli igitur eam Heynii rationem, quia sic sententia loci melius constat, minima etiam facta mutatione.

dem censeant; alii cognatos inter se, et exilibus differentiis. Ut in summa dicam, ab omnibus furore quodam divino correpti et bacchantes describuntur, qu arma

ὶ κατὰ τὸ πλέον ἅπαντας ἐνθουσιαστικούς τι- Curetes.
ς καὶ Βακχικούς, καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θο-
ύβου καὶ [11] ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπά-
ων, καὶ ὅπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ καὶ βοῆς ἐκπλήτ-
οντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων
, καὶ τὰ ἱερὰ, τρόπον τινὰ κοινοποιεῖσθαι ταῦ-
ά τε καὶ τῶν Σαμοθρᾳκῶν, καὶ τὰ ἐν Λήμνῳ,
ὶ ἄλλα πλείω· διὰ τὸ τοὺς [12] προπόλους λέ-
εσθαι τοὺς αὐτούς. Ἔστι μὲν οὖν θεολογικὸς
[13] πᾶς

. Sed et ὥστε olim jam legendum viderat Barthius ad atium Tom. 3. p. 148. vulgari tantum distinctione ser-ta. Forte alterum ὡς absorptum est a vicino, sic ut gendum videatur ὥστε, ὡς τύπῳ εἰπεῖν — In sequ. κατὰ πλέον, nisi operarum est vitium, minus placet, quam ulgatum κατὰ τὸ πλέον. Post pro ἅπαντας, quod structurae io postulat, Moscov. ἅπαντες.

11) Eustathius, qui hunc locum ad Homer. Il. 9, 525. m. 679, 33. repetit, habet ψόφῳ, κυμβάλων καὶ τυμπάνων, ὶ ὅπλων, καὶ αὐλῶν ἐκπλήττειν.

12) Sic pro προσπόλους Casaubonn. Medic. 3. Moscov. enet. ut supra cum Eustathio p. m. 679, 43. c. l. quae riatio etiam in hac compositione passim notatur, ut in ripidis Hel. v. 576. Cf. et infra p. 468. sq. et p. 471. Si sensum spectes, parum utraque vox discrepat, ut ad-ret ex interpretatione utriusque apud Hesychium Tom. p. 1039. et 1059. ubi cf. a viris doctis notata, et quos udant. Addi potest Eustathius ad Homer. Il. 6, 286. m. 502. m. Videtur tamen πρόσπολος latius patere et hominum ministeria referri, alterum Deorum templa cultum respicere, quare et hoc, non illud, saepe po-nitur

mata saltatione cum tu-multu et strepitu, tintinna-lis, tympanis, armis, ti-a, et clamore in sacris ri-ous perterreant homines b administrorum specie: que haec sacra quodammodo communia habere pleraque censentur cum Samothraciis, Lemniis aliisque compluribus: ideo quod iidem eorum sacrorum ministri ferebantur. Tota ista con-

Curetes.[13] πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ἐπισκέψεως, καὶ ὀ ἀλλότριος τῆς τῦ Φιλοσόφυ θεωρίας.

§. 8.

[1] Ἐπειδὴ δὲ ὁμωνυμία τῶν Κουρήτων καὶ ἱςορικοὶ συνήγαγον εἰς ἓν τὰ ἀνόμοια οὐδ' [2] ἀ αὐτ

nitur pro νεωκόρος, ut ex Herodoto diserte notat Suida προφήτης; διακόνυς antea dixit. Dare igitur volui hoc opt mis Msstis. Antea vitiose Λίμνῳ Ald. et Hopper.

13) Excidit πᾶς in Veneto. Post pro θεωρίας Casa bonn. habent ἐπιθεωρίας, quod nomen ignorant Lexi nostra; et pro ἐπισκέψεως male ante Casauboni correcti nem legebatur ἐπισκήψεως.

1) Medic. 2. Ἐπεὶ δέ; Medic. 3. Ἐπεὶ δ' ἡ. Tum, supra p. 465. m. in editis, sic et hic in Moscov. legit Κυρητῶν.

2) Particula ἂν incertam habet sedem. Quidam eni codices, in iis Paris. praeponunt vocabulo αὐτός; alii, Medic. 3. Vatic. 173. rejiciunt post ὀκνήσαιμ' cum ed Xylandri et prima Casauboni; edd. Paris. et Amstelo plane omittunt; bis ponunt post οὐδ' et ὀκνήσαιμ' Medi 1. 2. Vatic. 174. Venet. Moscov. et edd. Aldi et Ho peri, cujusmodi exempla ex aliis auctoribus subministr bit Viger. de idiotism. Gr. L. p. 467. sq. ed. Zeunii ex Xenophonte Sturzius in Lex. Xenoph. Vol. 1. p. 17 Xenoph. Cyrop. 1, 2, 3. legit Hutchins. οἱ ἂν δοκῶσι — ἀποδεικνύναι. Zeune in posteriori loco omittit, ut Weisk Schneider. Fischer ad c. l. retineri vult, quia sic praese habeat vim futuri, ut passim ἂν c. praesenti. Cf. 1, 6, 1 ἂν ποιεῖν. Cum liberum dent codices arbitrium, negatio οὐδ' subjeci, quod fieri solet, nisi forte potius geminar dum fuisset.

consideratio ad theologiam pertinet, neque a contemplatione philosophica est aliena.

§. 8.

Quoniam autem ob amb guitatem vocabuli Curetu historici etiam in unum co dux

αὐτὸς ὀκνήσαιμ' εἰπεῖν περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλέον ἐν [3] παρεκβάσει, προσθεὶς τὸν οἰκεῖον [4] τῇ ἱστορίᾳ Φυσικὸν λόγον. Καίτοί τινες καὶ συνοικειοῦν βούλονται ταῦτ' ἐκείνοις· καὶ τυχὸν ἴσως ἔχονταί [5] τινος πιθανοῦ· θηλυστολοῦντας γὰρ, ὡς αἱ κόραι, τοὔνομα σχεῖν τοῦτο τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν φασίν· εἶναι γάρ καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι· καὶ Ἰάονας [6] ἑλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ τοὺς περὶ Curetes. p. 46

3) Parif. non male παρεκβάσει.

4) Mofcov. τῆς ἱστορίας, ut et alibi paffim οἰκεῖος cum genitivo conftruitur. Sic infra lib. 11. p. 493. m. f. 526. in. — Sed alii omnes in dativo perftant, qui et paullo poft additur, et in eodem nexu lib. 7. p. 303. f. (p. 373.) τῷ λόγῳ lib. 1. p. 48. f. (p. 131.)

5) Omiffum eft hoc vocabulum in Medic. 2. Poft Medic. 3. habet τοῦτο ταὐτό; Parif. Mofcov. τοῖς pro τῆς. At vulgata lectio moveri non poteft. Non enim Curetes Aetolicorum populorum nomen nacti funt, fed contra, ut infra repetit.

6) Aldus ἑλκεχίτονας; Xyl. ἑλκεχιτώνως, operarum negligentia. Sed fubit gravius, quod Berkelius ad Stephanum p. 74. lacunam in hac Strabonis narratione factam fufpicatur, quam ex Stephano, qui aperte Strabonem f. v. Ακαρνανία reddit, expleri fic poffe putat: εἰρῆσθαι καὶ κρώβυλον καὶ τέττιγα ἐμπλεχθῆναι, καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν — At fine codicibus quidquam moliri non audeo, cum in iis ne veftigium quidem fubplementi illius adpareat, et aliunde haec a Stephano admifceri potuerint.

duxerunt, quae difcrepantia funt: ipfe quoque haud gravabor, per digreffionem plura de iis dicere, rationem naturalem, utpote congruentem huc, hiftoriae adiiciens. Non defunt quidem, qui haec illis accommodanda opinentur: ac fortaffis fequuntur quidpiam probabile. Aiunt enim, Aetolicos Curetas hoc nomine affectos, quod puellarum (quae Kurae appellarentur Graece) in morem muliebres veftes gererent: tale nimirum quoddam viguiffe ftudium apud Graecos, indeque Iones

Curetes. περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους, ὅτ' [7] ἐξήεσαν εἰς τὴν μάχην, καταφρονηθῆναι λέγουσιν ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐν δὲ τῇ μάχῃ θαυμασθῆναι. Ἁπλῶς δ' ἡ περὶ τὰς κόμας φιλοτεχνία συνέστηκε περί τε θρέψιν καὶ κουρὰν τριχός· ἄμφω δὲ [8] κόραις καὶ κόροις ἐστὶν οἰκεῖα· ὥστε πλεοναχῶς τὸ [9] ἐτυμολογεῖν τοὺς Κουρῆτας ἐν εὐπόρῳ κεῖται. Εἰκὸς δὲ καὶ τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν ὑπὸ τῶν ἠσκημένων οὕτω περὶ κόμην καὶ στολὴν πρῶτον εἰσαχθεῖσαν ἐκείνων [9*] Κουρήτων καλουμένων, παρασχεῖν πρόφασιν καὶ τοῖς

7) Vulgo ἐξίασιν. Casaubonn. Medic. 3. Vaticani, Parif. ἐξίεσαν; Moscov. Planudes, hic ex longo silentio vocalis factus, ἐξήεσαν cum Stephano c. l. unde hoc praetuli tamquam rectius non folum, fed et aptius in hoc nexu. Cf. de hac forma Schol. Platon. p. 161. ed. Ruhnken. Sic et alibi Nofter, ut lib. 9. p. 419. fq. (p. m. 503. 505.) De utraque fcriptura differuit Fifcher. ad Welleri Grammat. Gr. P. 2. p. 505.

8) Καὶ, quod vulgo voci κόραις praemittebatur, abeft in Mofcov. Medic. 1. 2. 3. Ven. Parif. quibus praeeuntibus omifi, etfi per fe ftare poffit. Tum pro ἐστὶν Medic. 3. fert εἰσὶν, qualia etiam alibi in fimili nexu occurrunt.

9) Sic cum epitome libri plerique; nempe Medic. 1. 2. 3. volunt ἑτοιμολογεῖν, unde forfitan factum eft, ut omnes fere codices, etiam Cafauboniani, fubjicerent τοῖς Κουρῆσι; tantum Medicei 1. 2. in vulgata lectione τοὺς Κουρῆτας confentiunt, quam probandam putavi, cum verbum ἑτοι-

nes dictos ftolitrahos: et Leonidam cum fuis, quia in pugnam pexis capillis exierunt, contemtos fuiffe a Perfis, admirationi autem habitos in proelio. Simpliciter autem comae artificiofa tractatio in alenda ea et tondenda haeret: quae pueris et puellis funt propria: itaque in promptu eft, varias vocis Curetum origines adferre. Probabile eft, etiam, armatam faltationem ab ita comtis et veftitis initio introductam, qui Curetes dicerentur,

τοῖς [10] στρατιωτικωτέροις ἑτέρων καὶ τὸν βίον ἐνόπλιον Curetes. ἔχουσιν· ὥσθ' ὁμωνύμως καὶ αὐτοὺς Κουρῆτας λεχθῆναι, τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ λέγω, καὶ Αἰτωλίᾳ, καὶ Ἀκαρνανίᾳ. Καὶ Ὅμηρος δὲ τοὺς νέους στρατιώτας οὕτω προσηγόρευσε·

[11] Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν·
Δῶρα θοῆς παρὰ νηὸς ἐνεγκεῖν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζοὶ ὑπέστημεν. —

καὶ

τοιμολογεῖν dubiae sit fidei, nec de Curetibus apte hic ponatur, in quorum originem nominisque causam data opera Strabo inquirit. Et sic paullo post ἐτυμολογία reddit, unde vulgata lectio magis adstruitur, etsi et ibi Medic. 3. ex corr. substituit ἑτοιμολογίας.

9*) Pro vulgato Κουρητῶν, ut supra et paullo post editum exstat, de quo dictum est.

10) Ante Casaubonum στρατιωκοτέροις, qui ex Msstis et linguae usu sic emendavit. In sequ. distinctioris expositionis causa ex Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. ante verba τὸν βίον inserui καὶ, quod forte crebrior, molestior etiam ejus recursus, ut negligeretur, effecit. Interposuit etiam Penzelius cum vetere interprete.

11) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. cum Aldo, Hoppero praeponunt καὶ, sine causa et moleste. Pro Κουρῆτας Mosc. dat Κουρῆτας; voluit forte Κούρητας, uti nunc reposui, motus non solum Homericis libris Il. 19, 193. et 248. sed et ipso sensu. Quippe in Homero nomen est non proprium, sed adpellativum, quo in exquirenda proprii nominis origine usus est Strabo. Cf. supra ad p. 466. Pro Παναχαιῶν Paris. παρ' Ἀχαιῶν. Sed, ut ne quid dicam de usu particulae, Παναχαιοὶ, ut Πανέλληνες, satis ex Homero aliis locis noti sunt. Pro ὅσσ' invito metro Medic. 3. ὅσ',

erentur, ansam praebuisse iis, qui vitam in armis degerent, bellicosiores, ut communi voce Curetes et ipsi dicerentur: de iis loquor, qui in Euboea fuerunt, in Aetolia, in Acarnania.

Quin et Homerus iuvenes milites sic notat:

Dilige praestantes reliquis Curetas Achivis,
Qui celeri ex navi portent, quae munera Achilli
Hesterno promissa die —

Curetes. καὶ πάλιν,

— Δῶρα φέρον κούρητες [12] Ἀχαιοί.

[13] Περὶ μὲν οὖν τῆς τῶν Κουρήτων ἐτυμολογίας ταῦτα. Ἡ δὲ [14] ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ στρατιωτικὴ

ὅσ'; Aldus, Hoppet. invitis libris, etiam Homericis, ὡς, opinor, pro ὡς, et pro Ἀχιλῆϊ Medic. 3. Ἀχηλῆϊ. Medic. 1. 2. Ἀχιλλῆϊ. Praeterea nulla hic objicitur in libris varietas. At objicitur ex libris Homericis, qui duo posteriores versus sic efferunt: Δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεγκέμεν (ante Heynium ἐνεικέμεν reluctante Grammatica) ὅσσ' Ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν. Ἐνεγκέμεν Homericum est hic magis probandum, quod deinceps jungitur ἀγέμεν. At χθιζὸ ad Homerum transtulerim, quippe a quo nec doctior haec inversio aliena est. Cf. Il. 1, 424. in hoc ipso vocabulo.

12) Sic omnes libri. In Homero Il. 19, 248. legitur Ἀχαιῶν eadem codicum constantia praeter unum, qui cum Strabonis lectione consentit.

13) Hic locus si cum epitomis [p. 135. Hudf.] comparetur et consideretur penitius, videbitur non esse integer, et excidisse de saltatione Merionis in armis mentio quae est apud Homerum in Iliade π. 617. *Xylander* Deesse aliquid ex epitome recte colligas. *Casaubonus* Tum vero etiam supra in narratione de apro Calydonio mutatus est Strabo, ubi epitome versum Homeri ex Il. 9, 454. subjungit. Videntur haec, etsi manifesta hiant lacunarum indicia in ipso Strabonis contextu, ambitiosae ostentationi epitomatoris condonanda esse.

14) Moscov. ἐν ὅπλοις; illud reliqui codices cum editionibus, Eustathio ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 41 et aliis auctoribus et Nostro paullo ante et infra p. 473 in. 489. f. ut p. 468. ἐνόπλιος χορεία, pro quo ἔνοπλος ὄρχησις dicitur a Schol. Pindari ad Pyth. 2, 127. — Vulgata igitur lectio deferi non debet, etsi ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις ὄρχησις dici omnino recte potest et dicitur a Platone in Cratylo p. 177. Bipont. Dionys. Hal. 7, 72. —

et rursum,

— *munera portabant Curetes Achivi.*

Haec de origine Curetum. Illa autem in armis saltatio militaris et Pyrrhiche; quo decl.

κή, [15] καὶ ἡ πυῤῥίχη· δηλοῖ [16] δὲ καὶ ὁ Πύῤῥιχος, ὅν φασιν εὑρετὴν εἶναι τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως τῶν νέων [17] καὶ τὰ στρατιωτικά. Curetes.

15) Lege ἡ καὶ πυῤῥίχη. *Casaubonus.* Omnes libri in recepta verborum lectione perſiſtunt, quam et tuetur prolixa diſputatione Salmaſ. ad Solin. cap. 11. f. 17. p. m. 120. ſic ut Strabo dixerit, Curetas eam ſaltationem primos ſaltaſſe, Pyrrhichum poſtea in ordinem et artis formam redegiſſe, uti et refert Euſtathius c. l. Satis quidem argute. Ἐνόπλιον ὄρχησιν diſerte vocat πυῤῥίχην Dionyſ. Hal. c. l. contra Plinius lib. 7, 57. f. 56. *ſaltationem armatam,* inquit, *Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Sed cf. nunc Athenaeus 14, 7. p. 630. Harduin. ad Plin. c. l. Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 8. et Mercurialis de arte gymnaſt. 2, 7. Forte ex adpoſitione et ſic pro αὐτὴ explicari poteſt. Pariſ. ante στρατιωτικὴ interponit ἡ, quam voculam contra ante πυῤῥίχη omittunt edd. Aldi, Hopperi et Xyl. Forte etiam ἡ prius a proximo in στρατιωτικὴ abſorptum, uti contra p. 471. m. ex σαμβύκη repetitum, etſi tunc alterum ἡ offendit. St. Croix ſur les myſtères p. 562. ex Pariſ. ſic legere mavult: ἡ δὲ ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ πυῤῥίχη δηλοῖ, καὶ ὁ — Equidem, expenſis omnibus, quod duplici ratione armatam ſaltationem ſpectari ſequentia indicant, in priori parte Pariſienſem reddidi.

16) Abeſt δὲ in Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. Tum pro vulgato Πυῤῥίχιος in Medic. 1. 2. 3. Pariſ. recte ſcribitur Πύῤῥιχος, uti eum vocant Athenaeus 14, 7. p. 630. Pollux 4, 14. f. 99. Heſychius ſ. v. πυῤῥιχίζειν, aliique. Similis nominum in terminatione variatio notata eſt ad lib. 9. p. 438. extr. (p. m. 639.) Pro φασὶν edd. Aldi, Hopperi inepte φησὶν, quae commutatio non eſt infrequens. Cf. ad lib. 8. p. 384. f. (p. m. 194. n. 6.) Sic poſt eaedem vitioſe ἀσμήσεως pro ἀσκήσεως, quae taedet memorare.

17) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Pariſ. edd. Aldi, Hopperi καὶ τά. Vulgatam praetulit, opinor, Venetus, expreſſit Guarinus, primus repoſuit Xylander ſenſu ſuo, vel Guarini exemplo ductus, unde perſtitit. Equidem tot codicum vocibus haud temere in aperta dictione effuſis

declarat Pyrrhichus, quem auctorem illius adoleſcentum exercitationis ferunt, et ratio militaris.

Θεολογούμενα.

§. 9.

Τὸ δ᾽ εἰς ἓν συμφέρεσθαι τὰ [1] τοιαῦτα ὀνόματα, καὶ τὴν ἐνοῦσαν θεολογίαν ἐν τῇ περὶ αὐτῶν ἱςορίᾳ, νῦν ἐπισκεπτέον. Κοινὸν δὴ τῦτο, καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων ἐςὶ, τὸ τὰς ἱεροποιΐας μετὰ ἀνεσέως ἑορτασικῆς ποιεῖσθαι, τὰς μὲν σὺν ἐνθουσιασμῷ, τὰς δὲ, χωρίς· καὶ τὰς μὲν, μετὰ μουσικῆς, τὰς δὲ, μή· καὶ τὰς μὲν, μυςικῶς, τὰς δὲ, ἐν φανερῷ· καὶ τῦθ᾽ ἡ φύσις οὕτως ὑπαγορεύει. Ἥτε γὰρ ἄνεσις τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων, τὸν δὲ [2] ὄντως νοῦν τρέπει πρὸς τὸ θεῖον· ὅ, τε ἐνθουσιασμὸς,

reluctari ausus non sum, in primis, cum sic explicet duplicem notationem armatae illi saltationi subnexam, ut antea not. 15. monui. Confirmare id in primis poterit Athenaeus c. l. ubi narrat, militarem eam maxime fuisse saltationem Graecorum, quam et postero tempore retinuerint Spartani.

1) Casaubonn. Venet. Moscov. Paris. τοσαῦτα; reliqui, ut editiones, quod tamquam aptius movere nolui, cum praeterea et alibi hae voces commutentur. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1321.

2) Sic Casaubonn. meique omnes cum Guarino, qui vertit *re vera*. Aldus praeivit οὕτως, quem secuti sunt ceteri. Revocavi prius, quod et est efficacius.

§. 9.

Iam ista nomina eodem redire, et quae in eorum cognitione insit theologia, consideremus. Commune hoc Graecis cum barbaris est, ut sacrificia inter feriandum celebrent: alia cum furore, alia sine eo: alia cum, alia sine musica: alia in arcano, alia palam: idque natura sic dictante. Nam feriae animum ab humanis occupationibus abstrahunt, mentemque otiosam vere ad deum convertunt: et furor instinctum inspirationemque divinam quandam habet

ῥμὸς [3] ἐπίπνευσίν τινα θείαν ἔχειν δοκεῖ, καὶ τῷ μαν- Θεολογούμενα.
τικῷ γένει πλησιάζειν· ἥ τε κρύψις ἡ μυστικὴ τῶν
ἱερῶν σεμνοποιεῖ τὸ θεῖον, μιμουμένη τὴν φύσιν
ὐτοῦ [4] φεύγουσαν ἡμῶν τὴν αἴσθησιν· ἥ τε μου-
ικὴ περί τε ὄρχησιν οὖσα, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μέ-
λος, ἡδονῇ τε ἅμα, καὶ [5] καλλιτεχνίᾳ πρὸς τὸ
θεῖον ἡμᾶς συνάπτει κατὰ τοιαύτην αἰτίαν. Εὖ
μὲν γὰρ εἴρηται καὶ τοῦτο, τοὺς ἀνθρώπους τότε
μάλιστα μιμεῖσθαι τοὺς θεοὺς, ὅταν εὐεργετῶσιν·
ἄμεινον δ' ἂν λέγοι τις, ὅταν εὐδαιμονῶσι· τοιοῦ-

3) Medic. 1. 2. 3. ut edd. Aldi, Hopperi, Xylandri πίπνευσιν. Guarinus vertit: *divinam inſpirationem.* Equidem hoc revocavi, cum ad nexum et cauſam explicatio-is ſit aptius, alterum remotius et durius. Θείαν deeſt in Medic. 2. minus bene.

4) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Venet. Pariſ. cum Caſauonn. Msstis φεύγουσαν. Alterum editionum, ἐκφεύγουσαν, emo damnet et ſic Plutarch. de animae procreatione p. 08. in. Lipſ. de animo minime adſpectabili dixit; at hoc indicat codicum auctoritas. Μέλλος vitium eſt librarii ı Medic. 2.

5) Sic Caſaubonn. meique omnes, quod et in ſuo co-ice invenit Guarinus. Vertit enim: *artis pulchritudine.* Aldus mutavit in πολυτεχνίᾳ, unde haeſit in reliquis. Illud intendit, hoc auget; utrumque rei eſt accommoda-um. Obtemperavi igitur libris ſcriptis, etſi St. Croix ur les myſtères p. 564. editiones praefert. Tum alio erborum ordine Medic. 2. ſtruit ſequentia: συνάπτει μᾶς et τὶς λέγοι. Poſt pro γίνηται ed. Xyl. vitioſe dedit ἰνηεῦαι.

abet, atque ad fatidicum enus accedit: et myſtica acrorum occultatio maieſta-em numini conciliat, imi-ans eius naturam, effugi-ntem noſtros ſenſus: tum nuſica in ſaltatione, rhyth-no, cantilena verſans, voluptate artisque praeſtantia nos ea de cauſa coniungit cum deo. Bene quidem dictum eſt, homines tum maxime deum imitari, cum beneficia conferunt: rectius autem diceretur, cum numina recte colunt: id autem

Θεολογούμενα. τον δὲ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ ἑορτάζειν, καὶ τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ μουσικῆς ἅπτεσθαι· μὴ γὰρ, εἴτι ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται, [6] τῶν μουσικῶ εἰς ἡδυπαθείας τρεπόντων τὰς τέχνας ἐν τοῖς συμ-
p.468. ποσίοις, καὶ θυμέλαις, καὶ σκηναῖς, καὶ ἄλλοι τοιούτοις, [7] διαβαλλέσθω τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἡ φύσις ἡ τῶν παιδευμάτων ἐξεταζέσθω τὴν ἀρχὴ ἐνθένδε ἔχουσα.

§. 10.

Καὶ διὰ τοῦτο μουσικὴν [1] ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων, καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν φιλοσοφίαν, καὶ καθ' ἁρμονίαν τὸν κόσμον συνεστάνο φα

6) Casaubonus in Msstis suis invenerat ἐκ τῶν μυσικῶ Praestat vulgata aliorum lectio.

7) Medic. 2. διαβάλλεσθαι, ut edd. ante Casaubonum qui ex libris suis, quibuscum etiam mei concinunt, re posuit διαβαλλέσθω, cui proximum ἐξεταζέσθω responde cum ipsum pendeat a superiori μὴ, quamvis alterum, libri addicerent, ex nota ellipsi verbi δεῖ intelligi alia possit, uti apud Antonin. 4, 22.

1) Moscov. Paris. Medic. 1. 3. ἐκάλεσε Πλάτων. Tu Paris. Medic. 3. falso Πυθαγόρειοι.

tem fit gaudendo, dies festos agitando, philosophando, musicam tractando. Neque enim si in vitium res excidit, musicis artificia ad oblectationem accommodantibus in conviviis, scenis, atque theatris, ideo culpanda res ipsa est: sed natur disciplinarum examinand quarum hinc est principium

§. 10.

Itaque et Plato, et e priores, Pythagorei, philo sophiae nomen musicae in posuerunt, mundumque s cui

φασὶ, πᾶν τὸ [2] μουσικὸν εἶδος θεῶν ἔργον ὑπολαμβάνοντες. [3] Οὕτω δὲ καὶ αἱ Μοῦσαι θεαὶ, καὶ Ἀπόλλων Μουσηγέτης, καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα, ὑμνητικὴ οὖσα. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν τῶν [4] ἠθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι, ὡς πᾶν τὸ ἐπανορθωτικὸν τοῦ νοῦ τοῖς θεοῖς ἐγγὺς ὄν. Οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες [5] οἱ πλεῖστοι τῷ Διονύσῳ Θεολογούμενα.

2) Εἶδος addunt Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Moscov. Parif. Venet. et sic Guarinus vertit: *musicum genus*. Vox illa ab Aldo neglecta post exsulavit. Ita vero p. 482. f. τινὰ εἴδη τῆς μουσικῆς.

3) Erat hic locus foede corruptus linearum aliquot transpositione. Nos lectionem antiquam et veram in integrum restituimus, secuti Manuscriptos. *Casaubonus*. Nimirum priores editiones ita locum struebant: Οὕτω δὲ καὶ τὴν τῶν ἐθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι· ὡς πᾶν — καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ Μοῦσαι θεαὶ, καὶ Ἀπόλλων μουσηγέτης, καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα ὑμνητικὴ οὖσα. Ὡσαύτως δὲ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῇ Δήμητρι νὴ Δία — Quem instituit ordinem Casaubonus, tenent et mei libri, et probavit St. Croix p. 565. c. l. In voce οὖσα suspensa pendet oratio, et, cum per partes haec persequatur, ni duriorem ellipsin statuas, commode et sine desiderio illa absit.

4) Medic. 2. edd. ante Casaubonum ἐθῶν, commutatione crebra, de qua Lennep. ad Phalaridis epist. 129. p. 350. Schweighäuser. ad Polyb. 1, 65, 7. aliique passim. Cf. ad lib. 7. p. 310. (p. m. 364.) Utrumque etiam interdum dubio arbitrio statuitur, adeoque conjungitur, ut apud Plutarch. de discr. adulat. et am. p. 188. Lipf. Illud tamen videtur hic accommodatius, et certe majori codicum auctoritate munitum sedet, quibus accedit etiam epitome p. 135. Hudf.

5) Medic. 2. πλεῖστον. Proximum προσέθεσαν in ed. Amstel. depravatum abiit in προστέθεσαν; Medic. 3. tamen sub-

cundum harmoniam constare tradiderunt, omne, quod musicum est, opus dei censentes. Hinc vero etiam Musae Deae, Apollo Musarum praeses et omnis poëtica ad Deorum laudes instituta. Sic et morum informationem musicae tribuunt, ut omne, quod mentem corrigit, Diis vicinum statuunt. Graeci sane plerique Baccho et

Θεολογούμενα. νύσῳ προσέθεσαν, καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ τῇ Δήμητρι [6] καὶ Διὶ τὸ ὀργιαστικὸν πᾶν, καὶ τὸ βακχικὸν, καὶ τὸ χορικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰς τελετὰς μυστικὸν, Ἴακχόν τε καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι, καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων, τῆς Δήμητρος δαίμονα· δενδροφορίαι τε καὶ χορεῖαι, καὶ τελεταὶ κοιναὶ τῶν θεῶν εἰσι τούτων· αἱ δὲ, Μοῦσαι, καὶ ὁ Ἀπόλλων, αἱ μὲν τῶν χορῶν [7] προεστᾶσιν, [8] ὁ δὲ, καὶ τούτων καὶ τῶν κατὰ μαντικήν· πρόπολοι δὲ τῶν Μουσῶν οἱ πεπαιδευμένοι πάντες, καὶ

substituit προσέθηκαν. Ante Δήμητρι articulus abest in Paris. Medic. 1. 3. Moscov. ut supra ante Πλάτων, incerta saepe ratione et fide positus et omissus. Tum καὶ ante τὸν Διόνυσον excidit in Medic. 3.

6) Pro νὴ Δία, quod vulgo fertur in omnibus, reposui ex Medic. 3. non solum, quod illud inepto loco interpositum languet, sed et in explicatione suam partem sortitus est Jupiter.

7) Sic Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. et edd. Aldi et Hopperi, pro προεστᾶσιν, quod ex Xylandri editione ad alias propagatum transiit. Similes formas conlectas dabit Fischer. ad Welleri Grammat. Graec. P. 2. pag. 453. Nempe idem valet quod προεστήκασι, ut docet Sylburg. ad Clenardi instit. L. Gr. p. m. 504.

8) Moscov. Paris. Venet. edd. Aldi et Hopperi male οἱ δέ; quippe est Apollo. Recte legit et percepit Guarinus. Tum Medic. 2. τῶν μαντικῶν. Deinceps πρόπολοι praeeunt et hic ex Codicibus Medic. 3. et Moscov. pro πρόσπολοι, de quo supra dixi.

et Apollini et Hecatae et Musis et Cereri et Jovi orgia omnia, bacchationes, choros, et in sacrorum initiationibus mysteria adsignarunt, et Bacchum Iacchum appellant, ac principem mysteriorum, genium Cereris: tum ramorum gestationes, choreae, sacrificia communia deorum sunt istorum. Et Musae atque Apollo praesunt, ille choris: hic et his et divinationi. Administri porro Musarum sunt cum docti omnes, tum peculiariter musici.

καὶ ἰδίως οἱ μουσικοί· τοῦ δ' Ἀπόλλωνος, οὗτοί τε, καὶ [9] ὁ περὶ μαντικήν. Δήμητρος δὲ, οἵ τε μύσται, καὶ [10] δαδοῦχοι, καὶ ἱεροφάνται. Διονύσου δὲ Σειληνοί τε, καὶ Σάτυροι, καὶ Βάκχαι, Λῆναί τε, καὶ Θυῖαι, καὶ [11] Μιμαλλόνες, καὶ Ναΐδες, καὶ Νύμφαι, καὶ [12] Τίτυροι [13] προσαγορευόμενοι. θεολογούμενα.

L 5 §. 11.

9) Ex Medic. 2. Mofcov. Parif. tamquam aptius pro vulgato ὁ περὶ recepi. Idem expreffit etiam Guarinus.

10) Medic. 2. praemittit articulum, qui tamen hic commode abeft, ne et proximum fibi poftulet. Tum dedi δαδοῦχοι fubpofito ι. Poft fcriptum legitur in Medic. 1. et epitome Σιληνοί. V. fupra ad p. 470.

11) Medic. 1. ὀμαλλόνες; 2. ὀμαλόνες; Venet. Ὠμαλλόνες; Mofcov. Μιμαλλόνες, fed fupra ι pofito fimul ου, unde exiftat Μουμαλλόνες; reliqui cum epitome, Guarino et edd. Μιμαλλόνες. In Medic. 3. nomen hoc exciderat. Variae ejus corruptiones etiam in aliis auctoribus objiciuntur. Sic Eudocia in Violar. p. 87. et 118. habet Μιμάλλοντες; Etymol. M. p. 587. Μιμαλῶνες; Hefychius et Suidas Ἡμιμαλλόνες, fed et uterque fuis locis Μιμαλλόνες, prout varios duces fecuti videntur. Et fic pofteriori forma efferunt etiam Euftathius ad Homer. Il. 14, 320. p. m. 982. et Tzetzes ad Lycophr. v. 1236. et 1464. tantum hic ad auctoris exemplum fimplici λ. Duplex tamen probant ex aliis auctoribus Nonnus Dionyf. 17, 28. Statius Theb. 4, 660. Ovidius Amor. 1, 541. Cf. praeterea, qui excitantur ad Hefych. Tom. 2. p. 603.

12) Mofcov. Venet. Parif. Medic. 1. 2. 3. Σάτυροι; Vaticani, opinor, cum epitome p. 135. Hudf. Guarino et edd. Τίτυροι, quod probandum eft, cum Satyros jam proxime antea memoraverit, et utrosque fupra p. 166. in. et infra p. 470. feorfum ponat. Etfi enim Hefychius h. v. Τίτυροι explicet Σάτυροι et ita Dorice Satyros vocari tradant Euftathius ad Homer. Il. 18, 495. p. m. 1214. et Schol. Theocriti ad Idyll. 7, 72. quem aliquorum ufum nota-

fici. Apollinis et hi, et vates. Cereris, myftae, tediferi, facrorum enarratores. Bacchi, Sileni, Satyri, Bacchae, Lenae, Thyae, Mimallones, Naides, Nymphae, Tityri.

§. 11.

Curetes. §. 11.

Ἐν δὲ τῇ Κρήτῃ [1] καὶ ταῦτα, καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἱερὰ ἰδίως ἐπετελεῖτο [2] μετ' ὀργιασμοῦ καὶ τοιού-

των

notavit etiam Aelian. V. H. 3, 40. aperte tamen Strabo eos, et hic adjecto verbo προσαγορευόμενοι, diſtinguit, uti etiam agnoſcit Caſaubonus de Satyr. poëſi 1, 2. p. m. 68. Cf. nunc, qui plura de iis diſſeruit Perizon. ad Aelian. c. l.

13) Medic. 1. 2. Moſcov. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi. Aptius ad diſtinctionem et diſertam notationem valet, quod habent alii cum Guarino, et repoſuit Xylander, προσαγορευόμενοι.

1) Haeret hic Heyne in diſſert. de religionum cum furore peractarum originibus in comment. ſocietat. Goetting. Vol. 8. p. 5. et aut ejicienda cenſet verba καὶ ταῦτα, utpote a ſenſu aliena, quia miniſtrorum nomina, non religionum praeceſſerint, aut reſingendum κατὰ ταὐτὰ, et in ſequ. pergendum μετ' ὀργιασμοῦ καὶ [μετὰ] τοιούτων προπόλων, οἷοι περὶ τὸν Δ. — Σάτυροι; unde hanc ſententiarum ordinem conſtituit: In Creta autem ſacra Jovis peragebantur peculiari aliquo modo cum furore (orgiaſtico more) et adhibitis ejusmodi miniſtris, quales adſunt Baccho Satyri. Eos vero adpellabant Curetas. — Proferebant quoque fabulam — Si Codices ſpectes, omnes illa verba tenaciter tuentur, et licet remotius prioribus reſpondeant, tamen, cum et ſequens ἱερὰ eandem difficultatem objiciat, nec ejici poſſit, nolui delere, aut mutare. Videtur longius quidem ſuperiora reſpicere et eodem ordine complecti. Poſt ante Διὸς deeſt τοῦ in Medic. 2. et in Veneto vox ἰδίως.

2) In addendo ſpiritu ambigunt codices, et hinc Medic. 1. 2. 3. exhibent μεθ' ὀργιασμοῦ; utrumque adpoſuit Moſc. Lenem tamen praeter etymologiam (v. Schol. Apollonii ad 1, 920.) tuetur compoſitum κατοργιάζω. (Plutarch. in Solone c. 12. de garrulitate p. 13. Vol. 8. ed. Lipſ. —) Ipſa autem haec vox colo poſtpoſito a proximis ſejungitur. Pro προσπόλων, ut ſupra, dedi et hic προπόλων cum Msstis Caſaubonn. Medic. 3. Moſcov. et Euſtathio ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 43. ubi hunc locum repetit. Sed cf. ſupra p. 466.

§. 11.

In Creta autem praeter haec peculiariter etiam Jovis ſacra peraguntur cum orgiis,

τῶν προπόλων, [3] οἷοι περὶ τὸν Διόνυσόν εἰσιν οἱ Σάτυροι· τούτους δ' ὠνόμαζον Κουρῆτας, νέους τινάς, ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προςησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως· ἐν ᾧ τὸν μὲν Κρόνον εἰσάγουσιν [4] εἰθισμένον καταπίνειν τὰ τέκνα ἀπὸ τῆς γενέσεως εὐθύς· τὴν δὲ Ῥέαν πειρωμένην ἐπικρύπτεσθαι τὰς ὠδῖνας, καὶ τὸ [5] γεννηθὲν βρέφος ἐκποδὼν ποιεῖν, καὶ περισώ- Curetes.

3) Edd. cum Msstis οἱ, excepto Medic. 3. qui apte dedit οἷοι, uti emendaverant Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 38. et Heyne c. l. Quare confidentius excepi. Erroris caufa in aperto eft pofita. St. Croix in recherches fur les myftères p. 566. relicto Xylandro fic vertit: Satyres, qui font les miniftres de Dionyfus, et on leur donne le nom de Curètes. Ce font de jeunes gens, qui danfent armés. — Nempe nomen Curetes, (fic in vernacula pergit) pertinet ad Satyros, unde poft Strabo Satyros et Curetas vocari fcribat. Poft pro fimplici εἰσὶν Cafaubonus ex Msstis fuis adfert δ' εἰσὶν, quo curfus fententiae intercipitur.

4) Medic. 2. vitiofe ἠθισμένον. Certe unius codicis, nec gravioris quidem, caufa ad dialecti formam recurrere non eft opus.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. quod praetuli pro γενηθέν. Nempe eft a γεννάω. De hac variatione dixerunt Oudendorp. ad Thom. Magiftr. p. 190. et Lennep. ad Phalaridis epift. 88. p. 252. Sic infra p. 473. f. Sic γέννησις et γένεσις commifcentur, de quo vid. ad Lucian. de Saltatione c. 44. Pro ἐκποδῶν in fequ. Mofcov. ἐκπο-δῶν, ut contra ἐμποδὼν, quod cum nifi in hac compofitione probari poffit, alterum ἐκποδὼν cum aliis praetuli.

giis et iis adminiftris, quales Baccho adfunt Satyri, quos Curetas appellarunt, iuvenes quosdam, qui in armis faltabant; adduntque de natalibus Jovis fabulam; Saturnum folitum filios, ut primum nati fuiffent, deglutire; Rheam autem conatam, occulte dolores partus habere, et infantem editum e medio abducere, ac, quantum

Curetes. ρισώζειν εἰς δύναμιν· πρὸς δὲ τοῦτο συνεργοὺς λαβεῖν τοὺς Κουρῆτας, οἱ μετὰ τυμπάνων, καὶ τοιούτων ἄλλων ψόφων, καὶ ἐνοπλίου χορείας, καὶ θορύβου [6] περιέποντες τὴν θεὸν, ἐκπλήξειν ἔμελλον τὸν Κρόνον, καὶ λήσειν, ὑποσπάσαντες αὐτοῦ τὸν παῖδα· τῇ δ' αὐτῇ ἐπιμελείᾳ καὶ τρεφόμενον ὑπ' αὐτῶν παραδίδοσθαι· ὥσθ' οἱ Κουρῆτες, ἤτοι διὰ [7] τὸ νέοι καὶ κόροι ὄντες ὑπουργεῖν, ἢ διὰ τὸ κουροτροφεῖν τὸν Δία, (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως) ταύτης ἠξιώθησαν τῆς [8] προσηγορίας, οἱονεὶ Σάτυροί
p. 469. τινες ὄντες περὶ τὸν Δία. Οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τοιοῦτοι περὶ τοὺς ὀργιασμούς.

§. 12.

6) Medic. 3. περιέποντας et τὸν θεόν; utrumque perperam.

7) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi τὸ νέον. Xylander reposuit τὸ νέοι, quod recte habet, ut ad Κουρῆτες referatur.

8) Bene sic codices et edd. ante Casaubonum, in cujus editionem defluxit vitium προσηγορόας, ex quo oscitanter edd. Casaub. 2. et Amstelod. effinxerunt προσηγορίας.

tum fieri posset, servare: usam ad hoc adiumento Curetum, qui tympanis aliisque, strepitum edentibus, instrumentis adhibitis armati saltarent cum tumultu circa deam, Saturnum terrerent, filiumque ei subducentes fallerent: eadem quoque opera traditum ab iis enutritum Jovem. Ergo Curetes, vel quod adolescentes (Kuri) id ministerium obiuissent, vel quod puerum (Kurum) Jovem educassent, (utrumque enim fertur) hoc nomen acceperunt, tanquam Satyri quidam circa Jovem versati. Tales sunt Graeci, quod ad orgia attinet.

§. 12.

§. 12. Curetes.

Οἱ δὲ [1] Βερέκυντες, Φρυγῶν τι φῦλον, καὶ ἁπλῶς οἱ Φρύγες, καὶ τῶν Τρώων οἱ περὶ τὴν Ἴδην κατοικοῦντες, Ῥέαν μὲν καὶ αὐτοὶ τιμῶσι καὶ [2] ὀργιάζουσι ταύτῃ, μητέρα καλοῦντες θεῶν, καὶ [3] Ἄγδι-

1) Prave Medic. 2. Βερέκυνες.

2) Mofcov. (ex corr. quidem) edd. Aldi, Hopperi ὀργιάζουσι, ut fupra codices quidem verbo huic adfpirabant. \ntea male edd. Aldi, Hopp. ὀργισμοῦς. Tum Cafaubb. αὐτὴν μητέρα καλοῦντες. Vulgata tamen magis adridet ob .iftinctionem propius expofitam.

3) Αἴεστιν omnes adferunt codices praeter Medic. 3. in uo defideratur. Edd. ante Cafaubonum Αἴεστιν habent: ed epitome Strabonis p. 135. Hudf. in ed. Bafil. Ἀγεστὶν edit. *Tzfchucke.* Ἄγεστιν epitomae etiam fcriptae; nos .ἴεστιν habemus, quod tollere nolui. Interpres [Guarinus] 'eftam reddiderat; quam autem Veftae conveniat cum Cycle, nihil heic difputabo. Norunt literati. *Xylander.* lui Ἑστίαν legunt, valde procul dubio hallucinantur, quamuam in hoc errore verfari video etiam Gregorium Gyaldum. [in hift. Deor. Syntagm. 4. p. 138. fq.] Legenum autem Ἀγδίστιν, quomodo fere fcriptum eft infra lib. 2. [p. 567. ubi vulgo Ἀγγιδίστιν legitur.] Hefychius Ἄγδις ἡ αὐτὴ. τῇ μητρὶ τῶν θεῶν. Cum haec fcripfiffem, accepi Theodoro Cantero literas, quibus fignificabat mihi, ita unc locum fe emendare ex Arnobio in fuis variis lectioibus nondum editis. *Cafaubonus.* Nomen hoc corrutum effe, docet comparatio loci lib. 12. p. 567. ubi idem aditur. In neutro tamen codices adjuvant. Recte igiır auxilium in ftatuenda vera fcriptura aliunde arceffiit Cafaubonus. Addi praeterea poffunt Paufanias 1, 4, 7, 17, 5. Arnobius adv. gent. lib. 5. p. 158. fq. etfi ia a matre Deorum transferunt. Maximum momentum ljicit lapis in Sponii mifcell. erud. antiqu. p. 97. in ιο Ἄγγιστις legitur, quod tamen ibi Gallandius mutatum vult

§. 12. Berecyntes autem, Phrya gens, et in univerfum ıryges, ac Troum, qui circa Idam accolunt, Rheam ipfi quoque colunt, eique orgia peragunt: matrem appellantes deorum, et Agdiftim

Curetes. δισιν, καὶ Φρυγίαν, θεὸν μεγάλην, ἀπὸ δὲ τῶν τόπων Ἰδαίαν, καὶ Δινδυμήνην, [4] καὶ Σιπυλήνην, καὶ

vult in Ἄγδισις cum Casaubono ad nostrum locum et ante eum Gyraldus de Deis gentium p. 189. Quibus testimoniis confirmatur, cum utrumque nomen corruptum sit, nec ad eandem Deam referri possit, invitis licet libris recepi Ἄγδιστιν. Cf. etiam, qui de hac lectione ad Hesych. T. 1. p. 40. memorantur. Ante θεὰν, cum singulare nomen sit, ex more Nostri in simili nexu praeponi possit καί. Pro Ἰδαῖαν dedi ex usu linguae et monito cod. Moscov. Ἰδαίαν, pro quo male Aldus et Hopperus evulgaverant Ἰδαίων, quippe qui ad τόπων retulerunt. Tum Medic. 3. dat Διδυμήνην. Scriptura vel ex Horatio 1. od. 16, 5. nota.

4) Epitome p. 136. Hudf. uti jam monuerunt interpretes, subjicit καὶ Κυμήνην, quae verba et post alia plura excidisse putat Xylander. Quid vero velit nomen Κυμήνην, ignoro, nec, cum a Msstis minime subministretur, per conjecturas versabo. At et vulgatum Πυλήνη, cum Πυλήνη urbs sit Aetoliae, unde Πυλήνιος descendit, et hic a locis cognomina repetat, obscurum est et reconditum. Servant tamen libri omnes, praeter Guarinum, qui reddidit *Phyllenam*, a quo excepit sine dubio Alardus ad Valer. Flaccum 3, 232. ubi totum hunc locum Latine conversum adposuit. Reinesius in margine sui exemplaris adscripserat Σιπυλήνην, uti etiam emendat Columbus ad Lactant. de mort. persecutor. c. 9. p. m. 284. probatque Eckhel. in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 544. Ita quidem μήτηρ Σιπυλήνη, vel μήτηρ θεῶν Σιπυλήνη vocatur in marmor. Arundel. p. 11. 12. Reinesii inscrr. 1, 43. Sponii miscell. p. 350. Accedunt Smyrnaeorum numi, qui vel simpliciter exhibent id cognomen, vel addito μητέρα. V. Rasche Lex. num. T. 4. P. 2. pag. 1120. sq. et Eckhel c. l. Ita nempe dicta est a Sipylo Phrygiae urbe et monte, unde Σιπυληνὸς gentile ducit Stephanus. Sed plura dabunt Pignorius de magna Deor. matre p. 515. (V. 7. in Gronovii thes.) Gutberlethus in animadvers. in inscr. Smyrn. p. m. 129. sqq. Patinus in comment. in tres inscr. Smyrn. p. 226. Heineccius in antiquitt. Rom. p. m. 522. sq. et quos indicant. Ausus igitur sum hoc nomen

stin, et Phrygiam, magnam deam, a locis autem Idaeam, Dindymenen, Sipylenen, Pessinuntida, Cybelen. Graec

καὶ [5] Πεσσινᾶντίδα, καὶ Κυβέλην. Οἱ δ' Ἕλληνες Curetes. τοὺς προπόλους αὐτῆς ὁμωνύμως Κουρῆτας λέγουσιν, οὐ μήν γε ἀπὸ τῆς αὐτῆς μυθοποιΐας· ἀλλ' [6] ἑτέρους, ὡς ἂν ὑπουργούς τινας, τοῖς Σατύροις ἀνάλογον. Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Κορύβαντας καλοῦσι.

§. 13.

Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν· ὅ, τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή·

Πρὶν

men substituere, quod et antea fecit Penzelius. Alterum Κυμήνην, quod idem ex epitome inseruit, rejeci. Forte Κελαιναὶ hic latent, quae in his solent commemorari. Cf. Ovid. Fastor. 4, 363. Martial. 5, 42. 14, 203. Tum quia in montibus coli et inde cognomina trahere solebat, nec id alienum est. Strabo enim 12. p. 577. f. eo nomine memorat λόφον et in eo exstructam urbem.

5) Medic. 1. Περισσινοῦντίδα; 3. Πισινοῦντίδα; Guarinus *Pissinunciam*; reliqui cum epitome p. 136. Hudf. in ed. Basil. cum edd. Πισσινοῦντίδα, pro quo recte Casaubonus volebat, praeeunte ipso Strabone 12. p. 567. Πεσσινοῦντίδα, adprobantibus id etiam nummis. Auctores tantum aliqui simplici σ, passim etiam per ι proferunt, ut Diodor. Wesselingii 3, 59. Hierocles p. 697. Accedit prioris scripturae per ε causa, quam jactant auctores, quod Deae simulacrum coelitus delapsum sit, etsi cum Palladio miscent, de quo v. Diodor. Sic. Tom. 2. p. 640. Dio. T. 1. p. 6. et ibi interpretes, Ammian. 22, 9. Tzetzes ad Lycophr. v. 355. et in primis Herodianus 1, 11. ubi plura congessit Irmischius. Tum προπόλους et hic dedi suffragantibus quibusdam Msstis et epitome c. l. Cf. supra ad p. 466.

6) Tyrwhittus in conjectur. in Strabon. p. m. 38. emendat ἑτέρας, quod utique praecedentibus propius respondet, cum ex vulgato oratio reddatur hiulca. Mssti nihil immutant; et sic refertur ad λέγουσι.

ci eius administros communi nomine Curetas appellant, non eandem secuti fabulam, sed alios faciunt eos administros, qui Satyris proportione respondeant: eosdemque Corybantes dicunt.

§. 13.

Harum interpretationum testes sunt poëtae. Pindarus in dithyrambo, cuius initium

Ante

Curetes. Πρὶν μὲν εἷρπε [1] σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβω.

Μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν, καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί·

σοὶ μὲν [2] καταχεῖ,
Μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι

Κυμ-

1) Mosc. σχοινογονίας τ'; Medic. 2. σχοῖνος τονίας τ'; 3. σχοινοτονίας. Edd. cum reliquis Msstis σχοινοτονίας τ'. Tum Moscov. et Paris. ἀοιδὰ pro ἀοιδαί; post Medic. 3. διθυράμβων. Eundem versum repetunt etiam alii auctores, qui tamen in singulis discrepant, ut Dionys. Halic. de compositione verbor. p. 80. (Reisk.) Athenaeus 10, 21. pag. 455. 11, 4. p. 467. qui et alio augent, in quo Σὰν, uti Dores Ionum Σίγμα vocant, (Athenaeus lib. 11. c. l. Herodot. 1, 139.) κίβδαλον pronuntiat, ex quo adparet, de numero ex literarum compositione et structura locutum esse. Ipsa loca auctorum adposita habebis ad Pindari fragm. in ed. Heynii Vol. 3. p. 71. unde variationes adspersae simul cognosci possunt et ipsius versus emendationes. Placet explicatio Casauboni in animadv. in Athen. cap. 21. p. 483, 46. *fuisse tempus, cum dithyramborum poëtae in sua carmina non admitterent vocales* σχοινοτενεῖς, i. e. *exiles et tenuis soni.* Adquievi tamen in Heynii et Hermanni lectione, etsi ad plerosque libros poni etiam possit σχοινοτονεῖς ἀοιδαὶ διθυράμβω s. διθυράμβων, quae structura non offendere debet, cum Dores et in his maxime Pindarus nominibus masculinis et femininis in plurali positis verbi numerum singularem addant. Cf. Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 345. et Maittaire de dialectis p. 256. Vulgo antea legebatur: σχοινοτονίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβω.

2) Complectar diversas librorum lectiones. Pro vulgato καταρχαὶ Venet. Medic. 1. Paris. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri,

Ante quidem serpebat cantus dithyrambo prolixus.
Ibi cum mentionem fecisset hymnorum de Baccho et veterum et recentiorum, digressus inde inquit:

te circumsonant,
Mater, magni rhombi

Cym-

Κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλαδόντα κρόταλα, Curetes.
Αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

τὴν

ındri κατάρχει; Medic. 2. 3. κατάρχειν. Caſaubonus dedit ατάρχαι, quod et forte fuit in Vaticanis ſtrictim decer- tis. Pro μᾶτερ, quae vox plane deſideratur in Medic. 3. rodit μάτερ in Moſcov. Poſt Moſcov. Pariſ. Medic. 1. orr.) μεγάλαι habent pro μεγάλοι, et pro ῥόμβοι Pariſ. Iedic. 1. 2. edd. Aldi et Hopperi ῥοίμβοι. Tum pro κχλάδων edd. Caſaub. 2. et Amſtelod. καλλάδων, uti forte Iedic. 3. certe edd. ante Caſaubonum ἔνδεκ' ἀχλάδων. In roximis Moſcov. habet κρόταλλα; Medic. 1. 2. 3. Pariſ. ροταλ', ut edd. ante Caſaubonum. Denique Pariſ. alii- ue offerunt αἰθομένω τῃ δᾶς (Medic. 3. δᾷς, edd. Caſaub. . 2. et Amſtel. τε δαῒς) ὑπὸ ξανθαῖσι (ſic et Medic. 3. ſed ld. inde a Caſaubono ξανθῆσι) πεύκης, (edd. duce Ca- ubono πεύκαις.) Caſauboni emendationem paullum poſt nmutavit Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 247. p. ı. 350. Nempe in tertio verſu legit παλλακῶν κρόταλα, ynaedorum crotala) et παλλακαὶ refert ad Gallos effe- ninatos illos, ſeu eviratos hujus Deae miniſtros; quod ta- ıen nimis lene ſit ad illam notionem moresque Gallo- ım. Quam in conſtituendis his verſibus operam impen- erunt Reiskius ad Antholog. Cephalae p. 37. Iacobſius Hermannus, expoſuit Heyne ad fragm. Pindari Vol. p. 70. ſq. et p. 248. quem, ne longius evager, adeant ctores. Addam tantum tentamina quaedam emendandi cta ab auctore commentarii (Elliſium eſſe legi) de cym- alis in fortuitis ſacris p. 291. qui repudiato Spanhemio a vult legi: ἐν δὲ καὶ χλάδων κρόταλα, quaſi cymbala au- tionis, ut in Pſalm. 150, 5. κύμβαλα ἀλαλαγμοῦ dicantur, χλάζω i. e. ψοφέω; tum, niſi quid obſtet, ſubjicit ἐν δὲ ωδώνων κρόταλα et de priori voce ablegat ad Heſychium, uidam et Plutarchum in Alex. iii. Denique ſubſiſtit in ctione χαλκοῦ κρόταλα, uti apud Eurip. in Cycl. v. 204. ſtat. Sed haec vel duriora ſunt, vel a codicum ſignis motiora. Equidem reddidi tamquam aptiſſimam et co- icibus proximam emendationem Hermanni p. 248. c. l. mque, ne gravioribus operam eriperem, ſoluta oratione terpretatus ſum. Καταχεῖ in hac ſtructura vindicat us Doricus, quem antea attigi.

Cymbalorum et ſimul cre- pitantia crotala, *Et ardens flamma ſuper flavis taedis pineis.*

Curetes. τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον [3] ἀποδεχθέν- των νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶ ἀλλήλοις. [4] Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ, τοῖς Φρυγίοις ἅμα καὶ τὰ Λύδια συμφέρων [5] κατὰ τὸν Ὅμηρον,

Ἀλλ

3) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. ἀποδειχθέντων. Praefero tamen, quod videntur habere reliqui, et vulgarum editiones, ἀποδεχθέντων, quia docere vult, cur recte it Pindarus canere potuerit. Mutatio utriusque verbi in compositis et simplicibus facilis est et hinc minime infrequens. Vid. interpretes ad Diodor. 1, 27. Reitzius ad Luciani Alex. c. 13. Mitscherlich. ad Homer. in Cerer. v. 473. aliique alibi. Pro συνοικειῶν Medic. 2. et ante correct. 3. cum Aldo συνοικιῶν; Hopper. Xyl. prave συνοικῶν reliqui codices, uti recte dedit Casaubonus, συνοικειῶν. Po vitiose Paris. Moscov. Medic. 1. 3. ἀλλήλοις.

4) Medic. 2. Εὐρ. δέ. Ante Βάκχαις articulus in Medic. 3. deest, ut deinceps verba τοῖς Φρυγίοις ἅμα — καὶ πάλιν. Vitiose pro Φρυγίοις Aldus et Hopperus scripserunt Φρυγίης.

5) Medic. 1. corr. Moscov. Paris. Venet. διά τε pr κατὰ τόν. Prius placet. Tum pro ἀλλ' ὦ λιπῦσαι Medic. 1. ἅπυσαι, post ex corr. ut Medic. 2. Vatic. 173. 17. ἅπτυσαι; Moscov. Paris. ἄλλῳ ἀπῦσαι. Guarinus videtur legisse οἰκῦσαι Τμῶλον; vertit enim: *quae Tmolum, Lydiae castellum, incolitis.* Vulgata lectio et a sensu et Euripidis codicibus probatur. Inter γυναῖκες et ἐμὰ θ' aliqui deesse, notaverat Casaubonus, quod quidem suadet vo εὑρήματα. Nempe in ipsis Euripidis Bacchis v. 55. sq. his interpositis integra oratio conficitur: γυναῖκες, ἃς ἐκ βαρβάρων | Ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους ἐμοὶ | Αἴρεσθε τε

ubi poëta Bacchicorum apud Graecos rituum, et Magnae matris apud Phryges communionem inter se componit. Euripides quoque in Bacchis similia facit, cum Phrygiis simul Lydia conjungens de Homeri sententia:

Ἀλλ' ὦ λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας, Curetes.
Θίασος ἐμὸς γυναῖκες, —
— ἐμά θ' εὑρήματα.

καὶ [6] πάλιν

Ὦ, μάκαρ ὅστις [7] εὐδαίμων τελετὰς θεῶν
Εἰδὼς, βιοτὰν ἁγιστεύει.

ἀτιχώρι' ἐν πόλει Φρυγῶν | Τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς, ἐμά θ' ὑρήματα. Videtur tamen aut Strabo ipse, aut potius librarii negligenter tamquam nota ea omisisse, quare eam acunam lineola interjecta significare placuit. Pro θίασος Ald. et Hopper. dederunt θύασος, uti olim alii etiam volebant scribi, de quo cf. Barnes. ad Euripidem c. l. At er ι rectius efferri, docent inscriptiones, in quibus legiur ἀρχιθιασίτης. Vid. Sponii Miscell. p. 343. van Dale iss. 9. p. 731. et miscell. observatt. Vol. 3. T. 2. p. 188.

6) Moscov. Paris. Vatic. 174. edd. Aldi, Hopperi πόιν; Vatic. 173. Medic. 1. 2. πόλις; Medic. 3. Ven. πάλιν, uod aptum est, et a Guarino redditum et a Casaubono nstauratum. Sic paullo post et alibi Noster, ubi diuersa einceps ex uno auctore loca refert. Nempe Xylander, um πόλιν sensu hic careret, verba haec melius excludena putavit, etsi ad πάλιν conjiciendo pervenire poterat.

7) Medic. 1. corr. 2. 3. Vatic. 173. εὐδαίμονα; alii cum ld. εὐδαίμων. Proxima verba τελετὰς θεῶν εἰδὼς desunt n omnibus Mediceis, duobus Vaticanis, Moscov. Paris. en. edd. Aldi et Hopperi, nec in suo codice legit Guanus, unde intelligitur, cur antea εὐδαίμονα dederint. Vulatam lectionem condidit Xylander ex Euripideis libris n Bacch. v. 73. codicibus enim hic usus non est. In uripide tamen, cum repetitum synonymum langueat, lusgravius pro εὐδαίμων acute quidem αἰδήμων substitue malit, probante id in ipso contextu Brunckio. Contra

O mulieres, arcem quae Tmolum Lydiae Liquistis, ô thiasus meus . . . . . .
Inventa nostra.

Et rursum:
O beatus, quicunque felix sacra deûm Cognita habens, religiose vivit . . .

Ma-

Curetes.

[8] Τά τε ματρὸς μεγάλας
[9] Ὄργια Κυβέλας θεμιστεύων
[10] Ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων,
Κισσῷ τε στεφανωθεὶς
[11] Διόνυσον θεραπεύει.
[12] Ἴτε Βάκχαι, ἴτε Βάκχαι,
[13] Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ

Διο

tra Reiske in animadverf. ad Euripid. p. 101. mavult εὐ δαιμόνων, efficacius utique in utriusque connexu, dummodo metri leges per antiftrophen admitterent. Tum βιωτὰ male dant Vaticani et edd. Aldi et Hopperi.

8) Medic. 1. 2. 3. Mofcov. cum edd. Aldi, Hopper τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας, et fic Guarinus: *measque a magn ortas Cybele cerimonias facis.* Erroris fons in aperto eft.

9) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi ἔργων Κυβέλας; Vatic. 173. ἔργων Κυβέλλας; Parif. ὄργα κυμέλας; Mofcov ὄργα Κυβέλας; Vatic. 174. Beffar. f. Ven. ορ πανυμελας. Qu omnes contra Euripidis libros adfurgunt. Guarinus cau te, quod corrupta illa verba non adfequeretur, plane prae teriit. Pro θεμιστεύων folus Vatic. 173. accepit θεμιστεύει.

10) Vatic. 174. ἀναθύρσων conjuncte, et τέ τινων pr τὲ τινάσσων. Tum poft κισσῷ deeft τὲ in Medic. 1. 2. 3 Mofcov. Parif. Vatic. 173. 174. Beffar. f. Venet. et edd Aldi et Hopperi. Xylander ex Euripide fenfus etiam di ftinguendi caufa huc traduxit.

11) Omiferunt hanc vocem codices mei omnes cum Guarino et edd. Aldi et Hopperi; poft ex Euripide acce fit, fenfu etiam flagitante.

12) Mofcov. Parif. Vatic. 174. Beffar. f. Venet. εἴτε Medic. 1. 2. 3. Vatic. 173. edd. Aldi, Hopperi αἴτε. Eu ripides huc adtulit Ἴτε Βάκχαι, unde et efficax repetiti excitationis nunc acceffit, cum femel tantum antea pof ta legerentur haec verba.

13) Vatic. 173. Βρόμον; falfo. Pro θεοῦ Mofcov. Pari Medic. 3. Vatic. 174. θεὸς; Vatic. 173. Medic. 1. 2. θεοὶ nc

Matrisque magnae
Orgia Cybeles celebrans,
Thyrfumque furfum quatiens,
Hedera redimitusque
Bacchum colit.
Ite Bacchae, ite Bacchae
Bromium dei natum deu

Ba

Διόνυσον κατάγουσαι Curetes.
Φρυγίων ἐξ ὀρέων,
Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς.

[14] Πάλιν δ' ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὰ Κρητικὰ συμπλέκει τούτοις·

Ὦ [15] θαλάμευμα Κουρήτων
Ζάθεοί τε [16] Κρῆτες
Διογενέτορες ἔναυλοι

M 3 [17] Τρι-

non magis recte. Tum Medic. 3. Moſcov. Pariſ. ὀρίων pro ὀρέων, quorum poſterius, poſitum etiam in hoc nexu et obpoſitione, aptius cenſeo. Denique Beſſar. ἀγιλὰς; edd. cum Msstis quibusdam aliis ἀγυὰς; Moſcov. Pariſ. Vaticani rectius, ut in ipſo Euripide legitur, ἀγυιάς. Sic codicibus autem ex Euripide pro εὐρυχώρους reposui εὐρυχόρους, quod praeeunte Barneſio probaverant alii. Cf. de hac voce Heyne ad Homer. Il. 2, 498. et quos producit Alberti ad Heſych. T. 1. p. 1527. de utriusque etiam commiſtione.

14) Medic. 1. 2. πάλιν δὲ, uti paſſim promiſcue.

15) Pariſ. θαλάμευκα; Moſcov. Vatic. 173. Κουρητῶν, de quod vid. ſupra ad p. 465. Tum τὲ ante ζάθεοι ponit Vatic. 174. ante et poſt Moſcov. Medic. 1. 2. et pro ζάθεοί τε Medic. 3. ζαθέοιό τε.

16) Moſcov. Medic. 3. Beſſar. Κρῆτας. Tum Moſc. Vatic. 174. Beſſar. διογενέτορας; Medic. 3. διογενέτορος. Pro ἔναυλοι Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Medic. 3. Ven. Vaticani ἔνθ' αὐλοὶ, uti etiam in ſuo legit Guarinus; Medic. 1. ἐνθ' αὐλὸς et ex correctione, ut ſimpliciter exhibet Medic. 2. ἐνθ' αὐλίς; edd. cum Euripidis codicibus in Bacchis v. 22. ἔναυλοι, ubi tamen Henr. Stephanus etiam notavit ἔνθ' αὐλοί. Heathius maluit διογενέτορος (ut hic Medic. 3.) ἐν αὐλῇ, i.e. Jovis genitoris in aula. Reiske vero ob connexum

Bacchum deducentes
Phrygiis de montibus
In Graeciae compita lata.
Rurſum deinde Cretenſia cum his implicat:
O thalamii Curetum
Divinique Cretes,
Jovis genitores, tibiis
Tri-

Curetes. [17] Τρικόρυθές τ' ἐν ἄντροις
Βυρσότονον κύκλωμα τόδε
Μοι Κορύβαντες εὗρον.
p. 470. Ἀνὰ δὲ [18] Βακχεῖα συντόνῳ
[19] Κέρασαν ἀδυβόα Φρυγίων

Αἰ

nexum cum τρικόρυθες aut ἔνοπλοι emendat, aut retinendum cenſet ἔναυλοι i. e. σύναυλοι, i. e. ſub concentu tibiarum.

17) Medic. 1. Ven. τρικόριθες. Tum iidem cum mei omnibus et Caſaubonn. quibusdam praeponunt ἔνθα, quo et receperunt priores duae editiones. Ita pro τ' ἐν ἄντροις Caſaubonn. aliqui, Medic. 1. 2. Vatic. 173. ἀνθέσι Moſc. ἀνθ' ἧς; Medic. 3. ἀνθ' ὧν; Vatic. 174. Ven. Pari edd. Aldi et Hopperi ἀνθ' οἷς; Xylander ex Euripide c. repoſuit ἔν τ' ἄντροις, in quo tamen Brunckius emenda τρικόρυθές γ' ἵν' (cujus gloſſemata ſint ἔνθα et ἐν) ἄντροι metro et nexu flagitantibus. Poſt βυρσότονον Medic. corr. 2. et edd. Aldi et Hopperi ſubjiciunt τέ.

18) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, edd. Aldi, Hopperi Βακχείῳ, alii cum edd. Βακχεῖα vel Βακχεία, u dedit in Euripide Barneſius, ſubſcripto etiam ι hc typographi culpa, ut cenſet Musgravius, qui vu Βακχεῖα, probante id etiam Iacobſio in exercitt. cri in ſcriptorr. vett. T. I. pag. 144. ſc. ὄργια ἱερά. Reiskius legit Βακχείῳ ſc. πνεύματι, vel Βακχείαις ſ ἐν. Βακχείαν σύντονον ſc. φωνὴν emendant Portus et Heath us, in ipſoque contextu poſuit Brunckius, ne caſu ſi deſtitutum relinqueretur verbum κέρασαν. Equidem i longius recederem a librorum omnium veſtigiis, ita Mu gravio adſenſus ſum, ut tamen Βακχεῖα retinerem, ſive c Bacchi templis intelligas, ſive de orgiis, quae incondit clamore incendebantur.

19) Pariſ. κέρας ἀνὰ δυσβοᾶν; Moſcov. Medic. 1. 2. Vaticani, edd. Aldi, Hopperi κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν, ex ve bis male diſſectis. Xylander cum Euripidis editionib repoſuit κέρασαν ἡδυβόᾳ. Equidem Msstis dedi κέρασαν ἀδ βόᾳ.

Tribusque galeis inſtructi in antris
Globum hunc contentum pellibus
Mihi Corybantes invenerunt.
Bacchicumque intento
Temperantes Phrygiarum

Αὐλῶν πνεύματι, ματρός [20] τε Ῥέας εἰς Χέρα θῆκαν κτύπον [21] εὐάσμασι Βακχᾶν, Curetes.
Παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι
Ματέρος [22] ἐξανύσαντο θεᾶς.
Εἰς δὲ χορεύματα

M 4 [23] Προσ-

20) Medic. 1. 2. 3. Mosc. Vaticani σερεᾶς pro τὲ Ῥέας. Erroris causa in conglutinatis vocibus singulis patet.

21) Εὔασμα hic dant omnes libri, quod tamen versum hunc antistrophum turbat, ut pari suo minime respondeat. Ex libris igitur Euripidis, in quibus legitur vel ἐν τ' ἄσθμασι vel ἐν τ' ᾄσμασι, comparatis aliorum indiciis, repositum est in ipso Euripide χέρα θῆκαν κτύπον εὐάσμασι Βακχᾶν. Quod tamen constanter libri tenent καλλίκτυπον, tum vero ματρὸς et ματέρος repetita displicent, Musgravius ita hos versus constituendos judicavit: θῆκάν τε Ῥέας εἰς | Χέρα καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχᾶν. At cum paullo audacior sit haec emendatio, librisque nimiam vim inferat, subsistendum putavi in ea lectione, quae nunc in Euripide locum obtinuit. Antea hic legebatur: θῆκαν καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν.

22) Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Vaticani duo, Ven. Mosc. Paris. ἐξαύσαντο; Ald. Hopper. ἐξανύσαντο. Vulgatum ἐξηνύσαντο libri Euripidei tuentur, cujus sensum ex usu verbi ἀνύσασθαί τι παρά τινος expedivit Brunckius: *a magna matre furentes Satyri impetrarunt, ut sibi tympanum concederet.* Nempe Musgravius, qui substantivum desideraret, emendabat: Ματέρος ἐξάνυσαν τελετάς. Alii vel θέας vel θεᾶς (cf. deinceps) legunt, vel in voce θεᾶς subintelligunt ὄργια. Usitata quidem est haec vis verbi ἐξανύειν, quod omnino Euripidem amare docuit Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 519. Pro Ῥέας, ne bis positum offenderet, ex Euripide etiam recepi θεᾶς, quod ad Rheam nexus defert.

Tibiarum flamine, matris Rheae in Manum posuere, strepitum in cantibus Baccharum.

Furentes autem Satyri A matre obtinuerunt Rheae. Et choreas

In-

Curetes. [23] Προσῆψαν τριετηρίδων,
[24] Αἷς χαίρει Διόνυσος.

[25] Καὶ ἐν Παλαμήδῃ φησὶν ὁ χορός·

[26] Οὐ σὺν Διονύσῳ κώμων,
Ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
Τυμπάνων ἰάκχοις.

§. 14.

[1] Καὶ Σιληνὸν, καὶ Μαρσύαν, καὶ Ὄλυμπον συνάγοντες εἰς ἕν, καὶ εὑρετὰς αὐλῶν ἱςοροῦντες, πά-

23) Ita nostri libri omnes, cum in Euripide parvo quidem discrimine adferant συνῆψαν.

24) Libri omnes contra usum neglecto genere, οἷς.

25) Verba καὶ ἐν Παλαμήδῃ - αὐλῶν ἱςοροῦντες desiderantur in Medic. 3. Tum Mosc. praefert Παλαμήδει; edd. ante Casaubonum male Παλαμίδῃ.

26) Paris. Medic. 1. corr. Διονύσε, superscripto ῳ. Uterque etiam habet κομᾶν; Ald. Hopper. κομῶν; alii κωμῶν recte; modo accentum mutes, quia κωμάω pro κωμάζω usu destituitur. Tum vero respexit praecedentis versus verbum, veluti μετέχειν. Pro ἂν Ἴδαν Victorius ad marginem ed. Aldinae adscripserat leg. ἀν'. Bene et ex usu etiam Homerico; et sic postea Heathius correxerat, Musgravius probaverat, et Beckius exceperat. Pro ἰάκχοις Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 39. emendat ἰακχαῖς. Sed et alterum probum est, propiusque Bacchica sacra adtingit.

1) Tyrwhittus c. l. melius καὶ praeponit, in quo adjuvatur a Msstis Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Sed et id tule-

Instituerunt trietericas,
Quibus gaudet Bacchus.
In Palameda etiam chorus ait:
Non cum Baccho comessationum,
Qui in Ida oblectatur
Cum matre cara tympanorum strepitu.

§. 14.

Jam Silenum, Marsyam et Olympum conjungentes, eos-

πάλιν καὶ οὕτως τὰ [2] Διονυσιακὰ καὶ τὰ Φρύγια εἰς ἓν συμφέρουσι· τήν τε Ἴδην καὶ τὸν Ὄλυμπον συγκεχυμένως πολλάκις, ὡς τὸ αὐτὸ ὄρος, κτυποῦσιν. Εἰσὶ μὲν οὖν λόφοι τέτταρες Ὄλυμποι καλού- Θεολογούμενα.

 μενοι

tulerant editiones ante Casaubon. ed. 2. cum Amstelod. negligenter omiserat. Revocavi igitur. In ipso Sileni nomine scribendo parum sibi constant libri. Moscov. Paris. Σιλινόν; Medic. 1. Σιληνόν; Medic. 2. Σειληνόν; edd. Aldi, Hopperi Σειλινόν; reliquae Σειληνόν, quibuscum etiam alii codices adsensisse videntur. Constantius supra p. 468. Σειληνοὶ exhibent. Si, quod par est, in re decantata, alios auctores consulamus, plerique scribunt Σιληνὸς, ut Herodot. 7, 26. Athenaeus lib. 5. extr. Pausan. 2, 22, 9. et alibi, codices etiam 1, 23, 6. ubi Σειληνός editur, ut in Aeliano V. H. 3, 18. Orpheus in hymno 53. Nicander in Alexiph. v. 31. Diodor. 3, 71. (ubi codices etiam aliqui per duplex ι efferunt) Homer. in Vener. v. 263. Aelian. V. H. 3, 40. alii. Sunt tamen etiam, qui scribant Σειληνοὶ, etsi numero pauciores, in quibus Nonnus Dionys. lib. 19. extr. Lucianus in Baccho cap. 4. et 6. idque unice probant Solanus et Reitzius ad Lucian. in Deor. concil. c. 4. Sed nec Lexicographi certi aliquid constituunt. Nempe per ει in prima producunt Suidas et auctor Etymol. M. per ι Hesychius, etsi hic s. v. Σαυᾶδαι per ει etiam edidit. Incertam etiam scripturam facit etymon, vel σιλλαίνειν (Aelian. V. H. 3, 40. Eustath. ad Homer. Il. 2, 212. p. m. 155, in.) vel σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. V. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. et 40. Casaubon. de Satyr. poësi 1, 2. p. m. 31. sqq. In hac ambiguitate acceptam scripturam retinui.

2) Sic Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Ven. Moscov. Paris. cum Casaubonn. Aldus invexit Διονύσια, quem secuti ceteri omnes. Alterum tamen, quod tot voces revocant, admisi propter comitatum etiam. Ante Φρύγια articulus, quem addunt editiones, deest in Mediceis omnibus, Moscov. et Paris. Promiscuus in his usus ex potioribus Msstis accommodari ad singula debet.

eosque tibiarum inventores facientes, rursum Bacchi et Phrygiae deae res in unum confundunt. Idam quoque et Olympum promiscue, tanquam eundem montem, strepi-

Θεολογούμενα. μενοι τῆς Ἴδης κατὰ τὴν [3] Ἀντανδρίαν. Ἔστι δὲ καὶ ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος, ὅμορος μὲν, οὐχ ὁ αὐτὸς δὲ τῇ Ἴδῃ. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας [4] τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

[5] Σὺ

3) Verba non funt integra. Legi καλούμενοι. Εἰς μὲν ἐγγὺς τῆς Ἴδης κατὰ τὴν Ἀντανδρίαν. *Xylander.* Defunt in Medic. 3. verba κατὰ τ. Ἀντανδρίαν. Cafaubb. et Mofc. vitiofe dant Ἀυτανδρίαν, nec melius Ald. Hppper. Ἀντιδρίαν. Quod Xylander immiffo fubplemento loci integritatem adjuvandam putat, equidem, cum et vulgata forma fuis partibus contineatur, dummodo incifum poft καλούμενοι fuftuleris, et ad Idam illos 4 colles accommodaveris, nihil mutandum cenfeo. Nec mover auctor epitomes p. 36. Hudf. qui, cum 4 omnino Olympos montes indicatos et hinc enumerandos putaffet, ita hanc narrationem conficit: Ὄλυμπος ὄρος ἐστὶ καὶ περὶ τὴν Τρωϊκὴν Ἴδην, καὶ ὁ Μύσιος, καὶ ὁ Μακεδονικὸς, καὶ παρ' Ὁμήρῳ ὑπερουράνιος. Libri tamen omnes in vulgata adquiefcunt, et deinceps Myfium conterminum Idae facit et quatuor illis collibus adjungit, cum et plures potuiffet. Quod Μύσιος hic reddit epitome, ut in ipfo Strabone 12. p. 564. in. p. 574. legitur, utrumque probum eft, nec fine libris immutandum. Cf. quae notavi ad Melam 1, 19, 2. Vol. 1. p. 565. Tum pro δὲ τῇ Ἴδῃ Parif. τε τῇ Ἴδῃ.

4) Verba τὸν Μενέλαον — Πολυξένῃ exciderunt in Medic. 3.

ftrepitu replent. Quatuor autem funt colles, Olympi nomine, in Ida juxta Antandrum. Eft vero etiam Myfius Olympus, conterminus Idae, non tamen idem. Sophocles in Polyxena Menelaum faciens feftinanter e Troja difcedere, Agamemnonem autem cupientem aliquantulum morari placandae Minervae gratia, Menelao haec verba tribuit:

Hic

[5] Σὺ δ' αὖθι μίμνων τὴν κατ' Ἰδαίαν χθόνα Ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει. Θεολογούμενα.

§. 15.

Τῷ δ' αὐλῷ, καὶ κτύπῳ κροτάλων τε καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ταῖς [1] ἐπιβοήσεσι, καὶ εὐασμοῖς, καὶ ποδοκρουσίαις οἰκεῖα ἐξεύροντο, καί τινα τῶν ὀνομάτων, ἃ τοὺς προπόλους, καὶ [2] χορευτὰς, καὶ θεραπευτὰς τῶν ἱερῶν ἐκάλουν, Καβείρους, καὶ Κορύβαντας, καὶ Πᾶνας, καὶ Σατύρους, καὶ Τιτύρους, καὶ τὸν θεὸν Βάκχον, καὶ τὴν Ῥέαν Κυ-

5) Moscov. Paris. τῦ et deinceps Moscov. τῦ pro τὴν, quae posterior vox plane deest in Medic. 3. et edd. ante Casaubonum. Porro Paris. fert θυηπόλι. *Tzschucke.* Sophoclis prior versus est mutilus. Deest, puto, νῦν post μίμνων aut τύ. Post eos aliquid excidisse, evidens est. *Xylander.* Particula τὲ latere possit in Mosc. cod. τῦ, si quis corruptionem irrupisse velit.

1) Medic. 1. 2. Paris. et edd. Aldi, Hopperi ἐπιβοιήσεσι. Tum, ut alibi, Moscov. προπόλυς, quod dedi, pro προσπόλυς, de quo supra dictum est.

2) Ald. Hopper. vitiose χωρευτὰς, ut deinceps iidem cum Xylandro etiam emiserunt Καβείρας. Nomen κάβειροι non in Strabone solum, sed et in aliis frequentatur. Pro Κυβέλην Paris. Κυμέλην; perperam.

Hic tu manens in Idaeo posthac solo
Greges Olympi conducens fac rem sacram.

§. 15.

Tibiae vero et strepitui crotalorum, et cymbalorum et tympanorum, acclamationibusque, et evasmis ac pedum pulsationibus propria excogitata sunt etiam vocabula, quibus administros, chorearum ductores, et famulos sacrorum adficerent, Cabires, Corybantes, Panes, Satyros, Tityros, et deum Bacchum, et Rheam Cybelam et Cybeben atque Dindy-

Θεολογούμενα. Κυβέλην, καὶ [3] Κυβήβην, καὶ [4] Δινδυμήνην [5] κατὰ τοὺς τόπους αὐτούς. Καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐςι, καὶ τρόπον τινὰ τῆς Μητρὸς τὸ παιδίον [6] παραδιδόμενος τοῖς Διονύσου καὶ αὐτός.

§. 16.

3) Quis ita vocaverit, ignotum. At Κυβύβη passim eadem dicitur, atque hinc Κύβηβος de ejus ministro. Eustath. ad Homer. Odyss. 2, 16. p. m. 76. ubi prolixius de causis hujus nominis, quo etiam Rheam insignitam fuisse adfirmat, disserit; cui adjungi possunt Etymol. M. s. v. κυβήβειν, et qui idem tradunt, Suidas h. v. et Hesychius, in quo tamen male legitur Κυβήκη. Ita vero etiam nominatur ab auctoribus, veluti Anacreonte 15. in. Luciano in Pseudolog. c. 11. (ubi olim legebatur Κυβίβη) Silio Ital. 17, 8. et alibi, Phaedro 3, 20, 4. aliisque. Plura dabunt Fischer. ad Anacr. c. l. interpretes Luciani, Palmerius, Menagius in ed. Amstel. 1687. T. 2. p. 438. aliique in ed. Reitz. Gudius ad Phaedr. c. l. Gavel in observatt. Miscell. Vol. 10. T. 1. p. 420. et quos memorant Alberti ad Hesychium T. 2. p. 365. Ruperti ad Sil. Ital. 8, 363. His rationibus motus reposui nunc Κυβήβην, uti post jam Gudio c. l. et Meursio de denario Pythagorico c. 10. emendatum esse cognovi.

4) Moscov. Paris. Δινδυμίνην, de quo supra monui.

5) Si locus sanus est et integer, sensus est, locos quoque illos, ubi Cybele et Dindymene colebantur, iisdem nominibus fuisse affectos cum numine. At paullo ante a locis has Magnae Matris appellationes esse ortas dixit. Fortasse legendum κατὰ τὰς τόπους αὐτῆς. *Casaubonus.* Probat hanc Casauboni emendationem St. Croix in libro: recherches sur les mystères p. 570. Recte forsitan vereque ad ipsam Strabonis narrationem p. 469. in. etsi codices omnes in καὶ conspirant. Tum καὶ et κατὰ passim commisceri et sensum turbare solent. Cf. Lennep. ad Phalaridis epist. 13. p. 67. d'Orville ad Chariton. 8, 8. p. m. 720. Schweighaeuser. ad Polyb. 3, 23, 3. et alii. Cf. supra p. m. 153. n. 11. Cum sensus inde existat ad connexum aptior, ausus sum et sine libris κατὰ excipere. Post pro παιδίον St. Croix c. l. legit τὸ πεδίον, campus Matris. At agitur hic de nominibus non locorum, sed Deorum, et subsequitur παραδιδόμενος, de quo deinceps.

6) Moscov. Paris. παραδόντα τὰς; Medic. 3. (qui idem vo-

dymenen, prout ipsa ferebant loca. Sabazius quoque de Phrygiis est, et quodammodo filius Matris, ipse quoque Bacchicis adjunctus.

§. 16.

§. 16.

Θεολογούμενα.

[1] Τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια καὶ τὰ [2] Βενδίδεια, παρ' οἷς

luit) παράδων τὰ τῶ 'Διονύσω. Heyne in commentatt. societ. Goetting. Vol. 8. p. 8. conjiciebat: ἐν τοῖς Διονύσω καὶ αὐτός. Equidem cum edd. aliisque Msstis retinui παραδιδόμενος τοῖς Διονύσω, et, cum durius videatur, παραδιδόμενος qua sensum ad παιδίον accommodare, verba haec per adpositionem de Sabazio dicta esse puto.

1) Medic. 2. corr. τούτως, ut edd. Aldi, Hopperi, et deinceps eaedem cum Xylandro καὶ παρά. Tum Medic. 1. 2. 3. Paris. edd. Aldi, Hopperi Κοτύτια, quod reddidit etiam Guarinus; Moscov. remotius Κότυα; Casaubonus cum aliis et epitome p. 136. Hudf. dedit Κοτύττια, uti fere haec sacra efferunt auctores, veluti Horat. epod. 17, 56. Virgil. in Catal. 5, 19. Juvenal. 2, 92. Cf. Politiani Miscell. 5, 9. p. 100. et quae conlegit Ruperti ad Juvenal. Tom. 2. p. 74. Confirmare eam scripturam videtur Hesych. Tom. 2. p. 331. ubi Dea ipsa Κοτυττὼ scribitur. At in ipso codice simplex τ (Κοτυτὼ) inveniri testatur conlatio codicis a Schowio instaurata p. 460. Sed et Κοτυττὼ scribitur in Synesii epist. 32. quare receptam scripturam tollere nolui.

2) Paris. Τενδίδια; Medic. 1. corr. μὲν δίδια; Medic. 2. Μενδίδια, ut Ald. et Hopperus cum Guarino, quem ideo correxerat Brodaeus in Miscellan. 1, 32. (T. 2. p. 466. in Gruteri thes.) Sic codd. et edd. veteres in Livio 38, 41. in. ubi id adeo prava lectione deceptus defendebat Glareanus. Xylander recte hic reposuit Βενδίδια, quod et exstat in epitome p. 136. Hudf. Nempe Βένδις auctore Hesychio h. v. et alibi lingua Thracia Diana vocatur, quocum consentit Timaeus in Lex. Platon. h. v. Quod adfirmat Palaephatus cap. 32, 6. Βένδεια Thracium erat ejus nomen. Inde vero Βενδίδια, festum ejus, ducunt Hesychius et Timaeus, immo Βενδίδεια, ut diserte hic et infra effert cod. Mosc. probante eam scripturam Albertio ad Hesych. T. 1. p. 719. adsentientibus etiam idoneis auctoribus, in quibus sunt Plato de republ. lib. 1. extr. Xenoph. in hist.

§. 16.

Horum similia sunt etiam apud Thraces,[1] quae usurpantur sacra Cotyttia et Ben-

Θεολογούμενα. οἷς καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. Τῆς μὲν οὖν Κότυος τῆς ἐν [3] τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος [4] μέμνηται καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων. [5] Εἰπὼν γάρ,

Σεμνὰ [6] Κότυς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς,
[7] Ὄρια δ' ὄργαν' ἔχοντα,

τους

hist. Gr. 2, 4, 11. Lucian. in Icaromenippo c. 24. Synes. in epist. 3. in. Minime igitur veritus sum, ita, per ει, emittere, in primis cum infra p. 471. m. Platonem adleget, in quo ita exstat. Plura omnino dabit Fischerus in ind. Palaeph. s. v. Βένδεια et quos recenset.

3) Deest τοῖς in Medic. 3. et Urbin. nec admittitur a Tyrwhitto, p. m. 39. quia fabulae Aeschyli nomen sit. Noster tamen sic articulum modo praeponit, modo omittit. Athenaeus 11, 8. p. 479. ubi eundem locum refert, omisit.

4) Hic Medic. 2. 3. Moscov. Paris. Vatican. 173. Urbin. proxime deinceps subjungunt καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων, quae verba interpretatus etiam est Guarinus, et quia ipsis Aeschyli verbis respondent, Aldi incuria praeteriit. Revocata igitur nunc inserui.

5) Verba Εἰπὼν — ἐπιφέρει omiserunt Medic. 3. Venet. et Urbin.

6) Moscov. κόττυσ'; Vatic. 173. Paris. κέττυς. At Κότυς ipsa institutae disputationis caussa postulat. Tum Moscov. Ἡδωνοῖς, ut p. 471. in. At *Edoni* ex Latinis etiam, maxime Horatio lib. 2. od. 7. f. noti sunt. Porro Moscov. Paris. et Vatic. 173. illi nomini subjiciunt superiora illa verba Αἰσχύλος μέμνηται.

7) Moscov. ὄρεια; alii cum edd. ad Casaubon. 2. ὄρια; haec enim et Amstelod. dederunt ὄρια. Pro ἴργαν, quod occupat libros omnes editos, Moscov. Paris. Vatic. 173. Venet. ὄργαν' habent. Denique pro ἔχοντα, quod est in edi-

Bendidia: a quibus etiam Orphica sunt profecta. Cotyos deae apud Edonos cultae Aeschylus meminit ejusque instrumentorum. Cum enim dixisset:

Veneranda Cotys in Edonis,
Montana instrumenta habentem:

statim

τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον εὐθέως ἐπιφέρει Θεολογούμενα.

Ὁ μὲν ἐν χερσὶ [8] βόμβυκας ἔχων τόρνου κάματον [9] δακτυλόδεικτον,

Πίμ-

editionibus, codd. Casaubonn. habuerunt ἔχοντες vel ἔχοντας; ex meis Medic. 1. dedit primo ἔχοντες, tum ex corr. ἔχοντας; Medic. 2. ἔχοντα, corr. ἔχοντας; Moscov. Paris. Venet. ἔχοντες; Vatic. 173. ἔχοντας. Sequantur emendationes virorum doctorum. Scaliger margini exemplaris sui ex ed. Xyl. quod servatur in bibl. Vindobonensi, adscripserat: Ἠδωνοῖς ὄργια δ' ὀργᾶν — Barthius ad Statii Theb. 5, 78. T. 3. p. 51. vult ὄρια δ' ὀργᾶν' ὄχουσα. Meursius in syllabo tragoediar. Aeschyli (v. Gronovii thes. Vol. 10. p. 403.) legit ὄρια δ' ἔργον ἔχοντα, vertitque *termini operosi*, quae cum sensu careant, ita rejicit Petitus in Miscellan. lib. 5. cap. 9. p. 100. ut substituat: Ὀρειά γ' ὀργᾶσ' ἔχουσα, quia Cotys, ut ipsa Cybele, in montibus colebatur. At quomodo illa componi possint, ipse viderit; aut, si ὀρεία pro ὄρεια scribere et ad Cotyn monticolam referre voluit, (uti Cybele ὀρεία vocatur in Anthol. T. 1. p. 232. ed. Iac.) durius ὀργᾶσ' admisceatur. Proxime a codicum lectione absit emendatio Pauwii ὄρθια δ' ὄργαν' ἔχοντας, sic ut, dissoluto quidem metro, verba tamen sint Aeschyli.

8) Sic Moscov. Paris. uti et legit Guarinus, pro vulgato aliorum βόμβηκας, quod a βόμβος, βομβέω ducit proxima quidem via Pauwius T. 2. p. 1098. c. I. et explicat vascula cava, quae sibi juncta manu concutiebantur et concussa edebant βόμβον; quae quidem sunt crotala, quorum speciem expressam proposuit Sponius in miscell. erud. antiqu. p. 21. n. 43. At usu et auctoritate certa haec vox destituitur, et, si pro βόμβαξ dictum volueris βόμβηξ, nec id locum habere potest, cum βόμβαξ, ut πύπαξ, παρεμβολικὸς sit vocabulum, auctore Hesychio h. v. Recte igitur, puto, optimi codices subministrant βόμβυκας, quae tibiae genus fuerunt, in his sacris adhibitum, uti adparet ex Polluce 4, 10. s. 82. (αὔλημα πρέπον ὀργίοις,) 4, 9. s. 70. Hesychio h. v. Etymol. M. s. v. Βομβύκη, Plutarcho in Sympos. 7, 8. p. 846. Lips. ubi sine causa tentabat Reiskius. Lon-

statim eos, qui Baccho inserviunt, subjicit:

Hi manibus tenebant bombos torno elaboratos,

Im-

Θεόλι-
ζόμενα.

Πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν·
Ὁ δὲ [10] χαλκοδέτοις κοτύλαις [11] ὀτοβεῖ.

Καὶ

Longiſſimae autem genus tibiae fuiſſe ex Ariſtotele de auditu p. 78. (ed. 1685.) colligit Bartholin. de tibiis 1, 6. p. 45. Nempe Ariſtoteles praedicat in iis μῆκος τῆς ἀποςάσεως, qua de cauſa difficulter impleri poſſint. Ceterum inverſo ordine Medic. 3. et Urbin. habent χερσὶν ἔχων βόμβηκας.

9) Ita libri omnes. Pauwius c. l. in notis a δάκτυλος et δίκω, rejecto illo, quod non conveniat, δακτυλόδικτον emendat, vel δακτυλιόδικτον, ſic ut poſuerit Aeſchylus, tranſpoſito, ut ſolet, epitheto, pro δακτυλιοδίκτους βόμβηκας. Meurſius in Aeſchylo c. l. δακτυλόδεικτον ſervat, et cum μέλος jungit, quod eatenus accipit Pauwius, ſi legatur δακτυλιόδικτον. Verſavit etiam hunc locum ſolertia Iacobſii in exercitt. crit. in ſcriptor. vett. T. 1. c. 20. p. 145. qui legit, ſervata quidem voce βόμβηκας, δακτυλόθικτον et verſum ſic diſtinguit: δακτυλό | θικτον; ipſam vocem cum μέλος conjungit. An alibi illa vox occurrat, ignoro. Analogiae tamen non ſolum reſpondet, ſed, quod in primis ſpectari debet, nexui et ſenſui non repugnat. Neque enim δακτυλόδεικτον, nec, ſi levi ſolitaque mutatione primarium verbum inflectas, δακτυλόδεκτον congruit, cum ad analogiam revocari emendatio debeat. Reliqui tamen veterem omnium codicum lectionem, et vocem ad κάματον refero, cujus excellentiam denotet.

10) Libri omnes male obtrudunt χαλκοθέοις; ſine ſenſu. Bene igitur ita emendavit Caſaubonus, idque evicit ex Athenaeo 11, 8. p. 479. ubi idem Aeſchyli locus ita adlegatur. Probant igitur Pauwius et Iacobſius c. c. l. l. itemque auctor commentarii de cymbalis in fortuitis ſacris p. 269. Addo, quo minus dubitari de hac emendatione poſſit, teſtimonia Euſtathii ad Homer. Il. 22, 494. p. m. 1389, 25. et Schol. Villoiſ. ad Il. 23, 34. p. 495. Praeterea ipſa res loquitur.

11) Pariſ. Moſcov. ὀτόβει pro ὀτοβεῖ, uti refert etiam Euſtath. c. l. et verſum poſtulare contendit Pauwius pag. 1098. c. l. cum alias perinde utrumque valeat. Sic ὀτοβοι in Anthol. Vol. 1. p. 100. ed. Iac. Aeſchylo in Aj. v. 1232. et alibi. Quod cum rectum hic videretur, poſui.

Implebantque melos, quod furorem alliceret. *Alius autem aeratis ſtrepit crepitaculis.*

At

καὶ πάλιν· Θεολογούμενα. p. 471.

[12] Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει·
Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνταί ποθεν
Ἐξ ἀφανοῦς φοβέριοι μῖμοι, [13] τυμπάνε δ' [14] ἠχώ,
Ὡσθ' ὑπογείου βροντῆς, φέρεται βαρυταρβής.

Ταῦτα γὰρ ἔοικε τοῖς Φρυγίοις· καὶ οὐκ ἀπεικός γε, ὥσπερ [15] αὐτοὶ οἱ Φρύγες Θρᾳκῶν ἄποι-

12) Medic. 2. ψευδῶς corr. Tum Medic. 1. ἀλαλάζῃ ex corr. et Parif. ἀλλάζει fupraque ει fcripto η. Poft Medic. 3. πομυκῶνται; Parif. Medic. 1. corr. 2. φομέριοι pro φοβέριοι. Denique pro μίμοι Mofc. bene μῖμοι, etfi alii contra.

13) Sic libri habent emendatque Pauwius p. 1099. l. l. vel Dorica forma τυμπάνω a Strabone fcriptum putat. Nempe hoc ed. Cafaub. 2. negligenter invexerat, quam ex more fequitur Amftelod.

14) Mofcov. Parif. Vatic. Urbin. εἰκών. Medic. 1. corr. εἰχών, ex quo natum eft prius. At ἠχὼ aliorum dimitti nequit. Poft Cafaubonn. Medic. 3. Urbin. ὑπογαίου; Parif. Mofcov. Ven. ὑπογές; Vatic. cum edd. ὑπογείε, quae formae in hoc aliisque compofitis etiam alibi in Strabone variant.

15) Ald. Hopper. οἱ αὐτοὶ οἱ Φ. Antea Medic. 3. καὶ εἰκόως, ὥσπερ γὰρ αὐτοί.

Ac rurfum:
Pfalmus autem refonat;
Boumque mugitus aemulae
voces reboant aliunde
Ex operto terribiliter,
tympanique echo,
Tanquam fubterranei tonitrus, fertur turbulenta.

Haec enim Phrygiis facris conveniunt. Neque vero abfurdum eft, quemadmodum ipfi Phryges Thracum funt coloni, ita

Θεολογούμενα. ἄποικοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰ ἱερὰ ἐκεῖθεν [16] μετενηνέχθαι. Καὶ τὸν Διόνυσον δὲ καὶ τὸν Ἠδωνὸν Λυκοῦργον [17] συνάπτοντες εἰς ἕν, τῶν ἱερῶν τὴν ὁμοιοτροπίαν αἰνίττονται.

§. 17.

Ἀπὸ δὲ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ῥυθμοῦ, καὶ τῶν ὀργάνων καὶ ἡ μουσικὴ πᾶσα Θρακία καὶ Ἀσιᾶτις νενόμισται. Δῆλον δ᾽ ἔκ τε τῶν τόπων, ἐν οἷς αἱ Μοῦσαι τετίμηνται. Πιερία γὰρ, καὶ Ὀλυμ-

16) Casaubonn. Venet. Moscov. Vatic. μετενηνέχθαι; edd. omnes cum aliis codd. μετενήνεκται. Illud probat Casaubonus, recte quidem, si ἀπεικὸς cum Msstis tantum non omnibus legas. Sin Medic. 3. lectionem praeferas, alterum etiam recte procedit. Sed ad plerosque accommodari debet. Sequenti voci Ἠδωνὸν adspirauit et hic Moscov.

17) Casaubonn. Medic. 2. 3. Venet. συνάγοντες, quod et rectius censet Casaubonus, legitque Barthius ad Statium T. 3 p. 51. alterum praeeunt reliqui et ante correctionem tulit Moscov. Utrumque, quod et judicat Heyne in commentatt. societ. Goetting. V. 8. p. 9. eodem redit. Cum hic igitur arbitrarius detur delectus, plurium suffragia valeant. Proxima verba sic componunt Paris. Moscov. Medic. 3. τὴν ὁμοιοτροπίαν τῶν ἱερῶν; edd. Ald. Hopperi prave scribunt ὁμοιωτροπίαν.

eos sacra sua quoque inde transtulisse. Bacchum etiam cum Edono Lycurgo coniungentes sacrorum inter se similitudinem innuunt.

§. 17.

A cantilena autem, numeris instrumentisque etiam musica omnis Thracia et Asiatica censetur. Atque hoc de locis intelligi potest, ubi Musae cultae fuerunt. Nam Pieria, Olym-

Ὄλυμπος, καὶ [1] Πίμπλα, καὶ [2] Λείβηθρον τὸ παλαιὸν ἦν Θρᾴκια χωρία καὶ ὄρη· νῦν δὲ ἔχουσι Μακεδόνες· τόν τε Ἑλικῶνα [3] καθιέρωσαν ταῖς Μούσαις Θρᾷκες οἱ τὴν Βοιωτίαν ἐποικήσαντες, οἵπερ καὶ τὸ τῶν Λειβηθριάδων Νυμφῶν ἄντρον καθιέρωσαν. Οἵ τ' ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς, Θρᾷκες λέγονται, Ὀρφεύς τε καὶ Μουσαῖος καὶ Θάμυρις· καὶ τῷ Εὐμόλπῳ δὲ τοὔνομα ἐνθένδε· [4] καὶ οἱ τῷ Διονύσῳ τὴν Ἀσίαν ὅλην

Θεολογούμενα.

1) Ita hic omnes libri. Supra tamen in simili narratione lib. 9. p. 410. (p. m. 448.) Πίμπλεια legitur, ubi plura adtuli de his formis.

2) Medic. 1. 2. 3. hic et post (qui lib. 9. c. l. cum editis concinunt in hoc et adjunctis nominibus) cum edd. Aldi, Hopperi Λίβηθρον. Sic per ι prodit in Pausania 9, 34, . Cononis narrat. 45. Cf. de duplici hac scriptura Eustathius ad Homer. Il. 21, 259. p. m. 1323. ubi per ει, in primis de Macedonico, usitatius esse adfirmat. Atque hac literarum serie recensuit etiam Hesychius.

3) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 1. (corr.) 3. Vatic. Urbin. Venet. καθιεράσαντες, vel servato, vel omisso articulo ταῖς; solus Medic. 2. καθιερώσαντο ταῖς M. Edd. omnes inde ab Aldo καθιέρωσαν ταῖς. Turbas dedit articulus ταῖς et καθιέρωσαν retinendum, ut concinnitas sententiarum disjunctarum docet et sequens καθιέρωσαν.

4) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. Paris. καὶ οἱ τῷ Δ. quibus conclamantibus aures obstruere non debui. Nempe οἱ vulgo abest.

Olympus, Pimpla, Libethrum antiquitus Thracia fuere loca et montes: nunc Macedones obtinent: et Heliconem Musis consecravenunt Thraces, Boeotiae inquilini, ut et antrum Libethridum Nympharum. Iam qui antiquam procuraverunt musicam, Thraces perhibentur, Orpheus, Musaeus, Thamyris: et Eumolpo nomen inde factum

Θεολογούμενα. ὅλην καθιερώσαντες μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, ἐκεῖθεν καὶ τὴν πολλὴν μουσικὴν μεταφέρουσι· καὶ ὁ μέν τί φησιν· κιθάραν Ἀσιᾶτιν [5] ῥάσσων, ὁ δὲ, τοὺς αὐλοὺς [6] Βρεκυντίους καλεῖ, καὶ Φρυγίους. Καὶ τῶν ὀργάνων ἔνια βαρβάρως ὠνόμασαι· [7] νάβλας καὶ

5) Casaubonn. Medic. 3. ἀράσσων; Medic. 2. ῥάσσω; reliqui cum edd. ῥάσσων. Utrum sit eligendum, difficile est judicatu, cum utraque vox cognatae sit significationis, ut erudite docuit Schneider. in Lex. Gr. s. v. ῥάσσω. Ἀράσσω quidem de citharae s. lyrae impulsu occurrit, et sic Orpheus Argon. v. 380. s. 382. κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσων, et sic similia subministrant alii. V. Huschke epist. crit. in Propert. p. 12. Si quis igitur hic ἀράσσων malit, per me mora non erit ulla.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Βερεκυντίους, quae quidem trita est forma, ab ipso Strabone alibi frequentata; alii codices et edd. inde a Casaubono Βρεκυντίους, rariori illa, forte audaciori, quam ex poeta adposuisse hic videtur. Neque tamen insolitam fuisse, adparet ex Hesychio T. 1. p. 762. ubi Βρέκυν, τὸν Βέκυντα producitur.

7) Medic. 3. Ven. Paris. νάμβλας, uti vertit Guarinus; Medic. 1. (corr.) 2. edd. Aldi, Hopperi νάμβλαν; Moscov. νάβλας; vulgo cum aliis legebatur νάβλα. Litera μ ferri nequit male inserta. Terminationem dubiam faciunt, qui hanc vocem usurparunt. Sic νάβλη habent Judaei Alex. Reg. 10, 6. notante Ernestio ad Hesychii gloss. sacras p. 205. ipse Hesychius T. 2. p. 648. habet νάβλα. At νάβλας vocant Joseph. antiq. Jud. 8, 3. Pollux 4, 9. s. 6 (ubi pro β olim exstabat υ) Clemens Alex. Strom. lib. p. 30

ctum fuit. Et cum Baccho totam Asiam ad Indiam usque consecraverint, magnam quoque musicae partem inde transferunt: atque alius dicit Citharam pulsans Asiatida: alius Berecynthiam vocat fistulam aut Phrygiam. Instrumentis quoque plerisque nom

ἡ σαμβύκη, [8] καὶ βάρβιτος, καὶ μάγαδις καὶ ἄλλα πλείω. Θεολογούμενα.

§. 18.

Ἀθηναῖοι δ᾽ ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Πολλὰ γὰρ τῶν ξενικῶν ἱερῶν παρεδέξαντο, ὥστε καὶ ἐκωμῳδήθησαν· καὶ δὴ καὶ τὰ Θρᾴκια, καὶ τὰ Φρύγια. Τῶν μὲν γὰρ [1] Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται, τῶν δὲ Φρυγίων

N 3 Δημο-

. 307. ed. Sylb. et plus semel Athenaeus lib. 4, 23. p. 1. 175. Νάβλαν ex Clemente adfert etiam Eusebius in raeparat. Evang. 10, 6. Quo cum tendant hic codices, edi.

8) Ἡ, quod inserunt edd. post σαμβύκη, auctoritate ed. 1. 2. 3. Moscov. Paris. quibus suffragatur Guarinus, xtrusi. Repetitum est, ut solet, ex proxima voce. Neue enim vult explicare, sed recensere diversa nomina. asaubonus malit καὶ ἡ βάρβιτος, melius quidem, sed cum roxima articulo careant, recte exsulat. Pro μαγάδις eposui μάγαδις, quia hactenus de omnibus singulari usus t numero. Ita Athenaeus 5, 25. p. m. 182. (unde sua duit Eustathius ad Homer. Il. 18, 495. p. m. 1214.) 14, 3. m. 634. et Photii Lex. Ms. apud Albertium ad Hesych. . 2. p. 519. Docent id etiam casus obliqui ab Athenaeo positi μαγάδιδος, μάγαδιν, μαγάδιδας, et hinc in Hesychio . 2. p. 519. μαγάδεις.

1) Sic pro Βενδιδίων, ut supra p. 470. f. dedi ex cod. oscov.

a sunt barbara, nablum, mbuca, barbitos, magaes, alia.

§. 18.

Athenienses quemadodum aliàs morem suum eregrina adsciscendi, ita iam, quod ad deos attinet, tenuerunt. Multa enim sacra peregrina receperunt, quo nomine etiam in comoediis exagitati sunt: interque haec Thracia et Phrygia. Bendidiorum enim mentio est apud Platonem, Phrygiorum apud

Demo-

Θεολογούμενα. Δημοσθένης, διαβάλλων τὴν Αἰσχίνȣ μητέρα καὶ αὐτὸν, ὡς τελέσῃ τῇ μητρὶ συνόντα καὶ [2] συνθιασεύοντα πολλάκις, καὶ ἐπιφθεγγόμενον [3] εὐοῖ, σαβοῖ, [4] ὕης, ἄττης, καὶ ἄτ-

2) Moſcov. συνθιασσεύοντα. At et ſcriptura notus e[st] θίασος. Tum idem, Medic. 1. 2. 3. Pariſ. ignorant cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. πολλάκις, quod primus intulit Ca-ſaubonus. Dubiam illi voci ſedem dant ſuperiorum codi[ces] cum ſuffragia, certiorem alii et quae de vita et moribu[s] Aeſchinis leguntur apud Demoſth. de corona p. 313. et d[e] falſa leg. p. 403. ed. Reiſk. At et ipſi illi codices cum edd. qui hic omittunt, praeter Medic. 3. et ed. Xyl. re-jiciunt poſt σαβοῖ.

3) Moſcov. εὐασάβοι; Venet. εὐασάβῃ; Pariſ. Vatic. εὐασάμοι; alii recte σαβοῖ cum edd. omnibus. Et ſic ſcribi-tur in priori Demoſthenis loco, ad quem Schol. Bavar. ex Phrygum dialecto explicat, et ex Demoſthene a Suid. (pravo licet accentu) et Harpocratione h. v. Sed cf. Tay-lor ad Demoſth. c. l. et quos memorat. Addo, quod e[t] ita Cyriacus Anconitanus in Schol. ad h. l. effert, adpoſit[o] loco Demoſthenis, quem Strabo reſpexit: ἐν λόγῳ περὶ στεφάνȣ· καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, ὕης ἄττης, ἄττης ὕης· ἔξαρχος, καὶ προηγεμὼν, καὶ κισσοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα τὰ ὑπὸ γραϊδίων προσαγορευόμενος.

4) Pro verbis ὕης ἄττης Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. Vatic. et edd. Aldi et Hopperi ſubſtituunt πολλάκι[ς]. Tum obferunt ex iisdem libris Moſcov. Pariſ. Venet. Va-tic. ἀττασύης vel ἀττασυῆς; Medic. 1. corr. τῆς ἄττης; Me-dic. 2. ὕεις; Medic. 3. qui recte edit priora, poſteriora omiſi[t]. Ex illorum lectionibus, adhibito Demoſthene, integer i[n] ed. Caſauboni locus prodiit. Terminationem certe i[n] ἄττης tuentur hic codices, et ſic ex Laconum more ſcrib[i] notat Heſychius, cum alii, veluti Harpocration ex Demo-ſthene

Demoſthenem, ubi Aeſchinis matrem vituperat, atque ipſum, qui matri ſacrificanti adfuerit, unaqu[e] thiaſos duxerit, et accla-mauerit Euoe, Saboe, Hy-e

ἄττης ὕης· ταῦτα γάρ ἐστι [5] Σαβάζια καὶ Μητρῷα. Θεολογούμενα.

§. 19.

Ἔτι δ᾽ ἂν τις καὶ ταῦτα [1] εὕροι περὶ τῶν δαιμόνων τούτων, καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ποικιλίας· καὶ ὅτι οὐ [2] πρόπολοι θεῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ θεοὶ προσηγορεύθησαν. Ἡσίοδος μὲν γὰρ [3] Ἑκαταίου,

ſthene, Ἄττις adferant; rectius forte ſic, cum et in Latinis inſcriptionibus *Attin* ab Attis reperiatur, veluti apud Gruter. p. 655, 3. Sed cf. Hemſterhuſ. ad Luciani dial. Deor. 12, 2. et Xylander ad Plutarch. in Numa c. 4. ubi in genitivo legitur Ἄττεω. De ipſa cauſa illarum exclamationum cf. qui adlegantur ad Heſych. Tom. 1. p. 608. et Tom. 2. p. 1445. et ad Demoſth. c. l.

5) Vatic. Pariſ. Σαβιάζια; Medic. 1. corr. Σαβιάζεια. Nomen ſatis notum.

1) Deeſt εὕροι in Vatic. Urbin. Veneto, Moſcov. Pariſ. At ſervarunt Medic. 1. 2. reddidit Guarinus, et deſiderat orationis conligandae cauſa.

2) Sic Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. In Med. 1. corr. exſtat προπόλων. Alii dant πρόσπολοι cum edd. V. ſupra ad p. 466. Pro μόνον Moſcov. temere ſubjicit μόνων.

3) Caſaubb. Ἑκατέρῳ et Ἑκατέρου. Ex meis Venet. Moſcov. Pariſ. ἑκατέρῳ, Med. 1. Ἑκατέου καὶ, Medic. 3. Urbin. verba Ἑκαταίου

es, Attes, Attes Hyes: haec enim Sabazii et magnae Matris ſacrorum ſunt.

§. 19.

Porro autem cum haec de geniis iſtis et nominum eorum varietate reperiat aliquis, tum non adminiſtros modo eos deorum, ſed ipſos quoque deos appellari. Heſiodus enim Hecataei

Θεολογούμενα. ταίου, καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν, ἐξ ὧν [4] ὄρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐγένοντο

Καὶ

ταίου καὶ, quae sic Medic. 2. exhibet, non admiserunt. Simile nomen Ἑκήτορος occurrit in Diodoro 5, 50. quod tamen ad alium pertinet. Utrum verum nomen habendum, Ἑκαταῖος, an Ἑκάτερος, equidem statuere non audeo. Phoronei filia ex Laodice, (Apollodor. 2, 1, 1.) vel Cinna, (Hygin. fab. 145.) vel Telodice, (Tzetzes ad Lycophr. v. 176.) vel Pitho (Schol. Euripid. ad Orest. v. 1248.) fuit Niobe, (diversa a Tantali filia) quam Jupiter primam mortalem vitiasse dicitur, unde genitus est Argus, (Apollodor. Hygin. c. c. l. l.) etsi quidam in his variant, ut disci potest ex iis, quae conlegerunt viri docti ad auctores indicatos. Cerdo, Phoronei uxorem, sed sine prolis mentione, facit Pausan. 2, 21, 1. Nioben vero etiam Phoronei filiam 2, 22, 6. At de quinque ejus filiabus et Hecataeo nihil adhuc exquirere potui. Satyrum adeo, Arcadas vexantem, ab Argo interfectum fuisse scribit Apollodor. 2, 1, 2. Diversa de Satyrorum origine tradunt etiam Nonnus in Dionys. 14, 239. et Memnon cap. 43. apud Photium p. m. 740.

4) Ita ad ἐγένοντο exhibent omnes libri. At si integer est versus Hesiodi, claudicat ille, quare eum Xylander a parte quidem priori restituit poetica ectasi οὔρειαι; Casaubonus ἐξ ὧν οὔρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο, et sic repetit de Satyr. poesi 1, 2. p. m. 34. Priores edd. Aldi, Hopperi versum dissimulant. Ὄρος et οὖρος promiscue in Homero poni, notum, et sic idem in Hymno in Mercur. v. 244. οὐρείην Νύμφην dixit; οὔρειαι νύπαι ex Phoronidis auctore refert Schol. Apollonii ad 1, 1159. f. 1129. — Equidem vulgatam lectionem remoto versus indicio reliqui. In sequ. Ald. et Hopper. male dederunt γενῶν.

taei et Phoronei filiae unde deae Nymphae proquinque ait fuisse filias, gnatae Oreades exstant,

Vano-

Καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων [5] καὶ ἀμηχανοεργῶν, Θεολογούμενα.
Κουρῆτές τε θεοὶ φιλοπαίγμονες ὀρχηστῆρες.

Ὁ δὲ τὴν [6] Φορωνίδα [7] στέψας, αὐλητὰς καὶ p. 472.
Φρύγας τοὺς Κουρῆτας λέγει· ἄλλοι δὲ γηγενεῖς καὶ χαλκάσπιδας· [8] ὁ δ' οὐ τοὺς Κουρῆτας, ἀλλὰ τοὺς

5) Deeſt haec particula in Medic. Poſt Moſcov. recte pracit ὀρχηστῆρες pro ὀρχιστῆρες, quod adhuc occupabat editiones. Melius in libro de Satyr. poeſi c. l. ſcripſerat Caſaubonus.

6) Male Ald. Hopper. Φηρωνίδα, ut ex multis auctoribus eſt notum.

7) Sic omnes Codices praeter Medic. 3. in quo legitur γράψας, quod et repoſitum volebant Xylander, Caſaubonus, Sturzius ad Hellanici fragm. p. 103. et olim ad marginem ed. Xyl. notaverat Scaliger. Ita et Guarinus: *qui — conſcripſit.* Sic Schol. Apollonii c. l. et Eudocia in Violario p. 193. ὁ τὴν Φορωνίδα συνθείς; Clemens Alex. Stromat. 1. p. 348. (Sylb.) ὁ τὴν Φορωνίδα ποιήσας. Mirum tamen, qui librarii, ſerviles maxime operae, a voce tam nota ad exquiſitiorem deflectere potuerint, quam peritior Medic. 3. auctor ad vulgarem revocavit. Aut igitur Strabo reſpexit carminis illius aliquam partem, aut poſuit pro exornare, ornate deſcribere. Cf. Homer. Odyſſ. 8, 170. et Euſtath. ad Il. 11, 203. p. m. 1188. ubi priorem locum expoſuit, de vi huius verbi. Sic κοσμεῖν explicat Schol. ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 3.

8) Caſaubonn. quidam, Moſcov. Vatic. Urbin. Medic. 1. 3. Pariſ. οἱ δ' οὐ; Medic. 2. οὐδὲ τούς. Tum Caſaubonn. aliqui,

Vanorumque genus Satyrorum et mania tractans,
Curetesque dii luſores, ſaltatores.

Is qui Phoronidem ſcripſit, tibicines Phrygios facit Curetas: alii terrigenas, et aereis ſcutis armatos. Ille autem non Curetas facit

Θεολογούμενα. τοὺς Κορύβαντας Φρύγας, ἐκείνους δὲ [9] Κρῆτας· περιθέσθαι δ' ὅπλα χαλκᾶ πρώτους ἐν Εὐβοίᾳ· διὸ καὶ Χαλκιδέας αὐτοὺς κληθῆναι· οἱ δ' ὑπὸ Τιτάνων Ῥέᾳ δοθῆναι [10] προπόλους ἐνόπλους τοὺς Κορύβαντας ἐκ τῆς Βακτριανῆς ἀφιγμένους· οἱ δ' ἐκ Κόλχων φασίν. Ἐν δὲ τοῖς Κρητικοῖς λόγοις οἱ [11] Κουρῆτες Διὸς τροφεῖς λέγονται καὶ φύλακες, [12] εἰς Κρήτην ἐκ Φρυγίας μεταπεμφθέντες ὑπὸ τῆς Ῥέας· οἱ δὲ Τελχίνων ἐν Ῥόδῳ ἐννέα ὄντων, [13] τοὺς Ῥέᾳ

aliqui, ex meis Parif. Medic. 1. 2. 3. omittunt λέγει, quod vulgo voci Κουρῆτας fubjiciebatur. Recte. Nam alios auctores diverfae fententiae innuit. In utroque confentit etiam Guarinus, et probat St. Croix in recherches fur les myfteres p. 573.

9) Sic Cafaubonn. Parif. Medic. Venet. Vatic. Urbin. Mofcov. cum Guarino, qui dedit *Cretenfes*. Ita etiam in notis recte voluerat Cafaubonus, quia de patria agitur, nec alias fenfus aptus inde elici poteft. Vulgo Κουρῆτας, quod vitium invexit Aldus, qui et antea ad Hopperum transmiferat καλχαστίδας.

10) Sic Mofcov. Parif. Medic. 3. pro προςπόλες; de quo aliquoties dictum eft.

11) Mofcov. ὁ Κυρῆτες; Parif. ὁκορῆτες. Male, ut antea in edd. Aldi, Hopperi Κρητικῆς.

12) Medic. 2. ἐς Κρήτην; Parif. has duas voces omittit.

13) Articulus abeft in edd. ante Cafaubonum.

cit Phryges, fed Corybantes: illos autem Curetes: arma vero aenea fumfiffe primum in Euboea, indeque Chalcidenfes ab aere (quod eft chalcos) dictos. Alii a Titanibus Rheae datos famulos armatos Corybantes e Bactriana, alii e Colchis, aiunt profectos. In Cretenfi hiftoria Curetes Iovis alumni dicuntur, et cuftodes in Cretam e Phrygia exciti a Rhea. Alii, cum novem in Rhodo effent Telchines, qui Rheae in

Ῥέᾳ συνακολουθήσαντας εἰς Κρήτην, καὶ τὸν Δία κουροτροφήσαντας, Κουρῆτας ὀνομασθῆναι. [14] Κορύβαντα δὲ τούτων ἑταῖρον [15] Ἱεραπύτνης ὄντα κτίστην, Θεολογούμενα,

14) Medic. 1. 2. (ante correctionem) Κύβαντα; Medic. 3. Parif. Venet. edd. Aldi, Hopperi Κύρβαντα cum Guarino. Reliqui codices, quod ex filentio judicare licet, Κορύβαντα, ut inde a Xylandro editiones. Quod idem etiam ex Parif. notat St. Croix p. 573. c. l. in excerptis lectionibus, quibus ego ufus fum, aliter inveni. *Tzfchucke.* Lego Κορύβαντα δὲ τούτων ἑταῖρον [pro ἕτερον, quod volunt omnes libri et reddidit Guarinus.] *Xylander.* Recte, puto, emendavit. Agitur enim hic aperte de auctore et conditore ejus nominis. Tum verba ἕτερον ἱερέα fenfu carent, quia in praecedentibus nihil de facerdotibus legitur. Denique τούτων ex eorundem numero aliquem innuit, cum ἕτερος nexum disjiciat. Sic vero illa nomina paffim inverti folent, ut poft p. 472. extr. et alibi ex libris adfertur Κύρβαντες. Commemoratur autem in Apollinibus unus ex Corybante ortus ab Ariftotele apud Clement. Alex. in admonit. ad gentes p. 17. ed. Sylb. Cf. Ampelius c. 9. Ἕτερος autem et ἑταῖρος faepe commifcentur, de quo dictum eft ad lib. 8. p. m. 263. Cf. etiam Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 2. Wesfeling. ad Diodor. 19, 22.

15) Omnes libri cum Guarino hic praeferunt ἱερέα Πύδνης, tantum in fequ. Mofc. Parif. τῆς Ῥοδόης. Tum proxima verba τοῖς Πρασίοις abfunt in Medic. 3. *Tzfchucke. Pydnam* et *Parafios* non nemo fufpicetur effe depravata vocabula. *Xylander.* Pro ἱερέα Πύδνης fufpicor effe legendum Ἱεραπύδνης. *Cafaubonus.* Recte putavit Cafaubonus, pro ἱερέα Πύδνης legendum Ἱεραπύδνης, quae fuit urbs Cretae infulae cognominis Hierapydnae Troadis. Sed quae fequuntur, non attigit, et quidem prudenter: funt enim merae tenebrae. Hunc locum effe mendofum, fa-

in Cretam comites fuerint, ibique Iovem enutriverint, eos Curetas dictos: eorum focium Corybantem, Hiera-

Θεολογούμενα. κτίστην, παρὰ τοῖς Ῥοδίοις παρασχεῖν πρόφασιν τοῖς Πρασίοις, ὥστε λέγειν, ὡς εἶεν Κορύβαντες δαίμονές τινες Ἀθηνᾶς καὶ Ἡλίου παῖδες. Ἔτι δὲ Κρόνου τινὲς τοὺς Κορύβαντας, [16] ἄλλοι δὲ τοῦ Διὸς καὶ Καλλιόπης φασὶ, τοὺς αὐτοὺς τοῖς Καβείροις ὄντας· ἀπελθεῖν δὲ τούτους εἰς Σαμοθρᾴκην, καλουμένην

salebrosum et mutilum etiamnon dubito pronuntiare: procul dubio post κτιστὴν interpungendum et inter eam vocem et παρὰ τοῖς Ῥοδίοις multa desunt. Qui fuerunt illi Ῥόδιοι Πράσιοι, fateor me ignorare. *Palmerius in exercit. in auctor. Gr. p.* 329. Cum parum aut nihil subsidii ministrent codices, frustra per inanes conjecturas vageris. Tantum Ἱερατύτνης dedi per τ, uti rectius haec urbs scribitur. V. ad lib. 9. p. m. 648. ubi numis addi possunt marmora Oxon. p. 57. Cf. Gruter. p. 565. Uti nunc habent verba, sensus esse possit, Rhodios commenti auctores exstitisse Prasiis, ut —. Prasii hic ideo commemorari videntur, quia apud eos templum Jovis Dictaei fuit, (infra p. 475. f.) in eorumque forte vicinia Jupiter educatus. Tum vero Meursius in Creta c. 11. p. 140. legit Πραισίοις, qui et Ἱεραπύδνης (sic) dedit. De Prasiis v. ad p. 478. In Ῥοδίοις caussa προφάσεως latere videtur, qualem supra addidit p. 467. in. de Curetum adpellatione.

16) Ita repetii ex Vatic. Medic. 1. 2. 3. Ven. Moscov. cum et τινὲς praecedat, pro vulgato οἱ δὲ, quod inde ab Aldo ferunt editiones. Ante Διὸς articulum omittunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. Venet. In Paris. ipsa haec verba οἱ δὲ — φασὶ plane desunt. Tum post φασὶ Venet. Medic. 1. 2. Moscov. Urbin. subjiciunt τοὺς Κορύβαντας; moleste quidem hic. Denique Moscov. dat Ἀλλιόπης.

rapytnae conditorem apud Rhodios Prasiis occasionem dedisse dicendi, Corybantes esse genios Minervae et Solis filios. Alii Saturni prolem eos faciunt: sunt qui Iove et Calliopa natos autument, eosdem cum Cabiris: eosque venisse in Samothracen, quae ante

μένην πρότερον Μελίτην· τὰς δὲ πράξεις αὐτῶν μυστικὰς εἶναι. Θεολογούμενα.

§. 20.

Ταῦτα δ' οὐκ ἀποδεξάμενος ὁ Σκήψιος, ὁ τοὺς μύθους συναγαγὼν τούτους, ὡς μηδενὸς ἐν Σαμοθράκῃ μυστικοῦ λόγου περὶ Καβείρων λεγομένου, παρατίθησιν ὁμοίως καὶ [1] Στησιμβρότου τοῦ Θασίου δόξαν, ὡς τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἱερὰ τοῖς Καβείροις [2] ἐπετελεῖτο· καλεῖσθαι δέ φησιν αὐτοὺς ἐκείνους ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἐν τῇ Βερεκυντίᾳ Καβείρου. Οἱ δ' Ἑκάτης προπόλους νομίζουσι τοὺς Κουρῆτας τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κορύβασιν ὄντας. Φησὶ δὲ πάλιν ὁ Σκήψιος ἐν τῇ Κρήτῃ τὰς

1) Moscov. Στησιμβράτου. Sed Στησίμβροτος ὁ Θάσιος Plato in Ione prope in. et alii. Pro Θασίου Medic. 3. Θασσίου, ut omnino alii etiam τὸ σ in insulae nomine geminant, de quo dixi ad Melam 2, 7, 8. p. 505. Antea pro ὁμοίως Xylander in nota vult ὅμως, quod et praefert St. Croix in recherches sur les mystères p. 574.

2) Medic. 1. ἐπιτέλειτο prave; Medic. 3. Moscov. Paris. ἐπιτελεῖτο. Post Mosc. Paris. Medic. 3. προπόλους pro πρoσπόλους, de quo nihil addo.

ante Melita dicebatur: eorum actiones esse mysticas.

§. 20.

Haec non probans Scepsius, qui fabulas istas collegit, quia in Samothrace nulla de Cabiris mystica narratio feratur, item Stesimbroti Thasii refert opinionem, quae sacrificia Samothracica Cabiris adscribit, nomenque eorum deducit a monte Berecyntiae Cabiro. Alii censent, Hecates administros fuisse Curetas, eosdem cum Corybantibus. Rursus autem Scepsius ait, in Creta honores

Θεελογούμενα. τὰς τῆς Ῥέας τιμὰς μὴ νομίζεσθαι[3], μηδὲ ἐπιχωριάζειν, ὑπεναντιέμενος τῷ τȣ̃ Εὐριπίδου λόγῳ· ἀλλ' ἐν τῇ Φρυγίᾳ μόνον καὶ τῇ Τρωάδι· τοὺς δὲ λέγοντας μυθολογεῖν μᾶλλον, ἢ ἱςορεῖν·[4] πρὸς τȣ̃το δὲ καὶ τὴν τῶν τόπων ὁμωνυμίαν συμπράξαι τυχὸν ἴσως αὐτοῖς. Ἴδη γὰρ τὸ ὄρος τό, τε Τρωϊκὸν καὶ τὸ Κρητικόν· καὶ Δίκτη τόπος ἐν τῇ Σκηψίᾳ καὶ ὄρος ἐν[5] τῇ Κρήτῃ. Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' ȣ̃[6] Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Ἱπποκόρωνά τε τῆς

3) Medic. 1. 2. μηδ'. Post Medic. 3. Vatic. Urbin. ὑπεναντιȣμένȣς.

4) Parif. πρὸς τȣ́τῳ. At in hoc nexu illud rectum. Ceterum totam hanc narrationis particulam a verbis πρὸς τȣ̃το ad Αἰθαλόεντα p. 473. neglexerunt Medic. 3. et Urbin.

5) Absque articulo Κρήτῃ prodit in Moscov. Parif. Medic. 1. et ed. Xylandri.

6) Lege omnes Geographos, lege etiam Historicos, nullam reperies ad montem Idam Hierapytnam. Certissimum est, scripsisse eum aut hoc aut simili modo: Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα καὶ τῆς Κρήτης δὲ, ἀφ' ȣ̃ ἡ Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Recenset Geographus loca eiusdem nominis in Phrygia et

nores Rheae non esse in usu, neque receptos ibi ritus eius; in quo repugnat Euripidis verbis: sed in Phrygia tantum ac Troade: qui aliter adfirment, eos fabulam potius, quam historiam tradere: Ad quam rem eos fortassis nomina locorum ambigua induxerint. Ida enim mons est et Troiae et Cretae: itemque Dicte in Scepsia locus, et mons in Creta: et Pytna Idae collis, unde urbs Hierapytna. Hip-

τῆς [7] Ἀδραμυττηνῆς, καὶ Ἱπποκρώνιον ἐν Κρήτῃ. Σαμώνιόν τε τὸ ἑωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου, καὶ [9] πεδίον ἐν τῇ Νεανδρίδι καὶ τῇ Ἀλεξανδρέων. Θεολογούμενα.

§. 21.

et Creta. Hierapytna autem Cretae urbs eſt notiſſima, quam ait nomen accepiſſe a Pydna monte Cretae, qui eſt ὁμώνυμος alteri Pydnae, colli Idae. *Caſaubonus.* Ida in mediterranea Cretae parte fuit, et hinc Pytna; at Hierapytna in ora ad mare Libycum, ut ex Noſtro diſcitur p. 475. in. Quaecunque igitur cauſa fuit cognominis, ipſum tamen cognomen in dubium vocari aeque ac ſitus nequit. Cf. etiam Cellarius in Geogr. ant. 2, 14, 77. Ceterum conjuncte dedi et hic Ἱεράπυτνα, de quo antea.

7) Moſcov. Ἀτραμττινῆς. Notavit hanc ſcripturam per Stephanus h. v. et ex eo Euſtath. ad Homer. Il. 6, 397. p. n. 512. de quo, ut omnino de ſcripturae varietate, plura onlegi ad Melam 1, 18, 2. p. 548. Numi in initio raeferunt δ, nec propter unum codicem mutatio inerenda.

8) Ita libri omnes cum Guarino. Et ſic apud Melam , 7, 12. Plin. 4, 20. ſ. 12. et Ptolem. 3, 17. legitur. Alii enim ſcribunt Σαλμώνιον, quod et hic et in Mela ubſtitui vult Salmaſius ad Stephanum p. 658. ed. Berkel. editque Penzelius. Cf. infra ad p. 489. Sed utraque orma in uſu fuiſſe videtur. V. ad Melam c. l. p. 541.

9) Medic. 2. πεδία; Medic. 3. lepide παιδίον. Pro Νεανδρίδι Moſcov. Λεανδρίδι. Sed τὸ Ν ſatis vindicat Stephanus h. v. et ipſe Strabo lib. 13. p. 604. ſqq.

Hippocorona Adramyttenae, inque Creta Hippocoronium. Samonium Cretae orientale promontorium, et planities in Neandride et Alexandreorum ſolo.

§. 21.

Θεολογούμενα.

§. 21.

Ἀκουσίλαος δ' ὁ Ἀργεῖος ἐκ [1] Καβείρης καὶ Ἡφαίστου [2] Κάμιλλον λέγει· τοῦ δὲ, τρεῖς Καβείρους, [3] ὧν

1) Moſcov. Pariſ. hic et poſt Καβείρου; Vatic. Καβείρους, uti Mss. in Stephano Καβειροῦς ſ. v. Καβειρία. Alii cum Guarino, quod connexus et ratio ſuadent, Καβείρης. Omnes tamen per ει, cum in numis ſcribi ſoleat Καβιρων. V. Eckhel in doctr. num. P. I. Vol. 3. p. 374.

2) Moſcov. Pariſ. Κάμιλλον adferunt cum Guarino. Alii dant Κάμιλον cum editionibus. Magis variant alii auctores. Sic a Mnaſea et Dionyſiodoro apud Schol. Apollonii I, 917. ſ. 947. vocatur Κάσμιλος; a Varrone lib. 6, 3. p. m. 51. *Caſmillus*; a Lycophrone v. 162. et Tzetze ad eum c. l. et v. 219. uti etiam ex Lycophrone notat Euſtath. ad Homer. Il. 4, 385. p. m. 371. ſ. Κάδμιλος; a Stephano ſ. v. Καβειρία, ubi noſtrum locum reſpicit, Καδμίλις; a Plutarcho in Numa c. 7. extr. Dionyſ. Halic. 2, 22. et omnino a plerisque Κάμιλλος. Sed plura dabunt ipſi et quos commemorant, Gyraldus de Deis gentilium lib. 9. p. 422. Bochart. in Chanaan I, 12. Gutberlethus de myſter. Cabiror. c. 8. p. m. 47. ſq. Potter ad Lycophr. v. 162. Hudſon ad Dionyſ. c. l. et Sturz ad Pherecyd. fragm. p. 153. ſq. qui Κάμιλος corruptum cenſet. Si recte tradunt Tzetzes ad Lycophr. v. 219. et Euſtath. c. l. Καδμίλος et Κάδμος cognata eſſe nomina vel ex paragoge, vel ex ſyncope mutuo orta, Καδμίλος praeferendum utique videatur. Et ſic, quem Κάδμηλον (η pro ι) vocat Nonnus Dionyſ. 4, 88. poſt cum Κάδμος commutat. At incertam faciunt ſcripturam auctorum loca et teſtimonia, (cf. Voſſ. in Etymol. ſ. v. *Camillus* p. 98.) et quod plerique *Camillus* ſcribunt, nihil hic praeterea mutari poteſt. Κάμιλλον etiam ex Ms. Pariſ. probat St. Croix p. 575. c. l.

§. 21.

Acuſilaus Argivus Cabira et Vulcano natum ait Camillum: hoc tres Cabeiros, ex his Nymphas Ca-

ὧν Νύμφας Καβειρίδας. Φερεκύδης δ' ἐξ 'Απόλλωνος καὶ [4] 'Ρυτίας [5] Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δ' αὐτοὺς ἐν Σαμοθράκῃ· ἐκ δὲ [6] Καβείρης τῆς Πρωτέως καὶ 'Ηφαίστου, Καβείρους τρεῖς καὶ Νύμ- Θεολογούμενα.

3) Moſcov. Venet. Pariſ. Medic. 1. corr. Vatic. εἰς. Alii ὧν, ut editiones. Utrumque recte. Pro Καβειράδας, quod ferunt editiones, Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vatic. Ven. Medic. 1. 2. (hic corr.) cum Guarino Καβειρίδας. Urbin. Medic. 3. Καβειράδας pro Καβειριάδας. Sed illae terminationes promiſcue paſſim ponuntur. Sic Μηλιδες et Μηλιάδες, de quo cf. viri docti ad Heſych. T. 2. p. 592. Utramque terminationem Καβειρ.ὰς et Καβειρὶς adfert etiam Stephanus ſ. v. Καβειρία. Praetuli tamen cum tot Msstis Καβειρίδας uſitata forma, quales deducuntur ab his nominibus, ut *Anigrides*, *Iſmenides*, *Corycides*, quarum recensum egit Gyraldus de Deis gent. lib. 5. p. 233. ſqq. Sed accedunt etiam, qui eam hic ſuffulciant, proxime poſt libri omnes, nec aliter ex noſtro loco, vel ex ipſo Pherecyde refert Stephanus antea notatus. Idem vero cum augmento ſcribit τῆς Πρωτέως καὶ 'Αγχιόνης.

4) Moſc. Pariſ. 'Ρητίας, et ſic Guarinus *ex Apolline et Rhetia*. Alii 'Ρυτίας, quod nomen an ſanum ſit, dubitat Heyne ad Apollodor. p. m. 37. Sed nec de altera ſcriptura certiora pronuntiari poſſunt. Apollodorus 1, 3, 4. et cum eo Tzetzes ad Lycophr. v. 78. eos Apollinis et Thaliae filios faciunt.

5) Moſc. Pariſ. edd. Ald. Hopper. Xyl. et Caſaub. 1. ut jam ſupra idem notavi, Κύρβαντας, quam formam metri cauſa adhibent poetae, ut Lycophr. v. 78.

6) Moſcov. Pariſ. ut antea, cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. falſo Καβείρου, et pro Καβειρίδας Venet. Θειρίδας.

Cabeiridas. Pherecydes ex Apolline et Rhytia novem Corybantes, qui habitaverint in Samothrace: e Cabeira, Protei filia, et Vulcano Cabiros tres, et Nymphas

Θεολογούμενα. p. 473. Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ' ἱερὰ [7] γίνεσθαι· μάλιστα μὲν ὖν ἐν [8] Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ' ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά. Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἐν [9] Μέμφει λέγει τῶν Καβείρων ἱερὰ, καθάπερ καὶ τῦ Ἡφαίστου· διαφθεῖραι δ' αὐτὰ Καμβύσην. Ἔστι δ' ἀοίκητα τὰ χωρία τῆς τῶν δαιμόνων τούτων τιμῆς· τό, τι Κορυβάντιον τὸ ἐν τῇ Ἀμαξιτίᾳ τῆς νῦν Ἀλεξανδρέων χώρας ἐγγὺς τῦ Σμινθίυ, καὶ ἡ Κορύβισσα ἐν τῇ Σκηψίᾳ περὶ ποταμὸν Εὐρήεντα, καὶ

7) Sic pro *γενέσθαι* Casaubonn. Medic. 1. 2. Moscov Parif. Vatic. Venet. quod, cum ad durationem spectet, recepi.

8) Medic. 1. 2. *Ἴμβρῳ καὶ Λήμνῳ*. Parif. Moscov. *Ἰμβρίᾳ καὶ Λήμνῳ*. In edd. Aldi et Hopperi male scribitur *Λίμνῳ* Eaedem cum Xyl. in sequ. dant *εἰσὶ μυστικὰ*, non sine exemplo, hic tamen sine auctoritate.

9) Medic. 2. *Μέμφι*, Parif. *Μέμφῃ*. Vulgata lectio recte habet. Post ante *Καβείρων* articulus *τῶν*, item *ἔτι* ante *χείμαῤῥον* ex subplemento accesserant in Med. 2. qui et male fert *ἤϊθεον* pro *ἤϊθεοι*; edd. Aldi, Hopp. *ἰήθεοι*. Ante *Κορύβαντες δὲ* deest *καὶ* in ed. Xyl.

phas Cabeiridas: utrisque sua sacra esse: maxime autem in Lemno et Imbro Cabeiros cultos, sed et secundum urbes Troiae: nomina eorum sunt mystica. Herodotus auctor est, etiam apud Memphin templa fuisse, ut Vulcani, ita etiam Cabirorum, sed esse a Cambyse deleta. Loca, honoribus istorum geniorum consecrata, deserta sunt, Corybantium in Hamaxitia, quae nunc Alexandreorum ad territorium pertinet, prope Sminthium, et Corybissa in Scepsia ad fluvium Euryentem, vicumque ejusdem nominis, et tor-

ὤμην ὁμώνυμον, καὶ ἔτι χείμαῤῥον Αἰθαλόεν- Θεολογούμενα.
α. Πιθανὸν δέ φησιν ὁ Σκήψιος, Κουρῆτας μὲν
καὶ Κορύβαντας εἶναι τοὺς αὐτοὺς, οἱ περὶ τὰς
ῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἁγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὄρ-
χησιν ἤιθεοι καὶ κόροι τυγχάνουσι παρειλημμέ-
οι. Καὶ Κορύβαντες δὲ ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας
βαίνειν ὀρχηστικῶς, οὓς καὶ βητάρμονας λέγει
ὁ ποιητής·

Δεῦτ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι.

ῶν δὲ Κορυβάντων " ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσια-
ικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους " κορυ-
αντιᾷν φαμέν.

§. 22.

10) Articulum, qui ſic ſolet praeponi, addidi ex Medic. 2. 3. Moſc. In edd. omittit Caſaub. 1. cum ceteris, niſi mere effluxit. Ὅσοι, quod tenet omnes editiones, ferri verſu nequit. Ceterum libri Homerici Odyſſ. 8, 250. ο Δεῦτ' ἄγε exhibent Ἀλλ' ἄγε.

11) Temere praecedit ἐν in edd. Aldi et Hopperi, uod recte exſulare juſſit Xylander. Contra poſt eaedem ld. minus dant, θουσιαστικῶν pro ἐνθουσιαστικῶν.

12) Sic Caſaubonn. Vatic. Urbin. Venet. Moſcov. Paſ. Medic. 1. 2. 3; nec aliter legit Guarinus, qui redt *corybantiare.* Ita etiam volebat Caſaubonus. Vulgo ρύβαντας, quod fluxit ex ed. Aldi.

rrentem Aethaloenta. epſius perhibet, veriſiile eſſe, Curetas et Cobantas fuiſſe eosdem, ui ad cultum Matris deûm ſciti adoleſcentes et ueri in armis ſaltarent: ctosque Corybantas, quia ρύπτοντες βαίνοιεν, quia cum ltatione incederent: quos etiam betarmones Homerus appellat:

Huc age Phaeacum betarmones excellentes.

Quando autem Corybantes ſaltare et inſtinctu divino concitari ſolebant, etiam nos κορυβαντιᾷν dicimus, qui furioſe moventur.

Θεολογούμενα.

§. 22.

Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασί τινες κεκλῆσθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἴδην ὑπωρείας·[1] πόδας μὲν γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπωρείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν· αἱ οὖν κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ[2] καὶ πᾶσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν[3] Ἴδην.[4] Σοφοκλῆς δὲ οἴεται, πέν-

τ

1) Haec verba πόδας — ὑπωρείας primum in Medic. 3 omissa posterior cura subpleverat.

2) Medic. 3. αἱ πᾶσαι. Tum vocabula τῆς μητρὸς in eodem desunt.

3) Medic. 3. adjicit δάκτυλοι, quod ad argumentationis summam conficiendam in aliis desideratur et sagaciter subpleverat Casaubonus in hujus loci expositione. Ita enim: Cum totam, inquit, τὴν ὑπώρειαν πόδας appellent, sequitur ut αἱ κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ dicantur δάκτυλοι, quas qui occuparent, Dactylos Idaeos ὁμωνύμως appellarunt. Rario autem hic est, sed exquisitior vis et usus hujus vocis, quo omnino τὰ ἄκρα ἐσχισμένα sic dici possunt, ut ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Adludit huc etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 637. p. m. 234. in. ubi, cum docet, a manu ejusque partibus metaphoras duci, subjungit: ἐκ τῶν τοιούτων ὥρμηνται καὶ οἱ Ἰδαῖοι δάκτυλοι, καὶ τὸ ῥοδοδάκτυλος ἡμέρα etsi hic δάκτυλοι proprie ad πόδα referuntur, de quo dic notat etiam Pollux 2, 4. f. 198.

4) Haec verba ad κληθῆναι desunt in Medic. 3.

§. 22.

Dactylos autem Idaeos sunt qui dicant vocatos primos cultores radicum Idae montis: nam imas montium partes vocari pedes, ut summas vertices; singulae autem montium Idaeorum extremitates magnae Matri fuerunt consecratae. Sophocles censet quin-

τε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἳ σίδηρόν τε ἐξεῦρον καὶ εἰργάσαντο πρῶτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι. Ἄλλοι[5] δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπόροις ἄπορα συνάπτοντες· διαφόροις δὲ, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται, ὧν[6] Κέλμιν ὀνομάζουσί τινα, Θεολογούμενα.

O 3

5) Medic. 3. δ' ἄλλα.

6) Σαλαμῖνον libri omnes; tantum Guarinus *Salanimum.* Scaliger in margine edit. Xyl. leg. adscripserat Κέλμινον ὄνομα. Casaubonus malit Κέλμιν, uti vocatur ab auctore Phoronidis, cuius versus dat Schol. Apollon. ad 1, 1129. et ex eo Eudocia in Viol. p. 103. Certe Κέλμις ab aliis etiam in Idaeis Dactylis commemoratur, veluti Hesychio s. v. Clemente Alex. Strom. lib. 1. p. 307. Sylb. Cf. etiam Ovid. Metam. 4, 282. Zenob. Proverb. 4, 80. Pro eo corrupte *Celmon* scribitur in Diomede lib. 3. p. 475. Gramm. Putsch.) Σκέλμις in Nonno 14, 39. Τέλμις in Eusebio de praeparat. Evang. 10, 6. ex Clemente. Cf. Scaliger ad Eusebii chronol. p. 38. et qui praeterea memorantur a viris doctis ad Ovid. c. l. et Hesych. T. 2. p. 25. Maxime tamen huc valet iu marmoribus Arundel. Chronicon Parium epoch. 11. ubi integris literis sic effertur. Quae quidem ideo huc contuli, ut libros nostros temere contra tot auctorum testimonia niti docerem, in quibus maxime valet Phoronis, quam ipse Strabo in his produxit. Sine dubio syllaba ultima ον adcrevit ex proximae

quinque primos mares fuisse, qui primi ferrum invenerint atque cuderint, multaque alia ad vitam utilia repererint: quinque etiam his fuisse sorores: a numero autem Dactylos, id est digitos, nomen accepisse. Alii aliter fabulantur, incertis incerta annectentes, diversos et numeros et nomina ponentes, Celmin

Da

Θεολογούμενα

τινα, καὶ [7] Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἄκμονα· καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἴδης, οἱ δὲ ἐποίκους· πάντες δὲ σίδηρον [8] εἰργᾶσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἴδῃ πρῶτόν φασι· πάντες δὲ καὶ γόητας ὑπειλήφασι, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, καὶ ἐν Φρυ-

mae ſyllabae adhaeſione, ut reſtet Σάλαμιν, cujus corruptio ex Κέλμιν facilius intelligitur; quod quidem reponere ſum auſus et in Caſauboni emendatione in notis ſubjecta probaverat ad Diodor. Sic. 5, 64. Weſſelingius. St. Croix p. 47. et 61. c. l. ex Heſychio T. 2. p. 1143. Σαλαμίνιος ad vulgatam formam malit arceſſere; at mutata ante ſine cauſa lectione in Heſychio. Diverſa et magis a vero aliena tradit Pauſan. 5, 7, 4.

7) Medic. Δαμ.έα, reliqui libri et ſcripti et editi Δαμνανέα. At et hoc ex detractione tamen corruptum docet eadem pars Phoronidis antea memoratae et loca Nonni, Euſebii, Diomedis, in quibus vocatur Δαμναμενεύς. Δαμνανεὺς, ut hic vulgo legitur, habet quidem etiam Clemens c. l. in editis, attamen Δαμναμενεὺς ex eo refert Euſebius c. l. Recepi igitur hanc formam, quam in notis probaverat olim Caſaubonus, poſt in verſione poſuit Penzelius. Cf. viri docti ad Chron. Par. c. l. et de corruptione vocis etiam Scaliger ad Euſebii Chronol. p. 38.

8) Caſaubonn. εἴργασθαι et εἰργάσαι; ex meis Pariſ. εἴργασθαι; Venet. Medic. 1. 3 εἰργάσθαι; Moſcov. εἰργᾶσθαι; Medic. 2. ἐργάσασθαι, ut editiones. Scaliger in margine ed. Xyl. recte emendaverat εἰργᾶσθαι, quod et codices probant et nexus; ab ἐργάω. Pro σίδηρον male antea Moſcov. σιδηρᾶν, forte pro σιδηρείαν Sed illud melius et ſic paullo antea noſter σίδηρον εἰργάσαντο. In ſequ. πρῶτον in Med. 2. poſt acceſſerat.

Damnameneum, Herculem, et Acmonem inter cos referentes: alii indigenas Idae, alii inquilinos faciunt. In hoc conſentiunt, primum ab iis ſub Ida ferrum fabricatum: ab omnibus etiam impoſtores creditos eſſe, famulos magnae Matris, et in Phrygia apud Idam

Φρυγία ᾠκηκότας περὶ τὴν Ἴδην· Φρυγίαν τὴν Τρωάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς [9] Τροίας ἐκπεπορθημένης. Ὑπονοοῦσι δὲ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἐκγόνους εἶναι τούς τε Κουρῆτας καὶ τοὺς Κορύβαντας· τοὺς γοῦν πρώτους [10] γεννηθέντας ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν ἄνδρας Ἰδαίους Δακτύλους κληθῆναι· τούτων δ᾽ ἀπογόνους φασὶ Κουρῆτας ἐννέα γενέσθαι· τούτων δ᾽ ἕκαστον δέκα παῖδας τεκνῶσαι τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Θεολογούμενα.

§. 23.

Προήχθημεν δὲ διὰ πλειόνων εἰπεῖν περὶ τούτων, καίπερ ἥκιστα φιλομυθοῦντες, ὅτι τοῦ θεο- p. 471.

O 4 λογι-

9) Sic Mssti. Edd. Aldi, Hopp. Τροίας, Xyl. Τροίας, nde a Casaubono Τρωίας. Equidem dedi Τροίας, ut lib. 8. . m. 70. scribitur et saepius lib. 12.

10) Sic Medic. 1. 2. 3. Mosc. Paris. Alii cum edd. γενηθέντας, ut in hoc variari solet. V. supra ad p. 68. m.

dam habitasse: cum quidem Phrygiae nomine Troadem, quia Phryges vicini eam occupaverunt, Troia evastata, intelligerent. Suspicantur etiam, Idaeorum Dactylorum posteros esse Curetas et Corybantes: primos c viros in Creta natos, Dactylos Idaeos cognominatos: ab his progenitos IX Curetas, quorum quivis X filios genuerit, qui Idaei Dactyli sint appellati.

§. 23.

Quanquam minime delector fabulis, tamen, ut copiosius de his dicerem, me

Θεολογούμενα. λογικοῦ γένους ἐφάπτεται τὰ πράγματα ταῦτα. [1] Πᾶς δ' ὁ περὶ τῶν θεῶν λόγος ἀρχαίας ἐξετάζει δόξας καὶ μύθους, αἰνιττομένων τῶν παλαιῶν, ἃς εἶχον ἐννοίας [2] φυσικὰς περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ προστιθέντων ἀεὶ τοῖς λόγοις τὸν μῦθον. Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ αἰνίγματα λύειν [3] ἐπ' ἀκριβὲς οὐ ῥάδιον· τοῦ δὲ πλήθους τῶν μυθευομένων ἐκτεθέντος εἰς τὸ μέσον, τῶν μὲν ὁμολογούντων ἀλλή-

1) Medic. 1. 2. 3. πᾶς δὲ ὁ. Tum iidem et Mofcov. cum edd. Aldi, Hopperi αἰνιττομένους pro αἰνιττομένων, quafi ad μύθους referendum effet, quod tamen fequentia propter repetitam etiam vocem μῦθος non ferunt; immo ἀνθρώπων. Tum Medic. 3. ἃ εἶχον.

2) Sic Cafaubonn. Vatic. Urbin. Medic. 3. Mofc. Parif. Editiones cum reliquis Msstis φυσικῶς, quod ex Veneto duxiffe videtur Aldus. Illud etiam recte probavit Heyne in Commentatt. Goetting. p. 19. n. 5.

3) Cafaubonn. et Med. 3. ἀκριβῶς; reliqui, ut edd. ἐπ' ἀκριβὲς, quod non mutavi. Sic enim paffim ἐπὶ cum neutris, ut μικρὸν (infra lib. 11. p. 514.) μέγα (Arrian. de exped. Alex. 2, 26, 5.) ἴσον (Polyb. 6, 38, 4.) πολὺ, ὀλίγον et alia. Cf. Lennep ad Phalarid. epift. 2. p. 6. Tum pro μυθευομένων Vatic. πολιτευομένων, quod hinc eft alienum.

me iftud movit, quia ad theologiam res iftae pertinent. Omnis autem de diis disputatio antiquas perpendit opiniones ac fabulas, prifcis fub involucro, quas habebant de rebus naturalibus fententias, proponentibus, femperque fabulam eis annectentibus. Sane omnia aenigmata diffolvere et explicare penitus non eft in proclivi: multitudine autem fabularum in medium collata, quarum aliae confentiunt in-

λήλοις, τῶν δ' ἐναντιουμένων, [4] εὐπορώτερον ἄν τις ἐξ αὐτῶν εἰκάσειε τἀληθές· οἷον τὰς ὀρειβασίας τῶν περὶ τὸ θεῖον σπουδαζόντων, καὶ [5] αὐτῶν τῶν θεῶν, καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς, εἰκότως μυθεύουσι κατὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καθ' ἣν καὶ [6] οὐρανίους νομίζουσι τοὺς θεοὺς καὶ προνοητικοὺς, τῶν Θεολογούμενα.

 τε

4) Vulgo εὐπορώτερον ἀντιδοῦναι, τὸ ἐξ αὐτῶν εἰκάζειν τ' ἀληθές. Locus obſcurus ſenſuque caſſus, uti vulgo fertur, quem, facta verborum immutatione, inferre tentarunt viri aliqui docti. Tyrwhitt igitur p. m. 40. ſcribendum putat: εὐπορώτερον ἄν τις δύναιτο ἐξ αὐτῶν εἰκάζειν — Heyne c. l. εὐπορώτερον ἂν ἰδεῖν τε εἶναι, niſi libri meliora ſuppeditent. Diſtant autem aliqui a vulgata lectione. Sic Caſaubonn. εὐπορώτερον ἂν δοῦναι τι; Medic. 3. ὑπερώτερον ἄν τις ἐξ αὐτῶν εἰκάσειε τἀληθές. Guarinus aliquatenus ſenſum exprimere ſtuduit: *dare e contra facilius eſt.* quae praecedentibus adjunxit.) *Quidnam ex ipſis verum eſſe conjectemus; quale eſt* — Tyrwhitti conjectura vulgatae lectionis veſtigia proxime premit. Cum tamen codex opportunam ſiſtat, eam rejicere dubitavi, etſi, unde vulgata manarit, non adſequor.

5) Caſaubonn. αὐτοῦ. Tum ante αἰτίαν in Medic. 2. leeſt τήν.

6) Vatic. οὐρανίως contra nexum. Proxime poſt pro vulgato νομίζειν, quod, unde pendeat, non habet, Caſaubonn. Medic. 3. Moſc. Pariſ. νομίζουσι, ex quibus recepi. Probaverat idem St. Croix in recherches ſur les myſtères p. 578. Vitioſe in ſequ. Medic. 2. 3. μεταλευτικόν, et ex corr. Medic. 2. θηρατικόν.

inter ſe, aliae diſcrepant, facilius inde verum conjiciendo elicere licet. Verbi gratia, quod in montibus vagari cum adminiſtri deorum, tum ipſi dii perhibentur, ac inſtinctibus citari, probabiliter fabulantur eadem de cauſa, ob quam etiam coeleſtes deos cen-

ſemus

Θεολογούμενα. τε ἄλλων, καὶ τῶν προσημασιῶν· τῇ μὲν οὖν ὀρειβασίᾳ τὸ μεταλλευτικὸν, καὶ τὸ θηρευτικὸν, [7] καὶ ζητητικὸν τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων ἐφάνη συγγενές· τῶν δ' ἐνθουσιασμῶν, καὶ θρησκείας, καὶ μαντικῆς τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ γοητείας ἐγγύς. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ φιλότεχνον μάλιστα, τὸ περὶ τὰς Διονυσιακὰς τέχνας καὶ τὰς Ὀρφικάς. Ἀλλ' ἀπόχρη περὶ αὐτῶν.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

[1] Ἐπεὶ δὲ πρῶτον [2] περὶ τῶν τῆς Πελοποννήσου νήσων

7) Καὶ abest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi. Equidem desidero praeterea repetitum τὸ in hoc nexu, quod alias adest. Post vitiose in ed. Xyl. συγγενής.

1) Moscov. Paris. Ἐπειδὴ πρῶτον. Δὲ et δὴ saepe miscentur, sed et pro uno ἐπεὶ adfertur ἐπειδὴ, ut lib. 9. p. m. 393.

2) Paris. περὶ τῆς Πελοποννήσου νήσων τῶν τε ἄλλων; Medic. 3. περὶ τῶν τῆς Πελοπ' νήσων τῶν τε ἄλλων; Moscov. περὶ νήσων τῆς Πελοποννήσου τῶν τε ἄλλων. Placuit lectio Medic. 3. Vulgo περὶ τῆς Πελοποννήσου τῶν τε ἄλλων νήσων.

semus ac providos cum aliarum rerum, tum signorum coelestium. Montanae porro vagationi venatio et indagatio rerum ad vitam utilium videbatur cognata: furoribus, cultui et divinationi praestigiae sunt adfines. Talis est etiam curiositas histrionum et Orphicarum artium. Sed de his satis.

CAP. IV.

§. 1.

Quoniam vero primum de Peloponneso diximus et insulis, quae in Corinthiaco

των τῶν τε ἄλλων [3] διήλθομεν, [4] καὶ τῶν ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ, περὶ [5] καὶ τῆς Κρήτης ἐφεξῆς ῥητέον· [6] [καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ἐστὶ,] καὶ εἴτις [7] τῶν πρὸς ἕω Insulae.

3) Mosc. Paris. Medic. 3. διῆλθον. Alii cum Guarino et edd. pluralem numerum adferunt, quo et paullo superius est usus.

4) Praeposui καὶ ex Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi, quod vulgo abest. Ita enim solet. Ante Κορινθιακῷ in Medic. 1. deest τῷ et ante τῶν in Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi καί.

5) Καὶ addidi, secutus tot codices, Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Moscov. Paris.

6) Fortasse καὶ γὰρ πρὸ αὐτῆς. In veteribus locus erat corruptus et perturbatus. *Casaubonus.* Vero propius credo καὶ γὰρ αὐτῆς πρὸ τῆς Πελοποννήσου. *Tyrwhittus* p. m. 40. Vulgatam lectionem remoto πρὸ servant mei omnes; quae et intelligi potest, in primis si superiora respicias; tantum Medic. 3. haec verba: καὶ γὰρ αὐτῆς — ἐστὶ ignorat.

7) Verba τῶν — νήσων τῶν absunt in Medic. 3. Ven. Vatic. Urbin. Paris. Moscov. in quo a manu recentiori adscripta margo acceperat. Guarinus locum invertit nec minus, quibusdam omissis, Penzelius. *Tzschucke.* Locus suspectus. In vet. lib. legitur: περὶ τὴν Κρήτην ἱστορεῖ. *Casaubonus.* Περὶ τὴν Κρήτην habent etiam mei ad unum omnes; priora, ut notavi, in quibus ab Aldo accessisse videtur τῶν πρὸς ἕω νήσων, quod cum nec verum sit, removi nunc verba καὶ γὰρ — ἐστὶ parenthesi inclusa.

co sunt sinu, aut ante eum; deinceps de Creta disseramus, Peloponneso vicina, aliisque inde versus orientem solem insulis circa Cretam: in quibus Cyclades

Insulae. ἕω νήσων τῶν περὶ Κρήτην· ἐν δὲ ταύταις αἵ τε Κυκλάδες εἰσὶ καὶ αἱ Σποράδες· αἱ μὲν ἄξιαι μνήμης, αἱ δ' ἀσημότεραι.

§. 2.

Νυνὶ δὲ περὶ τῆς Κρήτης πρῶτον [1] λέγωμεν. Εὔδοξος μὲν οὖν ἐν τῷ Αἰγαίῳ φησὶν αὐτὴν ἱδρῦσθαι. Δεῖ δὲ μὴ οὕτως· ἀλλὰ κεῖσθαι μὲν μεταξὺ τῆς Κυρηναίας καὶ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀπὸ Σουνίου μέχρι [2] Λακωνικῆς, ἐπὶ μῆκος ταύταις ταῖς χώραις παράλληλον ἀπὸ τῆς [3] ἑσπερίας ἐπὶ τὴν ἕω·

1) Medic. 1. 3. Parif. Venet. (πρότον) Mofc. πρῶτον λέγομεν, uti Medic. 2. fed poft ex correctione πρῶτον λέγωμεν; Parif. tantum λέγομεν, neglecta voce πρῶτον, uti exftat in edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Poft Cafaubonus praeivit λέγωμεν. De hac variatione dixi ad lib. 9. p. m. 400. Utrum praeferendum fit, vix liquet. Alias enim in progreffione conjunctivo utitur, vel pro eo dicit λεκτέον, λεγέσθω. (lib. 12. p. 541. in.) Sed et διέξιμεν lib. 9. p. m. 335. Πρῶτον, quod aptum videbatur, ex Msstis inferui.

2) Praepofito articulo dant Medic. 1. 2. 3. Mofcov.

3) Medic. 3. ἑσπέρας; alii ἑσπερίας, ut lib. 11. p. 490. f. ubi tamen idem codex cum alio etiam ἑσπέρας dedit. Nolui

des etiam funt et Sporades, aliae nobiliores, obfcuriores aliae.

§. 2.

Nunc de CRETA *primum* dicamus: Eudoxus eam in Aegaeo mari fitam ait: non recte. Iacet inter Cyrenaicam et Graeciam, quae a Sunio usque ad Laconicam eft, in longum aequali intervallo iuxta has regiones ab occafu verfus

ἕω κλύζεσθαι δὲ ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καὶ τῷ Κρητικῷ, ἀπὸ δὲ τοῦ νότου τῷ Λιβυκῷ τῷ συνάπτοντι πρὸς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος. Τῶν δὲ ἄκρων τὸ μὲν ἑσπέριον ἐστὶ τὸ περὶ [4] Φάλαρνα, πλάτος ἔχον διακοσίων [5] που ϛαδίων καὶ Insulae.

Nolui tamen, cum nulla cogat neceſſitas, mutare, etſi alterum eſſet uſitatius, alias etiam ἑῴας melius obponi potuiſſet. Pro δὲ ἀπὸ Pariſ. habet δ' ἀπό. Utraque forma reperitur. Tum ante νότου articulum omittunt edd. ante Caſaubonum.

4) Lego Φαλάσαρνα. Auctores mihi emendationis Plinius, [4, 20. ſ. 12. ubi *Phalaſarne*] Ptolemaeus, [3, 17.] Stephanus, [h. v.] Strabo ipſe alio loco. [p. 479.] *Caſaubonus.* Addi de eadem urbe teſtes poſſunt Dicaearchus de Creta v. 10. Scylax p. 17. ſq. Hudſ. et Polyb. 23, 15, 3. Hinc *Suſus Phalaſarneus* commemoratur a Livio 42, 51, 7. Accedit, quod eodem ſitu in occidentali Cretae parte eadem urbs et infra p. 479. conſtituitur et in litore a Ptolemaeo. Tum *Phalarna* nemini in Creta innotuerunt. Attamen violentior illa videtur mutatio, in primis cum infra ab omnibus recte fuerit edita. Tum omnes feminino genere efferunt, cum aperte hic neutro genere nomen prodeat. Poſſis leviori mutatione legere Φάλαννα, quod in margine adleverat Meurſius et reddidit Guarinus, niſi idem obſtaret et ſitus notus eſſet. Adtingit enim tantum in Creta Stephanus h. v. Vulgatam igitur lectionem adtrectare dubitavi, et forte *Phalanna* in Guarini verſione poſitum eſt pro *Phalarna.* Excepit tamen Caſauboni emendationem Penzelius.

5) Interpoſui που ex Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Vatic. Urbin. Pariſ.

ſus ortum porrecta. Alluitur a ſeptentrionibus mari Aegaeo atque Cretico, a meridie Libyco, quod contiguum eſt Aegyptio. De extremitatibus occidua eſt circa

Insulae. καὶ εἰς δύο ἀκρωτήρια μεριζόμενον· [6] ὧν τὸ μὲν νότιον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον· τὸ δ' ἀρκτικὸν [7] Κίμαρος· [8] τὸ δ' ἑῷον τὸ Σαμώνιόν ἐστιν, ὑπερπίπτον τοῦ Σουνίου οὐ πολὺ πρὸς ἕω.

§. 3.

Μέγεθος δὲ Σωσικράτης μέν, ὅν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, [1] μήκει μὲν [2] πλειόνων ἢ δισχιλίων σταδίων καὶ τρια-

6) Verba *ὧν τὸ μὲν — μέτωπον* post addita erant in Medic. 2.

7) Sic legitur in omnibus libris; an recte, nescio. Solus Gemistus Pletho B. qui aliqua hinc decerpta et in summam contracta exhibet, dat *Κάῤῥημος*. In Ptolemaeo 3. 17. lego *Κίσμος* ab hac parte pro *Κίσαμος*, qui Straboni p. 479. Apterae navale dicitur. *Κίμαρος* tamen infra p. 475. in plerisque recurrit. Cf. Ptolemaeus.

8) Medic. 3. *τὸ δὲ ἑῷον*. Cf. paullo ante. De nomine *Σαμώνιον*, quod in *Σαλμώνιον* mutatum volebat Salmasius, libri tamen et hic tuentur, supra dictum est. Cf. etiam Casaubon. ad p. 475. in. Gemistus Pletho B. vitiose dat *Σαμβώνιον*.

1) Medic. 2. corr. *μῆκος μέν*.

2) Fortasse *οὐ πλειόνων*. Plinius enim, qui minimum ab hac summa aberrat, Cretam ait Lib. 4. c. 12. [l. 20.] longitu-

circa Phalarna, lata CC stadia, scissaque in duo promontoria: de quibus meridionale Criu metopon (id est arietis frons) vocatur, septentrionale Cimarus. Orientalis autem est Samonium promontorium, Sunium non procul excedens versus ortum.

§. 3.

Magnitudinem insulae Socicrates, quem res huius insulae exquisite tradidisse Apollodorus ait, in longitudinem definit stadiis CIↃ CIↃ

τριακοσίων· πλάτει δὲ [3] ὂ κατὰ τὸ μέγεθος· [4] ὥσθ' Insulae.
ὁ κύκλος γίνοιτ' ἂν πλέον ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι. p. 475.

gitudinem implere CCLXX M. P. quae efficiunt stadia bis mille ducenta et quadraginta. An codices Pliniani potius mendosi esse dicendi sunt? Sane sicut ejus vulgatae lectioni favet Martianus Capella Lib. 6. p. 212. sic potest eam in dubium vocare Aethicus, quorum uterque non alium, opinor, quam Plinium sequebatur. Rem tamen si diligentius expendas, nec in Strabone quidquam, nec in Plinio mutabis. *Casaubonus.* Satis quidem sic vage loquitur Strabo, cum, quo usque ultra illum numerum progredi liceat, ignoretur; contra magis definite. Ita paullo post in simili nexu quidam hanc particulam omiserunt, ut saepe alibi libri, de quo vid. Beckii comment. 2. de interpret. vet. scriptor. p. 3. Plinio 270 M. P. efficiunt 2160 stadia. Scylax p. 56. Hudf. longitudinem facit 2500 stadiorum. At cum Sosirate consentit Agathemer. 1, 5. etsi 2, 14. tantum 1500 stadia habet, corruptus hic forsitan. Potest tamen etiam ex vulgata lectione locus intelligi; tum proxime post sequitur οὐ. Ipsorum verborum ordinem sic immutat Medic. 3. καὶ τριακοσίων σταδίων. Edd. Aldi, Hopp. repetito temere ἢ sic: καὶ ἢ τριακοσίων.

3) Medic. 3. Moscov. Venet. Paris. ὑπὸ; Medic. 1. corr. ὕπω; in Moscov. ὑπὸ, cui vulgata lectio οὐ κατὰ erat supra scripta; quam reliqui cum edd. ferebant. Guarinus tamen etiam legerat ὑπὸ, etsi non recte reddidit *prae magnitudine.* Utrum verum sit, dubium, cum idem veniat. Ut enim ὑπὲρ auget, sic contra ὑπὸ minuit.

4) Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Paris. ὥσθ' ὁ κύκλος γίνοιτ' (Mosc. γένοιτ') ἂν πλέον (Paris. πλεῖον) ἢ. Et sic vetus interpres reddidit Vulgata, quae

IↃ CCC et amplius, latitudine longitudini non respondente: ita ut fiat ambitus Cretae maior IↃↃ stadiis.

Insulae. δίοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ τετρακισχιλίους καὶ ἑκατόν φησιν. Ἱερώνυμος δὲ μῆκος [5] δισχιλίων φήσας, τὸ δὲ πλάτος ἀνώμαλον, πλειόνων ἂν εἴη λέγων τὸν κύκλον, ἢ ὅσον Ἀρτεμίδωρος, κατά τε τὸ τρίτον μέρος τοῦ μήκους. Τὸ δὲ ἔνθεν [6] ἰσθμός ἐστιν ὡς ἑκατὸν ςαδίων, ἔχων κατοικίαν πρὸς μὲν

quae Aldo debetur, addit οὐ, quod tantum poſtea in Moſc. erat inſertum. *Tzſchucke.* Tollenda prorſus negatio, quae recte a libris manu exaratis aberat. Recte autem colligit Strabo. Nam ſi Cretae longitudo ultra 2300 ſtadia porrigitur, neceſſarium eſt omnino, ut ambitus ſit major ſtad. 5000. Plinius [4, 20. ſ. 12.] cum dicit Cretam circuitu implere M. P. 589, quae ſunt ſtadia 4712, medius eſt inter Soſicratem et Artemidorum; Soſicrati tamen propior. *Caſaubonus.*

5) Sic Caſaubonn. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Vatic. Urbin. quod et adſenſu ſuo probat Caſaubonus, cum vulgo feratur δισχιλίους. Sic lib. 8, 2, 1. et alibi.

6) Locus hic foede eſt mutilatus. Quo enim refertur iſthmus ille? quam praeceps enumeratio locorum? quid eſt Phoenix Lampei? Tabulae te hic expedirent. Φοινικοῦς et Φοῖνιξ λιμὴν καὶ πόλις ſcriptum fuiſſe apparet ex Ptolemaeo. [3, 17.] *Minoam* pro *Ninoa* reſtitui, et lego διὰ τῆς Λυκτίων. Poſt ante Ἄλλη δ' ἄλλων etc. non eſt obſcurum, eſſe hiatum. *Xylander.* Iſthmum vocant anguſtam illam Cretae partem, quam vides in Ptolemaicis eſſe inter Amphimaliam et Phoenicem portum. *Caſaubonus.* De aliis deinceps.

diis. Artemidorus IV millia et C. Hieronymus longitudini CIↃ CIↃ tribuens, latitudinem inaequalem pronunciat eſſe, ut pluribus circulum faciat, quam Artemidorus, tertia parte longitudinis. Exinde iſthmus eſt fere C ſtadiorum, in quo ad latus ſeptentrionale eſt pagus maritimus, Amphimalla; ad auſtrinum Phoe-

μὲν τῇ Βορείῳ θαλάττῃ, [7] Ἀμφίμαλλαν· πρὸς δὲ τῇ νοτίῳ, [8] Φοίνικα τῶν Λαμπέων. Πλατυτάτη δὲ Insulae.

7) Ptolemaeo [c. 1.] Ἀμφιμαλή. Lego Ἀμφιμαλίαν vel um Plinio [c. 1.] Ἀμφίμαλλαν. Illa autem Φοίνικα τὸν Λάμεω quid ſibi velint, acutiores divinabunt. *Phoenicis* porus meminit et D. Lucas in Actis 27, 12. *Caſaubonus.* n Ptolemaeo 3, 17. legitur Ἀμφιμαλῆς ſ. Ἀμφιμαλλὴς (ſic d. 1520.) κόλπος; in Stephano Ἀμφιμάλλιον et Ἀμφίμαλλα. oſterius habet etiam Plinius 4, 20. ſ. 12. et pro eo levi orruptione Dicaearchus de Creta p. 19. Ἀμφίμελα. Quare ubitari nequit, quin haec vox a librariorum manibus epravata hic ſit. Equidem pro vulgato Ἀμφαπαλίαν, uod et codices occupat, repoſui Ἀμφίμαλλαν, quod ι in λ icile tranſire potuit. Probat idem Meurſius in Creta 1, 4. p. 55.

8) Cum codices nihil adjuvent, a conjectura explicatio ici pendet, difficilior quidem poſt ſpem emendationis a Caubono in ſuperiori nota abjectam. Ni fallor, vitium latet verbis vulgatis τὸν Λάμπεω paullum inverſis. Objiciuntur item haec: Φοίνικα, quia ſubjicitur τὸν, non poteſt ad κατοιαν referri. Jam vero Φοίνιξ fuit portus, uti in act. apoſt. , 12. diſcitur. Λάμπεω conditorem, repente hic in aliis mmemoratum, indicare minime poteſt, in primis cum άμπος ille dicatur, non Λάμπης, et ipſa forma hinc ſit iena. Cf. Stephanus ſ. v. Λάμπη. At in Λάμπεω veſtia latere videntur Λάμπης urbis et hinc Λαμπαίων, uti colae vocantur, quod docet Stephanus h. v. vel Λαμων, quod ab eodem ex Claudio Julio additur et prous ad vulgatam ſcripturam accedit. Etſi enim Λάππη hinc Λαππαῖοι monumenta et lapidum et numorum obant, (cf. Weſſeling ad Hierocl. Synecdem. p. 650. ſq.) auctoribus tamen altera ſcriptura praeſertur. Cf. hweighaeuſer ad Polyb. 4, 53, 6. et quos nominat. Addi

ioenix Lampeorum. Latiſſima eſt in medio. Rurſum

Insulae. δὲ κατὰ [9] τὸ μέσον ἐστί. Πάλιν δ' ἐντεῦθεν [10] εἰς τὸν ἀντίον τοῦ προτέρου συμπίπτουσιν ἰσθμὸν αἱ ἠϊόνες, περὶ ἑξήκοντα [11] ςαδίους [τῶν] ἀπὸ [12] Mι-

Addi tamen debet Eckhel in doctr. num. P. I. Vol. 2. p. 314. sq. qui acute docuit, utramque urbem fuiſſe diverſam. Quidquid eſt, legendum videtur Φοίνικα τῶν Λαμπέων, cum notum ſit, urbes habuiſſe navalia ſua et portus nominibus diſcrepantes. Hoc unum morari poſſit, quod Φοινικοῦς a Stephano urbs Cretae vocatur, a Ptolemaeo 3, 17. Φοινικοῦς λιμὴν prope Φοίνικα urbem ponitur. Neque tamen hoc ſimpliciter obſtat, quo minus portus ad Lampen referatur. Sed dum meliora adferantur, leniorem hanc medelam adhibendam putavi. Ita poſt ἀπὸ Μινώας τῶν Λυκτίων dicitur, cum Minoa portus etiam fuerit. (Ptolem. 3, 17.) Cf. p. 476. de Heracleo Cnoſſi; lib. 9, 2, 25. de Creuſa Theſpiarum et alibi.

9) Deeſt τὸ in Medic. 1. 2. et edd. Aldi et Hopperi. Sequentia a πάλιν ad πέλαγος removit Medic. 3.

10) Locus obſcurus, quem nec Guarini interpretatio inluſtrat, nec Xylander et Penzelius adtigerunt. Codices nihil remedii adferunt. Solus Moſcov. dat τὸν, ut ad ἰσθμὸν referatur. At νότιον nullo modo hic tolerari poteſt, cum alter ille iſthmus aeque ac primus ad ſeptemtrionem et meridiem contrahatur, immo, ſi ad priorem referas, omnino hic proprie orientem ſpectet. Accedit, quod νότιον dativum adjunctum habet, ut lib. 13. p. 628. f. — Levi igitur immutatione reponere auſus ſum τὸν ἀντίον τοῦ προτέρου. Tranſpoſitio literarum fecunda fuit converſionum mater. Sic poſt pro ῥάχιν Medic. 2. ἀρχήν. Sic hic ex ἀντίον natum ὀντίον, et, ut verbum ſenſu ſubjecto adeſſet, νότιον.

11) Moſcov. Medic. 1. corr. Pariſ. ςαδίων; reliqui cum edd. ςαδίους, ut alibi ſolet Strabo. Sed quid faciendum de vocula τῶν plane importuna? Equidem uncis notavi. Poſſis tamen forte ad ἠϊόνες referre.

ſum deinde in altero iſthmo, qui priori oppoſitus eſt, coëunt litora circiter LX ſtadia a Minoa Lyctiorum

Μινώας τῆς Λυκτίων εἰς [13] Ἱεράπυτναν, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος· ἐν κόλπῳ δ' ἐστὶν ἡ πόλις. Εἶτα προσεισιν εἰς ὀξὺ ἀκρωτήριον τὸ [14] Σαμώνιον ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον νεῦον, καὶ τὰς Ῥοδίων νήσους. Insulae.

§. 4.

Ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ δασεῖα ἡ νῆσος, ἔχει δ' αὐλῶνας εὐκάρπους. Τῶν δ' ὀρῶν τὰ μὲν πρὸς δύσιν καλεῖται Λευκά, οὐ λειπόμενα τοῦ Ταϋγέτου κατὰ [1] ὕψος, ἐπὶ τὸ μῆκος δ' ἐκτεταμένα [2] ὅσον

12) Moscov. in vacuo spatio rependit; Paris. Venet. Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Νινώας; reliqui cum edd. inde a Xylandro, qui emendaverat, Μινώας, quae hic commemoratur etiam a Ptolemaeo 3, 17.

13) Medic. 2. ἱεράπιτταν; edd. Aldi, Hopp. ἱεράπιτναν; utrumque vitiose, ut patet ex superiori nota ad p. 472.

14) Scripti quidam Σαλμώνιον; [ut apud Dionysium v. 110. Σαλμωνίδα ἄκρην] et eam γραφὴν Lucas confirmat Actorum 27, 7. Σαλμώνην vocans, et hodieque *Salomonium* vocari aiunt. Vulgatam tamen lectionem tueri possumus ex Mela [2, 7, 12.] Plinio [4, 20. s. 12.] et Ptolemaeo. [3, 17.] *Casaubonus.* Cf. supra notata ad p. 472.

1) Medic. 1. 2. 3. Paris. τὸ ὕψος. Forte τὸ a κατὰ in his absorptum est.

...im ad Hierapytnam et Libycum pelagus · urbs ea in sinu est. Deinde insula porrigitur in acutum promontorium Samonium, quod versus Aegyptum vergit et insulas Rhodo vicinas.

§. 4.

Tota montosa est et silvestris habetque convalles fertiles. De montibus qui versus occasum sunt, Leuci, id est albi, dicuntur, altitudine Taygeto non cedentes, in longum porrecti

Insulae.[2] ὅσον τριακοσίων σαδίων, καὶ ποιοῦντα[3] ῥάχιν τελευτῶσάν πως ἐπὶ τὰ σενά. Ἐν μέσῳ δ' ἐστ κατὰ τὸ[4] εὐρυχωρότατον τῆς νήσου τὸ Ἰδαῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐκεῖ, περιφερὲς δ' ἐν κύκλῳ σαδίων[5] ἑξακοσίων· περιοικεῖται δ' ὑπὸ τῶν ἀρί σωι

2) Sic Cafaubonn. Mofc. Venet. Vatic. Urbin. Medi cei tres. Ὅσα edd. omnes praeeunte Aldo. Illud pro bum et ad formam Graecam, ufum etiam Strabonis fre quentem accedit.

3) Parif. ῥάσχην; Mofc. ῥάχιν; Medic. 1. ῥάχιν ex corr ἀρχήν; Medic. 2. ῥάχιν ex corr. ῥάχην. Edd. cum ceteris opinor, codd. ῥᾶχιν. Dedi ῥάχιν, de quo cf. ad lib. 9, 7 8. not. 6.

4) Caufaubonn. Venet. Vatic. Urbin. Parif. εὐρυχωρέ σατον; alterum alii cum editionibus. Utrum eligi debeat cum et εὐρυχωρὴς et εὐρύχωρος dicatur, dubium. Quar acceptum retinui.

5) Ita Cafaubonn. Mofcov. Venet. Medic. 1. 2. 3 Vatic. Urbin. Parif. cum Guarino, qui vertit: *circuitu habens ftadiorum fexcentorum.* Nec aliter legit Euftathiu ad Homer. Il. 2, 821. p. m. 267. ubi etiam probat Poli tus Tom. 2. p. 764. Edd. omnes Aldum fecutae ἑξήκοντα Illud praeferendum, cum omnium codicum auctoritat confirmetur. Accedunt aliorum teftimonia. Sic Tour nefort voyage T. 1. p. m. 63. (ed. Lyon 1727.) *cet grande montagne, qui occupe presque le milieu de l'isle.* Tu Pococke T. 2. p. 375. ubi terminos montani illius tr cti

recti ad CCC ftadia, faciuntque litoream crepidinem, in anguftias fere definentem. In medio infulae, qua latiffima eft, mons eft Ida altiffimus omnium qui in ea funt, rotundus ambitu ftadiorum 10C, circaque eum urbes praeftantiffimae. Sunt et alii mon te

σων πόλεων. Ἄλλα δ' ἐστὶ πάρισα τοῖς Λευκοῖς, τὰ μὲν ἐπὶ νότον, τὰ δ' ἐπὶ τὴν ἕω λήγοντα. Insulae.

§. 5.

[1] Ἔστι δ' ἀπὸ τῆς Κυρηναίας ἐπὶ τὸ Κριοῦ μέτωπον [2] δυεῖν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πλοῦς· ἀπὸ δὲ [3] Κιμάρου [ἐπὶ Μαλέαν] εἰσὶ στάδιοι ἑπτακόσιοι· μεταξὺ δὲ Κύθηρα· ἀπὸ δὲ τοῦ Σαμωνίου πρὸς Αἴγυπτον τεττάρων ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πλοῦς· οἱ

P 3

ctus describit. Hinc et περιώσιον μέγεθος illi tribuit Dionys. v. 504. Plura dedi ad Melam 2, 7, 12. Iam vero Plinius 4, 20. s. 12. latitudinem insulae, quae est in media, 50 M. P. facit, quamvis, si recentiorum dimensiones compares, major invenitur.

1) Medic. 3. Ἔστι δὲ, ut alibi promiscue. Post ante Κριοῦ articulum τοῦ ponunt Casaubonn. Mosc. Medic. 3.

2) Moscov. Paris. δυεῖν, ut fere solent. Cf. ad lib. 8, 3, 31. p. 140. et 9, 4, 6. p. 586.

3) Casaubonn. Ταινάρου; Medic. 2. Κιμώρου. Ipsa haec verba ἀπὸ δὲ — νυκτῶν πλοῦς in Medic. 3. et Paris. effluxerunt. Ad posterioris tamen marginem recentior manus adleverat. *Tzschucke.* Quo? an ad Cyrenarum portum? Sane si nihil deest, ita necesse est ut accipiamus. Sed certum est, locum esse mutilum et ita restituendum: ἀπὸ

tes Leucis aequales, alii versus austrum, alii versus ortum desinentes.

§. 5.

A Cyrenaea regione ad Criu metopon duarum dierum ac noctium navigatio est: a Cimaro [ad Maleam] stadia IↃCC. in medio Cythera: a Samonio ad Aegyptum quatuor die-

Insulae. οἱ δὲ τριῶν φασὶ· σταδίων δ᾽ εἶναι [4] τοῦτόν τινες πεντακισχιλίων εἰρήκασιν, οἱ δὲ ἔτι ἐλαττόνων. Ἐρατοσθένης δ᾽ ἀπὸ μὲν τῆς Κυρηναίας μέχρι Κριοῦ μετώπου δισχιλίους φησίν· ἔνθεν δ᾽ εἰς [5] Πελοπόννησον ἐλάττους.....

§. 6.

[1] Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· (φησὶν ὁ ποιητής) ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,

Ἐν

ἀπὸ δὲ Κιμάρου ἐπὶ Μαλέαν εἰσὶ στάδιοι ἑπτακόσιοι. Nam de eo intervallo hic agi, apparet ex eo, quod de Cytheris subjicit; nec in numeris multum Plinius variat lib. 4. c. 12. [f. 20.] annotans Cretam abesse a Malea 80 [al. 70] M. P. Interpretum vero securitatem, ne dicam supinitatem, quis non miretur? *Casaubonus.* Probabilis est haec conjectura, quam secutus est in interpretatione Penzelius; equidem uncis inclusam notavi.

4) Venet. et edd. ante Casaubonum τούτων. Tum Vatic. εἰς πεντακισχιλίων; Medic. 1. 2. εἰς πεντακισχ... edd. Aldi, Hopp. Xyl. πεντακισχιλίους. Vulgatam nunc lectionem Casaubonus stabilivit. Post Medic. 3. ut alibi, οἱ δ᾽ pro οἱ δέ. Medic. 2. inverso vocabulorum ordine ἐλαττόνων ἔτι.

5) Parif. Πελοπόννησον, ut placuit Wetzelio in Nepote. At cf. Strabo lib. 13. p. 618. et quae disseruit Duker. ad Thucyd. 3, 32.

1) De lacuna vid. superior Xylandri nota. Edd. Aldi, Hopp. uti solet passim, male in seqq. dant φασὶ pro φησί. Tum

dierum navigatio totidemque noctium: secundum alios trium: stadia ΙϽϽ, aut de aliorum sententia pauciora. Eratosthenes a Cyrenaea usque ad Criu metopon CΙϽCΙϽ: hinc in Peloponnesum pauciora...

§. 6.

Ut ait poëta,

Lingua aliis alia est confuse: sunt et Achaei;

Ma-

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες, Infulae.
[2] Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
* Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἐτεόκρητας, ὧν εἶναι πολίχνιον [3] Πρᾶσον, ὅπου τὸ

 τοῦ

Cum Medic. 3. Mofcov. edd. Aldi, Hopp. Ἐν δ', aptius d metrum, uti et legitur in Homero Odyff. 15, 175. 'oft Medic. 1. τεικρῆτες, Medic. 2. τεκρῆτες ex correctione εοκρῆτες. Caufa omiffi ε patet. In accentus fede et genere difcrepant hic libri ab Homericis. Sic in Diodoro , 64. in.

2) Metri caufa cum Homericis libris repofui Δωριέες pro ωριεῖς, ut et inde alii referunt, veluti Porphyr. in Qu. Homer. lib. 3. f. Apollon. in Lex. Homer. pag. 657. ed. Toll. tephan. f. v. Δώριον. Sic antea dedi Κύδωνες pro Κυδῶνες x Homeri c. l. et Odyff. 3, 292. ubi et fic repetit Euathius. Ita praeterea Apollon. in Lex. p. 422. Callinach. in Jov. v. 45. in Dian. v. 197. Sic Κύδων, non υδὼν in Stephano.

2*) Medic. 3. male ταύτης. Poft δὲ ante νότιον omittunt Iedicei, contra ante Ἐτεόκρητας obtrudit Mofcov.

3) Mofcov. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Πρᾶσον, reliqui libri ράσον. In ipfis literis confentiunt omnes cum Guarino. t hic et infra fcribendum effe Πραῖσον per αι contendit Ieurfius in Creta 1, 4. p. 11. et 1, 14. p. 56. idemque in io Strabonis exemplari adfcripferat; in quo confentienm habet Spanhemium ad Callim. in Dian. v. 199. Mazochium

Magnanimique Eteocretes, ibi funtque Cydones,

Doricesque trichaices, clarique Pelasgi.

Staphylus partes orienti obverfas a Dorienfibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, auftrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuerit oppidulum Praefum, ubi

Insulae. τῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν· τοὺς δ᾽ ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Τοὺς μὲν ὖν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι, εἰκός·

chium ad tab. Heracl. T. 1. p. 96. et Eckhelium in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 319. Ita enim ſcribunt alii auctores, in quibus Herodot. 7, 170. Athenaeus 9, 4. p. m. 376. Accedit literarum ſeries in Stephano, apud quem tamen alio modo corrumpitur ſ. v. Στῆλαι, ubi Παρασῦ legitur pro Πραίσυ. Certiſſimam fidem adſtruunt numi, qui ſolam hanc ſcripturam oſtendunt. Cf. Raſche in Lex. num. T. 4. P. 1. p. 29. ſq. et Eckhel c. l. Contra Holſten. ad Stephan. p. 261. etſi recte Scylacis p. 19. Hudſ. Πρόσιν huc transfert, minus tamen recte veram corrupti ſaepe hujus nominis ſcripturam ex Arundelliano marmore putat eſſe Πρίανσος. Diſerte enim Πραίσιοι et Πριάνσιοι diſtinguuntur. Cf. Raſche in Lex. num. T. 4. P. 1. p. 28. ſq. et 30. ſq. Quare non temere feciſſe videor, quod alteram ſcripturam per αι, etſi libris renitentibus, praetuli. Quod vero hic aliud vitium ſubeſſe putat Mazochius, etſi acute erutum, non ſatis conſtare illud et indubium eſſe videtur. Nempe πολίχνιον ille non adpellativum eſſe vult, ſed proprium, unde Πολιχνῖται apud Herodotum 7, 170. dicantur cum Praeſiis conjuncti; inferendum igitur hic cenſet καὶ, quod, cum adpellativum putaſſent nomen, librarii expulerint. At quod Stephanum teſtem rei producit, commemoratur ab illo non Πολίχνιον, ſed Πολίχνη Cretae urbs, unde quidem Πολιχνίτης derivat. Tum repugnat Thucyd. 2, 85. qui Πολιχνίτας ὁμόρυς τῶν Κυδωνιατῶν facit, ſitu a Praeſo longe remoto, quod et hic Strabonis locus docet. Cf. infra p. 479. Denique ubi hanc narrationis partem reſpicit p. 478. ſolam urbem Praeſum Eteocretenſium commemorat.

ubi eſt Dictaei Iovis templum: reliquos, quia plus haberent virium, campeſtria obtinuiſſe. Probabile autem eſt, Eteocretes et Cydones fuiſſe indigenas, reli-

κός· τοὺς δὲ λοιποὺς [4] ἐπήλυδας, οὓς ἐκ Θετταλίας ἐλθεῖν φησὶν Ἄνδρων τῆς [5] Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ [6] τῆς Ἑστιαιώτιδος λεγομένης· ἐξ ἧς ὡρμήθησαν, ὥς [7] φησιν, οἱ περὶ τὸν Παρνασὸν οἰκήσαντες Δωριεῖς· καὶ ἔκτισαν τήν

Insulae.

τερ. 476.

P 5 [8] Ἐρι-

4) Vitiose Ald. Hopper. ἐπήλιδας. Post Moscov. Medic. 1. 2. 3. φησὶν ἐλθεῖν. Promiscuus et arbitrarius ordo. Sic 8, 7, 2. p. 294. ἰδεῖν φησι. 9, 4, 18. p. 542. φασὶν εἶναι. Et sic alibi alia.

5) Venet. Medic. 1. 2. edd. Ald. Hopp. Xyl. Δωριάδος. Vulgata aliorum bene habet, uti etiam patet ex Stephano s. v. Δώριον, ubi eundem Andronis locum commemorat.

6) Articulus abest in Medic. 1. (post tamen hic additus) 2. 3. Mosc. Tum Medic. 2. edd. Ald. Hopp. ἰαιώτιδος; Paris. τῆς αἰώτιδος; Ven. δ' ἐστὶν Αἰώτιδος. *Tzschucke.* Ἑστιαιώτιδος legendum, ut ex aliis liquet locis. Prima syllaba interciderat. *Xylander.* Stephanus c. l. ex Androne refert νῦν δὲ Ἱστιαιώτιδος καλυμένης, ex promiscua quidem scriptura in auctoribus saepe obvia de Thessaliae et Euboeae parte. Retinui equidem Ἑστιαιώτιδος, de cujus causa cf. ad lib. 9, 5, 17. p. 628. sq.

7) Mosc. φασὶ, quae mutatio frequens est et saepe notata. Cf. supra ad p. 459. Tum Medic. 3. Paris. edd. Ald. Hopp. Xyl. Παρνασὸν pro Παρνασσὸν, de quo ad lib. 8, 1, 2. p. 7.

reliquos advenas, quos Andro scribit e Thessalia venisse, quae olim Doris, nunc Hestiaeotis dicitur: ex qua, ut ait, Dorienses Parnaso vicini profecti sunt,

Insulae: [8] Ἐρινεὸν καὶ [9] Βοῖον καὶ [10] Κυτίνιον, ἀφ' οὗ καὶ Τριχάϊκες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγονται. Οὐ πάνυ δὲ τὸν τοῦ Ἄνδρωνος λόγον [11] ἀποδέχονται, τὴν μὲν τετράπολιν Δωρίδα τρίπολιν [12] ἀποφαίνοντος, τὴν δὲ

8) Guarinus vitiose *Crineum*, uti edd. Aldi, Hopp. Κρινεὸν, quod in Ἐρινεὸν mutandum esse recte jam olim monuerat Leopardus in emendatt. 20, 14. Cf. Strabo lib. 9, 4, 10. p. 562. de his urbibus.

9) Medic. 2. Βίον, uti et in Ptolemaeo 3, 15. Medic. 3. Βοῖον; Moscov. Βοῖον, quod forte Medic. 3. voluit. Dedi, ut lib. 9. c. l. Βοῖον, praeeunte quidem ibi Casaubono, cum Plinius 4, 13. s. 7. scribat *Boion*. Alii fere vel Βοιὸν, (Thucyd. 1, 107.) vel Βοῖον, (Stephan. h. v.) ut taceam alias corruptiones. Cf. Wasse et Duker. ad Thucyd. c. l. Βοῖον dedit etiam Wesseling. in Diodoro 11, 79. at idem 4, 67. Βοίῳ.

10) Medic. 2. corr. Κυτίνειον; edd. Ald. Hopp. Κύτινον, ut Plin. c. l. Ptolemaeus 3, 15. Κυτείνιον. Sed Κυτίνιον habent Thucydides, Stephanus, alii.

11) Sic codices; tantum Medic. 2. corr. ut edd. Aldi, Hopp. Xyl. ἀποδέχεται. *Tzschucke.* Quis sit ille, qui Andronis sententiam οὐκ ἀποδέχεται, nescio; passive enim non licet. *Xylander.* Quaerit Xylander, quisnam ἀποδέχεται? Lege ἀποδέχονται, et omnem difficultatem sustuleris. Sic dictum, ut illud, οὐ καίουσι λύχνον, καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον. Sic autem habent omnes libri veteres; et ita statim, τριχάϊκας δὲ δέχονται. *Casaubonus.*

12) Medic. 1. 2. Paris. edd. Aldi, Hopp. ἀποφαίνοντες; male, cum ad Ἄνδρωνος referatur. Ante Θετταλῶν articulus deest in Mediceis, Mosc. Paris. quos secutus omisi.

sunt, et condiderunt Erineum, Boium ac Cytinium, unde etiam a poëta Trichaices, quasi tripartiti, dicuntur. Non admodum autem Andronis hic sermo probatur, Doridem, quae urbibus quatuor constat,

δὲ μητρόπολιν τῶν Δωριέων ἄποικον Θετταλῶν. Insulae.
τριχάϊκας δὲ δέχονται, ἤτοι ἀπὸ τῆς τριλοφίας, ἢ ἀπὸ τοῦ [13] τριχίνους εἶναι τοὺς λόφους ἐφαμίλλους.

§. 7.

13) Mosc. Venet. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 1. 2. 3. τριχινίου vel Τριχινίου. Edd. Aldi, Hopp. τριχινίους; Xyl. Casaubonn. Amstel. τριχίνους; Guarinus *quia sint colles* (male) *trichinii similes*. Pro λόφους lepide Casaubb. quidam, Medic. 1. et Medic. φιλοσόφους. Pro εὐαμίλλους, quod ferunt omnes editiones, Casaubonn. ἐναμισολόφους; Medic. 1. ἐφαμισολόφους; Vatic. εὐαμισολόφους; Paris. Moscov. εὐαμισολόφος, posterior supra scriptum gerit εὐαμίλλους. In Medic. 3. et Urbin. verba τοὺς λόφους ἐφαμίλλους plane desunt. *Tzschucke*. Vocem ἐφαμίλλους non intelligo. Epitome et Eustathius [ad Homer. Odyss. 19, 177. p. m. 690.] ostendunt, locum esse decurtatum. *Xylander*. Voce ἐφαμίλλους quid faciemus? Me quidem neque Eustathius, nec libri veteres juvant. *Casaubonus*. Eustathius c. l. ita ex Nostro vocatos scribit οὐ μόνον διὰ τριλοφίαν, καὶ ὅτι τρίχινοι αὐτοῖς οἱ λόφοι, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ Παρνασοῦ ἐλθόντες τρεῖς πόλεις ᾤκισαν. Cum Eustathio, Strabonis tamen etiam mentione facta, consentit Phavorinus s. v. Τριχάϊκες. Epitome p. 136. Hudf. ἤτοι οἱ πολεμικοὶ, ὡς τὸ κορυθάϊκι· ἢ οἱ τρίλοφοι ἐν ταῖς περικεφαλαίαις· ἢ οἱ ὀρχησταί. Vocem τρίχινος synonymia etiam adjuvat Apollon. in Lex. p. 657. at ἐφαμίλλους s. ἐφαμίλλους, quod dedi, desertum stat, et salvo sensu abesse possit. Desiderat tamen omissa.

sit, tribus urbibus circumscribentis, et primariam Doriensium urbem Thessalorum facientis coloniam. Trichaicas autem intelligunt vel a triplice crista, vel quod e crinibus eas haberent.

§. 7.

Insulae.

§. 7.

Πόλεις δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μὲν, μέγισαι δὲ καὶ [1] ἐπιφανέσαται τρεῖς, Κνωσσὸς, Γόρτυνα, Κυδωνία. Διαφερόντως δὲ τὴν Κνωσσὸν καὶ Ὅμηρος [2] ὑμνεῖ, μεγάλην καλῶν, καὶ βασίλειον τοῦ Μίνω, καὶ οἱ ὕσερον. Καὶ δὴ καὶ διετέλεσε μέχρι πολλοῦ φερομένη [3] τὰ πρῶτα· εἶτα ἐταπεινώθη, καὶ

1) Medic. 2. 3. Parif. ἐπιφανέσατοι. Tum Medic. 1. corr. Parif. uti poſt, Κνῶσος; antiquior ſcriptura, cum recentior duplex σ praeferat et ad Strabonis aetatem valeat, etſi tunc etiam Γ potius, quam K initio ponendum erat, de quo ſatis a me dictum eſſe puto ad Melam 2, 7, 12. p. 545. ſq. Addi tamen poteſt Schweighaeuſer ad Polyb. 4, 53, 1. de codicum ſcriptura. Κνωσὸς per K Heſychius per literarum ordinem certior T. 2. p. 289. et ſic p. 110. et T. 1. p. 1243. Reliqui, quod habent ceteri libri majori numero, ut Homerici Il. 2, 646. Κνωσσός.

2) Medic. 2. ex gloſſa ἐπαινεῖ. Poſt in Vatic. deſunt verba καὶ οἱ ὕσερον. Tum edd. Aldi, Hopperi male ſcribunt διετέλευσε.

3) Medic. 2. τὰ πρωτεῖα. Non male; ſed ſequendi plerique.

§. 7.

Urbes in Creta ſunt complures, maximae autem et nobiliſſimae tres, Cnoſſus, Gortyna, Cydonia. Cnoſſum Homerus quoque inſigniter praedicat, magnam vocans, et Minois regiam, ſicut et poſteriores. Diu ſane primas tulit: poſtmodo

καὶ [4] πολλὰ τῶν νομίμων ἀφῃρέθη· [5] μετέστη δὲ τὸ ἀξίωμα εἴς τε Γόρτυναν καὶ Λύκτον· ὕστερον δ' ἀνέλαβε πάλιν τὸ παλαιὸν σχῆμα τὸ τῆς μητροπόλεως. Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ κύκλον ἔχουσα ἡ Κνωσσὸς τὸν ἀρχαῖον τριάκοντα σαδίων μεταξὺ [6] τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας [7] σαδίους διακοσίους, Insulae.

4) Medic. 3. πολλὰς, propter sequentis vocis lectionem. Nam idem cum Casaubonn. Vatic. Ven. Paris. praeferunt νόμων pro νομίμων, et sic Guarinus: *instituta et leges amisit.* Retinendum tamen videtur νομίμων, quod agnoscunt cum editionibus reliqui. Nempe νόμιμα sunt προςτάγματα νόμου, instituta, disciplina. V. Plutarch. de fato p. 253. Lips. ubi de iis disserit, Strabo infra p. 483. m. Hinc ἔθη conjungit Polyb. 6, 56. in.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. Moscov. Venet. pro eo, quod vulgarunt editiones, μεγίστη; sine sensu. Et sic Guarinus: *dignitas translata pervenit. Tzschucke.* Lego μετέστη vel simile aliquid. *Casaubonus.* Ita adscripserat in exemplari ed. Xyl. Scaliger, de quo nunc propter codicum suffragia dubitari nequit.

6) Medic. 3. praemittit δὲ; moleste hic.

7) Σταδίους omnes libri. *Tzschucke.* Insolens loquendi genus, prorsusque aliquid vel subaudiendum, vel addendum, quod exciderit. Lego διέχουσαν ἑκατέρως σ. διακ. vel brevius et fortasse verius ἐν διακοσίοις σαδίοις, ut saepe loquitur. *Casaubonus.* Locus haud dubie mancus sic forte supplendus est: μεταξὺ τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας,

modo depressa est, multisque spoliata privilegiis, dignitate in Gortynam et Lyctum translata: recuperavit tamen deinde veterem metropolis speciem. Sita est Cnossus in planitie, ambitu antiquo stadiorum xxx, inter Lyctiam et Gortyniam, stadiis cc, a Lycto,

Insulae. κεσίους, τῆς δὲ Λύκτου, [8] ἣν ὁ ποιητὴς Λύττον ὠνό-

τυνίας, διέχουσα μὲν ἀπὸ τῆς Γορτύνης σταδίους δ. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabon.* p. m. 4.. Aperte hic excidit, quod distantiam a Gortyna indicabat, cum altera pars de Lycto id desideret. Neque tamen sine codicum auxilio textus instaurari potest.

8) Verba ἣν ὁ ποιητὴς — ὠνόμασεν desunt in Urbin. et Medic. 3. Pro Λύττον Casaubb. Venet. posuerunt Λύκτον, ut edd. Aldi et Hopperi cum Guarino. *Tzschucke.* Λύττον legi, quia Eustathius ait, sic quosdam legere apud Homerum Il. β. 647. *Xylander.* Locus poetae est in catalogo, ubi tamen Λύκτον legit Eustathius, non, ut Strabo, Λύττον, hodieque nostri libri omnes Eustathium sequuntur. Quare recte veteres Strabonis codices, in quibus sic legitur hic locus, τῆς δὲ Λύττου, ἣν ὁ ποιητὴς Λύκτον ὠνόμασε. Sic fere Aldus. Stephanus Lyttum vult esse dictam, quod esset in sublimi loco. Hesychius λύττοι, οἱ ὑψηλοὶ τόποι. Polybius lib. 4. [c. 53, 3. et 54, 6.] Λύττον vocat et Lacedaemoniorum ἄποικον esse ait, omnium Cretae urbium ἀρχαιοτάτην. *Casaubonus.* Λύκτον adferunt in Homero omnes libri, illi etiam, quos Heyne consuluit. Nec aliam scripturam novit Eustathius ad Il. 2, 657. p. m. 236. quippe ex Stephano tantum refert, Lyttum a quibusdam fuisse vocatam eam urbem. Scriptores quidem fere praeferunt Λύκτος, etsi nec alteram formam quidam respuunt, ut Polybius, quam et unice probant lapides et numi. Cf. notata infra p. 481. et ad Melam 2, 7, 12. quae nolo repetere. Multa etiam conlecta dabit Meursius in Creta 1, 12. p. 44. sq. qui etiam 4, 9. p. 167. ex inscriptione ex urbis ruinis effossa profert Λυττίων. Strabo certe in Homero Λύττον legit. Si enim communi nomine, quo et ipse Strabo usus est, poeta edidisset, inepte et frigide alteram scripturam adjecisset, ut recte judicat Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 667. Agno-

Lycto, quam poëta Lyttum vocauit, cxx. Cnossus

ὠνόμασεν, ἑκατὸν [9] εἴκοσι· τῆς δὲ θαλάσσης Κνωσ- Insulae. τὸς μὲν τῆς βορείου πέντε καὶ εἴκοσι, [10] Γόρτυνα δὲ τῆς Λιβυκῆς ἐννενήκοντα, Λύκτος δὲ καὶ [11] αὕτη τῆς Λιβυκῆς ὀγδοήκοντα. Ἔχει δ᾽ ἐπίνειον τὸ Ἡράκλειον ἡ Κνωσσός.

§. 8.

Μίνω δέ φασιν ἐπινείῳ χρήσασθαι τῷ [1] Ἀμνισῷ

Agnoverunt igitur etiam et probarunt hanc scripturam n Strabone viri docti, ut Meursius in Creta 1, 12. p. 14. qui praeterea Homerum hinc emendandum censet, et Wassenberghius ad paraphrasten Gr. Homeri Il. 2, 646. p. 83. Casaubono hic reprehenso, quem, quid velit, se non videre ait.

9) Exciderat vox εἴκοσι in ed. Aldina operarum, puto, negligentia, et hinc exsulabat in edd. Hopp. et Xyl. quare et hic miratur in nota, quid sit illud, aut qualis numerus, cum ex Ptolemaeo 3, 17. liqueat, Cnossum a Libyco, quam Boreo mari longius abesse. Restituit loci integritatem ex libris suis Casaubonus, quibus et mei adstipulantur.

10) Falso Medic. 2. Γόρτινα. Tum idem cum 1. et 3. Mosc. Urbin. τῆς Λιβυκῆς addito articulo, qui vulgo abest; Vatic. praeterea καὶ τῆς Λιβυκῆς. Post Paris. (qui, ut supra, hic etiam habet Κνωσὸς et post) Medic. 1. 3. ἐνενήκοντα. Cf. ad lib. 9. p. m. 550. n. 2.

11) Moscov. ut fit alibi, αὐτή. Ceterum verba Λύκτος— ὀγδοήκοντα absunt in Medic. 3.

1) Moscov. Ἀμνισσῷ, uti etiam ex Strabone refert Eustathius ad Homer. Odyss. 19, 179. p. m. 690, 48. Simplex tamen

us a septentrionali mari abest stad. xx. Gortyna a Libyco xc. Lyctos quoque a Libyco mari xxc.

Habet navale Heracleium Cnossus.

§. 8.

Minoëm autem ferunt nava-

Insulae. σῷ, ὅπου τὸ τῆς Εἰλειθυίας ἱερόν. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ Κνωσσὸς [2] Καίρατος πρότερον, ὁμώνυμος τῷ [3] παραρ-

tamen σ praeferunt auctores, e quibus sat multa exempla dabit Meursius in Creta 1, 6. p. 17. sq. Et sic idem Eustathius scribit ad Dionys. v. 498. Pro Εἰληθυίας, quod vulgo objicitur, recte Mosc. ponit Εἰλειθυίας cum aliis auctoribus, quod et Latinorum scriptura, *Ilithyia* probat. Vagatur et sic inter utramque literam Eustathius c. c. l. l. et alibi, quamvis ει constantius ponit. Ante τῆς Εἰλειθυίας in edd. ante Casaubonum omittitur τό. Post ἐκαλεῖτο δὲ Medic. 2. ut saepe variatur.

2) Libri omnes dant per ε cum epitome p. 136. Hudf. editt. et Guarino. *Tzschucke.* Legit Eustathius [ad Dionys. v. 498.] Κέρατος. Vide tamen, num legendum sit potius Καίρατος. Auctor est enim Scholiastes Callimachi in Dian. v. 44. Cretae fluvium vocari Καίρατον et urbem quoque fuisse ei ὁμώνυμον *Caeratum*. *Casaubonus.* Καίρατον voluerat etiam ex Callimacho c. l. in margine edit. Xyl. Scaliger, qui et consuli potest ad Virgilii Cirin v. 113. Salmas. ad Solin. c. 17. f. 11. p. m. 121. Frischlinus et Spanhem. ad Callim. c. l. et in primis Meursius in Creta 1, 8. p. 26. qui et de hac scriptura monuerat in margine ed. Paris. Praecipua argumenta et quae praeponderent, ducta sunt ex metri lege apud Callimachum (nam in Virgilio fluctuatur lectio) et literarum serie in Hesychio, qui scribit: Καιράτιοι οἱ Κνώσιοι. Sic igitur dedi.

3) Medic. 2. παραρέοντι. Tum μέρει absque articulo commode dimittunt edd. ante Casaubonum, repetito forte ex praecedente syllaba. Sed sic varia adjici solent, πᾶς, αὐτὸς, τὶς, articulus etiam passim, ut in Thucyd. 4, 98. Sic ἕκαστον τὸ φῦλον obferunt codices lib. 12. p. 564. m. pro ἕκαστον τῶν φύλων; πολλὴ ἡ ὁμωνυμία lib. 12. p. 565. in. et similia.

navali usum Amniso, ubi fanum est Lucinae. Cnossus olim Caeratus vocata fuit a flumine praeterlabente. Me-

ῥαῤῥέοντι ποταμῷ. Ἱςόρηται δ᾽ ὁ Μίνως νομοθέτης γενέσθαι σπουδαῖος, θαλαττοκρατῆσαί τε πρῶτος· τριχῇ δὲ διελὼν τὴν νῆσον, ἐν ἑκάςῳ τῷ μέρει κτίσαι πόλιν· [4] τὴν μὲν Κνωσσὸν ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς Πελοποννήσου· καὶ αὐτὴ δ᾽ ἐστὶ προσ- Insulae.

4) Verba τὴν μὲν — προσβόρειος desunt in Medic. 3. at servant reliqui. Eustathius ad Homer. Il. 2, 646. p. m 236, 44. sic refert: κεῖται δὲ ἀντικρὺ Πελοποννήσου πρόσβορος. *Tzschucke.* Deesse aliquid satis est manifestum. *Casaubonus.* Contra Casaubonum Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 666. se, quid desit, non videre ait; omnia esse plana. Nempe divisa in tres partes insula, Cnossus sita in ea parte, quae versus septemtrionem obposita est Peloponneso. Itaque paullo ante dixerat, Cnossum a mari septemtrionem spectante i. e. Cretico abesse stadia 25, quum tamen Gortyna ab Libyco mari (ad meridiem) stadia distaret 90. Unde Cnossum Ptolemaeus 3, 17. et Plinius 4, 20. s. 12. in mediterraneis ponunt. Recte quidem supra et apte Strabo de distantia a mari septemtrionali i. e. Cretico, et sic ipsa urbs προσβόρειος dici potest. At quomodo Peloponneso obponat, a qua aliquanto plus, quam aliae, remota jacet, non video; immo melius Cypro obponere poterat, vel a septemtrione mari Aegaeo, quod facit Gemistus Pletho B. Κνωσσὸς ἐν πρὸς τὸ Αἰγαῖον τετραμμένη, Γόρτυνα δὲ πρὸς τῷ Λιβυκῷ πελάγει, Κυδωνία δὲ ἐπὶ μὲν τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτὴ, ἐν δὲ τοις Ἑσπερίοις τῆς Κρήτης μέρεσι (haec potius Peloponneso est obiecta) καὶ ἐπιθαλαττία· Κνωσσὸς δ᾽ ἐν τοῖς ἑωθινοῖς, καὶ οὐκ ἐπιθαλαττία, οὐδὲ Γόρτυνα. Exciderunt igitur sine dubio, uti iam Casaubonus suspicatus erat, aliae urbes, quae recensum numeri conficerent.

Memoriae proditum est, Minoëm fuisse bonum legum latorem, primumque in mari imperium obtinuisse, insulaque in tres partes divisa, in quavis parte urbem condidisse: de quibus Cnossum e regione

Insulae. προσβόρειος. Ὡς δ' εἴρηκεν [5] Ἔφορος, ζηλωτὴς ὁ Μίνως ἀρχαίου τινὸς Ῥαδαμάνθυος, δικαιοτάτου ἀνδρὸς, ὁμωνύμου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὃς πρῶτος τὴν νῆσον ἐξημερῶσαι δοκεῖ νομίμοις καὶ συνοικισμοῖς πόλεων, καὶ [6] πολιτείαις, σκηψάμενος παρὰ Διὸς φέρειν ἕκαστα τῶν τιθεμένων δογμάτων εἰς μέσον. [7] Τοῦτον δὲ [8] μιμούμενος καὶ ὁ Μίνως δι' ἐν

5) Ald. Hopper. solito errore et passim jam notat Εὔφορος.

6) πολιτείας omnes libri cum edd. praeter Medic. 2 in quo exstat πολιτείαις. Dativum utique desiderat nexus Casaubonus emendabat πολιτείᾳ; tum, ut fit, adhaesit repe titum σ. Sequi tamen placuit auctoritatem codicis. E sic Polyb. 4, 25, 7. νόμους et πολιτείας jungit.

7) Medic. 3. Τοῦτόν δή.

8) Casaubonus ex vett. libris notavit: ἐτύγχανεν μιμέμενο Mei omnes in vulgata lectione perstant, quae nec illo aug mento eget, et sine eo reddita est ab Eustathio ad Ho mer. Odyss. 19, 179. p. m. 190. ubi levi variatione to haec narratio redit; tantum pro κατέβαινεν posuit ἀπῄει ἔλεγεν pro ἔφασκεν; tum παραγγέλματα omisit. Ἀναβαίνω quod primo intuitu ad antrum mire relatum videatu sustinent non libri solum, sed et antri situs in Ida mo re. Cf. Max. Tyr. 38, 2. f. Sic Schol. Homeri Odyss. 19, 179. ἀνιόντα Δία εἰς Ἴδην. Valer. Max. 1, 2, ext

gione Peloponnesi et versus septentrionem. Ephorus ait, Minoëm fuisse imitatorem cujusdam prisci Rhadamanthyos, justissimi viri, cognominis fratri ipsius, qui primus insulam visus sit cicurasse legib condendis et urbibus rebuspublicis: cum fing ret, se a Iove adferre sing la, quae promulgabat d creta. Illum ergo aem latum Minoëm, cum p

ἐννέα ἐτῶν, ὡς ἔοικεν, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς Insulae.
ἄντρον, καὶ διατρίβων [9] ἐνθάδε, ἀπῄει συντεταγμένα ἔχων παραγγέλματά τινα, ἃ ἔφασκεν εἶναι τῶ Διὸς προστάγματα· ἀφ᾽ ἧς αἰτίας καὶ τὸν ποιητὴν ὅτως εἰρηκέναι·

— ἐνθάδε Μίνως

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

Τοιαῦτα δ᾽ [10] εἰπόντος, οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτῶ πάλιν ἄλλους εἰρήκασι λόγους ὑπεναντίους τούτοις· ὡς τυραννικός τε γένοιτο καὶ βίαιος, καὶ δασμολόγος· τρα-

extr. *in praealtum specus sedebat.* Ita autem ἀναβῆναι, ἀνελθεῖν omnino ad oracula refertur. Cf. lib. 17. p. 814. Ἀναβαίνειν vero sic iterum de Minoe occurrit lib. 16. p. 762. in. Usitata tamen ratione et solo antri respectu Dionys. Halic. 2, 61. f. de Minoe in hac re adhibuit καταβαίνειν.

9) Medic. 2. ἐκεῖσε ex glossae synonymia. Pro παραγγέλματα Planudes posuit παραγγελιστὰ, probo verbo in peius et insolentius mutato. Tum inverso ordine Moscov. et Medic. 3. προστάγματα τῶ Διός. Pro βασίλευε minus recte Medic. 3. βασιλεύς. Constantius redit infra lib. 16. p. 762.

10) Casaubonn. εἰπόντες. Mei omnes cum edd. ex nexu recte dant εἰπόντος. Post Moscov. λόγυς εἰρήκασι.

annos IX in antro Iovis esset commoratus, conscripta quaedam praecepta attulisse, quorum auctorem Iovem faceret: itaque et Homerum de eo sic scripsisse:

— *ibi Minos*
Regnavit, ter tres qui discipulus fuit annos
Supremi Iovis. —

Haec ille. Antiqui vero de Minoë contra dicunt, tyrannum fuisse et violentum et tributorum exactorem: tra-

Insulae. p. 477. τραγῳδοῦντες τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, καὶ τὸν Λαβύρινθον, καὶ τὰ Θησεῖ συμβάντα καὶ Δαιδάλῳ.

§. 9.

Ταῦτα μὲν οὖν ὁποτέρως ἔχει, χαλεπόν [1] ἐστιν εἰπεῖν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος οὐχ ὁμολογούμενος, τῶν μὲν ξένον τῆς νήσου τὸν Μίνω λεγόντων, [2] τῶν δ' ἐπιχώριον. Ὁ μέντοι ποι-

1) Deest in Mosc. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. commode, opinor. Post pro Μίνωα Moscov. Paris. Medic. 3 Μίνω; quam formam, cum paullo superius et inferius reperiatur, et hic ab optimis libris probetur, praeferendam putavi. Etsi enim Homerus, quem imitari Noster lubenter solet, alteram formam adhibeat (cf. Eustath. ad Odyss. 17, 523. p. m. 646.) priorem tamen cum posterioribus, notante Eustathio, amat Noster, nec adeo eam spernit Homerus Il. 14, 322. Hinc vero in genitivo saepius dicitur Μίνω, ut lib. 1. p. 48. Paris. lib. 16. p. 279. et alibi. Solet enim in quibusdam τὸ ν negligi, v. c. ἥρω nec erat, cur hanc terminationem lacesseret Munckerus ad Antonin. Liber. c. 30. et emendaret, ut satis docuit Piersonus ad Herodian. Philetaer. p. 439. Cf. et Triller ad Thom. Mag. p. 424. et infra p. 485. m. ad Κέω.

2) Medic. 1. 2. τῶν δὲ crebra variatione incertaque ratione. Tum μᾶλλον ignorat Medic. 3: quod reliqui tuentur, non item nexus desiderat. Negligentius post in Medic. 2. abest συνηγορεῖν.

tragice decantantes Minotaurum ac Labyrinthum, et quae Theseo atque Daedalo evenerunt.

§. 9.

Difficile dictu est, utra sententiarum vera sit. Sed et de hoc non convenientia inter se traduntur, indigena insulaene, an vero inquilinus fuerit. Home-

ποιητὴς τῇ δευτέρᾳ δοκεῖ μᾶλλον συνηγορεῖν ἀπο- Insulae.
φάσει, ὅταν φῇ· ὅτι

[3] Ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

Ὑπὲρ δὲ τῆς Κρήτης ὁμολογεῖται, [5] διότι κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐτύγχανεν εὐνομουμένη, καὶ ζηλωτὰς ἑαυτῆς τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων ἀπέφηνεν· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις Λακεδαιμονίους, καθάπερ Πλάτων τε ἐν τοῖς Νόμοις δηλοῖ, καὶ

 Ἔφο-

3) Abjicit ὃς Mofcov. cum Parif. et edd. Aldi, Hopperi; fervant reliqui ex Homero Il. 13, 450. Tum Mofcov. mavult Κρήτης. Probandi plerique. Denique πίουρον praeteriit Medic. 3.

4) Sic Cafaubonn. Mofcov. Medic. 1. 2. 3. Parif. Urbin. Vatic. Ven. Quae conftantia codicum fecit, ut hanc particulam ab Aldo remotam, ufu tamen etiam firmatam revocarem. Vulgo περί. Diverfa commutatio supra adfuit lib. 8, 8, 1. p. m. 316.

5) Pro ὅτι Medic. 1. Mofcov. Parif. Ven. Vatic. Urbin. διότι, crebra utriusque commutatione, de qua dictum ad lib. 8. p. m. 219. et alibi. Cum promifcuo ufu ifta sonat Strabo in fimili nexu, fequi placuit plerosque codices. Poft et hic Εὔφορος fcripferunt Aldus et Hopperus.

merus quidem pofteriori opinioni videtur adftipulari, cum inquit:

Primus Minoem Cretae genuit cuftodem.

De Creta in confeffo hoc eft, prifcis eam temporibus legibus optimis fuiffe compofitam, ideoque ad fui imitationem pertraxiffe Graecorum praeftantiffimos, inque primis Lacedaemonios: quod et Plato in Legibus docet, et Epho-

Insulae. "Ἔφορος ἐν τῇ [6] Εὐρώπης πολιτείᾳ ἀναγέγραφε
"Ὕστερον δὲ πρὸς τὸ χεῖρον μετέβαλεν ἐπὶ πλεῖστο
Μετὰ γὰρ τοὺς [7] Τυῤῥηνοὺς, οἱ μάλιστα ἐδῄωσα
τὴν καθ' ἡμᾶς θάλατταν, οὗτοί εἰσιν οἱ διαδε
ξάμι

6) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Vene
Εὐρώπη τῇ πολιτείᾳ; Medic. 3. Εὐρώπης plane ignorat. Fo
te ἐν τῆς Εὐρώπης τῇ πολιτείᾳ. Post vocem ὕστερον deest i
Medic. 3. δέ.

7) Omnes libri constanti consensu conspirant in voc
τυράννους. At inciso sensu. Minime enim, qui fuerin
illi tyranni, quibus Cretenses successerunt, intelligitu
Elegans igitur non solum, sed et acuta est Meursii con
jectura, quam adscripserat margini ed. Paris. et post i
libro de Creta 3, 5. p. 149. reposuerat, Τυῤῥηνούς. Ty
rhenos enim olim piraticam exercuisse, adfirmant Stepha
nus s. v. Κύζικος, Hygin. fab. 134. Hesychius h. v. e
ipse Strabo lib. 5. p. 219. Paris. et lib. 6. p. 267. ali
que apud Barnesium ad Euripid. Cyclop. v. 11. Quipp
magna terra marique potentia valuerunt, (Dionys. Ha
lic. 6, 76. Diodor. Sic. 5, 40. et ibi Wessel.) et diu ma
ris imperium obtinuerunt. Antiquissima tempora test
tur Palaephatus c. 21. de Scylla, ex quo post Troja
excidium ad ann. 6. vel 10. rejicit Eusebius et ide
Ephorus lib. 6, 2, 2. p. m. 256. diu ante Graecorum ad
ventum in Siciliam illud mare infestasse scribit. Acc
dit similis corruptio apud Hesychium T. 1. p. 920. ub
δεσμοὶ τυραννικοὶ dicuntur, qui rectius T. 2. p. 1436. sun
Τυῤῥηνικοὶ δεσμοὶ, ad quem locum etiam Alberti hanc
Meursio admotam sanationem probat. Quam autem sa
pe nomina propria in adpellativa transeant, notum e
et exemplis multis declaratum ad Melam 2, 3, 1. p. 165. s

Ephorus in descriptione rerump. Europae. Postea temporis in deterius abiit admodum. Post Ty rhenos enim, qui maxim infestum nostrum mare h bu

ξάμενοι τὰ λῃστήρια. Τούτους δ' ἐπόρθησαν [8] ὕστερον οἱ Κίλικες. Κατέλυσαν δὲ πάντας Ῥωμαῖοι, τήν τε Κρήτην ἐκπολεμήσαντες, καὶ τὰ πειρατικὰ τῶν Κιλίκων φρέρια. Νῦν δὲ [9] Κνωσσὸς καὶ Ῥωμαίων ἀποικίαν ἔχει. Insulae.

§. 10.

Περὶ μὲν οὖν Κνωσσοῦ ταῦτα, πόλεως οὐκ ἀλλοτρίας ἡμῖν, διὰ δὲ τ' ἀνθρώπινα, καὶ τὰς [1] ἐν αὐτοῖς μεταβολὰς καὶ συντυχίας, [2] ἐκλελειμμένων συμβολαί-

Q 4

8) Excidit vox ὕστερον in Medic. 2. Κύλικες vitiofe fcribitur in edd. Aldi et Hopperi.

9) Solus Parif. per fimplex σ, ut alibi folet, effert, de qua varietate dictum eft ad Melam 2, 7, 12. p. 545.

1) Ald. Hopper. ἐν τοῖς μεταβολάς. Xylander repofuit ἐν αὐτοῖς, quod et codices probant et fenfus.

2) Cafaubonn. ἐκ τῶν λελειμμένων et fine caufa et cum offenfione maiori, ut in Parif. ἐκλελειμμένων ἡμῖν, ob fequentia. Poft ante συμβολαίων Mofcov. Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. δεικτικῶς, opinor, ponunt τῶν. Medic. 2. mavult τῶν συμβόλων. Illud aptius cenfeo. Tum ante ὑπαρξάντων in Medic. 3. deeft καί.

buerunt, Cretenfes in latrocinia fucceflerunt. Eos deinde Cilices oppreflerunt. Romani autem univerfos deleverunt, bello captis cum Creta etiam Cilicum caftellis piraticis. Cnoffus nunc etiam habet coloniam Romanorum.

§. 10.

Ac de Cnoffo quidem haec, urbe a nobis haud aliena, propter res humanas et earum mutationes atque eventa, abolitis, quae nobis

Insulae. βολαίων, καὶ τῶν ὑπαρξάντων ἡμῖν πρὸς τὴν πόλιν. [3] Δορύλαος γὰρ ἦν ἀνὴρ τακτικὸς, τῶν Μιθριδάτου τοῦ Εὐεργέτου φίλων· οὗτος διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐμπειρίαν ξενολογεῖν ἀποδειχθεὶς, πολὺς ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ [4] τῇ Θρᾴκῃ, πολὺς δὲ καὶ τοῖς παρὰ τῆς Κρήτης ἰοῦσιν, οὔπω τὴν νῆσον [5] Ῥωμαίων ἐχόντων· συχνοῦ δὲ ὄντος ἐν αὐτῇ τοῦ μισθοφορικοῦ [6] στρατιωτικοῦ πλήθους, ἐξ οὗ

3) Medic. 3. hic et infra Δορίλαος, ut trajectis etiam literis versiones quaedam, notante Schweighaeusero in Appiani Mithridat. c. 49. *Dorialus*. Sed Δορύλαος idem codex infra lib. 12. p. 557. scribit, consentientibus aliorum auctorum libris, ut Plutarchi in Sulla cap. 20. Appiani in Mithrid. c. 17. Memnonis cap. 35. et Strabonis infra c. l. Pro eo Etymol. M. p. 579, 20. scribit Δορύλας. Cf. de duplici hac forma in not. crit. ad Melam 1, 18, 1. p. 541.

4) Articulus sine desiderio abest in Moscov.

5) Medicei tres, Mosc. mutato ordine ἐχόντων Ῥωμαίων.

6) Casaubonn. Moscov. Paris. et Medicei omnes cum Guarino καὶ praeponunt; non temere, arbitror, quod moleste hac etiam forma duo adjectiva nuda coëunt, tum propter praecedentia, quae de externis militibus dicuntur, qui hic sunt μισθοφόροι oppositi στρατιώταις, uti apud Herodian. 3, 1, 5. de Parthis συνεστὸς στρατιωτικόν. Nempe deterioris conditionis erant mercenarii et aliunde coacti.

nobis cum ea erant, commerciis. Dorylaus enim, vir ducendi exercitus gnarus, unus de amicis Mithridatis Euergetae, jussus ob rei bellicae peritiam peregrinos conducere milites, crebro in Graecia erat atque Thracia et iis, qui Cretam petebant: cum Romani nondum eam tenerent insulam, magnaque ibi esset militum stipendia merentium copia: unde

-οῦ καὶ τὰ λῃστήρια πληροῦσθαι συνέβαινεν. Ἐπι- Insulae.
δημοῦντος [7] δὴ τοῦ Δορυλάου, κατὰ [8] τὴν τύχην
[9] ἐνέστη πόλεμος τοῖς Κνωσσίοις πρὸς τοὺς Γορτυ-
νίους· αἱρεθεὶς δὲ στρατηγὸς, καὶ κατορθώσας διὰ
ταχέων, [10] ἤρατο τιμὰς τὰς μεγίστας· καὶ [11] ἐπει-
δὴ μικρὸν ὕστερον ἐξ ἐπιβουλῆς δολοφονηθέντα
ἔγνω τὸν Εὐεργέτην ὑπὸ τῶν φίλων ἐν Σινώπῃ, τὴν

Q 5 δια-

7) Sic pro δὲ Moſcov. Medic. 3. quae particulae ſex-
centies commutantur, ut et paſſim dubius uſus videatur.
Cum hic nihil novi, vel adverſi inferatur, ſed ex prae-
cedentibus explicatio repetatur, accommodatius videtur δή.

8) Articulus monente Moſcov. commode abeſt, ut lib.
.. p. 353. ſ. 125. ut alibi in ſimilibus formis.

9) Sic pro ἀνέστη Codd. Caſaubonn. meique omnes, quae
mutatio debetur Aldo. Cum nihil alteram lectionem mo-
veatur, eam revocavi. Sic commorationis ſimul ſpatium
reſpicitur. Δὲ poſt αἱρεθεὶς abeſt in Medic. 1.

10) Medic. 3. Venet. Pariſ. ἤρετο; Moſcov. ἤρετο. Il-
lud melius; vulgata optime habet.

11) Ex male intellecto compendio in ed. Caſauboni
altera editor Amſtelodam. mutavit in ἐπειδάν.

unde etiam praedonum exercitus fuerunt impleti. Cum in Creta eſſet Dorylaus, forte fortuna bellum obortum erat Cnoſſiis adverſus Gortynios: Dorylaus a Cnoſſiis dux creatus, bellum celeriter et feliciter confecit, ſummisque eſt adſectus honoribus. Cumque paulo poſt cognouiſſet, Sinope Euergetem

Insulae. διαδοχὴν δὲ εἰς [12] γυναῖκα καὶ τὰ παιδία ἤκουσαν, ἀπογνοὺς τῶν ἐκεῖ, κατέμεινεν ἐν τῇ Κνωσσῷ· [13] τεκνοποιεῖται δ' ἐκ [14] Μακέτιδος γυναικὸς, [15] Στε-

12) Sic pro γυναῖκας, quod praeivit Aldus, Casaubonn. meique omnes. Codicibus fidem adstruit historia. Ita enim Memnon cap. 32. de Mithridate, hujus filio: φονικώτατος δὲ ἐκ παιδὸς ὁ Μιθριδάτης ἦν· τὴν γὰρ ἀρχὴν τρισκαιδεκαέτης ὢν παραλαβὼν, μετ' οὐ πολὺ τὴν μητέρα κοινωνοὶ αὐτῷ τῆς βασιλείας παρὰ τῦ πατρὸς παραλειφθεῖσαν δεσμωτηρίῳ κατασχὼν βίῳ καὶ χρόνῳ ἐξανάλωσεν. Ante παιδία articulus deest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. et sic utique praecedenti formae propius accommodetur. Post Moscov κατέμεινε τῷ Κνωσσῷ, ut remoto tantum ἐν Medic. 3. Ipsum nomen, ut supra, per simplex σ edit. Paris.

13) Medic. 3. Vatic. et Urbin. τεκνοποιήσας δ' ἐκ. Tum vero δὲ melius absit. Sed vulgata magis ad formam Strabonis ducere videtur.

14) Medic. 1. 2. Μαμέτιδος, ceteri Μακέτιδος, ad quam vocem margo conl. Vatic. explicationem hanc habet adscriptam: Μακεδόσσης· λέγεται γὰρ καὶ οὕτως. *Tzschucke* Non erat, cur locum suspectum haberet Xylander, qui optime habet. Nam Macetia Macedonia est, et mulier Μακέτις est Macedonissa. Itaque in nonnullis libris legitur Μακεδονίσσης, quae est glossa. *Casaubonus.* Umbram impugnat Casaubonus; nihil enim contra hoc nomen Xylander notavit. Sed diserte Stephanus s. v. Μακεδονία adponit Μακέτις γυνὴ, ubi Berkelius exemplo Luciani in Pseudomanti s. Alexandro cap. 6. qui Μακέτιν γυναῖκα dicit, eam formam probat. Addi poterat hic Strabonis locus.

tem dolo familiarium necatum, eique uxorem et liberos successisse: de rebus istis abjecta omni spe Cnossi subsedit. Ibi e Macetide muliere, nomine Steropa, duos procreavit filios, Lagetam et Strata-cha

15 Στερόπης τοὔνομα, δύο μὲν υἱεῖς, 16 Λαγέταν καὶ Στρατάρχαν, ὧν τὸν Στρατάρχαν ἐσχατόγηρων καὶ ἡμεῖς ἤδη εἴδομεν, θυγατέρα δὲ μίαν. 17 Δυοῖν δὲ ὄντων υἱῶν τοῦ Εὐεργέτου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Μιθριδάτης, ὁ προσαγορευθεὶς Εὐπάτωρ, 18 ἕνδεκα ἔτη γεγονώς· τούτῳ σύντροφος ὑπῆρξεν ὁ τȣ͂ Φιλεταίρȣ Δορύλαος· Inſulae. p. 478.

ἦν

15) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. Στερόπης; Medic. 1. Στεῤῥόπης; Guarinus cum Medic. 2. et Veneto, ex quibus quidem nihil ad vulgatam lectionem inveni, et edd. Στερότης. Per π melius cenſet Caſaubonus, quod equidem propter meliorum codicum auctoritatem repoſui.

16) Medic. 2. Λεγέταν, uti et legit Guarinus. In ſequ. verba ὧν τὸν Στρατάρχαν deſunt in Moſcov. Proxime poſt ἐσχατόγηρων ante Caſaubonum per ο in fine ſcriptum legebatur. At priori forma non ſolum apud alios, uti Plutarchum in Pompejo c. 64. exſtat, ſed et infra lib. 14. p. 650. in Noſtro redit.

17) Moſcov. Pariſ. ut alibi, δυεῖν, quod non moror. Cf. ad lib. 8. p. 356. ſ. 140.

18) An δυώδεκα in hoc omnium librorum conſenſu ſcripſerit Strabo, uti exiſtimat Bayer. in opuſc. p. 223. ed. Klotz. dubito. Nota eſt in his auctorum diſcrepantia. Secundum Memnonem cap. 32. τρισκαιδεκαέτης imperium ſuſcepit. Intra annos 11 et 12. ſubſtitit ratio Appiani in Mithrid. cap. 112. ubi ſcribit, 68 aut 69 annos vixiſſe, 57 regnaſſe. Sed in praeſentia cf. quae de initio imperii diſputavit Bayerus c. l. Pro Φιλεταίρȣ Medic. 2. dat Φιλετέρȣ, ut infra 12. p. 557. Moſc. et ſic reddidit Guarinus.

cham (de quibus Stratarcham vidi iam extrema ſenectute adfectum) filiamque unam. De duobus autem Euergetae filiis Mithridates cognomento Eupator in regnum ſucceſſit, annos natus XI, cum quo enutritus fuit Dorylaus Philetaeri F. ejus qui frater fuit

Insulae. ἦν δ' ὁ Φιλέταιρος ἀδελφὸς τοῦ τακτικοῦ Δορυλάου. Ἀνδρωθεὶς δ' ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοσοῦτο [19] ἤρητο τῇ συντροφίᾳ τῇ πρὸς τὸν Δορύλαιον, ὥστ' οὐκ ἐκεῖνον μόνον [20] εἰς τιμὰς ἦγε τὰς μεγίστας, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν ἐπεμελεῖτο, καὶ τοὺς ἐν Κνωσσῷ μετεπέμπετο· ἦσαν δ' οἱ περὶ Λαγέταν, τοῦ μὲν πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, αὐτοὶ δ' ἠνδρωμένοι, καὶ ἧκον ἀφέντες τὰ ἐν Κνωσσῷ·

19) Sic Casaubonn. Vatic. Moscov. Paris. Ven. pro vulgato ἠρκεῖτο, quod occupat omnes editiones inde ab Aldo et praeterea a Medic. 1. 2. adfertur; Urbin. Medic. 3. ἥδετο. Pro τοσοῦτο Venet. Urbin. et Medic. 1. 2. 3. τοσοῦτον, quae forma in hoc et aliis passim objicitur. Sic Xenophon Cyrop. 1, 1, 4. et alii. Exempla dabunt Maittaire de dialectis p. 37. et in hoc pronomine Wesseling ad Diodor. 1, 46. et 4, 54. ubi itidem codices variant. Nolui tamen ideo vulgatam movere. *Tzschucke.* Vetus lectio ἥρητο. Et ita legendum: nam vulgata est corrupta. Αἱρεῖν τινα est *capere*, *delectare*, ut apud Aelianum [V. H. 1, 25. in. 9, 38. f. ubi θέλγειν connectitur] et alios. *Casaubonus.* Confirmant hic eam lectionem et aliorum glossae ἥδετο.

20) Hoc ordine Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. cum alio vulgo legatur ἦγεν εἰς τιμάς. Cessi tanto numero conspirantibus libris.

fuit Dorylai istius ductoris. Rex vero ut ad virilem aetatem pervenit, adeo minoris Dorylai convictus consuetudine fuit delectatus, ut non ipsum modo ad summos promoveret honores, sed etiam cognatos eius curae haberet, Cnossoque ad se evocaret: erant autem Lagetas et frater, jam viri facti, patre vita defuncto: iique, Cnosso relicta, ad Mithridatem se contulerunt.

σῷ· τοῦ δὲ [21] Λαγέτα θυγάτηρ ἦν ἡ μήτηρ τῆς ἐμῆς μητρός. Εὐτυχοῦντος μὲν δὴ ἐκείνου, συνευτυχεῖν καὶ τούτοις συνέβαινε· καταλυθέντος δὲ, (ἐφωράθη γὰρ ἀφιστὰς τοῖς Ῥωμαίοις τὴν βασιλείαν, [22] ἐφ' ᾧ αὐτὸς εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήσεται) Insulae.

21) Ita Casaubonn. Venet. Parif. Medic. 3. optimi, quae forma cum fit paullo infrequentior et ufitatae vicaria, eam repofui pro Λαγέτου. Sic Nofter 8. p. 335. f. 17. Χελωνάτα; 9. p. 440. f. 653. Εὐρώτα et fimilia.

22) Medic. 1. 2. Mofcov. Parif. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἐφ' ᾧ; Medic. 3. ἐφῶ, ut quidam libri apud Thucyd. 4, 30. f. Vulgo ἐφ' ὃ. Deinceps Cafaubonn. Vatic. Ven. καταστήσαιτο; edd. Aldi, Hopperi καταστήσαιτε; Mofcov. Medic. 2. καταστήσεται; Medic. 1. καταστῆσαίτε; Medic. 3. καταστῆσαι, ut Parif. etfi hic relicto vacuo duarum literarum fpatio; edd. inde a Xylandro καταστῆσαι. Tyrwhittus p. m. 41. conjecerat, Graecifmi ufu motus: ἐφ' ᾧ αὐτὸς — καταστῆναι, vel ἐφ' ᾧ αὐτὸν — καταστῆσαι, *ea conditione, ut ipfe conftitueretur*, vel, *ut ipfum conftituerent.* Guarinus ita vertit: *ut fibi regnum reftitueretur.* Ut fententiae vis fua conftet, hunc fenfum fubjicere debemus: eo confilio Romanis regnum eripere ftuduiffe, ut ipfe occuparet. Nulla igitur adeft conditio, quippe quam nec aliquis propofuerit, nec ipfe acceperit, etfi omnino fic ἐπί; ut ἐφ' ᾧ, quod probandum eft unice, poni folet, uti docent praeter alios Dukerus ad Thucyd. 1, 103. 126. Wefleling ad Diodor. 2, 24. Hoogevenus ad Viger. de idiotifmis — p. m. 599. fq. Paffim tamen etiam, cur aliquid fiat, vel factum fit, indicat, ut apud Thu-

runt. Lagetae hujus filia meae matris mater fuit. Rebus proinde ejus florentibus, iftorum quoque fortunata fuit conditio. Dejecto autem illo, (cum deprehenfum effet, eum regnum ad defectionem a Romanis folicitare, et imperium adfectare,) iftorum quoque res

Insulae. ται) συγκατελύθη καὶ [23] τὰ τούτων, καὶ ἐταπεινώθησαν· ὠλιγωρήθη δὲ καὶ τὰ πρὸς τοὺς Κνωσσίους συμβόλαια, καὶ αὐτοὺς μυρίας μεταβολὰς δεξαμένους. Ἀλλὰ γὰρ [24] ὁ μὲν περὶ τῆς Κνωσσοῦ λόγος τοιοῦτος.

§. 11.

Thucyd. 1, 134. in. 136. f. ubi Schol. explicat οὗ χάριν, (ut 4, 30.) ὃ ἕνεκα. Cf. Kuhn. ad Pausan. 2, 13. p. 141. Wesseling ad Diodor. 2, 48. Lennep ad Phalarid. epist. 96. p. 268. Accedit consilium, ut idem sit, quod ἵνα, de quo usu dixit Thom. Mag. p. m. 400. addita hac observatione, cum futuro tunc jungi. Atque hoc sensu maxime est nostro loco accommodatum, uti etiam vidit Guarinus. Tum vero retinendum puto futurum, (etsi infinitivum linguae usus alias non respuit) quod vel ipsi habent codices, vel certe ejus corruptam formam. Καταστήσεται autem passivi vim habet, quod in futuris mediis non alienum est ab linguae ratione, uti docent Kuhn. ad Aelian. V. H. 7, 10. Duker. ad Thucyd. 2, 87. Piersonus ad Moeridem p. 367. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 852. et Valckenar. ad Theocriti idyll. sel. 1, 26. Ita jam in Homero Il. 20, 728. πόλις πέρσεται occurrit, et in Nostro 16. p. 741. Paris. τιμήσεσθαι, ubi Casaubonus tentabat τιμηθήσεσθαι. Sed hoc ipsum verbum sic legitur apud Demosth. Olynth. 1. p. 15. Reisk. Dedi ergo ἐφ' ᾧ καταστήσεται.

23) Medic. 3. τὰ τούτου, contra nexum. Post pro περὶ τοὺς Κνωσσίους, quod ferebant ante Casaubonum editiones, recte is e codicibus suis reposuit πρὸς τοὺς Κνωσσίους, quod comprobant etiam mei; tantum Paris. ut supra, Κνωσίους, et μυρίους pro μυρίας.

24) Vulgo Ἀλλὰ γὰρ ὁ περὶ μὲν περὶ — Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. 3. ὁ μὲν περὶ, altero περὶ recte expulso, quod obtrudunt etiam Casaubonn. editiones, et recte ignorant priores.

res adflictae sunt atque fractae: commercia etiam cum Cnossiis negligi coepta sunt, ipsis item plurimas perpessis mutationes. Haec ergo de Cnosso.

§. 11.

§. 11. Insulae.

Μετὰ δὲ ταύτην δευτερεῦσαι δοκεῖ κατὰ [1] τὴν δύναμιν ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις. Συμπράττουσαί τε γὰρ ἀλλήλαις, ἅπαντας ὑπηκόους εἶχον αὗται τοὺς ἄλλους, στασιάσασαί τε διέστησαν [2] τὰ κατὰ τὴν νῆσον· προσθήκη δ' ἦν ἡ Κυδωνία μεγίστη ὁποτέροις προσγένοιτο. Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ καὶ ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις, τὸ παλαιὸν μὲν ἴσως τετειχισμένη, καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε·

Γόρτυνά τε [3] τειχιόεσσαν.

ὕστε-

1) Medic. 3. omittit τὴν, ut poſt γάρ. Tum Medic. 2. fert στασιάσαντες, ut ad ſenſum referatur, ſicut antea συμπράττουσι. Edd. Aldi, Hopperi, Xyl. dederunt στασιᾶσαι.

2) Caſaubonn. καὶ τὰ κατὰ τ. νῆσον, uti, absque καὶ tantum, Moſcov. Venet. Medic. 3. Pariſ. Et ſic Euſtathius ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236. διίστων (ad ſenſum) τὰ κατὰ τὴν νῆσον, i. e. *reliquae inſulae loca in factionem traxerunt*, uti vertit Politus. Idem etiam poſt ſcripſit προσγένοιτο, et deinceps omiſit πόλις. Tum Moſcov. dedit κατὰ τὸ παλαιὸν ſine cauſa et ex ſubplemento.

3) Pariſ. Medic. 1. 3. τειχήεσσα, ut Medic. 2. ex correctione, cum antea habuiſſet τειχιόεσσα; Moſcov. τειχήεσσαν.

§. 11.

Secundum hanc poteſtas maxima fuiſſe Gortyniorum videtur. Hae enim civitates duae cum conſentirent, reliquas urbes omnes ſub ſe habuerunt: diſcordantes, diſſenſionibus totam exagitaverunt inſulam: utri autem parti Cydonia accederet, ei maximum adferebat momentum. Gortyna in campo fuit ſita, muris fortaſſe olim munita, ut Homerus ait:

— *cinctam Gortynaque muris.*

poſtea

Insulae. ὕστερον δ' ἀποβαλοῦσα τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων, κα[...] πάντα τὸν χρόνον μείνασα ἀτείχιστος· καὶ γὰρ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος ἀρξάμενος τειχίζειν, ὅσο[ν] ἐπὶ [4] ὀκτὼ σταδίους παρῆλθε μόνον· ἀξιόλογον [...] [...]

σαν. Edd. Aldi, Hopp. τειχίεσσα; Xyl. τειχιόεσσαν; inde Casaubono τειχιόεσσαν cum Homero Il. 2, 646. Mirum qui ab Homeri exemplo librarii ad ignotam et ab ipso us[...] alienam formam deflexerint, cum et altera passim in Homero legatur, ut Il. 2, 559. Tum adparet, Γόρτυνα nominativum putasse in Homero quidem, male tamen, (cf Odyss. 3, 294.) etsi ab aliis ita frequentatur, ut Scylac p. 19. Hudf. Ptolem. 3, 17. adeoque supra a Strabone p 476.

4) Ὀγδοήκοντα omnes libri, tantum in Medic. 3. tamquam varia lectio, adscriptum est ἢ ὀκτώ. Eusthathius c. l in his reddendis omisit tantum Πτολεμαῖος et ὅσον, in reliquis consonans. Guarinus a Graecis nostris diversa protulit: *Ptolemaeus Philopator muros ad* 80 *tantu[m] stadia ducere coepit. Subinde incolae circuitum abs[o]lverunt o[p]us egregium, ad stadia quinquaginta.* *Tzschucke.* Mendosa lectio. Nam cui verisimile videbitur, eum, qui muris cingere Gortynem tantum cepisse dicitur, ad LXXX stadi[a] opus perduxisse? cum praesertim subjiciat, eandem urbem quum maxime floreret, κύκλον implevisse stadiorum tantum L. Puto legendum ἐπὶ ὀκτὼ σταδίους. Cum haec scripsissem, animadverti Eustathium sequi vulgatam lectionem Quare docti judicent. Equidem a sententia mea aegre discedo. Sequentia verba video aliter legisse interpretes. *Casaubonus.* Casaubonum probat Meursius in Creta 1, 10. p. 36. Politus ad Eustathium T. 2. p. 666. emendat ὀκτω·

postea muris funditus dirutis, exinde absque moenibus permansit: nam Ptolemaeus Philopator aggressus eam muris circumdare, duntaxat ad VIII stadia per-

ν ἐξεπλήρου ποτὲ κύκλον ἡ οἴκησις, ὅσον πεντήκον- Insulae.
α σταδίων· διέχει δὲ τῆς Λιβυκῆς θαλάττης καὶ
Λεβῆνος τοῦ ἐμπορείου αὐτῆς ἐνενήκοντα· ἔχει
δὲ

κτωκαίδεκα. Vulgatum numerum corruptum eſſe, loqui-
ur res ipſa in hac Strabonis narratione et vox μόνον, qua
ix memoratu dignam judicat. Pro ὀκτὼ tamen propu-
nat Medicei codicis margo et, quod Meurſius excitavit, te-
imonium ex Phrantze in Chron. 1, 36. adpoſitum: *Gorty-
a antiquitus muris cincta fuit, quos injuria temporum labe-
actatos magiſtratus reparare coepit, ſed iis ad octo ſtadia pro-
uctis, opus interruptum eſt.* Aliam rationem iniit Bar-
hius ad Statii Theb. 3, 361. Tom. 3. p. 185. qui corruptio-
em devolvit in ſequentem numerum, cui amputatus ſit
entenarius, etſi bene idem ſentit, immanem eum eſſe, et
ı inſula centum urbibus conſita parum credibilem. Qua-
e praeſtat prior ratio, quam ſecutus nunc ſum, praeeunte
tiam Penzelio.

5) Moſcov. Medic. 3. Venet. Λέβηνα; Pariſ. Medic. 2.
dd. Aldi, Hopperi, hic quidem, Λέβηνος, ceteri cum aliis
dd. Λεβῆνος. Poſt pro τοῦ ἐμπορείου Medic. 2. Venet. edd.
ldi, Hopperi ἐμπορεῖον; Pariſ. τὸ ἐμπόρειον; Moſcov. Me-
ic. 3. τὸ ἐμπόριον; reliqui cum aliis edd. τοῦ ἐμπορείου. Prio-
is nominis incerta vagatur terminatio. Pauſanias 2, 26,
. habet Λεβήνη; Ptolem. 3, 17. Dorico more Λεβῆνα, ut
ερμιὼν et Ἑρμιόνη, Γόρτυν et Γορτύνη aliaque dicta occurrunt.
um paullo poſt ἐκ Λεβῆνος conſtantiori librorum con-
enſu redeat, receptam terminationem ſervavi. Caſau-
onus conjiciebat κατὰ Λεβῆνα τὸ ἐμπορεῖον, quo plurium
ectioni poſſet conſuli, cum καὶ et κατὰ miſceri ſoleant,
e quo vid. ſupra ad p. 470. f. Pariſ. Forte tamen Strabo
ſimul

erduxit opus. Aliquan-
o illud memorabilem ha-
uit ambitum, ad L. ſta-

dia. Diſtat ab Africo mari
et Lebene navali ſuo ad
ſtadia xc. Habet et aliud
em

Insulae. δέ τι καὶ ἄλλο ἐπίνειον τὸ Μέταλλον· διέχει δ
αὐτῆς ἑκατὸν τριάκοντα· [6] διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὅλη
ὁ Ληθαῖος ποταμός.

§. 12.

Ἐκ δὲ [1] Λεβῆνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴ
αὐτ

simul cum mari hoc voluit notare. Scriptura vocis ἐμπο
ρεῖον quam saepe per ι reddatur, vel ex Nostro satis in
notuit. Post ἐννενήκοντα per simplex ν dat Medic. 1. ut e
more Medic. 3. et Paris. Cf. ad 9. p. m. 550. not.
Quare et hic praetuli. Pro Μέταλλον Casaubonn. adfe
runt Μέταιον et Μάταιον. Mei nil variant. Cf. ad p. 47
Paris. m.

6) Sic omnes libri; Guarinus etiam *perlabitur*. Eu
stathius tamen ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236. παραῤ
ῥεῖ, quem memoria lapsum putat Meursius in Creta
10. p. 35. Attamen et Solinus c. 17. s. 11. *Gortynam -
amnis Lethaeus praeterfluit.* In re dubia et cum *praeter* e
per ex scribendi compendio saepe commisceantur, Msti
parendum est. At Λυθαῖος in ed. Basil. apud Eustathiu
operarum est vitium, ut putat etiam Politus T. 2. p. 66

1) Pro Λεβῆνος hic Moscov. Λεβήνος; Medic. 2. po
correctionem Λεβήνου. Pro Λευκοκόμας Medic. 1. 2. (h
et sic postea) Λευκόμας.

emporium Metallum: ab ea CXXX. stadiis remotum. Totam ipsam perfluit Lethaeus fluvius.

§. 12.

Lebenii fuerunt Leu
cocomas, et amator eiu
Euxyn

τοῦ [2] Εὐξύνθετος, οὓς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Ἔρωτος λόγῳ· ἄθλων ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἕνα φησὶν εἶναι τοῦτον, τὸν ἐν [3] Πραίσῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ· ὅμοροι δ' εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραίσιοι, [4] τῆς μὲν θαλάττης ξ στα- Insulae.

2) Casaubonn. Εὐξιώθεος; Medic. 1. Moscov. Paris. Venet. Εὐξύνθεος; Medic. 2. Εὐξύνθιος; Guarinus *Euryntheus*; reliqui, puto, cum edd. Εὐξύνθετος. Forte, quod hoc probet, referenda huc est, uti jam suspicatus erat Casaubonus, Plutarchi narratio in Amorr. p. 70. ed. Reisk. in qua Εὐξύνθετος et Λευκόμαντις occurrunt, etsi in rebus diversis. Post etiam constantius libri aut Εὐσυνθέτῳ (Medic. 1. 2. Mosc.) aut Εὐξυνθέτῳ. Vocem λόγῳ satis otiose in Moscov. sequitur εἶναι. Iidem vero post contra abjicit φησίν. Pro ἕνα φησὶν Medic. 3. ἐν ᾧ φησιν.

3) Male Medic. 2. Πράσκῳ; Ald. Hopper. Πράσσῳ; reliqui cum aliis edd. Πράσῳ Dedi equidem, ut supra p. 475. Πραίσῳ, ubi cf. notata. Tum inverso, forte meliori, ordine Moscov. αὐτοῖς εἰσίν.

4) Haec verba ad Γόρτυνος δὲ exciderunt in Medic. 3. in Paris. Ven. Medic. 1. 2. et edd. Aldi, Hopperi et Xylandri ξ σταδίους, ut ita se verba exciperent θαλάττης ὁ Γόρτυνος. Cuius causa intelligitur ex Moscov. in quo, omissa quidem etiam voce σταδίους, legitur σ̄, cui numeri notae a manu recentiori suprascriptum est διακοσίους. Casaubonus igitur verba, quae desiderabantur, ξ σταδίους, ex suis libris inseruit. Videntur ea etiam exstitisse in Vatic. et Urbin. certe a Guarino redduntur.

Euxynthetus, quorum meminit in oratione de amore Theophrastus: aitque unum de laboribus huic ab illo impositis fuisse, ut canem Praeso ei adduceret. Finitimi autem fuerunt Praesii Lebeniis a mari LX. a Gor-

Insulae. ξ ϛαδίες, [5] Γόρτυνος δὲ διέχοντες ἑκατὸν καὶ [6] ὀγδοήκοντα. Εἴρηται δ', ὅτι τῶν Ἐτεοκρήτων [7] ὑπῆρξεν ἡ Πραῖσος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ τῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον, οὐχ, ὡς Ἀρα-

5) Mofcov. ex correctione Γορτύνης, quae forma utique praeftet Strabonis conftantiam. At ea etiam alibi five Strabonis, five librariorum incuria labat. Sic Σκαρφία dicitur lib. I. p. 60. f. 162. quam deinceps et alibi vocat Σκάρφην. Subjectum δὲ deeft in Medic. 2.

6) Antea legebatur in omnibus editionibus ὀγδοήκοντα μεταξύ. At pofteriorem vocem libri mei omnes omittunt, et uncis inclufεrat Cafaubonus. Videtur tamen Aldus ex codice duxiffe, quia Guarinus etiam mutata diftinctione vertit: *Inter Eteocretas vero annumerari dictum eft Prafius*; nifi ex Guarino interpolavit. At fi vel ita poffit explicari, deeft tamen alterius populi nomen in conftituendis terminis, et fupra p. 475. quem locum hic innuit, tantum haec habet: ἂν εἶναι Πραίσιον. Propter hunc igitur omnium codicum confenfum, aut uncis illa vox conclufa tenetur, aut melius exfulat.

7) Mofcov. Medic. I. 2. Venet. edd. ante Cafaubonum ὑπῆρχεν, et pro ὅτι iidem libri adjuncto Parif. διότι, de qua commutatione faepe monui. Poft vitiofe Mofc. Ἄραϛος.

a Gortyne diftantes ftadia CXXC. Diximus fupra, Praefon Eteocretum fuiffe urbem, ibique fuiffe Dictaei Iovis templum. Prope enim Dicta fuit: non, ut

Ἄρατος, [8] σχεδὸν ὄρεος Ἰδαίου. Καὶ γὰρ [9] χιλίους ἡ Δίκτη τῆς Ἴδης ἀπέχει, πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπ᾽ αὐτῆς κειμένη· τοῦ δὲ Σαμωνίου ἑκατόν. Μεταξὺ δὲ τοῦ Σαμωνίου καὶ τῆς Χεῤῥονήσου ἡ Πραῖσος [10] ἵδρυτο, ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα σα- Insulae. p. 479.

8) Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. ὄρεος σχεδόν. Tum Paris. Moscov. Vatic. Ἰδέοις; Venet. Ἰδέτοις; alii receptam in edd. lectionem servasse videntur. *Tzschucke.* Arati carmen v. 33. Φαινομ. ita habet: Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο, qui versus quantum veteres criticos torserit, ex scholiaste intelliges. *Casaubonus.* Quidam, ut in scholiis notatur, olim etiam legerunt Αἰγαίοιο pro Ἰδαίοιο. Tentarunt etiam recentiores multi, quorum conatus, quia in notis exposuit Buhlius, morari non opus est. Videtur autem in Arato Noster legisse Δίκτῃ, non Δίκτῳ. Ceterum quod vult Buhlius, et fecit antea in reddendo eo loco Arnaldus lectt. Gr. 1, 1. p. 37. soluta oratione et continua serie expressi, quod et forma Ἰδαίου suadet.

9) Medic. 3. χιλίους δὲ τῆς Ἴδης; elegantius, quam quod habet vulgata, in qua repetitum ἡ Δίκτη gravat. Urbin. totum locum sic fingit: Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον χιλίους δὲ τῆς Ἴδης ἀπέχει, in posteriori parte Medicei lectionem confirmans.

10) Casaubb. ἵδρυται; reliqui cum edd. ἵδρυτο, quod subsequentia probant. Tum pro σταδίοις Medic. 1. 2. 3. Urbin. σταδίους; ceteri σταδίοις. Noster alias ἐν addit, ut 8. p. 363. f. s. 183. Utriusque casus variatio non infrequens. Sic

ut Aratus ait, Idaeum prope montem. Dicte enim ab Ida versus ortum solis distat CIↃ stadia, a Samonio abest C. Inter Samonium et Cherronesum sita erat Praesos, supra mare LX stadiis; deleverunt eam

Infulae. σαδίοις· [11] κατέσκαψαν δ' Ἱεραπύτνιοι. Οὐκ εὖ δὲ [12] οὐδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς : Βρι

Sic 8. p. 382. f. 285. et in fimili nexu 8. p. 386. f. 305. u alia loca taceam. Cf. ad lib. 8. p. m. 305. not. 1. ub tamen pro lib. 8. p. 314. leg. lib. 7. p. 314. Ante Πρῖσος et hic omnes libri obferunt; tantum in edd. ant Cafaubonum incerto accentu modo Πρᾶσος, modo Πράσ legitur. Urbin. etiam dat Πράσσος. De fcriptura cf. fu pra ad p. 475. Parif.

11) Vulgo hic locus in edd. ita adparet: σαδίοις, δι χοντες, τῆς Γορτύνης δὲ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα· κατέσκαψαν · At illa inde a διέχοντες ad ὀγδοήκοντα defunt in Medic. 2. Veneto, Parif. Mofc. Vatic. atque eatenus ignor etiam Guarinus; usque ad Ἱεραπύτνιοι omifit Medic. 3. I cod. Urbin. totus locus ita eft compofitus: Πράσσος ἵδρυ ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα σαδίοις· ὥςε τὸν Καλλίμαχον λέγ φασὶν ἡ Βριτόμαρτυς. Ad Aldi igitur negligentiam recidu illa verba, qui illa aberrantibus oculis ex fuperiori na ratione repetiit; quare nunc ejeci. Poft Mofcov. divi Ἱερὰ πίτνυοι, de quo fupra dictum eft p. 472. Parif.

12) Οὐδὲ deeft in Veneto. In Medic. 3. et Urbin. quo antea monui, ita haec funt exarata: ὡς δὲ (Urbin. ὥ· τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ἡ Βριτόμαρτυς. Poftremam v cem mirum quam pertinaci confenfu omnes libri per υ ultima fcribant, reluctantibus auctoribus aliis omnibu etfi recentiorum hanc formam effe adfirmet Sylburg. Paufan. 2, 30. p. 181. quod ne in his quidem verum rep ritur, veluti in Hefychio h. v. Etym. M. h. v. Schol. E ripidis ad Hippolyt. v. 146. Ex prioribus cf. Diodor. 76. Paufan. 2, 30, 3. et alibi, Antonin. Liber. cap. 40. quem primo loco producere debebam, Callim. in Dian. 190. Accedit etymologiae probabilioris ratio, qua fign cat *dulcem virginem*, uti explicat ex lingua Cretica Sol c.

eam Hierapytnii. Non bene etiam a Callimac dict

Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δίκτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέων δίκτυα· καὶ διὰ τοῦτο αὕτη μὲν Δίκτυννα ὑπὸ τῶν [13] Κυδωνιατῶν προσαγορευθείη. Δίκτη δὲ τὸ ὄρος· οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐκ γειτόνων ἐστὶ τοῖς τόποις τούτοις ἡ Κυδωνία· πρὸς δὲ τοῖς ἑσπε- Insulae:

c. 17. f. 11. accinente ex priori parte Hefychio f. v. βριτὺ, quod apud Cretas fit *dulce*, et hinc μάρτις virgini reftat aptius, quam Graecorum μάρτυς in hac compofitione. Cf. Salmaf. ad Solin. p. m. 121. Denique eam fcripturam evincit maxime juris jurandi formula, quam antiq. Afiat. p. 136. inferuit Chifhull. Ita igitur etiam fine codicibus dedi, in primis cum ipfe Nofter paullo poft Βριτομάρτεως fcribat. Poft pro ἁλιέων edd. Cafauboniana priores male ἁλιέα, certe hic infolenter.

13) Sic pro vulgato Κυδωνίων, quod Aldus ad pofteriores propagavit, Cafaubonn. omnesque mei. Guarinus male interpretatus eft: *unde Cychinate locum Dictynam appellaverint.* Δίκτυννα fimplici ν etiam effert Parif. uti poft ed. Amftelod. Κυδώνιος quidem omnino probum eft, fed Κυδωνιάτης non minus bene habet, nec folum a Stephano notatur, fed et confirmatur ufu Polybii 4, 55, 4. et alibi, Livii 37, 60, 3. — et numorum, quos excitarunt Rafche in Lex. num. T. 1. P. 1. p. 1134. fq. et Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 311. Δίκτυννα autem etiam apud alios legitur, ut Paufan. 2, 30, 3. Antonin. Liber. cap. 40. Callim. in Dian. v. 198. ad quos alios invenies notatos. Adprobant idem numi. Poft pro πέρασι Medic. fubftituit μέρεσι.

dictum ait, Britomartin, Minois vim fugientem defiluiffe in retia (dictya) pifcatorum, indeque a Cydoniatis Dictynnam appellatam. Dicte mons eft. Iftis autem locis Cydonia neutiquam vicina fuit, fita in oc-

Insulae. ἑσπερίοις κεῖται τῆς νήσου πέρασι. Τῆς μέντοι Κυδωνίας ὄρος ἐστὶ [14] Τίτυρος, ἐν ᾧ ἱερόν ἐστιν, [15] οὐ Δικταῖον, ἀλλὰ Δικτύνναιον.

§. 13.

Κυδωνία δ᾽ ἐπὶ θαλάττῃ μὲν ἵδρυται, βλέπουσα πρὸς τὴν Λακωνικήν· διέχει δ᾽ ἑκατέρας τὸ ἴσον τῆς τε Κνωσσοῦ καὶ τῆς [1] Γόρτυνος, οἷον ὀκτακοσίους σταδίους, Ἀπτέρας δὲ ὀγδοήκοντα· τῆς [2] ταύτῃ δὲ

14) Casaubonn. Ven. Τύρος; reliqui cum Guarino Τίτυρος, quo nomine etiam commemoratur a Phranze in Chron. 1, 36.

15) Penzelius ita haec verba interpretatus est, quasi inverso ordine legerentur: οὐ Δικτύνναιον, ἀλλὰ Δικταῖον, et hoc ab omnibus probatum iri confidit. Equidem ob proxime praecedentia, si vel Mss. omnes rejecerim, non probo.

1) Pro Γόρτυνος Medic. 3. et ex corr. 2. Γερτύνης, de quo supra dictum est. Οἷον post additum erat in Medic. 2. qui et subjicit σταδίους ω.

2) Medic. 1. 2. 3. Venet. Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopperi ταύτης, quod et reddidit Guarinus. Bene reposuit Xylander ταύτῃ, quod et forte habuerunt Vatic. et Urbin. Nempe non vult dicere, ab hoc mari, sed ab eo, quod proximum est. Post Paris. φαλασάρνοις; male, nec melius συνῴκισαν, quod antea etiam tenuerat Moscov. Tum Μίνωος praefert Medic. 3.

occiduis insulae extremitatibus. Mons Cydoniae est Tityrus, inque ea templum, non Dictaeum, sed Dictynnaeum.

§. 13.

Cydonia ad mare sita est, Laconicam respiciens. Distat aequalibus spatiis a Cnosso et Gortyne, ad IϽCCC stadia: ab Aptera autem

δὲ θαλάττης τεσσαράκοντα. Ἀπτέρας δ' ἐπίνειον ἐστὶ Κίσαμος· πρὸς ἑσπέραν δ' ὁμοροῦσι τοῖς Κυδωνιάταις Πολυῤῥήνιοι· παρ' οἷς ἐστὶ τὸ τῆς Δικτύννης ἱερόν· ἀπέχουσι δὲ τῆς θαλάττης ὡς τριάκοντα σταδίους, Φαλασάρνης δὲ ἑξήκοντα. Κωμηδὸν δ' ᾤκουν πρότερον· εἶτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνῴκησαν, τειχίσαντες ἐρυμνὸν χωρίον βλέπον πρὸς μεσημβρίαν. Insulae.

§. 14.

Τῶν δ' ὑπὸ Μίνω συνῳκισμένων τριῶν, τὴν λοιπὴν [1] (Φαιστὸς δ' ἦν αὕτη) [2] κατέσκαψαν Γορ-

τύνιοι,

1) Moscov. Ven. (hic etiam post) Φαῖστος, ut et aliqui codices in Homeri loco Il. 2, 648. notante Heynio T. 4. p. 351. At ita scribi debet nomen conditoris proprium, urbis contra ὀξυτόνως signari, ut diserte monent Stephanus h. v. et Eustath. ad Homerum p. m. 237. c. l. Il. 5, 43. p. m. 393. Et sic, quod Grammatici notant et Scholiastae, alia eodem modo diversis accentuum sedibus distinguuntur.

2) Venet. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Parif. praeponunt ἦν, ut edd. Aldi et Hopperi, remoto parentheseos signo. Re-

autem XXC: a mari proximo XL. Apterae navale est Cisamus. Ad vesperam Polyrrhenii sunt Cydoniatarum vicini, ubi est fanum Dictynnae: distant a mari ad XXX stadia, a Phalasarna LX. Habitabant ante per pagos: deinde Achaei et Lacones condiderunt, cum muro cinxissent locum natura munitum, meridiei obversum.

§. 14.

Porro de tribus urbibus, quas civibus frequentavit Minos, tertiam (fuit autem ea Phaestus) diruerunt Gor-

Insulae. τύνιοι, τῆς μὲν Γόρτυνος διέχουσαν ἑξήκοντα, τῆς δὲ θαλάττης εἴκοσι, τοῦ δὲ [3] Μετάλλου τοῦ ἐπινείου τεσσαράκοντα· τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν οἱ κατασκάψαντες. [4] Γορτυνίων δ' ἐστὶ καὶ τὸ Ῥύτιον σὺν τῇ Φαιστῷ,

Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε. —

Ἐν

Recepta lectio, quam Xylander fundavit, expeditiori cursu fluit. Post Moscov. vult Γορτύνος, quam formam alibi intactam reliquit. Medic. 3. et hic ponit Γορτύνης

3) Casaubonn. Ματάλου et Μαρτάλου; ex meis Mosc. Medic. 3. Vatic. Urbin. Venet. Μαρτάλου; Paris. Ματάλου; Medic 1. Μαρτάλου et ex corr. Ματάλου, et sic Medic. 2. Μετάλλου, post Μαρτάλου; Guarinus *Netallo*. Supra p. 478. Paris. Μέταλλον constantiori quidem meorum librorum consensu, non item Casaubonianorum. Unde Meursius in Creta 1, 12. p. 46. recte judicat, nihil de vero nomine statui posse; ipse *Matium* Plini 4, 20. s. 12. censet. In hac obscuritate reliqui, quod supra sedebat, Μετάλλου. Pro τεσσαράκοντα Moscov. ponit τετταράκοντα, ut alibi similia, v. c. θάλαττα.

4) Sic Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi. Idem reddidisse videtur Guarinus sic: *Gortyniis quoque subjectum est.* Xylander mutavit in Γορτύνιον, etsi, quia in penultima accentum posuit, τὸ ο ex vitio insutum videtur; unde retracto tantum accentu hac forma excepit Casaubonus Equidem Γορτυνίων tamquam aptius revocandum putavi Sic postea τῆς Φαιστίας. Ante τῇ Φαιστῷ articulus abest in Moscov. et Paris. non bene; sic in Medic. 3. verba Φαιστό

Gortynii, a Gortyne distantem stadia LX, a mari XX, a Metallo navali XL: regionem ii occupaverunt, qui everterunt urbem. Ad Gortynem pertinet Rhytium quoque cum Phaesto

Phaestumque, Rhytiumque. —

Phae

Ἐκ δὲ τῆς Φαιστοῦ [5] τὸν τοὺς καθαρμοὺς ποιήσαντα διὰ τῶν ἐπῶν Ἐπιμενίδην φασὶν εἶναι. Καὶ [6] Ὀλύσσην Insulae.

σόν τε Ῥυτιόν τε desiderantur. Posterius nomen Moscov. Paris. Medic. 1. 2. scribunt Ῥύτον, ut edd. Aldi, Hopperi. Casaubonus reposuit Ῥυτίον, ut scribi jusserat Tyrannio. Equidem dedi Ῥύτιον, qua forma prodit in Homeri c. l. et diserte probatur ab Eustathio.

5) Prior vox τὸν male abest in Medic. 1. In sequ. Eustathius ad Homer. c. l. ex Nostro refert δι' ἐπῶν.

6) Haec verba ad Φαιστίας praeteriit Medic. 3. Qui habent, omnes in forma Ὀλύσσην perstant. Guarinus dedit *Olyssa*. Meursius in Creta 1, 13. p. 56. cum nulla fuerit in illa insula Olyssa, sed Olûs, emendat: — σὺν τῇ Φαιστῷ καὶ Ὀλοῦς· ἦν δὲ Φαιστίας. Et sic idem adscripserat in margine edit. Casaub. 2. At quae interposita sunt a Strabone, nimis procul disjiciant hanc narrationis partem a superioribus. Magis huc valere videtur propiusque accedere ad libros lectio loci a Salmasio ad Solin. c. 11. f. 17. p. m. 118. proposita: Καὶ ὁ Λίσσης δὲ τῆς Φαιστίας, auctore usus Stephano, qui, τῆς Φαιστιάδος, inquit, καὶ ὁ καλούμενος Λίσσης, et Homeri loco Odyss. 3, 293. utitur, ubi haec leguntur: ἔστι δὲ τῆς Λισσὴς αἰπειά τε εἰς ἅλα πέτρη. Ita nempe ille refert, cum editiones praeferant λισσὴ, quod Eustathius cum schol. explicat λεῖα πέτρα. Adjuvat tamen Eustathius, qui notat promontorii hic nomen latere, quod a Cretensibus scribatur Βλισσὴ, et a Cratete ἀρσενικῶς etiam Βλισσήν. Quae si huc admoveris, probabilior certe haec Salmasii, quam Meursii, videtur esse emendatio. A Ptolemaeo 3, 17. urbs memoratur Λισσὸς f. Λησσὸς, in Plinio 4, 20. f. 12. forte eadem *Lasos*, certius in australi parte, in qua Ptolemaeus ponit; Μέλισσα apud Scylacem p. 18. Hudſ.

Phaesto oriundum fuisse aiunt Epimenidem, qui carminibus lustrabat. Est et Olyssa Phaestiae. Lycti, cuius

Insulae. σιν δὲ τῆς Φαιςίας. [7] Λύκτου δὲ, ἧς ἐμνήσθημεν καὶ πρότερον, ἐπίνειόν ἐςιν ἡ λεγομένη Χεῤῥόνησος, ἐν ᾗ τὸ τῆς Βριτομάρτεως ἱερόν· αἱ δὲ συγκαταλεχθεῖσαι πόλεις οὐκέτ' εἰσὶ [8] Μίλητός τε καὶ Λύκαςος· τὴν δὲ χώραν, τὴν μὲν ἐνείμαντο Λύκτιοι, τὴν δὲ Κνώσσιοι, κατασκάψαντες τὴν πόλιν.

§. 15.

Hudf. pro quo δὲ Λίσσα recte ponitur. Neque tamen aufus fum vulgatam formam immutare, cum incerta ferantur oppidorum quorundam nomina et *Cyliſſon* etiam commemoret Plinius c. l. quae ad Codices propius accedit.

7) Medic. 3. Λύτου, forte pro Λύττου, uti poft Λύτιοι; Medic. 1. ex corr. Parif. Λύττιοι, de qua forma fupra dictum eſt ad p. 476. Tum idem Βριτομάρτεος, Medic. 1. 2. Βριττομάρτεως, in fingulis vitiofe.

8) Vulgo Μίλυτός τε. Parif. Medic. 1. 3. Mofcov. Μίλητος; Medic. 2. Μίλυττος. Priorem fcripturam praeit Homer. Il. 2, 647. fequente Euftathio p. m. 236. adprobante Polito T. 2. p. 667. Sed et ipfe Strabo hanc fcripturam confirmat lib. 12. p. 573. in. et 14. p. 634. f. omnemque dubitationem eximit. Hinc in Plinio 4, 20. f. 12. *Miletos.* Sed et ita hic fcribit Guarinus; quare hanc fcripturam revocavi. Plura loca conlecta dabit Meurfius in Creta 1, 12. p. 46. fq. Poft Κνώσιοι, ut fupra, praefert Parif.

cuius fupra eft facta mentio, navale eft, quod Cherronefus dicitur, inque eo Britomartis templum. Urbes, quae una recenfentur, Miletus et Lycaftus, non amplius funt: regionem alterius Lyctii, alterius Cnofii occupaverunt, urbem everterunt.

§. 15.

Insulae.

§. 15.

Τοῦ δὲ ποιητοῦ τὸ μὲν ἑκατόμπολιν λέγοντος τὴν Κρήτην, τὸ δὲ [1] ἐνενηκοντάπολιν, Ἔφορος μὲν ὕστερον ἐπικτισθῆναι τὰς δέκα φησὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ὑπὸ τῶν τῷ [2] Ἀλθαιμένει τῷ Ἀργείῳ συνακολουθησάντων Δωριέων· τὸν μὲν οὖν Ὀδυσσέα λέγει

1) Sic pro ἐννενηκοντάπολιν dedi ex Medic. 3. qui ita solet. Et sic repetit Eustathius et post praefert Paris. Edd. Aldi, Hopperi ex more Εὔφορος et post caedem edd. cum Xylandro μετὰ Τρωϊκὰ abjecto articulo.

2) Medic. 1. 3. Paris. Venet. Ἀλθεμένει cum edd. Aldi, Hopperi; quod et reddidit Guarinus. Medic. 2. Ἀνθεμένει; Moscov. Ἀλθαμένει; edd. inde a Xylandro Ἀλθαιμένει. Cf. infra p. 481. Paris. Quid Vatic. et Urbin. obtulerint, notatum non inveni. Porro superiores codices omnes cum Guarino et edd. Aldi, Hopperi addunt τῷ Ἀργείῳ, quod etsi a Xylandro abjectum, non temere tamen procusum et obtrusum videtur. Ἀλθαιμένης, quam scripturam servasse Vatic. et Urbin. videntur, legitur etiam apud Eustath. ad Il. 2,649. p. 237. eamque probabiliorem faciunt alii, ut Diodor. 5, 59. in Cretensi historia, etsi de diversis, Conon narrat. 47. At in Apollodoro 3, 2, 1. Stephano s. v. Κρητηνία Ἀλθημένης invenitur, nec minus in Nostro de eodem variant codices infra p. 481. f. et lib. 14. p. 653. ubi etiam Ἀργεῖος additur. Dedi igitur, et hic codicibus Ἀλθαιμένει reliqui, de quo cf. Heyne ad Apollodor. c. l.

§. 15.

Iam cum poëta Cretam alias c, alias xc urbes habere dicat: Ephorus censet, x urbes post belli Troiani tempestatem conditas fuisse a Doriensibus, qui eo secuti sunt Althaemenem Argivum; itaque ait Ulyssem introduci, qui

Insulae. γει ἐνενηκοντάπολιν ὀνομάσαι. Οὗτος μὲν [3] οὖν πιθανές ἐστιν ὁ λόγος. Ἄλλοι δ' ὑπὸ τῶν Ἰδομενέως ἐχθρῶν κατασκαφῆναί φασι τὰς δέκα· ἀλλ' οὔτε κατὰ τὰ Τρωϊκά φησιν ὁ ποιητὴς ἑκατοντάπολιν ὑπάρξαι τὴν Κρήτην, ἀλλὰ μᾶλλον κατ' αὐτόν· ἐκ γὰρ τοῦ ἰδίου προσώπου λέγει· εἰ δ' ἐκ
p. 480. τῶν τότε ὄντων τινὸς ἦν ὁ λόγος, καθάπερ ἐν τῇ [4] Ὀδυσ

3) Legi οὐ πιθανός, non οὖν, cum mox ipſe refellat *Xylander*. Non autem ſolum οὖν tuentur codices ſed et ex Ephoro, Noſtrum ſecutus, idem refert Euſtathius c. l. Quare recte id etiam tuendum ſuſcepi Politus ad Euſtath. T. 2. p. 669. Nempe Xylandro fraudem fecit inluſitque falſa in ſequ. lectio, orta ex particul μετὰ, quod turpiſſimum mendum auctoribus ſe ſuſtuliſſ dicit in nota, ſubſtituto κατὰ, Caſaubonus, etſi in ipſ contextu illud non removit, ſed quod priores haben μετὰ retinuit. At in κατὰ conſentiunt non ſolum e meis Pariſ. Medic. 1. 2. 3. Venet. ſed et ipſa obpoſitic nis vis et ratio ſuſtinet, quae ad Troiana tempora et Hc meri aetatem valent. Vidit et Euſtathius c. l. et i cum aliis expoſuit: ἑκατόμπολιν ὁ ποιητὴς τὴν Κρήτην ε πών, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ εἶπεν, ἤγουν τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, ἐν αἷς αι τὸς περιῆν· ἐπὶ μέντοι τῶν Τρωϊκῶν ἐνενήκοντα ἦσαν, et po πρὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου ἐνενήκοντα ἦσαν. Ita etiam intellexit pitomator Strabonis p. 136. Hudſ. Pro ἐννενηκοντάπολιν hic Euſtath. c. l. ut alibi, ἐνενηκοντάπολιν ſcribit, quod co ſtantiae ſervandae cauſa probavi. Pro ἑκατοντάπολιν M dic. 3. ἑκατόμπολιν.

qui xc urbes ei tribuat. Atque haec quidem oratio eſt veriſimilis. Alii ab Idomenei hoſtibus decem urbes deletas perhibent. At enim Homerus non tempore belli Troiani urbes habuiſſe Cretam d cit, ſed ſuo tempore: ſua enim loquitur perſon Quod ſi verba haec feci ſet alicuius, qui tum vix ſic

[4] Ὀδυσσεία, ἡνίκα ἐνενηκοντάπολιν φράζει, [5] καλῶς εἶχεν ἔτω δέχεσθαι. Ἀλλ᾽ ἐδ᾽, εἰ συγχωρήσαιμεν τῦτό γε, ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ᾽ ἄν. Οὔτε γὰρ κατὰ τὴν ϛρατείαν, οὔτε μετὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν τοῦ Ἰδομενέως, εἰκός ἐϛιν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῦ τὰς πόλεις ἠφανίσθαι ταύτας· ὁ γὰρ ποιητής φησι Πάν- Insulae.

4) Praemittitur a Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Veneto, Pariſ. τῇ; recte. Poſt Ὀδυσσεία in iisdem codicibus, quibus hic adnumerari poſſunt Vatic. et Urbin. diſerte notati, ſubjicitur ἡνίκα, quod quidem exemplo Aldi omiſerunt editores ſequentes, cum ex corrigendis, quae adtexta ſunt ed. Aldinae, diſcere potuiſſent, incuria id excidiſſe et inſerendum eſſe, quod nunc feci. Tum Pariſ. ex more ἐνενηκοντάπολιν.

5) Medic. 3. καλῶς ἄν. Poſt δέχεσθαι lacunam ſignavit Caſaubonus, quam nec priores editiones nec codd. Moſcov. Pariſ. ideo etiam notati agnoſcunt, nec in verſione Guarinus reliquit. Ex ſolo Medic. 3. optimo haec adſcripta erat diverſitas: εἰ συγχωρήσαιμεν τῦτό γε, ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ᾽ ἄν. Particulam καὶ, quae vocabulis ὁ ἑξῆς praeponitur, omittunt etiam Moſcov. et Pariſ. ex quibus poſterior vult etiam ὁ δ᾽ ἑξῆς. *Tzſchucke.* Poſt δέχεσθαι hiatus notatur, qui ſic forte ſupplendus eſt: ἀλλ᾽ ἐδ᾽, εἰ συγχωρήσαιμεν τῦτό γε, καὶ ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ᾽ ἄν· ὔτε γὰρ κατὰ τὴν ϛρατείαν, ὔτε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν τῦ Ἰδομενέως, εἰκός ἐϛιν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῦ τὰς πόλεις ἠφανίσθαι ταύτας. Scribendum videtur: οὔτε μετὰ τὴν ἐπάνοδον, uti paullo poſt: Ἀλλὰ μὲν ἐδὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδον. *Tyrwhittus*

ſicut in Odyſſea, quum ab ipſo Ulyſſe xc urbibus praedita inſula dicitur: accipienda haec ſententia erat. Neque tamen, ſi vel id concedamus, quae ſequuntur, conſtent. Non enim probabile eſt, vel ſub expeditionem Idomenei, vel poſt reditum eius, urbes iſtas ab ejus hoſtibus fuiſſe abolitas: quippe Homerus ait:

Ido-

Insulae. Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οἱ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα·
[6] ὥστε καὶ τούτου τοῦ πάθους ἐμέμνητ' ἄν [7] ὁ

tus in conjecturis in Strabonem p. m. 40. Codices, ne Mediceus quidem, admota aliqua subplementi ope, loci obscuritatem inlustrant; ut solent in argutis illis disputationibus versari. Si quid video, cum posito contrario repugnantiam cum aliis inferri doceat, sensus hic subesse debet: Quodsi vero quis aequalem illorum temporum loquentem velit inductum fuisse de 100 urbibus, ut in Odyssea, ubi 90 tantum memorantur, bene illa haberent de 10 urbium vastatione ab Idomenei hostibus facta. Neque tamen, si concedantur, cum proxime adjunctis componi posse docet; unde discitur negationem utique desiderari. Ut igitur sensus constet, uncis saltem inclusam interposui, in aliis codices prope secutus. Vulgo adhuc sic: δέχεσθαι.... ὅτι συγχωρήσαιμεν τοῦτό γε, καὶ ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ' ἄν. Post pro κατὰ τὴν ἐπάνοδον ex Moscov. Paris. reposui μετὰ τ. ἐ. de quo ex ipso Strabone jam monuerat Tyrwhittus, etsi, cum tria temporis momenta statuat, in quibus posterioribus κατὰ et μετὰ ἐπάνοδον memoretur, ambiguum utrumque haberi possit. Sequens ὡς, quod ex priori syllaba repetitum sensum turbat, ejeci. Voci Κρήτην Medic. 3. adpendit δ', et pro οὔτιν' Medic. 1. 2. substituunt οὔτέ τιν', quae metri leges respuunt. Pro ἀπηύρα Medic. 1. 3. Paris. ἀπηῦρε Medic. 2. ἀπηῦρεν, ut edd. Aldi, Hopperi.

6) Ὥστε ejectum est in Mosc. Paris. Vatic. Urbin. post additum in Medic. 1. sed cum reliquis verbis ad ἐμέμνητ' ἄν in Medic. 3. plane hic ita exsulat, ut, omisso tantum ὥστε, post τῶν πόλεων illa verba interposuerit. Equidem cum non participium praecedat, sed finitum tempus, cui haec

Idomeneus Cretam socios traduxerat omnes
Ex bello profugos; nullum maris abstulit unda.

Itaque fuerat omnino Homerus etiam istius urbium ever

οὐ γάρ δήπου Ὀδυσσεὺς μὲν ἔγνω τὸν ἀφανισμὸν τῶν πόλεων, ὁ μηδενὶ συμμίξας τῶν Ἑλλήνων μήτε κατὰ τὴν πλάνην, μήθ᾽ ὕστερον· ὁ δὲ, καὶ συστρατεύσας τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ συνανασωθεὶς [7] οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα οἴκοι αὐτῷ κατὰ τὴν στρατείαν, οὔτε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ Insulae.

haec in argumentatione adpenduntur, ὥστε minime movendum existimo. Pro ἐμέμνητ᾽ ἂν Moscov. Paris. Medic. 3. simpliciter ponunt ἐμέμνητο. Neque tamen delendum putavi ἄν. Inter ὁ et μηδενὶ male Medic. 2. infercit δέ. Tum in Medic. 3. desunt proxima verba: μήτε κατὰ τὴν πλάνην, μήθ᾽ ὕστερον, quae ad firmandam disputationis vim desiderantur. Supra Ἰδομενεῖ in Medic. 3. scriptum legitur Ὀδυσσεῖ, qui ab hac parte disputationis plane est alienus.

7) Mirifice turbat hic negandi particula, totamque argumentationis vim incidit, cum aperte docere conetur, ab Ulysse id commemorari non potuisse, at ab Idomeneo. Exigi tamen non potest, cum etiam omnes codices sustineant, in primis autem, quod in altero membro subjicitur οὔτε. Servatur tamen sensus, si per interrogationem dicta intellexeris. Post alterum κατὰ deest in Medic. 1. 2. Moscov. Paris. et pro eo adfert Medic. 3. non male quidem omnino ἢ τήν. Equidem ad inlustriorem temporum distinctionem κατὰ retinui, etsi absente eo sensus constet.

eversionis mentionem facturus. Nec enim Ulysses quidem eam poterat habere cognitam, qui cum nemine Graecorum vel in suis erroribus, vel postmodo convenisset: at ille, qui et in expeditione socius Idomeneo fuisset, et una domum incolumis rediisset, ignorare, quid ei absenti, aut redeunti accidisset? Post reditum

Insulae. δὲ [8] μετὰ τὴν ἐπάνοδον. Εἰ γὰρ μετὰ πάντω ἐσώθη τῶν ἑταίρων, ἰσχυρὸς ἐπανῆλθεν· ὥσ [9] οὐκ ἔμελλον ἰσχύσειν οἱ ἐχθροὶ τοσοῦτον, ὥσ δέκα ἀφαιρεῖσθαι πόλεις [10] αὐτῶν. Τῆς μὲν ο χώρας [11] τῶν Κρητῶν τοιαύτη τις ἡ περιοδεία.

§. I

8) Vulgo τὴν μετὰ τὴν ἐπάνοδον. At, quo prius τὴν rei rendum sit, non praecedit. Bene igitur excludunt Med I. 2. 3. Parif. Mofcov. quos fecutus fum. Sc. ἠφανίσθησα

9) Οὐκέτ' invexerunt edd. Cafaubonn. et propaga Amftelod. ex more. At Medic. I. 2. 3. Parif. Mofc Vatic. Urbin. οὐκ ἔμελλον, quorum auctoritate, cum fi refpectu haec et fimpliciter dicantur, prius revocavi. ὅσον Medic. 2. ὥστε, forma quidem ufitatiori, reponit. nulla opus eft mutatione. Etfi enim duplici fenfu l poteft intelligi, vel ut vim, progreffionem, contention indicet, ubi ὥστε fequi folet, vel ut comparationem in rat, pofterius tamen per plerosque libros praeferri deb Tum vero ὅσον ufitate refpondet vel modo infinito, res fimpliciter comparatur, qualis eft vel fuit, vel fini ratione adparatus et facultatis rei perficiendae, ut h Prius apud Plutarch. de gloria Athenienf. p. 371. Li τοσοῦτον ὑστεροῦσιν, ὅσον ἀπολείπονται — In pofteriori ne infinitivus fequi folet, fc. ἐχρῆν, ἔδει, εἰκὸς ἦν, quae et p fim adfunt. Sed haec vel ex Vigero de idiotifm. 3, 9 eiusque interpretibus nota funt.

10) Aldus praeivit αὐτοῖς. Codd. tamen Cafaubonn. m que omnes occlamant αὐτῶν, qui magis aufcultandi fun

11) Mofcov. Medic. 3. τῆς Κρητῶν. Neque tamen r quos defero, cum fimpliciter et fine alterius refpectu diftinctione id memoretur, etfi lubricum articuli uf vel ex Strabone novi.

tum vero fieri hoc non potuit. Nam fi cum omnibus fociis rediit: plus habuit virium, quam ut hoftes ei x urbes valerent ripere. Haec ergo eft gionis Cretenfis circ fcriptio.

§.

§. 16.

Insulae.

Τῆς δὲ πολιτείας, ἧς [1] Ἔφορος ἀνέγραψε, τὰ κυριώτατα ἐπιδραμεῖν ἀποχρώντως ἂν ἔχοι. Δοκεῖ δὲ, φησὶν, ὁ νομοθέτης μέγιστον ὑποθέσθαι ταῖς πόλεσιν ἀγαθὸν, τὴν ἐλευθερίαν· μόνην γὰρ ταύτην ἴδια ποιεῖν τῶν κτησαμένων τ' ἀγαθά· τὰ δ' ἐν [2] δουλείᾳ τῶν ἀρχόντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀρ-

1) Ald. Hopper. solemni errore Εὔφορος, quem et hic in nota castigat Xylander. Praeterea pro ἀνέγραψε Medic. 2. 3. simplex ἔγραψεν ponunt ante Ἔφορος. In sequ. leviora haec notavi: Edd. Aldi, Hopp. Xyl. κυριότατα; prave; Medic. 2. καιριώτατα, (hic inepte) et ex corr. ἀποχρόντων; Moscov. δοκεῖ δὴ pro δοκεῖ δὲ; Medic. 3. omittit φησὶν, et post cum Paris. praefert τὰ ἀγαθά.

2) Vitiose Ald. Hopp. δυλία. Post pro ταύτην Medic. 3. ταῦτα, quia retulit ad ἀγαθά. Melius vero et propius spectat ἐλευθερίαν. Pro αἱρυμένης Moscov. αἱρυμένης, Paris. αἰρομένης, uti legisse videtur Guarinus, quia sic vertit: *itaque concordiam seditioni altius excrescenti adversari.* Equidem lubens vulgata aliorum adquiesco. Illo enim sensu ἀπαντᾶν genitivos non fert, qui hic sunt consequentiae, quos vocant.

§. 16.

De republica eorum, quam Ephorus descripsit, sufficiet praecipua percurrere. Videtur, inquit, legumlator maximum urbibus bonum supposuisse libertatem: sola enim haec bona propria eorum facit, qui ipsa possident: in servitute qui sunt, horum bona non ipsorum sunt, sed dominorum. Li-

Insulae. ἀρχομένων εἶναι· τοῖς δ' ἔχουσι ταύτην φυλακὴ δεῖν· τὴν μὲν οὖν ὁμόνοιαν διχοστασίας αἰρουμένη ἀπαντᾷν, ἣ γίνεται διὰ πλεονεξίαν καὶ τρυφή· σωφρόνως γὰρ καὶ λιτῶς ζῶσιν [3] ἅπασιν, οὔτε φθόνον, οὔθ' ὕβριν, οὔτε μῖσος ἀπαντᾷν πρ[ὸς] τοὺς ὁμοίους· διόπερ τοὺς μὲν παῖδας εἰς τὰς ὀν[ο]μαζομένας Ἀγέλας κελεῦσαι φοιτᾷν, τοὺς δὲ τ[ε]λείους ἐν τοῖς συσσιτίοις, ἃ καλοῦσιν [4] Ἀνδρεῖ[α,] ὅπω[ς]

3) Medic. 2. ἅπαντες, quod turbat nexum. Proxim[a] verba sic ordinant Casaubb. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Pa[]ris. Venet. οὔθ' ὕβριν, οὔτε μῖσος, cum ex Aldino fonte fl[u]xerit in edd. omnes οὔτε μῖσος in edd. Aldi, Hopp. Xyl. [et] Casaubon. 1. οὔθ' ὕβριν. Quia sensus nec mutatur n[ec] pervertitur, codices duces secutus sum.

4) Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. edd. Aldi, Hop[p.] cum augmento etiam adjecto ἀνδρείας συσσίτια, quam po[]steriorem vocem, a Guarino etiam redditam, expulit pr[i]mum Xylander, nec alii Cdd. agnoscunt; Paris. adposit[o] compendio scripturae item ἀνδρείας voluisse videtur, omi[s]sa tamen altera voce, satis illa molesta et ex subplemen[]to in margine scripto invecta. Etsi enim συσσίτ[ια] ἀνδρεῖα (minuscula litera) recte et proprie efferri possun[t,] ut infra p. 482. in. συσσιτίαν ἀνδρεῖαν Noster dicit, et h[ic] Moscov. praefert ἀνδρεῖα συσσίτια, simpliciter tamen et al[]s[]

bertate autem praeditis opus est eius custodia. Concordia porro sublatam discordiam sequitur: discordia aut ob avaritiam, aut ob luxum exsistit: nam si sobrie omnes ac frugaliter vivant, neque invidentia, neque iniuria [a]c contumelia, neque odium inter aequales oritur. Itaque pueros iussit ille commeare in Agelas, quas vocabant, quasi greges: perfectos in Syssitia a convictu sic dicta, et a viri aetat

ἴτως τῶν ἴσων μετάσχοιεν τοῖς εὐπόροις οἱ πενέ- Insulae
S 3 ςεροι,

lute Ἀνδρεῖα celebrantur. Exempla multa congessit eursius in Creta 3, 10. Dosiadas etiam de rebus Creti; apud Athenaeum 4, 9. p. m. 143. in singulari de mo Ἀνδρεῖον posuit, ut bis ipse Strabo p. 481. et hinc odit Ανδρηιον in marmor. Oxon. n. 57. In Hesychio idem T. 1. p. 351. legitur Ἀνδρεία, ἰσχὺς καὶ τὰ συσσί- ι Κρητῶν; nimirum hoc ex connexu literarum et sono. ristoteles praeterea Polit. 2, 10. scribit Ἄνδρια de Lanibus et Cretensibus. Sed praeter alios et hic codices praeferunt. Quare hanc formam et hic retinui. An- a pro συσσιτίοις in Medic. 2. correctoris manus male lula obtrusit συσσιτείοις. Contra post pro ἀνδρείαν Me- :. 3. Moscov. offerunt ἀνδρίαν, ut infra p. 483. f. Sed in diversas sententias eunt viri docti, quorum alii ει obant, veluti Kuster. ad Suidam T. 1. p. 189. qui ta- :n hic miscet, alii ι, ut Zeunius ad Xenoph. de mag. u. 4, 13. et ad Memorab. 1, 1, 16. Et sic contendit m Stephano in thes. Vol. 1. p. 439. Schneiderus in xico, hac ratione usus, ut ab adjectivo distinguatur, si similis forma in aliis valet, ut χορεία, οἰκεία, ἱππεία — . de ι, qui velint, Reitz. ad Lucian. de saltat. c. 12. Orville ad Chariton. 4, 5. p. m. 405. Τὸ ι tuetur in imis metrum in Eurip. Herc. fur. v. 475. Inter ramque tamen scripturam multi, forte plures, ambigunt, c decernunt. V. Wesseling. ad Diodor. 11, 4. Schweigeuser. ad Polyb. 1, 6, 4. Per ει tantum producit Hechius, omninoque codices saepius objiciunt, quam per uti usu edoctus adfirmat Reiskius ad Demosth. p. 106. si in eo praeferunt ι, et de Mss. etiam Reitzius ad Luani encom. muscae c. 5. Cum tamen hic et alibi optimi dices efferant per ι et auctor anonymus Gr. de proslia apud Hermannum de emendanda ratione Gr. Grammat.

tate andreia: ut publi- ce victum capientes pauperes

Insulae. τέροις, δημοσίᾳ τρεφόμενοι· πρὸς δὲ τὸ μὴ δειλίαν, ἀλλ' ἀνδρίαν κρατεῖν, ἐκ παίδων ὅπλοις καὶ πόνοις συντρέφειν· ὥστε καταφρονεῖν καύματος, καὶ ψύχους, καὶ τραχείας ὁδοῦ καὶ ἀνάντους, καὶ πληγῶν τῶν ἐν γυμνασίοις καὶ μάχαι[s]
[5] ταῖς κατὰ σύνταγμα· ἀσκεῖν δὲ καὶ τοξικῇ κα[ὶ] ἐνοπλίῳ ὀρχήσει, ἣν καταδεῖξαι Κουρῆτα πρῶτο[ν]
[6] ὕστερον δὲ καὶ συντάξαντα τὴν κληθεῖσαν ὑπ' αὐτ[οῦ]

mat. P. 1. p. 467. ita ab adjectivo per tria genera distin[-]guat, reposui ἀνδρίαν. Etsi enim substantiva adjectivis sin[t] similia, ut οἰκεία, χορεία, ἱππεία, — ea tamen vel per ellipsi[n] substantive valent, vel una illa forma prostant.

5) Venet. καὶ κατὰ; minus bene, quod σύνταγμα ve[l] et justa est acies γυμνασίοις. Post Medic. 3. τοξικὴν καὶ ἐν[ο-]πλιον ὄρχησιν Offendit forte dativus, quia ad Cretensi[s] referret, cum spectaret legum latorem ejusque jussa; pau[l-]lo ante κελεῦσαι.

6) ὕστερον) Pyrrhicham a Curete fuisse inventam, et a[b] eodem sic fuisse nominatam, nemo veterum, opinor, dixi[t]. Pyrrhicha enim a Pyrrhicho nomen habet, ut Strabo ip[se] paullo ante docuit. Quare deesse hic aliquid suspicor, [a]c lego ἣν καταδεῖξαι Κουρῆτα πρῶτον, ὕστερον δὲ Πύῤῥιχον, τ[ὸν] καὶ συντάξαντα τὴν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ πυῤῥίχην. *Casaubonu[s]*

pores cum divitibus aequali conditione viverent. Ne autem timiditas, sed ut fortitudo praevaleret, a puero armis et laboribus eos adsuefecit: ut despicere possent aestum, frigus, asperam accliuemque viam, et ictus, quos exc[i]perent in gymnasiis et o[r]dinariis pugnis. Exercu[it] etiam eos sagittando [et] armata saltatione, qua[m] Cur[et]es primus invenit, q[ui] post etiam ab ipso dicta[m] pyrrichen instituit: ut i[l]lud

ὑπὸ πυῤῥίχην· ὥστε μηδὲ τὴν [7] παιδιὰν ἄμοιρον Insulae
ναι [8] τῶν πρὸς τὸν πόλεμον χρησίμων· ὡς δ'
αὔτως καὶ τοῖς ῥυθμοῖς Κρητικοῖς χρῆσθαι κα-
τὰ τὰς ᾠδὰς συντονωτάτοις οὖσιν, οὓς [9] Θάλη-

ις. Libri mei omnes in vulgata lectione consentiunt. acile inventoris nomen ex ipsa re non solum subpleri potest, ed, quod gravius videtur, ex simili Strabonis narratione, quae legitur supra p. 467. (p. m. 163.) Inveteratam tamen anc esse labem, si qua adspersa haesit, adparet ex Eusta-hio ad Homerum Il. 9, 528. p. m. 679, 39. ubi utrumque ocum, qualis in editis Strabonis libris exstat, producit, no-trum hac explicatione adjuvat: ἐνόπλιον ὄρχησιν Κρὴς κατέδειξε πρῶτος, ὅπερ δὲ καὶ συνέταξεν, ὃν ἐκάλεσε πυῤῥίχην. Neque vero a rem conficere videtur et Strabonem secum in gratiam re-lucere. Forte vox πυῤῥίχην cognatam Πύῤῥιχον exturbavit, quam tamen subplere in ipso contextu non sum ausus.

7) Vitiose Paris. et edd. Aldi, Hopp. πεδιάν. Post in-verso ordine Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. ἄμοιρον εἶναι pro vulgato εἶναι ἄμοιρον, quos sequi decebat.

8) Casaubb. edd. et hinc Amstelod. τὸν πρὸς, cum in prioribus legeretur τῶν πρὸς, ut et diserte notatum inveni ex Mss. Ven. Moscov. Paris. Sed, ni fallor, etiam sine codd. ita erat reponendum. Ante πόλεμον in Medic. 1. 3. omissus abest articulus.

9) Ita constanter omnes libri et recte, etsi quidam au-ctores ferunt Θαλήταν, ut Plutarch. de Musica p. 699. Reisk. qui et in casu recto facit Θαλήτας cum Suida h. v. Et sic Athenaeus 15, 6. p. m. 678. in genitivo habet Θα-λήτου. At Θάλητα confirmant plures, ut Plutarchus ipse in Lycur-

ludus quidem expers esset rerum ad bella utilium. Sic et rhythmis, quos Cre-ticos vocant, uti docuit con-tentissimis in cantilena, quorum auctor Thales tra-ditur,

Insulae. p. 481. τα ἀνευρεῖν· ᾧ καὶ τοὺς παιᾶνας καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐπιχωρίους ᾠδὰς ἀνατιθέασι, καὶ πολλὰ τῶν νομίμων· καὶ ἐσθῆτι δὲ καὶ [10] ὑποδέσει πολεμικῇ χρῆσθαι, καὶ τῶν δώρων τιμιώτατα αὐτοῖς εἶναι τὰ ὅπλα.

§. 17.

Lycurgo c. 4. Pausan. 1, 14, 3. Schol. Pindari ad Pyth. 2, 127. aliique. Hinc Lycurgus a Sexto Empir. advers. rhet. 21. p. 293. ζηλωτὴς Θάλητος vocatur. Θάλητι infra p. 482. occurrit apud Nostrum et Eustath. ad Homer. Il. 2, 647. p. m. 237. in. Cf. Menag. ad Laert. 1, 38. Meurs. in Creta 4, 12. p. 144. sq. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 50. Hinc etiam Kuster. in Suida malit Θάλης pro Θαλήτας, etsi Perizonius, nescio quam bene, a Θαλῆς ducat Θάλητα. Triplex igitur forma usum obtinuisse videtur, Θαλῆς, unde in Diogene Laertio 1, 1. Θαλοῦ, (ut Noster 1. p. m. 17.) Θαλῇ, Θαλῆν, formantur, Θάλης, et passim, rarius tamen, Θαλήτας. Non igitur opus erat emendatione Meursii Θαλήταν εὑρεῖν, quam margini exemplaris sui adleverat.

10) Casaubonus ex suis Msstis adfert ὑποδήσει. Mei in vulgata lectione constant. Talis variatio objicitur in primis in cognata voce ἀνυπόδητος et ἀνυπόδετος, quorum illud Attice dicitur, (Xenoph. Memor. 1, 6, 2.) hoc vulgari usu. (Aelian. V. H. 7, 13.) Multa dabunt viri docti ad Thom. Mag. p. 76. sq. At nostrum vocabulum per ε scribitur non solum in aliis auctoribus Graecis, sed et in Atticis. Cf. Xenoph. Memor. 1, 2, 5. Post Medic. 2. τιμιώτατον.

ditur, cui paeanes etiam aliaque usitata istis carmina, multaque praeterea instituta adscribuntur. Iussit etiam veste et calceo militaribus uti, et de donis principem honorem armis deferre.

§. 17.

§. 17. Insulae.

[1] Λέγεσθαι δ' ὑπό τινων, ὡς Λακωνικὰ εἴη τὰ πολλὰ τῶν νομιζομένων Κρητικῶν· τὸ δ' ἀληθὲς, εὑρῆσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων, ἠκριβωκέναι δὲ τοὺς Σπαρτιάτας· τοὺς δὲ Κρῆτας ὀλιγωρῆσαι, κακωθεισῶν τῶν πόλεων, καὶ μάλιστα τῆς Κνωσσίων, τῶν πολεμικῶν· [2] εἶναι δέ τινα τῶν νομί-

 μων,

1) Cum professus sit auctor se Ephori verba referre, non est dubium legendum esse Λέγεσθαι δὲ ὑπό. Subaudi φησὶν Ἔφορος. Recte etiam libri ὑπ' ἐκείνων, non ἐκείνου. *Casaubonus*. Nempe priores Casaubono editiones omittebant δ', ut Medic. 2. Medic. 3. substituerat Λέγεται δ' ὑπό τινων, ut Guarinus: *Plerique* (in hoc quidem aberrans) *tradunt*. At recte Casaubonus ex suis inseruerat δ', quod et mei tuentur. Evincit id etiam professio Strabonis, et quae post sequuntur: Οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι. Tum recte etiam idem ὑπ' ἐκείνων pro ὑπ' ἐκείνου, quod sine commodo sensu exstabat in edd. Aldi et Hopp. ex Mss. suis reposuerat. Ex meis tantum Medic. 1. 2. acceperant ὑπ' ἐκείνου. Post Paris. ex more Κνωσίων.

2) Casaubonus malit μεῖναι, satis id eleganter et apte. Neque tamen sine codd. admitti potest, cum sensus non cogat. Pro Λυκτίοις Medic. 1. corr. 2. Paris. Λυττίοις; Medic. 3. Λυτίοις. *Lyttios* vertit etiam Guarinus. Cf. deinceps et supra p. 476. Paris. et quae adtuli ad Melam 2, 7, 12. p. 812. Pro παρὰ in ed. Hopp. nota confusione περί.

Τὰ

§. 17.

Ait praeterea, quosdam esse, qui dicant, ea, quae Cretensium censentur instituta, Spartanorum esse: cum re vera Cretenses ea excogitaverint, Spartani accuratius elaboraverint: Cretenses vero neglexisse, adflictis urbibus earum bellicosis, maxime Cnosso: esse etiam quaedam instituta

Insulae. μων παρὰ Λυκτίοις καὶ Γορτυνίοις καὶ ἄλλοις τισὶ πολιχνίοις μᾶλλον, ἢ παρ᾽ ἐκείνοις· καὶ δὴ καὶ τὰ Λυκτίων νόμιμα ποιεῖσθαι μαρτύρια, τοὺς τὰ Λακωνικὰ πρεσβύτερα ἀποφαίνοντας· ἀποίκους γὰρ ὄντας φυλάττειν τὰ τῆς μητροπόλεως ἔθη· ἐπεὶ ἄλλως γε εὔηθες εἶναι τὸ τοὺς βέλτιον συνεστῶτας καὶ πολιτευομένους τῶν χειρόνων ζηλωτὰς ἀποφαίνειν· οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι· οὔτε γὰρ ἐκ τῶν νῦν καθεστηκότων τὰ παλαιὰ τεκμηριοῦσθαι δεῖ, εἰς τἀναντία ἑκατέρων μεταπεπτωκότων· καὶ γὰρ ναυκρατεῖν πρότερον τοὺς [3] Κρῆτας,

Τὰ ante Λυκτίων deest in Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Xyl. et pro Λυκτίων, ut antea, Medic. 1. 2. Paris. quibus hic se adjungit Moscov. Λυττίων, quod et hic reddit Guarinus; Medic. 3. Λυτίων.

3) Vatic. Κυρῆτες, qui hinc sunt alieni. Post edd. Aldi, Hopp. τῶν τὴν θάλασσαν. Vulgatam tamen lectionem tuentur libri scripti, nec linguae usus interpellat, et alii produnt, ut Aristaenet. epist. 2, 18. p. 268. Zenob. Proverb. 5, 36. Eustathius ad Homer. Il. 2, 649. p. m. 237. ubi de ellipsi etiam verbi ἀγνοεῖν, quod passim omittitur. In sequ. male eaedem edd. τὸν ναυτικόν.

tuta in usu apud Lyctios, Gortynios, et in aliis oppidulis, magis quam apud Cnossios. Lyctiorum quoque mores in testimonium trahi ab his, qui Laconicos antiquiores putant: colonos enim eos Spartanorum, servare metropolis suae instituta: alioquin ineptum esse, ut, quorum respubl. et status est melior, deteriorum aemulentur formam. Quae quidem non recte dicantur. Neque enim judicium de antiquis ex praesenti statu faciendum est, inquit, utrinque in contrarium facta mutatione: nam olim Cre-

τας, ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προσποιουμένους μὴ εἰδέναι, ἃ ἴσασιν, Ὁ Κρῆς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν· νῦν δ' ἀποβεβληκέναι τὸ ναυτικόν·[4] οὔτε, ὅτι ἄποικοί τινες[5] γεγόνασι τῶν πόλεων τῶν ἐν Κρήτῃ Σπαρτιατῶν, ἐν τοῖς ἐκείνων νομίμοις διαμένειν ἐπηναγκάσθαι· πολλὰς γοῦν τῶν ἀποικίδων[6] μὴ φυλάττειν τὰ πάτρια· πολλὰς δὲ καὶ τῶν μὴ ἀποικίδων ἐν Κρήτῃ[7] τὰ αὐτὰ ἔχειν τοῖς ἀποίκοις ἔθη. Insulae.

§. 18.

4) Deest οὔτε in Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. et edd. Aldi et Hopp. et in sequ. post ὅτι Medic. 3. inferit δ'. At fic tota vis orationis inciditur, unde, illa vocula omiffa, claudicat etiam interpretatio Guarini. Contra recte reddidit Penzelius.

5) Mofcov. Medic. 1. 2. τῶν πόλεων γεγόνασι; Medic. 3. τῶν πόλεων τῶν Σπαρτιατῶν γεγόνασιν ἐν Κρήτῃ καὶ τοῖς. Articulum τῇ ante Κρήτῃ omittunt praeterea Mofcov. Parif. Medic. 1. 2. quos fecutus fum. Et fic poft nude redit.

6) Medic. 3. oratione recta, ut fupra, male ufus ἐστὶν ἰδεῖν μὴ φυλ.... Tum idem et Urbin. πολλὰς δὲ τῶν absque καί.

7) Venet. Mofcov. Vatic. Parif. τὰ τοιαῦτα; poft Mofcov.

Cretenfes maris tenuerunt imperium, adeo ut proverbium in eos ufurpatum fuerit, qui diffimulabant eorum, quae fciebant, notitiam, Cretenfis mare ignorat: nunc amiferunt potentiam claffìcam. Neque, quia urbes quaedam in Creta coloniae funt Spartanorum, ideo horum quoque inftituta tenere coactae funt: cum et coloniae multae patrios non fequantur mores, et in Creta multae urbes, a Spartanis non ortae, tamen illis ftent inftitutis.

§. 18.

Insulae.

§. 18.

Τῶν τε Σπαρτιατῶν τὸν νομοθέτην Λυκοῦργον πέντε γενεαῖς νεώτερον [1] Ἀλθαιμένους εἶναι, [2] τοῦ στείλαντος τὴν εἰς Κρήτην ἀποικίαν· τὸν μὲν γὰρ ἱστορεῖσθαι [3] Κίσσου παῖδα τοῦ τὸ Ἄργος κτίσαντος

scov. Paris. Vatic. τὰς ἀποίκους ἤδη. Paullo aliter duo codices totam loci faciem sic informarunt: Nempe Medic. 3. et Urbin. sic: πολλὰς δὲ τῶν μὴ ἀποικίδων τὰ αὐτὰ ἤδη, ἃν οὐκ εἰσὶ φυλάττειν· τῶν δὲ (Medic. 3. τε) Σπαρτιατῶν — Equidem adhaereo vulgatae, quae praebet sensum commodum et nexui et linguae congruum.

1) Medic. 1. 2. 3. Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopp. Ἀλθεμένους; Guarinus etiam: *At Althemenae.* Retinui et hic scripturam traditam, ut supra p. 479.

2) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. τούτου στείλαντος. Melius ad notationem distinctam illud aliorum librorum. Tum Medic. 2. εἰς Κρήτην τὴν. Elegantius ceteri.

3) Medic. 2. Κίσσου παιδός. Vindingius in Hellene p. 534. (Vol. II. thes. Gronov.) emendat παῖδα Κίσσου, τοῦ Τημένου Ἄργος κτίσαντος; satis quidem audacter, cum non solum verborum ordo mutetur, sed, quod est gravius, eorum etiam numerus augeatur. De Temeno, Argi conditore, in codicibus quibusdam exstat mentio lib. 8. extr. alii alia referunt. Cf. Apollodor. 2, 8, 4. sq. ubi tantum sortito Argos obtinuisse dicitur. At idem non Κίσσος, sed Κεῖσος vocatur a Pausania 2, 19, 1. et alibi. Cf. Heyne ad Apollodor. 2, 8, 5.

§. 18.

Iam Lycurgus, inquit, is qui Lacedaemoniis leges posuit, quinque aetatibus posterior fuit Althaemene, coloniae in Cretam duce: historiae enim docent, hunc Cissi F. fuisse, ejus, qui Argos condidit ea

τες περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἡνίκα [4] Προκλῆς τὴν Σπάρτην συνῴκιζε· Λυκοῦργον δ' ὁμολογεῖσθαι [5] παρὰ πάντων, ἕκτον ἀπὸ Προκλέους γεγονέναι· τὰ δὲ μιμήματα μὴ εἶναι πρότερα τῶν παραδειγμάτων, μηδὲ τὰ νεώτερα τῶν πρεσβυτέρων· τήν τε ὄρχησιν τὴν [6] παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιχω- Insulae.

4) Edd. ante Casaubonum hic et deinceps Πατροκλῆς et Πατροκλέους, de quo cf. notata ad lib. 8. p. 366. p. m. 194. n. 19. Moscov. et hic ex more Προ̃κλῆς, ut solutum esse possit Πατροκλῆς, nec aliter in genealogia proposita Plutarchus in Lycurgo c. 2. etsi et ibi variatur cum Προκλῆς. Porro Πατροκλῆς legitur in Platone de legib. lib. 3. p. 120. Bip. Contra Προκλῆς praeferunt Herodot. 4, 147. Porphyr. de abstin. 1, 25. Cicero de divin. 2, 43. ad quem etiam Davisius in Strabone et Plutarcho sic rescribi jubet. Rhoer tamen ad Porphyr. c. l. utrumque nomen promiscue positum esse putat. Cf. etiam Larcher ad Herodot. c. l. et quae notavi ad lib. 8. p. 364. p. m. 188. n. 3. Προκλῆς, quod nunc addo, evincit metrum in Scymno v. 530.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris.; vulgo περὶ πάντων, solemni commutatione. Casaubonus malit παρὰ πᾶσι. Sed satis profecit sensus antea ineptus priori παρὰ πάντων lectione illorum codicum. Pro γεγονέναι Medic. 2. corr. γενέσθαι, ut antea ἕκτος pro ἕκτον.

6) Παρὰ deest in Medic. 3. et pro eo περὶ legitur in edd. Aldi et Hopp.

ea tempestate, qua Procles Spartam: atqui omnes in hoc consentiunt, sextum a Procle fuisse Lycurgum. Exempla vero exemplaribus, recentiora antiquioribus esse priora non solent. Saltatio etiam, quae in usu apud Lacedaemonios est, et rhythmi ac pae-

Insulae. χωριάζουσαν, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς, καὶ παιᾶνας τοὺς κατὰ νόμον ᾀδομένους, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν νομίμων, Κρητικὰ καλεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, ὡς ἂν ἐκεῖθεν ὁρμώμενα· τῶν δ' [7] ἀρχαίων τὰ μὲν [8] κατὰ τὰς διοικήσεις ἔχειν τὰς αὐτὰς ἐπωνυμίας, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ἱππέων· πλὴν ὅτι τοὺς ἐν Κρήτῃ ἱππέας καὶ

7) Ἀρχαίων habent omnes libri, nec aliter legit Guarinus, qui vertit: *Ex priscis partim easdem habere gubernationes* — Meursius in margine exemplaris sui leg. adscripserat ἀρχῶν, et ita hunc locum sistit in Creta 4, 9. p. 169. nec aliter intellexit verbum ἀρχαίων, ut docet ejus interpretatio: *magistratus*, quem secutus est in sua Penzelius. Recte quidem omnino ex nexus congruentia et auctoris consilio; quare etiam magnam praefert veri speciem. Dubito tamen, an hoc sensu ἀρχαῖοι usquam dicti reperiantur. Tum si ἀρχῶν reposueris, proximum τὰ transire etiam debeat in τὰς, etsi hoc sit levius. At usitata significatione verbum ἀρχαῖα valet, et nexum continet, si in sequentibus referas ad ea, quae post longiorem illorum interjectam expositionem de convictu publico monentur νῦν καλεῖσθαι. Nihil igitur mutandum putavi.

8) Medic. 2. ex corr. 3. Moscov. καὶ τὰς, uti sit passim. Cf. supra p. m. 153. n. 11. ubi κατὰ neglectum in contextu

paeanes, qui ex lege canuntur, aliaque multa instituta, Cretensia apud eos vocantur, utpote e Creta petita. Quin et ex priscis institutis, quod attinet ad administrationem rei publicae, utrobique illa eadem gerunt nomina, ut Seniorum et Equitum: nisi quod in Creta equitibus etiam sunt equi, unde apparet, apud Cre-

καὶ ἵππους κεκτῆσθαι συμβέβηκεν· ἐξ οὗ [9] τεκμαίρεται, πρεσβυτέραν εἶναι τῶν [10] ἐν Κρήτῃ ἱππέων τὴν ἀρχήν· σώζειν γὰρ τὴν [11] ἐτυμότητα τῆς προσηγορίας· τοὺς δὲ μὴ [12] ἱπποτροφεῖν· τοὺς Ἐφό- Insulae. p. 482.

textu reponi debet. Διοικίσεις ex ed. Casaub. 2. in Amstelod. fluxit. Tum mutato vulgari ordine Medic. 2. τὰς αὐτὰς ἔχειν; Parif. Moscov. Medic. 1. 2. 3. τὰς αὐτὰς καὶ τὰς εὐωνυμίας.

9) Casaubonn. meique omnes constanter volunt τεκμαίρονται, et sic Guarinus vertit: *Ex quo argumentum faciunt.* Aldus mutavit in τεκμαίρεται, sive a codice ductus, sive nexu impulsus, secutique sunt reliqui. Recte, opinor. Unice enim Strabo refert narrationem Ephori, Sic supra p. 481. in. libri aberrarunt. Adparet autem, haec in refutationis parte posita esse et ad verba supra posita spectare: οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι.

10) Moscov. ἐν Κρήτῃ τὴν τῶν ἱππέων ἀρχήν. Elegantius quidem; sed nec alterum respuit oratio Strabonis. Ante ἀρχὴν articulus desideratur in Medic. 2.

11) Parif. Medic. 1. 2. ἑτοιμότητα; edd. Aldi, Hopp. ἑτοιμοτάτην; Xyl. σώζειν γὰρ τὴν ἐτυμότητα ἑτοιμοτάτην τῆς προσηγορίας. Melius infra lib. 13. p. 604. in vera scriptura constant, ubi similis est locus.

12) Ita ex libris suis adjuvante nexu reposuit Casaubonus, cum antea in edd. legeretur ἱπποκρατεῖν. Confirmant illud mei. Aldus videtur informasse ad praecedentia ἵππους κεκτῆσθαι, quod tamen necesse non erat.

Cretenses antiquiorem esse eorum dignitatem, quae veritatem nominis servat, Lacedaemoniis equitibus equos non habentibus in sua potestate. Porro Ephori

Inſulae. Ἐφόρους δὲ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν Κρήτῃ [13] Κόσμοις διοικοῦντας ἑτέρως ὠνομάσθαι· τὴν δὲ [14] συσσιτίαν ἀνδρείαν παρὰ μὲν τοῖς Κρησὶν [15] ἔτι καὶ νῦν καλεῖσθαι, παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι [16] κα-

13) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Ven. Pariſ. et ed. Aldi Κόσμοις. Hopperus mutavit in Κοσμίοις, unde ad reliquos tranſiit. Cf. infra p. 484. m. At Κόσμοι vocantur ab omnibus, ex quibus maxime conſulendus eſt Ariſtoteles Polit. 2, 8. Atque ita etiam in noſtro loco legi jubet Meurſius in Creta 4, 9. p. 167. Probant etiam eam formam inſcriptiones apud Reineſium 7, 22. Et ſic Πρωτόκοσμος eorum praeſes vocatur apud Gruter. p. 1084. ſq. Sed et omnino haec terminatio in ος incerta in libris fluctuatur, quod paſſim a me notari memini, uti Ξάνθος eſt Straboni lib. 9. p. 393. in. p. m. 342. Pauſaniae 9, 5. f. Polyaeno 1, 19. quem poſteriores adpellant Ξάνθιον, in iis Suidas ſ. v. Ἀπατούρια, ex quo ſua hauſit Eudocia in violario T. 1. p. 75. (in Villoiſ. anecd. Gr.) Cf. Caſaubon. ad Polyaen. c. l. Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 249. Sic Κερκάφιος, Πυρρίχιος et ſimilia. Quare, cum et codices adſentiantur, dedi Κόσμοις.

14) Medic. 3. συσσυτείαν, et pro ἀνδρείαν ed. Caſaub. 2. et Amſtel. male ἀνδρεῖαν; Medic. 3. ἀνδρίαν. Sed vulgatam ſcripturam bene habere, docent auctorum loca a Meurſio in Creta 4, 10. p. 170. ſq. excitata. Ἀνδρεῖα quidem vocant auctores, ut ipſe Strabo ſupra p. 480. ſed utrumque diverſus in nexu numerus tuetur.

15) In Moſcov. Pariſ. deeſt ἔτι; in Medic. 1. 2. 3. legitur καὶ νῦν ἔτι, et pro καλεῖσθαι Moſcov. dat ἐπικαλεῖσθαι.

ri cum eadem agant, quae Coſmi Cretenſium, nomine duntaxat differunt; Syſſitia autem Laconum, qui eſt convictus in publico, Cretenſibus etiamnum Andreia a viris dicitur, ut et olim Lacedaemoniis, qui

καλουμένην ὁμοίως, ὡς πρότερον· παρ' Ἀλκμᾶ- Insulae.
γοῦν ὄτω κεῖσθαι·

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν ἀνδρείων παρὰ
δαιτυμόνεσσι

Πρέπε παιᾶνα κατάρχειν.

§. 19.

16) Locus varie jactatus. Casaubonn. καλόμενα ὁμοίως et καλόμενα ὡς πρότερον. Ex meis Vatic. Moscov. Paris. Ven. καλόμενα ὁμοίως πρότερον et ex corr. Medic. 1. καλόμενα ὁμοίως ὡς πρότερον; Urbin. καλόμενα ὁμοίως absque πρότερον; Medic. . διαμεῖναι ὁμοίως. Edd. inde ab Aldo καλουμένην πρότερον, ti etiam parvo discrimine vertit Guarinus: *non eo durare, uo priue appellatum nomine.* Καλουμένην moveri non posse uto, quod cum praecedentibus, tamquam posterior sententiae pars, artissime cohaeret, et, ut prius καλεῖσθαι, idem pectat. Sed ad pleniorem et concinniorem sensum ex liris interposui ὁμοίως ὡς. Nam πρότερον cum διαμεῖναι non ene coit, sed seorsum et ex ellipsi verbi καλεῖν debet inteligi. Ὁμοίως absorpsit ὡς aliorum.

17) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. δὲ οὕτω. Quod reposuit Casaubonus, probant et mei codices. Verba παρ' Ἀλκμᾶνι - κατάρχειν exciderunt in Medic. 3.

18) Medic. 1. φ ἶνες et ex corr. φθοίναις, ut Medic. 2. et dd. Aldi, Hopp. Pejus aberravit Paris. in quo exstat οίνικες. Tum idem Moscov. Medic. 1. ἀνδρίων. Denique Ven. Πρεπαιᾶνα.

qui tamen nomen mutaerunt. Alcman quidem ic cecinit:

In coenis et choris apud andreiorum convivas,
Age Paeana canamus.

Insulae.

§. 19.

[1] Λέγεσθαι δ' ὑπὸ [2] Κρητῶν, ὡς καὶ παρ' αὐτοὺς ἀφίκοιτο Λυκοῦργος κατὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀδελφὸς ἦν πρεσβύτερος τοῦ Λυκούργου [3] Πολυδέκτης· οὗτος τελευτῶν [4] ἔγκυον κατέλιπε τὴν γυναῖκα· τέως μὲν οὖν [5] ἐβασίλευεν ὁ Λυκοῦργος ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ· γενομένου δὲ παιδὸς, ἐπετρόπευεν ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἡ ἀρχὴ καθήκουσα ἐτύγχανε

1) Voces λέγεσθαι δ' post additae sunt in Medic. 2 quas etiam ignorant editiones ante Casaubonum, in quibus porro sequentia ὑπὸ τῶν Κρητῶν ad complendum versum rejiciuntur. Casaubonus subplevit ex libris suis, quibus adsentiuntur mei, tantum, ut supra p. 481. in. Medic. 3 adfert λέγεται δ', uti et legisse in suo videtur Guarinus. At sunt et haec verba Ephori, quae hac forma referuntur pendentque a superiori φησὶν §. 16.

2) Articulo praeposito dant Moscov. Medic. 1. 2. 3. et tres priores editiones. Tum παρ' αὐτοῖς Medic. 3. corr.

3) Medic. 2. ex corr. edd. Aldi, Hopp. Πολυδεύκης. Vulgata aliorum scriptura satis auctoritate Herodoti 8, 131. Plutarchi in Lyc. c. 2. Pausan. 3, 7, 2. aliorum apud Meursium de regno Lacon. c. 16. p. 72. sqq. confirmatur.

4) Venet. omisit ἔγκυον. Sed res constat ex Plut. in Lyc. c. 3. in. et Iustino 3, 2, 5.

5) Medic. 2. corr. 3. Venet. ἐβασίλευσεν. Obstant connexa, quo minus probetur. Tum Medic. 3. τοῦ παιδός.

§. 19.

Venisse etiam ad ipsos Lycurgum tali de causa, Cretenses, inquit, narrant. Rex Spartae fuit Polydectes, frater Lycurgi, natuque eo major: is moriens uxorem reliquit praegnantem. Aliquamdiu fratris loco regnum gessit Lycurgus, natoque filio, tutor ejus fuit, ad quem re-

ξανε· λοιδορούμενος δή τις αὐτῷ, σαφῶς εἶπεν Infulae.
ἰδέναι, [6] διότι βασιλεύσοι· λαβὼν δ' ὑπόνοιαν ἐκεῖ-
ος, ὡς ἐκ [7] τούτου τῦ λόγου διαβάλοιτο ἐπιβου-
ὴ τῦ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ, δείσας, μὴ ἐκ τύχης ἀπο-
ανόντος αἰτίαν αὐτὸς [8] ἔχῃ παρὰ τῶν ἐχθρῶν,
ἀπῆρεν εἰς Κρήτην· ταύτην μὲν δὴ [9] λέγεσθαι τῆς
ἀποδημίας αἰτίαν· ἐλθόντα δὲ πλησιάσαι Θάλη-
ι μελοποιῷ ἀνδρὶ καὶ νομοθετικῷ· ἱστορήσαντα δὲ
παρ'

6) Medic. 2. 3. et ex corr. Medic. 1. ὅτι cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. nota commiſsione et ſaepe notata. Poſt Medic. 3. βασιλεύσει, quod neſcio, an ſit praeferendum.

7) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. τῦ λόγυ τούτου. Pro διαβάλοιτο, quod non muto, Moſcov. Pariſ. διαβάλλοιτο. Medic. . τῦ παιδὸς ἐξ αὐτῦ, expeditiori ſenſu; quare pro ἐξ αὐτῦ ῦ παιδὸς recepi. Pro ἐπιβυλὴ Moſc. et edd. Aldi, Hopperi ἐπιβυλῇ, ſuſpenſo regimine.

8) Moſc. Pariſ. Ven. Medic. 1. et ante corr. Medic. 2. ἔχοι. Inter utrumque uſus linguae pendet. Verba proxima ἀπῆρεν εἰς Κρήτην, reclamante ſenſu, abſunt in Medic. 3.

9) Medic. 3. λέγυσι, qua forma recta omnino haec profert. Pro Θάλητι, quod a Θάλης ductum omnes codices probant, Meurſius ad marginem notaverat Θαλήτᾳ. V. ſupra p. 480. extr.

egnum pertinebat: cum item quidam ipſi conviciandi cauſa objeciſſet, certo ſe ſcire, eum regem ore: ſentiens, ſibi calumniam intentari de inſidiis, puero a ſe ſtructis, veritus, ne, ſi quid hic humanitus accideret, inimici culpam in ipſum conferrent, in Cretam abiit. Haec (ait) peregrinationis eius cauſa fertur. Lycurgus ut in Cretam venit, adjunxit ſe ad Thaletem, qui lyrica carmina et leges condebat: cumque ex eo didiciſſet modum,

Insulae. παρ' αὐτῷ τὸν τρόπον, ὃν Ῥαδάμανθύς τε πι τερον, καὶ ὕστερον Μίνως, ὡς [10] παρὰ τῷ Διὸ τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· γενόμε νον δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ καταμαθόντα καὶ τ ἐκεῖ νόμιμα· ἐντυχόντα δ', ὥς φασί τινες, καὶ Ὁ μήρῳ διατρίβοντι ἐν Χίῳ, [11] κατᾶραι πάλιν εἰς τὴ οἰκείαν· καταλαβεῖν δὲ [12] τὸν τῷ ἀδελφοῦ υἱὸ τ

10) Xyl. περὶ, ut antea Ald. Hopp. περὶ τῶν, frequen confusione. Tum pro ἐκφέρει Parif. Mofcov. Medic. 3. ἐκφέρε Neque tamen vel fic vulgatam laceffendam putavi. V cem ἀνθρώπους nudatam articulo dimittunt Medic. 1. Mofcov. Parif.

11) Sic Mofc. pro κατάραι, ex quo recepi. Pro οἰκε idem cum Medic. 1. 3. οἰκείαν, fc. χώραν, πατρίδα, quod cu oppofitum fiet verbis ἀπῇρεν εἰς Κρήτην, probavi. Utriu que vocis confufio frequens et paffim notata. Cf. ad lil 9. p. 439. p. m. 640. not. 15. et quae monuit Weffelin ad Diodor. 2, 3. ut alios praeteream.

12) Καὶ, quod vulgo praecedit, defideratur in Mofco Medic. 1. 2. 3. Cum falvo fenfu abeffe poffit, remov Tum edd. Aldi, Hopp. υἱὸν, quod etfi, ut ὑγεία, tolera omnino poteft, (v. Maittaire de dialect. p. 8.) cafu t men potius elapfum, quam certa auctoritate munitun obtrudi non debet.

dum, quem Rhadamanthus prius, deinde Minos ufurpaverunt, ut leges fe a Iove acceptas promulgare dicerent: atque in Aegypto etiam fuiffet, et ejus quoque gentis inftitut percepiffet et cum Ho mero quoque, ut nonnu li autumant, in Chio de gente collocutus effet, do mum eft reverfus: cun qu

τὸν Πολυδέκτου [13] Χαρίλαον, βασιλεύοντα· εἶθ' ὁρμῆσαι διαθεῖναι τοὺς νόμους, φοιτῶντα ὡς τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς, κἀκεῖθεν κομίζοντα τὰ προστάγματα, καθάπερ ὁ περὶ Μίνω ἐκ τοῦ ἄντρου τοῦ Διὸς [14] παραπλήσια ἐκείνοις τὰ πλείω. Τῶν Insulae.

T 3 Κρη-

13) Casaubonn. Χαρίβολον et Χαρίλοβον; ex meis Medic. 3. Χαρίβολον; Paris. Χαρίβολον; Vatic. Urbin. Ven. Moscov. Χαρίλοβον; Guarinus *Carilobum*; Medic. 1. 2. cum edd. servasse videntur verius nomen Χαρίλαον. Nempe ita eum vocant Plutarch. in Lyc. cap. 3. et sq. Suidas s. v. Λυκοῦργος, Iustin. 3, 2, 5. hodie quidem, atque eo etiam ducunt codicum corruptiones. Nam plerique auctores a Meursio de regno Lacon. c. 16. p. 75. recensiti, *Charillum* vocant, praeterque eos etiam graviores, in iis Herodot. 8, 13. Aristot. Polit. 2, 8. Pausan. 2, 36, 5. 3, 7, 3. aliique apud A. Gronovium ad Iustin. c. l. ubi multi scribunt *Charillus*, ut libri in Plutarchi apophth. p. 718. et in orat 2. de fortuna Alex. p. 331. ed. Reisk. Alias terminatio αος transire solet in ας, ut Ἀρκεσίλας pro Ἀρκεσίλαος.

14) Medic. 3. καὶ ταῦτα παραπλήσια. Post pro τὰ πλεῖστα Medic. 1. 2. Venet. Vatic. Urbin. Paris. Moscov. ut edd. ante Casaubonum, τὰ πλείω. Nec aliter Medic. 3. interposito tantum δὲ, quod cur immutaverit Casaubonus, cum neque commodum sensum praebeat, nec articulus offendere possit, ignoro. Certe codices repraesentare placuit, ut ipse infra fecit p. 484. f. in simili variatione. Melius de distinctione monuit in subjuncta nota, quam post τῶν Κρητικῶν proferebant editiones priores, et ex codicibus

que ibi Charilaum, Polydectae fratris sui F. regnantem invenisset, ad condendum leges se contulit, ad deum, qui apud Delphos est, commeans, indeque mandata apportans, qualia Minos ex antro Iovis se afferre praetendit, similia iis plura. Creten-

Insulae. Κρητικῶν τὰ κυριώτατα τῶν καθ' ἕκαστα δὲ τοι αὖτα εἴρηκε.

§. 20.

Γαμεῖν μὲν [1] ἅμα πάντες ἀναγκάζοντα παρ' αὐτοῖς, οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ τῆ τῶν παίδων ἀγέλης ἐκκριθέντες· οὐκ [2] εὐθὺς ἄγονται παρ' ἑαυτοὺς τὰς γαμηθείσας παῖδας ἀλλ

bus Parif. Vatic. Urbin. Ven. diferte notarant vir docti. *Tzfchucke.* Male haec Xylander. Neque enim hic Strabo voluit leges Lacedaemoniorum referre, sed ex Ephoro pergit res Cretenfium explicare. Sunt autem plerisque horum fimilia apud Plutarchum in Lycurgo. *Cafaubonus.* Medic. 3. totum locum fic contexit: καὶ ταῦτα παραπλήσια ἐκείνοις· τὰ δὲ πλείω τῶν Κρητικῶν καὶ τὰ κυρ.... Poft καθ' ἕκαστα Medic. 1. 2. 3. (hic e καθέκαστον) Parif. Venet. cum edd. ante Cafaubonum omittunt δὲ, quod remote nimis a vera fede pofitum moleftiam taceffit. Pro τοιαῦτα Medic. 1. 2. 3. Ven. malunt τοιαῦτ'.

1) Cafaubb. Medic. 1. corr. et Ven. ἅπαντα πάντες quod pro ἀπαξάπαντες inrepfiffe fufpicabatur Cafaubonus Medic. 3. ἅμα ἅπαντες. Poft pro οἱ dedi οἱ, uti et praefcripferat Mofcov.

2) Deeft δ' in Medic. 2. ut deinceps παῖδας. Tum παρ' ἑαυτοὺς ex fuis codicibus, adclamantibus omnibus meis, repofuit Cafaubonus pro παρ' ἑαυτοῖς priorum editorum quod ftatum quietis proprie indicat.

tenfium quae praecipua ille retulit, haec funt.

§. 20.

Univerfi apud Cretenfes cogebantur uxores ducere, qui eodem tempore e puerorum coetu, (Agelam ipfi vocant) effent excreti: non autem confeftim nuptas domum deducebant

ἀλλ' ἐπὰν ἤδη [3] ἱκαναὶ ὦσι διοικεῖν τὰ περὶ τοὺς Insulae.
οἴκους· φερνὴ δ' ἐστὶν, ἂν ἀδελφοὶ ὦσι, τὸ ἥμισυ
τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μερίδος· [4] παῖδας δὲ γράμματά
τε μανθάνειν, καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων ᾠδάς, καί
τινα εἴδη τῆς μουσικῆς· τοὺς μὲν οὖν ἔτι νεωτέ- p. 483.
ρους εἰς τὰ συσσίτια ἄγουσι τὰ ἀνδρεῖα· χαμαὶ
δὲ καθήμενοι διαιτῶνται μετ' ἀλλήλων ἐν φαύ-
λοις [5] τριβωνίοις, καὶ χειμῶνος καὶ θέρους τὰ
T 4 αὐ-

3) Medic. 1. 3. Moſcov. mutato vulgari ordine διοικεῖν ἱκαναὶ ὦσι; Ven. Pariſ. διοικεῖν ἱκαναὶ, ὡς τὰ —.

4) Δὲ abeſt in Moſc. et in Medic. 3. omnino legitur δὲ παῖδας. Νεοτέρους vitium eſt ed Caſaub. 2 unde excepit Amſtel. Tum Pariſ. habet ἀνδρία, de qua ſcriptura dictum eſt ſupra p. 480. Porro χαμαὶ δὲ Moſcov. Medic. 1. 2. 3. pro vulgato χαμαὶ δὴ, quod minus hic placet; quare illud reddidi. Intulit particularum mutationem Xylander, ante quem δὲ exſtabat.

5) Hanc vocem inter et καὶ χειμῶνος lacunae ſignum adpoſuit Caſaubonus, quam nec codices norunt, nec priores editiones cum Guarino. *Tzſchucke.* Forſaſſe εἰσὶ δὲ καὶ χ. niſi deeſt vox φοροῦσι vel φοροῦντες. Heraclides de politiis [p. 2824. in Gron. theſ. Vol. 6.] ſic: (οἱ παῖδες) οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται ἐν ἑνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος. *Caſaubonus.* Meurſius in Creta 3, 2. p. 185. ubi hunc locum refert, tacite ſubplet φοροῦντες

bant, ſed cum iam ad rem familiarem adminiſtrandam eae eſſent redditae idoneae. Dos eſt, ſiquidem ſoror fratri nubit, dimidium portionis fraternae. Pueri litteras diſcebant, et e legibus carmina, quosdamque modos muſicos. Iuniores in ſysſitia adducunt, quae andreia vocantur: ibi deſidentes humi una cibum capiunt, veſtitu vili, qui idem eſt hyeme atque aeſtate: miniſtrant et ſibi invicem,

Insulae αὐτά· διακονοῦσί τε καὶ ἑαυτοῖς, καὶ τοῖς ἀνδράσι· συμβάλλουσι [6] δ' εἰς μάχην καὶ οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ συσσιτίου πρὸς ἀλλήλους, καὶ πρὸς ἕτερα συσσίτια· καθ' ἕκαστον δὲ ἀνδρεῖον ἐφέστηκε παιδονόμος· οἱ δὲ μείζους εἰς τὰς Ἀγέλας ἄγονται· τὰς δ' Ἀγέλας συνάγουσιν οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν παίδων καὶ δυνατώτατοι, ἕκαστος, ὅσους πλείστους οἷός τέ ἐστιν ἀθροίζων· [7] ἑκάστης δὲ τῆς Ἀγέλης ἄρχων ἐστὶν ὡς τὸ πολὺ ὁ πατὴρ τοῦ συναγαγόντος, κύριος ὢν

τες ante verba καὶ χειμῶνος. Faciliori via nexum continuit Medic. 3. quippe qui posuit τοῖς αὐτοῖς. Nempe consultus linguae librarius, cum lacunam non invenisset, ita locum sanavit. At majori cum commodo, interposita distinctione, subintelligi potest εἰσί. Lacunae igitur signum removi.

6) Δ' abest in Mosc. Medic. 1. 2. Paris. et edd. ante Casaubonum. Pro συσσίτια Casaubb. Moscov. Ven. Paris. συστάσια. Mirum, unde novum hoc vocabulum adripuerint, cum ἕτερα et αὐτοῦ ad idem nomen, recte antea exaratum, in hac obpositione pertineant. Ceterum verba διακονοῦσι — συσσίτια. exciderunt in Medic. 3.

7) Moscov. Paris. Ven. ἑκάστη δ' ἐκ τῆς; Medic. 3. ἑκάστη δὲ; idem cum 1. et 2. τῆς ἀγέλης. Articulum propter codices addidi.

vicem, et viris. In pugnam coëunt, et qui ejusdem sunt syssitii, et qui diversorum. Cuivis andreorum praeest puerorum magister: paedonomon ipsi vocant. Adultiores in Agelas deducuntur. Agelas deducunt puerorum illustrissimi atque potentissimi, quisque quam potest plurimos congregans. Unicuique Agelae praeest plerumque pater conducentis, potestatem habens educendi ad venationem et

ὧν ἐξάγειν ἐπὶ θήραν καὶ δρόμους, τὸν δ' ἀπειθοῦντα κολάζειν· τρέφονται δὲ δημοσίῳ· ταχταῖς δέ τισιν ἡμέραις Ἀγέλη πρὸς Ἀγέλην συμβάλλει μετὰ αὐλοῦ καὶ λύρας εἰς μάχην ἐν ῥυθμῷ· ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς εἰώθασιν· ἐκφέρουσι δὲ [8] καὶ τὰς πληγὰς, τὰς μὲν διὰ χειρὸς, τὰς δὲ καὶ δι' ὅπλων σιδήρων. Insulae.

§. 21.

Ἴδιον δ' αὐτοῖς τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμον. Οὐ γὰρ πειθοῖ κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ' ἁρπαγῇ· [1] προλέγει μὲν τοῖς φίλοις πρὸ τριῶν ἡμε-

8) Καὶ omittunt Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pro σιδηρῶν Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m. 42. vult ἀσιδήρων, uti ſolitum fuerit in his belli rudimentis. Quod ſi etiam hic valeat, non tamen impugnare poteſt vulgatam.

1) Particula μὲν abeſt in Moſcov. et Pariſ. et pro ea γὰρ invenitur in Medic. 3. δὲ in Medic. 1. 2. et edd. ante Caſaubonum, qui poſuit μέν. Adparet, incertam eſſe particulae ſidem. Ex nexu μὲν praetuli. Tum Medic. 1. 3. Moſcov. τριῶν, ἢ πλειόνων ἡμερῶν, et pro μέλλει Medic. 2. 3. Moſcov. μέλλει.

et curſum, et puniendi detrectantem. Nutriuntur publice. Statis quibusdam diebus Agela cum Agela pugnam conferit accinente tibia cum rhythmo: ſicut etiam in bellis conſueverunt: ictus inferunt cum manu, tum etiam armis ferreis.

§. 21.

Peculiarem habent amoris morem. Non enim perſuadendo, ſed raptione amaſios comparant. Praedicit amator amicis tri-

Insulae. ἡμερῶν, ἢ πλειόνων ὁ ἐραστὴς, ὅτι μέλλοι τὴν ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι· τοῖς δ' ἀποκρύπτειν μὲν τὸν παῖδα, ἢ μὴ ἐᾷν πορεύεσθαι τὴν τεταγμένην ὁδὸν, τῶν αἰσχίστων ἐστὶν, ὡς [2] ἐξομολογουμένοις, ὅτι ἀνάξιος ὁ παῖς εἴη τοιούτου ἐραστοῦ τυγχάνειν. Συνιόντες δ', ἂν μὲν τῶν ἴσων, ἢ τῶν ὑπερεχόντων [3] τις ᾖ τῷ παιδὸς τῇ τιμῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁ ἁρπάζων, ἐπιδιώκοντες ἀνθήψαντο μόνον μετρίως, τὸ νόμιμον ἐκπληροῦντες· τ' ἄλλα δ' ἐπιτρέπουσιν ἄγειν χαίροντες· ἂν δ' [4] ἀνάξιος, ἀφαιροῦνται· πέρας δὲ

2) Moscov. Paris. ἐξομολογουμένους, ut edd. Aldi, Hopperi; male.

3) Ald. Hopp. Xyl. omiserunt ᾖ, quod addidit, Msstis adjutus, Casaubonus. At τιμῇ articulo τῇ nudant Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. Casaubono priores. Cum parum per se ad sensum valeat, propter τοῖς ἄλλοις melius retinetur. Post ἁρπάξων pro ἁρπάζων ed. Casaub. 2. ad Amstelod. transmisit, et τὸν νόμιμον minus bene exhibent edd. Aldi, Hopperi, uti post Medic. 2. ἐπιτρέποντες pro ἐπιτρέπουσιν.

4) Moscov. Paris. Venet. ἄξιος, quod nexui reluctatur in hac obpositione. Alii igitur cum edd. recte ἀνάξιος. Guarinus etiam vertit *indignus.*

tribus, aut pluribus ante diebus, se rapturum esse: illis vero turpissimum habetur, occultare puerum, aut non sinere usitata ambulare via: quippe sic confessaris, puerum indignum esse, qui tali amatore potiretur. Ergo facto agmine, siquidem raptor aut aequalis sit, aut etiam puerum honore aliisque excellat, insequentes eum leviter duntaxat reluctantur, ut legi satisfaciant, porro autem laeti eum sinunt abduci: si indignus sit, eum eripiunt: eo usque autem osten-

δὲ τῆς [5] ἐπιδείξεώς ἐστιν, ἕως ἂν [6] ἀχθῇ ὁ παῖς εἰς τὸ τοῦ ἁρπάσαντος ἀνδρεῖον. Ἐράσμιον δὲ νομίζουσιν, οὐ τὸν κάλλει διαφέροντα, ἀλλὰ τὸν ἀνδρείᾳ καὶ κοσμιότητι· καὶ δωρησάμενος ἀπάγει τὸν παῖδα τῆς χώρας, εἰς ὃν βούλεται τόπον· ἐπακολουθοῦσι δὲ τῇ ἁρπαγῇ οἱ παραγενόμενοι, ἑστιαθέντες δὲ καὶ συνθηρεύσαντες δίμηνον, (οὐ γὰρ ἔξεστι πλείω χρόνον κατέχειν τὸν παῖδα) εἰς τὴν πόλιν καταβαίνουσιν. Ἀφίεται δ' ὁ παῖς, δῶρα λαβὼν, στολὴν πολεμικὴν, καὶ βοῦν, καὶ ποτήριον· ταῦ- Insulae.

5) Casaubonus ex libris suis adfert ἐπιδιάξεως, quod etiam, tamquam melius, probat. Nempe rem ipsam proxime indicat. Cum tamen mei omnes in vulgata conspirent, et haec recte in explicatione rei stare possit, nolui mutare. Nos *Spiegelgefechte*.

6) Sic Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Venet. Edd. ἀναχθῇ, in quo praefixa syllaba αν ex repetitione praecedentis voculae adhaesisse temere videtur. Certe tot libris auscultandum putavi. Post pro ἀνδρείᾳ Medic. 1. 3. Moscov. ἀνδρίᾳ, de quo supra dictum est ad p. 480. f. Tum vitiose edd. Aldi, Hopp. δωρισάμενος, ut Amstel. ἐπαρολουθοῦσι, item Ms. Paris. εἰτισθέντες pro ἑστιαθέντες.

ostentant se repugnare, donec ad raptoris andreium perveniatur. Amabilem existimant, non qui forma, sed qui fortitudine et modestia praestat. Raptum amator donis affectum ducit, quocunque vult locorum: raptionem comitantur, qui intervenerunt: convivio autem et venatione usi per bimestre, (diutius enim detinere puerum non licet) in urbem redeunt. Dimittitur puer donis acceptis, amiculo bellico, bove, et poculo: ea enim sunt legitima munera:

Insulae. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ [7] τὸν νόμον δῶρα, καὶ ἄλλα πλείω καὶ πολυτελῆ· ὥστε [8] συνερανίζειν τοὺς φίλους διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωμάτων. Τὸν μὲν οὖν βοῦν θύει τῷ Διΐ, καὶ ἑστιᾷ τοὺς συγκαταβαίνοντας· εἶτ᾽ ἀποφαίνεται περὶ τῆς πρὸς τὸν ἐραστὴν ὁμιλίας, εἴτ᾽ ἀσμενίζων τετύχηκεν, εἴτε μή·
p. 484. τοῦ νόμου [9] τοῦτο ἐπιτρέψαντος ἄν, εἴτις αὐτῷ βία [10] προσήνεκται κατὰ τὴν ἁρπαγήν, ἐνταῦθα [11] παρατιμωρεῖν ἑαυτῷ καὶ ἀπαλλάττεσθαι· τοῖς δὲ

7) Articulum addidit Casaubonus, consentientibus Msstis meis, uti post πλείω particulam καί

8) Medic. 1. συνεῤῥανίζειν; edd. Aldi, Hopp. ἀναλλομάτων, quae tantum leviter attingere licet, ut corruant. Sic in edd. Casaub. 2. et Amstel. ἀποφάνεται

9) Medic. 3. τοῦτ', et post pro αὐτῷ idem ab αὐτῶν.

10) Medic. 2. προσήνεγκται; Moscov. προσενήνεγκται. Tum βίᾳ inde a Xyl. editiones pro quo βία revocavi. Post pro κατὰ τὴν ἁρ αγὴν leg. videtur μετὰ τὴν ἁρπαγήν, quae particulae passim, ut supra p. m. 270. n. 3. confunduntur. Sic et Xylander vertit *p st raptum*, quod et nexus et rerum consecutio requirit. Guarinus vulgatam secutus obscure satis et prave sic · *Si quidem quispiam vim illi fecerit, eo ipso in raptu ibidem se t rturos a a turosque.*

11) Vulgo παρατιμωρεῖν. *Tzschucke.* Legendum videtur πάρα τιμωρεῖν. Πάρα autem pro πάρεστι, quod est admo-

nera: sed accedunt alia sumtuosa: ita ut ob sumtuum magnitudinem etiam amici stipem conferant. Puer bovem Iovi immolat, et, qui una in raptione adfuere, convivio excipit: deinde de consuetudine sua cum raptore pronunciat, gratiane haec ei, an secus fuerit: lege hoc permittente, ut, si post raptum violenter habitus esset amasius, discedere ab amatore et poenas exigere possit. Formosis et illustri

δὲ καλοῖς τὴν ἰδέαν, καὶ προγόνων ἐπιφανῶν Insulae.
ἐραστῶν μὴ [12] τυχεῖν· ὡς διὰ τὸν τρόπον [13] τοῦ-
το

modum ποιητικόν. Sed et ἔνι pro ἔνεστι usurpatur. *Casaubonus.* Elegans conjectura et acuta, quam sola dubitatio videtur morari, an pro παρῇ etiam possit probari, certe in prosaico auctore, ubi indicativum raro reperias ita additum. Tum vero major difficultas a structura particulae ἵνα objicitur, quae aut plane tollenda est, aut, quod omnes codices tuentur, transire debet in ἄν, quod praetuli, ut lenius. Nempe ita vulgo legebatur: ἵν', εἴ τις αὐτῷ — παρατιμωρεῖν. —

12) Deest vox αἰσχρὸν cum verbo νομίζεται, quod solet subaudiendum relinqui. *Casaubonus* Ex Msstis hanc solam variationem notavi. Medic. 3. corr. Urbin. τοὺς δὲ καλοὺς pro τοῖς δὲ καλοῖς. Ita nempe ad structuram verbi τυχεῖν informarunt, parum tamen memores, tum etiam παθοῦσιν mutandum fuisse, quod sic intactum repugnat. Guarinus sic interpretatus est: *Verum honestis forma speciei decorem majorumque gloriam, ne amentur, obstare, qui hunc in modum afficiantur.* Ita quidem locum suis adminiculis suffulsit. In Graecis tamen aperte aliquid excidisse, quod ad constituendum sensum valeat, adparet, apteque suppleri posse αἰσχρὸν bene vidit Casaubonus. Ita Max. Tyr. diss. 26, 8. Κρητικῷ μειρακίῳ αἰσχρὸν, ἐραστὸν (ἐκ, quod et ibi excidit) εἶναι, et Cicero de rep. apud Servium ad Virgil. Aen. 10, 325. *Opprobrio fuit adolescentibus, si amatores non haberent.* Meursius quidem in Creta 3, 13. p. 187. tam certam habuit Casauboni conjecturam, ut in repetendo hoc loco sine ullo monito haec verba, αἰσχρὸν νομίζεται, Straboni tribuerit, quod quidem imitari ausus non sum.

13) Moscov. Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Xyl. τοῦτον, ut ad τρόπον referretur; minus quidem bene, quam seorsum intellectum, uti et in nota mavult Casaubonus.

stri genere ortis turpe est, moribus enim hoc eorum nullum habere amatorem: imputatur. Honor porro ha-

Insulae. το παθοῦσιν. Ἔχουσι δὲ τιμὰς οἱ παρασταθέντες· οὕτω γὰρ καλοῦσι τοὺς ἁρπαγέντας· ἔν τε γὰρ τοῖς [14] δρόμοις καὶ τοῖς θρόνοις ἔχουσι τὰς ἐντιμοτάτας χώρας· τῇ τε στολῇ κοσμεῖσθαι διαφερόντως ἐφίενται τῶν ἄλλων τῇ δοθείσῃ παρὰ τῶν ἐραστῶν· καὶ οὐ τότε μόνον, ἀλλὰ καὶ τέλειοι γενόμενοι διάσημον ἐσθῆτα φέρουσιν, ἀφ' ἧς γνωσθήσεται ἕκαστος κλεινὸς γενόμενος· τὸν μὲν γὰρ ἐρώμενον καλοῦσι κλεινὸν, τὸν δ' ἐραστὴν φιλήτορα. Ταῦτα μὲν τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμα.

§. 22.

Ἄρχοντας δὲ δέκα αἱροῦνται· περὶ δὲ τῶν μεγίστων συμβούλοις χρῶνται τοῖς γέρουσι καλουμένοις·

14) Moscov. Medic. 1. Paris. τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς δρόμοις; Medic. 2. 3. τοῖς θρόνοις καὶ τοῖς δρόμοις, et sic vocem χρόνοις posterior manus in Medic. 1. postea recte mutaverat in θρόνοις. In sequ. Medic. 1. 2. 3. Moscov. mutato rursus verborum ordine ponunt τῶν ἄλλων ἐφίεται et pro ἐφίεται Casaubb. quidam ἐφίενται, quod quidem ex Medic. 3. etiam notatum vidi. Pro τότε Moscov. τοῦτο minus ad obpositum apte.

habetur raptis. Nam et in cursu, et in consessu locus iis primarius attribuitur: et veste permissum est ut eximia utantur, ab amatore dono data: neque tum modo, sed adulti etiam vestem gerunt insignem, qua agnoscuntur kleini fuisse: amasium enim sic vocant, quasi clarum: amatorem philetorem. Hae sunt amoris leges.

§. 22.

Principes diligunt decem: de summis rebus consiliarios adhibent, qui Seniores vocantur: cooptan-

νοις·[1] καθίςανται δ' εἰς τοῦτο τὸ συνέδριον οἱ τῆς [2] Κόσμων ἀρχῆς ἠξιωμένοι, καὶ [3] τὰ ἄλλα δόκιμοι κρινόμενοι. Ἀξίαν δ' ἀναγραφῆς τὴν τῶν Κρητῶν πολιτείαν ὑπέλαβον διά τε τὴν ἰδιότητα καὶ διὰ τὴν δόξαν. Οὐ πολλὰ δὲ διαμένει τούτων τῶν νομίμων· ἀλλὰ τοῖς Ῥωμαίων διατάγμασι τὰ πλεῖςα διοικεῖται· καθάπερ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις συμβαίνει. Insulae.

ΚΕΦ Ε.

1 Medic. 2. καθίςαται.

2) Sic Venet. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. edd. Aldi, Hopperi, quod ad verbum etiam reddidit Guarinus: *ornamento principatus digni.* Xylander invexit Κοσμίων, quod in aliis haesit. An ita etiam Vatic. et Urbin. ob silentium conlatoris, in neutram partem constituere ausim. Κόσμων praeferendum esse, supra docui ad p. 482. in. Quare et hic dedi.

3) Medic. 2. Moscov. τἄλλα. Post ante τὴν δόξαν deest διὰ in Moscov. et Medic. 2. et edd. ante Casaubon. quod et possit abesse. Sed et alibi talia.

[Cο]ptantur autem in illud collegium, qui Kosmorum magistratu digni habiti sunt, ac alias probi censentur. Dignam ego descriptione Cretensium duxi rempublicam, cum quia singularis est, tum ob gloriam. Haud multa vero istorum institutorum permanserunt, cum, (ut et in reliquis fit provinciis) pleraque Romanis constitutionibus gubernentur.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε.

Insulae.

§. 1.

Περὶ δὲ τὴν Κρήτην [1] εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν, ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων· καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. [2] Λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος [3] τοτὲ μὲν οὕτως,

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ·

τοτὲ δὲ τῆς Θήρας μνησθεὶς,

Μή-

1) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. εἰσὶν, quod quidem in hoc nexu paſſim et alibi obſervatur, de quo cf. d' Orville in Vanno crit. p. 70. et ad Chariton. 1, 13. p. 139. et quae ſupra monui ad lib. 9. p. m. 554. n. 4. At ſine codicibus obtrudi non debet.

2) Sic pro λέγεται δὲ Caſaubonn. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Venet. Pariſ. Vulgata lectio debetur Aldo et ex vicinia τοῦ δὲ nata eſt. Καὶ ante Καλλίμαχος excidit in ed. Xyl.

3) Moſcov. hic, ut alibi paſſim, bis τότε. Cf. ad lib. 9. p. m. 657. n. 22. Equidem et hic dedi bis τοτὲ, cum vulgo τοτὲ — τότε legeretur. Poſt pro μήτηρ Moſcov. exhibet μῆτερ. At idem in vulgata conſentit cum aliis codd. lib. 17. p. 837. ubi hic verſus redit, eamque metrum tuetur.

C A P. V.

§. 1.

Circa Cretam inſulae ſunt, Thera, Cyrenaeorum metropolis, Lacedaemoniorum colonia: et vicina huic Anaphe, in qua Aegletae Apollinis eſt templum. De hac ſic canit Callimachus:

Atque Aegleta Anaphe, Spartanae proxima Therae:

et de Thera:

No-

Insulae.

Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Ἔστι δὲ μακρὰ ἡ Θήρα [4] διακοσίων οὖσα τὴν περίμετρον σταδίων· κειμένη δὲ κατὰ Δίαν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ [5] Κνωσσίων· διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς [6] ἑπτακοσίους σταδίους· πλησίον δ' αὐτῆς ἥ τε Ἀνάφη καὶ Θηρασία. [7] Ταύτης δ' εἰς ἑκατὸν ἀπέχει νησίδιον Ἴος, [8] ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες

4) Medic. 3. σταδίων διακοσίων; sic ut σταδίων post περίμετρον omittat. Forte excidit longitudinis numerus, cum circuitus ex longitudinis et latitudinis mensura colligatur. Μάκρα vitiose scripserant editiones.

5) Paris. substituit πορθμῷ, quod unde duxerit, ignotum est et mirum. Reliqui omnes in vulgato nomine consentiunt, quod et supra p. 476. m. probavit Strabo.

6) Posterior vox σταδίους abest in Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. Paris. Sed agnoscunt ceteri.

7) Vulgo: Τούτων δ' ἴσον ἑκάστη. Vatic. Urbin. Medic. 3. Ven. Moscov. ταύτης δ' εἰς ἕκαστον; Casaubonn. Paris. bene ταύτης δ' εἰς ἑκατὸν, quod et praeferendum censuit Casaubonus, et ego nunc posui. Soli Medic. 1. 2. Aldi lectionem sistunt, quam et in suo codice invenerat Guarinus. Neque tamen aequali intervallo Ios ab utraque vere distat, sed longius remota est Anaphe.

8) Medic. 1. 2. Vatic. καὶ subjiciunt, quod hic languet. Tum Medic. 1. corr. minus quidem bene, ut Vatic. κηδεῦσθαι, et mutato vulgari ordine Medic. 1. 2. 3. Moscov. τινές φασι.

Nostrae insignis equis mater ea est patriae.

Longa est Thera, ambitu stadiorum CC, sita juxta Diam insulam, quae est ad Heracleum Cnossiorum: abest a Creta ad LXX stadia. Propinquae ei sunt Anaphe et Therasia. Ab hac C stadiorum intervallo abest Ios, parva insula, ubi quidam funeratum aiunt Ho-

Insulae. τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἴε πρὸς ἑσπέραν ἰόντι 9 Σίκινος, καὶ Λάγουσα, καὶ Φολέγανδρος·

9) Libri omnes et scripti et editi Σίκηνος, Guarinus etiam hinc *Sicenus*. Unus Xylander dedit Σίκινος *Tzschucke* Σίκινος scripsi pro Σίκηνος, alios auctores, etiam Latinos, secutus. Mediam quidem brevem esse Solonis versus monstrat: [apud Diogen Laert. 1, 2. n. 47.] Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης. *Xylander.* Σίκηνος scribendum. Nam Stephanus quoque ita hic sine dubio legit, et Strabonis γραφὴν secutus est, etsi alii semper cum ι, non η medio, quod probat carmen Solonis. — *Casaubonus.* Σίκηνος et hic et in Stephano corrupte edi, monuerat ad Stephanum p. 293. etiam Holstenius, et hic ad marginem exemplaris sui ed. Casaub. 1. Reinesius, auctoritate in primis usi Solonis. Cum sexcenties literae illae ex promiscua posterioris aetatis pronuntiatione commisceri invicem soleant, penultima syllaba huius nominis utique poetarum certiori usu regi et probari debet. Ita vero per ι et penultima brevi praeter Solonem effert etiam Apollon. Rhod. 1, 624. sq. accinente Scholiaste. Ex prosaicis Gr. accedit Ptolemaeus 3, 15. extr. ex Latinis Plin. 4, 23. s. 12. in quo legitur *Sicinus*, non *Sicenus*. Prave igitur hic scriptum esse, judicavit etiam Cellarius in Geogr. ant. 2, 14. 148. nec erat, cur ex Stephano dubitationem moveret Schwartzius, cum constet, corrupta saepe exemplaria a Stephano descripta fuisse. Cf. quas ad Melam conlectas adposui doctorum virorum disputationes in not. crit ad 2, 7, 11. p. 537. Litem auctoritate sua dirimunt numi, in quibus ι adparet. Cf. Rasche Lex. num. T. 4. P. 2. p. 904. et Eckhel in doctr. numor. P. 1. Vol. 2. p. 335. Quare non dubitavi ad usitatam formam Strabonem revocare.

Homerum. Ab Io si occasum versus naviges, Sicinus est, et Lagusa, et Pholegandrus, quam ob aspe-

γανδρος, ἣν Ἄρατος [10] σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Ἐγγὺς δὲ τούτων Κίμωλος, ὅθεν ἡ γῆ ἡ Κιμωλία. Ἔνθεν ἡ Σίφνος ἐν ὄψει ἐστὶν, ἐφ' ἧ λέγουσι Σίφνιον [11] ἀστράγαλον διὰ τὴν εὐτέλειαν. Ἔτι δ' ἐγγυτέρω καὶ τῆς Κιμώλου καὶ τῆς Κρήτης ἡ Μῆλος, ἀξιολογωτέρα τούτων, διέχουσα Insulae.

τȣ

10) Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopp. et Xyl. σιδηρίην, uti vel ex Arato ipso, vel ex Strabone refert etiam Stephanus f. v. Φολέγανδρος, ubi etiam Salmafius, nifi σιδηρίτην probetur, praeferendum putat ι. Contra ibi Holftenius p. 348. alteram fcripturam per ει tuetur, quae et recurrit conftantiori codicum confenfu, ex quibus et hic plerique aufcultari debent, fi quis etiam omnino velit, dubiam effe hanc formam multorum adjectivorum, et faepe variari, ut ἵππειος et ἵππιος. Cf. ad lib. 9. p. m. 627. n. 15. Certe σιδήρειος occurrit in Homero Il. 8, 15. et alibi, et infra p. 486. m. ex Arati integro verfu repetitur, ex quo fatis τὸ ει probatur. Pro eo fcribitur etiam σιδήρεος, ut χάλκεος, λίθεος.

11) Ita etiam fine dubio ex Strabone (nam diferte ejus auctoritatem non praetexuit) refert Euftathius ad Dionyf. v. 525. tantum levi hac variatione δι' εὐτέλειαν. Quod igitur Iunius in proverb. f. v. *Siphnia arrha* ita eum pro ἀῤῥαβὼν legiffe dicit, cum id nusquam occurrat, Strabonis ille immemor erat.

afperitatem Aratus ferream vocat. Pone has Cimolus, unde Cimolia terra. Hinc Siphnus confpicitur, unde ob vilitatem Siphnius taxillus proverbio locum dedit. Vicinior Cimolo ac Cretae iacet Melos, in-

fula

Insulae. τοῦ [12] Ἑρμιονικοῦ ἀκρωτηρίου, τοῦ [13] Σκυλλαίου, σταδίους ἑπτακοσίους· τοσούτους δὲ σχεδόν τι καὶ τοῦ Δικτυνναίου. Ἀθηναῖοι δέ ποτε πέμψαντες [14] στρατείαν,

12) Medic. 2. Ἑρμιωνικοῦ; Medic. 1. Ἑρμειωνικοῦ; Medic. 3. Ἑρμειωνικοῦ, de quo dictum ad lib. 8. p. m. 21. n. 2. Pro ἀκρωτηρίου Medic. 2. corr. κόλπου ἀκρ.. Nempe sic voluit succurrere, quia Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον dici non posse, aut dici putaret.

13) Medic. 1. 2. Σκιλλαίου; Medic. 3. καὶ τοῦ Σκιλλαίου cum augmento praeterea hic inutili. Idem postea omittit τὶ, quod tamen sic addi solet. Cf. supra ad p. 451. et alibi saepe. Porro idem et 2. hic quidem ex corr. Δικτυναίου.

14) Apud Eustathium [ad Dionys. v. 530.] hunc locum describentem vox στρατείαν est omissa. Sic enim legitur: εἰς ταύτην Ἀθηναῖοί ποτε πέμψαντες ἡβηδὸν τοὺς ἐνοικοῦντας ἀπέσφαξαν. Estque hoc elegantius. Vide, quae notavimus ad Matthaeum 2, 16. *Casaubonus.* Sic verbum πέμπειν utique passim absolute ponitur, ut ex nexu substantivum subpleri debeat, uti docent exempla, quae conlegit Staveren. ad Nepotis Themist. c. 2, 6. et inprimis Lambertus Bos in ellips. Gr. p. m. 4. 12. 118. et alibi. Nec minus in Latinis sic *mittere* ponitur, ut probavit praeter alios Drakenb. ad Liv. 7, 31, 3. Tum pro στρατείαν commode legi possit στρατιὰν, uti est in libris omnibus apud Diodor. 2, 1. et alios, sed etiam ipsum Strabonem 7. p. m. 394. ubi epitome in ed. Basil. pariter habet ει, ut codices quidam lib. 8. m. p. 277. ubi cf. not. 3. pro quo στέλλειν στρατίαν lib. 11. p. 502. m. p. 505. in. et passim, et Marcus 22, 7. πέμψας τὰ στρατεύματα. Obstat tamen hic communis omnium Msstorum consensus, aliorum alibi

sula aliis memorabilior, distans a Scyllaeo, Hermionico promontorio, stadiis IↃCC, totidemque fere a Dictynnaeo. Athenienses aliquando misso exer-

τεῖαν, ἥβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς [15] πλείους. Αὖται μὲν οὖν ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει. Ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ μᾶλλον, αὐτή τε ἡ Δῆλος, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις [16] προσκείμεναι Σποράδες· ὧν εἰσι καὶ αἱ λεχθεῖσαι περὶ τὴν Κρήτην. Insulae. p. 485.

 §. 2.

alibi inconſtans inter utrumque fluctuatio et dubia in multis dijudicatio, ut Lennep. ad Phalaridis epiſt. 51. p. 170. promiſcuo utrumque ſenſu veteres ſcripſiſſe exiſtimet. De ipſa confuſione ſatis crebra cf. d' Orville ad Chariton. 6, 4. p. 540. c. 8. p. 576. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 171. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. p. 497. aliique, et ex priſcis Grammaticis Ammonius p. 130. ed. Valck.

15) Sic Caſaubonn. et mei, itaque repoſuit Caſaubonus, cum antea legeretur πλείστους, etſi idem ſupra p. 482. f. praetulit πλεῖστα, ubi in codd. etiam eſt πλείω. Sed nec πλείους placet Tyrwhitto, qui in conject. in Strabon. p. m. 42. malit ſubſtituere Μηλίους. Equidem deeſſe potius aliquid putem, quod narrationem contineat, quam quidem ſi quis plenius cum additis rei cauſis deſiderat, ſatis ei facient in primis Thucydides lib. 5. extr. et qui ad eum memorantur. Poſt verba Κρητικῷ πελάγει lacuna notatur in cod. Vaticano, unde pergit a verbis ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ —.

16) Moſcov. Medicei 1. 2. 3. προσκείμεναι; reliqui cum edd. προκείμεναι, quod etiam reddidit Guarinus verbo *eminet.* Placuit προσκείμεναι, quod viciniam juſtam indicat, nec tamen circuitum plurium excludit, cum alterum id magis contrahat. Accedit, quod προκεῖσθαι genitivum requirit, quem et Noſter adponit in ſimili nexu, ut lib. 8. p. m. 36.

exercitu puberes plerosque trucidaverunt. Hae ſunt in Cretico mari inſulae. In Aegaeo autem magis Delus, et circa eam Cyclades, ac ſitae ad eas Sporades, in quibus et illae ſunt, quas circa Cretam poſitas commemoravi.

§. 2.

Inſulae.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Λητῷον. Ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος [1] ὑψηλὸν ὁ Κύν-

m. 36. 64. et ſaepe alibi. Denique commiſtio haec nec in Strabone rara eſt, et in eodem nexu contra notáta ex Msstis et edd. lib. 7. p. m. 395. n. 9. Operarum oſcitantia [illegible] in Aldina exſtat: οἱ περὶ Κυκλάδαις. Poſterius vitium fefellit Hepperus, prius reliquit, ut poſt idem male habet Κρίτην.

1) Par. ſ. ψιλὸν, quod non fortuito excidiſſe videtur. Etſi enim Plinius 4, 22. ſ. 12. ſcribit, *Delos adſurgit Cyntho monte*, poteſt tamen id de mediocri ſublimitate, ad quam ibi ſenſim progreſſa tota inſula adtollitur, intelligi; tum ipſe adſpectus, ſecus habere, qui illam inſulam adierunt, docuit, atque hinc adfirmarunt Tournefort voyage T. I. (Lyon) p. 367. qui p. 365. *collem* (*colline*) tantum vocat, et in primis Wheler voyage p. 101. ſq. (ed. 1723.) Tum Homerus in Apoll. v. 141. παιπαλόεντα illum dicit, unde ψιλότης illa intelligi poſſit. Attamen etiam Virgilius Aen. I, 498 Dianam per ejus *juga* (nempe in longum extenditur, porrigitur) choros exercere canit, quod de aſpero nudoque monte vix ſit credibile. Tum Noſter τραχὺ addit. Notandam igitur, non excipiendam illam lectionem cenſui. Nec in Κύνθος genus mutavi, etſi ἡ vel τὸ Κύνθος hic malit d' Arnaud in animadverſ. crit. p. 248. ex Stephano, ubi tamen obſcura indicia videntut et dubia. Codices omnes tuentur ὁ. Si quid eligendum, praetulerim ἡ Κύνθος, etſi et ſic obſtat Homeri locus, in quo tamen pro neutro forma παιπαλόεντος etiam haberi poſſit, quia antea v. 26. πρὸς Κύνθου ὄρος dicit, ubi quidem Holſten. ad Stephan.

§. 2.

Delus urbem habet in planitie ſitam, et fana Apollinis atque Latonae. Supra urbem eſt mons excelſus

ὑνθος καὶ τραχύ. Ποταμὸς δὲ διαῤῥεῖ τὴν νῆσον Insulae.
Ἰνωπὸς, οὐ μέγας· καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά. Τετίμηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διὰ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῶν ³ἡρωϊκῶν

U 4

han. p. 178. non temere emendat Κύνθυ ὄρος, quod dedit gen. In edd. Aldi, Hopp. male fcribitur ὁ Κῦθον, paullo ıelius Xyl. ὁ Κῦνθος.

2) Cafaubonus ex libris fuis notat Οἰνωπὸς, mei omnes cum auctoribus aliis probent Ἰνωπὸς, nec aliter novit Guarinus. Ita vero Callimachus in Dian. v. 171. cum chol. in Del. v. 206. Paufan. 2, 5, 2. Homer. in Apoll. v. 8. Noffis in Iacobf. anthol. Gr. T. 1. p. 128. Suidas h. . Hinc *Inopus* etiam in Latinis, veluti Plinio 2, 106. f. 03. Tantum ex libris quibusdam Lycophronis v. 575. dfertur Οἰνωπὸς, et fic malebat etiam ex Mss. in Valerio lacco 5, 105. Voffius, ubi recte *Inopus* editur. Aliam nominis corruptionem fupra lib. 6. p. 271. expertus eft Strabo, t docent notae Xylandri et Cafauboni. Tum Medic. 3. nabet τετίμηται δ' ἐκ παλαιῦ; ufitatiori quidem forma; fed hec altera improbari poteft.

3) Cafaubonn. Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Mofc. Parif. cum Guarino ἡρωϊκῶν; contra editiones omnes Aldo duce, Κρονικῶν. *Tzfchucke.* Libri exarati habent ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Sic dixit libro primo κατὰ τὰς ἥρωας. Diodorus fimiliter [15, 50. f.] ἥ τε πόλις τῶν Θηβαίων διὰ τῆς τῶν προγόνων ἐπιφανείας ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις φρονήματος ἦν πλήρης. [Cf. idem 15, 79. f.] Cicero de N. D. 3, 21. *Quartus is, quem heroicis temporibus Acantho peperiffe dicitur.* Non

fus atque afper, Cynthus. Perfluit infula Inopus, fluvius non magnus, cum infula quoque fit parva. Antiquitus, iam inde ab heroicis temporibus in magno

Insulae. κῶν χρόνων [4] ἀρξαμένη. Μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος·

[5] Ἦν

Non fugit me tamen, Κρονικὰ dici τὰ παλαιά. *Casaubonus.* Κρονικὸν de antiquissimis dici, non ex Hesychii solum explicatione notum est, sed et auctorum usu comprobatum. At parum haec forma accommodata videtur Straboni, quem ab heroibus tempora antiquissima designare docuit Casaubonus. Certe heroum aetate, Erichthonio, Cecropis filio, regnante, templum, quo maxime Deli gloria exsplenduit, conditum fuisse, narrant Cedrenus in histor. comp. p. 67. Ven. et Syncellus in Chronogr. p. 122. Ven. Cf. etiam Euseb. in Chron. p. 76. et alibi, qui Erysichthonem Cecropis filium et templi conditorem vocat, et certe teste Athenaeo 9, 9. in. p. m. 392. ex emendatione Casauboni κατεῖχεν pro κατεῖδεν, tenuit ille olim Delum. Consociatis vero etiam Msstorum vocibus obstrependo reluctari non potui.

4) Moscov. ἀρξαμένης; Medic. 1. 2. 3. Ven. Vatic. Urbin. ἀρξαμένη; Guarinus etiam concinens reddit *inchoans*; edd. omnes, praeeunte Aldo, ἐξαρμένη, elegantiori utique lectione, modo labem absterseris, mutatione facta in ἐξηρμένη. At praeter solum forte Paris. ex quo nihil notatum inveni, non admittunt. Cedendum igitur putavi aliis omnibus maxime, cum primordia auctae famae adtingat. Probaverat eam etiam ingenio suo excitatus Scaliger in margine ed. Xyl.

gno fuit haec insula honore. Fabulae enim perhibent, ibi Latonam, partus doloribus solutam, in lucem edidisse Apollinem et Dianam. Nam ut Pindarus ait:

Ante

[5] [7]Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε [6] φορητὰ (φησὶν ὁ Πίνδαρος) Insulae.
[7] Κυμάτεσσί τε Δᾶλος·

U 5 Παν-

5) Hi versus Pindarici ad extremum usque in voce γένναν desiderantur in Medic. 3. et Urbin. De Vaticano nihil adnotatum habui. Ipsum vero hoc fragmentum Pindari tentarunt olim Th. Canterus Varr. lectt. 2, 22. in Gruteri thes. Crit. T. 3. p. 769. nuper Schneider. in carminum Pindaricor. fragm. p. 29. sqq. repetitis postea in ed. Pindari Heynii T. 3. p. 44. sq. et 162. et in novum ordinem, mutatis aliis, aliis insertis, redegit Hermannus p. 45. c. l.

6) Casaubonn. Medic. 1. 2. Moscov. Paris. Venet. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri οὐ φορητά; Paris. et Amstel. omisso quidem οὐ male φορηταὶ; Guarinus *intoleranda erat*, ut Xylander *intolerabilis erat*. *Tzschucke*. Libri veteres sic: φησὶ γὰρ ὁ Πίνδαρος· Ἦν γὰρ — Sed solet Strabo ita verba sua iis, quae affert, miscere. Legendum autem omnino, ut edidimus, φορητὰ inquam, non οὐ φορητά, quam negationem miror admodum ab interprete non esse sublatam, quum res ipsa et poetae sententia vel invitos nos eo adigant. Nos ergo sustulimus, praesertim qui meminissemus, sic legi apud Homeri scholiasten in Odyss. K. [Eustath. ad Homer. Odyss. 10, 3. p. m. 378. in.] ubi ita scribitur: ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δᾶλος, παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς; optime sane: et ita hic restituendum. *Casaubonus*. Particulam οὐ apud Eustathium non excidisse, sed ab eo vere non repertam fuisse, docent ea, quae praemittit: Ἀρίσταρχος πλωτὴν (ita Homerus c. l.) λέγει, τὴν φορητὴν καὶ οἷον παραφερομένην ἢ συνεχείᾳ σεισμῶν, ἢ ἄλλως ὅπωσοῦν, ὡς ποτε μὲν ἐν δεξιοῖς ὁρᾶσθαι μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν ἀριστεροῖς, ὁποῖόν τι καὶ περὶ Δῆλον ἱστόρηται. Cf. etiam idem ad Dionys. v. 525. Intrusae particulae simile exemplum adtulit; sed plura in utramque partem alibi etiam notantur.

7) Venet. Paris. κυμάτεσι; Medic. 2. Moscov. κυμάτεσσι; Eustath. c. l. κυμάτεσσι Δᾶλος; edd. κύματί τε. Casaubonus pro-

Ante erat vaga *Fluctibus Delus*

Insulae. Παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
'Ριπαῖσιν· ἀλλὰ [8] Κοῖε γένος
'Οπότ' [9] ὠδίναισι θείαις ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
[10] Δὴ

probat Eustathii lectionem, quam et exceperunt Schneiderus et Hermannus. Possit quidem ex nexu insulae nomen intelligi, si de ea antea verba fecit Pindarus. At cum hoc incertum sit, nec temere Eustathius scripsisse videatur Δᾶλος, probari utique potest. Τὲ post κυμάτεσσι retinuit Hermannus, expulit Schneiderus. Post Eustathius scribit ῥιπαῖσι. Vulgata melius habet.

8) Medic. 1. ἀλλ' ἀκαιογένης; Medic. 2. ἀλλ' ἀκεογένης; Paris. ἀλλὰ καὶ ὁ γένης; Moscov. ἀλλὰ καινογενής; Venetus videtur attulisse, quae vulgo hic leguntur in omnibus editionibus, ἀλλὰ καὶ ὁ γένος. Casauboniani libri haec verba plane excluserant. Canterus verba καὶ ὁ γένος intacta relinquit. Scaliger in marg. ed. Xyl. emendaverat, ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος; Schneiderus et Hermannus substituunt ἀλλὰ Κοίε γένος, quam elegantissimam mutationem, cuius vestigia in codicibus haud obscura latent, admittere non dubitavi, cum et facilius hoc nomen minus obvium corrumpi potuerit, quam χρόνος in γένος mutari. Itaque digna haec poeta lectio nunc prodeat. Sic apud Apollon. Rhod. 2, 710. Λητὼ Κοιογένεια; alia nota.

9) Medic. 1. Moscov. ὠδίνεσι; Medic. 2. ὠδίναισι; Paris. ὠδίνεσσι; Venet. cum edd. ὀδυναισι Quod proxime sequitur in edd. θείαις, pro eo cum augmento Moscov. (ex quo θοοῖς non recte enotavit Schneiderus) Paris. Venet. dant θύοις ἀγχιτόκοις; Medic. 1. 2. θείαις ἀγχιτόκοις, uti posuit in emendatione Canterus, Codicis forte usus subsidio. Schneiderus, qui primum nihil inserta ea voce profici putasset, post cum ipse eam in cod. Moscov. invenisset, probavit. Certe nec temere, vel casu emissa est ea

Omnigenumque ventorum Procellis; verum postquam Coei soboles *Sacris doloribus partui vicina eam adiit,*

Tum

[10] Δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ Insulae.
Πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
Ἂν δ' [11] ἐπὶ κρανααῖς [12] σχέθον

Πέ-

a vox, nec ab ipsa re aliena, etsi eam Schneiderus in riori Lexici editione praeteriit, Stephanus, nescio qua uctoritate, refert. Nolui igitur eam cum Aldo et aliis emovere, etsi praetulerim ἀγχιτόκος. Subsequitur vocem είαις in Msstis et edd. ἐπιβαλεῖν; sola Xylandri operarum egligentia ἐβαίνειν. Schneiderus sequente Hermanno de-it ἐπέβαινεν, quod nexum continet, etsi fallo et hic cod. Mosc. exemplum praetexit, qui habet ἐπιβαίνειν.

10) Sic codices; Aldus in ipso contextu exhibet δὴ τὸ, t in corrigendis ad calcem δὴ τότε leg. monet. Quod cum eglexissent Hopperus et Xylander, τὸ et τότε omiserunt. Post pro πρέμνων (edd. πρεμνῶν) Casaubonn. Moscov. Paris. ρυμνῶν; in reliquis, ut in edd. omnibus, est πρεμνῶν, pro no πρέμνων scripserunt Schneiderus et Hermannus. Tum Paris. ed. male invexit ἀπώρυσαν pro ἀπώρουσαν.

11) Moscov. ἐ κράνοις; Paris. ἐπικρανοῖς; Venet. Medic. corr. ἐπὶ κρανοῖς; reliqui cum edd. ἐπὶ κραναῆ, quod re-cepit Schneiderus, in ἐπὶ κραναῆ mutavit Hermannus; Pin-daro accommodatius, uti Κραναὰ Δᾶλος legitur Isthm. 1, 3.

12) Moscov. Venet. σχέθον; reliqui cum edd. σχεδὸν. llud iam voluerat Casaubonus, et post probarunt Schnei-derus et Hermannus. Nempe componi debent ἂν et σχέ-θον, ut existat ἀνέσχεθον. Cf. etiam Barnesius ad Home-rum T. 3. p. 113. Post Moscov. Paris. πέτραν pro πέτρᾳ, c ut πέτραν ἐπὶ κράνοις, iudice Schneidero, explicari debeat uasi πέτραν ἐπὶ καρήνοις, etsi vix sanam illam lectionem censet.

Tum quatuor rectae *luerunt*
E radicibus terrae prosi- *Et eminuerunt in aspera*
Rupe

Insulae. Πέτρα [13] ἀδαμαντοπέδιλοι
Κίονες· ἔνθα [14] τεκοῖ-
Σ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν [15] αἱ περιοικίδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες, κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρούς τε καὶ θυσίας, καὶ χορούς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι μεγάλας.

§. 3.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν δώδεκα [1] λέγονται προς

13) Recte Parif. dat ἀδαμαντοπέδιλοι, cum in aliis codd aeque atque in editionibus fcriptum reperiatur ἀδαμαντοπέδηλοι. Prius etiam (per ι) recte exhibet Plutarchus de facie in orbe lunae p. 632. (Vol. 9. opp. Lipf.) ubi haec Pindari verba ad rem fuam in alienum fenfum detorfit Quare et ita repofuerunt Schneiderus et Hermannus.

14) Mofc. τόκοις; Parif. τέκοις, ut edd. Aldi et Hopperi. Tum uterque codex fubjicit εὔδαιμον ἐπέψατο γένναν Alii vulgatam hodie lectionem recte et ad fenfum formamque Pindari apte praeferunt.

15) Ald. Hopp. ὁ περιοικίδες, quod vitium jam fuftulit Xylander, qui et paullo poft illorum χωροὺς recte convertit in χοροὺς.

1) Sic Cafaubonn. meique ad unum omnes. Primu Aldu

Rupe adamantinae
Columnae. Ibi parens
Vidit beatam fobolem.

Celebrem eam fecerunt circumpofitae infulae Cyclades, honoris caufa publice mittentes, qui facra frequentarent, tum victimas, choros virginum: e folennes ibi magnos agitantes conventus.

§. 3.

Ab initio XII numerabantur: fed accefferur plure

τροσεγένοντο δὲ καὶ πλείους. Ἀρτεμίδωρος δ' οὖν διαριθμεῖται περὶ τῆς Ἑλένης εἰπὼν, ὅτι ἀπὸ Θορίκου μέχρι Σουνίου παράκειται, [3] μακρὰ σταδίων ὅσον ἑξήκοντα τὸ μῆκος· ἀπὸ ταύτης γὰρ, φησὶν, αἱ καλέμεναι Κυκλάδες εἰσί· ὀνομάζει δὲ [5] Κέω, τὴν ἐγγυτάτω τῇ Ἑλένῃ· καὶ μετὰ ταύ- Insulae.

ldus mutavit in λέγεται, quod, etsi ferri et explicari possit, ontra codices tamen stare diutius non debet. Tum ma- ante Casaubonum edebatur προσηγένοντο.

2) Irrepsit incognita forma διαριθμεῦται in ed. Casaub. 1. x qua propagata est ad reliquas. Antea enim recte le- ebatur διαριθμεῖται, quod et praestant omnes codices. Pro λένης mox Medic. 2. Ἑλλένης, et pro Θορίκε Paris. Θου- κε.

3) Μάκρη scribitur in omnibus editionibus, forte etiam uibusdam codicibus. Nam μακρὰ notatum erat ex Medic. μάκρα ex Medic. 1. corr. Paris. et Mosc. Quodsi etiam omini Ephesio dederis formam Ionicam, quamvis usitata ialecto eius verba alias referre Noster solet, scribendum men erat μακρὴ, uti in Herodoto 2, 149. Reposui igi- ur μακρά.

4) Paris. φασὶ; Medic. 3. φασὶν, quae commistio pas- m fuit indicata. Cf. ad lib. 8. p. m. 294. n. 6. Post yl. εἰσὶν· ὀνομάζει; alii εἰσί· ὀνομάζει. Prius quidem, ni erius, certe usitatius; de quo saepe dictum est. Cf. ad b. 9. p. m. 554. n. 4.

5) Κέω omnes libri praeter Medic. 3. qui praescribit έων, quae est usitata forma. Quantum vero in his fluctuen-

lures. Artemidorus eas numerat, cum de Helena insula loquens, A Thorico, inquit, ea usque ad Sunium xta porrigitur, longitudine LX circiter stadiorum: ab hac enim, inquit, incipiunt Cyclades. Nominat deinde Ceon, vicinissimam Helenae: post hanc Cy-

Insulae. ταύτην [6] Κύθνον, καὶ Σέριφον, καὶ Μῆλον, καὶ Σίφνον, καὶ Κίμωλον, καὶ Πρεπέσινθον, καὶ [7] Ὠλίαρον, καὶ πρὸς ταύταις Πάρον, Νάξον, Σύ-ρον

cuentur codices, plurima docent exempla in Grammaticorum [illegible] propriis, et in auctoribus obvia, sic ut plerumque [illegible] videantur. Cf. Fische ad Welleri Grammat. T. 1. p. 378. sq. T. 2. p. 180. et quae supra de Μίνω notavi ad p. 477. in.

6) Moscov. Medic. 1. 2. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi [illegible] Guarinus [illegible]; reliqui cum edd. inde a Xylandro Κύθνον, uti etiam pro Κύθρον, quod invenerat emendat Pintianus ad Melam 2, 7, 11. p. m. 538. Si pro τυρὸς Κυθρίδιος apud Diogen. Laert. in vita Epicur 10, 6. l. 11. Menagius malit Κύθνιος (satis ille celebratus) etsi fluctuat inter Κύθνιος et Γύθιος ex Luciani dialog meretric. 14. ubi certe Γύθιος profert Gesnerus; at in utroque auctore Κύθνιος praefert Holsten. ad Stephan. p 177. assentiente Trillero ad Aeliani hist. animal. 16, 32 ubi Κύθνιος ante Schneiderum edebatur, de qua commutatione monuit etiam Arnaldus in animadversion. crit cap. 30. p. 169. qualis reperitur in Herodoto 8, 46. e Antonini itiner. p. 528. ubi vid. interpretes et Bochart in Chanaan 1, 14. Κύθνος hic ad situm unice valet. Proxime post pro Σέριφον Medic. 1. 2. Σέρριφον, et sic Κήμωλον ex frequenti confusione Medic. 3. pro Κίμωλον. Nota sunt omnia.

7) Moscov. Ven. Ἀλίαρον; Medic. 1. 2. Paris. Ὠλίαρο cum Aldo, Hoppero et Guarino. Edd. inde a Xylandro exhibent Ὠλέαρον. Cf. paullo post. Epitome in ed. Basil Οὐλίαρον. Omnino autem inter Ὠλέαρος et Ὠλίαρος it-pen

Cythnum, Seriphum, Melum, Siphnum, Cimolum, Prepesinthum, Oliarum item Naxum, Parum, Syrum

ρον, [8] Μύκονον, Τῆνον, Ἄνδρον, Γύαρον. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν δώδεκα νομίζω· τὴν δὲ Πρεπέσινθον, καὶ Ὠλίαρον, καὶ Γύαρον, ἧττον· ὧν τῇ Γυάρῳ προσορμισθεὶς, εγνων κώμιον ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον· [9] ἀπαίροντες δὲ ἐδεξάμεθα πρεσβευτὴν ἐνθένδε ὡς Καίσαρα προκεχειρισμένον, τῶν ἁλιέων τινά· ἦν δ᾽ ἐν Κορίνθῳ Καῖσαρ βαδίζων ἐπὶ Insulae.

pendent libri et ſcripti et editi, ut, utrum praeferri debeat, haereas, niſi utrumque promiſcuo uſu eſt dictum. Cf. ne acta agam, ad Melam 2, 7, 11. p. m. 526. Cum hic codices τὸ ι ſuſtineant, praetuli id etiam propter Stephani auctoritatem, literarum legitima ſerie ſtabilitam.

8) Medic. 3. falſo Μήκονον; edd. Aldi, Hopperi Μύκωνον. Poſt pro Ἀνδρὸν editionum Moſcov. Ἄνδρον, uti apud Scylac. p. 22. 55. Hudſ. Stephanum, alios, quod et ob ἀνδρὸς praeferendum cenſui. Ὠλίαρον, quod et hic dedi pro Ὠλέαρον, eodem modo variant iidem codices; tantum hic Medic. 1. ante correctionem in Ὠλίαρον, 3. Pariſ. Ἀλίαρον; Guarinus *Aliarum*. Haec eſt verſatilis librorum mobilitas in locis adeo deinceps poſitis.

9) Voces ἀπαίροντες δὲ effluxerant in Veneto; Medic. 3. Pariſ. dant ἀπαίροντες δ᾽ ἐδεξάμεθα, ut ſaepe alibi. Poſt Medic. 3. ἐκεῖθεν pro ἐνθένδε. Parum refert, utrum eligas, ſi vel reliquos omnes deſpexeris. Πρεσβυτὴν vitium eſt ed. Xyl.

rum, Myconum, Tenum, Andrum, Gyarum. De his reliquas ego in numero XII iſtarum pono: Prepeſinthum, Oliarum, et Gyarum non perinde. Ipſe, cum ad Gyarum appuliſſem, deprehendi vicum exiguum eſſe, a piſcatoribus habitatum. Inde cum diſcederemus, accepimus, legatum iſthinc ad Caeſarem miſſum, unum de piſcatoribus: (erat tum Corinthi

Insulae. ἐπὶ τὸν θρίαμβον τὸν [10] Ἀκτιακόν· [11] συμπλέων δὲ ἔλεγε πρὸς τοὺς πυθομένους, ὅτι πρεσβεύοι περὶ κουφισμοῦ [12] τοῦ φόρου· [13] τελοῖεν γὰρ δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ τὰς ἑκατὸν χαλεπῶς ἂν τε·

10) Medic. 1. Ἀκτιατικὸν, ut vett. edd. lib. 8. p. m. 312. n. 29. Cf. lib. 11. extr. ubi Ἀκτιακὸς constantius legitur.

11) Medic. 8. συμπλέων δὲ, quod cum aptius sit ad nexum et sexcenties sic in Strabone occurrat, recepi pro δή Confusio satis nota. Pro πυθομένους male excepto verbo Paris. dedit πειθομένους. Post idem πρεσβεύει cum edd. ante Casaubonum.

12) Medic. 1. 3. Casaubonn. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Venet. τοῦ φόρου. Aldus invexit τῶν φόρων, quod cur, reluctantibus tot libris, in hac maxime narratione retineri debeat, causa adest nulla. Eadem commutatio notata est supra lib. 8. p. m. 138. et alibi.

13) Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. τελοῖεν; edd. omnes τελεῖν, uti post itidem omnes contra τελοῖεν habent, ubi Medic. 1. 3. Moscov. Vatic. Urbin. Paris. dant τελοῦντες, Casaubonn. τελεῖν et τελοῦντες Turbavit ejusdem verbi, duplici tamen respectu positi repetitio. Prior nempe pars adtingit tributum pendendum, posterior adhuc pensum. Tum vero aptior ratio et formae inversio servata est in codicibus, qui cum praecipiant τελοῦντες, antea etiam τελοῖεν revocandum erit. In voce δραγμὰς ex ed. Xyl. receptum vitium haesit in ceteris; priores recte δραχμάς.

rinthi Caesar, ad triumphum proficiscens Actiacum.) Is ergo legatus, una navigans, percunctantibus dicebat, se missum esse petendae tributi diminutionis gratia: nam pendere ipsos CL denarios, cum aegre

ελθόντες. [14] Δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ ...ρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν· Insulae. p. 486

Ὦ [15] Λητοῖ, σὺ μένεις με σιδηρείη Φολεγάνδρῳ
Δειλή, ἢ Γύαρον παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίην.

§. 4.

14) Hinc ad αὐτίχ' ὁμοίην omnia desunt in Veneto. ... verbis ἐν τοῖς κατὰ λεπτὸν merito haesit Fabricius in ...bl. Gr. Vol. 4. p. 108. ed. Harles. Nempe cum alias ...rum distinctius indicet, carminis nomen utique vide...r latere. Quod quale sit, equidem non novi. Forte ...τοῖς καταλέκτοις. Vulgatam scripturam inlustrat Buhlius ... ed. Arati Vol. 2. p. 460. Nempe auctor vitae Arati ...ud Petavium tradit, scripsisse Aratum κατὰ λεπτὸν ἄλλα, ...od recte interpretantur: *alia quaedam minuta.* Is. Ca...ubonus porro lectt. Theocrit. cap. 4. extr. idem esse ... Aratea κατὰ λεπτὸν et Callimachi ῥήσεις λεπτάς. Neque ...men haec disputationem conficere videntur. Ceterum ...ec transpositis verbis ordinat Medic. 2. καὶ Ἄρατος τὰς ...ορίας αὐτῶν.

15) Moscov. Λητοί, adposita distinctione maxima. Vul...tum bene habet. Post pro σὺ μένεις μὲν idem adfert σὺ ... ἦμε; Paris. diverso accentu et conjuncte σὺ μένημε; Me...c. 1. συμένη et ex corr. συμένεις; Medic. 2. συμμένεις; Va... Urbin. et Veneti conlatores aut silere voluerunt, aut ...lgatam adhuc lectionem invenerunt σὺ μένεις μὲν, pro ...a Ald. Hopp. dederunt συμμένεις. Neutrum ferendum in...rpellante metro, cui ut consulerem, levi immutatione ...osui σὺ μένεις με. Post Moscov. corr. δειλῆ; Paris. δειλὴν ... Γυαρών. Tum pro παρελεύσεαι Medic. 1. corr. 2. Paris. ...m edd. Aldi, Hopperi παρελεύσεται; male.

...gre possint c. Pauperta...n eorum etiam Aratus ... innuit in minutis: *Ferrea me Pholegandros, ubi, Latona, moraris, Nunc vocat, aequalem aut Gyaron forte si subibis.*

Inſulae.

§. 4.

Τὴν μὲν οὖν Δῆλον ἔνδοξον γενομένην οὕτως ἔτι μᾶλλον ηὔξησε κατασκαφεῖσα ὑπὸ Ῥωμαίω Κόρινθος. Ἐκεῖσε γὰρ μετεχώρησαν οἱ ἔμποροι, κα τῆς ἀτελείας τοῦ ἱεροῦ [1] προκαλουμένης αὐτοὺς καὶ τῆς εὐκαιρίας τοῦ λιμένος· ἐν καλῷ γὰρ κεῖται τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰ τὴν Ἀσίαν πλέουσιν· ἥ τε πανήγυρις ἐμπορικό τι πρᾶγμά ἐστι, καὶ συνήθεις ἦσαν αὐτῇ κα Ῥωμαῖοι [2] τῶν ἄλλων μάλιστα. Καὶ ὅτε [3] συνειστή κε

1) Caſaubonn. Moſcov Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin Pariſ. *προκαλουμένης*; Venet. et edd. *προσκαλουμένης*, et ſic Gua rinus *accerſeret*. Utrumque variatur et alibi; utrumqu intelligi poteſt. Quod cum ſit, codices ſecutus ſum.

2) Medic. 2. alio ordine *μάλιστα τῶν ἄλλων*.

3) Medic. 2. *συνεστήκοι*; Medic. 1. 3. Moſcov. Pariſ. *συνειστήκει*; reliqui, opinor, cum edd. *συνεστήκει*. Cum vero nihil referat, ſi auctorum morem ſpectes, ſecutus ſum ple roſque et optimos. Cf. Heyne ad Homer. Il. 23, 105. e qui plurima exempla contulit, Fiſcher. ad Welleri Gramm Gr. P. 2. p. 454. ſq. Ceterum hanc Strabonis narrationem diligenter excuſſit et interpretatione Xylandri ad verum ſenſum revocata vindicavit d' Orville in obſervatt. miſcell. Vol. 7. p. 102. ſqq. quod nunc omnino indicaſſe ſufficiat.

§. 4.

Delum ergo ſic celebrem, auxit everſa a Romanis Corinthus. Eo enim mercatores tranſiverunt, invitante eos immunitate templi, et commoditate portus: opportune enim ſita eſt navigantibus ex Italia et Graecia in Aſiam: et ſolennis conventus habet quippiam mercatui ad fine: frequentabantque eum cum alii, tum maxime

ι ἡ Κόρινθος, Ἀθηναῖοί τε λαβόντες τὴν νῆσον, Insulae.
ὶ τῶν ἱερῶν ἅμα καὶ τῶν [4] ἐμπόρων ἐπεμε-
ῦντο ἱκανῶς· ἐπελθόντες δ' οἱ τοῦ Μιθριδάτου
ατηγοὶ, [5] καὶ ἀποστήσας τύραννος αὐτὴν διελυ-
ήναντο πάντα, καὶ παρέλαβον ἐρήμην οἱ Ῥω-
ῖοι πάλιν τὴν νῆσον, ἀναχωρήσαντος εἰς τὴν
οἰκείαν τοῦ βασιλέως· καὶ διετέλεσε μέχρι νῦν
δεῶς πράττουσα. Ἔχουσι δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι.

§. 5.

4) Sic Casaubonn. Paris. Moscov. Ven. Vatic. Urbin. edic. 1. 3. pro eo Medic. 2. ἐμπορίων; edd. omnes ἐμπο-ων Aldo duce. Secutus et hic sum codices, cum in ἱερῶν ra gravis non sit.

5) Haec verba ad αὐτὴν desunt in Medic. 3. Pro ἀπο-τας Medic. 1. 2. male dant ἀποστῆσαι, quod tamen postea te fuit emendatum. Verba sequentia sic construunt oscov. Medic. 1. 2. 3. οἱ Ῥωμαῖοι πάλιν τὴν νῆσον, quos red-re non piguit. Vulgo ἐρήμην τὴν νῆσον πάλιν οἱ Ῥωμαῖοι.

6) Medic. 1. 3. Moscov. οἰκείαν, quod hic aptius est. ii cum edd. οἰκίαν, quae frequens est commutatio, de a cf. Wesseling ad Diodor. 2, 3. et quae monui supra lib. 9. p. m. 640. n. 15. Ante τοῦ βασιλέως Medic. 2. leste praemittit πάλιν.

e Romani. Et Corintho nte, Athenienses insula titi, sacra et negotia-nes diligenter procura-runt: supervenientes tem Mithridatis duces, tyrannus eam ad defe-onem pertrahens, omnia devastaverunt: rursumque Romani insulam occupaverunt desertam, cum rex domum se recepisset: exinde in hunc usque diem inops permansit. Tenent Athenienses.

Insulae.

§. 5.

[1] Ῥήνεια δ' ἔρημον νησίδιόν ἐστιν ἐν τέτρα[σι] τῆς Δήλου σταδίοις, ὅπου τὰ μνήματα τοῖς Δη[λίοις] ἐστίν. Οὐ γὰρ ἔξεστιν ἐν αὐτῇ τῇ Δήλ[ῳ] θάπτειν, οὐδὲ καίειν νεκρόν· οὐκ ἔξεστιν δὲ οὐ[δὲ] κύνα ἐν Δήλῳ τρέφειν. Ὠνομάζετο [2] δὲ καὶ Ὀρ[τυγία] πρότερον.

§. 6

1) Medic. 3. Moscov. Ῥήνεια, uti ex corr. Medic. [3] cum antea tulisset Ῥήνει; Paris. Ῥήμαια; alii cum Guarin (*Rhenea*) et edd. Ῥήνεια, quam quidem formam, etsi tre[s] alias, Ῥήνη, Ῥηνὶς et Ῥηναία, producit, ignorasse videtu[r] Stephanus. At Ῥήνεια sua auctoritate comprobant plure[s] in quibus Thucyd. 1, 13. 3, 104. Diodor. 12, 58. Anti gon. in histor. mirab. c. 11. Pausan. 4. extr. Aelian hist. anim. 5, 8. aliique, quos indicavit Wesseling. a Herodot. 6, 97. et Diodor. c. l. Wasse ad Thucyd. c. l Holsten. ad Stephan. p. 272. qui etiam de scripturae va rietate disserit. Pro eo Ῥηνία Plutarch. in Nicia c. 3 cum discrepantia tamen codicum; Ῥύνεια legitur in Con stantin. Porphyrog. de them. 1, 17. pro Ῥήνεια. Cf. etiam d' Orville in observ. miscell. V. 7. p. 109. Rarior uti que forma est Ῥηναία, neque tamen abigenda, etsi pro e Ῥήνεια substituit in Stephano Holsten. c. l. Illam enim sustinent Herodot. 6, 97. Theocrit. 17, 70. adprobant etiam scholiaste, et Hyperides apud Harpocrationem h. v Utra eligenda sit, prout vel tritam viam, vel tramiten sequaris, adparet. Cf. de scriptura quae dedi ad Melan 2, 7, 11.

2) Καὶ abest in Medic. 3.

§. 5.

Rheneia insula est exigua et deserta, intra quartum a Delo stadium, ubi monimenta sunt Deliorum. Nam mortuum in Delo sepelire non est fas, neque cremare: canem quoque in Delo esse non licet. Olim dicta fuit Ortygia.

§. 6.

§. 6. Insulae.

Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ ύο, ἥ τε Ἰȣλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν ἱ λοιπαί· ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ ὲ [1] Κορησσία εἰς τὴν Ἰȣλίδα. Ἐκ δὲ τῆς Ἰȣλίδος

X 3 [2] ὅ,

1) Sic Medic. 1. Mofcov. Parif. exhibent; Medic. 2. nte correctionem Κορηαγία, poft Κορησσία; Vatic. Urbin. ıfra certe Κορησία; Ven. infra tamen etiam Κορησσία; iuarinus *Coreſſa*; Medic. 3. videtur obtuliſſe Κορισσία, uod tenent editiones omnes, tantum infra p. 487. in. bi quartum recurrit, Xylander dedit Κορησσίαν. *Tzſchuke.* Καρησσὸς lego cum Ptolemaeo [3, 15.] aut ſaltem ορησσία *Xylander* Plinium ſi ſequitur [4, 20. f. 12.] genuam Κορησσὸς vel Κορησσία. Ptolemaeus Καρησσός. *aſaubonus* Κόρισσος habet etiam Stephanus h. v. Sed ıia ſub eodem nomine et Epheſi urbem et Ceae oppiım complectitur, ut literarum ſeries et etymologiae :tio, (κόρη σὸς), quam ipſe Stephanus adfert, ſcribendum ɔcent, quod recte jam monuit Holſten. ad Stephan. p. 8. ita etiam ob commune nomen in hac urbe, quam adıngit ſub eadem forma, valet, quod Epheſiam per η ferunt auctores, ut Herodot. 5, 100. Xenophon in hiſt. r. 1, 2, 7. Diodor. 14, 99. et ex adfini fano Ariſtid. ı orat. ſacra T. 2. p. 309. ed. Iebb. Κρεσσός. Ita vero oiter lib. 14, p. 634. in. ubi vulgo Κρισσὸν legitur, coces etiam dant Κρησσόν. Cf. lib. 14. p. 640. Ex quiıs utique probanda eſt ſcriptura per η, minus propter imiam a codicibus diſcrepantiam urbiumque formas di:rſas terminatio, quae ſic infra etiam redit.

§. 6.

Ceos urbes habuit olim ıatuor: nunc duae reſtant, Iulis et Carthaea, in quas reliquae ſunt translatae: Poeeeſſa in Carthe-am, Coreſſia in Iulidem.

Iulis

Insulae. [2] ὅ, τε Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατο ὁ ἰατρὸς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου φιλοσόφω Ἀρίστων, ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. Πο ρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ τεθῆναί ποτε νόμος, οὗ μέμνη ται καὶ Μένανδρος·

Καλὸν τὸ [3] Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανία·

2) Deeſt ὅ, τε in Medic. 3. et pro eo in Moſcov. et P riſ. exiit ὅτι; minus bene. Tum τεθεῖναι Medic. 2. editiones priores, Aldus etiam in corrigendis ad calcer

3) Moſcov. κίει, ſine ſenſu; Medic. 1. 2. 3. Κήω uti legunt Pighius et Vorſtius ad Valer. Max. 2, 8. Edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Κίων, ut codex Lugdun. Aeliani V. H. 3, 21. In aliis libris recte hic ſcribitu Κείων, etſi alias Κήων ferri poſſit. Nempe formae hae o jiciuntur: Κεῖος, Κέϊος, Κήϊος, Κῷος. Κείων etiam ſcribit A lian. c. l. ut Stephanus ſ. v. Ἰουλὶς, qui hunc morem cor memorant. Poſterior totum hunc Strabonis locum n tantum ante oculos habuit, ſed et hos ipſos verſ adpoſuit. Tuentur etiam gentilium formae, ipſo nomine ductae. Ceterum ipſos verſus, quales h et in Stephano leguntur, probat Phileleutherus Lipſien (Bentlejus) in emendatt. in Menandri reliquias p. 99. cu Clericus in Menandri fragmentis p. 26. aptiori forſit metri, quantum equidem intelligo, concinnitate dediſſe οὐ δυνάμενός τις ζῆν καλῶς —

Iulis patria fuit Simonidis poëtae Lyrici, et Bacchylidis, qui fuit eius conſobrinus: praeterea Eraſiſtratus medicus, et de Peripateticis philoſophis Ariſto, Bionis Boryſthenitae imitator, ibi ſunt na Apud hos videtur lex ſ iſſe poſita, cuius Mena der meminit etiam:

Bellum hoc Cianorum i ſtitutum eſt, Phania

Q

Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς. Insulae.

Προσέταττε γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας [4] κωνειάζεσθαι, τοῦ [5] διαρ-

X 4

4) Venet. Vatic. Urbin. Mosc. Paris. Medic. 3. κωνεάζεσθαι; Medic. 1. 2. et edd. κονεάζεσθαι; Guarinus *aconito vitam finire*; Planudes in excerptis hic notatus κτείνεσθαι, ex glossa, in qua tamen forte subplendum sit κωνείῳ. In Stephano, ubi eadem ex Strabone repetuntur, ante Berkelium legebatur ἀγωνίζεσθαι, pro quo Pighius ad Valer. Max. c. l. emendabat ἀκωνίζεσθαι, i. e. aconito vitam finire, forma insolentiori, cui ita succurrit Kuhnius ad Aelian. V. H. 3, 37. ut scribat ἀκονίζεσθαι, et derivet ab ἀκόνιον pro ἀκόνιτον, suffragante Clerico ad Menandri fragm. p. 260. non minus insolenter, etsi ab Ἀκόναι (v. ad Stephan. h. v.) nomen petunt. Salmasius ad Solin. c. 7. f. 13. p. m. 102. emendabat κωνειάζεσθαι, quod postea in textum recepit Berkelius. *Tzschucke*. Κονεάζεσθαι [sic olim] non intelligo. Interpres libere cicutam conjecit. *Xylander*. Facile fuerit ex Heraclide [s. v. Κείων] et Aeliano [c. l.] locum emendare; quia enim illi sorbitione cicutae solitos tolli Cios senes, auctores sunt, apparet, legendum esse κωνειάζεσθαι. Stephanus vero, qui locum hunc in suos Commentarios retulit, sic habet: προσέταττε γὰρ τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἀγωνίζεσθαι, quem ego nequeo satis mirari. Videtur enim legisse apud Strabonem κονίεσθαι, vel κονίζεσθαι, quae vox ἀγωνίζεσθαι significat, παρὰ τὸ κόνον ἐγείρεσθαι, unde Horatius vim vocis Graecae exprimens more suo lib. 1. od. 1. ***Sunt quos curriculo pulverem Olympicum Collegisse juvat.*** ***Casaubonus.*** Cum κώνειον hic commemoret Heraclides, Aelianus πίνειν, valet unice vox κωνειάζεσθαι, quam etiam notavit Suidas T. 2. p.

Qui non potest vivere bene, non male moritur.

Mandato enim, ut apparet, legis, qui LX annos excessissent, cicuta necabantur, ut reliquis victus suffice-

Insulae. [5] διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν· [6] καὶ πολιορκουμένους δέ ποτε ὑπ' Ἀθηναίων, ψηφίσασθαί φασι τοὺς πρεσβυτάτους ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὁρισθέντος πλήθους ἐτῶν· τοὺς δὲ παύσασθαι πολιορκοῦντας. Κεῖται δ' ἐν ὄρει τῆς θαλάττης διέχουσα ἡ πόλις ὅσον πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους· ἐπίνειον δ' ἐστὶν αὐτῆς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ [7] ἵδρυτο ἡ [8] Κορησσία, κα-

2. p. 364. et teste Holstenio p. 147. tuentur Mss. in Stephano. Plura dabunt Mercurialis Varr. lectt. 3, 4. Berkel. ad Stephan. p. 411. et Triller observ. 4, 28. p. 489.

5) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Vatican. et edd. ante Casaubonum praeponunt καὶ, quod, nisi tacite innuantur aliae causae, veluti vitae inutilitas, (Aelian. c. l.), commode abesse potest; quare et expulit Casaubonus. Alia hinc refert Planudes: ὅπερ τοῦ διαρκεῖν quae vulgatam non movent. Similis mutatio supra p. 478. in. notata est.

6) Deest καὶ in Medic. 3. Tum Medic. 2. correctus πλῆθος: idem et 1. ὁρισθέντας. Utrumque male.

7) Sic Venet. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Guarinus etiam *sita fuerat.* Editiones, praeeunte Aldo, ἐστὶν ἱδρυμένη, qui forte propter sequentia ita emiserat. At cum nec haec repugnent, tum Strabo respicit ea, quae supra de loci mutatione narraverat.

8) Moscov. Κορυσσία; Ven. Medic. 1. 2. Paris. edd. Aldi, Hopperi Κορησσία; Medic. 3. Vatic. Urbin. Κορησία; ed.

ficeret. Obsidione etiam aliquando pressos ab Atheniensibus decretum edidisse aiunt, quo maximos natu de civibus iuberent interfici, certo annorum numero definito: eam ob rem Athenienses obsidionem solvisse. Sita est urbs in monte a mari stadiis XXV: navale eius est locus, in quo iacet Coressus, domi-

κατοικίαν οὐδὲ κώμης ἔχουσα. Ἔςι δὲ καὶ πρὸς τῇ Κορησσίᾳ [9] Σμινθίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ πρὸς τῇ Ποιηέσσῃ· μεταξὺ δὲ τοῦ ἱεροῦ, καὶ τῶν τῆς Ποιηέσσης [10] ἐρειπίων, τὸ τῆς Νεδουσίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν Insulae. p. 487.

X 5

ed. Xyl. cum reliquis Κορισσία. Paullo post, ut haec simul complectar oscitantium librariorum documenta, Medic. 1. 2. Ven. Paris. per η et duplex σσ; alii, ut antea est notatum; sed inconstanter Moscov. Κορισσία et tandem Κορησσίαν. Sic edd. Aldi, Hopp. Κορυσσία et in ultimo loco, sequente demum Xylandro, Κορησσίαν; Casaubonn. et Amstelod. ut supra.

9) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Σμινθέου; *Sminthei* etiam Guarinus; alii cum editionibus Σμινθίου, quae quidem, praeter Σμινθεὺς in casu recto, est usitata forma, de qua, additis nominis caussis, differunt Eustath. ad Homer. Il. 1, 39. p. m. 26. Tzetzes ad Lycophron. v. 1302. Servius ad Virgil. Aen. 3, 108. Sic et passim in ipsis auctoribus legitur, veluti Ammiano 22, 8. (ubi cf. Lindebrog.) Macrobio Saturnal. 1, 17. — vetustiores enim, praesertim poetae, *Smintheus* praeferunt. Nisi codices Σμινθέου scripserunt pro Σμινθέως, notanda est utique haec forma paullo in veteribus rarior, quam tamen etiam novit Stephanus s. v. Σμίνθη. An Σμιθεος in numis (cf. Rasche in Lex. num. T. 4. P. 2. p. 1182.) huc valeat, minime statuam, cum positum videatur pro Σμιθεως, et hoc pro Σμινθεως. Equidem propter ipsum Strabonem codices illos repraesentare dubitavi. Ante Ποιηέσσῃ non incommode in Medic. 3. Moscov. Paris. abest τῇ. Paris. praeterea exhibet Ποιήεσσι, subpleta posteriori parte in spatio vacuo.

10) Paris. Medic. 1. 3. edd. Aldi, Hopp. ἐριπίων; alii per ει efferunt, quos propter alia loca secutus sum, etsi per ι aperte producitur ab Hesychio T. 1. p. 1432. nec repugnante etymologia.

domicilium vix pago alicui comparandum. Est iuxta Coressum etiam Apollinis Sminthii templum et ad Poeeessam. Inter templum et rudera Poeeessae, Nedusiae

Insulae. ἱερὸν, ἱδρυσαμένου Νέστορος "κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον." Ἔστι δὲ καὶ "Ἕλιξος ποταμὸς περὶ τὴν Κορησσίαν.

§. 7.

Μετὰ δὲ ταύτην Νάξος, καὶ "Ἄνδρος ἀξιόλογοι, καὶ Πάρος. Ἐντεῦθεν ἦν Ἀρχίλοχος ὁ ποιητής. Ὑπὸ δὲ Παρίων ἐκτίσθη ¹ Θάσος καὶ Πάριον ἐν τῇ Προποντίδι πόλις. Ἐν ταύτῃ μὲν οὖν ² λέγε-

11) Medic. 2. μετὰ in explicatione, cum κατὰ faepe, etiam in Noftro, tempus defignet; Mofcov. καὶ κατὰ, molefto augmento, quod natum forte eft ex alterutrius repetitione vel ex contractis literis, vel integris fcripti. Nempe κ.ὶ p.o κ.τὰ paffim reperitur, uti fupra p. m. 153. n. 11 ubi in textu κατὰ reponi debet. Tum Τροίας pro Τρ..ίας, ut alibi, cum Xylandro dedi. Deinde Ἕλιξος cum 1; initu afpero exhibet cum edd. ad Cafaubon. 1. Nam Cafaub. 2. nudam dimifit vocem, lenem adpofuit Amftel. Guarinus etiam fcribit *Helixum*. Utrum fit praeferendum, aliunde non liquet. Sequendi igitur funt plerique codices. De fcriptura vocis Κορησσίαν fupra dictum eft.

1) Medic. 3. Θάσσος, quod praeferunt etiam codices quidam in Mela 2, 7, 8. Stephanus et Plinius 4, 23, f. 12. Plerique tamen fimplex σ praeeunt, quam fcripturam probant cum numis poetae, correpta penultima. Cf. notata ad Melam p. 505. c. l.

2) Mofcov. Medic. 1. 3. mutato vulgari ordine ὁ βωμὸς λέγεται. Articulo omiffo ante πλευρὰς; hunc locum retu-

dufiae Minervae fanum eft, dedicatum a Neftore e Troia revertente. Eft et Elixus fluv. apud Coreffiam.

§. 7.

Poft Ceon (five malis Ciam) Naxus eft, et Andros, memoratu dignae, atque Paros. Inde fuit Archilochus poëta. Parii Thafum condiderunt, et Parium urbem in Propontide. Ibi

ται ὁ βωμὸς θέας ἄξιος, σαδιαίας ἔχων τὰς πλευράς· ἐν δὲ τῇ Πάρῳ ἡ Παρία λίθος λεγομένη, ἀρίςη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν. Insulae.

§. 8.

Σύρος δ' ἐςὶ μηκύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν,

retulit Eustathius ad Homer. Il. 2, 828. p. m. 269. At constanter eum tuentur omnes codices, adjuvante etiam Strabonis more, de quo supra p. 450. aliqua notavi. Post ante μαρμαρογλυφίαν dubio judicio Moscov. omisit etiam τήν.

1) Hiulcus nexus, quod forte movit Taylorum ad marmor Sandvicense p. 62. ut emendatum vellet ἐςὶ μηκύνουσα. Libri in vulgata persistunt, nec hiatum explent. Aperte enim sibi repugnat Strabo, dum quod hic produci τὸ υ adfirmat, deinceps ex Homeri loco corripi declarat, etsi hinc ita locum repetit Eustathius ad Homer. Odyss. 15, 492. p. m. 583. et ad Dionys. v. 525. Ita vero, Homeri exemplum secuti, corripiunt etiam alii poetae, nisi quorum codices pro *Scyrus* substituunt *Syros*, de quo vid. quae disserui ad Melam 2, 7, 11. p. 540. sq. Inveteratum tamen illud vitium esse, docent verborum illorum testes memorati; quod forte tolli possit, si legeris Σύρος δ' ἐςὶν οἱ μηκύνουσι. Quod enim de Marées über die Kultur der Griechen zur Zeit Homers (1797.) in Homero emendat Ψυρίη, ferri ex disputationis nexu nequit. Pro Σῦρος autem, ut antea legebatur, scripsi Σύρος, et sic notatur apud Diogen. Laert. 1, 119. ubi tamen etiam producitur.

Ibi fertur ara spectabilis esse, cuius latera stadii longitudinem impleant. In Paro autem lapis Parius est statuariis apprime idoneus.

§. 8.

Sequitur Syrus, priore syllaba producta: patria Phe-

Insulae. βην, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ [2] Βάβυος ἦν. Νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου. Ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητὴς Συρίην καλῶν·

Νῆσός τις Συρίη [3] κικλήσκεται —
Ὀρτυγίης καθύπερθε. —

§. 9.

2) Βάβιον fine ulla diffenfione fiftunt libri omnes, tantum operarum, opinor, errore Guarinus fcripfit *Rabius.* *Tzfchucke.* Euftathius ad Odyff. ο. v. 402. [p. m. 585.] ad haec verba νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται legebat fuo tempore Φερεκύδης ὁ Βαβυλώνιος. Sed perinde, et hic etiam apud Strabonem male. Legendum eft enim ὁ Βάδυος ex Diogene Laertio in Pherecyde. [I. 116.] Suidas tamen [f. v. Φερεκύδης] Strabonem fequitur, et Euftathii Βαβυλώνιος ad Βάδυος magis accedit. *Palmerius in exercitt. in auctores Gr. p.* 330. Hartung p. 707. Tom. 2. in Gruteri Face Crit. cum Euftathii locum repetiiffet, alteram lectionem pro depravata habendam effe pronuntiat. Si Βαβυλώνιος Euftathii vere hinc enatum eft, cum Βάδυος feratur in Diogene Laertio, magisque Βαδυς quam Βάδ ς in generis notatione valeat, propter pronum τῦ β ad δ lapium, facile probetur opinio Voffii de hiitoricis Gr. 4, 4. emendantis hic et in Suida Βάβυς. Cf. Sturz. ad Pherecydis fragm. p. 3. Menagius ad Diogenem Laert. c. l. etfi de Euftathio falfa adfert, et Brucker. in hift. Philof. Tom. 1. p. 982. Equidem facta aliorum auctorum comparatione fcribendum judicavi Βάβυος.

3) Poft κικλήσκεται defunt verba εἴπυ ἀκύεις, quae vulgo legebantur, in Mofcov. Medic. 1. 2. 3. Parif. (qui et κεκλή-

Pherecydis, Babyis F. Aetate pofterior illo eft Pherecydes Athenienfis. Videtur fub Syriae nomine mentionem facere Homerus, his quidem verbis:

Infula quam Syriam dicunt —
Ortygiam fupra —

§. 9.

§. 9. Insulae.

¹Μύκονος δ' ἐστὶν, ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ²ὑστάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας·

κλήσκεται edidit) nec agnofcunt Guarinus et Aldus; reliqui cum aliis edd. recepiffe videntur ex ipfo Homero Odyff. 15, 402. Cum nihil ad quaeftionem valeant, recte, optimorum codicum exemplo, abfunt.

1) In hac fcriptura confentiunt omnes codices; ex editionibus tamen Ald. et Hopp. per ω efferunt. Sed et omnino variatur in hac litera, et per ο fcribunt Herodot. 6, 118. Thucyd. 3, 129. aliique plures, quos memorat Waffius ad Thucyd. c. l. Cf. quae notavi ad Melam 2, 7, 11. Pauci per ω, in quibus Zenobius centur. 5. prov. 17. Ptolem. 3, 15. et hinc Μυκώνιος Zenobius 5, 21. et vulgo Athenaeus 1, 17. f. 14. ubi ο repofuit Schweighaeuferus. Et fic inter utramque literam fluctuantur libri apud Euftath. ad Dionyf. v. 525. Hinc adparet, quam vere adfirmet Holften. ad Stephan. p. 213. Strabonem et Euftathium fcribere per ο, reliquos fere per ω, etfi priorem fcripturam recte quidem probat ex Lucilii hemiftichio apud Donatum ad Terentii Hecyr. 3, 4, 26. cui fuffragantur alia poetarum loca, veluti Statii Achilleid. 1, 205. et in primis numi.

2) In hoc vocabulo confentiunt codices mei omnes cum editionibus; Guarinus etiam idem interpretatione reddidit; (*gigantum noviffimos*) tantum Cafauboniani quidam libri dederant τοὺς ὑγιεινοτάτους. *Tzfchucke.* In quibusdam veteribus codicibus legebatur τοὺς ὑγιεινοτάτους, quam lectionem Stephanus quoque [f. v. Μύκονος –] in fuis codicibus habuit. *Cafaubonus.* Habuit etiam Euftathius, qui ad Dionyf. v. 525. eandem vocem tacite hinc refert. Varie igitur de hac diverfitate difputatum eft a viris doctis. Petavius ad Themiftii orat. 1. p. 522. reponendum cenfebat δει-

§. 9. Myconus eft, fub qua fabulantur iacere ultimos Centaurorum ab Hercule in-

Insulae. τας· ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον· ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν [3] ἐπιγραφὴν ἀγόντων τὰ [4] διηρτημένα τῇ φύσει. Καὶ τοὺς φαλακρὲς [5] δὲ

δεινοτάτες; ὑγιεινοτάτες probant Pierius ad Virgil. Aen. 3, 76. Holiten. et Berkelius ad Stephan. ille p. 213. hic p. 570. ſic ut *robuſtiſſimos*, *validiſſimos* ſignificet. Quod etſi per conſecutionem deduci inde poſſit, remotius tamen a proprietate narrationis abeſſe videtur, nec a plerisque aliis Msstis confirmatur. Immo ἐςάτες etiam ex fabularis hiſtoriae indiciis probandum videtur. Nempe gigantes partim in Pallene, nativa ſede, debellati ſunt et domiti, partim inde in alia loca diſperſi aufugerunt, et hinc omnes telis Herculis, qui Iovem in illo bello adjuvabat, transfixi perierunt. Cf. in primis Apollodorus 1, 6, 1. et 2. quippe ex quo diſcitur, confugiſſe etiam aliquos in has inſulas, ex quibus diſerte Con nominat.

3) Caſaubonn. ἐπιγραφὴν et ὑπογραφήν; prius ex meis ferunt etiam Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Venet. Medic. 1. 3. idemque expreſſit Guarinus; (*titulum deſcriptionemque*) poſterius in nullo meorum eſt repertum. Medic. 2. habet γραφὴν, quod inde ab Aldo propagarunt editiones. Ita etiam refert Stephanus c. l. Cum tot codices pugnent pro ἐπιγραφὴν, id repoſui, quod et verbo adjecto videtur magis eſſe accommodatum; etſi alias paſſim etiam γραφὴ eodem ſenſu dicitur, ut apud Polyb. 3, 33, 18. Ante τὰ Moſcov. Pariſ. ponunt καὶ, quod ſic valeat *adeo, etiam*.

4) Moſcov. adſperſo vitio διηρτυμένα, de qua commutatione cf. Schwebel. ad Onoſandr. c. 32. p. 99. reliqui omnes cum editionibus διηρτημένα. Stephanus tamen c. l. ex Strabone refert διῃρημένα, quod cum Caſaubono probant Holſten. et Berkelius ad Stephan. c. l. Neque tamen contra

interfectos: unde adagium eſt: omnia ſub unum Myconum: de his, qui ſub unam deſcriptionem cogunt ea, quae natura ſeiunxit. Calvos etiam Myconios

[5] δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. Insulae.

§. 10.

Σέριφος δ' ἐστὶν, ἐν ᾗ τὰ περὶ τὸν Δίκτυν μεμύθευται, τὸν ἀνελκύσαντα τὴν λάρνακα τοῖς δικτύοις, τὴν περιέχουσαν τὸν Περσέα, καὶ τὴν μητέρα Δανάην, καταπεποντωμένους ὑπ' Ἀκρισίου τοῦ πατρὸς τῆς Δανάης· τραφῆναί τε γὰρ ἐνταῦθα τὸν Περσέα

tra codices omnes opus eſt emendatione, cum eodem ſenſu dicatur διαρτάω, quod Grammatici explicant μερίζειν, (Etymol. M. ſ. v. Ἄρταμος) διαίρειν, (Suidas T. I. p. 565.) διαστέλλειν. (Heſychius T. I. p. 965.) Cf. interpretes ad Heſych. c. l. Altera igitur lectio ad gloſſas ablegenda videtur.

5) Caſaubonn. λέγουσί τινες. Ex meis ita a recepta lectione diſcrepat Pariſ. ut ante δὲ inſerat καί. Ante τῇ νήσῳ ex Moſcov. poſſit utique addi ἐν, quamquam neceſſe non eſt.

1) Medic. 1. corr. 2. Δίκτην. Vulgata ſcriptura ſatis aliunde ſtat roborata. V. Apollodor. 2, 4, 3. — Poſt Vatic. Urbin. Medic. 3. καταπεποντωμένην. Praeſtat vulgata. Ante Δανάης Moſcov. Pariſ. Medic. 3. immittunt τῆς, quod, etſi parum firma in his valet ratio, imitatus tamen ſum, ex Strabonis etiam frequentiori uſu. Contra poſt ante Περσέα omittunt τὸν edd. ante Caſaubonum, quae in priori loco addebant. Pro Γοργόνος Medic. 1. Γοργόνης, uti proxime poſt etiam Moſcov. Pariſ. Venet.

conios quidam vocant, ideo quod iſtud vitium ea in inſula eſt nimis quam frequens.

§. 10.

Seriphos eſt, in qua, ſi fabulis credendum eſſet, Dictys retibus extraxit ciſtam, cui incluſus fuit Perſeus, materque eius Danaë: cum Acriſius pater eos in altum mare abieciſſet. Ibi enim aiunt enu-

Insulae. σίας φασὶ, καὶ κομίσαντα τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, δείξαντα τοῖς Σεριφίοις ἀπολιθῶσαι πάντας· τοῦτο δὲ [2] πρᾶξαι τιμωροῦντα τῇ μητρὶ, ὅτι αὐτὴν Πολυδέκτης ὁ βασιλεὺς ἄκουσαν ἀγαγέσθαι προείλετο πρὸς γάμον, συμπραττόντων ἐκείνων. Οὕτω δ' ἐςὶ πετρώδης ἡ νῆσος, ὥστε ὑπὸ τῆς Γοργόνος τοῦτο παθεῖν αὐτήν φασιν οἱ κωμῳδοῦντες.

§. 11.

Τῆνος δὲ [1] πόλιν μὲν οὐ μεγάλην ἔχει· τὸ δ' ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος μέγα ἐν ἄλσει, τῆς πόλεως ἔξω,

2) Dedi cum Mosc. πρᾶξαι pro πράξαι. Sic ἆρξαι et ἄρξαι variantur lib. 13. p. 582. Post Paris. Medic. 1. 2. ἄγεσθαι pro ἀγαγέσθαι; Moscov. inverso ordine προείλετο ἀγαγέσθαι. (edd. male ἀγάγεσθαι.) In sequ. omisi αὐτῷ post συμπραττόντων, quia deesse in optimis libris, Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. adnotatum vidi. Tum in Medic. 3. desideratur αὐτήν.

1) Μὲν non exstat in Medic. 1. 2. et edd. ante Casaubonum. Aptius adest. Tum Medic. 2. habet μεγάλην οὐκ ἔχει.

enutritum fuisse Perseum, et allato Gorgonis capite, ac Seriphiis, ut viderent, obiecto, universos in lapideam naturam convertisse: atque hoc eum egisse, ut matrem ulcisceretur, quam rex Polydectes invitam uxorem ducere voluerat, adiutantibus Seriphiis. Usque adeo autem saxosa est insula, ut comice ludentes ei dicant hoc a Gorgone accidisse.

§. 11.

Tenus urbem habet non magnam; sed extra urbem in luco est fanum Neptuni, dignum quod spe-

ἔξω, θέας ἄξιον· ἐν ᾧ καὶ ἑστιατόρια πεποίηται μεγάλα, σημεῖον τοῦ συνέρχεσθαι πλῆθος ἱκανὸν τῶν συνθυόντων αὐτοῖς ἀστυγειτόνων τὰ Ποσειδώνια. Infulae.

§. 12.

Ἔστι δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποράδων, ὅθεν ἦν Σιμωνίδης, ὁ τῶν ἰάμβων ποιητὴς, καὶ Λέβινθος, καὶ Λερία.

Καὶ

ἔχει. Porro ἑστιατώρια per ο fcribitur in Mofcov. et Parif. in ceteris per ω, quod et praetulerunt editiones. Scripturam vocis hujus et cognatae ἑστιατορία ita conftituunt Grammatici, ut praeferendum videatur ο. quod oftendunt Hefych. T. 1. p. 1469. ubi Külterus malebat etiam per ω, Suidas T. 1. p. 873. ubi etiam ἑστιατορεῖον legitur. Sed et ἑστιατόριον legitur in auctoribus, veluti Plutarcho in 7 Sapient. conv. haud procul ab initio, Dionyf. Halic. 2, 23. neque aliter ἑστιατορία. Cf. Alberti ad Hefych. c. l. Quod Sylburg. ad Dionyf. c. l. mavult ἑστιατήριον, ita certe effertur ab Hefychio f. v. ἡβητήρια, quod ipfum vocabulum eo valet, ut κοιμητήριον, quippe ex cognato fonte ea funt orta. Sed de noftra forma, fatis illa aliorum teftimoniis firmatur, et per ο efferenda certe eft, cum et ἑστιάτορες fcribatur, uti apud Demofth. contra Leptin. p. 463. Lipf. — Pro πεποίηται Medic. 2. πεποίηνται, quod etfi non fine exemplo dicatur, non tamen vulgatam aliorum formam extrudit. Idem poft Ποσ .... et ex correctione Ποσειδώνεια. Verba καὶ Λερία defunt in Parif.

fpectetur: in quo et coenacula magnifica funt aedificata: magnum argumentum, permultos ad illud facrificium communicandum confluere de propinquis, ut una Neptunia celebrent.

§. 12.

Eft et Amorgus una de Sporadibus, patria Simonidis, jamborum fcriptoris, et Lebinthus, et Leria.

Hoc

Insulae.

Καὶ τόδε [1] Φωκυλίδεω. Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ.
Πάντες, πλὴν [2] Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

[3] Διε-

1) Mofcov. Medic. 1. 2. 3. Parif. et edd. Aldi, Hopperi Φακυλίδου. Quod dedit Xylander, fequentibus aliis, Φωκυλίδεω (etfi pravo accentu Φακυλιδέω) habuiffe etiam reliqui codices videntur, nec improbandi. Ante πάντες male Medic. 1. infercit ἀλλά. Ipfi verfus ante Cafaubonum varie turbati adparebant.

2) Medic. 1. 2. Πατροκλέης; Parif. compendii figno poft adpofito, exhibet; edd. ante Xylandrum Πατροκλέους et deinceps Πατροκλέης; Xylander Πατροκλῆς. Receptam lectionem ftatuit Cafaubonus eamque ferunt etiam cum Guarino reliqui libri. *Tzfchucke.* Lege: πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Sic libri manu exarati; fic Euftathius [ad Dionyf. v. 530.]. Sic in Anthologia lib. 2. cap. 43. epigr. 8. Porro hos verfus Phocylidis, leviter immutatos, fic extulit Demodocus Lerius, [v. Anthol. Gr. T. 2. p. 56. ed. Iac.] homo facetus, cujus etiam meminit philofophus Nicomach. 7, 8. Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί. Οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ· Πάντες πλὴν Προκλέους, καὶ Προκλέης Χῖος. *Cafaubonus.* Confirmat haec imitatio Cafauboni emendationem, fi novo egeret fulcro. Ita etiam epigramma exhibet Iacobs in Anthol. Gr. T. 1. p. 54. Hinc vero non admitti poteft δὲ ante Λέριοι, quod obtrudunt Mofcov. et Medic. 3. ut ἀλλὰ Medic. 1. ante πάντες. Eft nempe fententia difticho conclufa, cui nomen fuum ita praeponere folebat Phocylides, ut notat diferte Dio Chryfoftom. orat. 36. p. 79. ed. Reifk. et docent plura epigrammata in Anthologia. Ceterum de emendatione prioris lectionis in edi-

Hoc quoque Phocylidis: Lerius malus omnis et unus,

Excepto Patrocle: fed Patrocles Lerius 'ft.

Lerii

[3] Διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε ἄνθρωποι. Insulae. P. 488.

§. 13.

Πλησίον δ' ἐστὶ καὶ ἡ Πάτμος καὶ [1] Κορασσίαι, πρὸς δύσιν κείμεναι τῇ Ἰκαρίᾳ· αὕτη δὲ Σάμῳ. Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι· τοιαύτη δ' οὖσα, ἔνδοξος ὅμως ἐστὶ, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἰκάριον καλεῖται τὸ προκείμενον πέλαγος· ἐν ᾧ καὶ [2] Σάμος

editionibus olim etiam recte monuerat Erasmus adagior. 2, 4, 48. Sed minus recte Stephanus in animadversionibus ad id proverbium praecipit Πάτροκλος. Prior confusio solemnis fere est in Nostro.

3) Medic. 1. Paris. διαβέβληντο; male. Pro ἐνθένδε Medic. 2. corr. ἐνθάδε.

1) Medic. 3. hic et post, ubi accedunt Medic. 1. 2. hic ante correctionem Κορασσίαι, uti exstat in Plinio 4, 23. s. 12. Τὴν Ἰκαρίαν et antea κακωήθεις maculae sunt edd. Aldi et Hopp.

2) Vetus lectio, ἐν ᾧ καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος; et ita vetus interpres legit. *Casaubonus.* Ex meis Mss. etiam Moscov. Medic. 1. 3. Paris. Vatic. Urbin. καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος καὶ, sensu quidem aperto, minus tamen commodo, et praeter rem onerate, quia de Icaria satis id confirmavit praecedentibus.

Lerii enim ob malitiam male audiebant.

§. 13.

Prope est Patmos, et Corassiae, ab Icaria versus occasum sitae: ut et Icaria respectu Sami. Ipsa quidem Icaria deserta est: pascua habet, quibus Samii utuntur. Nihilominus tamen est celebris, et ab ea nomen habet mare ante ipsam situm; in quo ia-

Insulae. μος αὐτὴ καὶ Κῶς ἐστι, καὶ αἱ ἄρτι λεχθεῖσαι Κορασσίαι, καὶ Πάτμος, καὶ [3] Λέρος.... ἔνδοξον δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος, ὁ Κερκετεύς· μᾶλλον [4] τῆς Ἀμπέλου· αὕτη δ' ὑπέρκειται τῆς Σαμίων πόλεως. Συνάπτει δὲ τῷ Ἰκαρίῳ τὸ Καρπάθιον πέλαγος.

3) Ed. Aldi Λεῦρος. Recte cum aliis edd. codices, qui et verba ἔνδοξον δὲ, ut edd. ante Caſaubonum, deinceps ſubnectunt. Caſaubonus enim lacunae ſignum adpoſuit. Guarinus, (*Lerus celeber*) ut codices, proxime connectit. *Tzſchucke.* Locus in Graeco eſt lacer. Sed *Ampelum*, Sami promontorium, etiam apud Stephanum reperies. *Cercetium* apud Plin. 5, 31. Numeri ſtadiorum in Chalcia mihi ſunt ſuſpecti. In fine libri locus eſt valde mutilatus, quod aſteriſco expreſſi, ſecutus ſententiam et Euſtathium in Dionyſium. [v. 530.] *Xylander.* In Strabone fere obſervabis, ut vocum, quas vicinis locis ipſe bis poſuerit, alteram ſcelerati librarii omiſerint. Hoc ſaepiſſime jam monuimus, ſaepe etiam monebimus. Et locus hic non aliter fuit depravatus, quam dum omiſit librarius vocem ἔνδοξος, quam bis uſurpaverat Strabo, aut hoc aut ſimili prorſus modo: Ἡ μὲν οὖν Σάμος ἔνδοξός ἐστιν· ἔνδοξον δὲ καὶ ἐν αὐτῇ ὄρος. Non dubito, hanc Strabonis eſſe ſententiam. *Cercetium* montem eſſe Sami ex Plinio [5, 37. ſ. 31.] apparet. De Ampelo etiam libro 14. p. 637. *Caſaubonus.*

4) Ita omnes praeter Xylandrum, qui edidit τὸ Ἀμπέλου. At τὸ ex praecedentibus arceſſi debet.

iacent Samus, et Cos, ac modo dictae Coraſſiae, Patmus, et Lerus.... Nobilis etiam in ea eſt mons Cerceteus: nobilior Ampelus, imminens urbi Samiorum. Verſus meridiem Carpathium mare ad Icarium

λαγος πρὸς νότον· τούτῳ δὲ τὸ Αἰγύπτιον· πρὸς δὲ δύσιν τό τε Κρητικὸν καὶ τὸ Λιβυκόν. Insulae.

§. 14.

Καὶ [1] ἐν τῷ Καρπαθίῳ δ' εἰσὶ πολλαὶ τῶν Σποράδων μεταξὺ τῆς Κῶ μάλιστα, καὶ Ῥόδου, καὶ Κρήτης· ὧν εἰσὶν Ἀστυπάλαιά τε καὶ Τῆλος καὶ Χαλκία, καὶ ἃς Ὅμηρος ὀνομάζει ἐν τῷ καταλόγῳ·

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, [2] Κράπαθόν τε,
Κάσον τε

Y 3 Καὶ

1) Moſcov. Pariſ. ἐν rejiciunt poſt τῷ, prior etiam eodem modo pro δ' εἰσὶ refert εἰσὶ δέ. In Χαλκία nihil variant libri, cum apud Scylacem p. 38. Hudſ. legatur per ει.

2) Sic Pariſ. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Caſaub. 1. uti etiam editur, poſtulante metro, in Homero Il. 2. 676. etſi putant olim Κράπαθον, poſt Κάρπαθον dictam fuiſſe inſulam, uti jam adpellat Apollon. Rhod. 4, 1635. ubi et ſic Scholiaſtes ſoluto quidem metro effert. Edd. Caſaub. 2. et Amſtelod. receperunt Κάρπαθον, quod etiam tueri quocunque modo ſtudet Gronovius ad calcem Stephani ex edit. Berkel. p. 9. Equidem cum hic codi-

rium eſt, et ad illud Aegyptium: verſus occaſum mare Creticum et Africum.

§. 14.

In mari Carpathio multae ſunt de Sporadibus inſulae, maxime inter Con, Rhodum, et Cretam: ex his ſunt Aſtypalaea, Telus, Chalcia, et quas Homerus in Catalogo recenſet:

Et qui Niſyrum, Crapathumque, Caſumque tenebant,

Eury-

Insulae.

Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας.

3) Ἔξω γὰρ τῆς Κῶ καὶ τῆς Ῥόδου, περὶ ὧν ἐροῦμεν ὕστερον, τάς τε ἄλλας ἐν ταῖς Σποράσι τίθεμεν, καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα μεμνήμεθα αὐτῶν, καίπερ τῆς Ἀσίας, ἢ τῆς Εὐρώπης ἐγγὺς ἐσῶν· ἐπειδὴ τῇ Κρήτῃ καὶ ταῖς Κυκλάσι, καὶ τὰς Σποράδας συμπεριλαβεῖν [4] ἐπείγεταί πως ὁ λόγος· ἐν

codices boni Homericam formam comprobent, et ipse Strabo post p. 489. in. eam diserte memoret, moveri ea non debet. Pro Κῶν Medic. 2. et edd. ante Casaubonum Κῶ, de quo vid. ad Melam 2, 7, 4. p. 486. At usitatior forma est Κῶν. Pro πόλιν Moscov. Medic. 3. (qui etiam Εὐρύπωλον habet) πόλιν. Idem innuit Paris. in quo exstat πα..ν.

3) Medic. 3. Πλὴν γάρ. Idem ante Ῥόδου neglexit τῆς. Talia saepe in hoc nexu variantur.

4) Casaubon. Medic. 3. ἐπείγεται; reliqui cum edd. ἐπείγετο. Quod cum non recte stare vidissent librarii quidam, mutarunt in ἐπείγεται, etsi tempus imperfectum magis a nexu desiderari videatur. Praestat tamen et ferri per nexum etiam potest ἐπείγεται, cum et antiquiores et posteriores augmento non imperfectum solum, sed et alia tempora dotare soleant. Sic Thucyd. 4, 105. Herodian. 2, 28. 11, 11. et alibi ἠπείγετο dixerunt. Aut igitur ἐπήγετο

Eurypylique urbem Con, aequoreasque Calydnas.

Nam extra Con et Rhodum, de quibus postea loquemur, reliquas Sporadum in censu ponimus, et hic mentionem earum fecimus, quanquam Asiae sint, quam Europae, propinquiores: quandoquidem ipsa oratio nos quodammodo eo adduxit, ut cum Creta et Cycladibus Sporades quoque comple-

ἐν δὲ τῇ τῆς Ἀσίας περιοδείᾳ τὰς προσεχεῖς αὐτῇ τῶν ἀξιολόγων νήσων [5] προσπεριοδεύσωμεν, Κύπρον, καὶ Ῥόδον, καὶ Κῶν, καὶ τὰς ἐν τῇ ἐφεξῆς παραλίᾳ κειμένας, Σάμον, Χίον, Λέσβον, Τένεδον· νῦν δὲ τὰς Σποράδας, ὧν ἄξιον μνησθῆναι, λοιπὸν [6] ἔπιμεν. Insulae.

γετο vel ὑπήκετο legi debet, (cf. Sylburg. et Irmisch ad Herodian. 3, 12, 21. Schwebel. ad Onosandr. cap. 9. p. 43. c. 32. p. 99.) aut cum codicibus illis reponi ἐπείγεται, quod quidem eorum auctoritas eo facilius evicit, quod etiam narrationis series patitur.

5) Paris. Moscov. προσπεριοδεύσαιμεν. Neque tamen illud damnari potest. Pro Κῶ, quod legitur in editionibus et plerisque Msstis, Moscov. Medic. 3. Paris. exhibent Κῶν, quam formam tamquam magis probatam recepi, cum in primis Homeri locus obversetur. Cf. supra. Post prave dederant editiones ante Casaubonum Χῖον, quod hic recte mutavit in Χίον, quippe illa scriptura est nominis gentilis, haec insulae, de quo discrimine passim monuerunt Grammatici, ut auctor Etymol. M. h. v. Eustathius ad Homer. Il. 1, 7. p. m. 16. ad Odyss. 3, 172. p. m. 120. Cf. notata ad Melam 2, 7, 4.

6) Moscov. Medic. 3. ἔπιμεν; reliqui cum edd. ἔπειμεν, uti constanter lib. 5. p. 219. s. 122. διέξειμεν, et sic alia. Praetuli tamen prius, ut lib. 9. p. m. 335. not. 13. Multa exempla conlegit Fischer. ad Weller. Grammat. P. 3. p. 504. V. etiam, quae notavi ad lib. 9. c. l.

plecteremur. In Asiae autem descriptione eas etiam describemus, quae memoratu dignae ei adiacent, Cyprum, Rhodum, Con, et deinceps in ora sitas Samum, Chium, Lesbum, Tenedum: nunc reliquas Sporadas, quae mentione dignae sunt, percurremus.

Insulae. §. 15.

Ἡ μὲν οὖν Ἀστυπάλαια ἱκανῶς ἐστι πελαγία, πόλιν ἔχουσα. Ἡ δὲ Τῆλος [1] ἐκτέταται παρὰ τὴν Κνιδίαν μακρὰ, ὑψηλὴ, στενὴ, τὴν περίμετρον ὅσον ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα σταδίων, ἔχουσα ὕφορμον. Ἡ δὲ Χαλκία τῆς Τήλου διέχει σταδίους ὀγδοήκοντα, Καρπάθου δὲ [2] τετρακοσίους, Ἀστυπαλαίας δὲ περὶ διπλασίους· ἔχει δὲ [3] καὶ κατοικίαν ὁμώνυμον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ λιμένα.

§. 16.

1) Male Medic. 1. ἐκτέτατται. Pro Χαλκία, uti supra constanti librorum consensu legebatur, hic Medic. 1. 2. 3. Paris. dederunt Χαλκεία. Retinui superiorem scripturam, cum et cognata eodem fluctu jactentur, etsi omnino in ει non refrager.

2) Medic. 1. 3. Paris. τετρακοσίους; Moscov. τεσσαρακοσίους; Medic. 2. ύ; Vatic. Urbin. τ.....ους; edd. τεσσαρακοσίων Aldo duce, satis hic fallaci et malo, ut nexus coarguit. Inter priorem formam saepe incerti titubant libri. Cf. ad lib. 8. p. m. 17. et alibi saepe. Post in ed. Xyl. excidit περὶ ante διπλασίους.

3) Hanc particulam respuit Moscov. qui et antea pro ἄρκτον habuerat ἄριστον.

§. 15.

Astypalaea sic satis in alto jacet mari, et urbem habet. Telus propter Cnidiam porrigitur in longum, alta et angusta, ambitu circiter CXL stadiorum, habetque stationem navium. Chalcia a Telo abest stadia XXC, a Carpatho CCCC, ab Astypalaea bis tantum: pagum habet eiusdem nominis, et Apollinis fanum ac portum.

§. 16.

Insulae.

Νίσυρος δὲ πρὸς ἄρκτον μέν ἐστι [1] Τήλου, διέχουσα αὐτῆς ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὅσους καὶ Κῶ διέχει· [2] στρογγύλη δὲ, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης, τοῦ μυλίου λίθου εὐποροῦσα· τοῖς γοῦν ἀστυγείτοσιν [3] ἐκεῖθέν ἐστιν ἡ τῶν μύλων εὐπορία.

 Ἔχει

1) Πήλου operarum eſt error in ed. Aldina, quem removere debebat Hopperus.

2) Medic. 2. στρ. δέ ἐστι καί. In ſequ. εὐποροῦσα omittunt Caſaubonn. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. An habuerint Vatic. Urbin. et Ven. notatum non erat. Adparet tamen in editionibus, e quibus priores duae, adlita macula, dant εὐπυροῦσαι. Expreſſit etiam Guarinus: *ſaxoſa, molendinariis abundans lapidibus.* *Tzſchucke.* In vett. libris non legitur vox εὐποροῦσα, quam nec Euſtathius agnoſcit; [ad Dionyſ. v. 525.] eſtque loquendi genus in hoc auctore frequens, ut ad lib. 4. [p. 196.] notavimus. *Caſaubonus.* Quod legitur in illo loco ποίμναι ἀστείας ἐρέας, diverſa valet ratione de qualitate, virtute, de quibus hic cogitari nequit, unde durior exſiſtat ellipſis. Neque verbum εὐποροῦσα a librariis inventum videtur. Quare cum probabile ſit, alios bona fide repetiiſſe, reliqui.

3) Caſaubonn. Vatic. Urbin. Venet. Moſcov. (ex corr.) Pariſ. Medic. 1. 2. 3. ἐκεῖθεν, quod Aldus mutavit in ἐγγύθεν, ex quo haeſit in reliquis editionibus. Ἐκεῖθεν, quod tot Msstis inſtantibus repoſui, probaverat etiam Caſaubonus. Ante περίμετρος in Vatic. et Urbin. praecedit καὶ; alieno hic vinculo. Pro στάδιοι Medic. 2. non omnino male σταδίων.

§. 16.

Niſyros a Telo verſus ſeptentriones ſita eſt, diſtans ab ea ſtadiis circiter LX, totidemque a Co; teres eſt, et ſublimis, ac ſaxoſa, et molaris lapidis copia praedita, quem vicinis affatim ſuppeditat. Urbem

Infulae.[3] Ἔχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, καὶ λιμένα, καὶ θερμὰ, καὶ Ποσειδῶνος ἱερόν· περίμετρος δὲ αὐτῆς ὀγδοήκοντα στάδιοι. Ἔστι δὲ καὶ [4] νησίδια
p. 489. πρὸς αὐτῇ Νισυρίων λεγόμενα. Φασὶ δὲ, τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ· προσθέντες καὶ μῦθον, ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τρύφος τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν [5] βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος, ὑπο-

4) Medic. 1. 2. 3. Mofcov. Parif. νησία; in aliis libris fcriptis et editis νησίδια, quae variatio et alibi objicitur. Cf. ad lib. 9. p. 611. n. 1. p. 617. n. 28. Cum utraque vox perinde valeat, nihil et hic mutavi. Poftea Νησυρίων pro Νίσυρον male fcribunt Aldus et Hopperus, item inferius Νήσυρος pro Νίσυρος. Cf. de fcriptura Heyne ad Apollodor. p. m. 75.

5) Sic Medic. 1. 2. Parif. accommodate ad connexum cum γένοιτο, quare etiam ita repofuit Cafaubonus, cum in aliis edd. legatur βάλλοι. Sed talia crebro occurrunt. Tum alio verborum ordine Mofcov. τὸ βληθὲν νῆσος. At vulgatum tenent reliqui, nec reluctatur Strabonis forma ufitata. Idem deinde omittit ἔχουσα, ut Medic. 3. verba proxima ἐν αὐτῇ.

Urbem habet eiusdem nominis, portum, thermas, ac Neptuni templum: ambitus eius eft ftadiorum xxc. Circa eam funt et exiguae aliquot infulae, Nifyriorum dictae. Aiunt Nifyrum fragmentum effe ab infula Co avulfum: adduntque fabulam: Neptunum, cum quendam de Gigantibus Polyboten perfequeretur, fruftum infulae Coae tridente defractun in eum conieciffe, idque infulam Nifyron effe factum, fub qua-

ὑποκείμενον ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὸν Γίγαντα· τινὲς δὲ αὐτὸν [6] ὑποκεῖσθαι τῇ Κῷ φασιν. Infulae.

§. 17.

Ἡ δὲ Κάρπαθος, ἣν Κράπαθον εἶπεν [1] ὁ ποιητὴς, ὑψηλή ἐστι, κύκλον ἔχουσα σταδίων [2] διακοσίων. Τετράπολις δ᾽ ὑπῆρξε, καὶ ὄνομα εἶχεν ἐξιόλογον· ἀφ᾽ οὗ καὶ τῷ πελάγει τοὔνομα ἐγένετο. Μία δὲ τῶν πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος, ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισύρων νήσῳ. Κεῖται δὲ τῆς Λιβύης κατὰ Λευκὴν ἀκτήν· ἣ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας

6) Inftabilem et hic faciunt verborum fedem Medic. 3. in quo ὑποκεῖσθαι αὐτὸν, et Mofcov. qui ita conftruit, φασὶν ἡ Κῷ.

1) Medic. 3. Parif. ὁ Ὅμηρος; Cafaubonn. Mofcov. ὁ ποιητὴς, quod ex gloffae interpretatione tranfiiffe videtur in Ὅμηρος. Revocavi igitur ὁ ποιητής.

2) Medic. 3. τετρακοσίων; alii cum Guarino in vulgata lectione perftant. Utra Strabonis manum repraefentet, non dixerim, etfi alteram fufpicor. Ante πελάγει articulum omiferunt Medic. 1. 2. qui tamen in hoc poft additus eft. Pro ἣ τῆς — Parif. ὁ τῆς. Male.

qua fitus ille fit Gigas: alii Coae eum fubftratum dicunt.

§. 17.

Carpathus autem, quam Homerus Crapathum appellat, fublimis eft, ambitu ftadiorum cc. Quatuor urbes ea habuit, et nomen celebre, atque ab ea pelagus etiam Carpathium dictum eft. Una de urbibus appellabatur Nifyrus, cognominis infulae Nifyro. Sita eft adverfus Leucen acten (id eft litus album) Libyae: quae

Insulae. ὀρείας [3] διέχει περὶ χιλίους ςαδίους, τῆς δὲ Καρπάθου περὶ τετρακισχιλίους.

§. 18.

Ἡ [1] Κάσος δὲ ταύτης μὲν ἀπὸ ἑβδομήκοντα ἐςὶ ςαδίων· τοῦ δὲ [2] Σαλμωνίου τοῦ ἄκρου τῆς Κρήτης διακοσίων πεντήκοντα· [3] κύκλον δὲ ἔχει ςαδίων ὀγδοήκοντα. Ἔςι δ' ἐν αὐτῇ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Κασίων νῆσοι καλούμεναι πλείους περὶ αὐτήν.

§. 19.

3) Medic. 1. 2. 3. Moscov. περὶ χιλίους διέχει.

1) Medic. 1. 2. 3. Venet. Parif. νῆσος; Moscov. idem exhibet et supra scriptum Κάσος; reliqui cum Guarino et edd. Κάσος, tantum edd. Aldi et Hopperi Κᾶσος; male, quod docet Homerus Il. 2, 676. in quo penultima corripitur. Nexus autem novam insulam utique desiderat, ut loci Homerici commemoratio. Post ἐςὶ deest in Medic. 3.

2) Urbin. Ven. Medic. 3. Σαμωνίου, nec aliter vertit Guarinus, et efferunt passim codices in Nostro; alii Σαλμωνίου scribunt cum edd. fere omnibus. Cum supra in hoc eodem libro codices p. 472. f. et p. 475. m. priorem scripturam tueantur, ne sic in recenti usu a se discrepet Strabo, eam recepi, immo ex Xyl. edit. instauravi. Cf. supra ad p. 472. Parif.

3) Medic. 2. κύκλον δ', ut centies variatur. Pro Κασίων, quod bene habet, Medic. 3. habet Κασσίων, uti post §. 19. Medic. 1. 2. Moscov. et edd. Aldi et Hopperi.

quae ab Alexandria distat ad CIↃ stadia, a Carpatho ad quatuor stadiorum millia.

§. 18.

Casus [1] a Carpatho abest LXX stadiis, a Salmonio Cretae promontorio CCL ambitu stadiorum XXC. Est in ea urbs ejusdem nominis: et insulae sunt Casiorum complures circ eam.

§. 19

§. 19. Insulae.

Νήσους δὲ Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν ποιητὴν, ὧν μίαν εἶναι [1] Κάλυμναν· εἰκὸς δ', ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων [2] λέγονται, καὶ Κασίων αἱ ἐγγὺς καὶ ὑπήκοοι, οὕτως καὶ τὰς τῇ [3] Καλύμνῃ

1) Casaubb. aliqui hic et postea Καλύδναν; mei omnes cum Guarino et editionibus Καλύμναν. Nempe Καλύμναν ipse correxit Aldus. Omnino autem tanta est in scribendis iis insulis auctorum conturbatio, ut vix exitus pateat, quod adparere potest ex iis, quae contuli ad Melam in notis exeget. ad 2, 7, 11. Receptam lectionem indicant sequentia.

2) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 1. 3. Ven. λέγονται; tantum Medic. 2. λέγεσθαι; edd. λέγεται Aldo praeeunte, qui male deseruit codicum illorum lectionem, a nexu etiam suffultam.

3) Absque articulo dimisit Medic. 3. Tum Eustath. ad Homer. Il. 2, 677. p. m. 241. ubi hunc locum repetit, pro περικείμεναι dedit παρακείμεναι, in ceteris consentiens. Eandem lectionem probasse videtur ad Dionys. v. 530. Pro Λέρον vitiose Aldus, Hopperus scripserunt Λέρνον, et Κάλυδναν pro Καλύμναν, ex quibusdam Msstis et hic, ut paullo superius, enotavit Casaubonus.

§. 19.

Calydnas autem insulas aiunt ab Homero vocari eas, quae sunt Sporades, e quibus una sit Calymna: probabile autem est, sicut a Nisyro et Caso vicinae, iisque subditae insulae nomen habent: ita etiam eas, quae circa Calymnam sunt, ab ea

Insulae μιᾷ περικειμένας, ἴσως τότε λεγομένῃ Καλύδνῃ· τινὲς δὲ δύο εἶναι Καλύδνας φασὶ Λέρον, καὶ Κάλυμναν· ὥσπερ καὶ λέγειν τὸν ποιητήν. Ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς [4] ὠνομάσθαι τὴν νῆσον Καλύμνας φησὶν, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας· δεῖν δὲ ὑπερβάτως δέξασθαι τὸ τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ νήσους Καλύδνας λέγειν· [5] ἀλλ', οἱ δ' ἄρα νήσους Νίσυ-

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 2. (ante corr. ὀνομάσαι) ὀνομάσθαι; Venet. ὠνομᾶσθαι; Medic. 1. 3. ὠνομάσθαι. Editione omnes et hic Aldum ſecutae ὀνομάσας; male quidem, cum Strabo aperte Scepſii explicationem loci Homerici dederit. Quare repoſui ὠνομάσθαι. Pro φησὶν Medic. 3. prave exhibet φασὶν, quam confuſionem paſſim jam notavi.

5) Pro eo Venet. Moſcov. Vatic. Urbin. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. vocibus in unam conflatis dant ἄλλοι inciſo et ſublato loci ſenſu; Medicei recte ἀλλ' οἱ, ut reſpiciatur ſuperior Homeri locus. *Tzſchucke.* Locus eſt valde mutilatus, quod aſteriſco expreſſi, ſecutus ſententiam et Euſtathium in Dionyſium. [v. 530.] *Xylander.* Hoc eſt: Non enim debere vocem νήσους jungi cum voce Καλύδνας in poetae verſu, ſed per trajectionem ita conſtruendum: οἱ δ' εἶχον νήσους, quas? Niſyrum, Carpathum

ea eſſe denominatas, tum Calydnae nomen gerente. Alii duas inſulas Calydnas eſſe ajunt, Lerum et Calymnam, easque ab Homero innui. Scepſius plurali numero inſulam Calymnas appellari ait, ut Athenas, ut Thebas: vultque poëtae verba accipi trajectione quadam verborum: non enim illum Calydnas inſulas dicere, ſed qui inſulas tenuerunt Niſyrum

Νίσυρόν τ' εἶχον, [6] Κράπαθόν τε Κάσον τε, καὶ Κῶν Insulae.
Εὐρυπύλοιο πόλιν, Καλύδνας τε.

§. 20.

Ἅπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀστεῖόν ἐστι καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ· τὸ δ' [1] ἐν ταῖσδε

thum, Casum, Con et Calydnas: alioquin si verba accipias, ut posuit poeta, solus Calydnas νήσους videtur appellare. Sed quid pluribus opus est? Ipse Strabo clarissime haec explicat; de quo sane negari nequit, pessime hic meritum esse Xylandrum. Nos verba poetae, ut a Strabone sunt scripta, edidimus, et quae importune erant a Xylandro invecta, sustulimus. Cave autem putes, deesse hic quidquam. Locus bene habet nec asterisco ullo indiget. *Casaubonus.*

6) Male edd. Paris. et Amstelodam. mutarunt in Κάρπαθον, cum Homeri locus Il. 2, 677. trajecta tantum explicationis causa voce νήσους referatur. Male hinc etiam edd. Hopperi et Xyl. scribunt νήσους τε Καλύδνας. Recte Aldus. Κάσσον hic, ut supra, Moscov. Pro Κῶν, quod sollicitandum non erat, Medic. 1. 2. et ed. Xyl. Κῶ, de quo supra dixi.

1) Moscov. Medic. 1. 2. 3. edd. ab Aldina ad Casaubon. 1. ἐν ταῖςδε ταῖς νήσοις, quod vitium putat Bochart. in Chanaan 1, 7. p. 373. ita tollendum, ut legatur ἐν ταύταις νήσοις. Equidem retinendam eam lectionem censeo, quam mutarunt edd. Casaub. 2. et Amstel. in ἐν ταῖς νήσοις,

yrum, et Carpathum, et Casum, et Con, Eurypyli urbem, et Calydnas.

§. 20.

Omne quidem mel, quod in insulis fit, plerumque est egregium, et Attico

Insulae. ταῖσδε ταῖς νήσοις διαφερόντως· μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον.

τοις, uti adtulisse etiam videntur reliqui codices. At prior forma in aliis etiam occurrit auctoribus. Sic Himer. orat. 12, 4. p. 586. τὰ τῶνδε τῶν λόγων. Appian. de B. Civ. 1, 91. ἀδελφὰς τοῦδε τοῦ ἑαυτὸν ἀνελόντος. Idem adeo bis deinceps de reb. Pun. cap. 108. ἐς τήνδε τὴν ἡμέραν ἐγὼ μὲν τόδε τὸ χωρίον καταλήψομαι. Sic pro τούτῳ δὲ τόπῳ Eichstaedtius in Diodoro Sic. 5, 44. ex Msstis recepit τῷδε τῷ τόπῳ. Sed confirmat ipse Strabo, qui v. c. dixit 1. p. 13. p. m. 35. τήνδε τὴν σύνταξιν; supra 10. p. m. 46. τοῦδε τοῦ ποταμοῦ. — Sed cf. Viger. de idiotismis Gr. L. p. m. 9. Schweighaeuser. ad Appian. Vol. 3. p. 631.

tico quod certare possit: insularibus Calymnium hoc excellit autem, et reliquis anteit.

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΑ΄ΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ἘΝΔΕΚΑ΄ΤΟΥ ΒΙΒΛΙ΄ΟΥ ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΑ.

Τὸ ἑνδέκατον ἄρχεται μὲν τῆς Ἀσίας· τȣ͂ 1) δὲ Ταναΐδος ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν ἄνωθεν, ἀρχομένου διαιρεῖν τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας. 2) Περιέχει δὲ 3) τὸ βιβλίον καὶ τὰ παρακείμενα ἔθνη ταῖς ἀρχαῖς αὐτȣ͂ πρὸς τῇ ἀνατολῇ 4) καὶ μεσημβρίᾳ, 5) ἣ καὶ Ἀσία ἐςί. Ἔςι δὲ τῆδε ἔθνη 6) βάρβαρα τῷ βιβλίῳ ἐγκείμενα, ὅσα παροικεῖ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἐν οἷς Ἀμαζόνες τε καὶ 7) Μασσαγέται, Σκύθαι καὶ Ἀλβανοὶ, καὶ Ἴβηρες, Βακτριανοὶ, Κάσπιοι, Μῆδοι, Πέρσαι, Ἀρμενίαι δύο ἕως τῆς Μεσοποταμίας. Ἔχει δὲ καὶ Τρωγλοδύτας καὶ Ἡνιόχȣς ȣ̋τω 8) λεγόμενα ἔθνη, καὶ Σκηπτούχȣς, Χοάνȣς, Ἀσσυρίȣς, Πολυφάγȣς, Ἀβιανοὺς, Σιρακȣ̀ς, Ταπύρους. Ἐπεμνήσθη δὲ Ἰάσονος καὶ 9) Μηδείας, καὶ ὧν ἔκτισαν πόλεων· ἔτι δὲ Ξέρξȣ καὶ Μιθριδάτȣ καὶ Ἀλεξάνδρȣ τȣ͂ Φιλίππου.

1) Deeſt δὲ in Medic. 3. Nempe Medic. 3. quem hoc numero addito ſupra notavi, etiam hunc librum continet, ubi reliqui duo ſilent. Pro iis acceſſit Medic. 4. quem Bandinius n. 15. deſignavit.

2) Pro περιέχει Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4. ſubſtituunt περί. Prius recte habet et in aliis argumentis occurrit.

3) Medic. 3. τὸ βιβλίον τȣ͂το, non male quidem, attamen non neceſſario. Poſt ἀρχαῖς Pariſ. omittit τȣ͂.

4) Voces καὶ μεσημβρίᾳ deſunt in Medic. 3. Equidem abeſſe nolim.

5) Legendum cenſeo ἣ pro ᾗ.

6) Moſcov. Pariſ. βάρβαρα τά.

7) Sic Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. uti et ipſe Strabo in hoc libro nomen paſſim effert. Vulgo Μασαγέται per σ ſimplex, ut libri quidam in Mela. Cf. notae crit. ad 1, 5. p. 106. Ita paullo poſt Med. 4. Ἀσυρίȣς.

8) Ad marginem argumenti typis editi notatum eſt: ρ. καλȣ́μενα; ſine gravi cauſa. De Sceptuchis judica ex ipſo Strabone p. 498. extr. Ἀβιανοὶ, corruptum nomen. Vetus interpres refert *Albanos*, antea commemoratos. Qui proxime ad ſcripturam acceſſerint Ἀριανοὶ, ad librum 15 pertinent; Albanos paullo antea auctor argumenti jam attigit. Forte Κασπιανοὶ, etſi Strabo ipſe Κασπίους vocat.

9) Male Medic. 4. Μηδίας, quae ſcriptura alio valet.

STRABONIS GEOGRAPHICORUM LIBRI UNDECIMI CAPITA.

Liber undecimus incipit ab Asia, et quidem interius Septemtrionem versus a Tanai, qui Europam ab Asia disterminat. Complectitur autem hic liber gentes ad fontes eius sitas versus orientem et meridiem, quatenus Asia patet. Producuntur autem ab hac parte gentes barbarae, quae Caucasum montem accolunt, in quibus sunt Amazones et Massagetae, Scythae, et Albani, et Iberes, Bactriani Caspii, Medi, Persae, Armenia utraque ad Mesopotamiam usque. Porro continet etiam Troglodytas et Heniochos quae sunt gentium nomina; item Sceptuchos, Choanos, Assyrios, Polyphagos, Abianos, Siracos, Tapyros. Tum etiam injecit mentionem Iasonis et Medeae, urbiumque quas condiderunt, itemque Xerxis, Mithridatis et Alexandri Philippi.

ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ 'ΕΝΔΕ'ΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Τῇ δ' Εὐρώπῃ συνεχής ἐςι ἡ Ἀσία κατὰ τὸν Τάναϊν συνάπτουσα αὐτῇ· περὶ ταύτης ἒν ἐφεξῆς ῥητέον, διελόντας φυσικοῖς τισιν ὅροις τȣ̃ σαφοῦς χάριν. Ὅπερ ȣ̃ν Ἐρατοσθένης ἐφ' ὅλης τῆς οἰκȣμένης ἐποίησε, τȣ̃θ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ποιητέον. p. 490.

§. 2.

STRABONIS

RERVM GEOGRAPHICARVM

LIBER VNDECIMVS.

CAP. I.

§. 1.

De Asia, quae ad Tanaim flumen Europam attingit, deinceps nobis dicendum est, eaque naturalibus quibusdam terminis circumscribenda perspicuitatis causa: idque de Asia nobis agendum est, quod de tota habitata terra fecit Eratosthenes.

§. 2.

Asia.

§. 2.

Ὁ γὰρ Ταῦρος μέσην πως [1] διέζωκε ταύτην τὴν ἤπειρον, ἀπὸ τῆς [2] ἑσπερίας ἐπὶ τὴν ἕω [3] τεταμένος· τὸ μὲν αὐτῆς ἀπολείπων πρὸς βοῤῥᾶν, τὸ δὲ, μεσημβρινόν. Καλοῦσι δὲ [4] αὐτῶν οἱ Ἕλληνες, τὸ μὲν ἐντὸς τȣ̃ Ταύρȣ, τὸ δὲ ἐκτός. Εἰρη-

1) Planudes in excerptis totum hunc locum de Tauro in hanc summam contraxit: διέζωκε πᾶσαν τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆν περαίας τῶν Χελιδονέων ἀρχόμενος μέχρι τȣ̃ τέλȣς τῆς οἰκȣμένης διατείνων. Cf. Strabo p. 520. f. et 14. p. 666.

2) Medic. 3. 4. cum Eustathio ad Dionys. v. 647. ἑσπέρας, reliqui cum edd. ἑσπερίας, de qua variatione dictum est ad lib. 10. p. 474. Paris.

3) Sic Moscov. Urbin. Medic. 3. cum in aliis legatur τετμημένος, quod etiam exstat in edd. omnibus. *Tzschucke.* Pro τετμημένος lego τεταμένος. *Xylander.* Eustathius [ad Dionys. c. l.] habet τετραμμένος. Malim tamen τεταμένος, et ita Strabonem scripsisse e libri secundi initio certum est. *Casaubonus.* Cum de extensione hic loquatur Strabo vocemque τεταμένος sustineant etiam codices, dubitari de illa emendatione nequit. Sic in eodem nexu cum ἀπὸ, μέχρι, ἐπὶ idem verbum saepe conjungit, ut infra p. 516. lib. 9. p. 400. et alibi. Pro eo habet παρήκει ἀπὸ — μέχρι lib. 12. p. 542. ut Polyb. 2, 37, 7. Post pro βοῤῥᾶν Paris. male dat βορρᾶν, ut infra.

4) Aldus cum Hoppero prave αὐτόν. Causa adparet. Recte igitur Xylander mutavit in αὐτῶν. Pro τὸ δὲ ἐκτὸς Paris. scriptum adfert τὸ δ' ἐκτός. Sic alibi passim, ut antea Medic. 3. 4. Καλȣ̃σι δ'.

§. 2.

Eam continentem Taurus mediam fere cinguli in morem dividit, ab occasu ad ortum porrectus, unamque eius partem versus septentriones, alteram versus meridiem relinquens. Graeci unam partem intra, alteram extra Taurum ap-

Εἴρηται δὲ ταῦθ' ἡμῖν καὶ πρότερον· ἀλλ' εἰρή- Asia.
σθω καὶ νῦν, ὑπομνήσεως χάριν.

§. 3.

Πλάτος μὲν οὖν ἔχει τὸ ὄρος πολλαχοῦ καὶ τρισχιλίων σταδίων, μῆκος δ' ὅσον [1] καὶ τὸ τῆς Ἀσίας, τεττάρων που μυριάδων καὶ πεντακισχιλίων, ἀπὸ τῆς Ῥοδίων περαίας ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Ἰνδικῆς καὶ Σκυθίας πρὸς τὰς ἀνατολάς.

§. 4.

Διῄρηται δ' εἰς μέρη πολλὰ καὶ ὀνόματα περιγραφαῖς, καὶ μείζοσι, καὶ ἐλάττοσιν, ἀφωρι-
Z 3 σμένα.

1) Parif. Mofcov. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Venet. dd. Aldi, Hopp. pro καὶ τὸ dant ἀπό. Xylander repofuit αὶ τῆς Ἀσίας, uti legitur in epitome hujus libri; Cafauonus inferto τὸ cum aliis edidit καὶ τὸ τῆς Ἀσίας, et eleantius et ad codices propius. Πενταςχιλίων male, ut folet, ex dit. Cafaub. 2. repetiit Amftelod. pro πεντακισχιλίων, uti cinceps ἀφορισμένα. Ante ἀνατολὰς Venet. omifit τάς.

ppellant. Haec ante quoque dicta funt: fed nunc nemoriae caufa renovanae repetantur.

§. 3.

Latus eft Taurus faee etiam tria ftadiorum nillia, longitudine (quan etiam Afiae eft) XLV millium, a continente, quae Rhodo oppofita eft, usque ad extremitates Indiae et Scythiae orientales.

§. 4.

Dividitur autem in partes varias et nomina circumfcriptionibus, qua majori-

Asia. σμένα. Ἐπεὶ δ' ἐν [1] τῷ τοσούτῳ πλάτει τοῦ ὄρους ἀπολαμβάνεταί τινα ἔθνη, τὰ μὲν ἀσημότερα, p. 491. τὰ δὲ καὶ παντελῶς γνώριμα· (καθάπερ ἡ Παρθυαία, καὶ Μηδία, καὶ Ἀρμενία, καὶ Καππαδοκῶν τινές, καὶ Κίλικες, καὶ Πισίδαι) τὰ μὲν [2] πλεονάζοντα τοῖς [3] προσβοῤῥοις μέρεσιν ἐνταῦθα τακτέον· τὰ δ' ἐν τοῖς νοτίοις, εἰς τὰ νότια· καὶ τὰ ἐν μέσῳ δὲ τῶν ὀρῶν κείμενα, διὰ τὰς τῶν ἀέρων ὁμοιότητας πρὸς βοῤῥᾶν πως θετέον· ψυχρο

1) Τῷ deest in Moscov. Post Hopperus cum Aldi scripserunt male Ἀρμενία.

2) Solus Moscov. adfert πλησιάζοντα, quod volebat Xylander. Reliqui omnes cum editionibus habent πλεονάζοντα, quod mutare dubitavi, etsi illud est apertius. Nemp per nexum intelligi debet de situ versus septemtrionem i plerisque partibus proniori. Tum, si πλησιάζοντα valeat proxime post particula ἐν ejicienda sit, quam tamen omne retinent.

3) Casaubonn. προσβορείοις; Moscov. προσβοῤῥοις; reliqu cum edd. προβόροις. Equidem, etsi omnes illae formae oc currunt, praetuli tamen lectionem cod. Moscoviensi quippe quae a plerisque libris adfertur, et quia βοῤῥᾶς de scendit, τὸ ρ geminavi. Tum Medic. 3. 4. cum Xylandr et ed. Casaub. 1. praeferunt τὰ δ' ἐν; in aliis legitur τὰ δ ἐν, de qua variatione saepe monui. Deinceps Medic. 3. po τὰ νότια addit ὁμοίως.

joribus, qua minoribus, definita. Quoniam autem in tanta latitudine montis comprehendantur quaedam gentes, aliae obscuriores, aliae admodum notae, ut Parthorum, Medorum, Armeniorum, Cappadoces aliique et Cilices ac Pisidae: quae magis a septemtrionalem plagam inclinant, in ea collocar debent: quae ad Austrum jacent, in meridional quae in mediis sunt mon tibus, ob aeris similitud ne

ψυχροὶ γάρ εἰσιν, οἱ δὲ νότιοι, θερμοί. [4] Καὶ τῶν ποταμῶν δὲ αἱ ῥύσεις ἐνθένδε οὖσαι πᾶσαι σχεδόν τι εἰς τἀναντία, αἱ μὲν εἰς τὰ βόρεια, αἱ δ' εἰς τὰ νότια μέρη, τά γε πρῶτα (κἂν ὕστερόν τινες [5] ἐπιστρέφωσι πρὸς ἀνατολὰς, ἢ δύσεις) [6] ἔχουσί τι εὐφυὲς πρὸς τὸ τοῖς ὄρεσιν ὁρίοις χρῆσθαι κατὰ τὴν εἰς δύο μέρη διαίρεσιν τῆς Ἀσίας· καθάπερ καὶ ἡ θάλαττα ἡ ἐντὸς στηλῶν, ἐπ' εὐθείας πως οὖσα Asia.

Z 4 ἡ

4) Revocavi καὶ ex prioribus editionibus, admonentibus praeter ipsam rem etiam Msstis Moscov. Medic. 3. 4. et Ven. Post pro τά γε Medic. 3. 4. dant τά τε, ut priores editiones.

5) Paris. ἐπιστρέφονται, quod, si per ω efferas, improbari non potest. Cf. 13. p. 583. At nec alterum, quod tuentur libri reliqui omnes, reciproco sensu damnari debet. Cf. praeter alios ipse Strabo supra lib. 10. p. m. 55. et alibi. In sequ. ὁρίοις deest in Vatic.

6) Sic profertur in omnibus libris Msstis et edd. inde a Casaubono, cum antea legeretur ἔχωσι. *Tzschucke.* Legebatur ἔχωσι, et tamquam ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς haec accepere interpretes, ut a praecedentibus verbis plane aliena: quum tamen una sit sententia: quare etiam ἔχουσι legimus. Nec putandum est cum Xylandro, deesse aliquid. Locus integer est, et καλῶς ἔχων, ac perspicuus, nunc quidem. *Casaubonus.*

nem septentrionalibus adiungendae videntur: frigidae enim sunt, austrinae calidae. Fluminum quoque effluxus fere omnes hinc in diversas feruntur partes, alii septentrionales, alii meridionales: saltem ab initio: tametsi quidam deinde versus ortum aut occasum convertuntur, opportune hi montes ad Asiae in duas partes divisionem termini adhibentur: sicut mare, quod intra columnas est, et fere maiori parte

Asia. ἡ πλείστη τοῖς ὄρεσι τούτοις, ἐπιτηδεία γεγένηται πρὸς τὸ δύο ποιεῖν ἠπείρους, τήν τε Εὐρώπην, καὶ τὴν Λιβύην, ὅριον ἀμφοῖν οὖσαν [7] ἀξιόλογον.

§. 5.

Τοῖς δὲ μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης [1] ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, τὰ πρὸς βοῤῥᾶν ἐστι πρῶτα τῆς εἰς δύο διαιρέσεως· ὥστε ἀπὸ τούτων ἀρκτέον. Αὐτῶν δὲ τούτων πρῶτά ἐστι τὰ περὶ τὸν Τάναϊν, ὅνπερ [2] τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης ὅριον ὑπεθέμεθα. Ἔστι δὲ ταῦτα τρόπον τινὰ [3] χεῤῥονησιάζοντα. Περιέχεται γὰρ ἐκ μὲν τῆς

7) Medic. 3. praemittit αὐτήν. Sine gravi caufa.

1) Parif. negligenter ἀπό. Tum idem et Medic. βοῤῥᾶν, ut fupra.

2) Mofcov. Medic. 3. 4. alio ordine verba fic ftatuunt: Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

3) Medic. 3. χερονησίζοντα; Medic. 4. χεῤῥονησίζοντα; Venet. χεῤῥονησίζοντα. Vulgatam formam fervant alii codices cum editionibus et alibi adhibet Strabo, uti in hoc

parte ad lineam rectam Tauro opponitur, commode duas continentes Europam atque Africam diftinguit, memorabilis utriusque limes.

§. 5.

Caeterum in defcriptione terrae ex Europa in Afiam tranfeunti, hujus partes feptentrionales primo occurrunt de fectione in duas facta portiones: itaque ab iis ordiemur. Ex his prima funt ea, quae juxta Tanaim funt fita, quem Afiae atque Europae limitem conftitueramus. Ea quodammodo peninfulam referunt. Includuntur enim verfus occafum fluvio

τῆς ἑσπέρας τῷ ποταμῷ τῷ Ταναΐδι καὶ τῇ Asia. Μαιώτιδι μέχρι τῦ Βοσπόρου, καὶ τῆς τῦ Εὐξείνυ παραλίας, τῆς [4] τελευτώσης εἰς τὴν Κολχίδα· ἐκ δὲ τῶν ἄρκτων τῷ Ὠκεανῷ, μέχρι τῦ σόματος τῆς Κασπίας θαλάττης· ἕωθεν δὲ αὐτῇ ταύτῃ τῇ θαλάττῃ μέχρι τῶν μεθορίων τῆς τε Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἀρμενίας, [5] καθ᾽ ἃ ὁ Κύρος καὶ ὁ Ἀράξης [6] ἐκδίδωσι ποταμός· ῥέων ὁ μὲν, διὰ τῆς Ἀρμενίας, Κύρος δὲ, διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Ἀλβανίας· ἐκ

Z 5 νότε

hoc libro p. 529. in lib. 14. p. 643. f. Sed nec alteram fpernit, ut lib. 16. p. 752. vel utramque fimul adhibent codices. Cf. ad lib. 7. p. m. 456. n. 11.

4) Scripti quidam Cafaubonn. τελευταίας. Reliqui in vulgata recte confentiunt.

5) Medic. 4. καθ᾽ ἃ καί. Ald. Hopper. Xyl. καθά. Sequens nomen Κῦρος libri, et fcripti et editi, modo per ῦ, modo per ύ efferunt, de quo cf. Strabo 15. p. 739. ut et alibi variatur. Perizon. in Aelian. V. H. 1, 32. praetulit Κῦρος. Equidem, cum a Cyro nomen nactus fit, (Strabo 15. p. 739.) ut ab eo accentu diftinguatur, quod fit in Φαιςὸς et Φαῖςος et aliis, dedi per ύ. Cf. ad lib. 10. p. m. 265. Hinc etiam Κόρος correpta penultima alii fcribunt, ut Dionyf. v. 1073. Tum Medic. 4. corr. Κῦρος.

6) Medic. 3. Urbin. ἐκβάλλεσι ποταμοὶ ῥέοντες, ὁ μὲν — Pofterior forma promifcuum habet ufum.

vio Tanai et palude Maeotide usque ad Bofporum et oram Euxini maris maritimam, quae in Colchidem definit: a feptentrione Oceano, usque ad oftium Cafpii maris: ab ortu ipfo mari Cafpio, usque ad confinia Albaniae et Armeniae, qua Cyrus et Araxes fluvii effunduntur, hic per Armeniam, ille per Iberiam et Albaniam labens: a meridie ea terra,

Asia. νότου δὲ ἡ ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κύρου μέχρι τῆς Κολχίδος ὅσον τρισχιλίων οὖσα σταδίων ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν, δι' Ἀλβανῶν καὶ Ἰβήρων, ὥστε ἰσθμοῦ λόγον [7] ἔχειν. Οἱ δ' ἐπὶ τοσοῦτον συναγαγόντες τὸν ἰσθμὸν, ἐφ' ὅσον Κλείταρχος, ἐπίκλυστον φήσας ἐξ ἑκατέρου τοῦ πελάγους, οὐδ' ἂν λόγου ἀξιοῖντο. Ποσειδώνιος δὲ χιλίων [8] πεντακοσίων εἴρηκε τὸν ἰσθμὸν, ὅσον καὶ τὸν ἀπὸ Πηλουσίου ἰσθμὸν [9] ἐς τὴν Ἐρυθράν· δοκῶ δὲ, φησὶ, μὴ πολὺ διαφέρειν μηδὲ τὸν ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος εἰς τὸν Ὠκεανόν.

§. 6.

7) Casaubonn. ἔχει. Vulgata ratio usitatior.

8) Moscov. Paris. inter haec duo numeralia interponunt καί. Vulgata tamen forma saepe in Strabone occurrit.

9) Venet. Medic. 3. 4. εἰς τήν; alii cum edd. dant ἐς, quae forma Straboni non est incognita. Cf. 7. p. m. 366. et alibi. Quare intactam et hic reliqui.

ra, quae ab ostiis Cyri usque ad Colchidem, a mari ad mare per Albaniam et Iberos porrigitur, ac isthmi formam habet, stadiorum circiter CIↃ CIↃ CIↃ. Ratio eorum habenda nulla est, qui cum Clitarcho adeo in arctum cogunt eum isthmum, ut eluvione utriusque maris perfundi dicant. Posidonius eum facit latum CIↃ IↃ stadia, quantum hunc etiam, qui a Pelusio ad Rubrum est mare: neque multum puto (ait) ab his differre eum, qui a Maeotide est ad Oceanum usque.

§. 6.

§. 6. Asia.

Οὐκ οἶδα δὲ, πῶς ἄν τις περὶ τῶν ἀδήλων αὐτῷ πιςεύσειε, μηδὲν εἰκὸς ἔχοντι εἰπεῖν περὶ αὐτῶν, ὅταν περὶ τῶν φανερῶν [1] οὕτω παραλόγως λέγῃ· καὶ ταῦτα φίλος Πομπηΐῳ γεγονὼς, τῷ ςρατεύσαντι ἐπὶ τοὺς Ἴβηρας, καὶ [2] τοὺς Ἀλβανοὺς, μέχρι τῆς ἐφ' ἑκάτερα θαλάττης, τῆς τε Κασπίας καὶ τῆς Κολχικῆς. Φασὶ γοῦν ἐν Ῥόδῳ γενόμενον τὸν Πομπήιον, ἡνίκα ἐπὶ τὸν λῃςρικὸν πόλεμον ἐξῆλθεν, εὐθὺς δ' ἔμελλε καὶ ἐπὶ Μιθριδάτην ὁρμήσειν, καὶ τὰ μέχρι τῆς Κασπίας ἔθνη, p. 492.

1) Parif. Ven. οὕτως, uti fit paffim, fequente etiam confona. Cf. ad lib. 9. p. m. 586. n. 3. et alibi. Poft Parif. λέγοι, Medic. 4. λέγει.

2) Venet. Parif. Medic. 3. 4. praeponunt articulum, quem alii cum edd. omittunt. Secutus fum priores, etfi inconftans in fimili nexu fertur ratio. Poft ἐπ' ἑκάτερα vitium eft ed. Xylandr.

§. 6.

Ceterum haud fcio, quomodo ei fidem habere quisquam poffit de rebus obfcuris dicenti, ubi nullam habet, quam fequatur probabilitatem: quando tam aliena a ratione pronunciat de rebus manifeftis: cum quidem Pompeji amicus fuerit, qui exercitum in Iberos Albanosque duxit, ad utrumque usque mare, Cafpium ac Colchicum. Etenim Pompejum ajunt Rhodum venifse, quo tempore ad bellum piraticum proficifcebatur, mox adverfus Mithridatem ducturus et gentes ad Cafpium usque mare fitas: ibi.

Asia. ἔθνη, παρατυχεῖν διαλεγομένῳ τῷ Ποσειδωνίῳ· ἀπιόντα δ' ἐρέσθαι, εἴτι προστάττει· τὸν δ' εἰπεῖν,

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον [3] ἔμμεναι ἄλλων.

[4] Προστίθει δὲ τούτοις, ὅτι καὶ τὴν ἱστορίαν συνέγραψε τὴν περὶ αὐτόν. Διὰ δὴ ταῦτα ἐχρῆν, [5] φροντίσαι τἀληθοῦς πλέον τι.

§. 7.

3) Medic. 3. 4. ἔμεναι. Prave, ut adparet. Cf. Homer. Il. 6, 208.

4) Προσετίθει omnes libri et scripti et editi. *Tzschucke.* Quis adjecit? Locus non est integer. Videtur autem ad Posidonium referri. *Xylander.* Legendum προστίθει δὲ τούτοις. Adde his. Auget culpam Posidonii, qui ne tunc quidem studiosus fuerit veritatis indagandae, quum de ea esset historiam ex professo scripturus. Vetus vertit, *Accedit his*; non male. *Casaubonus.* Cum nexus et orationis series hanc emendationem facile comprobent, sine mora in textu posui. Post cod. Casaubonn. pro περὶ αὐτὸν praeferunt περὶ αὐτοῦ. Mei omnes in vulgata concinunt. Permutatio horum casuum eodem etiam sensu non infrequens, ut docuerunt Abresch in auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 387. sq. Fischer ad Platon. Phaedon. 5. 11. alii. Sic Plutarch. de auditione p. 160. ed. Lips. V. 6. ἱστορία τῆς περὶ ἕκαστον αἰτίας. Sed et hic res ipsa suadet, ut praeferatur αὐτόν. Nempe historiam scripsit non de Pompejo, sed de rebus Pompeji aetate et ab eodem ipso gestis in opere, quo Polybium continuavit. Cf. Suidas h. v. et Vossius de Histor. Gr. 1, 24.

5) Φροντίσαι scripsi, ut sententia appareret. *Xylander.* Nempe ante eum legebatur φροντίσαν vitio ed. Aldinae, quod et omnes codices repellunt.

ibique Posidonium disserentem compellasse, inque suo discessu interrogasse, ecquid mandaret: eum autem dixisse,

Rem gere praeclare, atque aliis praestare memento.

Adde his, quod etiam historiam rerum ejus gestarum conscripsit. Itaque oportebat eum veri majorem habere rationem.

§. 7.

§. 7.

Asia.

Δεύτερον δ' ἂν εἴη μέρος, τὸ ὑπὲρ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης, ἣν Κασπίαν καλοῦμεν, μέχρι τῶν κατ' Ἰνδοὺς Σκυθῶν. Τρίτον δὲ μέρος τὸ συνεχὲς τῷ λεχθέντι ἰσθμῷ, καὶ ἀεὶ τὰ ἑξῆς τούτῳ, καὶ ταῖς Κασπίαις πύλαις, [1] τῶν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Εὐρώπης ἐγγυτάτω. Ταῦτα δ' ἐστὶ Μηδία καὶ Ἀρμενία, καὶ Καππαδοκία, καὶ τὰ μεταξύ. Τέταρτον δ' ἡ ἐντὸς Ἅλυος γῆ, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τῷ Ταύρῳ, καὶ ἐκτὸς, ὅσα εἰς τὴν χεῤῥόνησον [2] ἐμπίπτει, ἣν [3] ποιεῖ ὁ διείργων ἰσθμὸς τήν τε

1) Medic. 3. τὰ ἐντός. Idem post omisit voces καὶ ἐκτός.

2) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. aliique omnes. Recte, ut supra lib. 9. p. m. 419. 9. 15. Aldus invexerat ἐκπίπτει. Antea χεῤῥόνησον hic et alibi efferunt Medic. 3. 4.

3) Venet. ignorat ποιεῖ. Pro θάλασσαν, ut alibi, Moscov. dat θάλατταν. Idem Ἰσικὸν simplici σ emittit, uti codices aliqui in Mela 1, 13, 1. Post ante Κιλικίαν in Medic. 3. deest τὴν, et pro Ἀράβιον legitur Ἀραβικὸν, quod simpliciter damnari nequit.

§. 7.

Secunda Asiae pars censeri potest, quod supra Hyrcanum sine Caspium mare est, usque ad Indis propinquos Scythas. Tertia, quod dicto est contiguum, ac semper deinde ei et Caspiis portis succedentia, proxima intra Taurum sitae regioni et Europae. Hujus sunt Media, Armenia, Cappadocia, et his interiectae regiones. Quarta, quae intra Halyn flumen jacent, inque ipso Tauro, et extra eum sunt et excidunt in peninsulam, quam

Asia. τε Ποντικὴν καὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Τῶν δὲ ἄλλων, τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου, τήν τε Ἰνδικὴν τίθεμεν καὶ τὴν Ἀριανὴν, μέχρι τῶν ἐθνῶν τῶν καθηκόντων πρός τε τὴν κατὰ Πέρσας θάλατταν καὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον, καὶ τὸν Νεῖλον, καὶ πρὸς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος, καὶ τὸ Ἰσσικόν.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Οὕτω δὲ διακειμένων, τὸ πρῶτον μέρος οἰκοῦσιν, ἐκ μὲν τῶν πρὸς ἄρκτον μερῶν καὶ [1] τὸν Ὠκεανὸν, Σκυθῶν τινὲς Νομάδες, καὶ [2] Ἁμαξοικοί· ἐνδο-

1) Moscov. τῶν. Post pro τινὲς Casaubonn. Venet. τινῶν. Illud tamquam potius praeferendum, quia sit gentis in populos divisio.

2) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. Ἁμαξικοί, uti habent etiam editiones omnes lib. 2. p. 126. ubi, qui relictum sit a Casaubono, miratur Berkelius ad Stephan. p. 113. cum recte scripserit Ἁμαξοικοὶ hic et lib. 7. p. 294. Sed et per ι intactum reliquit in libro 2. Siebenkeesius. Occurrit quidem Ἀμαξικὸς apud Stephanum s. v. Ἄμαξα, cujus illud est possessivum, cum hic populus intelligatur.

quam isthmus facit Ponticum mare a Cilicio dirimens. In reliquis, extra Taurum sitis, Indiam ponimus et Arianam, usque ad gentes, quae pertinent ad mare Persicum, Arabicum sinum, Nilum, pelagus Aegyptium et Issicum.

CAP. II.

§. 1.

Hac dispositione facta, primam partem incolunt septentrionem versus et Oceanum, Scythae quidam vagi (Nomades Graeci appellant) et in plaustris degentes vitam: (Gr. Hama-

ἐνδοτέρω δὲ τούτων Σαρμάταϊ [3] καὶ οὗτοι Σκύ- Asia.
θαι, [4] Ἄορσοι καὶ [5] Σιρακοὶ, μέχρι τῶν Καυκα-
σίων

3) Gatterer in comment. 2. de Sarmatica Prussorum origine p. 162. (in commentatt. — Goettingens. Vol. 12.) verba καὶ οὗτοι Σκύθαι ex margine in textum recepta esse putat; nempe eos certe, qui Sarmatae sint, non simul esse posse Scythas, nisi hoc ex prava de Scythis opinione seriorum scriptorum profectum sit. Sarmatae quidem inter Scythas et Celtas interpositi egerunt et ab iis accuratius distingui solent. At non solum confinia fecerunt, ut passim commiscerentur, sed et Sarmatarum a Scythis origo huc valet, quam Strabo respicere potest. Cf. deinceps. Certe libri omnes ea verba constantet servant.

4) Sic nominantur in omnibus libris. At corruptum hoc nomen censet legendumque Θύρσοι Gatterer p. 161. c. l. et in commentatione altera de Hunnis. (Cf. Goetting. gel. Anz. an. 1798. p. 1811.) Eodem tamen nomine producit etiam Ptolem. 3, 5. ubi in Sarmatia ponuntur, et 6, 14. ubi recenset in populis Scythiae intra Imaum. Consentit Plinius 4, 18. s. 11. versus Istrum 4, 25. s. 12. ubi cum Hamoxobiis Sarmatas facit, cum eodem nomine etiam 6, 18. s. 16. cum Cadusiis s. Gelis ulterius removeat versus mare Caspium, ex quo varias sedes tenuisse adparet. A Tacito Ann. 12, 15. vocantur *Adorsi* et cum Siracis conjunguntur in bello Mithridatico. Gatterer tamen eosdem ex situs comparatione in Plinio 6, 15. s. 13. judicat esse *Utidorsos*, in Ptolemaeo 6, 14. *Alanorsos* apud interpretes quidem, cum tamen Ptolemaeus *Aorsos* ipsos antea commemoret, in Mela 2, 1, 2. *Agathyrsos*; ubique tamen restituit *Thyrsi*, sive, quod idem sit, *Thyrsigetae* et molliori pronuntiatione *Thyssagetae*, uti in Herodoto 4, 123. editur. Equidem nihil mutavi.

5) Casaubonn. Σειρακοὶ; Urbin. Συρακοὶ; Vatic. Συρακοὶ et Σιρακοὶ, supra scripto ι; edd. omnes Σιρακοί. Magis idem

maxoeci) citra hos Sarmatae, ipsi quoque Scythae, Aorsi et Siraci, usque ad Caucasios montes ad meridiem

Asia. σίων ὀρῶν ἐπὶ μεσημβρίαν τείνοντες· οἱ μὲν, Νομάδες, οἱ δὲ, [6] καὶ Σκηνῖται καὶ Γεωργοί· περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιῶται· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τῦ Βοσπόρυ [7] τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐςὶ, καὶ ἡ Σινδική·

idem nomen variatur in Tacito Ann. 12, 15. ubi prima ſyllaba per *o*, *e* et *i* agitatur, uti poſt *Seraceni* et *Siraceni* per η et ι efferuntur. Gatterer utroque loco ſubſtituit Ἰύρκαι, ut in ipſo Herodoto idem fluvius 4, 58 ſcribatur Ὕργις et 4, 123. Σύργις. Sic *Salmydeſſus* et *Halmydeſſus* in auctoribus reperitur. Cf. quae notavi in not. critic. ad Melam 2, 2, 5. p. 95. In Herodoto quidem 4, 22. Ἰύρκαι ſ. Ἰῦρκαι adpellantur, unde *Turcas* finxerunt in Mela 1, 19, 19. ad quem cf. notata p. 649. Equidem et hic, ſi vel eundem populum concedam, vulgatam formam reliqui. Et ſic per ι commemorantur a Polyaeno 8, 26.

6) Solus Moſcov. omiſſa particula καὶ ſcriptum adfert Σκηνῆται. Quod etſi perinde omnino valet, et promiſcuum admittit uſum, auctores tamen cum aliis Msſtis praeferunt ι, ut Ptolemaeus 6, 7. et paſſim Plinius *Scenitae* de populis quidem uterque Arabiae. Sic et Noſter alibi ſcribit, etſi idem codex ponit η, ut 16. p. 747. ſq. In eo tamen auſcultavi, quod pro Σκηνίται dedi Σκηνῖται.

7) Haud dubie haec τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν, mendum habent. Fortaſſe Sarmatiae Aſiaticae mentio facta eſt. *Xylander.* Similis locus libro ſeptimo p. 311. σὺν τοῖς Ἀσιανοῖς χωρίοις τοῖς περὶ Σινδικὴν, ut videantur τὰ κατὰ τὴν Σινδικὴν Aſiae nomen, ut proprium, ſibi vindicaſſe. *Caſaubonus.* Equidem deſcendo in ſententiam Lünemanni, qui in deſcr. Caucaſi p. 32. optime loci integritatem, quam praetexunt omnes codices, et perſpicuitatem, mutata vulgari verborum interpunctione, vindicavit, ſic ut ſenſus inde exſi-

diem pertinentes: quorum alii Nomades ſunt, alii Scenitae, ac Georgi. Circa paludem Maeotidem ſunt Maeotae, et ad mare Boſporanum, Aſiam verſus eſt

κή· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοὶ καὶ [8] Ζυγοὶ, καὶ Asia. Ἡνίοχοι, [9] Κερκέται τε καὶ Μακροπώγωνες. Ὑπέρκεινται δὲ τούτων καὶ τὰ τῶν Φθειροφάγων [10] στενά· μετὰ δὲ τοὺς Ἡνιόχους [11] ἡ Κολχὶς, ὑπὸ τοῖς

exſiſtat: ad mare Boſporanum, in Aſiae quidem parte (nam Boſporani ſunt Europaei et Aſiatici, uti refert infra p. 495.) ſive, ut vertit Lünemannus, Aſiam verſus i. e. e regione Aſiae minoris Sindica eſt. Offendit unum καὶ cum ſola Sindica. Ipſe emendationi fidem adſtruit ex Strabone p. 496. f.

8) Cum Stephano ſcripſi Ζυγοὶ, ut Ζυγῶν editum eſt infra p. 495. etſi etiam lib. 2. p. 129. omnes editiones adhuc praeferunt Ζύγοι. Hoc unum obſtet, ſi verum ſit, quod putat Lünemannus p. 34. c. l. a ζυγοῖς nomen traxiſſe. In epitome lib. 11. p. 141. adpellantur Ζύγιοι, ut in Dionyſ. v. 687. et ipſo Strabone infra p. 496.

9) Sic omnes libri cum vetere interprete recte exhibent, cum in editionibus ante Caſaubonum legeretur Κεgτέται. *Tzſchucke.* Sic emendavimus, cum legeretur Κεgτέται. Nam Cercetae infra ſaepius nominantur et Ptolemaeo quoque [5, 9.] ac Plinio H. N. 6, 5. *Caſaubonus.* Cf. ad Melam 1, 19, 14.

10) Στενὰ Phthirophagorum anguſtias non novi; itaque gentem vertere malui. *Xylander.* Indicat regionem anguſtam adituque difficilem.

11) Euſtathius ad Dionyſ. v. 689. ex hoc loco repetit: Κόλχοι μετὰ Ἡνιόχους ὑπὸ τοῖς Καυκασίοις καὶ Μοσχικοῖς ὄρεσι; ſenſum ſecutus. Nempe et alibi Strabo urbes vel regiones et populos promiſcue componit.

eſt et Sindica. Sequuntur Achaei, Zygi, Heniochi, Cercetae, et Macropogones, id eſt longibarbi: ſupra hos ſunt Phthirophagorum, id eſt pediculos vorantium, fauces. Poſt Heniochos Colchis eſt, ſub Cau-

Asia. τοῖς Καυκασίοις [12] ὄρεσι κειμένη καὶ τοῖς Μοσχικοῖς. Ἐπεὶ δ' ὅριον ὑπόκειται τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ἐντεῦθεν ἀρξάμενοι τὰ καθ' ἕκαστα ὑπογράψομεν.

§. 2.

Φέρεται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν, οὐ μὴν ὡς ἂν κατὰ διάμετρον ἀντίῤῥους τῷ Νεί-
p. 493. λῳ, καθάπερ νομίζουσιν οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ ἑωθινώτερος ἐκείνου, παραπλησίως ἐκείνῳ [1] τὰς ἀρχὰς ἀδήλους ἔχων· ἀλλὰ τοῦ μὲν, πολὺ τὸ φανερὸν, χώραν διεξιόντος πᾶσαν εὐεπίμικτον, καὶ μακροὺς ἀνάπλους ἔχοντος. Τοῦ δὲ Τανάϊδος τὰς μὲν ἐκβολὰς ἴσμεν· (δύο δ' εἰσὶν εἰς τὰ ἀρκτικώτατα μέρη

12) Medic. 4. Moscov. Paris. Venet. ὄρεσι κειμένη καὶ τοῖς, uti editio Aldi. Vox κειμένη in ed. Hopperi exciderat, et hinc in reliquis exsulat. Equidem ex libris illis, etsi sine desiderio absit, revocavi.

1) Moscov. hoc ordine verba componit: ἀδήλους τὰς ἀρχὰς ἔχων. Paullo inferius pro τετύχηκεν Medic. 2. ἔτυχεν.

Caucasiis et Moschicis montibus. Quoniam vero limitem Europae et Asiae posuimus Tanain fluvium, inde sumto principio singula jam nunc describemus.

§. 2.

Tanais a partibus defertur septentrionalibus quidem: non tamen ita, ut e regione ad lineam contra Nilum fluat, quae fuit quorundam opinio. Tanais, quam Nilus, magis est orientalis, itidem incognitos habens fontes. Sed Nili magna pars nota est, cum regio, per quam labitur, tota sit accessu facilis, et longas ipse habeat subvectiones. Tanaidis vero ostia quidem novimus, (duo autem

μέρη τῆς Μαιώτιδος, ἑξήκοντα σταδίους ἀλλήλων Tanais.
διέχουσαι,) τὸ δ' ὑπὲρ τῶν ἐκβολῶν, ὀλίγον τὸ γνώριμόν ἐστι, διὰ τὰ ψύχη καὶ τὰς ἀπορίας τῆς χώρας, ἃς οἱ μὲν αὐτόχθονες δύνανται φέρειν, σαρξὶ καὶ γάλακτι τρεφόμενοι νομαδικῶς· οἱ δ' ἀλλοεθνεῖς οὐχ ὑπομένουσιν. Ἄλλως δὲ οἱ Νομάδες δυσεπίμικτοι τοῖς ἄλλοις ὄντες, καὶ πλήθει, καὶ βίᾳ διαφέροντες, ἀποκεκλείκασιν, εἰ καί τι πορεύσιμον τῆς χώρας ἐστὶν, ἢ εἴ τινας τετύχηκεν ἀνάπλους ἔχων ὁ ποταμός. Ἀπὸ δὲ τῆς αἰτίας ταύτης οἱ μὲν ὑπέλαβον, τὰς πηγὰς ἔχειν αὐτὸν ἐν τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι· [2] πολὺν δ' ἐνεχθέντα ἐπὶ τὰς ἄρκτους, εἶτα ἀναστρέψαντα [3] ἐκβάλλειν

Aa 2 ἐς

2) Casaubb. πολλῷ; Paris. πολλήν. At πολὺν recte habet aliisque Strabonis locis comprobatur, ut 14. p. 667. Similis forma reperitur 12. p. 546.

3) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. Paris. Moscov. Venet. Medic. 3. 4. pro ἐσβάλλειν, quod editionibus praeivit Aldus, uti ἐς, pro quo certe Paris. Venet. Medic. 3. 4. dant εἰς. Utra-

tem sunt, quibus is in partes Maeotidis maxime septentrionales sese exonerat, stadiis LX inter se distantia) quod autem supra ostia est, ejus pars exigua est cognita. Fit hoc ob frigus et incommoditates regionis, quas indigenae possunt tolerare, carnibus et lacte viventes Nomadum more: exteri sustinere non possunt. Alias etiam Nomades isti, a commerciis aliarum nationum alieni, multitudine ac viribus praepotentes, occluserunt itinera regionum: ubi ambulari etiam poterat, et subvectiones si quas fluvius habuit. Hac de causa quidam censuerunt, eum e Caucasiis montibus ortum magno alveo adversus septen-

Tanais. ἐς τὴν Μαιῶτιν· τούτοις δὲ ὁμοδοξεῖ καὶ Θεοφάνης ὁ Μιτυληναῖος. Οἱ δ' ἀπὸ τῶν [4] ἄνω μερῶν τοῦ Ἴστρου φέρεσθαι· σημεῖον δὲ φέρουσιν οὐδὲν τῆς πόῤῥωθεν οὕτω ῥύσεως καὶ ἀπ' ἄλλων κλιμάτων, ὥσπερ οὐ δυνατὸν ὂν καὶ ἐγγύθεν καὶ ἀπὸ τῶν ἄρκτων.

§. 3.

Ἐπὶ δὲ τῷ ποταμῷ καὶ τῇ λίμνῃ πόλις ὁμώνυμος [1] οἰκεῖται Τάναϊς, κτίσμα τῶν τὸν Βοσπο-

Utraque forma in hoc apud Strabonem reperitur; illud diverſo reſpectu locum habet. Sic Iſtri partem aliqui putarunt ἐκβάλλειν εἰς τὸν Ἀδρίαν lib. 1. p. 57. pro quo Euſtath. ad Dionyſ. v. 298. refert ἐμβάλλειν. Achelous et Evenus ἐμβάλλειν dicuntur in mare 7. p. 327. Sic vero ſaepe commutantur εἰσβάλλειν, ἐμβάλλειν et ἐκβάλλειν, εἰσπίπτειν et ἐμπίπτειν et ſimilia. Cf. Weſſeling. ad Diodor. 1, 32. praeter alios. Nempe alterum dicitur reſpectu fluvii, alterum reſpectu maris. Cf. Euſtath. ad Homer. Odyss. 5, 441. p. m. 238. et quae monuit Maaſvicius ad Polyaen. 1, 3, 5. Equidem hic ſecutus ſum codices.

4) Caſaubonn. Medic. 4. ἄνω φασὶ μερῶν. At commode poteſt a ſuperiori verbo pendere.

1) Medic. 4. κεῖται. Ita vero adfuit lib. 9. p. m. 427. 481. et ſic alibi occurrit de ſitu. Sic Latini dicunt *habitari,*

ptentriones ferri, indeque retro labentem in Maeotin exire: his Theophanes quoque Mitylenaeus adſentitur. Alii a ſuperioribus Iſtri partibus ferri exiſtimant; neque ullum adferunt ſignum tam longinqui et ex diverſis climatibus defluxus: quaſi non potuerit e vicinia et a ſeptentrione delabi.

§. 3.

Supra flumen et ad paludem Maeotidem urbs ſita eſt, Tanais ipſa quoque appellata, condita a Graecis Boſpo-

Βόσπορον ἐχόντων Ἑλλήνων· νεωστὶ μὲν οὖν ἐξεπόρθησεν αὐτὴν Πολέμων, ὁ βασιλεὺς, ἀπειθοῦσαν. Ἦν δ᾽ ἐμπορεῖον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων, καὶ τῶν ἐκ [2] τοῦ Βοσπόρου τὴν λίμνην πλεόντων, τῶν μὲν, ἀνδράποδα ἀγόντων καὶ δέρματα, καὶ εἴτι ἄλλο τῶν Νομαδικῶν, τῶν δ᾽ [3] ἐσθῆτα καὶ οἶνον, καὶ τ᾽ ἄλλα, ὅσα τῆς ἡμέρου διαίτης οἰκεῖα, ἀντιφορτιζομένων. Πρόκειται δ᾽ ἐν ἑκατὸν σταδίοις τοῦ ἐμπορείου νῆσος Ἀλωπεκία, κατοίκια μιγάδων ἀνθρώπων. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα νησίδια πλησίον ἐν τῇ λίμνῃ. Διέχει δὲ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος εὐθυπλοοῦσι ἐπὶ τὰ βόρεια Tanais.

tari, ut Mela 2, 4, 2. Post Medic. 3. ἐμπόριον, quam variationem jam saepe notavi. Sic paullo inferius idem codex cum Moscov. dat ἐμπορίῳ, uti edd. Aldi et Hopperi.

2) Articulum, quem omittunt editiones, addidi ex Msstis Medic. 3. 4. Ven. Mosc. Paris.

3) Urbin. Medic. 3. 4. volunt ἐσθῆτας. Sed vulgatus numerus bene habet, Attico etiam usu frequentatus. Post vox ὅσα deest in Ven.

Bosporum incolentibus. Hanc jussa facere detrectantem rex Polemo nuper evastavit: commune fuit emporium Europaeorum Asianorumque Nomadum, et eorum, qui e Bosporo per paludem navigabant: alteris mancipia et pelles adferentibus, et quae aliae sunt Nomadum merces, alteris vestem, vinum, aliaque ad cicurem vitam pertinentia permutantibus. Ante emporium ad c stadia sita est Alopecia insula, quam convenae homines habitant. Sunt et aliae parvae insulae pone in palude. Tanais a faucibus Maeotidis paludis abest recta adversus septentrionem

Tanais. ρεια δισχιλίους καὶ διακοσίους σταδίους ὁ Τάναϊς· οὐ πολὺ δὲ πλείους εἰσὶ παραλεγομένῳ τὴν γῆν.

§. 4.

Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τῷ παρὰ γῆν πρῶτον μέν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος προϊοῦσιν ἐν ὀκτακοσίοις σταδίοις ὁ μέγας καλούμενος Ῥομβίτης, ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείας ἰχθύων· ἔπειτα ἐν ἄλλοις ὀκτακοσίοις ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης, [1] καὶ ἄκρα, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας ἐλάττους·

1) Scilicet Rhombites minor non est fluvius, sed promontorium, fallitque nos Ptolemaeus, qui ποταμὸν appellat. Immo fefellit parum attentos interpretes falsa et corrupta γραφή. Tu, si me audis, totum locum sic lege: Ἔπειτα ἐν ἄλλοις ὀκτακοσίοις ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης, καὶ ἄκρα ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, ἐλάττους δέ. Ἔχουσι μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν πρότερον τὰ νησία ὁρμητήρια· οἱ δ' ἐν τῷ etc. Nolim affirmare, in haec prorsus verba conceptum a Strabone fuisse hunc locum: sententiam quidem haud absimilem fuisse, hoc vero affirmare ausim. *Casaubonus.* Nempe vulgo legebatur Ῥομβίτης ἄκρα ἔχουσα — ἔχουσι δὲ οἱ μὲν πρότερον νησία — in qua lectione omnes codices conspirant, tantum quod Paris. habet ἁλ relicto vacuo spatio, in quo posterior manus adscripserat ιείας, et Med. 4. ἁλιείας. Equi-

nem navigatione stadiis CIↃ CIↃ CC: neque multo plura sunt, si quis oram legat.

§. 4.

Naviganti pone terram a Tanai intra IↃ CCC stadia fluvius occurrit, qui magnus Rhombites dicitur, ubi plurimi pisces ad salsamenta capiuntur: deinde ad alia IↃ CCC Rhombites parvus, et promontorium,

τους· ἔχουσι δὲ οἱ μὲν περὶ πρότερον νησία ὁρμη- Tanais.
τήρια, οἱ δ' ἐν τῷ μικρῷ Ῥομβίτῃ αὐτοί εἰσιν οἱ Μαιῶται ἐργαζόμενοι· οἰκοῦσι γὰρ ἐν τῷ παρά-
πλῳ τούτῳ παντὶ οἱ Μαιῶται, γεωργοὶ μὲν, οὐχ p. 494.
ἧττον δὲ τῶν Νομάδων πολεμισταί. Διῄρηνται δὲ εἰς ἔθνη πλείω, τὰ μὲν πλησίον τοῦ Ταναΐδος ἀγριώτερα, τὰ δὲ συνάπτοντα τῷ Βοσπόρῳ χειροήθη μᾶλλον. [2] Ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ Ῥομβίτου στάδιοί εἰσιν ἑξακόσιοι ἐπὶ Τυράμβην καὶ τὸν Ἀντικείτην ποταμόν· εἶθ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ἐπὶ τὴν

 κώμην

Equidem, ut fenfus conftet et ratio, hactenus obfecutus fum Cafaubono, ut dederim καὶ ἄκρα, et ante πρότερον inferuerim περί. Ceterum in Ven. verba ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα — ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης plane defunt, uti poft in Vat. et Urbin. verba οἱ δ' ἐν τῷ μικρῷ — πολεμισταί.

2) Medic. 4. Ven. Mofcov. pro ἀπὸ γὰρ τοῦ, quod legitur in editis, dant ἀπὸ δὲ τοῦ, ex quibus recepi. Pro Ἀντικείτην, quod adferunt libri, editi etiam, Medic. 3. Ἀντικίτην, Medic. 4. Ἀντικοίτην, vetus interpres *Anticeetam* fiftunt; Ptolemaeus 5, 9. Ἀττικίτης. Uter recte, equidem non dixerim. Poft Parif. ufitatiori forma maluit edere εἴκοσιν. Similia faepe notavi.

torium, quod et ipfum capturas habet pifcium, fed minores. Priores pro receptaculis ufurpant minutas infulas: in minore Rhombite ipfi Maeotae opus faciunt: ubique enim ea in ora Maeotae accolunt, agricolae quidem, fed non minus quam Nomades bellicofi. Dividuntur in gentes complures: quarum propiores Tanaidi feriores funt, Bofporo viciniores magis manfuetae. A Rhombite minore 100 funt ftadia ad Tyrambem et fluvium Anticeitam: deinde

Tanais. κώμην τὴν [3] Κιμμερικὴν, ἥτις ἐςὶν ἀφετήριον τοῖς τὴν λίμνην πλέουσιν· ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ, καὶ σκοπαί τινες λέγονται Κλαζομενίων.

§. 5.

Τὸ δὲ [1] Κιμμερικὸν πόλις ἦν πρότερον ἐπὶ χεῤῥονήσου ἱδρυμένη, τὸν ἰσθμὸν τάφρῳ καὶ χώματι

3) Κιμβρικὴν exſtat in omnibus Msstis, vetere interprete et editionibus. Solus Xylander repoſuit Κιμμερικὴν, quod utique ex re ipſa probandum eſt et ex nexu, cum in Cimmerii oppidi locum ſucceſſiſſe, aut ejus veſtigium remanſiſſe videatur; quibus accedunt aliorum auctorum teſtimonia. Sic Ptolem. 5, 9. *Cimmerium* promontorium hoc ſitu commemorat, alii oppidum, de quo cf. ad Melam II. 1, 19, 15. p. 634. Sic Plinius 6, 6. *ultimo in oſtio Cimmerium, quod antea Cerberion vocabatur.* Nempe Cimmerii olim dicti ſunt Cerberii, ut tradit Euſtathius ad Homer. Odyss. 11, 14. p. m. 415. conſentiente Heſychio h. v. Ita etiam (Κιμμερικὸν) ex Strabone refert ſimplicitur Ortelius in Theſauro Geogr. h. v. De utriusque nominis commutatione dixi aliqua ad Melam II. 3, 3. extr.

1) In forma Κιμμερικὸν ad unum omnes conſentiunt, atque ita paſſim anonymus in periplo Ponti Euxini, ut notat Voſſius in I. Gronovii Geogr. ant. p. 142. Nec aliter Scymnus, unde ſua haurire ſolet anonymus ille, v. 91. etſi illud oppidum in Cherſoneſo Taurica ponunt, cum

inde cxx ad pagum Cimmericum: ubi naves ſolvunt, qui paludem navigant. In ora hac etiam ſpeculae ſunt, quae Clazomeniorum dicuntur.

§. 5.

Cimmericum urbs fuit quondam, in peninſula jacens, iſthmum foſſa et aggere claudens. Fuit quo-

ματι κλείουσα· ἐκέκτηντο δ᾽ οἱ Κιμμέριοι μεγάλην Tanais.
ποτὲ ἐν τῷ Βοσπόρῳ δύναμιν· διόπερ καὶ Κιμμερικὸς Βόσπορος ὠνομάσθη. Οὗτοι δ᾽ εἰσὶν οἱ τοὺς τὴν [2] μεσόγαιαν οἰκοῦντας ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τοῦ Πόντου μέχρι Ἰωνίας ἐπιδραμόντες. Τούτους μὲν οὖν ἐξήλασαν ἐκ τῶν τόπων Σκύθαι· τοὺς δὲ Σκύθας Ἕλληνες, οἱ Παντικάπαιον καὶ τὰς ἄλλας οἰκίσαντες πόλεις, τὰς ἐν Βοσπόρῳ.

§. 6.

Εἶτ᾽ ἐπὶ τὴν Ἀχίλλειον [1] κώμην εἴκοσι στάδια, ἐν ᾗ τὸ Ἀχιλλέως ἱερόν· ἐνταῦθα δ᾽ ἐστὶν ὁ στενώ-

cum ab hac parte in utroque commemoretur Κιμμερὶς, de qua proxime monui. In Mela 1, 19, 15. scribitur *Cimmerium*, quod et hic malim. Sic paullo post, ubi vulgo legitur Κιμμέριοι, Casaubonn. et Ven. volunt Κιμμερικοί. Cf. 1. p. m. 15.

2) Sine articulo vox prodit in Medic. 4, et Paris. Post pro οἰκοῦντας, quia retulit ad οἱ, Ven. dedit οἰκοῦντες, et inde ἐπιδραμοῦντας. Male. Pro μέχρι in Paris. est μέχρις.

1) Pro κώμην, in qua lectione codices mei omnes cum vetere interprete et editionibus consentiunt, Casaubonus

quodam tempore magna Cimmeriorum in Bosporo potentia, qui et Cimmerius ab iis dictus fuit. Hi sunt, qui regiones continentis a dextra Ponti sitas usque ad Ioniam incursionibus vexaverunt. Atque hos quidem Scythae istis e locis expulerunt: Scythas Graeci, qui Panticapaeum et alias in Bosporo urbes condiderunt.

§. 6.

Deinceps ad Achilleum pagum stadia xx ubi fanum est Achillis. Ibi angustissimus est trajectus oris

Tanais. στενώτατος πορθμὸς τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ὅσον εἴκοσι σταδίων, ἢ καὶ πλειόνων, ἔχον ἐν τῇ περαίᾳ τὸ [2] Μυρμήκιον κώμην· πλησίον δ' ἐστὶ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὸ Παρθένιον.

§. 7.

bonus ex ſuis libris enotavit πόλιν. Ptolemaeus 5, 9. utique videtur in oppidis commemorare, cum alias addere ſoleat κώμη. Neque tamen hic pleroſque codices negligendos cenſeo. Poſt, omiſſa voce ςάδια; εἴκοσιν legitur in Pariſ. et Moſc. De ſcriptum στενώτατος cf. ad lib. 10. p. m. 91. n. 5. Tum ante πλειόνων omittitur καὶ in Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4.

2) Moſc. Medic. 3. 4. mutato verborum ordine κώμην τὸ Μυρμήκιον. Ceteri nihil a vulgata lectione diſcedunt. *Tzſchucke.* Legendum cenſeo: ἔχων ἐν τῇ περαίᾳ τὸ Μυρμήκιον πόλιν, καὶ τὸ Παρθένιον· πλησίον δ' ἐστὶ τοῦ Ἡρακλείου τὸ Παρθένιον. Sane praeter rei veritatem ipſa phraſis indicat, commiſſum hic quoque fuiſſe, quod toties in hoc auctore deprehendimus, ut videlicet vox Παρθένιον, bis a Strabone poſita, ſemel ab impuro librario fuerit praetermiſſa. *Caſaubonus.* Sic etiam Mannert in Geogr. T. 4. p. 330. illa verba πλησίον δ' ἐστὶ τοῦ Ἡρακλείου inſerta eſſe ſuſpicatur. Nempe tranſpoſita eſſe videntur haec verba, quod, ſi ſiniſtra parte paludem innavigaveris, hoc ordine ſe loca excipiunt: *Heracleum*, *Parthenium*, *Myrmecium*, uti patet in primis ex Strabone 7. p. m. 392. ſqq. et Ptol. 3, 6. Mutare tamen quidquam non ſum auſus invitis codicibus, et quod hic error in Strabonem rejici poteſt.

ris Maeoticae paludis, xx circiter aut amplius ſtadiorum: in altera continente opponitur Myrmecium pagus vicinum Herculeo. Parthenium deinceps ab Achilleo ſequitur.

§. 7.

§. 7.

Tanais.

Ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ τὸ Σατύρου μνῆμα [1] ἐνενήκοντα στάδια· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐπ' ἄκρας τινὸς χωστὸν ἀνδρὸς τῶν ἐπιφανῶς δυναστευσάντων τοῦ Βοσπόρου.

§. 8.

Πλησίον δὲ κώμη Πατραεὺς, ἀφ' ἧς ἐπὶ κώμην Κοροκονδάμην ἑκατὸν τριάκοντα. Αὕτη δ' ἐστὶ τοῦ Κιμμερικοῦ καλουμένου Βοσπόρου [1] πέρας. Καλεῖται δὲ οὕτως ὁ στενωπὸς, ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ Ἀχίλλειον καὶ τὸ Μυρμήκιον στενῶν, διατείνων μέχρι πρὸς τὴν Κοροκονδάμην καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῇ κώμιον τῆς Παντικα-

1) Sic pro ἐννενήκοντα Parif. Medic. 3. 4. Cf. ad lib. 9. p. m. 550. not. 2. Poft pro ἐπιφανῶς Medic. 3. et Urbin. ἐπιφανῶν; minus bene.

1) Medic. 3. πέραν. Poft pro οὕτως Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. (a priori manu) edd. Aldi et Hopperi ferunt οὗτος. In fequentibus pro ἐπὶ, quod bene habet, Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. Ven. cum Aldo et Hoppero habent ἀπό.

§. 7.

Inde ad Satyri monumentum ftadia xc: id eft agger in quodam promontorio, factus ob memoriam viri cujusdam, qui in Bofporo potentia claruit.

§. 8.

Prope pagus eft Patraëus: inde ad pagum Corocondamen cxxx. Hic eft finis Bofpori Cimmerici. Sic autem fauces appellantur in ore Maeotidis, ab anguftiis, quae juxta Achilleum et Myrmecium funt, pertinentes usque ad Corocondamen, et huic oppofitum vicum Panticapaeo-

Tanais. τικαπαίων γῆς, ὄνομα Ἄκρα, ἑβδομήκοντα σαδίων [2] διειργόμενον πορθμῷ· μέχρι γὰρ δεῦρο, καὶ ὁ κρύσαλλος διατείνει, πηττομένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς κρυμοὺς, ὥστε πεζεύεσθαι. Ἅπας δ' ἐσὶν εὐλίμενος ὁ σενωπὸς οὗτος.

§. 9.

Ὑπέρκειται δὲ τῆς Κοροκονδάμης εὐμεγέθης λίμνη, ἣν καλοῦσιν ἀπ' αὐτῆς [1] Κοροκονδαμῆτιν· ἐκδίδωσι δ' ἀπὸ δέκα σαδίων τῆς κώμης εἰς τὴν θάλατταν· ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν λίμνην ἀποῤῥώξ τις τοῦ [2] Ἀντικείτου ποταμοῦ, καὶ ποιεῖ νῆσον περί-

2) Mofcov. διειργομένῳ; Medic. 4. διειγομένη; edd. Aldi Hopp. Xyl. διειργομένων. Errorum caufae patent. Κρύσαλος et κρυμμοὺς vitia funt edd. Aldi et Hopperi, quae etiam libro 7. p. m. 388. dederant κρυσάλῳ.

1) In Stephano legitur Κοροκονδαμῖτις, atque ita in Strabone vult Berkelius p. 469. quod certe hic et poft praefert Parif. poft etiam Mofcov. At reliqui omnes conftanter fervant τὸ η, quod et in aliis femininae originis valet.

2) Medic. 3. Parif. cum ed. Aldi Ἀντικίτου; Medic. 4. Ἀντικοίτου; et fic vetus interpres *Anticoetam*; reliqui libri Ἀντι-

paeorum terrae, qui Acra dicitur, freto ftadiorum LXX interceptis: eo enim usque etiam glacies pervenit, Maeotide per hyemem congelante interdum, ita ut ambulari pedibus poffit. Totae illae anguftiae portus habent bonos.

§. 9.

Supra Corocondamen lacus eft juftae magnitudinis, quem ab ea vocant Corocondametin: is ad x a pago ftadia in mare effluit: in lacum hunc etiam pars Anticeitae fluvii, infulamque efficit ambitam palud

περίκλυστόν τινα ταύτῃ τε τῇ λίμνῃ, καὶ τῇ Μαιώτιδι, καὶ τῷ ποταμῷ. Τινὲς δὲ καὶ τοῦτον τὸν ποταμὸν [3] Ὕπανιν προσαγορεύουσι, καθάπερ καὶ τὸν πρὸς τῷ Βορυσθένει. Tanais.

§. 10.

Εἰσπλεύσαντι δὲ εἰς τὴν Κοροκονδαμῆτιν ἥ τε Φαναγορία ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος, [1] καὶ Κῆποι, καὶ Ἑρμώνασσα, καὶ τὸ Ἀπάτουρον, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν· ὧν ἡ Φαναγορία καὶ οἱ Κῆποι κατὰ τὴν λεχθεῖσαν νῆσον ἵδρυνται, εἰσπλέοντι ἐν ἀριστερᾷ· p. 495.

Ἀντικείτου efferunt. In Ptolemaeo 5, 9. legitur Ἀττικίτου ποταμοῦ ἐκβολαί.

3) Moscov. mutato accentu praescribit Ὑπάνιν. Sed vulgatam rationem probant Herodot. 4, 52. et alii. Tum pro Βορυσθένει Medic. 4. Paris. exhibent Βορυσθένῃ.

1) Sic Medic. 3. 4. Venet. Paris. Vatic. Urbin. cum Casaubonn. hic et post, tantum quod Casaubonn. quidem in sequ. habent ὁ Κῆπος. Vetus interpres *Cepi*. Primus ex editoribus Aldus mutavit, aut invertit in Κῆπος, quae formae etiam alibi variantur, ut notatum est ad Melam 1, 19, 15. p. 632. sq. Plerique tamen praeferunt pluralem, quem et hic ex Msstis revocavi. Cf. etiam praeterea Taylor ad Aeschin. p. 562. ed. Reisk. Pro Ἑρμώνασσα Medic. 3. dat Ἑρμονασσα. Cf. ad Melam l. l.

palude hac, et Maeotide, et fluvio. Sunt qui fluvium hunc Hypanin appellant, ut eum, qui est apud Borysthenem.

§. 10.

Ubi intra Corocondamitem navigaveris, Phanagoria est memorabilis urbs, et Cepi, et Hermonassa, et Apaturum Veneris fanum. De his Phanagoria et Cepi sitae sunt in introitu ad laevam insulae: reli-

Tanais. ξηρᾷ· αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις ἐν δεξιᾷ πέραν Ὑπάνιος ἐν τῇ Σινδικῇ. Ἔστι δὲ καὶ [2] Γοργιππία· ἐν δὲ τῇ Σινδικῇ τὸ βασίλειον τῶν Σινδῶν πλησίον θαλάττης, καὶ Ἀβοράκη. [3] Τοῖς δὲ τοῦ Βοσπόρου δυνάσταις ὑπήκοοι ὄντες ἅπαντες Βοσπορανοὶ καλοῦνται· καὶ ἔστι τῶν μὲν Εὐρωπαίων Βοσπορανῶν μητρόπολις τὸ Παντικάπαιον· τῶν δ' Ἀσιανῶν [4] τὸ Φαναγόρου· καλεῖται γὰρ καὶ οὕτως ἡ πόλις·

2) Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. Urbin. edd. Aldi, Hopperi Γοργιπτία; Ven. Γοργιππία, quod posuit Xylander. In Medic. 4. desunt verba Ἔστι δὲ καὶ Γοργιππία, quae etiam omisit vetus interpres. Occurrit hujus urbis nomen in Stephano, ubi scribitur vel Γοργιππία, vel Γοργίππη s. v. Σίνδικον. In alterutro haeret vitium, quod nec ex literarum serie apud Stephanum erui potest. Cf. tamen paullo post §. 11. Post Paris. Ἀβράκη.

3) Haec verba ad καλεῖται repetit Constantinus Porphyrog. de them. lib. 2. cap. 12. paucis tamen mutatis, quae deinceps notabo. Sic proxime post pro ὑπήκοοι refert ἐπήκοοι, Βοσποριανοὶ πάντες καλοῦνται.

4) Casaubonn. quidam codd. Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Venet. τὸ Φανάρου; vetus interpres *Phanarium*; edd. Aldi et Hopp. τὸ Φαναγόρου; edd. Xyl. et reliquae τοῦ Φαναγόρου. Epitome p. 110. Hudf. ἡ Φαναγορία. Constantin. Porphyr. c. l. τὸ Φαναγόρειον. Quod hic codices subministrant, probari nullo modo potest et ex omissione syllabae contractum videtur, ut supra lib. 10. p. 221.

reliqua ad dextram trans Hypanim in Sindica. In hac etiam Gorgippia est, et Sindicorum regia vicina mari, et Aborace. Quia autem regulis Bospori hi parent, universi Bosporani dicuntur. Caput Europaeorum Bosporanorum est Panticapaeum, Asianorum Phanagorae urbs; nam et sic vocatur. Et videtur Phana-

πόλις· καὶ δοκεῖ τῶν μὲν ἐκ τῆς Μαιώτιδος καὶ Tanais.
τῆς ὑπερκειμένης βαρβάρου κατακομιζομένων [5] ἐμπορεῖον εἶναι τὰ Φαναγόρια· τῶν δ' ἐκ τῆς θαλάττης ἀναφερομένων ἐκεῖσε τὸ Παντικάπαιον· ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορίᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀπατούρου. Ἐτυμολογοῦσι [6] δὲ τὸ ἐπίθετον

21. Φάλαινα pro Φαλάσαρνα. Nihil enim ad Phanagorium alet Φανάρου, at Φαναγόρου. Et sic Φαναγόρου πόλις dicitur a cylace p. 31. Hudſ. et anonymo in periplo Ponti Eux. . 2. Hudſ. Nempe, quod refert Euſtath. ad Dionyſ. v. 49. condiderat eam *Phanagoras*, unde etiam Stephanus, αναγόρεια, inquit, πόλις ἀπὸ Φαναγόρου, ex Hecataeo in ſia. Ammian. 22, 8. adeo ſimpliciter: *inſulae Phanagoras et Hermonaſſa.* Plura dedi ad Melam 1, 19, 15. p. 633. n τὸ, quod praemittunt codices, ſubplexi poſſit ἔργον el κτίσμα. At illud potius de operibus arte factis dicir, hujus ellipſis rarior ſit et durior. Forte τὸ repetim adeſt ex praecedentibus, aut pro Φαναγόρου legenım ſit Φανάγορον, quamvis ſine exem lo. Proxime autem ljuncta reſpiciunt nomen uſitatum, ſupra adpoſitum.

5) Moſcov. et Medic. 3. hic et alibi per ι efferunt, de ua variatione ſaepius monui. Pro τὰ Φαναγόρεια Medic. et 4. ἡ Φαναγορία, qua forma etiam reddidit epitome. a quidem recepiſſem, niſi cohibuiſſet Stephanus, qui ſerte monet, emporium οὐδετέρως efferri, etſi pro ι haet ει.

6) Medic. 3. δ' οὖν τό. Vulgata lectio bene habet. raviora ſunt, quae ſequuntur. Nempe editiones omnes nt κρύψαι, poſt ed. Hopperi παραδιδοῖ, Xyl. et reliquae αραδιδοῖ, luxato ſtructurae nexu, quem continent Moſcov. Pariſ.

hanagoria emporium eſſe rum, quae ex Maeotide, praque ſitis barbaris reonibus devehuntur: Panticapaeum eorum, quae e mari eodem adferantur. Habet Phanagoria templum Veneris Apaturi inſigne. Nomen

Maeotae. θετον τῆς θεοῦ μῦθόν τινα προςποιούμενοι, ὡς ἐπιθεμένων ἐνταῦθα τῇ θεῷ τῶν Γιγάντων, ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, κρύψειεν ἐν [7] κευθμῶνι τινι, εἶτα τῶν Γιγάντων ἕκαστον δεχομένη καθ' ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παραδιδοίη δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.

§. 11.

Τῶν Μαιωτῶν δ' εἰσὶν αὐτοί τε οἱ [1] Σινδοὶ, καὶ [2] Δανδάριοι, καὶ [3] Τορεάται, καὶ Ἄγροι, καὶ Ἀῤῥη-

Parif. Medic. 3. 4. et Ven. in quibus legitur κρύψειεν ἐν (cujus voculae repetitio intercidit) et παραδιδοίη, tantum quod Med. 3. pofuit κρύψι ἐν, Venet. cum Aldo, relicto κρύψαι, tulit παραδιδοίη. Cf. c. 4. §. 4. n. 2.

7) Cafaubonn. Venet. κευθμῷ, reliqui cum edd. κευθμῶνι. Nec aliter in fuo codice legit Stephanus, qui f. v. Ἀπάτουρον totam hanc narrationem, paucis aut omiffis, aut leviter inverfis, reddidit; etfi perinde ex promifcuo ufu utraque forma valet. Ante δολοφονεῖν otiofe adeft in Medic. 3. καί.

1) Σινδοὶ dedi cum Mofcov. uti et fupra fcriptum ferebatur. Ita variatur alibi in libris et omnino olim variatum effe, docet Schol. Apollon. ad 4, 322.

2) Medic. 3. Δαρδάριοι, ut in fequ. Vatic. et Urbin. At Δανδάριοι vocantur etiam a Plutarcho in Lucullo c. 16 et Stephano h. v. iidemque *Dandaridae* a Tacito Annal. 12, 15.

3) Ita praeferunt omnes libri. Schraderus tamen ad Avien

Nomen deae a fabula fumta occafione a dolo (apate) deducunt: ibi locorum Venerem, cum eam Gigantes adorirentur, Herculem acciviffe, inque fpelunca quadam abfcondidiffe, deinde fingulos Gigantes excepiffe, et Herculi unum poft alium per fraudem necandum praebuiffe.

§. 11.

De Maeotis funt Sindi, Dandarii, Toreatae, Agri, Arre

Ἀῤῥηχοί· ἔτι δὲ Τάρπητες, Ὀβιδιακηνοὶ, Σιττα- Maeotae.
κηνοὶ, Δόσκοι, ἄλλοι πλείους· τούτων δ' εἰσὶ καὶ
ἱ [4] Ἀσπουργιανοὶ, μεταξὺ Φαναγορίας οἰκοῦντες
καὶ [5] Γοργιππίας ἐν πεντακοσίοις σαδίοις· οἷς
ἐπι-

avieni perieg. v. 867. malit Τορέται, cum ita adpellentur Stephano h. v. et Plinio 6, 5. nec diversi sint ex depravata scriptura et lectione Ὀρέται Dionysii v. 682. Prisciani v. 664. et Avieni c. l. Quod nempe ex Mela 1, 19, 17. ictantur *Toreatae*, dubii illi sunt in summa librorum corruptione. Reliqui tamen in obscuro populo codicum exemplum, etsi omnino non refragor in Τορέται. Cf. ad Melam I. p. 638. c. l. Expeditior est via in proximo nomine Ἀῤῥιχοὶ, uti fertur in edionibus non solum, sed et in Msstis, et vetere interprete, propter crebram et faciliorem mutationem literarum ι et η. Nempe per η ex Strabone diserte commemorat Stephanus. *Arrechi* vocantur etiam a Plinio 6, 7. Solus Ptolemaeus 5, 9. scribit eodem, opinor, vitio corruptus Ἀριχοί. Hinc igitur Casaubonus etiam in Nostro probavit η, adsentiente Holstenio ad Stephan. p. 49. Cf. ad Melam I. p. 639. c. I.

4) Lege, ut lib. 12. p. 556. Ἀσπουργιανοί. Stephanus σπουργιανοὶ ἔθνος τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Deinde istum locum describit. *Casaubonus.* Probat hanc emendationem etiam de Pinedo ad Stephan. p. 125. cui et ego totus propositis rationibus morem gessi. Vulgo Ἀστουρτανοὶ, ut ferunt quoque codices. Vetus interpres etiam *spungitani.* Antea pro Σιττακηνοὶ in cod. Paris. legitur τακηνοί.

5) Moscov. Γοργιπτίας, ut supra §. 10. plures, ubi cf. notata. Medic. 4. Γοργοπίας. Ed. Aldi Γοργιπίας; Hopperi Γοργιππίας; reliquae, ut editum hic est. Post Πολέμων deest in Ven.

Arrechi, Tarpetes, Obidiaceni, Sittaceni, Dosci, alii plures: nec non Aspurgiani, inter Phanagoriam habitantes et Gorgippiam ad 500 stadia: quibus cum in

Maeotae. ἐπιθέμενος Πολέμων ὁ βασιλεὺς ἐπὶ προσποιήσει φιλίας, οὐ λαθὼν, ἀντεστρατηγήθη, καὶ ζωγρίᾳ ληφθεὶς ἀπέθανε. [6] Τῶν δὲ συμπάντων Μαιωτῶν τῶν Ἀσιανῶν, οἱ μὲν ὑπήκουον τῶν τὸ ἐμπορεῖον ἐχόντων, τὸ ἐν τῷ Τανάϊδι· οἱ δὲ, τῶν Βοσπορανῶν· τοτὲ δ᾽ ἀφίσταντο ἄλλοτ᾽ ἄλλοι. Πολλάκις δ᾽ οἱ τῶν Βοσπορανῶν ἡγεμόνες καὶ τὰ μέχρι τοῦ Τανάϊδος κατεῖχον, καὶ μάλιστα οἱ ὕστατοι Φαρνάκης καὶ [7] Ἄσανδρος καὶ Πολέμων. Φαρνάκης δέ ποτ

6) Medic. 3. 4. Venet. τῶν τε. Tum Mosc. praescribit, ut alibi, ἐμπόριον. Post in Paris. deest τὸ ante ἐν τῷ.

7) Paris. Κασσάνδρος, uti vetus interpres; Mosc. mutato accento Κάσανδρος pro vulgato Κασάνδρος. Certe Κάσσανδρος et alibi scribitur, ut in Appiani Syr. c. 53. Polybio 5. 67, 8. — *Tzschucke*. Lego Ἄσανδρος, de quo lib. 7. p. 311. [p. m. 404.] *Casaubonus*. Ἄσανδρος vult etiam Spanhem. in epist. 3. ad Morellium p. 179. ex Dione 54. 24. et ex numo rarissimo, quem Romae viderat, et produxit in opere de usu numism. diss. 8. T. 1. p. 488. ed. Lond. ubi eandem emendationem repetit. Ita et olim legi voluerat Reinerus Reineccius T. 3. hist. Iul. p. 142. probatque Fabricius ad Dion. c. l. Eadem hujus nominis corruptio notatur in Diodoro 19, 62. similis cum Lysandro infra lib. 13. p. 625. His impulsus momentis, invitis licet Msstis, dedi Ἄσανδρος, quo et ducit simplex σ. Compendium scripturae in praecedente vocula ex repetita litera vitium peperit.

insidiaretur sub amicitiae praetextu rex Polemon, re comperta, bello illato in potestatem eorum vivus pervenit et interiit. De universis Maeotis Asianis alii paruerunt emporium Tanaidis tenentibus: alii Bosporanis: interdum etiam alii ad alios defecerunt. Saepe Bosporani reguli usque ad Tanain omnia obtinuerunt: maxime ultimi Pharnaces, Asander, Polemo

ποτε καὶ τὸν Ὕπανιν τοῖς Δανδαρίοις [8] ἐπαγαγεῖν Maeotae. λέγεται διά τινος παλαιᾶς διώρυχος, ἀνακαθάρας αὐτὴν, κατακλύσαι τὴν χώραν.

§. 12.

Μετὰ δὲ τὴν Σινδικὴν καὶ τὴν [1] Γοργιππίαν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ [2] ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων παραλία, τὸ πλέον ἀλίμενος καὶ ὀρεινὴ, τοῦ Καυκάσου μέρος οὖσα. Ζῶσι δὲ ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν λῃστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ

εἴκοσι

8) Pro ἐπαγαγεῖν, quod recte habet, Aldus et Hopperus posuerunt ἀπαγαγεῖν, et pro διώρυχος Casaubonn. Venet. Paris. dant διώρυγος. Priorem scribendi rationem probant Phrynichus p. 98. Thomas Magister h. v. et auctores multi praeferunt, etsi in Nostro parum sibi constant, et per γ etiam efferunt, ut lib. 13. p. 609. 16. p. 740. et alibi, quae variatio in hac terminatione per casus obliquos dominatur, ut σόνυχος, ὄνυχος, ὄρτυγος, κόκκυγος. Sed plura conlecta dedi ad Melam II. 3, 8, 7. p. 292.

1) Medic. 4. Mosc. ut edd. Aldi, Hopperi, et vetus interpres, ut antea, Γοργοπίαν; Paris. Γοργοππίαν, de quo supra satis est dictum.

2) Medic. 3. 4. Venet. Paris. Mosc. cum edd. Aldi, Hopperi τῇ τῶν Ἀχαιῶν; nec aliter in suo codice legit interpres vetus, ut docet interpretatio *in Acheorum — mari*. Equidem vulgatam aliorum lectionem utique probandam censeo.

lemo. Pharnacen etiam ferunt Hypanin fluvium, expurgata quadam vetere fossa, Dandariis induxisse, agrumque eorum proluisse.

§. 12.

Post Sindicam et Gorgippiam ad mare ora est Achaeorum Zygorum, et Heniochorum, maxima sui parte importuosa et montosa, utpote portio Caucasi. Vivunt isti e praedationibus maritimis. Lembos habent

Maeotae. εἴκοσι δεχόμενα· [3] σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνάμενα· καλοῦσι δ' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες καμάρας. Φασὶ δ' ἀπὸ τῆς Ἰάσονος στρατιᾶς, τοὺς μὲν Φθιώτας Ἀχαιοὺς τὴν ἐνθάδ
p. 496. Ἀχαΐαν [4] οἰκίσαι, Λάκωνας δὲ τὴν Ἡνιοχίαν, ὧν ἦρχον [5] Ῥέκας καὶ Ἀμφίστρατος, οἱ τῶν Διοσκούρων ἡνίοχοι· καὶ τοὺς Ἡνιόχους ἀπὸ τούτων εἰκὸς ὠνομάσθαι· [6] τῶν δ' οὖν καμαρῶν στόλους κατασκευα

3) Medic. 4. male *σπάνια*. Post Parif. omifit *δέξασθαι*

4) Mofcov. *οἰκίσαι*, reliqui cum edd. *οἰκῆσαι*. Illud praeftat, quod non folum aliorum docent narrationes quos ad Melam II, 1, 19, 14. p. 626. nominavi, fed et ea quae in Strabone fubnectuntur. Tum idem Mofc. *Ἡνιοχεία* praeit cum Stephano, quod nomen alii codices efferunt per *ι*, et fic ex Strabone repetit ad Dionyf. v. 680 Euftathius. Cum in utramque partem adfint exempla plerosque codices fequi placuit.

5) Confentiunt in hac lectione codices omnes cum vetere interprete et editionibus, nec aliter hinc nomen refert Euftathius c. l. Valefius tamen ad Ammianum 22 8. conjectabat *Κρέκας*, unde Latini *Crecium*, mox *Cercium* finxerint. *Cercium* quidem vocat ipfe Ammianus c. l. *Circium* Ifidor. orig. 15, 1. In aliis aut variatur, aut omnino alia nomina producuntur. Plura ad Melam dedi c. l

6) Medic. 3. *ἐκ δ' οὖν τῶν καμαρῶν*. Vulgatam alii tuentur, quae etiam bene habet. Poft pro *τοτὲ — τοτὲ* Mofc u

habent exiles, anguftos, atque leves, ad xxv hominum, aut plurimum xxx capaces: Graeci kamaras vocant. Aiunt ab Iafonis expeditione Phthiotas Achaeos Achaiam, quae ifthic eft, condidiffe, Lacones Heniochiam: horum duces fuiffe Rhecam et Amphiftratum, aurigas Caftorum, unde etiam genti nomen: eft enim heniochus Graecis auriga: proinde camararum

σκευαζόμενοι καὶ ἐπιπλέοντες τοτὲ μὲν ταῖς ὁλκάσι, τοτὲ δὲ χώρᾳ τινὶ, ἢ καὶ πόλει τινὶ θαλαττοκρατοῦσι. Προσλαμβάνουσι δ' ἔσθ' ὅτε καὶ οἱ τὸν Βόσπορον ἔχοντες, ὑφόρμους χορηγοῦντες, καὶ ἀγορὰν καὶ διάθεσιν τῶν ἁρπαζομένων· ἐπανιόντες δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία, ναυλοχεῖν οὐκ ἔχοντες, ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας, ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοὺς δρυμοὺς, ἐν οἷσπερ καὶ οἰκοῦσι, [7] λυπρὰν ἀροῦντες γῆν· καταφέρουσι δὲ πάλιν, Bosporani.

ut saepe alibi, dat τότε — τότε, de qua commutatione dictum est ad lib. 9. p. m. 657. et passim. Tum vocula τινὶ deest in Mosc. et Medic. 3.

7) Sic pro λεπρὰν, quod ferunt editiones Casaub. 2. Amstelod. legitur in Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Urbin. Vatic. et epitome p. 141. Hudf. Solus Venet. dedisse videtur λεπράν. *Tzschucke.* Ferri quidem potest vulgata lectio, [λεπρὰν] quod suadet Λέπρεον nomen loci, quod ita dictum videtur, eo quod λεπρὰν γῆν ᾤκουν· *sterilem terram habitabant.* Mallem tamen legere λυπρὰν, quae vox saepissime occurrit in hoc significatu, ut denotet terram sterilem, asperam, tristem, minime laetam. Λεπρὰν γῆν alibi non memini me legisse. ***Palmerius in exercitatt. in auctor Gr. p.*** 330. Non dubitarem reponere λυπρὰν, cum ita sit in cod. Aldi. *Scherpezelius.* Λυπρὰν sine dubio unice rectum est, et hoc sensu frequentatum. Sic Home-

rum classe parata adgrediuntur isti aliquando onerarias naves, aliquando regionem urbemve aliquam, et mare obtinent. Nonnunquam eos Bosporani recipiunt, navalia eis suppeditantes, et forum ac praedae distrahendae opportunitatem. Domum reversi, qui navalibus carent, camaras humeris impositas, in silvas portant, in quibus etiam habitant, parum fertilem arantes tellurem: rursum ad mare eas deportant,

Boſpo-rani.

πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τοῦ πλεῖν. Τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ, γνώριμα ἔχοντες ὑλώδη χωρία, ἐν οἷς ἀποκρύψαντες τὰς καμάρας, αὐτοὶ πλανῶνται πεζοὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀνδραποδισμοῦ χάριν. [8] Ἃ δ' ἂν λάβωσιν ἐπίλυτρα ποιοῦνται ῥᾳδίως, [9] μετὰ τοὺς ἀνάπλους μηνύοντες

Homerus Odyss. 13, 243. Ithacam vocat λυπρὰν, Polyb. 13, 9, 1. χώραν, et Strabo ſupra 10. p. 450. 458. cum τραχὺς de terra conjungit, ut alia loca taceam in re nota. Cf. Schwebel. ad Onoſandr. p. 39. Pro ἀροῦντες, quod probum eſt, Caſaubonn. quidam ἀρκοῦντες. In ſequ. pro πεζοὶ Medic. 3. Pariſ. Moſcov. adferunt πεζῇ, quorum vocabulorum commutatio etiam alibi notatur. Cf. ad Herodot. 7, 110. Diodor. 13, 106. Sturtz. in Lex. Xenoph. h. v. Sic ſupra lib. 7. p. m. 338. in Noſtro objiciebatur. In hoc nexu commode vulgata ſtare poteſt.

8) Aldus et cum eo Hopper. et Xyl. ſcripſerunt ὃ δ' ἄν. Quod repoſuit Caſaubonus, probant codices omnes. *Tzſchucke.* Legebatur ὃ δ' ἄν. Sed legendum eſſe ἃ certum eſt. Loquendi genus eſt elegans. *Caſaubonus.* Poſt cum Caſaubonn. Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. Ven. praetuli ποιοῦσι, cum in editionibus reperiatur ποιοῦνται. Nota in his commiſtio.

9) Prior interpres κατὰ legiſſe videtur: malo tamen μετά. *Caſaubonus.* Nempe vertit: *inter redeundum.* Μετὰ volunt etiam omnes codices. Poſt pro κατάγουσιν Medic. 3. non temere vel fortuito, quod videtur, legit καταποντίζουσιν. Reluctantur tamen reliqui, et raptorum vices ſpectantur.

tant, ubi navigandi tempus advenit. Idem faciunt etiam in alieno ſolo, cognita habentes ſilveſtria loca, in quibus abſcondentes camaras, ipſi pedides noctu vagantur atque interdiu plagii cauſa faciundi. Facile autem homines abductos patiantur redimi, iis, qui amiſerunt homines, rem, poſtquam avecti

γύοντες τοῖς ἀπολέσασιν. Ἐν μὲν οὖν τοῖς δυνα-σευομένοις τόποις, ἔσι τις βοήθεια ἐκ τῶν ἡγεμόνων τοῖς ἀδικουμένοις. Ἀντεπιτίθενται γὰρ πολλάκις, καὶ κατάγουσιν αὐτάνδρους τὰς καμάρας. Ἡ δ' ὑπὸ Ῥωμαίοις ἀβοηθητοτέρα ἐσὶ, διὰ τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πεμπομένων. Bosporani.

§. 13.

Τοιοῦτος μὲν ὁ τούτων βίος. Δυνασεύονται δὲ καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν καλουμένων σκηπτούχων· καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι ὑπὸ τυράννοις, ἢ βασιλεῦσίν εἰσιν. Οἱ γοῦν Ἡνίοχοι τέτταρας εἶχον βασιλέας, ἡνίκα Μιθριδάτης ὁ Εὐπάτωρ φεύγων ἐν τῆς προγονικῆς εἰς Βόσπορον [1] διῄει τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ αὕτη

1) Sic malui legere cum codicibus, Casaubonn. etiam, cum vulgo ferant editiones διήκει. Hic enim fugientem describit, subsistentem post verbo ἧκε ostendit. Appian. in Mithrid. c. 102. παρώδευεν, et hic vetus interpres etiam per-

avecti fuerint, significantes. Iis sane in regionibus, quibus princeps aliquis praeest, injuria affectis praesidium in magistratu est aliquod. Saepe enim praedones vicissim adoriuntur, camarasque una cum vectoribus abducuut. Quae Romanis subsunt, minus habent auxilii, ob negligentiam eorum, qui mittuntur.

§. 13.

Talis est istarum vita gentium. Sed et istae reguntur ab iis, quos Sceptrigeros appellant: qui ipsi regibus, aut tyrannis parent. Equidem Heniochi quatuor reges habuerunt, quo tempore Mithridates fugiens ex avita ditione in Bosporum, per ipsorum regionem transivit: nam

Bospo-rani. αὕτη μὲν ἦν πορεύσιμος αὐτῷ· τῆς δὲ τῶν Ζυγίων ἀπογνοὺς διά τε δυσχερείας καὶ ἀγριότητας, τῇ παραλίᾳ χαλεπῶς ᾔει, τὰ πολλὰ ἐμβαίνων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ἕως ἐπὶ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἧκε· καὶ προσλαβόντων τούτων, ἐξετέλεσε τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Φάσιδος, οὐ πολὺ τῶν τετρακισχιλίων λείπουσαν σαδίων.

§. 14.

Εὐθὺς [1] οὖν ἀπὸ τῆς Κοροκονδάμης πρὸς ἕω μὲν ὁ πλοῦς ἐστίν. Ἐν δὲ σαδίοις ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ὁ [2] Σινδικός ἐστι λιμήν· καὶ πόλις, εἶτα ἐν τετρακοσίοις

permeavit. Poſt Urbin. cum Medic. 3. dat τῶν δὲ Ζυγίων, omiſſo articulo τῆς. Venet. male ἐκβαίνων pro ἐμβαίνων, ut res docet. Paullo ante, monentibus etiam Msstis Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. repoſui δυσχερείας pro vulgato δυσχερείας. Tum pro ἧκε Caſaubonus ex ſuis profert ἥκει, et ante Ἀχαιῶν Medic. 3. omittit τῶν.

1) Ante οὖν Moſc. Medic. 3. 4. inſerunt δ'.

2) Sic Moſc. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Ven. pro vulgato Σινδικικός. *Sindicos portus* vertit etiam vetus interpres, eademque forma ſupra aliquoties adfuit. Quam vero ſaepe codices inter utramque fluctuentur, ſaepius monui, ut lib. 8. p. m. 115. 314. — Ptolem. 5, 9. etiam Σινδικὸς λιμήν.

nam haec ei pervia fuit. De Zygiorum autem tranſitu ſpem abjiciens ob locorum difficultates iſtorum et feritatem hominum, aegre per oram inceſſit, plerumque mare conſcendens, donec ad Achaeos venit: a quibus admiſſus, iter perfecit e Phaſide factum ad ſtadiorum paene quatuor millia.

§. 14.

Statim itaque a Corocondama verſus orientem navigatio eſt. Stadiis CXXC inde Sindiacus eſt portus, urbs.

κοσίοις [3] τὰ καλούμενα Βάτα, [4] κώμη, καὶ λιμὴν, καθ' ὃ μάλιστα ἀντικεῖσθαι δοκεῖ πρὸς νότον ἡ Σινώπη ταύτῃ τῇ παραλίᾳ, καθάπερ ἡ Κάραμβις εἴρηται τῷ Κριοῦ μετώπῳ· ἀπὸ δὲ τῶν Βατῶν ὁ μὲν Ἀρτεμίδωρος τὴν Κερκετῶν λέγει παραλίαν, ὑφόρμους ἔχουσαν καὶ κώμας, ὅσον ἐπὶ σταδίους ὀκτακοσίους καὶ πεντήκοντα· εἶτα τὴν τῶν Ἀχαιῶν σταδίων πεντακοσίων· εἶτα τὴν τῶν Ἡνιόχων χιλίων· εἶτα τὸν Πιτυοῦντα τὸν μέγαν, τριακοσίων ἑξήκοντα μέχρι Διοσκουριάδος. Οἱ δὲ τὰ Μιθριδατικὰ συγγράψαντες, οἷς μᾶλλον προσεκτέον, Ἀχαιοὺς λέγουσι [5] πρώτους, εἶτα Ζυγοὺς, εἶτα Ἡνιόχους, εἶτα Κερκέτας, καὶ Μόσχους, καὶ Κόλχους, καὶ τοὺς ὑπὲρ

Bosporani.

p. 497.

3) Medic. 3. ἡ καλουμένη. Tum Moſcov. Βατά. Hoc difficilis eſt judicii, illud ipſe Strabo proxime poſt decernit.

4) Pro νόμη repoſui κώμη, quod et vetus interpres [*vicus*] eſt ſecutus, et Aldus habet. *Xylander.* Nempe ita in Hopperi editione invenerat ex operarum vitio ſine dubio invectum. Poſt καθάπερ omiſſum eſt in Ven. et pro τῷ in Moſc. reperitur τοῦ, quia ad Κριοῦ maluit referre librarius.

5) Ven. pro πρώτους exhibet πρῶτον, minus hic bene.

urbs. Deinde poſt CCCC Bata quae vocantur, pagus et portus: qua maxime huic orae verſus meridiem oppoſita videtur eſſe Sinope, ſicut Carambin diximus Criu metopo objectam. A Batis Artemidorus Cercetorum oram recenſet, ſtationes habentem et pagos, porrectam ad ſtadia fere IↃ ↃↃ L. Tum Achaeorum ad ſtadia IↃ: inde Heniochorum ad CIↃ: poſt Pityunta magnum, CCCLX, usque ad Dioſcuriadem. Qui res Mithridatis conſcripſerunt (quibus maior eſt adhibenda fides) primos Achaeos dicunt, deinceps Zygos, Heniochos, Cercetas, Moſchos et

Bospo-rani. ὑπὲρ τούτων Φθειροφάγους, καὶ [6] Σοάνας, καὶ ἄλλα μικρὰ ἔθνη τὰ περὶ τὸν Καύκασον. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἡ παραλία, καθάπερ εἶπον, ἐπὶ τὴν

6) Lego καὶ Σοάνας. Sic enim infra [p. 499.] legitur. Et ut hanc lectionem potius sequar, facit Stephanus [h. v. etsi male lib. 15. adlegat] qui sic legit in Strabone. In quibusdam veteribus libris erat Χόανας, quam lectionem confirmat Graecum argumentum hujus libri. *Casaubonus.* In nota margini adposita ex aliis Msstis adfert etiam Casaubonus Θοῶνας. Libri mei omnes cum editionibus exhibent Θοάνας; vetus tantum interpres refert *Thonas.* Eustathius ad Dionys. v. 689. Θοᾶνες ex altero quidem loco, hoc nostro forte deceptus repetit. Mirum, cum iidem sint populi, cur infra verum nomen libri dederint, hic omnes corruptum. Nam praeter optimum illum Parisiensem Keralio in Memoires de litterature — de Paris T. 45. p. 14. ex codicibus n. 1395. et 1396. hic et infra p. 499 adfert Θοάνας et Πόανες, n. 1394. Θοώνας et Σόανες, 1398. Χοάνας et Σόανες. Ptolemaeo 5, 9. sunt Σουανοὶ, ut Plinio 6, 4. *Suani. Tzschucke.* Diversitas lectionum, quam apposuit in margine Casaubonus, indicat, nihil esse certi in ea voce, et infra (ut idem magnus vir notavit) scriptum est Σόανες p. 499. Videntur esse iidem, et cum Casaubono praefero eam lectionem, eo quod magis accedit ad Zanorum nomen, quos in ea regione ponit Procopius lib. 1. [de B. Pers. c. 15. conf. de B. Goth. 4, 1.] Agathias lib. 5. [in. Τζάννοι] facile C antiqua litera in O mutata, et sublata postea ob soni absurditatem. *Palmerius in exercitatt. in auctores Gr. p.* 331. Sunt nempe Τζάνοι illo tempore sic dicti, antea, ut addit in priori loco, Σάνοι, vel, ut est in posteriori, Σουανοὶ, quorum regio c. 2. Σουανία vocatur, etsi alii distinguunt et in utroque loco legere malunt Σάνοι. Cf. etiam de hac variatione Gyraldus in annotatt. dialogismis p. 74.

et Colchos: et supra hos sitos Phthirophagos, Soanes, aliasque exiguas gentes circa Caucasum. Initio ora (ut dixi) versus ortum tendit, et in austrum respicit:

τὴν ἕω τείνει, καὶ βλέπει πρὸς νότον· ἀπὸ δὲ τῶν Βατῶν ἐπιστροφὴν λαμβάνει κατὰ μικρόν· εἶτ' [7] ἀντιπρόσωπος γίνεται τῇ δύσει, καὶ τελευτᾷ πρὸς τὸν Πιτυοῦντα καὶ τὴν Διοσκουριάδα· ταῦτα γὰρ τὰ χωρία συνάπτει τῆς Κολχίδος τῇ λεχθείσῃ παραλίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν Διοσκουριάδα ἡ λοιπὴ τῆς Κολχίδος ἐστὶ παραλία, καὶ ἡ συνεχὴς Τραπεζοῦς, καμπὴν ἀξιόλογον ποιήσασα· εἶτα εἰς εὐθεῖαν [8] ταθεῖσά πως πλευρὰν, τὴν τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου ποιοῦσαν, τὰ βλέποντα πρὸς ἄρκτον. Ἅπασα δ' ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν ἄλλων παραλία μέχρι Διοσκουριάδος καὶ τῶν ἐπ' εὐθείας πρὸς νότον ἐν τῇ μεσογαίᾳ τόπων, ὑποπέπτωκε τῷ Καυκάσῳ. Bosporani.

§. 15.

7) Xyl. ἀντιπρόσωπον, operarum, opinor, vitio. Tum Medic. 3. 4. Moſcov. inverſo ordine τῆς Κολχίδος συνάπτει. Poſt Ald. et Hopper. Τραπεζοὺς, quod reſpuit uſus formaeque ſimiles.

8) Sic Moſcov. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. Vatic. Pariſ. Excidit vox ταθεῖσα in ed. Caſauboni 1. unde in reliquis deſideratur. Agnoſcunt eam enim priores editiones, etſi minus recte ſcribunt ταθεῖσάν πω.

ſpicit: a Batis autem inflectitur, et obvertitur occaſui paulatim, deſinitque ad Pityuntem et Dioſcuriadem: quae Colchidis loca dictam oram attingunt. Poſt Dioſcuriadem reliqua eſt Colchidis ora, et contigua Trapezus, flexum faciens inſigne, quae deinde in rectum porrecta, latus Ponti dextrum efficit, quod ſeptentrionem reſpicit. Univerſa Achaeorum et reliquorum populorum ora usque ad Dioſcuriadem et loca quae verſus meridiem in continente ad rectam lineam opponuntur, Caucaſo ſubjacet.

§. 15.

Bosporani.

§. 15.

Ἐστι δ' ὄρος τοῦτο ὑπερκείμενον τοῦ πελάγους ἑκατέρου, τοῦ τε Ποντικοῦ, καὶ τοῦ Κασπίου, [1] διατειχίζον τὸν ἰσθμὸν, τὸν διείργοντα αὐτά. Ἀφορίζει δὲ πρὸς νότον μὲν τήν τε Ἀλβανίαν, καὶ τὴν Ἰβηρίαν· πρὸς ἄρκτον δὲ τὰ τῶν [2] Σαρματῶν πεδία· εὔδενδρον δ' ἐστὶν ὕλῃ παντοδαπῇ, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ τῇ ναυπηγησίμῳ. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καλεῖσθαι Κάσπιον τὸν Καύκασον, ἴσως ἀπὸ τῶν [3] Κασπίων παρονομασθέν-

1) Casaubonn. Venet. διατειχίζοντες, quia librarii retulerunt ad Κασπίου; melius alii cum edd. τειχίζον, ut ad ὄρος pertineat. Ita etiam legit in suo codice Eustath. ad Dionys. v. 689. In sequ. mentem et sensum Strabonis reddidit sic: ἀφορίζων πρὸς μὲν νότον Ἀλβανοὺς καὶ Ἴβηρας, πρὸς δὲ ἄρκτον Σαρμάτας. Et sic in sequ. ὑπὸ τῶν ἐκεῖ καλεῖται.

2) Vulgo Σαρμάτων, pro quo Moscov. praecipit Σαρματῶν; recte, ut Σκυθῶν, Σακῶν, etsi infra etiam Δάων, cum praecedat Δάαι. Σαρμαάτων vitium est ed. Amstelodam. Post pro εὔδενδρον Medic. 3. substituit εὔδενδρα, cum tamen referatur ad ὄρος.

3) Suspicor deesse vocem unam. Lego ἴσως ἀπὸ τῶν Κασπίων πυλῶν. Tangit hoc Plinius subobscure, quo loco eos

§. 15.

Mons est Caucasus utrique superpositus mari, Euxino inquam et Caspio, isthmum, quo ea distinguuntur, tamquam murus intercludens. Distinguit versus meridiem Albaniam et Iberiam a Sarmatarum planitie versus septentrionem dissita. Arborum dives est omnis generis, cum aliarum, tum ex qua naves compingantur. Tradit Eratosthenes Caucasum ab accolis Caspium appellari: fortasse a Caspiis ita dictum.

μασθέντα. Ἀγκῶνες δέ τινες αὐτοῦ προπίπτουσιν ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, οἵ τήν τε Ἰβηρίαν περιλαμβάνουσι μέσην, καὶ τοῖς Ἀρμενίων ὄρεσι συνάπτουσι, καὶ τοῖς Μοσχικοῖς καλουμένοις· ἔτι δὲ τῷ [4] Σκυδίσῃ καὶ τῷ Παρυάδρῃ· ταῦτα δ' ἐστὶ μέρη τοῦ Ταύρου πάντα, τοῦ ποιοῦντος τὸ νότιον τῆς Ἀρμενίας πλευρὸν, ἀπερρωγότα πως ἐκεῖθεν πρὸς ἄρκτον, καὶ προσπίπτοντα μέχρι τοῦ Καυκάσου, καὶ Bospo-rani.

eos reprehendit, qui Caucasias portas Caspias dicerent, magno, inquit, errore. Vide eundem 6, 13. *Casaubonus.* De hac commistione v. Bayerus in opusc. p. 102. ed. Klotz. Ipsam tamen emendationem Casauboni (ab hoc enim, non a Palmerio profecta est,) impugnat Lünemann. in descr. Caucasi p. 18. quia Caspiorum gens intelligi debeat, quam Strabo infra p. 514. supra Albaniam ad oram Caspii maris conlocat, ut Caspium mare et Caspiae portae a gente nomen acceperint. Pro παρωνομασθέντα cum Mosc. reposui παρονομασθέντα. Ipse numerus duplex nomen adficit. Pro ἀπὸ τῶν Κασπίων Ven. habet ὑπὸ τῶν K. nullo aut levi omnino discrimine, etsi per nexum praestat ἀπό. Post pro αὐτοῦ ex ed. Paris. in Amstelodam. fluxit αὐτῷ, cum illud praeter superiores adferant etiam codices.

4) Medic. 3. Σκυδίσῃ; Medic. 4. Σκιδίσῃ; reliqui cum edd. in Σκοισίσῃ consentiunt. Vetus interpres *Scydissae.* *Tzschucke.* Reperio triplicem ejus γραφὴν hoc ipso in auctore. Nam

dictum. Cubitos autem quasi quosdam protendit versus meridiem, qui et Iberiam mediam complectuntur, et Armeniae montibus conjunguntur, et iis qui Moschici appellantur: item Scydisae et Paryadrae: hi omnes Tauri montis partes sunt austrinum Armeniae latus conficientis, ab eo quodammodo abrupta, et versus septentrionem prolapsa usque ad Caucasum,

Colchis. καὶ τῆς τοῦ Εὐξείνου παραλίας, τῆς ἐπὶ [5] Θεμίσκυραν διατεινούσης ἀπὸ τῆς Κολχίδος.

§. 16.

Ἡ δ' οὖν Διοσκουριὰς ἐν κόλπῳ τοιούτῳ κειμένη, καὶ τὸ ἑωθινώτατον σημεῖον ἐπέχουσα τοῦ σύμπαντος πελάγους, μυχός τε τοῦ Εὐξείνου λέγεται, καὶ ἔσχατος πλοῦς· [1] τὸ γὰρ παροιμιακῶς λεχθὲν, οὕτω δεῖ δέξασθαι·

Εἰς Φᾶσιν, ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

οὐχ

Nam qui hic Σκοιδίσης dicitur, paullo post [p. 527.] Κυδίσης dicetur, idemque lib. 12. p. 548. Σκυδίσσης. *Casaubonus.* In Stephano s. v. Ἑπτακωμῆται, ubi postremum Strabonis locum ex lib. 12. respicit, corrupte, quod et notat Holsten. in Ortelium p. 171. legitur Σκυθικὸν ὄρος, pro quo ex cod. Voss. Berkelius adfert Σκυδισῶν ὄρος. A Ptolemaeo 5, 6. vocatur Σκορδίσκος, in quo Holsten. ad Stephan. p. 115. emendat Σκυδίσσος. In hac ambiguitate cum nec hic, nec alibi codices sibi constent, nec aliunde auxilium subministretur, retinui a principio Σ et υ, quod corruptionem Stephano facilius immisit.

5) Moscov. Paris. Θεμίσκυρα; alii omnes cum vetere interprete et edd. feminino genere exhibent; et sic Strabo infra 12. p. 577. aperte ἡ Θεμίσκυρα, ut alii, plerique in Herodoto 4, 84. Qui neutro efferunt, singulari utuntur. V. not. crit. ad Melam 1, 19, 9. p. 600.

1) Moscov. Paris. Medic. 3. Ven. τόγε; Medic. 4. τό τε.

sum, oramque Euxini maris, quae a Colchide ad Themiscyram porrigitur.

§. 16.

Enimvero Dioscurias in tali sita sinu, et orientem versus extremum continens punctum totius maris Euxini, intimus ejus angulus dicitur, et ultima navigatio. Proverbiale enim illud dictum,

In Phasin, ultimus qua cursus navibus 'st:

ita

οὐχ ὡς τὸν ποταμὸν λέγοντος τοῦ ποιήσαντος τὸ [2] ἰάμβειον· οὐδὲ δὴ ὡς τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν κειμένην [3] ἐπὶ τῷ ποταμῷ, ἀλλ' ὡς τὴν Κολχίδα ἀπὸ μέρους, [4] ἐπεὶ ἀπό γε τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως οὐκ ἐλάττων ἑξακοσίων σαδίων λείπεται πλοῦς ἐπ' εὐθείας εἰς τὸν μυχόν. Ἡ δ' αὐτὴ Διοσκουριάς ἐστι καὶ ἀρχὴ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ μεταξὺ τῆς [5] Κασπίας καὶ τοῦ Πόντου, καὶ ἐμπορεῖον τῶν ὑπερ- Colchis. p. 498.

τε. Edd. τὸ γὰρ, quod mutare nolui. Poſt pro δέξασθαι Pariſ. Venet. cum edd. Ald. et Hopperi λέξασθαι. Tum pro Φάσιν Moſc. praecipit Φᾶσιν. Utriusque formae occurrunt in auctoribus exempla.

2) Caſaubonn. ἰάμβειον; Urbin. Medic. 3. 4. ἰαμβεῖον; Moſcov. Venet. Pariſ. ἰάμβιον; Edd. omnes τὸ ἰαμβικόν. Propter ſummum codicum conſenſum repoſui ἰάμβειον.

3) Caſaubonn. Venet. Urbin. Moſc. (qui antea male κειμένη obfert) Medic. 3. 4. ἐπὶ τῷ ποταμῷ; edd. omnes περὶ τὸν ποταμὸν, quod in Vatic. et Pariſ. exſtitiſſe etiam videtur. Illud uſitatius etiam in Noſtro, ut plurima docent exempla; quare codices audiendos et reddendos putavi. Similis fere locus infra p. 500. m. objicitur.

4) Urbin. totum locum ſic ſtruit: ἐπεὶ ἀπό γε τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεταξὺ Κασπίας ἢ Διοσκουριὰς καὶ τῆς πόλεως οὐκ ἐλάττων — Medic. 4. εἰς τὸν μυχὸν ἐπ' εὐθείας.

5) Caſaubonn. Κασπίας θαλάσσης; mei omnes alteram vocem omittunt, uti paſſim et alibi Noſter facit, v. c. lib. 2. p. 71.

ita accipiendum eſt: auctorem jambi non Phaſin fluvium innuiſſe, aut urbem cognominem fluvio impoſitam: ſed a parte Colchidem. Etenim a flumine et urbe recta in imum ſinum navigatio reſtat haud minor LX ſtadiis. Eadem Dioſcurias etiam initium eſt iſthmi Euxino et Caſpio mari interjecti, commune empo-

Colchis ὑπερκειμένων καὶ συνέγγυς ἐθνῶν κοινόν. Συνέρχεσθαι γοῦν εἰς αὐτὴν ἑβδομήκοντα, οἱ δὲ, καὶ τριακόσια ἔθνη φασὶν, οἷς οὐδὲν τῶν ὄντων [6] μέλει, πάντα δὲ ἑτερόγλωττα, διὰ τὸ σποράδην καὶ ἀμίκτως οἰκεῖν, [7] ὑπὸ αὐθαδείας καὶ ἀγριότητος. Σαρμάται δ' εἰσὶν οἱ πλείους· πάντες δὲ [8] καὶ Καυκάσιοι. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ περὶ τὴν Διοσκουριάδα.

§. 17.

p. 71. (p. m. 191.) et in ſimili nexu p. 129. in. (p. m. 344.) cum antea etiam addidiſſet. Poſt pro τριακόσια Pariſ. Moſcov. dant τριακοσίων, Medic. 3. tantum τριάκοντα. Sed cum praecedat ἑβδομήκοντα, major numerus ſequi debet, quem et innuit. Ita vero tradidiſſe Timoſthenem, diſcitur ex Plinio 6, 5.

6) Sic omnes libri et editiones praeter Aldin. et Hopper. in quibus μέλλει vitioſe legitur, quod in μέλει mutat ad marginem ed. Aldinae Victorius et in textu poſuit Xylander. Caſaubonus emendat μέτεστι. Sed et vulgata commodum ſenſum praebet.

7) Particula καὶ, quae vulgo praemittitur, abeſt in Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Non temere, opinor. Tum αὐθαδείας melius, certe uſitatius ſcribi puto cum Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4. quam αὐθαδίας in aliis libris ſcriptis et editis omnibus. Certe per ει propius analogiae reſpondet et aliorum uſui, quem et ſequuntur libri ſupra lib. 9. p. 448. (p. m. 34.)

8) Particula καὶ deeſt in Moſcov. Medic. 3. 4. nec abſens deſideretur.

emporium gentium ſupra et in vicinia habitantium: ajunt quidem eo conveni-re LXX, nonnulli etiam CCC gentes, quibus nulla veri cura ſit, omnes diverſarum linguarum: quia ſparſim et ſine commerciis victitant ob inſolentiam et feritatem. Sarmatae ſunt pleri-que, et omnes Caucaſi etiam. Haec de Dioſcuriade.

§. 17

§. 17.

Colchis.

Καὶ ἡ λοιπὴ δὲ Κολχὶς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἡ πλείων ἐςί· διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὁ Φᾶσις μέγας ποταμὸς, ἐξ Ἀρμενίας τὰς ἀρχὰς ἔχων, δεχόμενος τόν τε Γλαῦκον καὶ τὸν Ἵππον, ἐκ τῶν πλησίων ὀρῶν ἐκπίπτοντας· ἀναπλεῖται δὲ μέχρι Σαραπανῶν ἐρύματος, δυναμένου δέξασθαι καὶ πόλεως συνοικισμόν· ὅθεν πεζεύουσιν ἐπὶ τὸν Κύρον ἡμέραις [1] τέσσαρσι δι' ἁμαξιτοῦ. Ἐπίκειται δὲ τῷ Φάσιδι ὁμώνυμος πόλις, ἐμπορεῖον τῶν Κόλχων, τῇ μὲν προβεβλημένη τὸν ποταμὸν, τῇ δὲ, λίμνην, τῇ δὲ, θάλατταν. Ἐντεῦθεν δὲ πλοῦς ἐπ' Ἀμισοῦ καὶ Σινώπης, τριῶν ἡμερῶν, ἢ δύο, διὰ τὸ τοὺς αἰγιαλοὺς μαλακοὺς εἶναι, καὶ τὰς τῶν ποτα-

1) Moſc. ut alibi, τέτταρσι. Poſt idem cum Pariſ. ante θάλατταν ponit τήν. Contra poſt ante μέλιτος in Medic 3. deſideratur τοῦ; ipſum nomen male μέλητος ſcribunt edd. Aldi et Hopperi. Tum pro καὶ τὰς τῶν ποταμῶν — Caſaubonus malit διὰ τάς. At διὰ ex praecedentibus huc arceſſi poteſt.

§. 17.

Sed et reliqua Colchis majore ſui parte imminet mari. Perfluit eam Phaſis magnus fluvius, ex Armenia ortus, Glaucum et Hippum recipiens, a vicinis profluentes montibus. Surſum navigatur Phaſis usque ad Sarapana, quod eſt caſtellum, etiam urbs condi in quo poſſit: inde terreſtre iter curribus conficitur ad Cyrum. Impoſita eſt Phaſidi urbs ejusdem nominis, Colchorum emporium, ab una parte fluvio, ab altera lacu, a tertia mari cincta. Inde Amiſum et Sinopen eſt navigatio tridui aut bidui, quod mollia ſunt ea litora, et lenia

Colchis. ποταμῶν ἐκβολάς. Ἀγαθὴ δ' ἐστὶν ἡ χώρα, καὶ καρποῖς, πλὴν τοῦ μέλιτος· πικρίζει γὰρ τὸ πλέον καὶ τοῖς πρὸς ναυπηγίαν πᾶσι· πολλήν [2] τε γὰρ καὶ φύει, καὶ ποταμοῖς κατακομίζει· λινόν τε ποιεῖ πολὺ, καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, καὶ πίτ ταν. Ἡ δὲ λινουργία καὶ τεθρύλληται. Καὶ γὰρ εἰς τοὺς ἔξω τόπους ἐπεκόμιζον· καί τινες βου λόμενοι συγγένειάν τινα τοῖς Κόλχοις πρὸς τοὺ Αἰγυπτίους ἐμφανίζειν, ἀπὸ τούτων πιστοῦντα. Ὑπέρκειται δὲ τῶν λεχθέντων ποταμῶν ἐν τ.

Μοσχι

2) Τὲ deeſt in Medic. 4. καὶ in Medic. 3. Tum pr ποταμοῖς Ven. male ſubſtituit ποταμοὺς cum Pariſ. et edit ante Caſaubonum. Nec magis bene πολὺν componit Moſ cum voce λίνον. Melius idem cum Pariſ. Medic. 3. 4 dant κάνναβιν pro κάναβιν, quod et ferunt editiones. Si paſſim et alibi per ſimplex ν effertur, ut in Geoponic. 2, 4. Polluce 7, 16. ſ. 72. Heſychio T. 2. p. 158. ub κάναμις etiam male legitur repugnante in utroque litera rum ſerie. At ſimplici litera conſentientibus libris pro bant Herodot. 4, 74. Columella 2, 10, 21. alii. Paull inferius in Medic. 3. 4. Moſcov. ſcriptum legitur τεθρύ ληται.

lenia fluviorum oſtia. Bona eſt regio, fructusque ejus boni, melle demto, quod plerumque amaroris aliquid habet. Rebus etiam ad naves compingendas omnibus praedita eſt: multam enim materiam cum ipſa producit, tum per amnes ſubvehit. Linum quoque producit copioſum, et cannabin, ceram, ac picem. Linificium etiam ſermonibus hominum celebratum fuit: nam evehebatur in peregrina loca: et qui Colchorum cum Aegyptii cognationem demonſtrare volunt, iſto utuntur argumento. Supra dicta flumina

Μοσχικῇ τὸ τῆς Λευκοθέας ἱερὸν, Φρίξου ἵδρυμα, Colchis.
καὶ μαντεῖον ἐκείνου, ὅπου κριὸς οὐ θύεται, πλούσιόν ποτε ὑπάρξαν, συληθὲν δὲ ὑπὸ Φαρνάκου καθ᾽ ἡμᾶς, καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπὸ Μιθριδάτου, τοῦ Περγαμηνοῦ. Κακωθείσης γὰρ χώρας,

Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ [3] τιμᾶσθαι θέλει,

φησὶν Εὐριπίδης.

§. 18.

Τὸ μὲν γὰρ παλαιὸν ὅσην ἐπιφάνειαν ἔσχεν ἡ χώρα αὕτη, δηλοῦσιν οἱ μῦθοι, τὴν Ἰάσονος στρατείαν αἰνιττόμενοι, προελθόντος μέχρι καὶ Μηδίας· ἔτι δὲ πρότερον τὴν Φρίξου. Μετὰ δὲ ταῦτα διαδεξάμενοι βασιλεῖς εἰς σκηπτουχίας διῃρημένην ἔχοντες τὴν χώραν μέσως [1] ἔπραττον· αὐξηθέντος

3) Τιμάσθαι vulgo cum Casaubono. Paullo superius Περγαμινοῦ dedit Aldus, Περγαμενοῦ Hopperus.

1) Particulam πως, quae in editt. praemittitur, respuunt codi-

mina in Moschica regione situm est Leucotheae templum, a Phrixo conditum, ibique oraculum ejus, ubi aries non immolatur: id opulentum pridem, nostra aetate spoliavit Pharnaces, ac paulo post compilavit Mithridates Pergamenus. Nam regione aliqua male multata,

Deum laborant res, et honoribus carent,

inquit Euripides.

§. 18.

Enimvero quantus antiquitus splendor ejus fuerit regionis, fabulae ostendunt, Iasonis expeditionem sub involucro proponentes, qui usque ad Mediam processerit, ac antea etiam Phrixi. Postea temporis successerunt reges, qui in provincias (id enim sunt sceptuchiae) divisam ditionem medíocri rerum statu tenuerunt. Tandem Mithri-

Colchis. θέντος δὲ ἐπὶ πολὺ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, p. 499. εἰς ἐκεῖνον ἡ χώρα περιέστη· ἐπέμπετο [2] δ' ἀεί τις τῶν φίλων ὕπαρχος καὶ διοικητὴς τῆς χώρας. Τούτων δὲ ἦν καὶ Μοαφέρνης, ὁ τῆς [3] μητρὸς ἡμῶν θεῖος πρὸς πατρός· ἦν δ' ἔνθεν ἡ πλείστη τῷ βασιλεῖ πρὸς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις ὑπουργία. Καταλυθέντος δὲ Μιθριδάτου, συγκατελύθη καὶ ἡ ὑπ' αὐτῷ πᾶσα, καὶ διενεμήθη πολλοῖς· ὕστατα δὲ Πολέμων ἔσχε τὴν Κολχίδα, κἀκείνου τελευτήσαντος, ἡ γυνὴ Πυθοδωρὶς κρατεῖ, βασιλεύουσα καὶ Κόλχων, καὶ Τραπεζοῦντος, καὶ [4] Φαρνακίας, καὶ

codices mei omnes, quare illam nunc expuli. Antea male Moſcov. dat Μηδείας, uti Siebenkeeſ. lib. 1. p. 45. p. m. 123. At hic ſpectatur regio. Contra idem Moſc. p. 527. emendat vulgatum Μηδείας.

2) Caſaubonn. δὲ καί τις. Mei omnes in vulgata lectione conſentiunt. Antea διηγημένων dederant Aldus et Hopperus.

3) Legimus μητρὸς, non πατρὸς, ut Xylander, deceptus lectione Aldini codicis [quem et reddidit Hopperus] πατρός. Sed libri veteres diſerte habent μητρός. *Caſaubonus.* Xylander bis hic poſuit πατρός.

4) Legendum eſſe Φαρνακίας, nimis certum eſt e libro duodecimo p. 547. *Pherraciam* nusquam reperies: quod de-

Mithridates Eupator magnam nactus potentiam, iſtis potitus eſt regionibus: ab eo ſubinde aliquis amicorum miſſus eſt praefectus et adminiſtrator provinciae: de quibus fuit etiam Moaphernes matris meae patruus: atque hinc regi maxima fuerunt ad rem navalem ſubſidia. Mithridate autem everſo, etiam ditio ipſius diſſipata in multos eſt: ultimo Polemon Colchidem habuit: eoque mortuo uxor Pythodoris regnum in Colchos, Trapezuntem, Pharnaciam, et

καὶ τῶν ὑπερκειμένων βαρβάρων, περὶ ὧν ἐροῦμεν ἐν τοῖς ὕστερον. Ἡ δ᾽ οὖν Μοσχικὴ, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν, τριμερής ἐστι· τὸ μὲν γὰρ ἔχουσιν αὐτῆς Κόλχοι, τὸ δὲ Ἴβηρες, τὸ δὲ Ἀρμένιοι. Ἔστι δὲ καὶ πολίχνιον ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ, Φρίξου πόλις, ἡ νῦν [5] Ἰδήεσσα, εὐερκὲς χωρίον, ἐν μεθορίοις τῆς Κολχίδος. Περὶ δὲ [6] τὴν Διοσκουριάδα [7] ῥεῖ ὁ Χάρις ποταμός. Colchis.

Cc 3 §. 19.

debuit interpretes movere. *Casaubonus.* Nempe vulgo in editt. legitur Φερῤαχίας, cum libri omnes Casaubonn. et mei praeter Vatic. qui cum editis consentit, praeferant Φαριαχίας. Neque aliter legit vetus interpres, et in Latinis reddidit Hopperus. Ita etiam emendaverat Ortelius in thes. Geogr. h. v.

5) Pro Ἰδείησσα, quod exhibent editiones, in Casaubonn. Mosc. Paris. Medic. 3. 4. Ven. exstat Ἰδήεσσα, ut legebatur ante Xylandrum, qui scripsit Ἰδείεσσα. Vetus interpres reddit *Idessa.* Cum ex aliis nihil de scriptura adferri possit, codicum vestigia sequenda putavi.

6) Particula δὲ ante τὴν Διοσκουριάδα, quam praeponunt editiones, repudiant Moscov. Venet. Medic. 3. 4. contra inter verba ἐν μεθορίοις inserit Medic. 4.

7) Medic. 3. 4. ῥιοχάρης; Moscov. ῥιοχάρις; vetus interpres *Rhiochares*; edd. ante Casaubonum ῥειοχάρος. *Tzschucke.* Confusa haec sunt; pro ῥιοχάρος legi ῥεῖ ὁ Χάρος. Forte est *Charistus* Ptolemaei. [5, 10.] Saepe enim dissentiunt hi duo in situ assignando. *Xylander.* Xylandro assentior legenti ῥεῖ. Sed de fluvii nomine parum

et supra accolentes barbaros tenuit: de quibus postea dicemus. Moschica, in qua templum fuit, tripartita est: partem ejus Colchi, Iberes aliam, aliam Armenii tenent. Oppidulum est in Iberia, urbs Phrixi nomine, quae nunc Ideessa dicitur, satis munitum, in confinio Colchidis. Apud Dioscuriadem fluit Charus fluvius.

§. 19.

Colchis. §. 19.

Τῶν δὲ συνερχομένων ἐθνῶν εἰς τὴν Διοσκουριάδα, καὶ οἱ [1] Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ [2] αὐχμοῦ

rum mihi constat. Nam si ὁ Κάρος legas, et de Charisto accipias, vereor, ne Straboni fiat injuria. Erit enim error magnus, quum Charistus non fluat περὶ Διοσκουριάδα, quod praeter Ptolemaeum docent Arrianus [in periplo Ponti p. 10. Hudf.] et Plinius [6, 4.] a quibus tamen Χαριεὶς dicitur, non Charistus. Si legas ὁ Κόραξ, non multum a veritate aberraveris. Ego tamen malo ἐπέχειν. *Casaubonus.* Ptolemaei Charistum et alii hic quaerunt, ut Stuckius ad Arrian. p. 96. Harduin. ad Plinium. Equidem potius ex Ptolemaei notatione Casaubono adsentior.

1) Stephanus ex Strabonis hoc libro refert Φθειροφάγοι. At et Herodotus 4, 109. et ex eo Arrianus in periplo Ponti Euxini p. 18. Hudf. norunt ejusmodi homines, (Budinos fuisse narrat Herodotus) qui per ει efferunt vocem. Nec aliter (Φθειροφάγοι) scribunt Strabo supra p. 492. f. Ptolem. 5, 9. Eustath. ad Dionyf. v. 689. Et sic Plin. 6, 4. *Phthirophagos* vocat. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 344.

2) Planudes, Moscov. Parif. Venet. Medic. 3. 4. pro ῥύπου, quod videntur Vatic. et Urbin. obtulisse, et editiones receperunt, substituunt αὐχμοῦ, quod non temere natum, sed ex glossa, margini adposita, in textum migrasse, exacto altero, videtur, in primis cum πῖνος et ῥύπος sint synonyma, uti ex Grammaticorum explicatione intelligitur. Cf. auctor Etymol. M. f. v. πιναρὸς, Hesychius sub utraque voce — Contra αὐχμὸς, quod et in suo codice legit cum epitomes auctore vetus interpres, vertit enim *fames* (Medic. 3. τῆς πείνας pro τ. πίνου) ut λιμὸς explicat etiam Hesychius, quae conjuncta esse solent in his hominibus, adfert. Quare revocavi. Post Medic. 4. τὸ ὄνομα.

§. 19.

De gentibus, quae Dioscuriadem conveniunt, sunt etiam Phtheirophagi, a sordibus

χρυσοῦ καὶ τοῦ πίνου λαβόντες τοὔνομα. Πλησίον Colchis. δὲ καὶ οἱ [3] Σοάνες, οὐδὲν βελτίους τούτων [4] τῷ πίνῳ, δυνάμει δὲ βελτίους, σχεδὸν δέ [5] τι καὶ κράτιστοι κατὰ ἀλκὴν καὶ δύναμιν· δυναστεύουσι γοῦν [6] τῶν κύκλῳ, τὰ ἄκρα τοῦ Καυκάσου κατέχοντες, τὰ ὑπὲρ τῆς Διοσκουριάδος· βασιλέα δ᾽ ἔχουσι, καὶ συνέδριον ἀνδρῶν τριακοσίων· συνάγουσι δ᾽, ὥς φασι, στρατείαν καὶ εἴκοσι μυριάδων· ἅπαν γάρ ἐστι τὸ πλῆθος μάχιμον, οὐ συντεταγμένον· παρὰ [7] τού-

3) Aldus et Hopperus dederunt Πόανες, uti codd. Parif. n. 1395. et 1396. de quibus v. fupra ad §. 14. n. 6. ubi plura adpofui. Pro οὐδὲν, quod bene habet, Ven. mavult οὐδέ.

4) Voces τῷ πίνῳ defunt in Urbin. et Medic. 3. fed agnofcit cum reliquis libris etiam Euftath. ad Dionyf. c. 1. Tum fibi refpondent πίνῳ et δυνάμει.

5) Pro τοὶ, quod exhibent editiones, Medic. 3. 4. Mofcov. Ven. Parif. praefcribunt τὶ, quod cum σχεδὸν non fine varietate conjungi folet. V. ad lib. 10. p. m. 57. n. 7.

6) Medic. 3. 4. Mofcov. Vatic. τῷ κύκλῳ, ut editiones ante Cafaubonum; reliqui codices τῶν κύκλῳ, quod recepit Cafaubonus. Vetus interpres: *Hi gentibus circumvicinis dominantur: Caucafi extrema obtinentes*; unde, quid in fuo codice legerit, difcitur. *Tzfchucke.* Legebatur τῷ κύκλῳ, quod Xylandro impofuit. Prior legit, ut nos. *Cafaubonus.* Sic Dio fragment. 40, 1. τῶν ἐν Σικελίᾳ δυναστεύειν et fimilia.

dibus et fqualore nomen habentes. His vicini Soanes, fordibus haud quidquam inferiores, potentia autem priores, qua et fortitudine reliquos fere omnes excedunt, et in orbem circum fita tenent, fumma Caucafi habitantes, quae Diofcuriadi imminent: regem habent, et concilium CCC virorum: conducunt exercitum hominum, ut fertur, etiam ad ducenta millia: tota enim multitudo ut incompofita, ita bellicofa

Colchis. [7] τούτοις δὲ λέγεται καὶ χρυσὸν καταφέρειν τοὺς χειμάῤῥους· ὑποδέχεσθαι δ' αὐτὸν τοὺς βαρβάρους φάτναις [8] κατατετρημέναις καὶ [9] μαλλωταῖς [10] δοραῖς· ἀφ' οὗ δὴ μεμυθεῦσθαι καὶ τὸ χρυσόμαλλον [11] δέρας· [12] [εἰ

7) Medic. 4. τούτους. Vulgata recte habet. Antea συνετεταγμένον male scripserunt Aldus et Hopperus.

8) Medic. 4. Moscov. κατατεργημέναις; Medic. 3. Parif. κατα·ετρημμέναις; alii vel cum ed. Casaub. et Parif. κατατετρυμμέναις, vel cum Aldo, Hoppero, Xylandro et ed. Amstelod. κατατετριμμέναις. Ita vero versatur alibi hoc verbum, uti docet Wesseling. ad Diodor. 1, 97. Vera ejus forma est κατατετρημέναις. Cf. etiam Rhoer. ad Porphyr. de abstin. anim. 3, 27. p. 291.

9) Medic. 3. 4. μαλωταῖς, ut deinceps χρυσόμαλον. Alii rectius per λλ edunt, quod etiam probat literarum series in primitivo apud Hesychium.

10) Vocem δοραῖς Eustathius [ad Dionys. v. 689.] non agnoscit; quod videtur elegantius, sicut in Evangelio [Hebr. 11, 37.] ἐν μηλωταῖς περιπατεῖν, quamquam aliud μηλωταὶ, aliud μαλλωταί. *Casaubonus.* Libri mei omnes tuentur vocem δοραῖς cum epitome, tantum quod haec refert μαλλωτῶν δοραῖς.

11) Casaubonn. δέρος et δέῤῥος; ex meis Moscov. δέρας, Venet. δέῤῥος, Parif. δέρας et supra δέρος. Epitome et editiones omnes, quibuscum reliqui codices consensisse videntur, δέρας, quod et hinc repetit Eustathius c. l. Sic et in aliis variatur inter utramque vocem, de quo cf. Wesseling. ad Diodor. 4, 40. et Gesner. ad Orphei Argon. v. 888. ubi plerique habent δέρας. Sed δέρος ponunt Apollon. Rhod. 2, 1228. 4, 1318. Appian. in Mithrid. 193. alii. In promiscuo hoc usu non adtinet vulgatam relinquere.

licosa est. Ajunt apud hos etiam aurum deferri a torrentibus, idque barbaros excipere alveolis perforatis et velleribus lanosis: unde etiam aurei velleris exstiterit

[12] [εἰ μὴ καὶ Ἴβηρας ὁμωνύμως τοῖς ἑσπερίοις καλοῦσιν ἀπὸ τῶν ἑκατέρωθι χρυσείων]. Χρῶνται δ' οἱ [13] Σοάνες φαρμάκοις πρὸς τὰς ἀκίδας [13*] θαυμαστῶς, ἃ καὶ τοὺς ἀφαρμάκτοις τετρωμένους βέλεσι λυπεῖ κατὰ τὴν ὀσμήν. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ἔθνη, τὰ πλησίον [14] περὶ τὸν Καύκασον, λυπρὰ Colchis.

 καὶ

12) Haec verba ad χρυσείων, quia nexum expositionis turbant, nec Strabo hic de Iberibus loquitur, glossema putat Lünemannus in descr. Caucasi p. 37. in margine scriptum, et a manu imperiti librarii in textum intrusum, ut et antea suspicatus erat Penzelius ad h. l. Equidem, gravibus illis rationibus motus, ita illis sum adsensus, ut adpositis signis notata includerem. Tum pro χρυσείων Medic. 3. 4. Paris. Mosc. dederunt χρυσίων, quae variatio frequentatur etiam in similibus, ut ἵππειος, λίθειος, σιδήρειος. Cf. ad 9. p. m. 627. 10. p. m. 307. Ita vero etiam χρύσειον δέρας vocat Orpheus c. I.

13) Soanes, non Poanes, scribendum, liquet ex epitomis et Stephano. *Xylander*. Male Θοᾶνες Eustathio in Dionys. v. 689. decepto forte ab ipso Strabone, qui p. 497. hos etiam Θοάνες vocat, ut ibi verissime Casaubonus in margine. *Scherpezelius*. Dictum de eo jam est supra.

13*) Lego θαυμαστοῖς, ἃ καὶ τούς. *Casaubonus*. Codices omnes mei tenent θαυμαστῶς, quod nec ulla mutatione eget, uti et vidit d'Orville ad Chariton. 8, 5. p. m. 694. Idem ante καὶ τοὺς inserit ἃ, quod et reddidit vetus interpres et nexus requirit.

14) Ante περὶ in edd. et plerisque codicibus praecedit τὰ,

rit fabula: [nisi forte Iberos occiduis Iberibus (qui Hispani sunt) cognomines vocant, ob auri utrobique metalla.] Utuntur Soanes etiam veneno ad cuspides singulari modo inficiendas, cujus foetor etiam iis, qui non infectis telis sauciati sunt, gravis est. Porro caeterae gentes vicinae circa Caucasum sterilem et angu-

Iberia. καὶ μικρόχωρα· τὸ δὲ τῶν Ἀλβανῶν ἔθνος καὶ τὸ τῶν Ἰβήρων, ἃ δὴ πληρεῖ μάλιστα τὸν λεχθέντα ἰσθμὸν, Καυκάσια καὶ αὐτὰ λέγοιτ' ἂν, εὐδαίμονα δὲ χώραν ἔχει καὶ σφόδρα καλῶς οἰκεῖσθαι δυναμένην.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Καὶ δὴ καὶ ἥγε Ἰβηρία [1] οἰκεῖται καλῶς τὸ πλέον πόλεσί τε καὶ [2] ἐποικίοις, ὥστε καὶ κεραμωτὰς εἶναι στέγας, καὶ ἀρχιτεκτονικὴν τὴν τῶν οἰκή-

τὰ, quod cum Medic. 3. 4. abjeci. Minus obtemperavi post, ubi Medic. 3. ante τῶν Ἰβήρων omittit τὸ, propter plurium auctoritatem non solum, sed et Strabonis in utramque partem usum.

1) Ante οἰκεῖται Moscov. 3. 4. Vatic. Urbin. Paris. ponunt καί. Forte ex prioribus repetitum exiit; certe molestum offendit.

2) Medic. 3. 4. Paris. ἐποίκοις, quod quidem ferri potest, etsi vulgatam lectionem cum πόλεσι connexam non relinquo. Post Moscov. temere κεραμωτᾶς.

angustam incolunt regionem: Albani et Iberes, quae maxime isthmum implent gentes, Caucasiae ipsae quoque dici possunt solum autem tenent felix et quod admodum commodum habitationi sit.

CAP. III.

§. 1.

Et quidem Iberiae major pars probe habitatur, urbibus et coloniis conditis, ita ut etiam laterici tecta sint, et domorum architectonica structura, a foi

οἰκήσεων κατασκευὴν, καὶ ἀγορὰς, καὶ τ' ἄλλα κοινά. Iberia.

§. 2.

Τῆς δὲ χώρας τὰ μὲν κύκλῳ τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι περιέχεται. [1] Προπεπτώκασι γὰρ, ὡς εἶπον, ἀγκῶνες ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν εὔκαρποι, περιλαμβάνοντες τὴν σύμπασαν Ἰβηρίαν, καὶ συνάπτοντες πρός τε τὴν Ἀρμενίαν καὶ [2] Κολχίδα· ἐν μέσῳ δ' ἐςὶ πεδίον ποταμοῖς διάῤῥυτον, μεγίςῳ δὲ τῷ Κύρῳ· ὃς τὴν ἀρχὴν ἔχων ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, εἰσβαλὼν εὐθὺς εἰς τὸ πεδίον τὸ λεχθὲν, παραλαβὼν καὶ τὸν [3] Ἄραγον κάτω τοῦ Καυκάσου ῥέοντα, p. 500.

1) Medic. 3. προσπεπτώκασι. Vulgata recte habet, quod etiam ex ipso eo loco adparet, quem respicit. Cf. p. 497.

2) Moscov. Medic. 3. 4. cum ed. Aldi repetunt τὴν, cujus in hoc nexu promiscuus est usus. Post ante ἐςὶ ex Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ven. inserui δ'. Tum Venet. dat πεδία ποταμοῖς διάῤῥυτος. Negligenter.

3) Vulgo Ἀῤῥαβῶνα cum Veneto. Reliqui codices omnes cum epitome p. 142. exhibent Ἀραγῶνα praeter Casaubonianos, ex quibus adfertur Ἀῤῥαγῶνα. Vetus interpres vertit *Aragum*, unde adparet, eum legisse Ἄραγον, quo nomine recurrit paullo post p. 550. f. *Tzschucke.*

Non

fora et alia publica aedificia.

§. 2.

Pars ejus Caucasiis includitur montibus. Nam, ut dixi, montis ejus porriguntur versus meridiem cubiti quidam frugiferi, universam cingentes Iberiam, et pertinentes ad Armeniam et Colchidem. In medio eorum planities est fluviis irrigua, quorum Cyrus est maximus. Is in Armenia ortus, statim in eam incidit planitiem, adsumto etiam Arago e Caucaso defluente,

et

Iberia. ῥέοντα, καὶ ἄλλα ὕδατα, διὰ ϛενῆς ποταμίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐκπίπτει· μεταξὺ δὲ ταύτης τε καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐνεχθεὶς πολὺς διὰ πεδίων εὐβοτουμένων σφόδρα, δεξάμενος καὶ πλείους ποταμοὺς, ὧν ἐϛιν ὅ, τε [4] Ἀλαζώνιος, καὶ ὁ Σανδοβάνης, καὶ ὁ Ῥοιτάκης, καὶ Χάνης, πλωτοὶ πάντες. εἰς

Non memini, alibi me legisse hunc fluvium. Ἀλαβῶν Stephano est ποταμὸς καὶ πόλις, quod nescio an huc pertineat At scripti habent Ἀῤῥαγῶνα. *Casaubonus.* De Cyro fluvio ait: παραλαβὼν καὶ τὸν Ἀῤῥαβῶνα κ. τ. λ. in quo nomine utpote sibi ignoto, haeret Casaubonus. Sed ex proxima pagina paret, Strabonem loqui de fluvio, quem ibi Ἄραγον vocat. Idem igitur nomen etiam hic reponendum puto. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 42 *Aragum* vitiose in tralatione (cf. supra) scriptum putat pro *Aragonem*, quod habeant Graeci codices, Pintianus ad Melam 3, 5, 6. p. m. 132. Rommel in Caucasiarum regionum Straboniana descr. p. 85. ubi hanc narrationem Graece repetit, rejecto Ἀῤῥαβῶνα probat Ἀῤῥαγῶνα; at in ipsa uberiori expositione pro *Aragone* in parenthesi nota *Arago.* Lünemann in descr. Caucasi p. 23. inter utrumque fluctuatur. *Aragi* nomen tuetur et hodierna ejus adpellatio *Arak* s. *Aragi.* Equidem, ut secum Strabo componeretur, dedi Ἄραγον. Stephani Ἀλαβῶν nihil huc facit

4) Paris. et epitome Ἀλαζόνιος, ut in Ἀλαζῶνες, gente variatur. Cf. Berkel. ad Stephan. p. 87. et Wesseling ad Herodot. 4, 17. *Alazon* vocatur a Plinio 6, 11. s. 10 Post Medic. 3. Σανδαβάνης. Tum Medic. 4. Ῥυτάκης; Paris. Ῥοτάκης; vetus interpres *Cithaces.*

et aliis aquis, per angustum alveum in Albaniam se effundit. Inter hanc porro et Armeniam copiosus labens per campos optima habentes pascua, receptis etiam pluribus amnibus, Alazonio, Sandobane, Roetace, et Chane qui omnes sunt navigabi- le

εἰς τὴν Κασπίαν [5] ἐμβάλλει θάλατταν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Κόρος. Iberia.

§. 3.

Τὸ μὲν οὖν πεδίον τῶν Ἰβήρων οἱ [1] γεωργικώτεροι καὶ πρὸς εἰρήνην νενευκότες οἰκοῦσιν, Ἀρμενιστί τε καὶ Μηδιστὶ ἐσκευασμένοι· τὴν δ' ὀρεινὴν οἱ πλείους

5) Casaubonn. ἐκβάλλει; Moscov. Paris. Medic. 3. Venet. edd. Aldi et Hopperi ἐμβάλλουσι; Xyl. ἐκβάλλει; Casaubonn. cum epitome ἐμβάλλει; vetus interpres *erumpunt*. Nempe quia ad omnes fluvios retulerunt, cum tamen ad unum Cyrum pertineat. Alii codices cum lectione Casauboni consensisse videntur. Confusio in his nota et passim notata, quae etiam, cum duplex in hoc ratio valeat, difficulter saepe tolli potest. Hic ἐμβάλλει praefero, quia antea respectu terrae dixit ἐκπίπτει. Tum pro θάλατταν, ut alibi, Moscov. maluit θάλασσαν. Pro Κόρος, quod et codices tuentur, edd. Casaubonn. dant Κύρος, repugnante re ipsa.

1) Codices Casaubonn. et mei omnes γεωργικώτεροι, ex quibus huc revocavi pro γεωργικώτατοι. Aldus invexit γεωργικώτατοι. Sequentia uno verbo auctiora Casaubonn. sic referunt: πρὸς εἰρήνην νενευκότες ἐν εὐκολίᾳ οἰκοῦσιν; mei omnes tantum pro ἐν εὐκολίᾳ ponunt νενευκότες; et sic vetus interpres reddit *ad pacem intenti*. Vulgata lectio omnino hic ita habet: γεωργικώτατοι καὶ πρὸς εἰρήνην ἐν εὐκολίᾳ οἰκοῦσιν. At sic desideratur, quod ad verba πρὸς εἰρήνην pertineat; deinde non quaeritur, quomodo habitent, sed quibus moribus homines habitent, cui et obposita apte respondent. Ante Μηδιστὶ male deest καὶ in Paris.

es, in Caspium exit mare. Olim Corus vocabatur.

§. 3.

Campestria Iberorum agriculturae et pacis studiosiores habitant, Armenio et Medico cultu. Montana plures et bellicosi habent,

Iberia. πλείους καὶ μάχιμοι κατέχουσι, Σκυθῶν δίκην ζῶντες καὶ [2] Σαρματῶν, ὧνπερ καὶ ὅμοροι καὶ συγγενεῖς εἰσιν· ἅπτονται δ' ὅμως καὶ γεωργίας, πολλάς τε μυριάδας συνάγουσιν ἐξ ἑαυτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων, ἐπειδάν τι [3] συμπέσῃ θορυβῶδες.

§. 4.

Τέσσαρες δ' εἰσὶν εἰς τὴν χώραν εἰσβολαί· μία μὲν διὰ Σαραπανῶν, Φρουρίου Κολχικοῦ, καὶ τῶν κατ' αὐτὸ στενῶν, δι' ὧν ὁ Φᾶσις γεφύραις ἑκατὸν [1] καὶ εἴκοσι περατὸς γενόμενος, διὰ τὴν σκολιότητα, καταῤῥεῖ τραχὺς καὶ βίαιος εἰς τὴν Κολχίδα, πολλοῖς χειμάῤῥοις κατὰ τὰς ἐπομ-βρίας

2) Σαρματῶν dedi cum Mofcov. pro Σαρμάτων. Poft prc ὧνπερ, quod bene habet, in Medic. 3. exftat ὥσπερ. In fequ. ante ἐξ αὐτῶν Mofcov. inferit καί.

3) Parif. συμπέσοι. Cum utrumque ufum habeat, paffim etiam in libris varietur, plures codices praetuli.

1) Illa καὶ εἴκοσι non agnofcit Euftathius loco citato [ad Dionyf. v. 689.] *Cafaubonus.* Codices mei omnes cum vetere interprete addunt, tantum quod in Medic. 3. deeft καί. Poft Medic. 4. habet γινόμενος, et γεννᾶται δέ.

habent, Scytharum more ac Sarmatarum viventes, quorum etiam finitimi funt atque cognati: agriculturam tamen hi quoque attingunt: multaque hominum millia e fuo corpore et illis cogunt, fi quis incidat tumultus.

§. 4.

Quatuor funt in Ibe riam aditus. Unus pe Sarapana, Colchicum ca ftellum, et anguftias, quac pone funt: per quas Phafi pontibus cxx junctus, pro pter obliquitatem, afpe et violentus in Colchiden defluit, locis iftis per im bre

βρίας ἐγχαραδρουμένων τῶν τόπων. Γεννᾶται δ' Iberia.
ἐκ τῶν ὑπερκειμένων ὀρῶν πολλαῖς συμπληρούμενος πηγαῖς· ἐν δὲ τοῖς πεδίοις καὶ ἄλλους προσλαμβάνει ποταμοὺς, ὧν ἐστιν ὅ τε Γλαῦκος καὶ ὁ Ἵππος· πληρωθεὶς δὲ καὶ γενόμενος πλωτὸς ἐξίησιν εἰς τὸν [2] Πόντον, καὶ ἔχει πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῷ, καὶ λίμνην πλησίον. Ἡ μὲν οὖν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἰβηρίαν [3] ἐμβολὴ τοιαύτη, πέτραις, καὶ ἐρύμασι, καὶ ποταμοῖς χαραδρώδεσι διακεκλεισμένη.

§. 5.

Ἐκ δὲ τῶν πρὸς ἄρκτον Νομάδων, ἐπὶ τρεῖς ἡμέ-

2) Venet. τόπον, deinceps cum Parif. et Mofcov. αὐτῇ pro αὐτῷ, ut edd. Aldi et Hopperi. Utrumque negligenter.

3) Cafaubonn. Venet. Medic. 3. 4. Urbin. Mofcov. Parif. ἐμβολὴ, edd. omnes εἰςβολὴ, quae variatio notatur etiam alibi. V. Sturz. Lex. Xenoph. T. 2. p. 148. Cum perinde fit, reddidi codices. Poft Parif. διακεκλυσμένη. Male.

bres multis torrentibus exefis et in convallem redactis. Oritur Phafis ex fuperiacentibus montibus, e multis confluens fcaturiginibus: in campis autem alios in fe recipit fluvios, quorum funt Glaucus et Hippus: ita completus ac navigabilis factus, in Pontum exit. Urbs ei impofita eft ejusdem nominis, et lacus in vicina. In Iberiam ergo e Colchide talis eft aditus, faxis, caftellis, et fluviis convalles facientibus interceptus.

§. 5.

E nomadibus autem verfus feptentrionem degentibus tridui eft adfcenfus

Iberia. ἡμέρας, ἀνάβασις χαλεπή· καὶ [1] μετὰ ταύτην ποταμία ϛενὴ ἐπὶ τοῦ Ἀράγου ποταμοῦ τεττάρων ἡμερῶν ὁδὸν ἔχουσα ἐφ' ἕνα· φρουρεῖ δὲ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ τεῖχος δύσμαχον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλβανίας, διὰ πέτρας πρῶτον λατομητὴ εἴσοδος, εἶτα διὰ τέλματος, ὃ ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐκ τοῦ Καυκάσου καταπίπτων. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρμενίας τὰ ἐπὶ τῷ Κύρῳ ϛενὰ, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἀράγῳ· [2] πρὶν γὰρ εἰς ἀλλήλους συμπεσεῖν, ἔχουσιν ἐπι-
p. 501. κειμένας πόλεις ἐρυμνὰς ἐπὶ πέτραις, διεχούσαις ἀλλήλων ὅσον ἑκκαίδεκα ϛαδίους· ἐπὶ μὲν τῷ Κύρῳ, τὴν Ἁρμοζικὴν, ἐπὶ δὲ θατέρῳ [3] Σευσάμορα. Ταύ-

ταις

1) Medic. 4. μετὰ ταῦτα. Melius alii referunt ad ἀνάβασις. Poſt Caſaubonn. non male λατομητῆς. Mei omnes in vulgata conſentiunt. Solus interpres vetus reddit: *per petram exciſam.*

2) Ita dedi ex Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Ven. cum vulgo legeretur καὶ γὰρ πρὶν, uti mox conſentientibus omnibus διεχούσαις pro διεχούσας, quod eſt in editionibus. Vetus interpres habet: *urbes natura munitas.* Per nexum ex utraque lectione idem exiſtit ſenſus.

3) Vulgo Σευμαρα. Caſaubonn. Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Ven. Σευσάμορα, quod voluit etiam reddere vetus inter-

ſus difficilis: poſt hunc anguſtiae, per quas fluvius labitur Aragus, quatuor dierum iter ad unum: munit autem extrema hujus viae murus haud facile expugnabilis. Ab Albania per ſaxa principio excisa eſt via: deinde per paludem, quam fluvius e Caucaſo decidens efficit. Ab Armenia anguſtiae ſunt ad fluvios Cyrum et Aragum: qui antequam confluant, urbes habent munitas, ſaxis impoſitas, ad XVI ſtadia inter ſe diſtantibus: Cyro Harmozica imminet, Arago

Seuſa-

ταις δὲ ἐχρήσατο ταῖς εἰσβολαῖς πρότερον Πομπήιος, ἐκ τῶν Ἀρμενίων ὁρμηθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα Κανίδιος. Iberia.

§. 6.

Τέτταρα δὲ [1] καὶ γένη τῶν ἀνθρώπων οἰκεῖ τὴν χώραν, ἓν μὲν, καὶ πρῶτον, ἐξ οὗ τοὺς βασιλέας καθιστᾶσι, κατ' ἀγχιστείαν τε καὶ ἡλικίαν τὸν πρεσβύτατον· ὁ δὲ δεύτερος δικαιοδοτεῖ καὶ στρατηλατεῖ· δεύτερον δὲ τὸ τῶν [2] ἱερέων, οἱ ἐπιμελοῦν-

interpres, qui negligenter difcreto υ et η dedit *Senfamora*. Nolui quidem tot fuffragiis adverfari. Poft in Parif. fcribitur Κανίδειος, uti etiam dederunt Aldus et Hopperus. Auctores per ι fcribunt.

1) Καὶ deeft in Medic. 3. nec expreffit vetus interpres. At idem, Medic. 4. (uterque ex corr.) Mofcov. Parif. Ven. exhibent Τέτταρα καὶ δέκα γένη cum edd. Aldi et Hopperi. Xylander ex vitio: T. τὴν δέκα γένη. At ipfa Strabonis expofitio, qua recenfum eorum agit, ftat pro vulgata lectione. *Tzfchucke* Τέτταρα δὲ καὶ γένη. Sic eft legendum. Ait καὶ, quafi diceret: ficuti funt quatuor εἰσβολαὶ, ita quatuor funt γένη ἀνθρώπων. Hoc qui non animadvertebant, locum corrupere. *Cafaubonus.* Poft praeter ufum ἀγχιστίαν ferunt Parif. Medic. 3. 4.

2) Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi ἱερῶν. At hic non rerum, fed ordinum difcrimina narrantur et proximum ει refpuit, nifi quis ex contractione facta exftitiffe velit.

Seufamora. His aditibus primum Pompejus, ex Armenia irruens, deinde Canidius ufi funt.

§. 6.

Quatuor etiam hominum genera Iberiam incolunt. Primum, e quo reges deligunt, aetate femper maximum de regis prioris cognatis: proxime minor natu jus dicit, exercitusque ducit. Secundum

Albania. μελοῦνται καὶ τῶν πρὸς τοὺς ὁμόρους δικαίων τρίτον δὲ τὸ τῶν στρατευομένων καὶ γεωργούντων τέταρτον δὲ τὸ τῶν λαῶν, οἱ βασιλικοὶ δοῦλο εἰσι, καὶ πάντα διακονοῦνται τὰ πρὸς τὸν βίο Κοιναὶ δ' εἰσὶν [3] αὐτοῖς αἱ κτίσεις κατὰ συγγέ νειαν· ἄρχει δὲ καὶ ταμιεύει ἑκάστην ὁ πρεσβύτα τος. Τοιοῦτοι μὲν οἱ Ἴβηρες καὶ ἡ χώρα αὐτῶ

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἀλβανοὶ δὲ ποιμενικώτεροι, καὶ τοῦ νομαδι κοῦ γένους ἐγγυτέρω, πλὴν οὐκ [1] ἄγριοι· ταύτ δὲ καὶ πολεμικοὶ μετρίως. Οἰκοῦσι δὲ μεταξ τῶν Ἰβήρων καὶ τῆς Κασπίας θαλάττης, πρὸ ἕ

3) Vulgo αὐτῶν. Elegantius Casaubonn. Moscov. Me dic. 3. 4. Ven. Urbin. Vatic. αὐτοῖς.

1) Urbin. pro ἀλλότριοι commode et apte exhibet ἄγριο unde recepi.

dum est sacerdotum, qui et jura cum finitimis communia procurant. Tertium est militum et agricolarum. Quartum est plebs, qui sunt servi regii, et omnia ad usus vitae necessaria obeunt ministeria. Communes ei sunt possessiones secundun familias: imperat et gu bernat quamvis earum na tu maximus. Tales sun Iberes et eorum solum.

CAP. IV.

§. 1.

Albani magis dediti sunt pascendo pecori, et affiniores vago generi, neque tamen feroces, eademque de causa etiar mediocriter bellicosi. Ha bitant inter Iberas et mar Caspium, hoc ortum, il los versus occasum attin gentes

ἕω μὲν ἁπτόμενοι τῆς θαλάττης, πρὸς [2] δύσει δ' ὁμοροῦντες τοῖς Ἴβηρσι· τῶν δὲ λοιπῶν πλευρῶν τὸ μὲν βόρειον φρουρεῖται τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι· ταῦτα γὰρ ὑπέρκειται τῶν πεδίων, καλεῖται δὲ [3] τὰ πρὸς τῇ θαλάττῃ μάλιστα Κεραύνια· τὸ δὲ νότιον ποιεῖ ἡ Ἀρμενία παρήκουσα· πολλὴ μὲν πεδιάς, πολλὴ δὲ καὶ ὀρεινή, καθάπερ ἡ Καμβυσηνή, καθ' ἣν ἅμα καὶ τοῖς Ἴβηρσι, καὶ τοῖς Ἀλβανοῖς οἱ Ἀρμένιοι συνάπτουσιν. Albania.

§. 2.

Ὁ δὲ Κῦρος ὁ διαῤῥέων τὴν Ἀλβανίαν, καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ οἱ πληροῦντες ἐκεῖνον, ταῖς μὲν

τῆς

2) Moſcov. Medic. 3. 4. Venet. pro δύσιν habent δύσει, quod cum non ſolum reſpondeat proximo ἕω, ſed et a ibi ſic Strabo jungat, v. c. lib. I. p. m. 4. οἱ πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσιν, ex illis codicibus admiſi.

3) Addidi τὰ ex Moſcov. Medic. 3. 4. Ven. Poſt contra, etſi ſalvo ſenſu, Moſcov. ante ὀρεινὴ omittit καί. In ſequ. Moſc. et Pariſ. ut et hic infra p. 502. male ſcripſerunt Καμβισήνη, pejus Καμβυσηνοὶ Aldus et Hopperus. Vera ſcriptura aliorum eſt Καμβυσηνή, a Cambyſe, ut Ξερξηνὴ a Xerxe, auctore Stephano ſ. v. Ξερξηνή, etſi ille accentum in penultima ponit. Sed multa aliorum contraria exempla occur-

gentes: de caeteris lateribus ſeptentrionale munitur Caucaſiis montibus, qui planitiei imminent, et, qua ad mare pertinent, Ceraunii vocantur: auſtrinum efficit Armenia juxta porrecta, partim planitie magna, partim etiam montana: qualis eſt Cambyſena, qua Armenii et Iberas et Albanos attingunt.

§. 2.

Cyrus vero Albaniam perfluens, reliquique eum implentes fluvii, ad terrae qui-

Albania.[1] τῆς γῆς ἀρετῶς προσλαμβάνουσι, τὴν δὲ θάλατταν ἀλλοτριοῦσιν. Ἡ γὰρ χοῦς, προσπίπτουσα πολλὴ, πληροῖ τὸν πόρον, ὥστε καὶ τὰς ἐπικειμένας νησῖδας ἐξηπειροῦσθαι, καὶ τενάγη ποιεῖν ἀνώμαλα καὶ δυσφύλακτα· τὴν δ' ἀνωμαλίαν ἐπιτείνουσιν αἱ ἐκ τῶν πλημμυρίδων ἀνακοπαί. Καὶ δὴ καὶ εἰς στόματα δώδεκα φασὶ μεμερίσθαι τὰς ἐκβολὰς, τὰ μὲν τυφλὰ, τὰ δὲ παντελῶς [2] ἐπιγελῶντα, καὶ μηδὲν ὕφορμον ἀπολείποντα· ἐπὶ

occurrunt p. 528. Magis infra vocem vitiat Mofcov. p. 528.

1) Ante τῆς γῆς molefte Ven. obtrudit γάρ.

2) Mofcov. ἐπιγηγελῶντα; reliqui omnes in vulgata perftant. *Tzfchucke.* Ufum hunc verbi ἐπιγελῶντα fruftra, opinor, ex poetis defendit poftremus Strabonis editor. [Cafaubonus.] Scribendum credo: τὰ δὲ, παντελῶς ἐπίγεια ὄντα, *prorfus terrena exfiftentia.* *Tyrwhittus in conjecturis in Straborem p. m.* 43. Vetus interpres vertit: *omnino fallentia*, quafi legerit ἐπιλαθόντα, quod obpofitionem aperte hic factam tollit, Recentiores, qui in vulgata lectione adquieverunt, varie reddunt: *latiffime diffufa fluctum refringentia*, uti Xylander, *aquarum copia fluctibusque crifpantibus infignia.* Refpondet optime ἐπίγεια fed quia nimis a codicum veftigiis recedit, excipere nolui, et ipfum locum aliis fanandum reliqui. Hoc emicat

quidem commoda conferunt, fed mare fubripiunt. Multum enim coeni ingeftum, implet trajectum, adeo ut infulae quoque exiguae propinquae adjungantur continenti, fiantque paludes inaequales et obfervatu difficiles. Augent hanc inaequalitatem aeftuum repercuffus. Et quidem ferunt duodecim eum oftiis exire, partim caecis, partim omnino fluctum refringentibus, nullamque navibus ftationem relin

ἐπὶ πλείους γοῦν, ἢ ἑξήκοντα σαδίους ἀμφικλύ- Albania.
σου τῆς ἠιόνος οὔσης τῇ θαλάττῃ καὶ τοῖς ποταμοῖς, ἅπαν εἶναι μέρος [3] αὐτῆς ἀπροσπέλαστον· τὴν δὲ χοῦν καὶ μέχρι πεντακοσίων παρήκειν σαδίων, θινώδη ποιοῦσαν τὸν αἰγιαλόν. Πλησίον δὲ καὶ ὁ Ἀράξης ἐμβάλλει, τραχὺς ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐκπίπτων· ἣν δὲ ἐκεῖνος προωθεῖ χοῦν, πορευτὸν ποιῶν τὸ ῥεῖθρον, ταύτην ὁ Κῦρος ἀναπληροῖ.

§. 3.

Τάχα μὲν οὖν τῷ τοιούτῳ γένει τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν δεῖ θαλάττης. Οὐδὲ γὰρ τῇ γῇ χρῶνται κατ' ἀξίαν, πάντα μὲν [1] ἐκφερούσῃ καρ- p. 502.
πὸν,

cat, cum sequentia non adversativa, sed copulativa particula connectantur, latere hic verbum, quod causam effecti contineat. Pro *γοῦν* postea Medic. 4. adfert *οὖν*, ut infra alii etiam.

3) Medic. 4. ex corr. *αὐτοῖς*. Tum Casaubonus post haec verba excidisse putat *συμβέβηκε τοῦτο*. Pendent tamen a superiori *φασί*.

1) Vulgo legebatur: *πάντα μὲν γὰρ ἐκφέρουσιν*. *Tzschucke.*

relinquentibus: cumque litus ad plura LX stadia mari et fluviis undique alluatur: totam ejus partem istam esse inaccessam: limum autem etiam ad 10 stadia promoveri, et quasi aggerem quendam litori praestruere. Haud procul inde Araxes etiam influit, asper ex Armenia se proruens. Quod limi ille protrudit, alveum faciens pervium, Cyrus aqua opplet.

§. 3.

Fortasse huic hominum generi nihil opus est mari, cum ne terra quidem, ut par erat, utantur, quae quidem omnis generis fructum, etiam mitissimum, profert, omnes.

Albania πὶν, καὶ τὸν ἡμερώτατον, πᾶν δὲ φυτόν· καὶ γὰρ τὰ ἀειθαλῆ φέρει· τυγχάνει δ' ἐπιμελείας [2] οὐδὲ μικρᾶς, ἀλλὰ [3] τ' ἀγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνή-

cke Puto, per parenthesin haec dici, et γὰρ deleto ἐκφερούσῃ scriptum. *Xylander* Acute vidit Xylander, illa emendatione locum satis antea incommodum et ineptum reparari. In quo valide etiam adjuvatur a bonis Msstis. Nam Medic 3. 4. omittunt non solum γὰρ, sed et cum Moscov. exhibent φερούσῃ, quod facili mutatione corruptum est in aliis. Minus bene Tyrwhittus p. m. 43. c. l. emendat ἐκφέρουσα.

2) Casaubonn. οὐ μικρᾶς et οὐδεμιᾶς. Mei omnes in recepta lectione perstant, quae et bene habet.

3) Medic. 3. 4. τὰ ἀγαθά. Post Medic. 4. ἄπαντα (quam vocem postea omittit) ἄσπαρτα. Tum ἄπαντα plane deest in Ven. Denique idem, Moscov. Paris. Medic. 3. 4. et Casaubonn. volunt φύονται pro vulgato φύεται. Xylander totum locum ad versum Homericum Odyss. 9, 109. quem respexit Strabo, sic invertit: Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. *Tzschucke.* Eruditus vir, cum recte agnovit et hic Homeri verba, rursus in eo gravissime peccavit, locumque adeo totum corrupit, dum ipsum poetae carmen adscripsit, ad quod respexerat tantum Strabo; non autem ipsum usurpaverat integrum: quod et bonis scriptoribus familiare est, et confirmant veteres codices. Nos igitur locum in integrum restituimus. *Casaubonus.* Ita etiam passim Nostrum facere, aliquoties notavi. Φύονται tamen non ex Homero solum, sed et nostris codicibus revocavi. Sic variatur apud Diodor. 1, 34. ubi v. Wesseling. et omnino de hac structura Casaubon. ad Athen. 8, 3. p. 367. Ilgen. ad Hymn. Homer. p. 299. 378. Fischer ad Welleri Grammat. Gr Spec. 3. P. 1. p. 342. sqq. et quos laudat.

omnes plantas, adeoque semper quoque virentes, cum tamen ne exiguus quidem cultus adhibeatur.

Nam sine semente haec, et
duri vomeris usu
Omnia proveniunt —

sicu

ἀνήροτα ἅπαντα φύονται, καθάπερ οἱ [4] στρατεύσαντές φασι, Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον· πολλαχοῦ γοῦν σπαρεῖσαν ἅπαξ, δὶς ἐκφέρειν καρπὸν, ἢ καὶ τρίς· [5] τὸ δὲ πρῶτον καὶ πεντηκοντάχουν· ἀνέαστον καὶ ταῦτα, οὐδὲ σιδήρῳ τμηθεῖσαν, ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ. Ποτίζεται δὲ πᾶν Albania.

4) Sic omnes codices, etiam Casauboni, cum vetere interprete; hic enim vertit: *qui ibi militarunt*. Vulgo, praeeunte Aldo, στρατηγήσαντες, quo remoto illud reposui, tamquam confirmatius et aptius. Tum Paris. dedit Κυκλώπιον, uti Latini poetae metri maxime causa penultimam corripiunt, in quibus Virgil. Aen. 1, 201. Sil. 14, 33. Claudian. in Eutrop. 2, 377. et alibi. Cf. Heyne ad Virgil. Aen. 1, 665. Graeci haec et similia scribunt per ει, uti sine offensa Noster 8. p. m. 212. unde et ita repetit Eustath. ad Homer. Odyss. 9, 163. qui et alibi ponit ει. Et sic idem ad Dionys. v. 730. ex hoc loco refert Κυκλώπειος βίος. Pro γοῦν Venet. adfert γὰρ, Paris. οὖν et γὰρ, quod etiam ferri possit. Sed et alterum aliorum explicat, quem intelligi velit Κυκλώπειον βίον, i. e. εὐδαίμονα καὶ ἄπονον, uti explicat Eustath. ad Dionys. c. l. Cf. et Strabo 13. p. 592.

5) Malui cum Tyrwhitto p. m. 43. c. l. ponere τὸ, cum progressionis modus et ratio spectentur, quam cum libris servare τὸν et ad καρπὸν referre. At postea πεντηκοντάχουν ex libris meis retinui, quod mirae fertilitatis inlustrius documentum praebet, cum Casaubonn. quidam praetulerint πεντάχουν. Ad verbum ἀνέαστον Casaubonus notavit, aliquid deesse videri; sensum quidem esse perspicuum. Atque in hoc adquiescendum.

sicut dixerunt nobis, qui ibi militarunt, Cyclopicam enarrantes vivendi rationem: nam consitum ibi agrum ferunt semel, bis proferre, aut etiam ter frugem: et sane primo quinquagenam, nec illum renovari, nec ferro, sed ligneo aratro proscindi. Rigatur tota planities fluminibus aliisque aquis, ma-

Albania. τὸ πεδίον, τοῦ Βαβυλωνίου καὶ τοῦ Αἰγυπτίου μᾶλλον, τοῖς ποταμοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὕδασιν· ὥστ' ἀεὶ ποώδη φυλάττειν τὴν ὄψιν· [6] διὰ δὲ τοῦτο καὶ εὔβοτόν ἐστι· πρόσεστι δὲ καὶ τὸ εὐάερον ἐκείνω μᾶλλον. [7] Ἄσκαφοι δὲ ἄμπελοι μένουσι διὰ τέλους, τεμνόμεναι διὰ πενταετηρίδος· νέαι μὲν διετεῖς ἐκφέρουσιν ἤδη καρπόν· τέλειαι δ' ἀποδιδόασι τοσοῦτον, ὥστε ἀφιᾶσιν ἐν τοῖς κλήμασι πολὺ μέρος. Εὐεργῆ δ' ἐστὶ καὶ τὰ βοσκήματα παρ' αὐτοῖς, τά τε ἥμερα, καὶ τὰ ἄγρια.

§. 4.

6) Medic. 3. 4. διὰ δή. Pro εὔβοτον Venet. habet εὔοτον neglecto β.

7) Medic. 3. Ἄσκαφοι γὰρ αἱ ἄμπελοι. At hic non est explicatio superiorum, sed ad nova progressio. Tum pro μένουσι, quod in hac serie bene habet, Medic. 3. 4. Ven. Paris. dant μένουσαι. Tum Paris. Medic. 3. 4. ὡς', et Ven. ἀμφιᾶσιν. *Tzsch.* Quomodo animalia εὐεργῆ dicantur nescio. Verius puto εὐγενῆ. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 44. Equidem vulgatam vocem lacessendam non puto, cum ad animantia non inepte transferri possit, uti de hominibus occurrit in bonis codicibus, quibus addo Mosc. et Paris. lib. 2. p. m. 274. Pro ἐκινδύνευσαν Mosc. ponit διεκινδύνευσαν, et post pro δέ εἰσι Medic. 3. 4. ut saepe alibi, δ' εἰσί Haec quidem ad §. 5. proferenda sunt.

gis etiam, quam Babylonia, aut Aegyptia. Itaque cum semper herba viret, tum pascuis est admodum apta: aëris quoque est melior, quam isthic, temperies. Vites nunquam omnino fodiuntur, quinquennio exacto demum putantur: novellae secundo jam anno statim fructum ferunt: adultae tantum, ut magna pars in palmitibus relinquatur. Vegeta sunt etiam apud eos animalia, tam mansueta, quam fera.

§. 4.

§. 4. Albania.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι κάλλει, καὶ [1] μεγέθει διαφέροντες· ἁπλοῖ δὲ, καὶ οὐ καπηλικοί· οὐδὲ γὰρ νομίσματι τὰ πολλὰ χρῶνται, οὐδὲ ἀριθμὸν ἴσασι μείζω τῶν ἑκατόν· ἀλλὰ φορτίοις τὰς ἀμοιβὰς ποιοῦνται· καὶ πρὸς τἄλλα δὲ τὰ τοῦ βίου ῥαθύμως ἔχουσιν. Ἄπειροι δ' εἰσὶ καὶ μέτρων τῶν ἐπ' ἀκριβὲς, καὶ σταθμῶν· καὶ πολέμου δὲ, καὶ πολιτείας, καὶ γεωργίας ἀπρονοήτως ἔχουσιν· ὅμως δὲ καὶ πεζοὶ, καὶ ἀφ' ἵππων ἀγωνίζονται, ψιλοί τε καὶ κατάφρακτοι, καθάπερ Ἀρμένιοι.

§. 5.

Στέλλουσι δὲ μείζω τῆς Ἰβήρων στρατιᾶς. Ὁπλίζουσι γὰρ καὶ ἓξ μυριάδας ἀνδρῶν· ἱππέας δὲ

 [1] δισ-

1) Parif. vitiofe μεγέθη. Tum Ven. ἴδασι pro ἴσασι. Voluit fcribere εἴδασι. Antea idem pro οὐδὲ γὰρ dat οὐ γάρ.

§. 4.

Ipfi forma et magnitudine aliis praeftant hominibus, moribus fimplices, et a cauponando alieni: ut qui ne nomismate quidem utantur plerumque, neque ultra centenarium numerare noverint, ac permutatione mercium utantur. Caetera quoque, ad vitae ufum pertinentia, negligenter tractant, imperiti ponderum et menfurarum exactarum: quin et bellum, ac rem civilem, et agriculturam improvide obeunt. Tamen et pedites, et ex equis pugnant, levi grauique armatura, ut Armenii.

§. 5.

Majorem, quam Iberes, exercitum ducunt. Armant enim etiam LX millia virorum, equitumque XXII millia,

Albania.[1] δισμυρίους καὶ δισχιλίους, ὅσοις πρὸς Πομπήϊον ἐκινδύνευσαν. Καὶ τούτοις δὲ συμπολεμοῦσιν οἱ νομάδες πρὸς τοὺς ἔξωθεν, ὥσπερ τοῖς Ἴβηρσι κατὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. Ἄλλως δ᾽ ἐπιχειροῦσι τοῖς ἀνθρώποις πολλάκις, ὥστε καὶ γεωργεῖν κωλύουσιν. Ἀκοντισαὶ δέ εἰσι καὶ τοξόται, θώρακας ἔχοντες καὶ [2] θυρεούς· περίκρανα δὲ θήρεια παραπλησίως τοῖς Ἴβηρσιν. Ἔστι δὲ τῆς Ἀλβανῶν χώρας καὶ ἡ Κασπιανὴ, τοῦ Κασπίου ἔθνους ἐπώ-

1) Legendum μυρίους ex Plutarcho T. 1. p. 638. ed. Francof. [in Pompejo c. 35.] Κατέλαβε, inquit de Pompejo cum Albanis bellum gerente, πρὸς Ἄβαντι ποταμῷ παρατεταγμένους, ἑξακισμυρίους πεζοὺς καὶ δισχιλίους ἱππεῖς ἐπὶ μυρίοις. Appianus in hac parte negligentior fuit. Veruntamen etiam ex eo probari poteſt, locum ita eſſe emendandum. Non dubito autem ego, quin et Strabo et Plutarchus eundem ſecuti eſſent auctorem, Theophanem Mitylenaeum, qui Pompejo in hac expeditione comes poſtea res geſtas ab eo conſcripſerat. *Caſaubonus.* Notandum id utique, at uter veriora retulerit, non liquet, cum in utroque vulgatum numerum tueantur codices.

2) Pariſ. θυρεοὺς et ſupra θυραιούς. Poſt pro θήρεια Moſcov. θήρια, Ven. θηρία. Alii θήρεια, tantum quod in Medic. 3. exſtat τε θήρεια. Sic et infra p. 506. in ſcriptis et editis eadem vox variatur, ut alibi ſimiles. Cf. ad Strabon. 10. p. 484. At per ει uſitatius efferuntur animantium adjectiva, ἵππειος, βόειος, ὄνειος, χοίρειος, alia.

millia, quantis copiis adverſus Pompejum decertaverunt. His quoque in bello auxiliantur Nomades adverſum exteros, ut et Iberibus eadem de cauſa. Alias ſaepe adoriuntur homines, adeoque agricultura prohibent. Albani jaculis utuntur et ſagittis: thoraces geſtant ac clypeos, et galeas ferinas, itidem ut Iberes. Ad Albaniam pertinet etiam Caſpiana, nomen a Caſpia gente

[3]ἐπώνυμος, οὗπερ καὶ ἡ θάλαττα, ἀφανοῦς ὄντος νυνί. [4]Ἡ δ' ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν εἰσβολὴ διὰ τῆς Καμβυσηνῆς ἀνύδρου τε καὶ τραχείας ἐπὶ τὸν Ἀλαζώνιον ποταμόν. Θηρευτικοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ κύνες αὐτῶν εἰς ὑπερβολήν, οὐ τέχνῃ μᾶλλον, ἢ σπουδῇ τῇ περὶ [5]τοῦτο. Albania.

§. 6.

Διαφέρουσι δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς. Νυνὶ μὲν οὖν εἷς ἁπάντων ἄρχει· πρότερον δὲ καὶ καθ' ἑκάστην γλῶτταν ἰδίᾳ ἐβασιλεύοντο ἕκαστοι. Γλῶτται δ' εἰσὶν p. 503.

3) Sic Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Ven. Urbin. Medic. 3. 4. quod tanquam accommodatius etiam recepi. Vulgo ὁμώνυμος omnes.

4) Non temere ad h. l. monet in interpretatione vernacula p. 1442. Penzelius, hanc narrationis partem, a contextu et ſerie alienam, aut trajectam eſſe, etſi, in quo loco recte poni debeat, intelligi non poſſit, aut male ex margine irrepſiſſe. Pariſ. etiam hic dedit Καμβυσινῆς. V. ſupra p. m. 419. Sic idem cum Medic. 3. 4. habet Ἀλαζόνιον, de quo ſupra p. 419. Dedi et hic per ω et ι.

5) Caſaubonn. τούτων. At vulgata aliorum etiam in ſtructura recte habet.

gente gerens, unde et mari appellatio: ea gens nunc obſcura prorſus eſt. Ex Iberia in Albaniam aditus per Cambyſenam aqua carentem et aſperam eſt ad fluvium Alazonium. Excellunt venatione cum Albani, tum eorum canes, non arte magis, quam ſtudio, quod ei rei impendunt.

§. 6.

Praeſtant etiam reges. Nunc quidem unus univerſis imperat: quondam ſinguli eadem utentes lingua populi, ſuum quisque habuerunt regem. Linguae ſunt

Albania. σὶν ἓξ καὶ εἴκοσι αὐτοῖς, διὰ τὸ [1] μὴ εὐεπίμικτον πρὸς ἀλλήλους. Φέρει δ' ἡ γῆ καὶ τῶν ἑρπετῶν ἔνια τῶν θανασίμων, καὶ σκορπίους, καὶ φαλάγγια· τῶν δὲ φαλαγγίων τὰ μὲν ποιεῖ γελῶντας ἀποθνήσκειν, τὰ δὲ κλαίοντας πόθῳ τῶν οἰκείων.

§. 7.

Θεοὺς δὲ τιμῶσιν Ἥλιον καὶ Δία καὶ Σελήνην· διαφερόντως δὲ τὴν Σελήνην. Ἔστι δ' αὐτῆς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰβηρίας πλησίον· ἱερᾶται δ' ἀνὴρ ἐντιμότατος, μετά γε τὸν βασιλέα προεστὼς τῆς ἱερᾶς χώρας, πολλῆς καὶ εὐάνδρου, καὶ αὐτῆς, καὶ τῶν ἱεροδούλων, ὧν ἐνθουσιῶσι πολλοὶ καὶ προφητεύουσιν· ὃς δ' ἂν αὐτῶν ἐπὶ πλέον κατάσχετος γενόμενος πλανᾶται κατὰ τὰς ὕλας μόνος, τοῦτον συλλαβὼν ὁ ἱερεὺς, ἁλύσει δήσας ἱερᾷ τρέφει [1] πολυ-

1) Venet. μηδ' ἐπίμικτον. Idem poſt τῶν ἑρπετῶν ἔνια τῶν ἑρπόντων.

ſunt iis XXVI, quia non multis inter ſe commerciis devinciuntur. Fert ea regio letalia animalia quaedam: ſcorpios etiam et phalangia. Phalangiorum alia cum riſu necant, alia flentes ſuorum ob deſiderium.

§. 7.

Deos colunt Solem, Iovem, Lunam; atque hanc quidem praecipue. Templum hujus eſt Iberiae vicinum: ei praeficitur ſacerdos, primo ſecundum regem honore, praeeſtque amplae et viris abundanti ditioni, cum quae ad ſacerdotium, tum quae ad ſacros miniſtros pertinet. Horum multi, divino inſtinctu correpti, vaticinantur: qui vero eorum furore vehementiore agitatus ſolus per ſilvas vagatur, hunc comprehenſum ſacerdos ſacra vincit catena, et

[1] πολυτελῶς τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον· ἔπειτα προα- Albania. χθεὶς εἰς τὴν θυσίαν τῆς θεοῦ, σὺν ἄλλοις ἱερείοις θύεται [2] μυρισθείς. Τῆς δὲ θυσίας ὁ τρόπος οὗτος. Ἔχων τις ἱερὰν λόγχην, ἧπέρ ἐστι νόμος ἀνθρωποθυτεῖν, παρελθὼν ἐκ τοῦ πλήθους, παίει διὰ τῆς πλευρᾶς εἰς τὴν καρδίαν, οὐκ ἄπειρος τοιούτου· πεσόντος δὲ σημειοῦνται [3] μαντεῖά τινα ἐκ τοῦ πτώματος, καὶ εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνουσι· κομισθέντος δὲ τοῦ σώματος εἴς τι χωρίον, ἐπιβαίνουσιν ἅπαντες καθαρσίῳ χρώμενοι.

§. 8.

[1] Ὑπερβαλλόντως δὲ καὶ τὸ γῆρας τιμῶσιν Ἀλβα-

1) Medic. 4. alio ordine τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον πολυτελῶς.

2) Casaubonn. vel μεριςθεὶς, vel μυριςθεὶς; edd. Aldi et Hopperi μυριαθείς. Mei codices omnes cum aliis edd. μυρισθεὶς, quod res ipsa probat.

3) Vox μαντεῖα abest in Medic. 3. et deinceps pro πτώματος in eodem legitur πτώματος μαντικήν. Pro σώματος paullo post ex corr. Medic. habet πτώματος; inepte.

1) Medic. 3. 4. ὑπερβαλόντως. At derivatio est nota. Cf. supra ad lib. 9. p. m. 501.

et sumtuose per illum alit annum: productus deinde ad rem sacram deae faciendam, una cum aliis victimis mactatur, unguentis delibutus. Sacrificii ritus hic est. Quidam sacram tenens hastam, qua fas est homines sacrificandi causa interficere, comminus accedens latus hasta trajecti cor ferit, rei hujus non imperitus. Collapso isto, e cadavere divinationes quasdam concipiunt, inque publicum enunciant: et cadaver in certum locum deferentes, id lustrandi causa universi calcant pedibus.

§. 8.

Summopere senectutem

Albania. Ἀλβανοὶ, καὶ τὸ τῶν ἄλλων, [2] οὐ τῶν γονέων μόνων. Τεθνηκότων δὲ οὐχ ὅσιον [3] φροντίζειν, οὐδὲ μεμνῆσθαι. Συγκατορύττουσι μέντοι τὰ χρήματα αὐτοῖς· καὶ διὰ τοῦτο πένητες ζῶσιν, οὐδὲν πατρῷον ἔχοντες. Ταῦτα μὲν περὶ Ἀλβανῶν. [4] Λέγεται δ' Ἰά-

2) Urbin. Medic. 3. οὐ τῶν γονέων μόνων; Moſc. Pariſ. Venet. οὐ τῶν γονέων μόνον; Vatic. Medic. 4. cum edd. καὶ τὸ τῶν γονέων μόνων. *Tzſchucke.* Lego cum priore interprete [*non parentum modo, ſed etiam ceterorum*] et libris ſcriptis οὐ τὸ τῶν γονέων μόνων. Alioquin vox μόνων tollenda fuerit. *Caſaubonus.* Recte ex forma in Graecis et Latinis uſitata, de qua aliqua notavi ad Melam II. 2, 6, 6. p. 535. Praeſtat tamen hic ſequi codicum exempla.

3) Planudes poſt ὅσιον ſubjicit νομίζουσι.

4) Sagaciter ſuſpicatus eſt Penzelius ad interpretationem hujus narrationis p. 1441. ſpuriam eam eſſe, et a gloſſatore intruſam, cum infra p. 530. eadem prolixior et accuratior prodeat. Nempe, quod ſuſpicionem non confirmat ſolum, ſed et auget, poſita formula: Ταῦτα μὲν περὶ — Strabo deſcriptionem populi, regionis finire ſolet. Servant tamen codices omnes. Medic. 4. initio quidem tantum Λέγεται δὲ, uti ſit alibi in utramque formam. Tum idem cum aliis et edd. Ἀρμενίου, uti paullo poſt, cum tamen infra p. 530. in priori loco legatur Ἀρμένου, poſt in quibusdam etiam libris, ut hic, Ἀρμενίου. Vera ſcriptura ſine dubio eſt Ἄρμενος, uti vocant, in adjunctis quidem diverſi, Stephanus, Euſtath. ad Dionyſ. v. 694. Sic

tem Albani venerantur, cum aliorum, tum parentum. Mortuorum autem curam gerere, aut mentionem facere, nefas putant. Pecunias quidem una cum defunctis ſepeliunt, ideoque pauperes vivunt, nihil paternorum poſſidentes. Haec de Albanis. Ferunt

δ' Ἰάσονα μετὰ Ἀρμένου τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν Albania.
πλοῦν, τὸν ἐπὶ τοὺς Κόλχους, ὁρμῆσαι μέχρι τῆς Κασπίας θαλάττης, καὶ τήν τε Ἰβηρίαν καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐπελθεῖν, καὶ πολλὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς [5] Μηδίας· ὡς μαρτυρεῖ τά τε Ἰασόνια καὶ ἄλλα [6] ὑπομνήματα πλείω. Τὸν δὲ Ἄρμενον εἶναι ἐξ [7] Ἀρμένου πόλεως,

Sic variatur in Ξάνθος, Μέλανθος, Κέρκαφος et aliis. Cf. ſupra ad lib. 10. p. m. 288. et de hoc nomine Gronov. ad Iuſtin. 42, 2, 10. Comprobat id etiam etymologia derivandique uſus in regionum nominibus. Ante ἐπὶ minus bene deeſt τὸν in Pariſ.

5) Medic. 4. Pariſ. Μηδείας. Tum iidem cum Medic. 4. et Moſcov. Ἰασόνια, ut infra legitur p. 531. in. cum vulgo feratur Ἰασόνεια.

6) Poſt ὑπομνήματα Caſaubonn. codices et mei omnes ſubjiciunt πλείω, quod ab Aldo neglectum in aliis etiam exſulat. Reddidit etiam vetus interpres.

7) Euſtathius videtur legiſſe hoc loco Ὀρμενίου πόλεως. Non enim dubito, quin a noſtro Geographo acceperit, quae dixit de ejus urbis ſitu ad Il. 2, 734. οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον. Utitur enim ipſis Strabonis verbis: πόλις Θεσσαλικὴ μεταξύ φασι Φερῶν καὶ Λαρίσσης, [infra p. 531.] et eam idem Strabo ſupra p. 434. et 436. ſepties Ὀρμένιον vocat. Tamen ex Armeniae regionis nomine, quae nunquam Ormenium dicta eſt, videtur hoc loco ſcripſiſſe Ἀρμένιον, ſed

Ferunt Iaſonem cum Armeno Theſſalo in navigatione, ad Colchos inſtituta, profectum fuiſſe usque ad mare Caſpium, et Iberiam Albaniamque peragraſſe, magnamque Armeniae et Mediae partem; quod et Iaſonia, et alia plura teſtantur monumenta. Armenum porro ferunt oriundum fuiſſe Armeno, urbe

Albania. πόλεως, τῶν περὶ τὴν Βοιβηίδα λίμνην μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσσης· τοὺς σὺν αὐτῷ τε οἰκῆσαι τήν τε Ἀκιλισινὴν καὶ τὴν [8] Συσπιρῖτιν ἕως Καλαχανῆς καὶ [9] Ἀδιαβηνῆς· καὶ δὴ καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐπώνυμον καταλιπεῖν.

ΚΕΦ.

sed non ex sua mente; nam ait Λέγεται δὲ Ἰάσονα. Ex quodam igitur Mythographo accepit Ἀρμένιον urbem, et non ex sua mente asserit. Mos fuit Graecorum, ut omnes gentes a suis heroibus denominatas fingerent. Sic, si Diis placet, Media a Medeae et Iasonis filio, Medo. *Palmerius in exercitationibus in auctores Gr.* p. 331. Cf. plura ad p. 530. Male vero hic Aldus et Hopperus scripserunt: Τῶν δὲ Ἀρμενίων εἶναι ἐξ Ἀρμενίου — Post pro Φερῶν in Medic. 3. 4. exstat Φεῤῥῶν, et in Paris. οἰκίσαι pro οἰκῆσαι, frequenti commutatione.

8) Editiones Συσπειρῆτιν, quibus accinunt Venetus, Mosc. Paris. cum vetere interprete; (*Syspiretim.*) Medic. 3. Σισπιρίτην; Medic. 4. Συσπιειρίτην; Vatic. Urbin. Συσπιρῆτιν. Casaubonus legendum censet Συσπειρῆτιν. Infra p. 530. constantius ferunt codices Συσπιρῖτις Occurrit hoc nomen regionis etiam in Constantino Porphyrog. de themat. 1, 8. ubi tamen scriptum editur ὁ Συσπειρίτης. Quod Ortelius in thes. Geogr. h. v. huc ex Cicer. in Attic. 2, 4. arcessit *Syspira*, et dubium est maxime, et hinc alienum. Pensitatis undique librorum lectionibus posui Συσπιρῖτιν. In voce Καλαχάνης, uti vulgo signatur, accentum cum Moscov. projeci in ultimam, ubi in his amat sedem. Cf. lib. 16. in.

9) Casaubonn. Venet. Διαβανῆς; Medic. 3. 4. Ἀδιαβηνῆς. Cf. c. 1. Vulgo Ἀδιαβανῆς.

urbe juxta Boebeidem paludem inter Larissam et Pheras, et, quos ille secum duxit, eos incoluisse Acilisenam et Syspiritidem usque ad Calachanam et Adiabenam: et quidem Armeniae nomen a se reliquisse.

CAP.

ΚΕΦ. Ε.

Amazones.

§. 1.

'Εν ¹ δὲ τοῖς ὑπὲρ τῆς 'Αλβανίας ὄρεσι καὶ τὰς 'Αμαζόνας οἰκεῖν φασι. Θεοφάνης μὲν οὖν, ὁ συστρατεύσας τῷ Πομπηΐῳ, καὶ γενόμενος ἐν τοῖς 'Αλβανοῖς, μεταξὺ τῶν 'Αμαζόνων καὶ τῶν 'Αλβανῶν φησὶ Γήλας οἰκεῖν καὶ Λήγας Σκύθας· καὶ ῥεῖν ἐνταῦθα τὸν ² Μερμάδαλιν ποταμὸν τούτων τε καὶ τῶν 'Αμαζόνων ἀνὰ μέσον. ῎Αλλοι δὲ, p. 504.
ὧν

1) Pro δὴ, quod vulgo duce Xylandro legitur, ex Mosc. Ven. Medic. 3. 4. posui δὲ, quae vocula in transitu ad novam seriem a Strabone usurpari solet, et ex more facile mutatur. Sic φασὶ et φησὶ, quod de Theophane habet Paris. In nominibus Γήλας et Λήγας nihil variant libri, etsi, quod videtur, ex eodem Theophane Plutarchus in Pompejo cap. 35 scribit Γέλαι καὶ Λῆγες. Cf. ad Stephan. p. 273. Berkelius.

2) Paris. Μερμάδαλιν; Medic. 4. Μερμάνδαλιν, ut vetus interpres *Mermandalim*; alii cum edd. Μερμάδαλιν. Paullo inferius vocatur ὁ Μερμόδας. Forte quod hic Theophanis narrationem, post (ubi cf. notata) vulgatam famam sequitur, etsi omnino in his regionibus parum sibi haec nomina constant.

CAP. V.

§. 1.

In montibus, qui supra Albaniam sunt siti, Amazonibus quoque sedes fuisse perhibent. Sane Theophanes, qui, Pompeii castra secutus, in Albania fuit, inter Amazonas et Albanos ait habitasse Gelas et Legas, Scythicos populos: indeque Mermadalim amnem profluere inter hos et Amazones medio spatio. Alii, atque inter hos

Amazones. ὧν καὶ ὁ Σκήψιος Μητρόδωρος καὶ Ὑψικράτης, οὐδὲ αὐτοὶ ἄπειροι τῶν τόπων γεγονότες, Γαργαρεῦσιν ὁμόρους αὐτάς [3] φασιν οἰκεῖν ἐν ταῖς ὑπωρείαις ταῖς πρὸς ἄρκτον τῶν Καυκασίων ὀρῶν, ἃ καλεῖται Κεραύνια.

§. 2.

Τὸν μὲν ἄλλον χρόνον καθ' αὐτὰς αὐτουργούσας ἕκαστα, τά τε πρὸς [1] ἄροτον, καὶ φυτουργίαν, καὶ τὰ πρὸς τὰς νομὰς, καὶ μάλιστα τῶν ἵππων· τὰς δ' ἀλκιμωτάτας [2] ἐφ' ἵππων κυνηγεσίαις πλεονάζειν, καὶ τὰ πολέμια ἀσκεῖν· ἁπάσας

3) Moscov. Medic. 3. οἰκεῖν φασι.

1) Accentum ex ultima cum Moscov. in hac vocis significatione retraxi, uti diserte monet Hesychius h. v. etsi alii, quod docent interpretes, diversam rationem praecipiunt. Ante μάλιστα deest καὶ in Medic. 3.

2) Moscov. Paris. Medic. 3. τῶν ἵππων pro ἐφ' ἵππων, quod alii adferunt. Tum vero Casaubonus pro πλεονάζειν malit σχολάζειν, in quo quidem libros minime habet suffragantes. Quod si quis ἐφ' ἵππων praetulerit, emendatio Casauboni rejicienda non videtur.

hos Metrodorus Scepsius et Hypsicrates, ne ipsi quidem locorum ignari, Gargarensibus confines eas habitasse asserunt in radicibus Caucasiorum montium septentrioni obversorum, quae Ceraunia dicuntur.

§. 2.

Eas reliquum tempus ita exigere, ut plantandi, arandi, pascendique, equos maxime, operas ipsae navent: fortissimae etiam equis in venatu insident, et bellicam rem exercent: omni-

σας δ' ἐπικεκαῦσθαι τὸν δεξιὸν [3] μαζὸν ἐκ νηπίων, ὥστε εὐπετῶς χρῆσθαι τῷ βραχίονι πρὸς ἑκάστην χρείαν, [4] ἐν δὲ τοῖς πρώτοις πρὸς ἀκοντισμόν· χρῆσθαι δὲ καὶ τόξῳ, καὶ [5] σαγάρει, καὶ πέλτῃ· δορὰς δὲ θηρίων ποιεῖσθαι ἐπίκρανά τε καὶ σκεπάσματα, καὶ διαζώματα· δύο δὲ μῆνας [6] ἐξαι- Amazones.

3) Casaubonn. μαζὸν; Moscov. μασθὸν; reliqui, quod editiones ferunt, μαστόν. Eustathius ad Homer. Il. 3, 189. p. m. 307. μαστὸν ex hoc loco etiam repetit, quamvis ibi Politus T. 2. p. 871. ex etymologiae ratione, quia non Ἀμάστονες dicantur, scribendum censet μαζὸν, quod et auctores in hac narratione ponunt, (cf. ad Melam II. 3, 4, 2. p. 110.) etsi etiam libri inter utramque vocem fluctuantur, ut apud Diodor. 2, 45. Grammatici quidem μαστὸν feminarum esse volunt, μαζὸν virorum, veluti Thomas Magister, Ammonius. Attamen μαζὸν etiam de femina dici, ut μαστὸν s. μασθὸν de viro, docuerunt interpretes ad Thom. Mag. p. 599. et quos laudat Fischer. ad Anacr. 20, 13. Etymologiae caussa, cum adsint codices, dedi μαζὸν, ut etiam n. 7. refert Planudes.

4) Medic. 4. ἐν πρώτοις δὲ; Xylander omisit πρώτοις, uti paullo post δὲ ante verba καὶ τόξῳ.

5) Moscov. Paris. σάγαρι. Alii tamen vulgatam formam praescribunt. Tum pro δ.ρύκρανα, quod editiones exhibent, in Casaubonn. Ven. Medic. 3. 4. Mosc. Paris. reperitur ἐπίκρανα, unde recepi. Cf. praeterea de hoc loco Boettiger in libro Gr. Vasen-Gemaelde T. 1. P. 3. p. 184. ubi etiam legit ἐπίκρανα, et vulgarem distinctionem notat, quam ad verum sensum accommodavi.

omnibus etiamnum infantibus dextram aduri mammam, ut ad quosuis usus expedite brachium suo fungatur munere, ad jaculandum in primis: uti eas et arcu, et sagari (quod gladii genus est) et pelta: e pellibus ferarum cassides conficere, velamenta, et sub-

Amazones. [6] ἐξαιρέτους ἔχειν τοῦ ἔαρος, καθ' οὓς ἀναβαίνουσιν εἰς τὸ πλησίον ὄρος, τὸ διορίζον αὐτάς τε καὶ τοὺς Γαργαρέας. Ἀναβαίνουσι δὲ κἀκεῖνοι κατὰ ἔθος τι παλαιὸν, συνθύσοντές τε καὶ συνεσόμενοι ταῖς γυναιξὶ, τεκνοποιίας χάριν, ἀφανῶς τε καὶ ἐν σκότει, ὁ τυχὼν τῇ τυχούσῃ· ἐγκύμονας δὲ ποιήσαντες ἀποπέμπουσιν· [7] αἱ δ' ὅ, τι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταὶ, τὰ δ' ἄῤῥενα κομίζουσιν ἐκείνοις ἐκτρέφειν· ᾠκείωται δ' ἕκαστος πρὸς ἕκαστον νομίζων υἱὸν διὰ τὴν ἄγνοιαν.

§. 3.

6) Mofc. ἐξαιρέτως. Hic vulgatam movendam non cenfeo. Tum Medic. 3. 4. κατ' ἔθος; Ven. ἔθος τό. Planudes fequentia verba fic aucta exhibet: τεκνογονίας χάριν, ἀνιουσῶν ἑτέρωθεν κἀκείνων, καὶ ἀφανῶς — Poft ἀφανῶς deeft τε in Medic. 4.

7) Planudes etiam haec cum augmento ex fuperioribus arceffito reddit: αἱ δ', ὅ, τι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταὶ, τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίουσαι, ὥστε εὐτετῶς χρῆσθαι τῷ βραχίονι πρὸς ἑκάστην χρείαν, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ πρὸς τὸν ἀκοντισμόν· τὰ δ' ἄῤῥενα — Ex reliquis Msstis Medic. 4. ante θῆλυ omittit ἂν, pro κατέχουσιν Ven. ponit κατέχωσιν, pro αὐταὶ, quod rectum eft, Mofcov. αὐτάς.

fubligacula: duos autem veris menfes habere eximios, quibus adfcendant in montem vicinum, eas a Gargarenfibus dividentem: hos quoque adfcendere tum, vetere quodam inftituto; ibique, una peractis facrificiis cum Amazonibus, corpora eos mifcere prolis procreandae caufa: idque in occulto, et promifcue quemvis cum quavis, ut cafus obtulit: poftquam praegnantes fecerunt, domum eas dimittere: has, fi femellam pariunt, ipfas enutrire; fi marem, illis educandum mittere: quemvis Gargarenfium puero oblato fe familiarem praebere, quem nimirum ob ignorantiam fuum deputet filium.

§. 3.

§. 3.

Amazones.

[1] Ὁ δὲ Μερμόδας καταῤῥάττων ἀπὸ τῶν ὀρῶν διὰ τῆς τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῆς Σιρακηνῆς, καὶ ὅση μεταξὺ ἔρημος, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκδίδωσι. Τοὺς δὲ Γαργαρέας συναναβῆναι μὲν ἐκ Θεμισκύρας φασὶ ταῖς Ἀμαζόσιν εἰς τούσδε τοὺς τόπους· εἶτ' ἀποστάντας αὐτῶν, πολεμεῖν μετὰ Θρᾳκῶν καὶ Εὐβοέων τινῶν, πλανηθέντων μέχρι δεῦρο πρὸς αὐτάς· ὕστερον δὲ καταλυσαμένους τὸν πρὸς αὐτὰς πόλεμον ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσι ποιήσασθαι συμβάσεις,

1) Etiam haec verba ad ἐκδίδωσι male ſummae narrationis ſeriem incidunt, nec temere, cum ſupra hunc fluvium *Mermadalim* ſ. *Mermandalim* adpellet, a librario ex gloſſa in textum immiſſa judicat Penzelius in interpretatione p. 1446. Codices tamen noſtri reddunt omnes, nec niſi in levioribus diſcrepant. Sic Medic. 4. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi dant καταρράττων, ut alii infra lib. 14. p. 667. Et ſic per ſimplex ρ ſcribunt Diodor. 1, 32. Euſtath. ad Homer. Il. 24, 454. p. m. 1494. alii. Tum Σιρακηνῆς (vulgo Σιρακήνης) Medic. 3. Pariſ. Venet. habent. Σιρακηνῆς tuentur ſimilia. Tum pro τὴν ex edd. ante Caſaubonum repoſui τῆς, quod et hic diſerte notatum vidi ex Medic. 3. et Ven. cum plane omittat Med. 4. uti ſit paſſim in utramque formam.

§. 3.

Mermodas autem e montibus per Amazones ſe praecipitans, et Siracenam, ac deſerta, quae interjacent, in Maeotidem effluit. Memoriae proditum eſt, Gargarenſes e Themiſcyra in iſta loca cum Amazonibus commigraſſe, inde ab iis defeciſſe, adjutosque a Thracibus et Euboenſibus quibusdam, qui eo usque vagati eſſent, bellum iis intuliſſe: poſtea compoſito bello pactos eſſe

Amazones. βάσεις, ὥστε τέκνων συγκοινωνεῖν μόνον, ζῆν δὲ καθ' αὐτοὺς ἑκατέρους.

§. 4.

Ἴδιον δέ τι συμβέβηκε τῷ λόγῳ περὶ τῶν Ἀμαζόνων. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τὸ μυθῶδες καὶ τὸ ἱστορικὸν διωρισμένον ἔχουσι· τὰ γὰρ παλαιὰ, καὶ ψευδῆ, καὶ τερατώδη, μῦθοι καλοῦνται· ἡ δ' ἱστορία βούλεται τἀληθὲς, ἄντε παλαιὸν, ἄντε νέον· καὶ τὸ τερατῶδες ἢ οὐκ ἔχει, ἢ σπάνιον. Περὶ δὲ τῶν Ἀμαζόνων τὰ αὐτὰ λέγεται, καὶ νῦν, καὶ πάλαι, τερατώδη [1] τ' ὄντα, καὶ πίστεως πόῤῥω. Τίς γὰρ ἂν πιστεύσειεν, ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συσταίη ἄν ποτε χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ

1) Medic. 3. 4. Parif. et edd. Aldi et Hopperi τε ὄντα. In fequ. Euftathius, qui hunc locum refert ad Homer. Il. 3, 189. p. m. 207. omittit ποτὲ, uti poft γε.

effe communitatem, de qua diximus, liberorum duntaxat, vita caetera feorfum tranfigenda.

§. 4.

Peculiare aliquid narrationi de Amazonibus accidit. Reliquae enim fabulas a vera hiftoria feparatas habent: etenim antiqua, falfa, et portentofa, fabulae vocantur: hiftoria veritatem requirit, five prifca ea, five nova fit: monftrofa aut nulla admittit, aut raro. De Amazonibus vero eadem et nunc, et antiquitus traduntur, prodigiofa quidem, et a fide procul remota. Quis enim crediderit mulierum exercitum, aut civitatem, aut gentem conftare absque viris poffe? ac

καὶ οὐ μόνον γε συςαίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους [2] ποιήσαιτο ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρατήσειεν οὐ τῶν ἐγγὺς μόνον, ὥστε καὶ μέχρι τῆς νῦν Ἰωνίας προελθεῖν· ἀλλὰ καὶ διαπόντιον [3] ςείλαιτο ςρατιὰν μέχρι τῆς Ἀττικῆς; Τοῦτο γὰρ ὅμοιον, ὡς ἂν εἴ τις λέγοι, τοὺς μὲν ἄνδρας γυναῖκας [4] γεγονέναι τοὺς τότε, τὰς δὲ γυναῖκας ἄνδρας. Ἀλλὰ μὴν ταῦτά γε αὐτὰ καὶ νῦν λέγεται περὶ αὐτῶν· ἐπιτείνει δὲ τὴν ἰδιότητα καὶ τὸ πιςεύεσθαι τὰ παλαιὰ μᾶλλον, ἢ τὰ νῦν.

Amazones.

p. 505.

2) Sic Casaubonn. Mosc. Paris. et reliqui, quod apte cohaeret cum conjunctis verbis. Vulgo, Aldo duce, ποιῆσαι. Xylander praeterea dedit, immo operae, ἐφόδην. Eustathius c. l. scribit ποιήσεται et κρατήσει.

3) Casaubb. ςείλαιντο; Medic. 4. Moscov. Paris. ςείλαιτο; Vatic. ςείλατο; Urbin. Medic. 3. ςείλασθαι; edd. omnes ςεῖλαι. Particula ἀλλὰ revocat ad superiora κρατήσειεν οὐ τῶν ἐγγὺς μόνον et hinc simul ad veram lectionem.

4) Sic reposui pro γενομένους, quod exstat in edd. omnibus, omnium codicum suffragiis etiam excitatus, quibus adsentiuntur Planudes et Eustathius c. l.

ac non constare modo, sed expeditiones etiam fecisse in aliorum ditionem, ac non viciniam modo subegisse et usque ad eam, quae nunc est Ionia, progressum, sed et trans mare ad Atticam usque copias emisisse? Perinde enim hoc est, ac si quis diceret, viros ea tempestate mulieres, mulieres viros fuisse. Enimvero isthaec etiamnunc de iis praedicantur: augetque rei singularis admirationem, quod antiquis quam recentibus fides facilius adhibetur.

Amazones.

§. 5.

Κτίσεις γοῦν πόλεων καὶ ἐπωνυμίαι λέγονται, καθάπερ Ἐφέσου, καὶ Σμύρνης, καὶ Κύμης, καὶ Μυρίνης, καὶ [1] Πάφου, καὶ ἄλλα ὑπομνήματα· τὴν δὲ Θεμίσκυραν, καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμώδοντα πεδία, καὶ τὰ ὑπερκείμενα ὄρη, ἅπαντες Ἀμαζόνων καλοῦσι, καὶ φασὶν ἐξελαθῆναι αὐτὰς ἐνθένδε. Ὅπου δὲ νῦν εἰσιν, ὀλίγοι τε καὶ ἀναποδείκτως καὶ ἀπίστως [2] ἀποφαίνονται· καθάπερ καὶ περὶ [3] Θαληστρίας, ἣν Ἀλεξάνδρῳ συμμίξαι φασὶν ἐν τῇ

1) Casaubonn. quidam, Medic. 4. Πάφας; Paris. Πάφαι. Vulgata aliorum lectio proba videtur, etsi de ipsa re nihil aliunde adstrui potest. Θερμώδοντα post male effert Moscov.

2) Urbin. cum Medic. 3. subjungit λέγοντες.

3) Vulgo omnes codices cum vetere interprete et editionibus nomen efferunt Θαληστρίας. *Tzschucke*. Lego Θαλήστριας. Nam ita Diodorus [17, 77.] *Casaubonus*. V. quos indicat Freinshem. ad Curt. 6, 5, 25. Facilis quidem fuit hic librariorum lapsus; at cum eadem forma paullo post libere recurrat, nolui mutare. Sic, si qua fides habenda est tali auctori, etiam in hoc ex parte corrupto, Otto Frisingens. Chron. 2, 25. *Alestram* pro *Thalestram* vocat.

§. 5.

Urbes quidem ab iis conditae denominataeque feruntur Ephesus, Smyrna, Cuma, Myrina, Paphus: aliaque exstant monumenta. Themiscyram vero, et campos juxta Thermodontem, montesque supra positos, omnes Amazonibus adscribunt: aiuntque inde eas expulsas fuisse: ubi nunc sunt, pauca de iis et sine demonstratione et praeter fidem feruntur. Quale est etiam de Thalestria, quam cum Alexandro ferunt prolis concipiendae

τῇ Ὑρκανίᾳ, καὶ συγγενέσθαι τεκνοποιίας χάριν, [4] δυναστεῦσαι τῶν Ἀμαζόνων· οὐ γὰρ ὁμολογεῖται τοῦτο· ἀλλὰ τῶν συγγραφέων τοσούτων ὄντων, οἱ μάλιστα τῆς ἀληθείας φροντίσαντες οὐκ εἰρήκασιν· [5] οὐδ᾽ οἱ πιστευόμενοι μάλιστα οὐδενὸς μέμνηνται τοιούτου· οὐδ᾽ οἱ εἰπόντες τὰ αὐτὰ εἰρήκασι. Κλείταρχος μὲν [6] φησι τὴν Θαληστρίαν ἀπὸ Κασπίων πυλῶν καὶ Θερμώδοντος ὁρμηθεῖσαν ἐλθεῖν πρὸς Ἀλέξανδρον· εἰσὶ δ᾽ ἀπὸ [7] Κασπίων εἰς Θερμώδοντα Amazones.

στάδιοι

4) Urbin. edd. Aldi, Hopperi δυναστεῦσαι; Medic. 3. τοῦ δυναστεῦσαι; Medic. 4. δυναστεῦσαι et ex corr. καὶ δυναστεῦσαι; Moscov. Parif. Vatic. adſcita ſequenti voce δυναστευσάιτων; Venetus, quod videtur, cum reliquis edd. δυναστευούσαν. Cum δυναστεῦσαι commode poſſit intelligi, ſi ad priorem narrationis partem referatur, totque codices ita praecipiant, revocavi Aldinam lectionem. Pro συμμίξαι vero Aldus et Hopperus male dederunt συμμίξας.

5) Caſaubonn. οὐδ᾽ ὅσα πιστεύομεν. Mei omnes in vulgata bene conſentiunt. At poſt pro τοιούτων, quod praeivit Aldus, et Caſauboniani et mei adferunt τοιούτου, quos reddidi. Tum Medic. 4. καὶ οἱ εἰπόντες οὐ τά; Pariſ. οὐδέ.

6) Ante φησὶ ex Medic. 3. et Urbin. inſerui μέν.

7) Caſaubonn. Moſcov. Medic. 3. Urbin. Ven. Κασπίας; Vatic. Pariſ. Κασπίαν; Medic. 4. cum edd. Κασπίων, quod ſine

endae cauſa in Hyrcania coiuiſſe, Amazonibus eam imperaſſe: non enim in confeſſo hoc eſt: ſed e tanto ſcriptorum numero, qui maxime veritatis habuerunt rationem, nihil ea de re dicunt, nullaque fit mentio ejus ab his, quibus plurimum fidei habetur: qui tradiderunt, non conſentiunt. Clitarchus ait, Thaleſtriam a Caſpiis portis et Thermodonte profectam ad Alexandrum veniſſe: ſunt autem a Caſpiis portis ad Thermodontem ſtadia amplius IↃↃ CIↃ. Quae

Caucasus. σάδιοι πλείους ἑξακισχιλίων· καὶ τὰ πρὸς τὸ ἔνδοξον [8] θρυλληθέντα κἂν ὁμολογῆται παρὰ πάντων, οἱ δὲ πλάσαντες ἦσαν οἱ κολακείας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας φροντίζοντες.

§. 6.

Οἷον [1] τὸ τὸν Καύκασον μετενεγκεῖν εἰς τὰ Ἰνδικὰ ὄρη, καὶ τὴν πλησιάζουσαν ἐκείνοις ἑῴαν θάλατταν, ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων τῆς Κολχίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου ὀρῶν· ταῦτα γὰρ οἱ Ἕλληνες [2] Καύ-

ſine dubio latet in Κασπίαν. Regionem enim Strabo vocat Κασπιανὴν, (ſupra p. 502. ſ. 528.) non Κασπίαν, ex quo Κασπίας locum habere poſſit, et ubi occurrit, ut lib. 2. p. 129. per nexum ſubintelligi debet θάλασσα. Retinui igitur Κασπίων.

8) Medic. 3. 4. Moſcov. θρυληθέντα, ut paſſim alibi. Cf. ad lib. 9. p. m. 624. Tum pro κἂν in Veneto exſtat καὶ et in Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. ὁμολόγηται, cum Aldus et Hopperus emiſerint ὁμολογῆται, quod Xylander, ſequentibus poſteris, mutavit in ὁμολογεῖται. Cum praecedat κἂν, praeferendum utique videtur ὁμολογῆται.

1) Moſcov. τῷ. Poſt pro ὄρη, quod aptius eſt, Caſaubonn. Ven. μέρη. In ſequ. pro τοῦ Εὐξείνου Xylander dedit τῶν Εὐξείνου.

Quae autem augendae gloriae cauſa vulgata ſunt, etſi in iis conſentiant omnes, tamen, qui confinxere, adulandi, quam veritatis, fuerunt ſtudioſiores.

§. 6.

Quale eſt, quod Caucaſum in montes Indicos, eisque vicinum mare orientale transtulerunt a montibus, qui ſupra Colchidem et Euxinum mare ſiti ſunt, quo

[2] Καύκασον ὠνόμαζον, διέχοντα τῆς Ἰνδικῆς πλείους, ἢ [3] τρισμυρίους σαδίους· καὶ ἐνταῦθα ἐμυθεύσαντο τὰ περὶ [4] Προμηθέως καὶ τῶν δεσμῶν αὐτοῦ· ταῦτα γὰρ τὰ ὕςατα πρὸς ἕω ἐγνώριζον οἱ τότε. Ἡ δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ςρατεία Διονύσου καὶ Ἡρακλέους ὑςερογενῆ τὴν μυθοποιίαν ἐμφαίνει· ἅτε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν Προμηθέα λῦσαι λεγομένου χιλιάσιν ἐτῶν ὕςερον. Καὶ ἦν μὲν [5] ἐνδοξότερον τὸ τὸν Ἀλέξανδρον μέχρι τῶν Ἰνδικῶν ὀρῶν Caucasus.

2) Mofcov. Medic. 3. 4. Venet. edd. Aldi, Hopperi praeponunt καὶ, quod magis impedit, cum fimpliciter hoc adfirmetur et fine comparatione.

3) Cafaubonn. Venet. perperam τριακοσίους. Pro ἐμυθεύσαντο, quod ferunt editiones, in Medic. 3. 4. Parif. Ven. legitur ἐμύθευσαν. Aut adhaefit τὸ ex proximo, aut ab eo eft abforptum. Solent autem paffim hae formae omnino etiam in Noftro commifceri.

4) Medic. 3. 4. Vatic. Urban. Parif. Mofc. Προμηθέα, cui ut accommodarent proximas voces, Mofc. Medic. 3. 4. dederunt etiam τὸν δεσμόν. Alii vulgatam ab editionibus lectionem fervant, quam, cum aptius fequatur τῶν δεσμῶν non moveo. Simile fupra notavi p. 492. in. Poft λῦσαι pro λύσαι praefcribit Mofcov. Προμυθέα vitiofe Parif.

5) Sic cum Msstis, addicente nexu, repofuit pro ἐνδοξότερα Cafaubonus. Pro δοκεῖ autem, quod et volunt Medic. 3. 4. (ex corr.) Parif. Vatic. Urbin. olim Xylander dederat δοκεῖν. Antea ἐπὶ omiffo τοὺς exftat in Med. 3.

quos Graeci Caucafum nominant, amplius XXX ftadiorum millibus ab India diftantes: ibique Prometheum vinctum fabulofe tradunt, cum nihil ulterius verfus ortum Solis cognoviffent. Bacchi enim et Herculis in Indos expeditio pofterius tempore commentum prae fe ferunt: quippe cum Hercules Prometheum mille poft annis dicatur folviffe. Fuit fane gloriofius, Alexandrum usque ad Indicos montes, quam

Caucasus. ὀρῶν κατεστρέψασθαι τὴν Ἀσίαν, ἢ μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ Εὐξείνου καὶ τοῦ Καυκάσου· ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ ὄρους καὶ τοὔνομα, καὶ τὸ τοὺς περὶ Ἰάσονα δοκεῖν μακροτάτην στρατείαν τελέσαι τὴν μέχρι τῶν πλησίον Καυκάσου, καὶ τὸ τὸν Προμηθέα
p. 506. παραδεδόσθαι δεδεμένον ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς ἐν τῷ Καυκάσῳ, χαριεῖσθαί τι τῷ βασιλεῖ ὑπέλαβον, [6] οἱ τοὔνομα τοῦ ὄρους μετενέγκαντες εἰς τὴν Ἰνδικήν.

§. 7.

Τὰ μὲν οὖν ὑψηλότατα τοῦ ὄντως Καυκάσου τὰ νοτιώτατά ἐστι, τὰ πρὸς [1] Ἀλβανίᾳ, καὶ Ἰβηρίᾳ, καὶ Κόλχοις, καὶ Ἡνιόχοις. Οἰκοῦσι δὲ οὓς εἶπον

6) Suadente Casaubono distinctioris notationis causa, cujus supra exempla adfuerunt, interposui οἱ, quae vocula facile a praecedente ον absorberi potuit.

1) In Msstis Casauboni et Ven. πρὸς Ἀλβανίαν, καὶ Ἰβηρίαν καὶ Κόλχους καὶ Ἡνιόχους. Cum utrumque suo respectu stare posset, retinui aliorum omnium vulgatam formam. Antea vocula οὖν abest in Veneto.

quam usque ad intimum Euxini sinum et Caucasum subegisse Asiam; sed gloria montis, nomenque, et quod Iason cum suis longissimam creditus est expeditionem fecisse, progressus usque ad Caucaso vicina loca, quodque traditum fuit, Prometheum in extremis terrae finibus ad Caucasum fuisse alligatum: haec, inquam, fecerunt, ut gratiam regis se inituros putarent, si nomen Caucasi in Indiam transportassent.

§. 7.

Porro autem ejus, qui re vera est, Caucasi excelsissimae partes, sunt, quae maxime versus meridiem tendunt ad Albaniam, Iberiam, Colchos, et Heniochos. Habitantur ab iis, quos

εἶπον τοὺς συνερχομένους εἰς τὴν Διοσκουριάδα· συνέρχονται δὲ τὸ πλεῖστον ἁλῶν χάριν. Τούτων δ' οἱ μὲν, τὰς ἀκρωρείας κατέχουσιν· οἱ δὲ, ἐν νάπαις αὐλίζονται, καὶ ζῶσιν ἀπὸ [2] θηρείων σαρκῶν τὸ πλέον, καὶ καρπῶν ἀγρίων, καὶ γάλακτος. Αἱ δὲ κορυφαὶ, χειμῶνος μὲν, ἄβατοι· θέρους δὲ, προσβαίνουσιν, ὑποδούμενοι κεντρωτὰ ὠμοβόινα δίκην τυμπάνων [3] πλατεῖα, διὰ τὰς χιόνας καὶ τοὺς κρυστάλλους. Καταβαίνουσι δ' ἐπὶ [4] δορᾶς κείμενοι σὺν τοῖς φορτίοις, καὶ κατολισθαίνοντες· ὅπερ καὶ κατὰ τὴν [5] Ἀτροπατίαν Μηδίαν, καὶ κατὰ Caucasus.

2) Vulgo θηρίων. Alterum tuentur Medic. 3. 4. Mosc. Cf. supra ad p. 502. f.

3) Sic pro πλατέα reposui ex Mosc. Paris. et Medic. 4. Post, ut supra jam notatum est, κρυστάλους simplici λ dimittitur in Medic. 3. 4.

4) Sic pro δορὰς dedi ex Mosc. uti saepe apud Nostrum in notanda urbium sede positum occurrit. Sic in re simili Maxim. Tyr. 10, 9. ἐπὶ κλίνης κεῖσθαι. Tum καὶ, quod vulgo praecedit verbum κατολισθαίνοντες, ante σὺν τοῖς ponunt Medic. 3. Urbin. et Vatic.

5) Per ει efferunt hic omnes libri, praeter Medic. 4. in quo scribitur per ι, ut infra exstat p. 523. f. cum omnium librorum consensu, et Ἀτροπατίοις p. 524. f. et p. 523. et ex Strabonis posteriori loco reddunt Stephanus et

quos Dioscuriadem convenire dixi: conveniunt autem fere salis causa. Horum alii summa montium incolunt, alii in saltibus degunt, vivuntque potissimum carnibus ferinis, frugibus silvestribus, et lacte. Vertices hyeme conscendi non possunt. Aestate scandunt, pedibus subligantes calceos aculeatos, e tergore bovis crudo confectos, latos instar tympanorum, propter nives et glaciem. Delabantur pelli insidentes una cum fasciculis suis: quod idem fit etiam in Atropatia Media,

Caucasus. κατὰ τὸ Μάσιον ὄρος τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ συμβαίνει· ἐνταῦθα δὲ καὶ τροχίσκοι ξύλινοι κεντρωτοὶ τοῖς πέλμασιν ὑποτίθενται. Τοῦ γοῦν Καυκάσου τὰ μὲν ἄκρα, τοιαῦτα.

§. 8.

Καταβαίνοντι δ᾽ εἰς τὰς ὑπωρείας ἀρκτικώτερα μέν ἐστι [1] κλίματα, ἡμερώτερα δέ· ἤδη γὰρ συνάπτει τοῖς πεδίοις τῶν Σιράκων. Εἰσὶ δὲ καὶ Τρωγλοδύται τινὲς, ἐν φωλεοῖς οἰκοῦντες διὰ τὰ ψύχη· παρ᾽ οἷς ἤδη καὶ ἀλφίτων ἐστὶν εὐπορία. Μετὰ δὲ τοὺς Τρωγλοδύτας, καὶ [2] Χαιανοῖται, καὶ Πολυ-

et Eustath. ad Dionys. v. 1019. Ut igitur sibi constaret Strabo, posui et hic ι. Ex simili commistione Μηδείαν, ut supra etiam notatum est, emiserunt Medic. 4. Paris. Sic supra 11. p. m. 388. Ἡνιοχεία et Ἡνιοχία. Tum Paris. habet καυκασίου, ut in ipso contextu Aldus, qui tamen in emendandis notavit.

1) Medic. 3. 4. praeponunt τά. Tum vitiose Ven. ἐν φωκεοῖς.

2) Moscov. Χαίανοί τε, quae posterior vox inest in praecedenti καί. Major discrepantia est in nomine Σιρακίκων, pro quo Moscov. dat εἰς ἀδίκων; Urbin. Σιράκων; Medic. 3. et in lacuna Medic. 4. Σιρακῶν. Vetus interpres

Media, et Masio, Armeniae monte: ibi etiam rotulae ligneae aculeatae plantis pedum subduntur. Summa ergo Caucasi sic sunt.

§. 8.

Cum descenditur ad radices montium, magis versus septentrionem jam loca inclinant: sed leniora sunt, jam campis Siracum appropinquantia. Troglodytae etiam ibi quidam sunt, in speluncis habitantes frigoris causa: apud quos etiam farinae jam est copia. Post Troglodytas sunt Chaeanoetae et Polyphagi.

Πολυφάγοι τινὲς καλούμενοι, καὶ αἱ τῶν Εἰσαδίκων κῶμαι δυναμένων γεωργεῖν, διὰ τὸ μὴ παντελῶς ὑποπεπτωκέναι ταῖς ἄρκτοις. Caucasus.

§. 9.

Οἱ δ' ἐφεξῆς ἤδη νομάδες, οἱ μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος, καὶ τῆς Κασπίας, Ναβιανοὶ καὶ Παγξανοί· καὶ ἤδη τὰ τῶν Σιράκων καὶ Ἀόρσων φῦλα. Δοκοῦσι δ' οἱ Ἄορσοι καὶ οἱ Σίρακες φυγά-

pres plane omifit, alii libri vulgatum nomen referunt. Σίρακες proxime poftea fubfequuntur. An tamen verum nomen editum fit, nec ftatuo, et dubito. Tum pro δυναμένων, quod ad populum illum recte refertur, Medic. 4. fubftituit δυνάμεναι.

1) Medic. 4. Παξανοὶ, reliqui, quod videtur, cum editis Πανξανοὶ; quam jam Lünemannus in defcr. Caucafi p. 42. mutatum voluerat ex ratione Graecae fcripturae in Παγξανοὶ, uti nunc dedi. De altera fcriptura antiquiori in et infcriptionibus obvia cf. Fifcheri animadverf. in Welleri Grammatic. Gr. T. 1. p. 231. fq. Tum lepido vitio Ald. et Hopper. φύλλα. Σιράκων hic reliqui, etfi fupra p. 492. legitur Σιρακοὶ, quia proxime fequitur Σίρακες, nec duplices formas Nofter refpuit. De ipfo populi nomine vid. fupra c. 1. ubi etiam de Aorfis. Paullo fuperius ante Μαιώτιδος Cafaubonus addidit τῆς, quod ante eum aberat.

phagi, quafi voraces, dicti, et Eifadicorum pagi, agriculturae gnarorum, quia non omnino fubiacent feptentrionibus.

§. 9.

Hos fequuntur Nomades deinceps usque ad Maeotidem, Nabiani et Panxani, ac Siracum jam nunc et Aorforum nationes. Videntur Siraces et Aorfi patria fuperiore ejecti, Siracesque magis, quam Aorfi,

Caucasus. φυγάδες εἶναι τῶν ἀνωτέρω, καὶ [2] προσαρκτιοι μᾶλλον Ἀόρσων. Ἀβέακος μὲν οὖν, [3] ὁ τῶν Σιράκων βασιλεὺς, ἡνίκα Φαρνάκης τὸν Βόσπορον εἶχε, δύο μυριάδας ἱππέων ἔστειλε· Σπαδίνης δ', ὁ τῶν Ἀόρσων, καὶ εἴκοσιν· [4] οἱ δὲ ἄνω Ἄορσοι καὶ πλείονας· καὶ γὰρ ἐπεκράτουν πλείονος γῆς, καὶ σχεδόν τι τῆς Κασπίων παραλίας τῆς πλείστης ἦρχον· ὥστε καὶ ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρ-

2) Scribendum est, credo, προσαρκτίων. Hoc enim vult Strabo: Aorsos hos et Siracas olim profugisse ex illa Aorsorum gente, *qui superius et magis ad septemtrionem siti sunt.* Sic enim infra οἱ ἄνω Ἄορσοι ab his Aorsis distinguuntur. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. 44. Aliam verbo medicinam adhibuit Gatterer in commentatt. Goetting. Vol. 12. p. 163. πρὸς ἄρκτον. At Aorsi illi, unde hi egressi erant, habitabant magis versus meridiem usque ad Caucasios montes, (p. 492.) hi ipsi, ut diserte Noster narrat, inter Maeotida et mare Caspium. Quare, cum et codices ita velint, nihil muto.

3) Ante ὁ Moscov. Medic. 3. 4. Urbin. Venet. inserunt οὖν. Quod cum in terrarum ambitu, quas occupabant, facit ad declarandam multitudinem, recepi. Post pro Σιράκων Medic. 4. ex corr. sortitus est Ἀόρσων, qu[i] tamen deinceps sequuntur.

4) Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi οἱ δ' ἄνω, ut alibi variatur. Tum vocem γῆς post πλείονος omittun[t] Urbin. Vatic.

Aorsi, ad septentrionem accedunt. Abeacus quidem, Siracum rex, cum Pharnaces Bosporum teneret, XX equitum millia mittebat: Spadines, Aorsorum rex, etiam ducenta: plures his Aorsi superiu[s] habitantes, ut qui terrae plus obtinerent, ac fere in maximam partem orae maris Caspii dominarentur: itaque negotiabantur etiam, camelis Indicas e[t] Baby-

φόρτον καὶ τὸν Βαβυλώνιον, παρά τε Ἀρμενίων καὶ Μήδων διαδεχόμενοι· ἐχρυσοφόρουν δὲ διὰ τὴν εὐπορίαν. Οἱ μὲν οὖν Ἄορσοι τὸν Τάναϊν παροικοῦσιν· οἱ Σίρακες δὲ τὸν Ἀχαρδέον, ὃς ἐκ τοῦ Καυκάσου ῥέων, ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Μαιῶτιν. Iberia.

ΚΕΦ. ΣΤ.

§. 1.

Ἡ δὲ δευτέρα μερὶς ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης, εἰς ἣν κατέπαυεν ἡ προτέρα· καλεῖται ¹δ' ἡ αὐτὴ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Δεῖ δὲ περὶ τῆς θαλάττης εἰπεῖν πρότερον ταύτης, καὶ τῶν προσοίκων ἐθνῶν. Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν· κατ' ἀρχὰς μὲν ἱκανῶς στενός· ἐνδοτέρω δὲ πλατύνεται προϊὼν p. 507.

5) Venet. contra rem ἀπορίαν. Post idem flumen vocat Ἀχαρδεῖον.

1) Sic Moscov. Venet. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. cum ante Casaubonum legeretur αὐτὴ θάλαττα, quod etiam adfert Paris. pro quo ille reposuit δὲ αὕτη ἡ θάλαττα.

Babylonicas merces a Medis et Armeniis excipientes: aurum quoque ob divitias gestabant. Aorsi Tanain accolunt, Siraces Achardeum: is e Caucaso fluens in Maeotin exit.

CAP. VI.

§. 1.

Secunda Asiae pars a Caspio mari incipit, in quod prior desinebat. Mare hoc etiam Hyrcanum nominatur. Est autem de eo prius dicendum, et accolentibus gentibus. Sinus est mare illud, ab Oceano versus meridiem protentus: ab initio satis angustus: intus autem dum progreditur,

Caspium mare.

προϊὼν, καὶ μάλιϛα [2] κατὰ τὸν μυχὸν ἐπὶ ϛαδίους που καὶ πεντακισχιλίους· ὁ δ' εἴσπλους μέχρι τοῦ μυχοῦ μικρῷ πλείων ἂν εἴη· συνάπτων πως ἤδη τῇ ἀοικήτῳ. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης, τὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γνώριμον περίπλουν τῆς θαλάττης ταύτης, τὸν μὲν παρὰ τοὺς Ἀλβανοὺς καὶ τοὺς [3] Καδουσίους, εἶναι πεντακισχιλίων καὶ τετρακοσίων· τὸν δὲ παρὰ τὴν [4] Ἀναριακῶν καὶ [5] Μάρ

2) Ven. Paris. κατὰ τῶν μυχῶν. Tum Medic. 4. τι ἀοικήτῳ.

3) In omnibus meis codicibus legitur Κλουσίους, quo cum vetere interprete reddiderunt etiam edd. Aldi e Hopperi, et Xylander primum mutavit in Καδουσίους, ut exstat in epitome p. 144. Hudf. et ipsa Geographica ra tio postulat. Cf. infra Strabo p. 508.

4) Casaubonn. Medic. 3. Venet. Moscov. Paris. Vatic Urbin. Ἀριάκων, ut epitome Ἀριακῶν; Medic. 4. Ἀναρίσκω Vetus interpres jactat *Nariscos*. Edd. omnes dant Ἀναριάκων. Sic a Plinio 6, 18. s. 16. vocantur *Anariacae* aliquatenus corrupte a Ptolemaeo 6, 2. Ἀμαριάκαι, magi vulgo a Polybio 5, 44, 9. Ἀριαράκαι, ubi Ἀνιαράκαι reposui Schweighaeuserus, etsi in notis praefert Ἀναριάκαι, ut volebat Holsten. ad Stephan. p. 34. qui ipse ex Strabon commemorat Ἀναριάκην urbem, cujus etiam scriptura co rupta exiit infra p. 508. et apud Ptolemaeum 6, 2. Ἀι δριάκα, ut fere infra p. 514. ipsi populi. Verum nome reddidit etiam ex Nostro Harduinus in Plinio 6, 15. s. 1 ul

tur, in latum se pandit, maxime in intimo ad stadia etiam alicubi 1000. Introitus usque ad intimum recessum fortasse aliquanto est major, jam quodammodo terram habitatoribus carentem attingen Eratosthenes profitetu maris hujus circumnav gationem, ut Graecis n ta est, apud Albanos Cadusios, stadiorum 10 cccc: juxta Anariacan Ma

Μάρδων, καὶ Ὑρκανῶν, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Ὤξου ποταμοῦ, τετρακισχιλίων καὶ ὀκτακοσίων· ...θεν δ' ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου [6] δισχιλίων τετρακοσίων. Δεῖ δὲ περὶ τῶν ἐν τῇ μερίδι ταύτῃ, καὶ τοῖς ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτετοπισμένοις ἁπλούστερον ...κούειν, καὶ μάλιστα περὶ τῶν διαστημάτων. Caspium mare.

Ff 2 §. 2.

...i antea legebatur *Aratinticos*. Sed cum nominis terminatio subsistat in αι, pro Ἀναριάκων repolui, mutato accentu, Ἀναριακῶν.

5) Sic efferuntur in omnibus libris, quibus accedunt epitome et vetus interpres. *Tzschucke*. Lego hic Μάρδων, ut alibi. Sic Stephanus et Plinius [6, 19. s. ...] Mardos tamen etiam apud Stephanum, Diodorum [17, 76.] aliosque leges. *Casaubonus*. Non praeviderat, aut cogitaverat emendationem, quam infra p. 523. necessitas exprimebat, etsi corrupte Μάρδους etiam a Ptolemaeo 6, 2. vocari, contendit Harduinus ad Plin. 6, 15. 13. Plura conlecta dedi ad Melam II. 3, 5, 4. p. 141. Ἀμάρδων tamen vult etiam Seidelius ad Eratosthen. 151. nec omnino temere, si respicias similem locum infra p. 514. in. ex Eratosthene repetitum.

6) Si Plinium [6, 15. s. 13.] sequimur, legendum potius χιλίων τριακοσίων. Utra autem lectio sit verior, poteris, si vacat, ex Pliniana summa intelligere. *Casaubonus*. Nempe olim in Plinio, ubi eandem Eratosthenis computationem refert, legebatur *ab eo* (Oxo) *ad ostium Jaxartis mile CCCC* (stadia), cui numero mile stadia deesse, subjecti calculi ratio aperte docet. Quare ut haec constaret, ex vetusta lectione illa recte addidit Harduinus, vitium ex mutatione Casauboni Straboni potius adspergitur. In vulgata etiam lectione conspirant omnes libri cum epitome p. 144. Ὤξου dedi pro Ὄξου, de quo ad p. 509.

...ardos, et Hyrcanos usque ad ostia Oxi fluminis, ...ↃↃ demtis CC, hinc ad ...xartem CIↃ CIↃ CCCC. ...erum de his, quae in hac parte sita sunt, et tam longe a nobis remota, caute adhibenda est fides, maxime ubi distantiae locorum recitantur.

§. 2.

Caspium mare.

§. 2.

Εἰσπλέοντι δ' ἐν δεξιᾷ μὲν τοῖς Εὐρωπαίοις ο συνεχεῖς Σκύθαι νέμονται καὶ Σαρμάται, οἱ με ταξὺ τοῦ Ταναΐδος καὶ τῆς θαλάσσης ταύτης νομάδες οἱ πλείους· περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Ἐν ἀρι στερᾷ δ' οἱ πρὸς ἕω Σκύθαι νομάδες, καὶ οὗτοι [1] μέχρι τῆς πρὸς ἕω θαλάττης, καὶ τῆς Ἰνδικῆ παρατείνοντες. Ἅπαντας μὲν δὴ τοὺς [2] προσβό ῥους κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖ Σκύθας καὶ Κελτοσκύθας ἐκάλουν. Οἱ δ' ἔτι πρότερον διελόντες, τοὺς μὲν ὑπὲρ τοῦ Εὐξείνου καὶ Ἴστρου, καὶ Ἀδρίου κατοικοῦντας, Ὑπερβορέου

ἔλ

1) Medic. 4. μέχρι τῆ (τῆς) ἑώας θαλάττης τῆς; Medic. Parif. μέχρι τῆς ἕω θαλάττης; Mofcov. μέχρι τῆς ἕως θαλά της. Πρὸς ante Xylandrum deerat etiam in editionibus

2) Προσβόρρους dant Medic. 3. 4. Mofcov. Parif. et edi Aldi et Hopperi. Quam variationem faepe notavi, unc etiam eorundem codicum inconftantia difcitur. De du plici ρ diferte monetur in margine cod. Mofcov. lib. I. p. 570. Poft Medic. 3. 4. τοῦ Ἀδρίου; Parif. Mofcov. τ Ἀδρίου.

§. 2.

Cum ad dextram intro navigatur, Europaeis continui Scythae habitant, et Sarmatae, qui inter Tanaidem funt et hoc mare, incertis plerique vagantes fedibus, de quibus differuimus. Ad laevam funt Scythae nomades verfus orientem, qui usque ad mare orientale et Indiam po riguntur. Veteres Grae corum fcriptores unive fas gentes feptentrional Scytharum et Celtofcyth rum nomine affecerun Iis autem antiquiores i diviferunt eas, ut q fupra Euxinum, Iftrun et Adriam incoleren eos omnes Hyperboreo

Sa

λεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπούς· τοὺς Caſpium mare.
ἐ [3] πέραν τῆς Κασπίας θαλάττης, τοὺς μὲν,
άκας, τοὺς δὲ, Μασσαγέτας ἐκάλουν, οὐκ ἔχον-
ες ἀκριβῶς λέγειν περὶ αὐτῶν οὐδὲν, [4] καίπερ
ρὸς Μασσαγέτας τοῦ Κύρου πόλεμον ἱστοροῦντες.
λλ' οὔτε περὶ τούτων [5] οὐδεὶς ἠκρίβωτο πρὸς
λήθειαν οὐδὲν, οὔτε τὰ παλαιὰ τῶν Περσικῶν,
ὔτε τῶν Μηδικῶν, ἢ Συριακῶν ἐς πίστιν [6] ἀφικνεῖ-
ο μεγάλην, διὰ τὴν τῶν συγγραφέων ἁπλότητα
αὶ τὴν φιλομυθίαν.

3) Venet. περί. Tum Μασαγέτας Urbin. Medic. 3. 4.
t in ſequ. Ἔχοντας male exſtat in edd. Aldi et Hopperi.

4) Medic. 3. Urbin. καίτοι. Sed καίπερ bene hic habet.
oſt τοῦ Κύρου legitur in Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. Vatic.
rbin. unde recepi pro vulgato τὸν Κύρου. *Tzſchucke.*
egerem potius καίπερ τὸν πρὸς Μασσαγέτας Κύρου πόλεμον ἱστο-
οῦντες. *Caſaubonus.* Ita quidem lucidiori ordine; ſed et
ulgata commode poteſt intelligi; nec Strabo talia rejicit.

5) Pariſ. Ven. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. οὐδὲν; Ca-
aubonn. πρὸς ἀλήθειαν οὐδὲν; edd. οὐδεὶς ἠκρίβωτο πρὸς ἀλή-
ειαν. *Tzſchucke.* Lege cum ſcriptis οὐδεὶς ἠκρίβωτο οὐδέν.
aſaubonus. Cum vulgata ejus vocis repetitae deſide-
ium relinquat, addidi ex iis codicibus.

6) Medic. 3. contra narrationis ſeriem ἀφικνεῖται. Ante
ιλομυθίαν Medic. 4. omiſit τήν.

auromatas, et Arimaſpos ppellarent: qui trans mare Hyrcanum, Sacas et Iaſſagetas. Neque vero e iis quicquam potuerunt ccurate ſcribere, quanumvis Cyri adverſus Maſagetas bellum narrarent. ied neque de his quisquam veritatem exacte perhibuit, neque de priſcis Perſarum, Medorum, Syrorum rebus, fidem admodum magnam invenerunt ſcriptores: idque ob ipſorum ſimplicitatem et fabulas edendi ſtudium.

§. 3.

Caspium mare.

§. 3.

Ὁρῶντες γὰρ τοὺς φανερῶς μυθογράφοι εὐδοκιμοῦντας, ᾠήθησαν καὶ αὐτοὶ παρέξεσθαι τι γραφὴν ἡδεῖαν, ἐὰν ¹ ἐν ἱστορίας σχήματι λέγ σιν, ἃ μηδέποτε εἶδον, μήτε ἤκουσαν, ἢ οὐ παρ γε εἰδότων σκοποῦντες· δι' αὐτὸ δὲ μόνον τοῦτ ὅτι ἀκρόασιν ἡδεῖαν ἔχει καὶ θαυμαστήν. Ῥᾶδι
p. 508. δ' ἂν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ πιστεύσειεν ἡρωολ γοῦσι, καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἢ Κτησίᾳ τ καὶ Ἡροδότῳ, καὶ Ἑλλανίκῳ, καὶ ἄλλοις τοιο τοις.

§. 4.

Οὐδὲ τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου ¹ δὲ συγγράψι σ

1) Deest ἐν in Medic. 3. ut in Medic. 4. postea σι ποῦντες. Tum pro ῥᾴδιον idem ῥᾷον. Pro τραγικοῖς m Ven. πρακτικοῖς.

1) Particula δὲ abest in Medic. 4. et edd. ante Casa bonum. Pro συγγράψασιν Medic. 3. dat συγγραφεῦσιν, an

§. 3.

Cum enim viderent, in honore esse eos, qui e professo fabulas scriberent: existimaverunt suam quoque scriptionem lectoribus jucundam fore, si sub narrationis verae specie ea dicerent, quae neque vidissent, neque audivissent, saltem ex iis, quibus cognita ista essent, id unum spectantes, ut auditio amoena fieret atque adn rabilis. Certe facilius H siodo et Homero aliquis dem adhibuerit, cum heroibus verba faciu itemque tragicis poët quam Ctesiae, Herodo Hellanico, et eorum sin libus.

§. 4.

Plerisque etiam eoru qui de Alexandro scrip rui

τιν ῥᾴδιον πιϛεύειν τοῖς πολλοῖς· καὶ γὰρ [2] οὗτοι ῥᾳδιουργοῦσι διά τε τὴν δόξαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ διὰ τὸ τὴν ϛρατείαν πρὸς τὰς ἐσχατιὰς γεγονέναι τῆς Ἀσίας πόῤῥω ἀφ᾽ ἡμῶν· τὸ [3] δὴ πόῤῥω δυσέλεγκτον. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἐπικράτεια καὶ ἡ τῶν [4] Παρθυαίων πλεῖόν τι προσεκκαλύπτει τῶν παραδεδομένων πρότερον. Οἱ γὰρ περὶ ἐκείνων συγγράφοντες, καὶ τὰ χωρία καὶ τὰ ἔθνη, ἐν οἷς αἱ πράξεις, πιϛότερον λέγουσιν, ἢ οἱ πρὸ αὐτῶν· μᾶλλον γὰρ κατωπτεύκασι.

Caspium mare.

 ΚΕΦ.

ante ῥᾴδιον Medic. 3. Mofcov. Ven. Parif. inferunt alteram negationem οὐ, quam etiam admiferunt editiones Aldi et Hopperi. In utramque partem ea poteft agi.

2) Sic pro οὕτω, quod ferunt editiones, Mofc. Parif. Medic. 3. 4. idque accommodatius putavi. Pro τοῦ ante Ἀλεξάνδρου iidem cum Cafaub. Vatic. et Urbin. malunt τήν.

3) Δὲ, ut faepe fit, fubftituunt Medic. 3. 4. et Mofc. feruntque edd. Aldi et Hopperi. Propius ad argumentationem valet δή.

4) Male Medic. 4. Παρθυέων. Tum pro ἐκείνων Venet. Medic. 3. 4. et edd. Aldi et Hopperi adponunt ἐκείνου. Nempe retulerunt ad Alexandrum, cum de locis, vel rebus melius intelligatur. Poftea ἢ ὁ vitiofe Medic. 3.

runt, credere non eft fatis tutum: nam et ifti facile verba dant, cum ob Alexandri gloriam, tum quod expeditio procul a nobis in extremos Afiae fines facta fuit; difficulter autem redarguuntur, quae de longe diffitis narrantur. Romanorum et Parthorum imperium magis aperuit iftarum rerum cognitionem, quam ante tradita. Qui enim ifta defcripferunt, cum gentes, tum res geftas fidelius defcripferunt, quam priores: plenius enim perfpexerunt.

CAP.

Hyrcania.

Κ Ε Φ. Ζ.

§. 1.

Τοὺς [1] δὲ οὖν ἐν ἀριστερᾷ εἰσπλέοντι τὸ Κάσπιον πέλαγος παροικοῦντας νομάδας, Δάας οἱ νῦν προσαγορεύουσι, τοὺς ἐπονομαζομένους [2] Πάρνους· [3] εἶτα ἔρημος πρόσκειται μεταξὺ, καὶ ἐφεξῆς ἡ Ὑρκανία, καθ' ἣν ἤδη πελαγίζει μέχρι τοῦ συνάψαι τοῖς Μηδικοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς Ἀρμενίων. Τούτων

1) Pariſ. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi δ' οὖν, in quo concurſu ſaepe variatur.

2) Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Moſcov. Venet. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi Σπάρνους, quos etiam hic repetit vetus interpres. Xylander primus repoſuit Πάρνους. Nempe ex praecedente voce adhaeſit σ. *Tzſchucke.* Legendum hic quoque, ut poſt, Ἀπάρνους. Nam Aldi codex habet Σπάρνοι, manifeſto pro Ἄπαρνοι. Sed et Πάρνοι hi vocabantur, et ita legi poteſt, ut infra dicemus. *Caſaubonus.* Sic in Juſtino 41, 1, 10. ubi vulgo legitur *Spartanos*, Medic. notante A. Gronovio, adfert *Sparnos*. Eadem igitur hic valet ratio, quam in *Mardis* et *Amardis* ſupra notavi. Ptolemaeus 6, 10. vocat *Parnos*.

3) Ex Medic. 3. 4. Moſc. repoſui εἶτα pro ἦτε, quod exhibent cum editionibus reliqui. Tum ex Caſaub. Medic. 3. Pariſ. Moſc. πρόσκειται pro vulgato πρόκειται. Utrumque aptius videtur in progreſſionis curſu notando. Confuſio facilis et obvia in Noſtro etiam. Cf. ad lib. 10. p. m. 309. not. 16.

CAP. VII.

§. 1.

Qui ad ſiniſtram in Caſpium mare intranti offeruntur Nomades, a noſtris hodie appellantur Daae, et cognomento Parni: poſt ſolitudo interjacet, quam proxime ſequitur Hyrcania: exinde mare altum jam fit, donec Medicos et Armenios attingat montes. Horum montium radi-

τῶν δ' ἐστὶ μηνοειδὲς τὸ σχῆμα κατὰ τὰς ὑπωρείας, αἳ τελευτῶσαι πρὸς θάλατταν, ποιοῦσι τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου. Οἰκεῖ δὲ τὴν παρωρείαν ταύτην μέχρι τῶν ἄκρων ἀπὸ θαλάττης ἀρξαμένοις, ἐπὶ μικρὸν μὲν τῶν Ἀλβανῶν [4] τὶ μέρος καὶ τῶν Ἀρμενίων· τὸ δὲ πλέον [5] Γῆλαι, καὶ [6] Δοκουσῖνοι, Hyrcania.

 καὶ

4) Pro τὸ Ven. (antea etiam μέν τι) Mofcov. Medic. 3. 4. Parif. τὶ μέρος, quod in Cafaub. ed. primum transiit in τὸ μέρος.

5) Γῆλαι rectius, ut ex Stephano conjicio. *Cafaubonus.* Sic in Strabone ipfo fupra p. 503. et poft p. 510. Nempe vulgo, nec refragantibus codicibus, ftat Γέλαι. In Stephano autem, quem refpicit Cafaubonus, legitur Γυλύς. Sed alii, etfi in terminatione difcrepant, per η efferunt, ut Dionyf. v. 1019. cum Euftathio. Cf. Holften. ad Steph. p. 84. Η in ε facile converfum eft ex pronunciandi fimili ratione. Per η p. 510.

6) Ita exftat in omnibus libris, etiam in vetere interprete. *Tzfchucke. Docufinos* nusquam reperies. Peritus lector videbit, num fit legendum transpofitis mutatisque paucis literis Καδούσιοι. Perfuadet id mihi hic locus Strabonis, qui paullo poft fequitur p. 514. Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Ὑρκανοὺς, Ἀμάρδους τε καὶ Ἀναριάκας, καὶ Καδουσίους, καὶ Ἀλβανοὺς, καὶ Κασπίους, καὶ Οὐϊτίους. Sed eft alius locus longe aptior. Nam ita fcribit mox p. 510. Προσοικοῦσι δ' αὐτοῦ καὶ τὰ προσάρκτια μέρη, πρῶτοι μὲν οἱ Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἄμαρδοι, καθάπερ εἴρηται. Quum dicit καθάπερ εἴρηται, docet nos, fic effe legendum, ut nos emendavimus. Nam hunc locum refpicit. *Cafaubonus.*

radices in lunae formam curvantur, quae ad mare definentes, intimum maris iftius receffum conficiunt. Hanc autem ad ima montium porrectam regionem, fi ab extremis mare verfus pergas, parva ex parte habitant nonnulli Albanorum et Armeniorum: ex maxima Gelae, et Docufini, Amardi,

Hyrcania. καὶ Ἄμαρδοι καὶ [7] Οὔιτιοι, καὶ Ἀναριάκαι. Φασὶ δὲ Παῤῥασίων τινὰς συνοικῆσαι τοῖς Ἀναριάκαις, οὓς καλεῖσθαι νῦν [7*] Παῤῥασίους· [8] Αἰ-

bonus. Facile haec fidem emendationi adſtruant, niſi gravius vox ipſa moretur, populorumque illorum obſcura multa nomina.

7) Caſaubonn. Vatic. Urbin. Moſc. Ven. Medic. 3. 4. Pariſ. Κουίτιοι; vetus interpres etiam *Quitii*; edd. primae Κουίντιοι; inde a Xylandro legitur Κουίντοι. *Tzſchucke.* Lego καὶ Οὔιτιοι, ut in alio Strabonis loco. [p. 517.] Οὐιτία autem, quae mox ſequitur, regionis iſtorum nomen eſt. Herodotus [3, 93. 7, 68.] videtur Οὐτίους appellare. *Caſaubonus.* Hill ad Dionyſ. v. 730. legi jubet Οὖννοι, qui certe ſint iidem. Equidem propter ea, quae adtulit Caſaubonus, dedi Οὐίτιοι. Κ adhaeſit ex καὶ per compendium ſcripto, uti ſit paſſim.

7*) Ita omnes libri ferunt praeter utrumque Mediceum, qui hic et antea ſimplici ρ emiſerunt. Vetus interpres vertit *Pharaſiorum* et *Paraſii* parum conſtanter. *Tzſchucke.* Nihil variant hic libri. Mirum tamen eſt, quam diverſam lectionem hujus loci habuerint libri Stephani, quem vide in voce Αἰνία. Miraberis hominis oſcitantiam. Plinius [6, 18. ſ. 16.] *Parrhaſinos* vocat. *Caſaubonus.* Stephanus vocat Παρσίους ex hoc ipſo loco, etſi male lib. 14. adlegat, ut alia ibi ſunt vitiata ſive Stephani, ſive librariorum incuria. *Parrhaſia* regio occurrit in Polybio 5, 44, 4. etſi ſuſpectum nomen videtur, de quo cf. Schweighaeuſer p. 201. Παρσίους tamen hic ex Stephano praefert Holſten. in not. p. 17. quia manifeſte indicet, Strabo, illud Parrhaſiorum nomen in aliud quoddam vicinum fuiſſe transmutatum, cum alias dixiſſet, illud nomen adhuc ſervari; tum Parſios apud veteres interpretes apud Ptolemaeum 6, 18. in Paropamiſadis commemo-

Amardi, et Uitii, et Anariacae. Ferunt quosdam de Parrhaſiis habitaſſe cum Anariacis, et nunc eos Parrhaſios vocari,

[8] Αἰνιᾶνας δ' ἐν τῇ Οὐιτίᾳ τειχίσαι πόλιν, ἣ νῦν Αἰνιάνα καλεῖται· καὶ δείκνυται ὅπλα τε Ἑλληνικὰ ἐνταῦθα, καὶ σκεύη χαλκᾶ, καὶ [9] ταφαί· ἐνταῦθα δὲ καὶ πόλιν Ἀναριάκην· ἐν ᾗ, φασὶ, δείκνυται μαντεῖον [10] ἐγκοιμωμένων, καὶ ἄλλα τινὰ Hyrcania.

memorari addit, etsi intervallo distantes ab Anariacis Nostri. Quod de nominis mutatione monet Holstenius, evanescit, si ad Anariacas illos nomen transferas.

8) Αἰνειᾶνας hic legitur per ει in omnibus libris, tantum quod Paris. Ἀνειάνας habet, post idem Αἰνειάνα, ut Mosc. Medic. 3. 4. cum alii posterius hoc per ι scribant, uti exstat in editionibus, ex quibus Casaubonianae cum Amstelod. προπερισπωμένως efferunt. Contra Stephanus tuetur ι, idemque evincit ex gentilibus. Equidem eandem hic rationem sequendam putavi, quam praetuli lib. 9. p. m. 561. ubi cf. notata.

9) Medic. 3. τάφας; Moscov. Paris. ταφὰς, quod turbat nexum. Tum pro vulgato in editt. Ναβάρκην, quod et reddidit vetus interpres, habentque plerique codices, Moscov. dat Ἀβάρκην. *Tzschucke.* Pro Ναβάρκη lego cum Stephano ἐν Ἀναριάκῃ. Etsi locus hic est lacer. *Xylander.* Recte Xylander emendat Ἀναριάκην ex Stephano, quem vide. *Casaubonus.* Hanc emendationem etiam probat Holsten. ad Stephanum p. 34. et recte. Cf. supra p. 507. Nempe ν adhaesit, reliqua corruptio immutavit. Post prave item ἐν ᾧ Mosc. Paris. Medic. 3. 4.

10) Vulgo ἐν κοιμωμένων. *Tzschucke.* Legendum μαντεῖον ἐγκοιμωμένων. Nunquam enim reperies κοιμωμένων μαντεῖα, nec dormientium, sed ἐγκοιμωμένων et *incubantium*, quorum apud Plautum [Curc. 1, 1, 61.] Virgilium [Aen. 7, 88.]

vocari, Aenianes autem in Uitia munivisse urbem, quae nunc dicatur Aeniana; ubi Graecanica ostenduntur arma, et vasa aerea, ac sepulcra. Est et ibi Anariaca urbs, ubi ajunt monstrari oraculum incubantium. Sunt et aliae gentes ibi latrociniis et militiae

Hyrcania. τινὰ ἔθνη λῃστρικὰ καὶ μάχιμα μᾶλλον, ἢ γεωργικά· ποιεῖ δὲ τοῦτο ἡ τραχύτης τῶν τόπων. Τὸ μέν τοι πλέον τῆς περὶ τὴν ὀρεινὴν [11] παραλίας Καδούσιοι νέμονται, σχεδὸν [12] δέ τι ἐπὶ πεντακισχιλίους σταδίους, ὥς φησι Πατροκλῆς· ὃς καὶ πάρισον ἡγεῖται τὸ πέλαγος τοῦτο τῷ Ποντικῷ. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ χωρία λυπρά.

§. 2.

7, 88.] et alios Graecos Latinosque fcriptores paffim eft mentio. Nec movearis, quod in Stephano quoque [f. v. Ἀνταριάκη] legitur κοιμωμένων. *Cafaubonus.* Probant hanc certiffimam emendationem Holften. ad Stephan. p. 34. et Weffeling ad Diodor. 1, 53. Eodem verbo Nofter et alibi utitur, v. c. 6. p. 284. 14. p. 649. 17. p. 801. aliique plures. Cf. quae notavi ad Melam II. 1, 8, 8. p. 230. Sed plura dabunt Meibomius, Brendelius, Iaenichius, qui data opera de incubationibus fcripferunt, quibus addi ex recentioribus poteft Sprengel in Apologie des Hippocrates P. 1. p. 12. Antea pro φησὶ, quod occupat libros omnes, re ipfa et nexu flagitante φασὶ dedi, quae commutatio non eft infrequens.

11) Mofcov. ut edd. ante Cafaubonum παραλίαν, qui adfentientibus aliis Msstis ipfoque nexu addicente repofuit παραλίας. Ceterum Berkelius ad Stephan. p. 434. n. 24. hunc locum mancum effe putat, et ex Euftathio ad Dionyf. v. 730. fubplendum δεινοὶ πετροβατεῖν. Attamen haec verba melius inferi poffint p. 523. f. ubi de moribus et vita Cadufiorum aliqua adfert.

12) Vulgo omnes σχεδὸν δ' ἔτι. Veram lectionem fubminiftrat Mofcov. δέ τι, qua formula uti folet nofter in notanda menfura, ut lib. 8. p. m. 17. Alias confunditur cum τοι, de quo cf. ad lib. 10. p. m. 57. n. 7.

litiae magis deditae, quam agriculturae. In caufa eft locorum afperitas. Majorem partem orae montofae Cadufii tenent, fere ad 1000 ftadia: ut ait Patrocles, qui etiam putat hoc mare Euxino aequale effe. Atque haec quidem loca fterilia funt.

§. 2.

§. 2.

Hyrcania.

Ἡ δ᾽ Ὑρκανία σφόδρα εὐδαίμων καὶ πολλὴ, καὶ τὸ πλέον πεδιὰς, πόλεσί τε ἀξιολόγοις [1] διειλημμένη· ὧν ἐστι Ταλαβρόκη, καὶ Σαμαριανὴ, καὶ Κάρτα, καὶ τὸ βασίλειον Τάπη· ὅ φασι μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἱδρυμένον, διέχειν τῶν Κασπίων πυλῶν σταδίους χιλίους τετρακοσίους. [2] Καὶ ταῦτα μὲν τοῦ εἴδους τῆς εὐδαιμονίας σημεῖα ἡγοῦνται. Ἡ μὲν γὰρ ἄμπελος μετρητὴν οἴνου φέρει· ἡ δὲ συκῆ μεδίμνους ἑξήκοντα· ὁ δὲ σῖτος

1) Casaubonn. περιειλημμένοι. Mei omnes in vulgata lectione recte perstant, quippe quae mutatione non eget. Saepe enim hoc verbum muniendi, distinguendi potestatem induit, ut pluribus exemplis docet Wesseling. ad Diodor. 1, 33. Strabone etiam usus lib. 12. p. 555. Tum Moscov. dat Ταλαβρώκη. In proximis urbibus, etsi obscurioribus, consentiunt omnes.

2) Vulgo ita locus est effictus: καὶ διὰ τὸ μὲν εἶδος τῆς εὐδαιμονίας σημεῖα ἡγοῦντο, nec aliter eum sistunt Paris. Vatic. Ven. Moscov. hic tantum διὰ μὲν τὸ εἶδος. Alii sic immutant. Casaubonn. Medic. καὶ τοῦ εἴδους. Medic. 3. Urbin. καὶ ταῦτα μὲν τοῦ εἴδους τῆς εὐδ. σημεῖα, quibus accedit ex Medic. 3. et 4. ἡγοῦνται. Quae cum corruptionem invectam, quam etiam notaverat Casaubonus, abstergant, in ipsum textum recepi.

§. 2.

Hyrcania opulenta admodum est et ampla, urbibusque memorabilibus distincta, de quibus sunt Talabroca, Samariana, Carta, et regia Tape, quam paullulum supra mare sitam, abesse ajunt a Caspiis portis stadia CIƆ CCCC. Atque haec etiam felicitatis speciem praeferre existimantur. Nam vitis metretam vini fert, ficus medimnos LX. frumentum e semine, quod ex arista

Hyrcania. p. 509. σῖτος ἐκ τοῦ ἐκπεσόντος καρποῦ τῆς [3] καλάμης φύεται· ἐν δὲ τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖται, καὶ τῶν φύλλων ἀποῤῥεῖ μέλι· τοῦτο δὲ γίνεται καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Σακασηνῇ καὶ τῇ Ἀραξηνῇ. Τῆς μέν τοι προσηκούσης ἐπιμελείας οὐκ ἔτυχεν, οὔτε αὐτὴ, οὔτε ἡ ἐπώνυμος αὐτῇ θάλαττα, ἄπλους τε οὖσα καὶ ἀργός· νῆσοί τέ εἰσιν, οἰκεῖσθαι δυνάμεναι, ὡς δ' εἰρήκασί τινες, καὶ χρυσῖτιν ἔχουσαι γῆν. Αἴτιον δ', ὅτι καὶ οἱ ἡγεμόνες, οἵ τ' ἐξαρχῆς ἐτύγχανον, βάρβαροι ὄντες οἱ τῶν Ὑρκανῶν, Μῆδοί τε καὶ Πέρσαι, καὶ οἱ ὕστατοι Παρθυαῖοι, χείρους ἐκείνων ὄντες· καὶ ἡ γείτων ἅπασα χώρα λῃστῶν καὶ νομάδων μεστὴ καὶ ἐρημίας. Μακεδόνες δ' [4] ὀλίγον ἐπῆρ-

3) Medic. 3. mavult καλάμου. Tum Mofcov. ut fit faepe, Μηδείας. Contra idem lib. 2. p. 73. ubi eadem nomina deinceps conjunguntur, rectius profert. Poft enim idem, ut Medic. 3. 4. Venet. Parif. cum edd. Aldi, Hopperi dant Σακαγηνῇ, et pro Ἀραξηνῇ cum Medic. 3. 4. Parif. Ἀραξινῇ. Cf. ad lib. 2. p. 73. f. 195.

4) Cafaubonn. Mofcov. Medic. 3. 4. Ven. Parif. ὀλίγου μὲν

arifta excidit, nafcitur: in arboribus apiaria exftant, et mel de foliis defluit. Idem fit in Matiana Mediae, et in Armeniae Safena et Araxena. Tamen neque Hyrcania, neque mare Cafpium eo modo coluntur, quo par erat. Mare enim non navigatur, neque exercetur. Et infulas habet, quae habitari poterant: funt, qui dicant, etiam auriferam eas habere terram. Culpa eft penes primos, qui eo venerunt, ductores barbari: utpote Hyrcani, Medi, Perfae, et ultimi, iftis deteriores, Parthi: tum vicinia praedonum fuit plena ac folitudinum. Macedones eam non

ἐπῆρξαν, καὶ ἐν πολέμοις ὄντες, καὶ τὰ πόῤῥω σκοπεῖν οὐ δυνάμενοι. Φησὶ δ' [5] Ἀριστόβουλος, ὑλώδη οὖσαν τὴν Ὑρκανίαν δρῦν ἔχειν· πεύκην δὲ καὶ ἐλάτην καὶ πίτυν μὴ φύειν· τὴν δ' Ἰνδικὴν πληθύειν τούτοις. Τῆς δὲ Ὑρκανίας ἐστὶ καὶ ἡ [6] Νησαία· τινὲς δὲ καὶ καθ' αὐτὴν τιθέασι τὴν Νησαίαν.

Hyrcania.

§. 3.

μὲν χρόνον. Tum Urbin. Medic. 3. 4. Mosc. ἐπῆρξαν. Vulgo ὀλίγον ὑπῆρξαν. Praefero illud propter accuratiorem a tempore notationem et ipsum imperium, etsi ὑπάρχω, si vera est lectio, sic etiam passim legitur, ut 12. p. 541. Commutationem crebram esse docui ad lib. 8. p. m. 123. n. 13. Alia dabunt Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1576. et quos laudat, item Reimar. ad Dion. 46, 27. et Sturz. in Lex. Xenoph. T. 2. p. 243.

5) Moscov. Ἀριστοβόλον. Vulgata aliorum satis stat confirmata, quam etiam post et infra p. 518. idem codex servat. Tum pro ἐλάτην Medic. 3. mavult ἐλάττην; pro πίττην, quod ferunt editiones Casauboni, idem cum Medic. 4. Mosc. Paris. πίτυν; illud rejeci, hoc sine cunctatione revocavi.

6) Mosc. hic et post circumflectit penultimam. Sic Νίσαιον vel Νίσαιον πεδίον editur in Herodoto 7, 40. contra Νησαῖον scribitur a Stephano. Omnes tamen per η primam syllabam efferunt, cum infra p. 530. in. in ι consentiant. V. ad p. 525. Post Moscov. pro κατ' αὐτὴν dat καθ' αὐτὴν, quod ex illo recepi. Permutatio ea est frequens, quod vel ex uno Xenophonte docuit Sturz in Lexico T. 1. p. 487. sq.

non diu tenuerunt, et bellis occupati, et qui longe dissita non possent inspicere. Aristobulus ait, Hyrcaniam silvosam esse, et quercum ferre; picea, abiete, ac pinu carere: quibus tamen India abundet. Pars Hyrcaniae etiam Nesaea est: quam tamen alii ab ea separant.

§. 3.

Hyrcania.

§. 3.

[1] Διαῤῥεῖται δὲ καὶ ποταμοῖς ἡ Ὑρκανία τῷ τε [2] Ὤχῳ, καὶ τῷ Ὤξῳ, μέχρι τῆς εἰς θάλατταν ἐκβολῆς, ὧν ὁ Ὦχος [3] καὶ διὰ τῆς Νησαίας ῥεῖ· ἔνιοι δὲ τὸν Ὦχον εἰς τὸν Ὦξον ἐμβάλλειν φασίν. Ἀριστόβουλος δὲ καὶ μέγιστον ἀποφαίνει τὸν Ὦξον τῶν ἑωραμένων ὑφ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν, πλὴν τῶν Ἰνδικῶν· φησὶ δὲ καὶ εὔπλουν εἶναι (καὶ οὗτος καὶ Ἐρατοσθένης παρὰ Πατροκλέους λαβὼν) καὶ

1) Sic Medic. 4. uti antea acute conjecerat Casaubonus, et vetus interpres legerat, qui vertit *irrigatur*. Vulgo διαιρεῖται.

2) Mosc. Venet. ω in prima hic et deinceps ponunt; Paris. in hoc et Oxo, uti prodeunt in Ptolemaeo 6, 11. quod et probandum videtur, tamquam ex contractione οα ortum. V. ad Melam notata II. 3, 5, 6. p. 161. Ita vero codices illi infra p. 518. haec nomina edunt, ubi suffragatur Medic. 4. Utrumque igitur nomen sic scripsi, cum praeterea in Oxo plures praeeant auctores, in Ocho Ptolemaeus eodemque modo mons Persidis ad sinum Persicum cognominis per ω editus legatur in Arriani Indic. cap. 38.

3) Ex Medic. 3. 4. et Mosc. praeposui καὶ, quia haec cursus notatio priori accedit. Post ante καὶ deest δὲ in Medic. 4. et pro ὑφ' ἑαυτοῦ in Medic. 3. legitur ὑπ' αὐτοῦ.

§. 3.

Fluminibus quoque irrigatur Hyrcania, Ocho et Oxo, usque ad ostia eorum, quibus in mare exeunt, ex quibus Ochus per Nesaeam fluit: quidam Ochum in Oxum illabi affirmant. Aristobulus scribit, nullum sibi in Asia majorem fluvium visum esse, Indicis exceptis. Navigationi etiam commodum inquit (quod et ipse et Eratosthenes a Patrocle sumserunt:) mul-

καὶ πολλὰ τῶν Ἰνδικῶν [4] φορτίων κατάγειν εἰς τὴν Ὑρκανίαν θάλατταν, ἐντεῦθεν δ' εἰς τὴν Ἀλβανίαν περαιοῦσθαι· καὶ διὰ τοῦ Κύρου καὶ τῶν ἑξῆς τόπων εἰς τὸν Εὔξεινον καταφέρεσθαι. Οὐ πάνυ δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὁ Ὦχος ὀνομάζεται. Ἀπολλόδωρος μέντοι ὁ τὰ [5] Παρθικὰ γράψας, συνεχῶς αὐτὸν ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις ῥέοντα. Hyrcania.

§. 4.

Προσεδοξάσθη δὲ καὶ περὶ τῆς θαλάττης ταύτης πολλὰ ψευδῆ διὰ τὴν Ἀλεξάνδρου φιλοτιμίαν· ἐπειδὴ γὰρ ὡμολόγητο, [2] ὅτι ἐκ πάντων

4) Sic pro φορτία Casaubonn. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. Venet. Urbin. quod et aptius videtur.

5) Ex vitio, quod sustulit Xylander, Παρθυκὰ scriptum exstat in edd. Aldi et Hopperi, uti Παρθικίοις in Paris. Cum συγγράψας legitur in Medic. 3.

1) Ταυτης adjeci ex Casaubb. Urbin. Ven. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. quod et accuratior distinctio desiderat.

2) Prior interpres ita legit: ὡμολόγητο ἐκ πάντων, ὅτι. *Casaubonus.* Vertit enim: *Nam cum inter omnes constet, Tanaim flumen* — Ita vero etiam diserte notatum erat ex Urbin. Medic. 3. et 4. correcto. Potest utraque ratio probari.

multasque Indicas merces per eum devehi in mare Caspium: indeque in Albaniam transportatas, per Cyrum et loca, quae deinceps sunt, in pontum Euxinum perferri. Non multa est hujus apud veteres mentio. Apollodorus tamen, is qui Parthica conscripsit, identidem eum nominat, ut proxime Parthos labentem.

§. 4.

Multa etiam de hoc mari mendacia opinio multorum pro veris accepit. Quando enim in confesso est,

Hyrcania. των διείργει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ὁ Τάναϊς ποταμὸς, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς θαλάττης, καὶ τοῦ Ταναΐδος πολὺ μέρος τῆς Ἀσίας ὂν, οὐχ ὑπέπιπτε τοῖς Μακεδόσι· [3] στρατηγεῖν δ' ἐγνώριστο, ὥστε τῇ φήμῃ γε κἀκεῖνα δόξαι τῶν μερῶν κρατεῖν τὸν Ἀλέξανδρον· εἰς ἓν οὖν συνῆγον τήν τε Μαιῶτιν λίμνην τὴν δεχομένην τὸν Τάναϊν, καὶ τὴν Κασπίαν θάλατταν, λίμνην καὶ ταύτην καλοῦντες, καὶ συντετρῆσθαι φάσκοντες πρὸς [4] ἀλλήλας ἀμφοτέρας, ἑκατέραν δὲ εἶναι μέρος τῆς ἑτέρας Πολύ-

3) Suspectum hunc locum merito censet Casaubonus cui tamen sanando nullus codex medicinam subministrat Vetus interpres sic reddidit: *Certum est eam exercitum contraxisse, qua re Alexander fama solum videtur partes ea obtinuisse.* Tentavit locum Mannert in Geogr. T. 4 p. 463. sic emendando: οὐχ ὑπέπιπτε τοῖς Μακεδόνων στρατηγοῖς, οὐδ' ἐγνώριστο. Equidem quid adferam, ut, remota vi nexus contineatur, non habeo. In sequ. pro καὶ ταύτην Medic. 4. habet καὶ αὐτήν.

4) Casaubonn. Venet. ἀλλήλους. Post ante Τάναϊν ex Mosc. Medic. 3. 4. Paris. addidi τόν. Tum iidem codices, quos supra notavi, fluviorum sequentium nomina per ω produnt. Denique Ἰξάρτης perperam edd. Aldi et Hopperi.

est, Asiam ab Europa dividi omnino Tanai fluvio: ac magna Asiae portio, quae inter Tanain est et mare, non paruit Macedonibus: decreverant autem aliqua id arte conficere, ut saltem fama jactaret, istas quoque partes ab Alexandro fuisse subactas: his inducti rationibus, in unum conduxerunt Maeotidem paludem quae Tanain, haurit, et Caspium mare: hanc quoque paludem nuncupantes, dicentesque meatu quodam effosso eas inter se conjungi, et unam esse alte-

Πολύκλειτος δὲ καὶ πίστεις προσφέρεται περὶ τοῦ λίμνην εἶναι τὴν θάλατταν ταύτην· ὄφεις τε γὰρ ἐκτρέφειν, καὶ ὑπόγλυκυ εἶναι τὸ ὕδωρ· ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἑτέρα τῆς Μαιώτιδός ἐστι, τεκμαιρόμενος ἐκ τοῦ Τάναϊν εἰς αὐτὴν ἐμβάλλειν· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν ὀρῶν τῶν Ἰνδικῶν, ἐξ ὧν ὅτε Ὦχος καὶ ὁ Ὦξος φέρεται καὶ ἄλλοι πλείους, καὶ ὁ Ἰαξάρτης ἐκδίδωσί τε ὁμοίως ἐκείνοις εἰς τὸ Κάσπιον πέλαγος, πάντων ἀρκτικώτατος. Hyrcania. p. 510.

§. 5.

Τοῦτον οὖν ὠνόμασαν Τάναϊν· καὶ προσέθεσαν τούτῳ [1] πίστιν, ὡς εἴη Τάναϊς, ὃν εἴρηκεν ὁ Πολύ-

1) Sic Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. cum edd. ante Caſaubonum, qui excluſit καὶ, ſatis quidem moleſtum auribus, ſed, ut alibi, ſententiae cauſa ferendum. Tum Urbin. ὡς εἶναι Τάναϊν. Τάναϊν ex Medic. 3. etiam, at ſolum, notatum erat. Poſt τοῦτο δὲ in Medic. 4. omiſſum eſt καὶ, et pro εἰρήσθω in Ven. exſtat εἰρῆσθαι; non recte.

alterius partem. Polycletus etiam argumenta profert, quibus fidem faciat Hyrcanum mare paludem eſſe: quia et ſerpentes educet, et aquam habeat dulcem. Porro eandem cum Maeotide eſſe inde colligit, quia Caſpius lacus Tanaim recipiat. Etenim ex iisdem Indicis montibus, unde Ochus et Oxus aliique complures profluunt, Iabitur Iaxartes, utque reliqui in Caſpium mare exit, de omnibus ſeptentrioni proximus.

§. 5.

Hunc ergo Iaxarten Tanaidis nomine inſignivernnt; atque hoc ipſum confirmare aggreſſi ſunt eum eſſe Tanain, quem Poly-

Hyrcania.

Πολύκλειτος· τὴν γὰρ περαίαν τοῦ ποταμοῦ τούτου φέρειν ἐλάτην· καὶ οἴστοις ἐλατίνοις χρῆσθαι τοὺς ταύτῃ Σκύθας· τοῦτο δὲ καὶ τεκμήριον τοῦ τὴν χώραν τὴν πέραν τῆς Εὐρώπης εἶναι, μὴ τῆς Ἀσίας· τὴν γὰρ Ἀσίαν τὴν ἄνω, καὶ τὴν πρὸς ἕω μὴ φύειν ἐλάτην. Ἐρατοσθένης δέ φησι, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ φύεσθαι ἐλάτην, καὶ ἐντεῦθεν ναυπηγήσασθαι τὸν στόλον Ἀλέξανδρον· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα συγκρούειν Ἐρατοσθένης πειρᾶται· ἡμῖν δ' ἀποχρώντως εἰρήσθω περὶ αὐτῶν.

§. 6.

Καὶ τοῦτο δ' [1] ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ὑρκανίαν ἱστορουμένων παραδόξων ἐστὶν ὑπὸ Εὐδόξου, καὶ ἄλλων· ὅτι πρόκεινταί τινες ἀκταὶ τῆς θαλάττης ὕπαν-

1) Lege ἐν τῶν. *Casaubonus.* Ita etiam Xylander verba Latine interpretatus erat. Codices nihil variant, nec mutatione est opus. Τοῦτο ponitur, ut Latinorum *hoc.*

Polycletus dixit; nam cis sitam regionem ferre abietem, ibique degentes Scythas abiegnis uti sagittis: quod certissimum sit indicium, eam Europae esse, non Asiae partem: nam Asiam superiorem et orientalem non producere abietes. At Eratosthenes ait in India quoque nasci abietem, indeque classem constructam ab Alexandro; multaque id genus alia conatur congerere Eratosthenes. Nobis haec satis sit de ista re dixisse.

§. 6.

Hoc quoque de iis, quae in Hyrcania sunt, admirabilibus, est ab Eudoxo et aliis narratum. Actae quaedam ante mare sitae sunt, inferne specus haben-

ὕπαντροι· τούτων δὲ μεταξὺ καὶ τῆς θαλάσσης ὑπόκειται ταπεινὸς αἰγιαλός· ἐκ δὲ τῶν [2] ὕπερθεν κρημνῶν ποταμοὶ ῥέοντες τοσαύτην προσφέρονται βίαν, ὥστε ταῖς ἀκταῖς συνάψαντες ἐξακοντίζουσι τὸ ὕδωρ εἰς τὴν θάλατταν, [3] ἄῤῥαντον φυλάττοντες τὸν αἰγιαλόν· ὥστε καὶ στρατοπέδοις ὁδεύσιμον εἶναι, σκεπαζόμενον τῷ ῥεύματι· οἱ δ' ἐπιχώριοι κατάγονται πολλάκις εὐωχίας καὶ [4] θυσίας χάριν εἰς τὸν τόπον· καὶ ποτὲ μὲν ὑπὸ τοῖς ἄν- Hyrcania.

Gg 3

2) Medic. 3. 4. Mofc. ὑπερθε. Caufa in aperto pofita eft. Sed cf. ad lib. 8. p. m. 271. n. 5.

3) Cafaubb. περατόν. Mei omnes cum epitome p. 145. Hudf. in vulgata lectione perfiant, quae novum addendo rem auget, cum altera idem ferat. Accedit, quod vox haec eft in rariffimis, ignorata etiam Schneidero in Lexici Graeci recentiffima editione, quam non temere adripuiffe videntur librarii, cum περατὸν ex gloffa profectum fit. Alia caufa, quod analogiae illa minime repugnat. Denique Theophylactus, (v. ad Melam II. 3, 5, 5. p. 153.) qui aperte hunc locum ante oculos habuit, et mutatis tantum, vel auctis etiam verbis reddidit, utitur voce ἄβροχον, qua noftram explicat. Epitome p. 145. Hudf. in fequ. reddit σκεπαζομένοις, ut ad στρατοπέδοις referatur.

4) Medic. 3. θέας, quod quidem omnino non alienum fit. Tum pro ὑπὸ τῷ ῥεύματι cum augmento ad rem intendendam, Mofc. Parif. Ven. Medic. 3. 4. ὑπ' αὐτῷ τῷ ῥεύματι, ex quibus nunc addidi. Denique inverfo ordine Parif. ἄλλοι δ' ἄλλως.

habentes: inter eas et mare littus jacet humile: e praecipitiis vero fuperne imminentibus fluvii tanta cum vi fe proruunt, ut, ubi ad actam pervenerint, aquam ejaculentur in mare, ne confperfo quidem litore: itaque id etiam exercitibus eft pervium, flumine quafi contectum: et incolae faepius facrificandi aut convivia agitandi gratia eo fe conferunt, ali-

Hyrcania. ἄντροις κατακλίνονται, ποτὲ δ' ὑπ' αὐτῷ τῷ ῥεύματι ἡλιαζόμενοι· ἄλλως δ' ἄλλοι τέρπονται, παραφαινομένης ἅμα καὶ τῆς θαλάττης ἑκατέρωθεν, καὶ τῆς ἠιόνος ποώδους, καὶ ἀνθηρᾶς οὔσης διὰ τὴν ἰκμάδα.

ΚΕΦ. Η'.

§. 1.

Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης [1] προϊόντι ἐπὶ τὴν ἕω, δεξιὰ μέν ἐστι τὰ ὄρη μέχρι τῆς Ἰνδικῆς θαλάττης παρατείνοντα, ἅπερ οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι Ταῦρον· [2] ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, καὶ τῆς Κιλικίας, καὶ μέχρι δεῦρο προϊόντα

1) Urbin. Medic. 3. προϊόντες, reluctante orationis ſtructura. Tum Medic. 3. Moſcov. ὄρια pro ὄρη. At recuſant plane adjecta. Edd. ante Caſaubonum adſperſo vitio ὄρια ferunt.

2) Sic Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. quod ſequentia tuentur, etſi ad Taurum ſimpliciter poſitum poſſit referri, quod vulgo legitur ἀρξάμενον.

aliquando ſub ſpecubus iſtis diſcumbentes, aliquando ſub flumine apricantes, aliique aliter ſeſe oblecantes, ſimul mari ab utraque parte conſpicuo, et litore ob humorem herboſo atque florido.

CAP. VIII.

§. 1.

Ab Hyrcano mari ſi quis verſus orientem progrediatur, ad dextram ſunt omnes usque ad Indiam pertinentes, quos Taurum Graeci vocant. Ii a Pamphylia et Cilicia orti ab occaſu continenter porriguntur, et aliis aliisque ſub-

όντα ἀπὸ τῆς ἑσπέρας συνεχῆ, [3] καὶ τυγχάνοντα ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάτων. Προσοικοῦσι δ' αὐτοῦ [4] τὰ προσάρκτια μέρη, πρῶτοι μὲν οἱ Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἄμαρδοι, καθάπερ εἴρηται, καὶ τῶν Ὑρκανίων τινές· ἔπειτα τὸ τῶν Παρθυαίων ἔθνος, καὶ τὸ τῶν Μαργιανῶν, καὶ τῶν Ἀρίων, καὶ ἡ ἔρημος, ἣν ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ὁρίζει ὁ [5] Σάρνιος ποταμὸς, πρὸς ἕω βαδίζουσι, καὶ ἐπὶ τὸν [6] Ὦχον. Καλεῖται δὲ τὸ μέχρι δεῦρο ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διατεῖνον, ἢ μικρὸν ἀπολεῖπον,

Sacae, Massagetae.

p. 511.

Gg 4 [6] Παρα-

3) Etiam hic aberrarunt libri quidam. Nam Casaubb. aliqui, Medic. 4. habent ἄλλων ἄλλων ὀνομάτων τυγχανόντων; Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopperi καὶ τυγχανόντων ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάτων; Vatic. Urbin. Medic. 3. καὶ τυγχανόντων καὶ ἄλλων ὀνομάτων; Ven. καὶ τυγχανόντων ἄλλων ὀνομάτων. Veram lectionem instituit Xylander. Ipsa res vel ex Mela 1, 15. satis est nota.

4) Praeponitur vulgo καὶ, quod, cum nihil adsit, cui respondeat, cum Medic. 3. 4. et Mosc. ejeci. Minus bene antea Moscov. pro αὐτοῦ dat αὐτῷ. Post edd. Aldi et Hopperi vitiose scripserunt Καδδούσιοι καὶ Εὔμαρδοι.

5) Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Σάρνιος. Vulgo Σάρνειος. Utrum eligendum sit, cum nulla aliorum auctoritas suadeat, sequi placuit bonos illos codices. In vetere interprete vocatur *Samus*.

subinde nominibus adficiuntur. Hujus septentrionalia accolunt Gelae, Cadusii, et Amardi, (ut diximus) atque Hyrcanorum. Deinde Parthorum natio, et Margianorum, et Ariorum: tum solitudo, quam ab Hyrcania dividit Sarnius fluvius, qua iter versus ortum Solis est et Ochum. Mons, qui ab Armenia eo usque protenditur, aut non procul inde desinit,

Para-

Sacae, Massagetae.

[6] Παραχοάθρας. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης εἰς τοὺς Ἀρίους, περὶ ἑξακισχιλίους σταδίους. Εἶθ' ἡ Βακτριανή ἐστι καὶ ἡ Σογδιανή· τελευταῖοι δὲ Σκύθαι Νομάδες. Τὰ δ' ὄρη Μακεδόνες μὲν ἅπαντα τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ Ἀρίων, Καύκασον [7] ἐκάλεσαν· παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις τά τε ἄκρα, καὶ τοῦ [8] Παροπαμίσου τὰ προσβόρεια, [9] καὶ τὰ Ἠμωδὰ, καὶ τὸ Ἴμαον· καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα ἑκάστοις μέρεσιν ἐπέκειτο.

§. 2.

6) Varie hoc nomen scribitur. Medic. 3. 4. Paris. Moscov. Παρωχοάρας; Urbin. et edd. Aldi (in emendandis pro Παρωχοάρας in ipso contextu) et Hopperi Παρωχοάτρας; ed. Xyl. et ceterae Παραχοάτρας, quod et alii codices obtulisse videntur, et reddidit vetus interpres. Cum infra p. 514. et 527. idem nomen cum majori codicum consensu recurrat sic, ut Παραχοάθρας scribatur, atque eadem scriptura utatur Ptolemaeus 6, 2. (tantum quod 6, 4. et 6. exstat Παρχοάθρας) constantiae servandae causa adhibui.

7) Medic. 3. Urbin. ὠνόμασαν.

8) Casaubb. Mosc. Paris. Venet. Παρπαμίσου; Medic. 3. Urbin. Παραμίσου; reliqui videntur dedisse cum editionibus Παραπαμίσου, quod et retulit vetus interpres, et alibi in Strabone legitur, etsi omnino scriptura in auctoribus varie jactatur. V. ad Melam I. 1, 15, 2. et 3, 7. 6.

9) Vatic. Urbin. Ἠωδαῖα; vetus interpres *Eoloos*; ceteri

Parachoathras appellatur. A mari Hyrcano ad Arios sunt stadiorum circiter sex millia. Deinceps Bactriana est, et Sogdiana: ultimi sunt Scythae Nomades. Montes, qui porro ab Ariis excurrunt, Macedones universos Caucasi nomine notauerunt. Apud barbaros autem extrema Paropamisi, et ad septentriones vergentes partes Emoda, Himaum, aliasque gerunt singula appellationes.

§. 2.

§. 2.

Sacae, Massagetae.

Ἐν ἀριστερᾷ δὲ τούτοις ἀντιπαράκειται Σκυθικὰ ἔθνη καὶ τὰ νομαδικὰ, ἅπασαν ἐκπληροῦντα τὴν βόρειον πλευράν. Οἱ μὲν δὴ πλείους τῶν Σκυθῶν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης ἀρξάμενοι, [1] Δάαι προσαγορεύονται· τοὺς δὲ [2] προσεῴους τούτων μᾶλλον Μασσαγέτας, καὶ [3] Σάκας ὀνομάζουσι· τοὺς δ᾽ ἄλλους κοινῶς μὲν Σκύθας ὀνομά-

 ζου-

teri cum edd. Ἠωδάα. Proximum nomen Vatic. Urbin. Medic. 3. ſcriptum exhibent Ἱμαόνιον; Venet. Ἰμαόρον; alii cum editionibus Ἱμάονον; vetus interpres *Maonum*. *Tzſchucke*. Legendum καὶ τὰ Ἠμωδὰ καὶ τὸ Ἵμαον. Strabo 15. p. 689. de Tauri jugis iſtis: ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἠμωδὸν καὶ Ἵμαον καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι. *Caſaubonus*. Locus hic tantum valet ad noſtrum, ut monſtra illa lectionum ad veram formam revocari recte poſſint. Cf. ad Melam 3, 7, 6.

1) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. et editiones ante Xylandrum Δάοι, ut vetus interpres *Daii*; reliqui Δάαι, qua terminatione et infra aliquoties hoc nomen prodit, et ſupra adfuit p. 598. Sed et alibi ea variatur, de quo dixi ad Melam 3, 5, 6. Equidem retinui Δάαι, quod probare videtur ipſe Strabo 7. p. m. 377.

2) Caſaubonn. πρὸς ἕω; Medic. 4. τοὺς δ᾽ ἑῴους; Venet. πρὸς ἑῴους; alii cum editt. προσεῴους, quod turbari non debet.

3) Pro Σάκας in Moſc. legitur Σάκκας, uti poſt ſaepius. At Σάκαι noti ex aliis.

§. 2.

In laeva parte his opponuntur Scythicae gentes ac Nomadicae, totum complentes boreale latus. Plerique Scytharum, qui a Caſpio mari incipiunt, Daae appellantur: orienti viciniores Maſſagetae et Sacae: reliquos communi nomine Scythas dicunt, quanquam ſinguli populi etiam

Sacae, Massagetae.

ζουσιν, ἰδίᾳ δ' ὡς ἑκάστους. Ἅπαντες δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νομάδες. Μάλιστα δὲ γνώριμοι γεγόνασι τῶν νομάδων οἱ τοὺς Ἕλληνας ἀφελόμενοι τὴν Βακτριανὴν, Ἄσιοι, καὶ [3*] Πασιανοὶ, καὶ [4] Τόχαροι, καὶ [5] Σακάραυλοι, καὶ ὁρμηθέντες ἀπὸ τῆς περαίας

3*) Ita nomen exhibent libri omnes cum vetere interprete. At Longuerue in Annal. Arsacidar. p. 14. et Vaillant de Arsacidar. imperio T. 1. p. 61. emendant ἢ Ἀσιανοὶ ducti prologo Trogi lib. 41. etsi ibi *Ariani* etiam malit Bongarsius. Cf. etiam ibi A. Gronovius p. 1014. Sed quis dixerit, uter vere a librariis fuerit redditus. Tum Πασιανοὶ aeque sunt obscuri atque Asiani, qui praeterea in Asiis quaeri commode possint, nec explicationem invitis libris factam desiderent. Nihil igitur hic mutavi.

4) Τάχαροι volunt codices cum editionibus, tantum quod in Xyl. vitiose scriptum est Πάχαροι. Ammianus tamen 23, 6. p. 292. Gron. *Tochari* scribit, ex quo Strabonem emendat Valesius. Non tamen hic paullo momento impulsus. Ita enim (Τόχαροι) scribunt multi, in quibus Dionys. v. 752. cum Eustathio et Metaphraste, item Prisciano v. 727. et Avieno v. 934. Plinius 6, 20. s. 17. Ptolem. 6, 11. Tzetzes chil. 11. v. 841. Similis depravatio occurrit in Ptolemaeo 6, 12. ubi Τάχοροι scribitur, major in Iustino 42, 2, 2. ubi vulgo legitur *Thogarii*, pro quo multi codices recte dant *Tochari*. Sic igitur dedi Τόχαροι.

5) Ita ferunt cum primo interprete omnes codices praeter Medic. 3. qui inversis literis exhibet Σαράκαυλοι. Longuerue c. l. et ad Trogi prolog. 42. emendat Σακαραγκοι, quos pariter in Saracaulis agnoscit Vaillant c. l. etsi antea etiam conjicit *Sacauraci*. *Sarducae* Trogi c. l. iidem

etiam sua nomina habent. Plerique omnes vagam degunt vitam, id est Nomades sunt. De his maxime innotuerunt, qui Graecis Bactrianam ademerunt, Asii, Pasiani, et Tochari, ac Sacarauli: et profecti a regione

ραίας τοῦ Ἰαξάρτου τῆς κατὰ [6] Σάκας καὶ Σογδιανοὺς, ἣν κατεῖχον Σάκαι, καὶ τῶν [7] Δαῶν οἱ μὲν προσαγορεύονται Ἄπαρνοι, οἱ δὲ, Ξάνθιοι, οἱ δὲ, Πίσσουροι· οἱ μὲν οὖν Ἄπαρνοι [8] πλησιαίτατα τῇ Ὑρκανίᾳ παράκεινται, καὶ τῇ κατ' αὐτὴν θαλάττῃ· οἱ δὲ λοιποὶ διαμένουσι καὶ μέχρι τῆς ἀντιπαρηκούσης τῇ Ἀσίᾳ. Sacae-Maſſagetae.

§. 3.

Μεταξὺ δ' αὐτῶν, καὶ τῆς Ὑρκανίας, καὶ τῆς

iidem corrupta ſcriptura putantur. Contra in Luciani Macrobiis cap. 15. pro Σακαραύκων interpretes malunt Σαρακαύλων, vel Σακαραύλων. *Sacaraulos* hic probat Bayerus in hiſt. regni Bactriani p. 97. et ex Sacarum populo fuiſſe cenſet.

6) Moſcov. et Pariſ. qui hic accedit et deinceps, per duplex κ ſignant, de quo ſupra.

7) Δααῦν ſcripſi pro Δάων, quia ex aliis Strabonis locis praeferendum puto Δάαι. In ſequ. verba οἱ δὲ, Ξάνθιοι — Ἄπαρνοι deſunt in Medic. 3.

8) Sic Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. Alii cum editionibus πλησιαίτατοι. Nempe hi ad Ἄπαρνοι accommodandum rectius putarunt, et vitium forte abſtergere voluerunt, cum tamen, quod boni illi codices ſuadent, et alii auctores probant, adverbii vice fungatur. Paulio inferius μέχρις malunt Medic. 3. 4. ἀντιπαροικούσης Ven. et vitioſe edd. Aldi et Hopperi pro Ἀρίᾳ ſcripſerunt Ἀσίᾳ.

gione quae trans Iaxartum eſt verſus Sacas et Sogdianos, quam tenebant Sacae, et de Dais alii Aparni dicti ſunt, alii Xanthii, quidam Piſſuri. Aparni Hyrcaniae proxime adjacent, marique Caſpio: reliqui pertingunt etiam usque ad loca, quae ad regionem Ariae porriguntur.

§. 3.

Inter hos, Hyrcaniam, Parthiamque, usque ad Ariam,

Sacae, Massagetae.

τῆς Παρθυαίας μέχρι Ἀρίων ἔρημος [1] πρόκειται πολλὴ καὶ ἄνυδρος· ἣν διεξιόντες μακραῖς ὁδοῖς, κατέτρεχον τήν τε Ὑρκανίαν, καὶ τὴν [2] Νησαίαν καὶ τὰ τῶν Παρθυαίων πεδία· οἱ δὲ συνέθεντο φόρους· φόρος δ' ἦν τὸ ἐπιτρέπειν τακτοῖς τισι χρόνοις τὴν χώραν κατατρέχειν καὶ φέρεσθαι λείαν. Ἐπιπολαζόντων δ' αὐτῶν παρὰ τὰ συγκείμενα, ἐπολεμεῖτο· καὶ πάλιν διαλύσεις καὶ ἀναπολεμήσεις ὑπῆρχον. Τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ τῶν ἄλλων Νομάδων βίος, ἀεὶ τοῖς πλησίον ἐπιτιθεμένων, [3] τοτὲ δ' αὖ διαλλαττομένων.

§. 4.

1) Cessi Msstis Casaubonn. Mosc. Medic. 3. 4. Paris. Ven. a quibus praecipitur πρόκειται pro κεῖται. Cf. supra p. 508.

2) Moscov. Paris. Νισαίαν; Venet. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi, Ἰσαίαν, in quibus a praecedenti voce absorptum est ν, atque hinc *Iseam* reddit etiam vetus interpres. Vatic. et Urbin. videntur praetulisse Νησαίαν, quod primus Xylander reposuit. Equidem, cum sic (per η) supra scriptum legatur, nolui inde discedere. Cf. infra ad p. 525.

3) Mosc. ut saepe alibi, τότε. Tum Paris. διαλαττομένων; Medic. 4. corr. διαλαττομ..

Ariam, ingens est solitudo et aqua carens: quam illi magnis peragrantes itineribus, incursiones faciebant in Hyrcaniam, Nesaeam, et campestria Parthorum. Hi vero populi tributum pacifcebantur: id erat, ut statis temporibus concederent illis regionis suae populationem, praedaeque aversionem. Sed cum Scythae ultra constitutum tempus molesti essent, bellum est conflatum: rursum inde pacta, et denuo belli instauratio evenerunt. Talis est et Nomadum caeterorum vita, subinde vicinos adorientium, et pacem componentium.

§. 4.

§. 4.

Sacae, Massagetae.

Σάκαι μέντοι παραπλησίας ἐφόδους ἐποιήσαντο τοῖς Κιμμερίοις καὶ [1]Τρήρεσι· τὰς μὲν, μακροτέρας, τὰς δὲ, καὶ ἐγγύθεν· καὶ γὰρ τὴν Βακτριανὴν κατέσχον, καὶ τῆς Ἀρμενίας κατεκτήσαντο τὴν ἀρίστην γῆν· ἣν καὶ ἐπώνυμον ἑαυτῶν κατέλιπον τὴν Σακασηνήν· καὶ μέχρι Καππαδοκῶν, καὶ μάλιστα τῶν πρὸς Εὐξείνῳ, οὓς Ποντικοὺς νῦν [2]καλοῦσι, προῆλθον. p. 512. Ἐπιθέμενοι δ' αὐτοῖς πανηγυρίζουσιν ἀπὸ τῶν λαφύρων οἱ τότε ταύτῃ τῶν Περσῶν στρατηγοὶ, νύκτωρ ἄρδην αὐτοὺς ἠφάνισαν. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πέτραν τινὰ προς-

1) Ald. Hopper. prave, ut Paris. Τριήρεσι; inde a Xylandro cum Msstis recte Τρήρεσι, qui satis ex Nostro hoc etiam nomine noti sunt et cum Cimmeriis conjunguntur, uti lib. 1. p. 61. s. 165. Post ante ἐγγύθεν Venet. omittit καί. Tum Medic. 4. omisso τὴν exhibet Σακασινήν. Cf. ad lib. 2. p. 73. s. 195. Incolae, quod videtur, Σακεσίναι adpellantur ab Arriano de exp. Alex. 3, 8, 7. et 11, 5. *Sacassani* a Plinio 6, 11. s. 10. uti per duplex σ vulgo editum exstat infra p. 528. in. Σακασσηνή.

2) Venet. inepte ἐκάλεσαν. Tum Moscov. Medic. 3. 4. transpositis verbis ταύτῃ τότε.

§. 4.

Sacae Cimmeriorum et Trerum modo incursiones fecerunt alias in remotiora, alias in vicina; nam et Bactrianam occupaverunt, et optimam Armeniae tellurem, quam a se Sacasenam denominaverunt: et usque ad Cappadoces, maxime eos, qui ad mare Euxinum habitantes nunc Pontici dicuntur, progressi sunt. Hos, cum ob praedam partam festos dies agitarent, Persarum praefecti, qui tum circum ista erant loca, adorti funditus deleverunt. In campo autem petram quan-

Sacae, Massagetae.

προσχώματι [3] συμπληρώσαντες εἰς βουνοειδὲς σχῆμα ἐπέθηκαν τεῖχος, καὶ τὸ τῆς [4] Ἀναΐτιδος, καὶ τὸ τῶν συμβώμων θεῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο [5] Ὠμανοῦ, καὶ [6] Ἀνανδάτου Περσικῶν δαιμόνων· ἀπέδειξάν τε [7] πανή-

3) Urbin. Venet. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. cum Casaubonn. συμπληρώσαντες, cum in editis libris simplex appareat. Sic aptius est ἐπέθηκαν, quod exhibent Moscov. Venet. Medic. 3. 4. Paris. pro ἀπέθηκαν, quod evulgatum est in editionibus, etsi Casaubonus etiam hoc explicat ἀπετείχισαν.

4) Moscov. Paris. Ἀναείτιδος. Cf. lib. 11. extr. et 12. p. 559. et omnino de his nominibus Gyraldus de Deis gentium lib. 13. p. 538. Hyde hist. religion. vet. Persar. cap. 3. p. 92. et 94. Relandus de vet. L. Persica §. 12. dissertatt. T. 2. p. 118. sqq. Bernard. ad inscr. Palmyren. 10. et quos memorat Gavel in observatt. miscell. Nov. T. 4. p. 248. Sic prave in Plutarchi Artox. c. 27. per ει vocatur Ἀνεῖτις, ut adparet ex Pausania 3, 16, 6. Post omisso τὸ Medic. 3. 4. Moscov. Paris. praeferunt καὶ τῶν συμβώμων.

5) Casaubonn. Mosc. Paris. Medic. 3. 4. Venet. Urbin. Ὠμανοῦ; edd. omnes Ἀμανοῦ, quod et in suo codice legisse videtur vetus interpres et tulisse cd. Vaticanus. Probat hoc Gyraldus c. l. illud Reinesius in margine exemplaris sui, utrumque Bulenger. in eclogis ad Arnob. p. 314. Praestat tamen sequi codices, cum et infra 15. p. 733. *Omanus* vocetur, ubi quidem vulgo praefertur ο, at in Msstis etiam exstat ω.

6) Moscov. Medic. 3. 4. Urbin. Paris. Venet. cum vetere interprete et edd. ante Xylandrum Ἀνανδάτου; Vaticanus solus videtur obtulisse Ἀνανδράτου, quod inde a Casaubono occupat editiones. In rei obscuritate a codicibus standum est.

quandam aggere complentes, ita ut rotundi collis figuram referret, muro cinxerunt; ibique deae Anaitidis et eodem altari gaudentium deorum Omani et Anandati, Persicorum geniorum, templum posue-

[7] πανήγυριν κατ᾽ ἔτος ἱερὰν, τὰ Σάκαια· ἣν μέχρι νῦν ἐπιτελοῦσιν οἱ τὰ Ζῆλα ἔχοντες· οὕτω γὰρ καλοῦσι τὸν τόπον. Ἔστι δὲ ἱεροδούλων πόλισμα τὸ πλέον. Πομπήϊος δὲ προσθεὶς χώραν ἀξιόλογον, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ συνοικίσας εἰς τὸ τεῖχος μίαν τῶν πόλεων ἀπέφηνεν, ὧν διέταξε μετὰ τὴν [8] τοῦ Μιθριδάτου κατάλυσιν.

Sacae, Maſſagetae.

§. 5.

7) Medic. 4. inverſo ordine κατ᾽ ἔτος πανήγυριν. Pro Σάκα, quod tuentur omnes libri, Caſaubonus emendat Σάκαια, quia in ſequ. paullo inferius legatur προσαγορεύτας Σάκαια. Recte, opinor, aliorum etiam auctoritate adjutus, etſi in quibusdam cum aliqua varietate. Sic enim Σακαία ab Heſychio producitur, Σκυθικὴ ἑορτὴ, quae tamen potius tribuenda eſt Babyloniis cum Beroſo apud Athen. 14, 10. p. m. 639. ubi Σακέα vocatur, itemque apud Euſtath. ad Homer. Il. 17. 132. p. m. 1137. f. qui ſua ex Athenaeo duxit. Σακκῶν ἑορτὴ eſt in Dione Chryſoſt. orat. 4. p. 161. ed. Reiſk. Plura dabunt Caſaubon. ad Athen. lib. 14. c. 10. multique alii, quos laudant viri docti ad Heſych. T. 2. p. 1139. ubi addi etiam poſſit Briſſon de regno Perſ. lib. 2. p. 187. qui in notis p. 375. apud Athenaeum emendat Σακαίαν, et in primis Stephanus ſ. v. Ζῆλα, qui hunc Strabonis locum ex ipſius indicio reſpexit, etſi Σάκεα hinc refert, et Euſtath. ad Dionyſ. v. 749. qui tamen verius ſcribit τὰ Σάκαια. Quibus rationibus impulſus poſui et hic Σάκαια.

8) Articulum ignorant Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. qui et

poſuerunt, et Sacaea, ſolennem conventum, quotannis indixerunt. Is etiamnunc ab iis celebratur, qui Zela tenent: hoc enim nomen loco. Eſt autem oppidum, quod fere incolunt ſacrorum ſervi, quos Hierodulos vocant. Pompejus, adjecta haud exigua regione, juſſisque intra murum migrare ejus incolis, unam urbium redegit earum, quas conſtituit Mithridate dejecto.

§. 5.

Sacae, Massagetae.

§. 5.

Οἱ μὲν οὕτω λέγουσι περὶ [1] τῶν Σακῶν. Οἱ δ', ὅτι Κῦρος ἐπιστρατεύσας τοῖς Σάκαις, ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ, φεύγει· στρατοπεδευσάμενος δ' ἐν ᾧ χωρίῳ τὰς παρασκευὰς ἀπολελοίπει, [2] πλήρεις ἀφθονίας ἁπάσης, καὶ μάλιστα οἴνου, διαναπαύσας [3] μικρὰ τὴν στρατιὰν, ἤλαυνεν ἀφ' ἑσπέρας, ὡς φεύγων, πλήρεις ἀφεὶς τὰς σκηνάς· προελθὼν δ', ὅσον ἐδόκει συμφέρειν, [4] ἱδρύθη· ἐπιόντες δ' ἐκεῖνοι

καὶ

et ante minus bene dat συνοικήσας, solemni commutatione, cum edd. ante Casaubonum.

1) Sine τῶν in Medic. 3. dimittitur Σακῶν, quod nomen et hic per duplex κ edidit Moscov. Post Medic. 4. et Xylander δὲ ἐν ᾧ, ut alibi saepe variatur.

2) Casaubonn. πλήρας et πλήρεις, quorum posterius constanter servant mei. Aldus, sequente et hic Hoppero, vulgavit πάσης ἀφθονίας ἁπάσης; Xylander cum manifestum mendum subesse vidisset, πάσης mutavit in παρούσης. Tandem Casaubonus, codicum exempla secutus, πλήρεις restituit.

3) Casaubonn. Venet. Moscov. Medic. 3. 4. Paris. μικρὰ; Vatic. Urbin. forte μικρὸν, quod cum Aldo praetulerunt reliqui; quod et recte stare posset, ni tot codices interpellarent.

4) Casaubonn. Venet. Medic. 4. ex corr. Paris. ἱδρύνθη alii cum edd. ἱδρύθη. Utrumque ferri potest, sive ab ἱδρύω

sive

§. 5.

Haec de Sacis quidam tradiderunt. Alii sic: Cyrus cum fecisset expeditionem in Sacas, proelio victus fugit: proinde cum castra posuisset eo loco, ubi impedimenta reliquerat, omni rerum copia, ac maxime vini suppeditante paululum quiete refecto exercitu, sub vesperam duxit fugam simulans, et tabernacula plena relinquens

a

καὶ καταλαβόντες ἔρημον ἀνδρῶν τὸ στρατόπεδον, Sacae, Massagetae.
τῶν δὲ πρὸς ἀπόλαυσιν μεστῶν, ⁵ ἀνέδην ἐνεπίμπλαντο· ὁ δ᾽ ὑποστρέψας ἐξοίνους κατέλαβε καὶ παρα-
ὁ δ᾽

ive ab ἱδρύνω derives. Etsi enim ab ἱδρύω in Sturzii Lexico Xenoph. ex Cyrop. 8, 4, 5. s. 10. unum ἱδρυσθῆναι adferatur, alii tamen et in iis priores scripserunt ἱδρυθῆναι, quod et alibi saepe legitur. Altera forma occurrit passim in auctoribus, v. c. Plutarcho in consolatione ad uxor. p. 405. (Vol. 8. Lips.) utraque variatur apud Herodot. 2, 44. et ἱδρύθη in eodem, quo hic, nexu legitur in Dione 43, 4. In qua ambiguitate nolui a vulgata recedere. Cf. etiam Wasse ad Thucydid. 1, 131.

5) Vulgo ἀναίδην, quod et exhibent codices aliqui. At Moscov. Medic. 4. Paris. praeferunt ἀνέδην, et hoc reddidit etiam vetus interpres: (*immedice.*) Utriusque formae commistio frequentissima est in libris, cujus exempla, ut aliquos producam, dabunt Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 12. 9, 8. Wesseling ad Diodor. 2, 59. 16, 37. Taylor ad Demosth. pro corona p. 229. ed. Reisk. Schweighaeuser. ad Polyb. 10, 26, 5. De utriusque discrimine ad Demosth. c. l. sic monet Ulpianus: ἐὰν μὲν διὰ τῆς διφθόγγου γράφηται, τῆς ἀναισχύντου λέγει· ἂν δὲ διὰ τοῦ ε, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῆς πολλῆς, ἐκ τῆς ἀνέσεως, θρασέως τε καὶ σφοδρῶς. De posteriori multa disserit Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 4. cui addi potest Heindorf. ad Platon. Gorgiam p. 165. Alii tamen vocem ἀναίδην plane proscribendam censent, etsi eam tuetur Wesseling. ad Diodor. T. 2. p. 586. n. 51. Nempe ab ἀναιδὴς descendit ἀναιδῶς; tum adverbia in δην derivantur a verbis. Hinc eam etiam damnat Schneider in Lex. Gr. cui suffragatur Buttmann. ad Platonis Gorg. p. 523. Cf. antea Schweighaeuser. ad Polyb. h. l. Hic praeterea aptius est ἀνέδην, quod recepi.

hac progressus, quantum videbatur ex usu fore, subsistit. Sacae insequentes, cum castra hominum vacua, cibo potuque plena reperissent, affatim se imple-

Sacae, Massagetae.

πληγάς· ὥσθ' οἱ μὲν, ἐν κάρῳ κείμενοι κα ὕπνῳ, κατεκόπτοντο· οἱ δ' ὀρχούμενοι καὶ βακχεύοντες, γυμνοὶ περιέπιπτον τοῖς τῶν πολεμίω ὅπλοις· ὀλίγου δ' ἀπώλοντο ἅπαντες. Ὁ δὲ θεῖο νομίσας τὸ εὐτύχημα, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνιε ρώσας τῇ πατρίῳ θεῷ [6] προσηγόρευσε Σάκαια ὅπου δ' ἂν ᾖ τῆς θεοῦ ταύτης ἱερὸν, ἐνταῦθα νομίζεται καὶ ἡ τῶν Σακαίων ἑορτὴ [7] βακχεί τις τῶν μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ διεσκευασμένω Σκυθιστὶ, πινόντων ἅμα, καὶ πληκτιζομένων πρὸ ἀλλή

6) Medic. 3. 4. προσηγόρευσε, quod, ut narratio ful fiftat, inde repetii; ceteri cum edd. προσαγορεύσας. Illu legiffe etiam videtur in fuo libro vetus interpres, qu vertit: nominavit, ni fenfum fuum fecutus eft.

7) Primum codices Urbin. Vatic. Medic. 3. pro βακχεία quod habent alii et editiones, praefcribunt βακχεία, quo praetuli. Deinde proxima verba τῆς μεθ' ἡμέραν iiden mutant in τῶν μεθ' ἡμέραν. *Tzſchucke.* Lego βακχεί τις. Sic tollitur omnis difficultas. Becccfeleni ut alib fic in emendatione hujus loci confidentia impudenti plena. *Caſaubonus.* Equidem fic componendos put codices, ut τῆς mutetur in τις, quod nexus flagitat, deinceps τῶν inferatur. Tum Medic. 4. dat διεσκευασμένη ut ad ἑορτὴ referatur.

pleverunt. Cyrus reverfus vinolentos eos et ftupides deprehendit: itaque alii fomno obruti profundo trucidati funt, alii inter faltandum et bacchandum nudi in arma hoftium inciderunt: ac paene univerfi perierunt. At Cyrus divinitus oblatam fibi hanc victoriam arbitratus, diei iftam deae, quam patri more colebat, confecravi et Sacaea appellavit: ub cunque autem fanum ej deae eft, ibidem ftatutu eft celebrari Sacaea feftu bacchicum, per diem noctem Scythico habit potantibus viris ac mulie ribu

λλήλους, ἅμα τε καὶ τὰς συμπινούσας γυναῖκας. Sacae. Massagetae.

§. 6.

Μασσαγέται δ᾽ ἐδήλωσαν τὴν σφετέραν ἀρετὴν ἐν τῷ πρὸς Κῦρον πολέμῳ· περὶ ὧν θρυλοῦσι πολλοί· [1] καὶ δεῖ πυνθάνεσθαι παρ᾽ ἐκείνων. λέγεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ τῶν Μασσαγετῶν· τι κατοικοῦσιν οἱ μὲν, ὄρη· τινὲς δ᾽ αὐτῶν πεδία· ; δὲ ἕλη, ἃ ποιοῦσιν οἱ ποταμοί· οἱ δὲ, τὰς ἐν τοῖς λεσι νήσους. Μάλιστα δέ φασι τὸν Ἀράξην ποταμὸν κατακλύζειν τὴν χώραν [2] πολλαχῆ σχιζόμενον· κπίπτοντα δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις στόμασιν εἰς τὴν

 ἄλλην

1) Aldus, Hopper. καὶ δὴ πυνθάνεσθαι; Xylander τὴν ῖ πυνθάνεσθαι. Quam lectionem condonat Casaubonus, ea mnium librorum auctoritate apte nititur. Post in Meic. 3. legitur ἕλη. θρυλοῦσι, quod habet Med. 4. saepe a occurrit.

2) Vulgo πανταχῆ, quod nimis et citra fidem auget. t modus statuitur, si cum Casaubb. Medic. 3. 4. Ven. rbin. et Veneto legeris πολλαχῆ, quod et Casaubonus 1 nota probavit.

bus, atque in vino invicem per joca et lasciviam oncertantibus.

§. 6.

Massagetae suam fortiidinem demonstraverunt 1 bello adversus Cyrum: quo multi narrationes ivulgaverunt, quos audire licet. Haec quoque de iis dicuntur: alios habitare in montibus, alios in campis: quosdam paludes, quas fluvii faciunt, nonnullos insulas in paludibus sitas. Maxime inundari regionem eorum ab Araxo flumine perhibent, subinde diviso, et reliquis ostiis in

Sacae, Maſſagetae. p. 513. ἄλλην τὴν [3] πρὸς ἄρκτοις θάλασσαν, ἑνὶ δὲ μόνῳ πρὸς τὸν κόλπον τὸν Ὑρκάνιον. [4] Θεὸν δὲ ἥλιον μόνον ἡγοῦνται· τούτῳ δὲ ἱπποθυτοῦσι· γαμεῖ δ' ἕκαστος μίαν· χρῶνται δὲ καὶ ταῖς ἀλλήλων οὐκ ἀφανῶς· ὁ δὲ μιγνύμενος τῇ ἀλλοτρίᾳ, τὴν φαρέτραν [5] ἐξαρτήσας ἐκ τῆς ἁμάξης, φανερῶς μίγνυται· θάνατος δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς ἄριστος, ὅταν

3) Caſaubb. vel πρὸς ἄρκτον, vel προσάρκτιον. Omnes mei in vulgata perſtant, praeter Medic. 4. in quo etiam exſtat προσάρκτιον. De ſtructura memini, me ſupra dicere.

4) Lego θεῶν, ut eſt apud Herodotum lib. I. c. 216. θεῶν δὲ μοῦνον ἥλιον σέβονται, τῷ θύουσι ἵππους. *Caſaubonus.* Strabo quidem, quod facile comparatio docet, Herodoti narrationem ante oculos poſitam habuit, ſed ut alia, ita etiam hoc mutare potuit. Poſt Xylander omiſſo δὲ edidit χρῶνται καὶ ταῖς. Vocem ἀλλήλων primum ed. Caſaub. 2. mutavit temere in ἄλλων, eamque ex more ſecuta eſt Amſtelodamenſis.

5) Sic Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. Pariſ. quod facile nexus probat. Vetus etiam interpres vertit *ſuſpendens.* Ita enim reddit immutata paullum Herodoti verba c. l. ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἁμάξης, μίσγεται ἀδεῶς. Vulgo fertur ἐξαρτύσας. Poſt pro φανερῶς, quod refert Herodoteum ἀδεῶς, Venet. Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi dant φανεράν. At φανερῶς variat praecedens οὐκ ἀφανῶς. Et ſic Aelian. H. A. 6, 60. ſcribit ὁμιλεῖ ἐμφανῶς. Cf. ſupra p. m. 436. Tum ἐκ ante τῆς ἁμάξης deeſt in Medic. et 3. inverſo ordine Venet. verba ſic ſtruit: ἐξαρτήσας φανερὰν ἐκ τῆς ἁμάξης.

in mare ſeptentrionale, unico in ſinum Hyrcanium effluente. Solem unicum deum agnoſcunt, eique equum ſacrificant. Unam quisque uxorem ducit: interim etiam alienis utuntur: neque id occulte: qui cum aliena coit, pharetra de curru ſuſpenſa id aperte facit. Mortis genus optimum cenſent, ſi ſenio

ταν γηράσαντες κατακόπτωσι μετὰ [6] τῶν προβατείων κρεῶν, καὶ ἀναμὶξ βρωθῶσι· τοὺς δὲ όσῳ θανόντας ῥίπτουσιν, ὡς ἀσεβεῖς, καὶ ἀξίους πὸ θηρίων βεβρῶσθαι. Ἀγαθοὶ δὲ ἱππόται, καὶ πεζοί· τόξοις δὲ χρῶνται, καὶ μαχαίραις, καὶ θώραξι, καὶ σαγάρεσι χαλκαῖς· ζῶναι δὲ [7] αὐτοῖς ισὶ χρυσαῖ, καὶ διαδήματα ἐν ταῖς [8] μάχαις· ί τε ἵπποι χρυσοχάλινοι, μασχαλιστῆρες δὲ χρυσοῖ· ἄργυρος δ' οὐ γίνεται παρ' αὐτοῖς, σίδηρος ' ὀλίγος· χαλκὸς δὲ καὶ χρυσὸς ἄφθονος. Sacae, Massagetae.

Hh 3 §. 7.

6) Articulus deest in Moscov. Medic. 3. 4. et edd. nte Casaubonum.

7) Ven. *αὐταῖς*, et sic Casauboniani, etsi ipse adfert *ὐτοῖς*, cum tamen in ipso contextu recte repetierit *αὐτοῖς*, quod et servant ceteri codices.

8) Casaubonn. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. inepte *μαχαίραις*, translatum ex praecedentibus. Attamen ita et egit vetus interpres vertitque *diademata in gladiis*, quem leo notat Paschalius de coronis 9, 3. p. 572. sic ut pro *μαχαίραις* restituat *μάχαις*, quod in Graecis jam adest. *iademata* autem de galeis intelligit, certe de fasciis ita ompactis, ut caput adversus ingruentes ictus munirent, e caput omisisse Strabo videretur. Post ante *μασχαλιστῆρες* Medic 3. 4. ponunt *καί*. Tum pro *χρυσαὶ*, monente iam Mosc. scripsi *χρυσοῖ*.

nio confecti cum carnibus ovillis in frusta concidantur, unaque devorentur. Qui e morbo decedunt, eos abjiciunt tanquam impios et dignos, qui feris vorentur. Equites boni sunt, et pedites. Arcubus utuntur, et gladiis, et thoracibus, aereisque sagaridibus · sive bipennes hae sunt. Cingula iis aurea, et diademata in pugnis: aurata etiam equorum frena et lora humeralia. Argentum apud eos non nascitur, neque ferri multum: aeris et auri abunde.

§. 7.

Sacae, Massagetae.

§. 7.

Οἱ μὲν οὖν ἐν ταῖς νήσοις, οὐκ ἔχοντες σπόριμα, ῥιζοφαγοῦσι, καὶ ἀγρίοις χρῶνται καρποῖς· ἀμπέχονται δὲ τοὺς τῶν δένδρων φλοιούς· οὐδὲ γὰρ βοσκήματα ἔχουσι· πίνουσι δὲ τὸν ἐκ τῶν δένδρων καρπὸν ἐκθλίβοντες. Οἱ δ' ἐν τοῖς ἕλεσιν ἰχθυοφαγοῦσιν· ἀμπέχονται δὲ τὰ τῶν φωκῶν δέρματα τῶν ἐκ θαλάττης ἀνατρεχουσῶν. Οἱ δ' ὄρειοι τοῖς ἀγρίοις τρέφονται καὶ αὐτοὶ καρποῖς· ἔχουσι δὲ καὶ πρόβατα ὀλίγα, ὥστ' οὐδὲ κατακόπτουσι φειδόμενοι, τῶν [1] ἐρίων χάριν καὶ τοῦ γάλακτος· τὴν δ' ἐσθῆτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις φαρμάκοις, δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος. Οἱ δὲ πεδινοὶ, καίπερ ἔχοντες χώραν, οὐ γεωργοῦσιν· ἀλλὰ ἀπὸ προβάτων καὶ ἰχθύων ζῶσι, Νομαδικῶς καὶ Σκυθικῶς. Ἔστι γάρ τις καὶ κοινὴ ἡ δίαιτα

1) Venet. vitiose ἔργων, ut antea Xyl. φώκων.

§. 7.

Qui in insulis degunt, quia sementem non faciunt, radicibus vescuntur, et fructibus utuntur sylvestribus: amiciunt se arborum corticibus, quia pecore etiam carent: succum bibunt ex arboreis fructibus elisum. Qui paludes incolunt, ii piscium esu vivunt: vestiuntur vitulorum marinorum pellibus, qui e mari ad eos sursum accurrunt. Montani sylvestribus ipsi quoque fructibus aluntur: habent etiam paucas aliquas oves: sed non caedunt eas, lanae causa et lactis parcentes: vestem pigmentis illitis variant, quorum vigor non facile evanescat. Campestres agrum quidem habent, sed non colunt: sed victum ex ovibus et piscibus petunt. Nomadum ac Scythico more. Est enim quaedam com

ἰαιτα πάντων τῶν τοιούτων, ἣν πολλάκις λέγω· Sacae, Massagetae.
καὶ ταφαὶ δ' εἰσὶ παραπλήσιαι, καὶ ἤθη· καὶ
σύμπας βίος αὐθέκαστος μὲν, σκαιὸς [2] δὲ, καὶ
ἄγριος καὶ πολεμικός· πρὸς δὲ τὰ συμβόλαια
ἁπλοῦς καὶ ἀκάπηλος.

§. 8.

Τοῦ δὲ τῶν Μασσαγετῶν καὶ [1] τῶν Σακῶν
ἔθνους καὶ οἱ [2] Ἀττάσιοι, καὶ οἱ [3] Χωράσμιοι· εἰς

 οὓς

2) Deest haec particula in Medic. 3. et Ven.

1) Moscov. pro τῶν dat τοῦ, ut referatur ad ἔθνους. Σακῶν porro, ut supra saepius, praescribit.

2) Medic. 3. 4. Ἀτάσιοι, ut vetus interpres; ceteri cum editionibus consentiunt in Ἀττάσιοι. *Tzschucke.* Scribo καὶ οἱ Αὐγάσιοι. Stephanus: Αὐγάσιοι ἔθνος Μασσαγετῶν. Στράβων. *Casaubonus.* Casaubono adsentiuntur ad Stephanum Berkelius p. 195. Pinedo p. 138. et Holsten. p. 57. contra dubitat Ortelius in thes. Geogr. s. v. Attasii. Nec temere. A Plinio enim 6, 18. s. 16. vocantur conjuncti cum Chorasmiis *Attasini*, sic ut litis hujus diremtio inter auctores eos pendeat.

3) Medic. 3. 4. Moscov. Venet. Vatic. Urbin. Χωραμοὶ; vetus interpres *Chorasini*; editiones Χωραςμονειοί. *Tzschucke.* Lego Χωράσμιοι, ut alibi: et *Chorasmiorum* passim meminere veteres, quamquam non uno modo scribitur illa dictio. Nam apud Arrianum dicuntur *Chorasmeni*, apud Stephanum *Choramnaei.* *Casaubonus.* Cer-

communis vivendi ratio omnium istorum populorum, quam saepe dixi. Sepultura quoque eadem est, iidem mores. Tota vitae ratio libera quidem, sed prava, fera, et bellicosa: ad contractus simplex et fraudis pura.

§. 8.

De Massagetarum et Sacarum gente sunt etiam Attasii, et Chorasmii: ad quos

Sacae, Massagetae.

οὺς ἀπὸ τῶν Βακτριανῶν καὶ τῶν Σογδιανῶν ἔφυγε [4] Σπιταμένης, εἷς ἐκ τῶν ἀποδράντων Περσῶν τὸν Ἀλέξανδρον, καθάπερ καὶ Βῆσσος, καὶ ὕστερον δὲ Ἀρσάκης τὸν Καλλίνικον [5] φεύγων Σέλευκον εἰς τοὺς

Certius et constantius eorum nomen in auctoribus est *Chorasmii.* Cf. Plin. 6, 18. s. 16. Ptolem. 6, 12. Curt. 7, 4, 6. 8, 3, 16. nec aliter passim adpellantur ab Arriano de exped. Alex. Cf. Gronov. ad 4, 15. In Iustino 12, 6. f. et *Chorasmii* et *Chorasmi* editur. Recte igitur etiam hic Mannert in Geogr. Vol. 4. p. 464. scribendi vitium irrepsisse notat, quae culpa videtur esse Aldinarum operarum, ut docent codices, quos tamen in terminatione cum aliorum scriptura composui.

4) Venet. Σπιταμένης; Moscov. Πιταμένης. Verum nomen, quod dant alii, satis confirmatur ex Arriano et Curtio in pluribus locis. Cf. Noster infra p. 518. f. Post Medic. 4. omisso ἐκ refert εἷς τῶν, et Medic. 3. pro ἀποδράντων ponit ἀποδρασάντων.

5) Post φεύγων Medic. 3. 4. Venet. Moscov. subjungunt Σέλευκον, quod et in suo codice invenit primus interpres Latinus. Hinc et Aldus reddidit, tantum quod inverso ordine posuit τὸν Καλλίνικον Σέλευκον φεύγων. In ed. Hopperi aut negligentia excidit, aut consulto omissum est, et sic in reliquis abest. Neque hoc morari debet, quod cognomen (cf. Appian. Syr. c. 64.) sic praeponitur, cum similia saepe in auctoribus notentur. Sic Dionys. Halic. 3, 36. in. Πομπήλιος Νομᾶς; Liv. 2, 15. f. et 2, 18. in. Mamilius Octavius et contra. Sed cf. ad Liv. 30, 1, 9. et epit. 63. Scheck. ad Vellei. 2, 27, 6. et quos indicavi ad Eutrop. 6. f. 5. Consueto ordine infra Noster 16. p. 750. dixit Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, at ibidem etiam simpliciter Νικάτωρ, et plenius lib. 14. p. 669. 15. p. 686.

quos e Bactrianis et Sogdianis fugit Spitamenes, et Bessus. Sed et Arsaces Persarum unus, qui ab Alexandro profugerunt, ut postmodo Callinicum fugiens

τοὺς [6] Ἀπασιάκας ἐχώρησε. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης τοὺς Ἀραχωτοὺς καὶ Μασσαγέτας τοῖς Βακτρίοις παρα- Sacae, Massagetae.

p. 686. et alibi; sed et lib. 16. p. 754. ὁ Καλλίνικος Σέλευκος. Sic pro Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ lib. 12. p. 547. posterius dicit, cum alios Antiochus, addito cognomine, proferat. In utramque igitur partem potest disceptari. Forte ex glossa irrepsit, cujus suspicionem sedes minus obportuna movet. Ceterum vere ex historia dictum est, uti Casaubonus probavit ex inedito tunc Chronico Georgii Monachi, qui Syncellus nunc vulgo fertur, in quo legitur p. 216. ed. Ven. Cf. etiam, quae monet Vales. ad Ammian. 23, 6. in. Interim cum Strabo saepius interpositis quibusdam aliqua subjiciat (cf. 10. p. m. 64. n. 4.) et tot boni codices illud nomen tueantur, rejicere tandem dubitavi.

6) Casaubb. Ἀσπασιάκας et Ἀσπασιάτας. Ex meis Mosc. Medic. 3. Ἀπασσιάκας; Paris. Venet. Ἀσπασσιάκας; Vatic. Urbin. Medic. 4. Ἀσπασιάκας; vetus interpres *Aspasiatas*; editiones omnes, praeeunte Aldo, Ἀσπασιάτρας. *Tzsch.* Lego Ἀπασιακὰς cum Stephano, qui hunc locum citat. *Casaubonus.* Ἀπασιάκας in Nostro et Polybio vult etiam Vossius ad Melam 3, 5, 7. qui, ut Amardi, abjecto etiam *a* dicantur. Cum Stephanus praeter Strabonem Polybii etiam auctoritate utatur, in quo 10, 48. Ἀσπασιάκαι legatur, Holsten. ad Stephanum p. 40. hanc formam etiam in Nostro praefert, et Stephanum errasse judicat. At quod monet Schweighaeuser. ad Polyb. c. l. parum sibi in narrationis serie libri constant, et modo inserto, modo omisso σ in prima efferunt, sic ut Schweighaeuserus posteriorem formam potiorem censeat. Equidem, cum et hic codices quidam τὸ σ excludant, hujus sententiae accedo. Quod quidam hunc populum in Mela etiam quaerunt, de eo vid. ad II. 2, 1, 7. p. 44. Ortelius s. v. Aspasiae Ptolemaei 6, 14. forte *Aspisios* esse arbitratur.

giens Seleucum ad Apasiacas se contulit. Eratosthenes tradit Arachotos et Massagetas sitos juxta Bactrios ad

Sacae, Massagetae. παρακεῖσθαι [7] πρὸς [7]Ὦξον· καὶ Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τοῖς ὅλοις ἐδάφεσιν ἀντικεῖσθαι τῇ Ἰνδικῇ, [8] Βακτρίους δ' ἐπ' ὀλίγον· τὸ γὰρ πλέον τῷ
p. 514. [9] Παροπαμισῷ παρακεῖσθαι· διείργειν δὲ Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην, [10] Σογδιανοὺς δὲ

καὶ

7) Vulgo inde ab Aldo παρακεῖσθαι πρὸς Ὄξον. At Casaubonn. Mosc. Vatic. Urbin. Venet. Paris. Medic. 3. 4. πρὸς δύσιν. παρὰ τὸν Ὄξον, quod et reddidit vetus interpres. Recte tamen monet Seidelius ad Eratosthenis fragm. p. 155. glossema videri, saltem legendum πρὸς ἕω, quod situs geographicus postulat. At nimis hoc recedit a codicum lectione. Nolui igitur, ne Straboni errorem impingerem, admittere, etsi tuetur Salmas. ad Solinum p. m. 827. Quod Ὦξον dedi pro Ὄξον non sine codicibus, de eo supra dictum est.

8) Casaubb. Βακτρίους et Βακτρίοις; ex meis Medic. 3. 4. Mosc. Paris. praeferunt Βακτρίους cum vetere interprete; Venet. Βακτρίοις; alii cum edd. Βακτρία. Salmasius ad Solin. c. l. cum Msstis legit Βακτρίους; cui adsentior per nexum. Sensus ex Latina interpretatione elucet. Uti Βακτρίαν dicit Noster et Βακτριανὴν, sic et populum diversimode indicat, quod facit etiam in aliis. Cf. infra p. 517.

9) Moscov. Παρπαμισσῷ; Paris. Παρπαμισῷ; reliqui cum edd. Παροπαμισῷ, uti et legit vetus interpres. Edd. Aldi et Hopperi satis corrupte Παροπασῷ; Xyl. Παροπανισῷ; reliquae Παροπαμισῷ. De varietate scripturae supra dictum est. Post Σάκκας ex more Moscov. cum quo hic consentiunt edd. Aldi et Hopperi. Tum eaedem edd. cum Xylandro scripserunt Ἰαξάρτην. Nota haec.

10) Moscov. praemittit καὶ, quod hic est molestum. Edd. Aldi et Hopperi ita hic ponunt, ut ante Βακτριανὴν omittant.

ad Oxum: et Sacas quidem ac Sogdianos toto solo Indiae oppositos: Bactrios exigua tantum sui parte, quorum maior pars Paropamiso est adposita. Sacas et Sogdianos Iaxarte dirimi: hos et

Bactria-

καὶ [11] Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον, μεταξὺ δὲ Ὑρκανῶν καὶ Ἀρίων Ταπύρους οἰκεῖν. Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Ὑρκανοὺς, [12] Ἀμαρδούς τε, καὶ Ἀναριάκας, καὶ Καδουσίους καὶ Ἀλβανοὺς, καὶ Κασπίους, καὶ [13] Οὐιτίους, τάχα δὲ καὶ ἑτέρους μέχρι Σκυθῶν· ἐπὶ θάτερα δὲ μέρη τῶν

Sacae, Massagetae.

11) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ven. cum vetere interprete. Vulgo Βακτριανὴν; quod etsi ferri etiam possit, cum saepius Noster regiones et populos conjungat in eodem nexu, auscultandum tamen videtur tot codicum vocibus.

12) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. Urbin. vetus interpres, edd. Aldi, Hopperi Ἀμαρνοὺς, qui nulli sunt, et a Xylandro recte mutati in Ἀμαρδοὺς, quod sedes eorum confirmant. Sic proximum nomen vitiarunt Mosc. Ven. Medic. 3. 4. Paris. qui dederunt Ἀνδριάκας eosque secutae edd. Aldi et Hopperi; vetus interpres *Adriacas*. Cf. de utraque gente supra p. 507. sq.

13) Ita prodeunt in omnibus libris, cum supra p. 508. in hoc nomine discreparent, ubi cf. notata. Herodoti Οὔτιοι esse quibusdam videntur 3, 93. et 7, 68. quod tamen situs dubium facit. In utroque autem Strabonis loco Οὖννοι substituit Hill. ad Dionys. v. 730. quippe qui etiam Eratosthenem referat, et eos inter Scythas et Caspios locet. Magis tamen hinc remoti versus Maeotida habitasse videntur, ubi fere Strabo Aorsos ponit. V. supra p. m. 458. Mannert Geogr. T. 4. p. 362. et qui laudantur ad Zosimum 4, 20. et Ammian. 31, 2. Καδουσίους et Καδδουσίους promiscue hic scripserunt Aldus et Hopperus.

Bactrianos Oxo: inter Hyrcanos et Arios habitare Tapyros. In orbem circum mare post Hyrcanos esse Amardos, Anariacas, Cadusios, Albanos, Caspios, Vitios ac fortasse etiam alios quosdam, usque ad Scythas: ab

Sacae, Massagetae.

τῶν Ὑρκανῶν [14] Δέρβικας· τοὺς δὲ Καδουσίους συμφαύειν Μήδων καὶ Ματιανῶν ὑπὸ τὸν [15] Παραχοάθραν.

§. 9.

Τὰ δὲ διαστήματα οὕτω λέγει. [1] Ἀπὸ μὲν τοῦ Κασπίου ἐπὶ τὸν Κῦρον ὡς χιλίους ὀκτακοσίους σταδίους· ἔνθεν δ' ἐπὶ Κασπίας πύλας πεντακισ-

14) Mosc. Medic. 4. Paris. Δέρβικας; Medic. 3. Vatic. Urbin. Δέρμικας; editiones Δέρβηκας. Cum codices in ι consentiant, ut infra p. 520. nec alii auctores refragentur, de quo cf. ad Melam II. 3, 5, 4. p. 143. reposui Δέρβικας et hic. Pro Ματιανῶν Medic. 3. habet Βατιανῶν; Urbin. Βατιτανῶν; Ald. et Hopper. Μαντιανῶν. Alibi aliae variationes occurrunt in Nostro. V. ad Melam II. 1, 2, 5. p. 80.

15) Moscov. Παραιχοάθραν; Venet. Παραχόλαθραν. Cf. supra ad p. 511.

1) Venet. ὑπὸ; inepte, ut Ald. Hopper. ἐπί. Tum Casaubonn. adferunt contra institutam formam τρισχίλιοι, omissis proximis duobus numeris, quos mei agnoscunt. At mirum utique est, qui Eratosthenes intervallum a Caspio mari ad Cyrum metiri possit, cum in illud mare Cyrus elabatur. (Cf. supra 11. p. 500.) Seidelius, ut difficultatem tolleret, aut de fontibus Cyri intelligit, aut legendum putat *a Ponto ad Cyrum.* Certe distantia 1800 stadiorum aliquatenus possit ad 250 M. P. accommodari, quae tradidit Nepos apud Plin. 6, 12. s. 11. Possit etiam Caspium mare de ejus initio et faucibus explicari, etsi Plinius 6, 15. s. 13. inde a Cyro Caspium mare vocari adfirmat.

ab altera Hyrcanorum parte Derbicas: a Cadusiis Medos attingi et Matianos sub Parachoathram.

§. 9.

Intervalla sic tradit. A mari Caspio usque ad Cyrum, stadia circiter CIↃ IↃCCC. inde ad Caspias

τακισχιλίους ἑξακοσίους· εἶτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐν Ἀρίοις ἑξακισχιλίους τετρακοσίους· εἶτ᾽ εἰς Βάκτραν τὴν πόλιν, ἣ καὶ Ζαριάσπα καλεῖται, τρισχιλίους ὀκτακοσίους ἑβδομήκοντα. [2] Λέγει δὲ καὶ οὕτω τὰ διαστήματα. Ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς Ἰνδούς, εἰς μὲν Ἑκατόμπυλον χιλίους [3] ἐννακοσίους ἑξήκοντά φασιν· εἰς δ᾽ Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐν

Sacae, Maſſagatae.

2) Caſaubonn. poſt καλεῖται τρισχίλιοι, ex meis Moſc. Venet. Pariſ. Medic. 3. poſt ἑβδομήκοντα ſubjiciunt haec: εἶτ᾽ ἐπὶ τὸν Ἰαξάρτην (Moſcov. Ven. Ἀξάρτην) ποταμὸν, ἐφ᾽ ὃν Ἀλέξανδρος ἧκεν, πεντακισχιλίους· (Caſaubb. Pariſ. Moſc. praeponunt ἀπ᾽ ἐμοῦ διςχίλιοι διςμύριοι (Medic. 3. διςμύριοι διςχίλιοι) ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα. Vatic. Urbin. Medic. 4. ignorant haec verba cum vetere interprete, nec Aldus in ſuo codice legit. Duplex ἑβδομήκοντα, quod adſcripſerat Matthaei, librarium videtur in errorem induxiſſe. Computatio quidem conveniat, dummodo pro διςχίλιοι legeris τρισχίλιοι. Nec enim conſtet, ſi cum Harduino ad Plin. 6, 17. ſ. 15. antea pro ὀκτακοσίους ſubſtitueris ἑπτακοσίους. Tum eadem, quae in ſubſequentibus, ſervatur forma. Attamen in textum recipere dubitavi.

3) Medic. 3. 4. Pariſ. ἐνακοσίους. Poſt pro Δραγγῇ Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. Δράπῃ, uti et legit primus interpres. Hinc etiam in edd. Aldi et Hopperi prodiit. Xylander repoſuit Δραγγῇ, quod comprobant Stephanus ſ. v. Φράδα, Plin. 6, 21. ſ. 17. Ptolemaeus 7, 19. Ἐν Δραγγῇ autem, ni corrupta vox eſt in terminatione, ponitur pro ἐν Δράγγαις vel ἐν Δραγγιανῇ.

portas IↃↃ IↃC. hinc ad Alexandriam in Ariis IↃↃ CIↃ CCCC. porro ad Bactra, quae urbs etiam Zariaſpa dicitur, CIↃ CIↃ CIↃ IↃCCC LXX. Sic quoque diſtantias refert. A Caſpiis portis ad Indos Hecatompylum quidem CIↃ IↃCCCC LX. Ad Alexandriam autem

Sacae, Massagetae. ἐν Ἀρίοις τετρακισχιλίους πεντακοσίους τριάκοντα· εἶτ' εἰς Προφθασίαν τὴν ἐν Δραγγῇ, χιλίους χ' · οἱ δὲ φ' · εἶτ' εἰς Ἀραχωτοὺς τὴν πόλιν τετρακισχιλίους ἑκατὸν εἴκοσιν· [4] εἶτ' εἰς Ὀρτόσπανα, ἐπὶ τὴν ἐκ Βάκτρων τρίοδον, δισχιλίους· εἶτ' εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰνδικῆς χιλίους· ὁμοῦ, [5] μύριοι πεντακισχίλιοι φ'. Ἐπ' εὐθείας δὲ τῷ διαστήματι τούτῳ τὸ συνεχὲς δεῖ νοεῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης μῆκος, τῆς Ἰνδικῆς. Ταῦτα μὲν τὰ περὶ τοὺς Σάκας.

ΚΕΦ.

4) Medic. 3. 4. εἶτα εἰς τὰ ὅρια. Tum Moſcov. ὕρια, et pro Ἰνδικῆς Medic. 3. Ἰδικῆς. At haec levia.

5) Haec ſumma aperte repugnat ſingulorum intervallorum computationi, quippe quae efficit 15200 ſtadia, cum illa ad 15500 ſtadia proferatur. At quae pars vitium traxerit, ſtatuere non licet. Librarios aberraſſe, docet eadem Eratoſthenis dimenſio, quae legitur lib. 15. p. 723. et 15300 ſtadia adſert. Cum abs re ſit et nimis longum, ſingula diligentius excutere, conſuli poſſunt, qui de his prolixius expoſuerunt, Salmaſius ad Solin. p. m. 556. ſq. Harduinus ad Plin. 6, 21. ſ. 17. et Seidelius ad Eratoſthen. fragm. p. 158. ſqq.

tem Arianam quatuor millia, IↃ XXX, hinc ad Prophthaſiam in Dranga, CIↃ et IↃC, aut, ut alii, IↃ: inde ad Arachotos IIII millia, CXX. Inde ad Ortoſpana ad trivium e Bactris, CIↃ CIↃ. porro ad fines Indiae CIↃ. Summa CCIↃↃ IↃↃ IↃ. Ad rectam vero lineam huic intervallo reſpondere intelligendum eſt longitudinem Indiae continuam ab Indo usque ad orientale mare. Atque haec de Sacis.

CAP.

ΚΕΦ. Θ΄.

§. 1. Parthia.

Ἡ δὲ Παρθυαία πολλὴ μὲν οὐκ ἔστι· συνετέλειγοῦν μετὰ τῶν Ὑρκανῶν [1] [κατὰ] τὰ Περσικὰ, καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Μακεδόνων κρατούντων ἐπὶ χρόνον πολύν. Πρὸς δὲ τῇ σμικρότητι δασεῖα καὶ ὀρεινή ἐστι, καὶ ἄπορος· [2] ὥστε διὰ τοῦτο δρόμῳ διεξίασι τὸν ἑαυτῶν οἱ βασιλεῖς ὄχλον, οὐ δυναμένης τρέφειν τῆς χώρας, οὐδ᾽ ἐπὶ μικρόν. Ἀλλὰ νῦν ηὔξηται. Μέρη δ᾽ ἐστὶ τῆς Παρθυηνῆς, ἥ τε [3] Κωμι-

1) Casaubonus malit κατὰ τὰ Περσικὰ, cum sensus κατὰ requirat, eoque etiam ducant proxima μετὰ ταῦτα, quae sic passim in temporis distinctione obponit Strabo. Alienum igitur sensum, ut aliquatenus sensus adesset, intulit vetus interpres: *Quapropter Parthi cum Hyrcanis Persice vivebant.* Inserere ausus sum, ita tamen, ut uncis includerem. Voci Μακεδόνων articulum praemittunt Medic. 3. 4. Paris. Mosc. et edd. ante Casaubonum. Secutus hic sum, etsi parum certa in his valet ratio.

2) Vulgo ὥσπερ. Quod malebat aptioris nexus causa, subministrant Vatic. Urbin. et Medic. 3. Mox Medic. 3. excludit δρόμῳ, et Casaubonn. pro διεξίασι adferunt minus apte ἐξίασι. Mei omnes in vulgata perstant.

CAP. IX.

§. 1.

Parthia ampla non est, ut quae a Persis, atque etiam post, Macedonibus rerum potitis, cum Hyrcania fuerit censa. Praeterquam quod parva, densa sylvis est, montosa, et inops: itaque reges suam catervam cursu eam praetervehi jubebant, quod ne ad parvum quidem tempus alendo sufficeret. Nunc tamen aucta est. Partes ejus sunt

Parthia. [3] Κωμισηνὴ, καὶ ἡ [4] Χωρηνή· σχεδὸν δ' ἔτι καὶ τὰ

3) Urbin. Καμβυσηνή; Paris. Mosc. Καμεισηνή. Vetus interpres *Cameisena*, quod et reliqui codices obferunt. Nota quidem est Καμβυσηνὴ supra p. 501. commemorata, sed alteram vocem plures vindicant, etsi minus recte plerique per α in prima syllaba efferunt. Adjuvat Ptolemaeus 6, 5. qui in Parthia recenset Κομισινήν, uti volunt quaedam editiones, etiam Bertiana, aliae tamen verum nomen proferunt, quare etiam Mannert in Geogr. V. 5. p. 105. vitium hic subesse judicavit. Et sic infra p. 528. Κωμισηνὴ legitur, ut apud Isidorum p. 2. Hudf. Κωμισηνή. Quare cum succurrant codices, eandem lectionem nunc recepi cum Penzelio in versione p. 1469. uti olim voluerat Salmasius ad Solin. p. m. 842. Κάμισα et Καμισηνὴ alibi lib. 12. p. 560. commemorantur.

4) Moscov. Paris. Χωρινή, reliqui Χωρηνή, ut editiones. Vetus interpres *Chorina*. In Ptolemaeo 6, 5. eadem vocatur Χοροανή, quod et ipsum corruptum est. Vera scriptura concinnatur aliorum ope arcessita. Sic enim Isidorus in Parthia p. 2. et 7. Hudf. novit Χοαρηνήν, Plinius 6, 17. s. 15. *Choara*, etsi Harduinus ibi ad aliam tractum refert. Cf. Mannert Geogr. V. 5. p. 80. et 111. ubi tamen a se dissentit. Tum vero ipse Strabo lib. 15. p. 725. Χοαρινὴν vel ex cod. Mosc. Χωαρηνὴν vocat, quam etiam Parthorum ditioni accenset. Atque sic Χοαρινὴ probant hic Casaubonus et Salmas. ad Solin. p. m. 690. At turbant auctores. Nam in Choarene Isidorus p. 7. Anamiam ponit, quam Strabo infra p. 524. cum aliis Mediae dat, et Choarenen lib. 15. p. 725. Indiae admovet, quod ex Strabone recte refert Mannert p. 80. minus recte ad Chorenen p. 111. Tum *Choara*, unde *Choarene* descendit, Plinius 6, 17. s. 15. conl. 6, 29. s. 25. ad occasum Parthiae ponit. Quibus consideratis vocem Χωρηνὴ adtrectare nolui, etsi Penzelius *Choarene* dedit in versione. Post pro δ' ἔτι Medic. 4. adfert δέ τοι· et ante Κασπίων Moscov. ponit καί.

sunt Comisena et Chorena: fere etiam quicquid est usque

τὰ μέχρι πυλῶν Κασπίων, καὶ [5] Ῥαγῶν καὶ Ταπύρων, ὄντα τῆς Μηδείας πρότερον. Ἔστι δ' [6] Ἀπάμεια, καὶ Ἡράκλεια πόλεις περὶ τὰς Ῥαγάς. Εἰσὶ δ' ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς μὲν Ῥαγὰς στάδιοι πεντακόσιοι, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος· εἰς δ' Ἑκατόμπυλον, τὸ τῶν Παρθυαίων βασίλειον, χίλιοι διακόσιοι ἑξήκοντα· τοὔνομα δὲ ταῖς Ῥαγαῖς ἀπὸ τῶν γενομένων σεισμῶν γενέσθαι φασὶν, ὑφ' ὧν πόλεις τε συχναὶ καὶ κῶμαι δισχίλιαι, ὥς φησι Ποσειδώνιος [7] ἀνετράπησαν. Τοὺς δὲ Ταπύρους οἰκεῖν φασι [8] μεταξὺ Δερβίκων τε καὶ Parthia.

5) Ἀραγῶν volunt constanter omnes codices cum vetere interprete. At nemo hoc nomine populum novit; quare suspectam vocem censet Casaubonus mutandamque in Ῥαγῶν. Nempe Strabo saepe urbes, regiones cum populis consociat in eodem nexu. Tum probant hanc emendationem, quae sequuntur. Quare ita reponendum putavi. Turbavit, ut supra notavi, καὶ, unde adhaesit α.

6) Venet. vitiose Ἀλπάμεια. Pro πόλεις edd. Paris. et Amstelod. dederunt πόλις, cujus caussa non est obscura.

7) Sic praescribunt Casaubonn. Paris. Moscov. Venet. Medic. 3. 4. Urbin. ex quibus recepi, cum in edd. adhuc exstaret ἐτράπησαν. Cf. lib. 12. p. 579. et alibi. Antea verborum ordinem receptum mutant Moscov. Medic. 3. 4. Ποσειδώνιός φησιν.

8) Vocem μεταξὺ ex suis libris, quibus et mei suffragantur,

usque ad portas Caspias, et Rhagas ac Tapyros, quae olim Mediae fuerunt. Est et Apamea et Heraclea, urbes apud Rhagas. A Caspiis portis ad Rhagas stadia sunt IↃ, auctore Apollodoro: ad Hecatompylon Parthorum regiam CIↃ CCLX. Nomen Rhagis (rupturas diceres) a terrae motibus factum aiunt, quibus urbes complures, et pagos bis mille subversos Posidonius scribit. Tapyros habitare ferunt inter Hyr-

Parthia. καὶ Ὑρκανῶν. Ἱστοροῦσι δὲ περὶ [9] τῶν Ταπύρων,
p. 515. ὅτι αὐτοῖς εἴη νόμιμον, τὰς γυναῖκας τὰς γαμετὰς ἐκδιδόναι ἑτέροις ἀνδράσιν, ἐπειδὰν ἐξ αὐτῶν ἀνέλωνται δύο ἢ τρία τέκνα, καθάπερ καὶ Κάτων Ὁρτησίῳ δεηθέντι ἐξέδωκε τὴν Μαρκίαν ἐφ' ἡμῶν κατὰ παλαιὸν Ῥωμαίων ἔθος.

§. 2.

Νεωτερισθέντων δὲ τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου διὰ τὸ πρὸς [1] ἀλλήλους εἶναι τοὺς τῆς Συρίας καὶ τῆς

gantur, restituit Casaubonus, cum antea exsularet ex contextu vulgato, et Xylander addere mallet μετὰ, vel ὑπό. Tum Δερβύκων male dederunt Aldus et Hopperus.

9) Sine articulo posuit Medic. 3. Pro αὐτοῖς Casaubonus ex suis Msstis retulit αὐτοῦ. In meis aptius legitur αὐτοῖς. Tum inversis verbis Mosc. Medic. 3. 4. dederunt ἐκδιδόναι τὰς γαμετάς. Ceterum an a Strabone profecta sit tota haec narratio, dubitat Penzelius.

1) Casaubonn. Moscov. Paris. Urbin. Medic. 3. ἀλλήλοις; alii cum edd. ἀλλήλους. Ita vero jam olim variatam fuisse vocem, docet Medic. 4. qui in contextu exhibet ἀλλήλους, in margine ἀλλήλοις. Tyrwhittus in conjecturis in Strab. p. m. 44. emendat πρὸς ἄλλοις, sic ut sensus inde exsistat, *cum aliis rebus intenti essent*. Quam saepe hac voce

Hyrcanos et Derbicas. De Tapyris narratur, lege apud eos receptum esse, ut uxores suas aliis viris elocent, postquam ipsi ex iis duos aut tres sustulerunt liberos. Sicut etiam Cato Hortensio roganti Marciam suam nostra aetate tradidit, secutus veterem Romanorum consuetudinem.

§. 2.

Ceterum rebus extra Taurum novatis, quod Syriae et Mediae reges dissiderent

τῆς Μηδίας βασιλέας, τοὺς ἔχοντας καὶ ταῦτα, πρῶτον μὲν τὴν Βακτριανὴν ἀπέστησαν οἱ πεπιστευμένοι, καὶ τὴν ἐγγὺς αὐτῆς πᾶσαν οἱ περὶ Εὐθύδημον. Ἔπειτ' Ἀρσάκης, ἀνὴρ Σκύθης, τῶν [2] Δαῶν τινας ἔχων τοὺς Πάρνους, καλουμένους Νομάδας, παροικοῦντας τὸν [3] Ὦχον, ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν Παρθυαίαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἀσθενὴς ἦν διαπολεμῶν πρὸς τοὺς ἀφαιρεθέν- Parthia.

voces inter ſe commutentur, ex Xenophonte docuit Sturz in Lex. T. 1. p. 136. ex aliis Schwebel. ad Onoſandr. extr. et quos laudat. Sic apud Noſtrum infra lib. 12. p. 571. Equidem vulgatam ἀλλήλους recte valere exiſtimo. Reges illi diſſidentes fuerant Seleucus Callinicus et Antiochus Hierax, fratres. V. Trog. in prol. lib. 27. et Iuſtin. 27, 2. Vaillant de Arſacidarum imperio T. 1. in Annal. p. 3. et qui, hanc narrationis partem ad verba ἐκράτησεν αὐτῆς explicavit et inluſtravit, Bayerus in hiſt. regni — Bactriani p. 54. ſq. Poſt Medic. 3. corr. 4. Μηδείας, ut ſaepe.

2) Moſc. Venet. Medic. 3. 4. Δατίων, qui nulli ſunt, certe in hoc tractu; ed. Aldi Δακίων, ut vetus interpres *ex Daciis*; alii libri et ſcripti et editi Δαων, quod recte habere, diſcitur ex ſuperiori narratione p. m. 456. et poſt p. 515. ed. Pariſ. tantum quod Δαῶν ſcribendum eſt. Poſt Ὦχον, quod praeeunt Moſc. et Pariſ. pro Ὄχον, ut ſupra, dedi.

derent, quibus iſtae regiones parebant: primum Bactrianam ad defectionem pertraxerunt ii, quibus ejus cuſtodia demandata fuerat, deinde et vicinas regiones Euthydemus. Poſt Arſaces Scytha, Dais quibusdam imperans, cognomento Parnis, nomadibus, qui ad Ochum accolebant, Parthiam invaſit et occupavit. Atque ab initio quidem infirmus fuit, bellum continenter ſuſtinens adverſus eos, qui-

Parthia. τας τὴν χώραν, καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ διαδεξάμενοι ἐκεῖνον· ἔπειθ' οὕτως ἴσχυσαν ἀφαιρούμενοι τὴν πλησίον ἀεὶ διὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις κατορθώσεις, ὥστε τελευτῶντες ἁπάσης [3] τῆς ἐντὸς Εὐφράτου κύριοι κατέστησαν. Ἀφείλοντο δὲ καὶ τῆς Βακτριανῆς μέρος βιασάμενοι τοὺς Σκύθας, καὶ ἔτι πρότερον τοὺς περὶ Εὐκρατίδαν· καὶ νῦν ἐπάρχουσι τοσαύτης γῆς καὶ τοσούτων ἐθνῶν, ὥστε ἀντίπαλοι [4] τοῖς Ῥωμαίοις τρόπον τινὰ γεγόνασι κατὰ μέγεθος τῆς ἀρχῆς. Αἴτιος δ' ὁ βίος αὐτῶν καὶ [5] τὰ ἔθη, τὰ ἔχοντα πολὺ μὲν τὸ βάρβαρον καὶ τὸ Σκυθικόν· πλέον μέντοι τὸ χρήσιμον

3) Pro τῆς in Medic. exſtat γῆς, quae commutatio non eſt infrequens. Cf. Weſſeling. ad Herodot. 1, 30. Valckenar. et Larcher ad eundem 2, 133. et quae ſupra notavi ad lib. 8. p. m. 12. Hoc in loco τῆς rejici non debet, uti praecedentia docent.

4) Sic non ſolum Caſaub. codices, ſed et mei omnes qui, cum nihil obſtet, audiendi ſunt. Aldus, quod vulgo editum legitur, τῶν Ῥωμαίων intulit.

5) Caſaubonn. Venet. ἔθνη. Vulgata praeſtat. Poſt in Medic. 3. 4. τὴν abeſt ante ἡγεμονίαν.

bus Parthiam ademerat, cum ipſe, tum ſucceſſores ejus: poſtea ita viribus aucti ſunt, rem bello praeclare gerentes, et ſubinde vicina ſibi adiicientes, ut ad extremum, quidquid eſt intra Euphratem ditionis, in ſuam poteſtatem redegerint. Scythis quoque, et ante Eucratidae vim fecerunt, ac partem Bactrianae ademerunt. Et hodie tot terras gentesque imperio tenent, ut ob imperii magnitudinem Romanorum potentiae quodammodo ſint pares. In cauſa eſt vitae ratio et mores, in quibus multum eſt barbaricum et Scythicum, plus tamen ad imperium conducens

σιμον πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις κατόρθωσιν. Parthia.

§. 3.

Φασὶ δὲ τοὺς Πάρνους Δάας μετανάστας εἶναι ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς Μαιώτιδος Δαῶν, οὓς [1] Ξανθίους, ἢ Παρίους καλοῦσιν· οὐ πάνυ δ' ὡμολόγηται Δάας εἶναί τινας τῶν ὑπὲρ τῆς Μαιώτιδος Σκυθῶν· ἀπὸ τούτων δ' οὖν ἕλκειν φασὶ τὸ γένος τὸν Ἀρσάκην· οἱ δὲ, Βακτριανὸν λέγουσιν αὐτόν· φεύγοντα δὲ τὴν αὔξησιν τῶν περὶ [2] Διόδοτον, ἀποστῆσαι τὴν Παρθυαίαν. Εἰρηκότες δὲ πολλὰ περὶ

 τῶν

1) Parif. Medic. 4. Ξανδείους; Medic. 3. Mofcov. edd. Aldi et Hopperi Ξανδίους. Sic vetus interpres *Xandios.* Xylander repofuit primus Ξανθίους, quod videntur etiam probaffe Vatic. et Urbin. fecutus Stephanum, in quo vocantur Ξάνθοι, uti variatur terminatio multorum populorum, quod et ibi docet Berkel. p. 599. Infra lib. 13. p. 590. Ξάνθιοι Thraces recurrunt. Sic deinceps pro Παρίους Mofcov. Parif. Medic. 3. volunt Παρείους. Poft edd. ante Cafaubonum δ' ὧν ἕλκειν.

2) Sic omnes libri vocant, quibus accinit Trogus in prologo lib. 41. etfi Iuftinus 41, 4, 5. fcribit Theodotus.

ducens, et rem bello recte gerendam.

§. 3.

Aiunt Daas Parnos demigraffe a Dais, qui fupra Maeotidem habitant, Xanthii dicti et Parii: non eft autem prorfus in confeffo, effe quosdam Daas Scythas fupra Maeotidem: itaque ab his Arfacen genus traxiffe ferunt. Alii Bactrianum fuiffe tradunt, cumque incrementa Diodoti fugeret, Parthiam ad defectionem pertraxiffe. Sed

cum

Parthia. τῶν Παρθικῶν νομίμων ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστορικῶν ὑπομνημάτων βίβλῳ, δευτέρᾳ δὲ τῶν μετὰ Πολύβιον, [3] παραλείψομεν ἐνταῦθα, μὴ ταυτολογεῖν δόξωμεν· τοσοῦτον εἰπόντες μόνον, ὅτι τῶν Παρθυαίων συνέδριόν φησι Ποσειδώνιος εἶναι διττόν· τὸ μὲν, συγγενῶν, τὸ δὲ σοφῶν καὶ μάγων, ἐξ ὧν ἀμφοῖν τοὺς βασιλεῖς καθίστησιν.

ΚΕΦ.

3) Paris. παραλείψωμεν. Tum Medic. 3. 4. Mosc. εἶναι Ποσειδώνιος. In sequ. Xylander συγγενῶν pro σοφῶν inculcatum esse putabat. Nempe Aldus cum Hoppero et Xylandro pro σοφῶν repetierat συγγενῶν. Vocem autem συγγενῶν ita fert Coelius Rhodiginus lect. antiqu. 9, 23. p. 346. ut *nobiles* velit interpretari, Plinii auctoritate maxime confisus, qui 35, 40. s. 11. n. 29. *Syngenicon* vocat, quod n. 31. est *cognatio nobilium.* Hic tamen potest referri simpliciter ad Arsacis progeniem et Arsacidarum gentem. Pro σοφῶν, ut ante monui, ante Casaubonum legebatur συγγενῶν. Denique pro καθίστησιν, quod omnes libri tuentur, Casaubonus reponi malit καθιστᾶσι, quod probat A. Gronovius ad Iustin. 41, 2, 2. Potest tamen etiam vulgata forma retineri, si cogitemus, activa de scriptorum narrationibus saepe ita poni, ut iis id tribuatur, quod factum tradunt.

cum multa de legibus et institutis Parthorum diximus in sexto historicorum commentariorum libro, itemque in secundo eorum, quae Polybio subjunximus: nunc ea praetermittemus, ne videamur eadem inculcare. Id unum dicamus, Posidonio teste, duplex esse concilium Parthorum: unum cognatorum, alterum sapientum et magorum: reges ex utroque deligi.

CAP.

ΚΕΦ. ί.

§. 1.

Ἡ δ' [1] Ἀρία καὶ ἡ [2] Μαργιανὴ, [3] ἃ κρά- Aria, Margiana.

1) Omnes libri, quod mirum, cum vetere interprete obtrudunt vocem Ἄρλα. *Tzschucke.* Post descriptam Hyrcaniam et Parthiam, describit paucis regiunculas duas, quae a fluminibus Ario et Margo, *Aria* et *Margiana* appellantur. Sed ut hic locus est affectus, vix agnoscas, quae nos dicimus, in verbis Strabonis: minus etiam in interpretatione Xylandri, qui mirifico errore provincias istas duas in totidem castella transmutavit. Nos non dubitamus, corruptissimum locum sic esse suae integritati restituendum: Ἡ δ' Ἀρία καὶ ἡ Μαργιανή. Idque necessario sic esse faciendum, nemo dubitabit, qui in consilium modo Ptolemaeum [6, 17.] adhibere voluerit. Notandum vero etiam atque etiam, Ariam hanc longe differre ab Ariana, quam describit Geographus lib. 15. p. 696. *Casaubonus.* Felicissime emendavit hunc locum doctissimus commentator, nec est de illa emendatione ulla dubitandi causa. Videtur tamen Salmasius aliter sentire. Trahit enim hunc locum ad exemplum, quod aliquando χωρίον regionem significat, et videtur legere ἀκράτιστα χωρία ἐστὶ ταῦτα, quasi intellexerit Strabo, non ut, Xylander et Casaubonus intelligunt: *validissima sunt istius regionis castella*, sed ita: *validissimae sunt eae regiones.* Eum vide in exercitationibus Plinianis p. 982. [p. m. 690.] Sed cum hic locus ut corruptus, vel mutilus notetur, non debet, ut videtur, adduci in exemplum ejus significatus, qui alibi non invenitur. Tamen utraque sententia magno se judice tuetur, suffragium nostrum non est tanti, ut inclinare faciat lectorem in alterutram lancem. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctores*

CAP. X.

§. 1.

Aria et Margiana, quae validissimae ibi sunt regiones, partim montibus in-

Aria, Margiana. τιςα χωρία ἐςὶ ταύτῃ, τῇ μὲν, ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἐγκλειόμενα, τῇ δ' ἐν πεδίοις τὰς οἰκήσεις ἔχοντα --- Τὰ μὲν οὖν ὄρη νέμονται σκηνῖταί τινες· τὰ δὲ πεδία ποταμοῖς διαῤῥεῖται· ποτίζουσι δ' αὐ-

p. 516. τὰ τὰ μὲν, τῷ Ἀρίῳ, τὰ δὲ, [4] Μάργῳ. Ὁμορεῖ δὲ ἡ Ἀρία τῇ [5] Βακτριανῇ, καὶ τὴν [6] ὑποςᾶσαν ὄρει

res p. 332. Ad confirmandam utramque emendationem superfluum fit, aliquid addere, cum ipse Strabo supra p. 514. Alexandriam bis in Ariis commemoret.

2) Pro Μαρτυανή, quod vulgo obsertur, Mosc. Paris. Medic. 3. 4. substituunt Μαρτιανή, uti vetus interpres reddit *Martiana*; Ven. (Bessar.) Μαργυανή. Sequentia sustinent emendationem Casauboni antea notatam.

3) Mosc. Urbin. Venet. (Bess.) ἃ κράτιςα, quod inde recepi, quia alias commodus sensus desideratur. Neque tamen sic locum plane sanatum esse, neque subpleta, quae exciderunt, facile adparet.

4) Moscov. Medic. 3. 4. repetunt articulum τῷ, uti fit saepe in hoc nexu et contra. Tum Paris. adfert, ὁμοῤῥεῖ. Falso.

5) Venet. Μακτριανή; corrupte. Tum inverso ordine Urbin. Medic. 3. 4. verba sic componunt ἡ Βακτρία τῇ Ἀριανῇ. Equidem probo ordinem receptum, cum hic de Aria quaeratur, nisi priora plane corrupta esse velis; sic ut Arla et Mardyana Parthiae sint loca.

6) Ita ferunt omnes libri. *Tzschucke.* Locus depravatus. Prior interpres legit καὶ ὑποςᾶσα ὄρει. [*monti subjecta*] De hoc loco mihi diutius est cogitandum. *Casaubonus.* Nec ego medelam adferre tento. Pro

inclusae, partim domicilia locis planis habentes. . . . Montes ergo inhabitant Scenitae quidam in tabernaculis degentes: campestria amnibus perfluuntur. Rigant ea partim Ario, partim Margo. Contermina est Aria Bactrianae et monti eam succingenti: distat

ὄρει τῷ ἔχοντι τὴν Βακτριανήν· διέχει δὲ τῆς Ὑρκανίας περὶ ἑξακισχιλίους σταδίους. Συντελὴς δ᾽ ἦν αὐτῇ καὶ ἡ [7] Δραγγιανὴ μέχρι Καρμανίας, τὸ μὲν πλέον τοῖς [8] νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν περιπεπτωκυῖα, ἔχουσα μέντοι τινὰ τῶν μερῶν καὶ τοῖς ἀρκτικοῖς πλησιάζοντα τοῖς κατὰ τὴν Ἀρίαν· καὶ ἡ Ἀραχωσία δὲ οὐ πολὺ ἄπωθέν ἐστι, καὶ αὐτὴ Margiana.

 τοῖς

Pro Βακτριανὴν Xylander malit legere Μαργιανὴν et ἀπέχει pro διέχει. Ceterum notat diſſenſionem Strabonis et Ptolemaei. Sed ſic ipſe ἀπέχειν et διέχειν inter ſe commutat eodem ſenſu Strabo lib. 9. p. 410. m. et ſic διέχειν alibi ponit. Thomas Magiſter adeo p. m. 234. διέχειν putat δοκιμώτερον. Pro Ὑρκανίας male edd. ante Caſaubonum τὴν Ὑρκανίαν.

7) Medic. 3. Δραγιανή; Medic. 4. edd. Aldi et Hopperi Δρατιανή, ut vetus interpres *Dratiana*; Xyl. Δραγγανή; denique a Caſaubono inde cum aliis Msstis Δραγγιανή.

8) Venet. ridicule νηπίοις; deinde cum Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. ὑποπεπτωκυῖα. At videtur ſubeſſe eadem variatio, quam antea de verbis διέχειν et ἀπέχειν notavi, et ſequentia aperte declarant. Pro Ἀραχωσία Ven. vult Ἀναχωρία. Temere et ſine re. Poſt pro ἄποθεν ex Moſc. dedi ἄπωθεν, etſi idem parum ſibi conſtat cum aliis Msstis, ut plura exempla docent. Eadem inconſtantia in aliis etiam auctoribus notatur. Sed cf. ad lib. 9. p. m. 421. not. 9. Μῆκος ex incuria, cui ſuccurrit Hopperus, in Aldi editione prodit pro μέρος, ex praecedentibus arceſſitum.

diſtat ab Hyrcania ſtadiis circiter ɪↄↄ cɪↄ. Cum ea cenſebatur etiam Drangiana usque ad Carmaniam, majori parte auſtrinis partibus ſub montes decumbens, habens tamen etiam boreales quasdam partes Ariae propinquas. Arachoſia etiam non procul abeſt, ipſa quoque meridionalibus mon-

Aria, Margiana.

τοῖς νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν ὑποπεπτωκυῖα, καὶ μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ τεταμένη, μέρος οὖσα τῆς Ἀριανῆς. Μῆκος δὲ τῆς Ἀρίας ὅσον δισχίλιοι στάδιοι, πλάτος δὲ τριακόσιοι τοῦ πεδίου· πόλεις δὲ [9] Ἀρτάκακνα, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ [10] Ἀχαΐα, ἐπώνυμοι τῶν κτισάντων. Εὐοινεῖ δὲ σφό-

9) Casaubonn. Parif. Ἀρκτάκακνα; Urbin. Medic. 3. 4. Venet. Ἀρτάκακνα; vetus interpres *Artacagna*; Mofcov. Ἀρτακάηνα; editiones cum cod. Vaticano, uti ex filentio conlatoris fufpicari licet, Ἀρκτακάνα. Nec magis alii auctores fecum in hujus urbis nomine confentiunt. Sic ab Ifidoro p. m. 8. (Hudf.) vocatur Ἀρτακαύαν; ab Arriano de exped. 3, 25, 7. Ἀρκτόανα; a Diodoro 17, 17. Χορτάκανα; Ptolemaeo 6, 17. Ἀρτικαῦδνα; a Plinio 6, 25. f. 23. *Artacoana*; a Curtio 6, 6, 33. *Artacacna*; ab Ammiano 23, 6. p. m. 290. (Gron.) *Artacana*. Difficile eft ex tam confufarum congerie, quid optimum haberi poffit, eligere. Mannert in Geogr. T. 5. p. 96. Ἀρτακαῦαν praefert, vel, uti Ifidorus et Plinius fcribant, etfi de illis aliena refert. Neque tamen in aliis auctoribus libri conveniunt. Omnibus penfitatis conlatisque Ἀρτάκακνα praeferendum videtur. Cf. etiam Salmaf. ad Solin. p. m. 558. fq.

10) Fortaffe Ἀχαΐς. Plinius 6, 16. [f. 18.] *Oppidum Heraclea, ab Alexandro conditum, quod deinde fubverfum ac reftitutum Antiochus Achaida adpellavit.* Cafaubonus. Nulla notatur in Msstis varietas; tantum quod in Medic. 3. 4. Mofc. inventum eft Ἀχαιΐα, qua forma etiam alibi idem nomen a librariis fcribitur. De duplici fcriptura monuit etiam Euftath. ad Homer. Il. 1, 254. p. m. 74,

montium partibus fubjacens, et usque ad Indum amnem porrecta, pars Arianae. Longitudo Ariae ftadia CIↃ CIↃ fere: latitudo campeftrium CCC. Urbes Artacacna, Alexandria, Achaia, nomina a conditoribus habentes. Terra eft vini boni ferax, quod

σφόδρα ἡ γῆ· καὶ γὰρ εἰς [11] τριγονίαν παραμένει ἐν ἀπιττώτοις ἄγγεσι. Aria, Margiana.

§. 2.

Παραπλησία δ᾽ ἐστὶ καὶ ἡ Μαργιανή· ἐρημίαις δὲ περιέχεται τὸ πεδίον. Θαυμάσας δὲ τὴν εὐφυΐαν ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος, τείχει περιέβαλε κύκλον ἔχοντι χιλίων καὶ πεντακοσίων σταδίων· πόλιν δὲ ἔκτισεν, Ἀντιόχειαν· εὐάμπελος δὲ καὶ αὕτη ἡ γῆ. [1] Φασὶ γοῦν τὸν πυθμένα εὑρίσκεσθαι

74, 30. Ipse ex Strabone ad Il. 2, 684. p. m. 243, 4. Ἀχαΐαν Arachotis tribuit, ut Ἀλεξάνδρειαν, quia superiora huc retulit.

11) Moscov. Medic. 3. 4. Parif. edd. Aldi et Hopperi τριγονίαν; Venet. omnino τριγονίαν παρατίμπει ἐν ἀπιττώτοις; edd. inde a Xylandro τριγενίαν, quod videtur etiam exstitisse in Vatic. et Urbin. Alias, lib. 2. p. m. 196. ubi idem narrat, dicit εἰς τριγένειαν. Videtur igitur, ut solet, hic alia forma fuisse usus, sic ut codices probent τριγονίαν. Sic vero lib. 12. p. 540. inter τριγένειαν et τριγονίαν fluctuantur libri, ubi posterior ex usitatiori ratione dicitur.

1) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. Φασὶ δὲ τὸν — non quidem male. Post Medic. 3. περιλήπτην. Cf. lib. 2. p. m. 196.

quod in tertiam usque aetatem durat in vasis non picatis.

§. 2.

Vicina est etiam Margiana: sed solitudine campi cinguntur. Miratus autem regionis fertilitatem Antiochus Soter, muro eam circumdedit, cujus circulus continet stadia CIↃ IↃ, urbemque in ea condidit Antiocheam. Haec quoque terra vitibus pollet. Ferunt inveniri vites ibi fre-

Bactriana. σθαι πολλάκις δυσὶν ἀνδράσι περιληπτόν· τὸν δὲ βότρυν δίπηχυν.

ΚΕΦ. κ'.

§. 1.

Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μέν τινα τῇ Ἀρίᾳ [1] παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρκειται πρὸς ἕω· πολλὴ δ' ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίου. Τοσοῦτον δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, [2] ὥστε τῆς Ἀριανῆς ἐπεκράτουν, καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὡς

1) Sic Medic. 3. 4. Mosc. Paris. Venet. vetus etiam interpres *adjacent*, cum Aldus praeierit περιβέβληται. Illud aptius et verius, uti legitur lib. 9. p. m. 482. cum eadem variatione, quae omnino in his praepositionibus frequens est. Pro eo dicit lib. 2. p. m. 196. παράκειμαι.

2) Ante Casaubonum in editt. legebatur ἕως τῆς τε Ἀριανῆς, cujus emendationem probant codices. At idem omisit τε post τῆς, quod tuentur Moscov. Medic. 3. 4. Venet. et in simili nexu alia loca acceperunt. Ἀρινῆς librarii negligentia in Ven. exstat. Ceterum de hoc loco obscuro et disjecto ad Δάρκψαν καὶ ἄλλας πλείους prolixius disseruit Bayerus in historia regni — Bactriani p. 75. sq.

frequenter, quarum caudex tantus sit, quantum duo viri queant amplecti, unam bicubitalem.

CAP. XI.

§. 1.

Bactriae partes quaedam Ariae versus septentrionem circumdantur: pleraeque versus ortum porriguntur. Ampla est regio, et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Graecorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli praestantiam, ut et Arianam obtinuerint, et Indiam, ut ait

ὥς φησιν [3] Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρταμιτηνὸς, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο, ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ μάλιστα Μένανδρος· εἴγε καὶ τὸν Ὕπανιν διέβη πρὸς

Bactriana.

3) Legebatur Ἀπολλώνιος. [ante Casaubonum] Sed si quid sani judicii est in nobis, non dubitabimus, legendum esse Ἀπολλόδωρος, ut habent libri veteres omnes. [Sic et mei; tantum vetus interpres reddit *Apollonius*.] Nondum tamen perpurgatus est hic locus. Nam Apollodorus, quem laudat, Artemita fuit, non Adramyttenus; et ita Strabo lib. 2. p. 118. [p. m. 312.] eum appellat, et paullo post periphrastice τὸν ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Lege igitur Ἀρταμιτηνὸς, ut fere libri veteres habent. Non tantum enim dicitur Ἀρτεμίτης, ut libro secundo supra, sed etiam isto modo. Stephanus id docet, quamquam totus ille Stephani locus ab imperitis librariis ita crudeliter tractatus est, ut nec pes, nec caput appareat. *Casaubonus.* Perperam vulgo apud Strabonem hic et p. 525. hoc modo [Ἀδραμυττηνὸς] legitur, cum Apollodorum rectius Ἀρτεμιτηνὸν, vel Ἀρταμιτηνὸν vocaveris. Pag. 519. Apollodorus ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας testis laudatur. Idem Strabo hunc Apollodorum vocat τὸν Ἀρτεμείτην lib. 2. p. 118. quamquam, ut verum fatear, verear, ut is locus a menda sit liber. Hoc enim gentile nullam penitus analogiam habet, tum plane est contra regionis typum, et Strabo duobus istis locis, quae allata sunt, aliter format. *Holstenius in Stephanum p.* 50. Mei codices haec adferunt: Mosc. Paris. Medic. 3. Ven. Ἀρταμιτηνὸς; Medic. 4. Ἀτραμυτηνὸς, ut vetus interpres *Adramytinus*; quid Vatic. et Urbin. habuerint, cum aliis adnotare neglexit illorum conlator. Ἀδραμυττηνὸς habent editiones posteriores, Ἀτραμιττηνὸς posteriores. Equidem, quod ipsa res suadet non solum ex aliorum locorum conlatione, sed et codices adstruunt, Casauboni emendationem admisi. Cf. etiam Heyn. ad Apollodori fragm. p. m. 1177. Antea pro φησὶν, ut saepe alibi, editiones ante Casaubonum scripserunt φασίν.

ait Apollodorus Artamitenus: ac plures, quam Alexander, gentes subegerint, maxime Menander, siquidem

Bactriana. πρὸς ἕω, καὶ μέχρι τοῦ [4] Ἰσάμου προῆλθε· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος [5] ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως, οὐ μόνον δὲ τὴν [6] Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίας τήν τε [7] Τεσσαριόστου καλουμένην, καὶ τὴν

4) Suſpecta vox Ἰσάμου. An legendum Ἰμάου, ut dicatur progreſſus usque ad montem Imaum, quae pars eſt Tauri ἀνατολικωτάτη? Iſamum enim flumen Indiae nullum legi. *Caſaubonus.* Omnes libri conſtanter tuentur vocem Ἰσάμου, quam et vetus interpres reddidit. Caſauboni emendationem probant etiam Vaillant de Arſacidarum imperio T. 1. p. 54. et Longuerue in Annal. Arſacidar. p. 6. Attamen Mannert in Geogr. T. 5. p. 295. fluvium in eo agnoſcit, qui hodie vocetur *Zemna.* Sic antea Noſter Ὕπανιν vocat, qui aliis eſt Ὕφασις. Inter utrumque nomen pendent codices apud Diodor. 17, 93. ubi cf. Weſſeling. et ad 2, 37. Salmaſ. ad Solin. p. m. 556. et Noſter lib. 15. p. 686. et 700.

5) Caſaubonn. Εὐθύμου; mei omnes in vulgata forma concinunt. Vetus interpres habet *Euthydami.*

6) Moſc. Pariſ. Medic. 4. Παταλληνήν. In edd. olim etiam legebatur Παατταλληνήν. Duplex tamen τ legitur etiam lib. 15. p. 690. 700. et alibi, ubi eadem objicitur variatio, quae et in aliis obſervatur. Cf. ad Melam II. 3, 7, 8. p. 276. ſq. Pro τῆς ἄλλης παραλίας Medic. 3. ponit τὴν ἄλλην παραλίαν.

7) Vulgo Τεσσαριόστου, vel olim Τεσαρσόστου et Τεσαριόστου, quod receperunt Hopperus et Xylander. Ex codicibus Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. Σαραόστου, ut vetus interpres, ſic ut τε vel adhaeſerit ex priori voce, vel negligenter omiſ-

dem is et Hypanim tranſivit verſus ortum, et ad Iſamum usque pervenit: haec enim partim ipſe egit, partim Demetrius Euthydemi F. Bactriorum regis. Non modo autem Pattalenam occupaverunt, ſed et reliquam oram maritimam, et quod Teſſarioſti dici-

τὴν Σιγέρτιδος βασιλείαν. Καθ' ὅλου δέ φησιν ἐκεῖνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Καὶ δὴ καὶ μέχρι [8] Σηρῶν καὶ Φρυ- Bactriana.

omiſſum ſit. Utrum ſtatui debeat in obſcura hac ambiguitate, incertum. Idem valet de proximo nomine, quod in edd. ſcribitur Σιγέρτιδος, in Moſc. Medic. 4. et vetere interprete Σιγέρδιδος, in Medic. 3. Σιγέριδος. Tum pro Ἀριανῆς Ven. dat Ἀρειανῆς. Sed Strabo in utroque vocabulo cognomini amat ι.

8) In edd. ante Caſaubonum invenitur Συρῶν, poſt Σύρων; Medic. 3. 4. Moſc. Σηρῶν, et ſic *Seras* vertit interpres vetus; Pariſ. Σηρώνων. Deinceps editiones cum Msstt. volunt Φαύνων, tantum quod in ed. Xylandri legitur Φάνων, operarum forte incuria. Si codices ſequaris, Σηρῶν praeferendum utique eſt, probantque Vaillant in imperio Arſacidarum T. 1. p .34. Bayerus in hiſt regni Bactriani p. 82. Gatterer de Hunnis in commentatt. Goettingenſ. T. 14. p. 25. Mannert in Geogr. T. 4. p. 473. Σύρων tamen tuetur de Guignes in hiſtoire des rois Grecs de la Bactriane p. 17. 199. (v. Memoires de Paris T. 25.) quia Menander non videatur penetraſſe ad Seras et Chinenſes, uti exiſtimet Bayerus; Suros fuiſſe putat Tataros ad Iaxartem ex fide hiſtorici *Pan — Kou*. In nomine Φαύνων diſſentiunt magis. Caſaubonus haec notavit. „Fauni hi apud Geographos nusquam comparent, opinor ne apud hiſtoricos quidem. Puto legendum Φοινίκων. Sic paſſim Syri et Phoenices conjuncti leguntur." Hactenus Caſaubonus. At Vaillant et Bayerus emendant Φρυνῶν. Ad Seras enim, non ad Syros et Phoenices imperium protulit. Non enim hic de occidentalibus Aſiae partibus agitur, ſed de remotioribus verſus Orientem, in quas penetrare non valuit Alexander. Cf. 15. p. 686. Phryni autem ſunt gens Scythica Seribus vicina, ut docet Dionyſ.

dicitur, ac quod Sigertidis regnum. Omnino autem ille ait, totius Arianae praecipuam partem eſſe Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phry-

Bactriana. Φρυνῶν ⁹ ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

§. 2.

Πόλεις δ' εἶχον τά τε Βάκτρα, ἥνπερ καὶ ¹ Ζαριάσπαν καλοῦσιν· ἣν διαῤῥεῖ ὁμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Ὦξον, καὶ ² Δάραψαν, καὶ

nys. v. 752. ubi pro Φρούροι, monente Eustathio, alii scripserunt Φρυνοὶ, qui cum Tocharis et Seribus conjunguntur. *Phrurios* in eodem confinio commemorat Plin. 6, 20. s. 17. et ex Dionysio reddit Priscianus v. 727. cum utraque forma reperiatur in libris Avieni v. 934. Gatterer c. l. substituit Γρυνῶν, qui in Ptolemaeo 6, 17. sint Γρυναῖοι in Sacis. Mannert autem vulgata forma adquiescit, et ad ignotos populos septemtrionales transfert, quasi αἰγίποδες, quos Herodotus 4, 25. in illis regionibus ponit. Equidem cum Msstis dedi Σηρῶν et ex probabili causa Φρυνῶν.

9) Casaubb. Medic. 3. 4. Mosc. Ven. Paris. ἐξέτεινον. Editiones ἐξέτειναν, uti, puto, Vatic. et Urbin. quod melius in hac narrationis serie cum praecedentibus convenit.

1) Mosc. Medic. 3. 4. Paris. Ζαριάσπην. Tum Casaubb. Medic. 3. 4. Moscov. Ven. Paris. ἐκβάλλων, ut vetus interpres *emittit*, pro ἐμβάλλων, de qua variatione saepius me dicere memini. Pro Ὄξον, ut supra, non sine codicibus posui Ὦξον.

2) Medic. 3. 4. Paris. Moscov. Δάραψα. In Ptolemaeo 6, 12. et 8. in Asiae tab. 7. vocatur *Drepsa*, quocum consentit Ammian. 23, 6. p. m. 292. in Sogdianis tamen, forte ex posterioris aetatis descriptione, si eadem est. In Arriano de exped. Alex. 3, 29, 1. propius fidem legitur Δράψακα genere neutro, cum Ptolem. 8, 7. praeponat ἡ. Ante Εὐκρατιδία articulum praefigunt Moscov. Medic. 3. 4. qui vulgo inde a Casaubono abest.

Phrynos dominium suum protulerunt.

§. 2.

Urbes habuerunt Bactra, (quae et Zariaspa dicitur, eamque fluvius ejusdem nominis perfluit, in Oxum se evolvens:) Darapsam, et

καὶ ἄλλας πλείους· τούτων δ' ἦν καὶ ἡ Εὐκρα- Bactria-
τιδία, τοῦ ἄρξαντος ἐπώνυμος. Οἱ δὲ κατασχόν- na.
τες αὐτὴν Ἕλληνες, καὶ εἰς [3] σατραπείας διῃρή-
κασιν· ὧν τήν τε Ἀσπιώνου καὶ τὴν Τουριούαν p. 517.
ἀφῄρηντο Εὐκρατίδην οἱ Παρθυαῖοι. Ἔσχον δὲ καὶ τὴν Σογδιανὴν ὑπερκειμένην πρὸς ἕω τῆς Βακτριανῆς, μεταξὺ τοῦ τε Ὤξου ποταμοῦ, ὃς ὁρίζει τήν τε τῶν Βακτρίων, καὶ τὴν τῶν Σογδίων, καὶ τοῦ Ἰαξάρτου· [4] οὗτος δὲ καὶ τοὺς Σογδίους ὁρίζει, καὶ τοὺς Νομάδας.

§. 3.

Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν οὐ πολὺ διέφερον τοῖς βίοις

3) Medic. 3. Parif. σατραπίας. Bene habet forma recepta. Poft pro Τουριούαν Cafaubonus malit Ἀτουρίαν. In priori fcriptura omnes tamen libri confentiunt. Tum lib. 15. p. 686. in. Εὐκρατίδαν dicit, ex dupli i dialecto. Ante τῶν Σογδίων articulum rejiciunt Medic. 3. 4. Pro Σογδίων Med. 4. Mofc. fcriptum exhibent Σογδιανῶν, Parif. etiam in prima fyllaba ponit ου, uti femper Venetus. Sic edd. ante Xylandrum modo per ο, modo per ου, inde ab illo per ο efferunt. Cf. ad Melam 3, 5. 6. I. p. 133. et II. p. 163. fq.

4) Medic. 3. artiori nexu, ut antea omnes, cum paucioribus tamen hic: ὃς καὶ τοὺς Νομάδας ὁρίζει.

et alias plures; inter quas et Eucratidia fuit, a principe nomen habens. Graeci Bactriana potiti, in fatrapias eam diviferunt: de quibus Afpioniam et Turivam Parthi Eucratidae eripuerunt. Poffederunt et Sogdianam Bactrii, fupra Bactriam verfus ortum fitam, inter Oxum fluvium, qui Bactrios a Sogdiis dividit, et Iaxartem amnem, Sogdios a Nomadibus diftinguentem.

§. 3.

Antiquitus Sogdii et Bactrii moribus non multum

Bactriana. βίοις καὶ τοῖς [1] ἤθεσι τῶν Νομάδων οἵ τε Σογδιανοὶ, καὶ οἱ Βακτριανοί· μικρὸν δ' ὅμως ἡμερώτερα ἦν τὰ τῶν Βακτριανῶν· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων οὐ τὰ βέλτιςα λέγουσιν οἱ περὶ Ὀνησίκριτον· τοὺς γὰρ ἀπειρηκότας [2] διὰ νόσον, ἢ γῆρας ζῶντας παραβάλλεσθαι τρεφομένοις κυσὶν, ἐπίτηδες δὲ πρὸς τοῦτο, οὓς [3] ἐνταφιαςὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ γλώττῃ· καὶ ὁρᾶσθαι τὰ μὲν ἔξω τείχους τῆς μητροπόλεως τῶν Βάκτρων καθαρά· τῶν δ' ἐντὸς τὸ πλέον ὀςέων πλῆρες ἀνθρωπίνων· καταλῦσαι δι

1) Moſcov. ἔθεσι; crebra commiſtione, de qua adtul aliqua ad lib. 10. p. m. 167.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. inverſo ordine, quem et ſe cutus eſt vetus interpres, διὰ γῆρας, ἢ νόσον. Poſt deeſ δὲ in Moſc. et Pariſ.

3) Sic Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ven. Vatic. Urbin Planudes, cum in omnibus editionibus legatur ἐνταφιςάς *Tzſchucke*. Scribo ἐνταφιαςάς. Ratio nominis eſt per ſpicua. ἐνταφιάζειν eſt corpus ad ſepulturam componere perinde ergo eſt, ut ſi libitinarios iſtos canes quis dicat Gloſſarium ἐνταφιαςὴς, *pollictor*. *Caſaubonus*. Null poteſt eſſe dubitatio. Pro καλοῦσι Caſaubonn. Moſcov Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. Venet. omnino omne καλεῖσθαι, quod immutavit Aldus in καλοῦσι, forte pro pter οὓς, quod tamen id fert.

tum fuerunt abſimiles Nomadum: paulo tamen manſuetiores fuerunt Bactriani. Oneſicritus vero de his quoque narrat minime laudanda: eos enim, qui ſenio confecti ſint, aut morbo, vivos ait projici canibus, dedita opera ad ho nutritis, quos ſua lingu entaphiaſtas, quaſi veſpi lones, vocant: ac vide quidem, quae extra mu rum primariae Bactrioru vrbis ſunt, pura: intus au tem pleraque humanis ple n

δὲ τὸν νόμον Ἀλέξανδρον. Τοιαῦτα δέ πως καὶ τὰ περὶ τοὺς Κασπίους ἱστοροῦσι· τοὺς γὰρ γονέας, ἐπειδὰν [4] ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότες τυγχάνωσιν, ἐγκλεισθέντας [5] λιμοκτονεῖσθαι. Τοῦτο μὲν οὖν ἀνεκτότερον, καὶ τῷ οἰκείῳ νόμῳ παραπλήσιον, καίπερ ὂν Σκυθικόν· πολὺ μέν τοι Σκυθικώτερον τὸ τῶν Βακτριανῶν. [5*] Καὶ δεῖ διαπορεῖν, Bactriana.

4) Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. praeponunt ὑπέρ. Pro ἐγκλεισθέντας Venet. negligenter ἐγκεισθέντας.

5) Caſaubonn. λιμοκτονῆσαι et λιμοκτενεῖσθαι. Poſterius ex meis habent etiam Urbin. Venet. Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. Editiones omnes λιμοκτονεῖν, quod etiam expreſſit vetus interpres. Utrumque cum probari poſſit, prout vel ad Κασπίους vel ad γονέας, unde verbum pendet, referas, ſecutus ſum codices.

5*) Varie haec verba verſantur in libris. Caſaubonn. vel καὶ δεῖ διαπορεῖν, vel καὶ δὴ διαπορεῖν ἄξιον ἦν, uti etiam exſtat in Moſcov. Pariſ. et ceteris omnibus. Editiones ante Xylandrum ſcribunt καὶ δὴ διαπορεῖν, poſt δεῖ διαπορεῖν. Tum pro ποιεῖν Tyrwhittus in conjectur. in Strabon. p. m. 45. emendat νοεῖν. Quod ſi priora reſpicimus, offendere videtur ἦν et incrementum illud ortum ex commiſtione δεῖ cum δὴ, quae paſſim notatur, ut ap. Xenoph. de exped. 4, 6, 7. Cf. Schwebel. ad Onoſandr. c. 3. Νοεῖν apertius quidem eſt ad ſenſum, ſed et ποιεῖν intelligi poteſt, nec mutationem flagitat, in primis cum utrumque ſit ſatis notum. Explicari nempe poteſt, ſtatuere, aeſtimare, ſic ut conjungatur τὰ cum ὁποῖα. Pro παρ' αὐτοῦ, quod eſt in editionibus, Caſaubb. Ven. Moſc. Pariſ. Urbin. Medic. 3. 4. ſubſtituunt αὐτοῖς. Recte.

na oſſibus: morem eum ab Alexandro fuiſſe ſublatum. Similia horum etiam de Caſpiis tradunt: ab iis parentes, ubi ſeptuageſimum aetatis annum implerunt, incluſos fame necari. Id ſane tolerabilius, et propriae legi ſimile, quanquam Scythicum: multo quidem magis Scythicus Bactrianorum mos. Ac dubitari

Bactriana. ρεῖν, ἡνίκα Ἀλέξανδρος τοιαῦτα κατελάμβανε τἀνταῦθα, τί χρὴ ποιεῖν τὰ ἐπὶ τῶν πρώτων Περσῶν, καὶ τῶν ἔτι πρότερον ἡγεμόνων, ὁποῖα εἰκὸς ἦν παρ' αὐτοῦ γενομίσθαι.

§. 4.

Φασὶ δ' οὖν ὀκτὼ πόλεις τὸν Ἀλέξανδρον ἔν τε τῇ Βακτριανῇ καὶ τῇ Σογδιανῇ κτίσαι, τινὰς δὲ [1] κατασκάψαι, ὧν Καριάτας μὲν τῆς Βακτριανῆς, ἐν ᾗ Καλλισθένης συνελήφθη, καὶ παρεδόθη φυλακῇ. [2] Μαρακάνδα δὲ τῆς Σογδιανῆς, καὶ τὰ Κύρα,

1) Κατεσκάψαι ex prioribus repetiit male Xylander. Pro Καριάτας Medic. 3. 4. adponunt Καριάτα.

2) Vulgo Παρακάνδα, vel post Παράκανδα cum vetere interprete. Casaubonn. Venet. Μαράκανθα; Moscov. Paris. Urbin. Μαράκανδα. *Tzschucke.* Manuscripti Μαράκανθα. Lege Μαράκανδα. Sic enim scribitur apud Arrian. lib. 4. de exped. Alex. c. 30. [3, 30, 20. et alibi.] *Casaubonus.* Emendationem hanc praeter codices confirmant etiam alii auctores, in primis Ptolemaeus 6, 11, 8, 7. V. Rader. et Freinshem. ad Curt. 7, 6, 10. ubi etiam alias invenies corruptiones notatas. *Panda* quibusdam esse videtur in Plinio 6, 13. s. 16. et qui cum red-

bitari potest, siquidem Alexander in istis partibus ista invenit, quid faciundum fuerit primis Persis, atque etiam illos antecedentibus principibus: cum conjectura possit cerni, qualibus isti tum sint usi institutis.

§. 4.

Alexandrum perhibent octo urbes in Bactriana et Sogdiana condidisse: quasdam etiam evertisse, de quibus fuerit Cariata Bactrianae, ubi Callisthenes comprehensus, et in custodiam datus est: ac Maracanda Sogdianae: itemque

Κῦρα, ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς· κατασκάψαι δὲ τὸ κτίσμα τοῦτο, καίπερ ὄντα Φιλόκυρον, διὰ τὰς πυκνὰς ἀποστάσεις· ἑλεῖν δὲ καὶ πέτρας ἐρυμνὰς σφόδρα ἐκ προδόσεως, τήν τε ἐν [3] τῇ Βακτριανῇ τὴν Σισιμίθρου, ἐν ᾗ εἶχεν Ὀξυάρτης τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην, καὶ τὴν ἐν τῇ Σογδιανῇ, καὶ τὴν τοῦ Ὤξου· οἱ δ' Ἀριαμάζου φασί. Τὴν μὲν οὖν Σισιμίθρου πεντεκαίδεκα σταδίων ἰσοροῦσι τὸ ὕψος, ὀγδοήκοντα δὲ τὸν κύ- Bactriana.

 κλον·

reddere solent, Martiano et Solino. Sequens nomen omnes libri et scripti et editi Κύρα proferunt. Apud Arrian. de exped. 4, 2, 2. vocatur Κυρούπολις, Curt. 7, 6, 16. sqq. *Cyropolis*; Stephan. Κύρου πόλις et Κυρέσχατα, quod posterius habet etiam Ammian. 23, 6. p. m. 292. Κύρα videtur proprium nomen fuisse.

3) Moscov. ἐν αὐτῇ Βακτριανήν. Post pro τῆς Σισιμίθρου, monente etiam Casaubono, reposui τὴν Σισ. etsi illud omnes codices volunt et editiones. Cf. Curt. 8, 2. etsi ibi scribitur *Sysimithres*. In Ὀξυάρτης et Ἀριαμάζου consentiunt omnes. Alii variant in utroque nomine. De illo, quod sic habet etiam Arrian. de exp. 6, 15, 6. et alibi, cf. Freinshem. ad Curt. 8, 2, 25. de hoc Maasvicius ad Polyaen. 4, 3, 29.

que Cyra, ultima earum, quas Cyrus condidit, ad Iaxartem fluvium sita, et terminus imperii Persici: eam delevisse Alexandrum, quanquam Cyri studiosum, ob crebras defectiones. Ferunt etiam, petras eum admodum altas atque munitas, proditione interveniente, cepisse, qualis fuit Sisimithrae in Bactriana, in qua Oxyartes filiam habuit Roxanem: et in Sogdiana alia: itemque Oxi petram, quam alii Ariamazi nominant. Sisimithrae petram ajunt altitudine

Bactriana. κλον· ἄνω δ' ἐπίπεδον καὶ [4] εὔγεων, ὅσον πεντακοσίους ἄνδρας τρέφειν δυναμένην, ἐν ᾗ καὶ ξενίας τυχεῖν πολυτελοῦς, καὶ γάμους ἀγαγεῖν Ῥωξάνης τῆς Ὀξυάρτου θυγατρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· τὴν δὲ τῆς Σογδιανῆς διπλασίαν τὸ ὕψος φασί. Περὶ τούτους δὲ τοὺς τόπους καὶ τὸ τῶν
p. 518. Βραγχιδῶν ἄστυ ἀνελεῖν· οὓς Ξέρξην μὲν ἱδρῦσαι αὐτόθι, συναπάραντας αὐτῷ ἑκόντας ἐκ τῆς οἰκείας, διὰ τὸ παραδοῦναι τὰ χρήματα τοῦ θεοῦ τὰ ἐν Διδύμοις καὶ τοὺς θησαυρούς· ἐκεῖνον δ' ἀνε-

4) Sic Moſcov. Medic. 4. cum alii et edd. praeferant εὔγαιον vel ante Xylandrum εὔγχιων. Variationem hanc frequentem, etiam in aliis auctoribus, notavi ad lib. 7. p. m. 402. et alibi. Equidem et hic eam formam ex codicibus Straboni dedi, quia eam amare videtur. Poſt ἀξενίας, quod Moſc. dat pro καὶ ξενίας, ex adjuncto facile convellitur. Idem etiam habet hic Ῥωξίνης, male, at recte τῶν Βραγχίδων (pro Βραγχιδῶν hoc) uti exſtat in edd. ante Caſaubonum; poſt τόν. Βραχχίδων tamen omnes oſtentant. Porro οἰκείας, quod objiciunt Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4 aptius eſt, quam οἰκίας, quod exceperunt editiones. Commutatio utriusque paſſim jam eſt notata. Cf. ad lib. 10. p. m. 128. not. 10. Denique pro τὰ ἐν Διδύμοις Medic. 3. mavult τοῦ ἐν Δ. Praefero vulgatam rationem

dine fuiſſe xv ſtadiorum, ambitu xxc. ſuperne autem planam, ac gleboſam, et 1ↄ viris alendis ſufficientem: ibi ſumtuoſe admodum hoſpitio exceptum Alexandrum, et cum Roxana, Oxyartae filia, nuptias peregiſſe: Sogdianam duplae altitudinis fuiſſe. Circa haec loca eum etiam Branchidarum urbem excidiſſe, quos eo Xerxes collocarat, ultro eum a patria ſecutos, quod pecuniam dei in Didymis e donaria prodidiſſent: a Alexandrum ſacrilegia ee rum

ἀνελεῖν μυσαττόμενον τὴν ἱεροσυλίαν καὶ τὴν προδοσίαν. Bactriana.

§. 5.

Τὸν δὲ διὰ τῆς Σογδιανῆς ῥέοντα ποταμὸν [1] Πολυτίμητον Ἀριστόβουλος λέγει, τῶν Μακεδόνων [2] θεμένων, (καθάπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ μὲν [3] καινὰ ἔθεσαν, τὰ δὲ παρωνόμασαν) ἄρδοντα δὲ

τὴν

1) Vulgo καὶ πολυτίμητον Ἀριστόβουλον. Medic. 3. Urbin. objiciunt καὶ, tum Mosc. Ven. pro Ἀριστόβουλον editionum adferunt Ἀριστόβουλος; Medic. 3. Urbin. (hic praemiſſo ὡς) Ἀριστόβουλος λέγει τῶν. *Tzſchucke.* Corruptiſſimus locus, et qui Xylandrum [uti priorem interpretem] miſere decepit. Legendum autem καλεῖ Πολυτίμητον Ἀριστόβουλος. Ariſtobulus hominis eſt, qui de rebus Alexandri ſcripſerat nomen, non fluvii. Polytimetus contra fluvii proprium nomen eſt, omnibus memorati geographis et hiſtoricis, qui res Alexandri attigere. Arrian. lib. 4. c. 6, 13. ὁ δὲ Πολυτίμητος πολὺ ἔτι μείζων, ἢ κατὰ τὸν Πηνειὸν ποταμόν ἐστι. *Caſaubonus.* Acute de hoc loco judicavit et laboravit Caſaubonus. Equidem codicibus adjutus ad ſenſum quidem eum comparavi.

2) Deeſt verbum τοὔνομα; quod ait Macedones fluvio huic nomen dediſſe, diſſentit Curtius 7, 10. qui ſic vocari ab incolis ſcripſit. *Caſaubonus.* Diſſenſionem, quae videatur, tollit Raderus ad Curtium c. l. ut explicet, nomen a Macedonibus fluvio inditum incolas, pleroſque Graecos, accepiſſe et in poſteros propagaſſe. Ellipſis τοὔνομα ex verbo λέγει ſubpleri poteſt.

3) Medic. 4. corr. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi

rum et proditionem abominatum, urbem deleviſſe.

§. 5.

Amnem per Sogdianam fluentem Polytimetum Ariſtobulus vocat: Macedonibus multa alia nova, multa aliunde deducta nomina ponentibus: eum rigata tel-

Bactriana. τὴν χώραν, ἐκπίπτειν εἰς ἔρημον καὶ ἀμμώδη γῆν, καταπίνεσθαί τε εἰς τὴν ἄμμον, ὡς καὶ τὸν Ἄριον, τὸν δι᾽ Ἀρίων ῥέοντα. Τοῦ δὲ [4] Ὤχου ποταμοῦ πλησίον ὀρύττοντας, εὑρεῖν ἐλαίου πηγὴν λέγουσιν· [5] εἰκὸς δὲ, ὥσπερ νιτρώδη τινὰ, καὶ στύφοντα ὑγρὰ, καὶ ἀσφαλτώδη, καὶ θειώδη διαῤῥεῖν τὴν γῆν, οὕτω καὶ λιπαρὰ εὑρίσκεσθαι· τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ τὴν παραδοξίαν. Ῥεῖν δὲ Ὦχον, οἱ μὲν διὰ τῆς Βακτριανῆς φασιν, οἱ δὲ παρ᾽ αὐτήν· καὶ οἱ μὲν ἕτερον τοῦ Ὤξου μέχρι τῶν ἐκβολῶν νοτιώτερον ἐκείνου, [6] ἀμφοτέρων δ᾽ ἐν τῇ Ὑρκα-

peri inepte κενά. Post Ἄριον per ι tuentur omnes libri, cum apud Arrian. de exp. 4, 6, 12. ubi eadem de his fluviis narrat, per ει scribatur.

4) Pro Ὄχου scripsi cum Mosc. Paris. Medic. 4. Ὤχου, uti postea, et supra, quod idem feci in nomine Ὄξος. Pro ὀρύττοντας Aldus in corrigendis dedit ὀρύττοντες, Hopperus ὀρύττοντος. Recte Xylander cum reliquis posuit ὀρύττοντας.

5) Eustathius ad Homer. Il. 2, 755. p. m. 254. ubi hunc locum refert, omittit τινὰ et καὶ θειώδη. Ὤχου etiam scribit, ut Ptolemaeus 6, 11. Ὦχος et Ὦξος.

6) Mosc. Medic. 3. ἀμφοτέρους. In vulgata purior subest sensus, nisi pro ὑπάρχειν cum Medic. 3. substituas ποιεῖν.

tellure in solitudinem et arenosam exire terram, absorberique sabulo: sicut et Arium, qui per Ariam labitur. Fodientes quoque prope Ochum flumen, invenire perhibent olei scaturiginem. Verisimile est, sicut nitrosi quidam et adstringentes humores, ac bituminosi etiam et sulfurei terram perfluunt, ita et pingues reperiri: raritas facit, ut fides minus facile adhibeatur. Labi Ochum alii per, alii praeter Bactrianam affirmant: alii diversum ad ostia usque ab Oxo, et versus austrum ab eo dissitum: cum quidem in Hyrca-

Ὑρκανίᾳ τὰς εἰς τὴν θάλατταν ὑπάρχειν ἐκρύσεις· οἱ δὲ, κατ᾽ ἀρχὰς μὲν, ἕτερον· συμβάλλειν δ᾽ εἰς ἓν τὸ τοῦ Ὤξου ῥεῖθρον, πολλαχοῦ καὶ ἓξ καὶ ἑπτὰ ςαδίων ἔχοντα τὸ πλάτος. Ὁ μέντοι Ἰαξάρτης ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἕτερός ἐςι τοῦ Ὤξου, καὶ εἰς μὲν τὴν αὐτὴν τελευτῶν θάλατταν· αἱ δ᾽ [7] ἐκβολαὶ διέχουσιν ἀλλήλων, ὥς φησι Πατροκλῆς, παρασάγγας ὡς ὀγδοήκοντα· τὸν δὲ παρασάγγην τὸν Περσικὸν, οἱ μὲν ἑξήκοντα ςαδίων φασὶν, οἱ δὲ [8] τριάκοντα, ἢ τετταράκοντα. Bactriana.

 Ἀνα-

7) Casaubonn. Ven. Moscov. Paris. ἐμβολαὶ; alii cum edd. ἐκβολαί. De utriusque commutatione et promiscua ratione saepius est dictum.

8) Venet. Moscov. τριακοσίων; Medic. 3. 4. Paris. edd. Aldi, Hopperi τριακοσίων τετταράκοντα; Xylander reposuit τριάκοντα ἢ τετταράκοντα. Eustathius ad Homer. Il. 2, 852. p. m. 273. ubi hunc locum respicit, habet etiam τριακόσια καὶ τεσσαράκοντα, ubi tamen Politus T. 2. p. 782. ut hic Xylander, legendum censet. Sic et vetus interpres *CCC. et quadraginta* agnovit. Vatic. et Urbin. in τριάκοντα consensisse videntur. *Tzschucke.* Erat τριακοσίων, CCC, liquide falsum. Herodot. 2, 6. 5, 33. parasangam diserte pronuntiat stadia habere 30, quem secutus sum. *Casaubonus.* Cf. Salmas. ad Solin. p. m. 841. B. viri docti ad Hesychium T. 2. p. 867. et quos laudant. Ipsum intervallum nimis amplum vulgatae lectionis errorem indicat. Pro παρασάγγας in Ven. male mutata terminatione exstat παρασάγγους.

Hyrcania uterque in mare exeant: alii ab initio diversos fatentur, sed inter se coire saepe ad sex, aut septem stadia Oxo dilatato. Sane Iaxartes ab initio ad finem usque alius est ab Oxo: quantumvis in mare idem effundatur: horum ostia ad XXC parasangas distare Patrocles dicit. Parasangam Persicum alii LX stadiorum esse ajunt, alii XXX, alii XL. Nos

Bactriana. Ἀναπλεόντων δ' ἡμῶν τὸν Νεῖλον, ἄλλοτ' ἄλλοις μέτροις χρώμενοι τὰς σχοίνους ὠνόμαζον ἀπὸ πόλεως [9] ἐπὶ πόλιν· ὥστε τὸν αὐτὸν τῶν σχοίνων ἀριθμὸν ἀλλαχοῦ μὲν μείζω [10] παρέχειν πλοῦν, ἀλλαχοῦ δὲ βραχύτερον· οὕτως ἐξ ἀρχῆς [11] παραδεδομένον καὶ φυλαττόμενον μέχρι τοῦ νῦν.

§. 6.

9) Sic Casaubonn. et mei, cum Aldus editionibus praeiverit εἰς πόλιν.

10) Sic Mosc. Venet. Paris. Medic. 3. 4. et ed. Aldi, post Hopper. et Xylander περιέχειν, tandem a Casaubono inde παρέχειν. Ipse tantum ex veteribus libris deinceps notat πλοῦν ἀριθμόν. Post οὕτως Medic. 3. ponit δή.

11) Usus Graece loquentium postulat, ut legamus παραδεδομένον ὄν. *Casaubonus.* An crederet aliquis, virum illum, a quo uno plus incrementi acceperunt Graecae literae per haec instaurata saecula, quam ab uno reliquo Helicone, notare haec aut potuisse, aut voluisse. Immo non Graece, sed Σολοικικῶς loquentium. Posset enim admitti, sed in adjectivis. Et tamen similiter agit lib. 15. p. 728. ubi recensens Strabo causas, cur ab Persis Susa urbs sedi regiae destinata sit, post alias addit καὶ κρεῖττον τὸ μηδέποτε καθ' ἑαυτὴν τὴν Σουσίδα πραγμάτων μεγάλων ἐπίβουλον γεγονέναι. Illic rursum magnus vir: Lego καὶ κρεῖττον ὄν. i. e. *cum melius esset et conducibilius.* Immo et sine verbo substantivo idem significat. Quod etsi posset placere, prout Lucianus in Pseudomanti dixit ὡς ἀσεβὲς ὄν, et in epistola ad Nigrinum ὡς γελοῖον; recte omisit auctor, quod etiam sine isto participio potest probari. *Iacob. Gronovius ad Arrian. de exp. Alex.* 1, 30. p. 58. Tum ante νῦν deest τοῦ in Mosc. Paris. Medic. 3. 4.

Nos cum adverso Nilo subveheremur, alias aliis usi mensuris schoenos numerabant ab urbe ad urbem: ita ut idem schoenorum numerus alibi longioris, alibi brevioris navigationis spatio conveniret: re ita inde ab initio tradita, et in hunc usque diem observata.

§. 6.

§. 6.

Nomades.

Μέχρι μὲν δὴ τῆς Σογδιανῆς πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἰόντι ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας γνώριμα ὑπῆρξε τὰ ἔθνη καὶ τοῖς Πέρσαις πρότερον τὰ ἔξω τοῦ Ταύρου, καὶ τοῖς Μακεδόσι μετὰ ταῦτα, καὶ τοῖς Παρθυαίοις. Τὰ δ᾽ ἐπέκεινα ἐπ᾽ εὐθείας, ὅτι μὲν Σκυθικά ἐστιν, ἐκ τῆς [1] ὁμοειδίας εἰκάζεται· στρατεῖαι δ᾽ οὐ γεγόνασιν ἐπ᾽ αὐτοὺς ἡμῖν γνώριμοι· καθάπερ οὐδὲ περὶ τοὺς βορειοτάτους τῶν Νομάδων· ἐφ᾽ οὓς ἐπεχείρησε μὲν ὁ Ἀλέξανδρος ἄγειν στρατείαν, ὅτε τὸν Βῆσσον μετῄει καὶ τὸν Σπιταμένην· ζωγρίᾳ δ᾽ [2] ἀναχθέντος τοῦ Βήσσου, τοῦ

1) Mosc. dat ὁμοιοειδίας, rariori formae usu. Pro περὶ τοὺς Casaubonus malit ἐπὶ τούς. At in περὶ omnes consentiunt; quod et potest intelligi, etsi alibi etiam utraque particula misceri soleat. Post recte Aldus et Hopperus scripserunt, quod in ἐπειχείρησα transiit in ed. Xylandri, et in posteris receptum est. Ante Ἀλέξανδρος deest ὁ in Mosc.

2) Casaubonn. Urbin. Moscov. Medic. 4. Paris. Ven. ἀναχθέντος; Medic. 3. ἀχθέντος. Vulgo ἀνενεχθέντος. Equidem praetuli ἀναχθέντος, quod apte de captivis, ut ἄγειν, dici-

§. 6.

Enimvero usque ad Sogdianam versus ortum solis ab Hyrcania sitae gentes extra Taurum, cum Persis prius, tum post hos Macedonibus fuerunt cognitae ac Parthis. Quae vero ulterius in eadem recta sunt linea, Scythicas esse de formae convenientia conjicitur: expeditiones tamen nobis notae in eas nullae sunt factae: ut neque in septentrioni proximos Nomades. Intenderat quidem Alexander in eos ducere, quando Bessum requirebat ac Spitamenem: sed cum Bessus captus adduce-

Nomades. τοῦ δὲ Σπιταμένους ὑπὸ τῶν βαρβάρων διαφθαρέντος, ἐπαύσατο τῆς ἐπιχειρήσεως. Οὐχ ὁμολογοῦσι δ', ὅτι περιέπλευσάν τινες ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐπὶ τὴν Ὑρκανίαν· ὅτι δὲ δυνατὸν, Πατροκλῆς εἴρηκε.

§. 7.

p. 519. [1] Λέγεται δὲ, διότι τοῦ Ταύρου τὸ τελευταῖον, ὃ καλοῦσιν [2] Ἴμαον, τῇ Ἰνδικῇ θαλάττῃ ξυνάπτον,

dicitur. Cf. Polyb. 40, 4, 2. Pro Σπιταμένους Medic. 3. Σπιταμένου. Tum Parif. ἀπὸ τὴν Ὑρκανίαν, quod in fe habet erroris indicium.

1) Λέγεται. Scripti libri λέγων ὅτι, mutata interpunctione, ut de eodem Patrocle intelligatur. *Cafaubonus.* Mei omnes vulgatam lectionem tuentur. Pro διότι Medic. 3. 4. ὅτι; cujus commutationis plura exempla fubminiftrant codices. Cf. ad Lib. 8. p. m. 219. n. 3.

2) Mofcov. Venet. Parif. Urbin. Medic. 3. 4. Ἴμεον, quod et vetus interpres ex fuo codice reddidit. Ἴμαον legendum effe jam olim notaverat Cafaubonus. Tum voci Ἰνδικῇ codices mei omnes fubnectunt θαλάττῃ, quod et accepit ed. Aldi, unde ab Hoppero omiffum exfulat. Equidem adfumfi. Pro ξυνάπτον Mofc. Parif. ξυνάπτοντα; Cafaubonn. Venet. ξυνάπτοντι; alii ξυνάπτον, ut editiones omnes, quod connexus cum fuperioribus admittit, in primis cum etiam lib. 2. p. m. 344. τὸ Ἴμαον ὄρος dicat. Poft edd. Aldi, Hopperi οὐτὸν, οὐδέ.

duceretur, et Spitamenes apud barbaros interiiffet, a conatu fuo deftitit. Non convenit etiam de hoc, quod quidam dicuntur circumnavigaffe ab India in Hyrcaniam: fieri tamen id poffe Patrocles pronunciavit.

§. 7.

Dicunt etiam, ultimam Tauri partem, quae Imaus vocatur, Indicum pelagus attin-

πτον, οὐδὲν οὔτε [3] προὔχει πρὸς ἕω τῆς Ἰνδικῆς μᾶλλον, οὔτ' εἰσέχει· παριόντι δ' εἰς τὸ βόρειον πλευρὸν, ἀεί τι τοῦ μήκους ὑφαιρεῖ καὶ τοῦ πλάτους ἡ θάλαττα, ὥστ' ἀποφαίνειν μείουρον πρὸς ἕω τὴν νῦν ὑπογραφομένην μερίδα τῆς Ἀσίας, ἣν ὁ Ταῦρος ἀπολαμβάνει πρὸς τὸν ὠκεανὸν, τὸν πληροῦντα τὸ Κάσπιον πέλαγος. Μῆκος δ' ἐστὶ ταύτης τῆς μερίδος τὸ μέγιστον ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν τὸν κατὰ τὸ Ἴμαον τρισμυρίων που σταδίων, παρὰ τὴν ὀρεινὴν τοῦ Ταύρου τῆς πορείας οὔσης· πλάτος δ' ἔλαττον τῶν μυρίων. Εἴρηται γὰρ, ὅτι περὶ τετρακισμυρίους σταδίους ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης τῆς κατὰ Ἰνδούς· ἐπὶ δ' Ἰσσὸν ἀπὸ

Nomades.

3) Medic. 3. προέχει. Tum Medic. 4. παριόντι δέ. Ante verba τοῦ πλάτους excidit καὶ in ed. Xylandri. Pro ἀποφαίνειν in Medic. 3. 4. legitur ἀποφαίνει. Pro τοῦ πλάτους Caſaubonus malit τὸ πλάτος. Poſt pro Ἴμαιον, quod eſt in editionibus, Mssti Moſcov. Venet. Pariſ. dant Ἴμεον. Ego, ut ſupra, dedi Ἴμαον.

attingens, neque magis, quam Indiam, accedere ad ortum, neque magis recedere: cum autem venitur ad ſeptentrionale latus, maris ſubinde latitudo longitudine fit minor: ita ut ea pars Aſiae, quam nunc deſcripſimus a Tauro contentam verſus Oceanum, qui Caſpium mare implet, figuram habeat in fine deficientem. Longitudo hujus partis eſt maxima ab Hyrcano mari ad Oceanum juxta Imaum, XXX millia circiter ſtadiorum, itinere ſecundum montana Tauri porrecto: latitudo minor, quam CCIƆƆ. Diximus enim lineam, quae ab Iſſico ſinu eſt usque ad orientalem Oceanum apud Indos, ſtadiorum eſſe ad XL millium: ad Iſſum ab occidua extremitate apud Colu-

Nomades.

ἀπὸ τῶν ἑσπερίων ἄκρων τῶν κατὰ στήλας, ἄλλοι τρισμύριοι· ἔστι δὲ ὁ μυχὸς τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μικρὸν, ἢ οὐδὲν [4] Ἀμισοῦ ἑωθινώτερος· τὸ δὲ ἀπὸ Ἀμισοῦ ἐπὶ τὴν Ὑρκανίαν γῆν, περὶ μυρίους ἐστὶ σταδίους, παράλληλον ὂν τῷ ἀπὸ τοῦ [5] Ἰσσικοῦ λεχθέντι ἐπὶ τοὺς Ἰνδούς. Λείπεται δὴ τὸ λεχθὲν μῆκος ἐπὶ τὴν ἕω τῆς περιωδευμένης νυνὶ μερίδος, οἱ τρισμύριοι στάδιοι. Πάλιν δὲ τοῦ πλάτους τῆς μεγίστης οἰκουμένης ὄντος περὶ τρισμυρίους σταδίους χλαμυδοειδοῦς οὔσης, τὸ διάστημα τοῦτο ἐγγὺς ἂν εἴη τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ διὰ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης γραφομένου καὶ τῆς Περσικῆς, εἴπερ ἐστὶ τὸ μῆκος τῆς

4) Medic. 3. uti deinceps, Ἀμινσοῦ cum edd. Aldi et Hopperi. Antea poſt τετρακισμυρίους deeſt in iisdem editionibus σταδίους.

5) Caſaubonn. Medic. 4. Moſcov. Venet. Pariſ. Ἰσσοῦ. Alii cum editionibus Ἰσσικοῦ, quod et invenit in ſuo codice vetus interpres, et probat verbum λεχθέντι reſpectu praecedentis nominis. Pro μῆκος ex ſuis libris Caſaubonus notat μέρος. Tum Moſcov. male praeſcribit περιοδευμένης, qua forma etiam exiit in edd. Aldi et Hopperi.

Columnas, XXX millium: eſt autem intimum ſinus Iſſici aut nihilo, aut paulo magis verſus ortum quam Amiſus: ab Amiſo ad Hyrcaniam, circiter CCIↃↃ: quae linea aequalibus intervallis abeſt ab ea, quam ab Iſſico ſinu ad Indos duci monuimus. Relinquitur ergo dicta longitudo verſus orientem partis jam a nobis deſcriptae, XXX ſtadiorum millia. Rurſus cum latitudo maxima habitatae terrae ſit XXX ſtadiorum millia, quae quidem terra chlamydis formam refert: intervallum hoc fere fuerit meridiani, qui per Caſpium mare, et qui per Perſicum ducitur; ſiquidem longitudo

τῆς οἰκουμένης ἑπτὰ μυριάδες· εἰ οὖν ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ἐπὶ τὴν [6] Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ ςάδιοί εἰσιν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας· ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ τὸ ςόμα τῆς κατὰ Πέρσας θαλάττης ἄλλο τοσοῦτόν ἐςι, καὶ πάλιν τοσοῦτον, ἢ μικρὸν ἀπολεῖπον εἰς τὰ ἀνταίροντα τοῖς ἄκροις τῆς Αἰθιοπίας· λοιπὸν ἂν εἴη τοῦ πλάτους τῆς οἰκουμένης τοῦ λεχθέντος ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης ἐπὶ τοῦ ςόματος αὐτῆς, ὅσον εἰρήκαμεν. Μειούρου δ' ὄντος τοῦ τμήματος τούτου τῆς γῆς ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη, γίνοιτ' ἂν τὸ σχῆμα προσόμοιον μαγειρικῇ κοπίδι, τοῦ μὲν ὄρους ἐπ' εὐθείας Nomades.

6) Mofcov. Parif. Medic. 4. deleto etiam articulo τὴν cum edd. Aldi et Hopperi Ἀρτεμίταν; Venet. Ἀρτεμισίαν cum vetere interprete. Alii uti nunc editum exftat et in lib. 16. p. 744. et probatur a Stephano, ubi vid. Berkelius p. 175. et Cellarius in Geogr. ant. 3, 17, 18. Poft Mofcov. Venet. edd. Aldi et Hopperi cum vetere interprete Ἀρτεμισίας; Parif. Medic. 3. Ἀρτεμησίας; Medic. 4. omifit verba ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Cf. fupra ad p. 516. Et α et ε in hoc nomine Stephanus h. v. notat.

tudo habitatae terrae eft LXX millium ftadiorum. Ergo fi ab Hyrcania ad Artemitam Babyloniae ftadiorum funt IIX millia, ut Apollodorus ex Artemita dixit: inde autem ad fauces Perfici maris totidem: rurfusque totidem, aut non multo pauciora ad loca extremis Aethiopiae oppofita: relinquitur latitudo habitatae terrae, quae defcripta fuit ab intimo Hyrcani maris finu usque ad ejus exitum, quantum diximus. Cumque figura hujus fegmenti in fine contrahatur atque deficiat verfus ortum, fuerit haec fimi-

Παράδοξα. θείας ὄντος, καὶ νεσυμένου κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς κοπίδος· τῆς δ' ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ὑρκανίου παραλίας ἐπὶ [7] Τάμαρον κατὰ θάτερον πλευρὸν, εἰς περιφερῆ καὶ μείουρον γραμμὴν [8] ἀπολῆγον.

§. 8.

Ἐπιμνηστέον δὲ καὶ τῶν παραδόξων ἐνίων, ἃ [1] θρυλλοῦσι περὶ τῶν τελέως βαρβάρων, οἷον τῶν περὶ

7) Sic omnes codices. *Tzſchucke.* Vox nihil huc faciens. *Xylander.* Legi poteſt ἐπὶ τὸν Ἴμαον. Nam linea haec intelligi debet ducta ab oſtio Caſpii maris ad Imaum, quae eſt pars ultima Tauri ad orientem. *Caſaubonus.* Non ſollicitandam hanc eſſe lectionem, ideo exiſtimo, quia Oroſius [1, 2.] et ex eo neſcio quis Aethicus [p. 724. ad calcem Melae ed. Gronovii an. 1722.] *Samaram* vocant extremum Tauri promuntorium. Itaque ſic cenſeo, Imaum quidem extremam Tauri partem fuiſſe appellatum, ſed vero ultimum Imai promuntorium *Tamum* vel *Tamarum* fuiſſe creditum. Ptolemaeo [7, 2.] hoc promuntorium eſt Τάμαλα, uti habent vetera exempla, non Τήμαλα, ut vulgo. *Voſſius ad Melam* 3, 7, 6. *p. m.* 239. Poſt pro κατὰ θάτερον Medic. 3. dat ἐπὶ θάτερον.

8) Sic Caſaubonn. Moſcov. Venet. Medic. 3. 4. Pariſ. quo melius ad πλευρὸν refertur. Vulgo ἀπολληγούσης inde ab Aldo. Tum pro ἀπολεῖπον edd. ante Caſaubonum ἀπολείπων.

1) Medic. 4. θρύλουσι, ut ſaepe alibi. Tum Aldi φασὶ δὲ

ſimilis cultro popinario: ut intelligatur mons in longum porrectus ad cuſpidem cultri, ora autem a faucibus Caſpii maris ad Tamarum in altero latere, in rotundam ac cauda deficientem lineam deſinens.

§. 8.

Facienda hic mentio eſt quorundam admirabilium, quae de plane barbaris vulgo narrantur, veluti

περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὴν ἄλλην ὀρεινήν. Τοῖς Παράδοξα.
μὲν γὰρ νόμιμον εἶναί φασι τὸ τοῦ Εὐριπίδου,

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά. p. 520.
Τὸν δ' αὖ θανόντα, καὶ πόνων πεπαυμένον,
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Ἑτέροις δὲ, μηδένα ἀποκτείνειν τῶν ἐξαμαρτόντων τὰ μέγιστα, ἀλλ' ἐξορίζειν μόνον μετὰ [2] τῶν τέκνων, ὑπεναντίως τοῖς Δέρβιξι· καὶ γὰρ ἐπὶ μικροῖς οὗτοι σφάττουσι. Σέβονται δὲ γῆν οἱ Δέρβικες· θύουσι

δὲ τοῦ; Hopper. Xyl. φασὶ τοῦ; Casaubonn. Amstel. φασί. In Euripidis versibus ex Cresphonte, ut testatur Cicero, Tuscul. Qu. 1, 48. ductis hae variationes obversantur. Moscov. pro φῦντα recte φύντα, et pro eo Stoboeus tit. 121. ζῶντα. Pro εἰς ὅσ' Medic. 3. 4. Mosc. Paris. εἰς ὅσα, ut edd. Aldi, Hopperi (utraque etiam ἄρχεται.) Pro πόνων Sextus Empiricus in Pyrrhon. Hipotypos. 3, 24. §. 230. κακῶν; Medic. 4. Casaubonn. et edd. Aldi et Hopperi ὡς πόνων. Nempe plures hos versus, uno praeterea auctos, repetierunt, qui indicantur ad Euripid. T. 2. p. 436. ed. Beckii et antea a Fabricio ad Sextum Empir. p. 186.

2) Ex Mosc. praeposui articulum, qui vulgo abest. In sequ. edd. Paris. et Amstel. τοὺς δ' ὑπὲρ — uti saepe variatur; edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Δέρβηξι, ut deinceps, per η, de quo supra dictum est. In sequ. Medic. 5. τοῦ γένους.

uti his, qui circa Caucasum et in reliquis sunt montanis. His enim in more esse positum aiunt Euripideum hoc:

Lugere natum ob multa, in quae venit, mala:
Et morte liberatum tot laboribus,
Efferre laetos cumque faustis vocibus.

Aliis usus est, neminem eorum, qui gravissimum in se admiserint scelus, interficere: sed tantum cum liberis extra suos fines ejicere, contra ac Derbices, qui etiam ob levia faci-

Παράδοξα. θύουσι δ' οὐδὲν θῆλυ, οὐδὲ ἐσθίουσι· τοὺς δὲ ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας σφάττουσι· ἀναλίσκουσι δὲ τὰς σάρκας οἱ ἄγχιστα γένους· τὰς δὲ γραίας ἀπάγχουσιν, εἶτα θάπτουσι· τοὺς δὲ ἐντὸς ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἀποθανόντας οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ θάπτουσι. [3] Σίγιννοι δὲ τ' ἄλλα μὲν περσίζουσιν, ἱππα-

3) Casaubonn. Venet. Σίγγινοι; reliqui cum vetere interprete et edd. Σίγιννοι. *Tzschucke.* Si recte sic legitur, nomen est gentis barbarae. *Xylander.* Veteres habent Σίγγινοι δὲ, quae lectio mihi non placet. Confirmat enim vulgatam Herodotus, qui Sigynas [plerique Sigynnas scribunt] videtur appellare. Persuadet id mihi, quod ait Strabo de Siginnis, eorum equos esse δασεῖς et parvos, ac qui sessorem ferre nequeant. Nam id plane Herodotus 5, 9. de Sigynis: τοὺς δὲ ἵππους αὐτέων εἶναι λασίους ἅπαν τὸ σῶμα, ἐπὶ πέντε δακτύλους τὸ βάθος τῶν τριχῶν· μικροὺς δὲ καὶ σιμοὺς, καὶ ἀδυνάτους ἄνδρας φέρειν· ζευγνυμένους δὲ ὑπ' ἅρματα, εἶναι ὠκυτάτους. Sigynas tamen suos ait Herodotus trans Istrum habitare in Europa, ut videtur, cum hi sint in Asia, ab Istro quam remotissimi. *Casaubonus.* Σίγυννοι sunt in Apollonio Rh. 4, 320. Cf. Wesseling ad Herodot. c. l. Contra nostros diversos et Orphei in Argon. v. 754. Σιγύμνους putat Holsten. ad Stephan. p. 291. Herodoteos a Strabone lib. 7. p. m. 323. vocari Σιβινοὺς Mannert in Geogr. T. 3. p. 190. Copiose nuper de iis disseruit Hassius in libro Zigeuner im Herodot. Post Moscov. Paris. Medic. 3. 4. ὀχεῖν μὲν οὔ, quem ordinem secutus sum, cum vulgaris sit μὲν ὀχεῖν οὔ; Venet. ὀχεῖν μᾶλλον μέν. Medic. 4. corr. ἡνιοῦσα. Tum in prioribus edd. est μακροκεφαλότατοι.

facinora morte multant. Hi terram venerantur religiose: nullam feminam immolant, aut mactant: qui LXX annum excesserunt, eos jugulant: carnes genere proximi absumunt: vetulas strangulant, inde sepeliunt: qui intra LXX annum moritur, non editur, sed humatur. Siginn. Persicis caetera vivunt moribus

ἱππαρίοις δὲ χρῶνται μικροῖς, δασέσιν, ἅπερ ἱππότην ὀχεῖν μὲν οὐ δύνανται· τέθριππα δὲ ζευγνύουσιν· ἡνιοχοῦσι δὲ γυναῖκες, ἐκ παίδων ἠσκημέναι· ἡ δ' ἄριστα ἡνιοχοῦσα, συνοικεῖ, ᾧ βούλεται· τινὰς δ' ἐπιτηδεύειν φασὶν, ὅπως ὡς μακροκεφαλώτατοι φανοῦνται, καὶ προπεπτωκότες τοῖς μετώποις, ὥσθ' ὑπερκύπτειν τῶν γενείων. Ταπυρίων δ' ἐστὶ καὶ τὸ τοὺς μὲν ἄνδρας μελανειμονεῖν καὶ μακροκομεῖν· τὰς δὲ γυναῖκας λευχειμονεῖν καὶ [4] βραχυκομεῖν· οἰκοῦσι δὲ μεταξὺ Δερβίκων καὶ Ὑρκανῶν· καὶ ὁ ἀνδρειότατος κριθεὶς γαμεῖ, ἣν βούλεται. Κάσπιοι δὲ τοὺς ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη λιμοκτονήσαντες, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκτιθέασιν· ἄπω- Παράδοξα.

4) Medic. 3. βραχυκομᾶν, cum antea in terminatione εῖν cum aliis recte consentiat. Tum Δερβήκων, ut supra not. 2. eaedem editiones. Post male edd. Aldi et Hopperi κυδρειότατος pro ἀνδρειότατος. Pro ἄποθεν, quod tenent libri omnes, posui ἄπωθεν. Cf. ad lib. 9. p. m. 421. not. 9.

ribus: equuleis autem u-untur parvis, hispidis, et quales sessorem ferre non queant: itaque junguntur quadrigis: regit eas mulier, a prima aetate ad hoc condocefacta: quae artem aurigandi optime exercet, nubit, cui vult: aiunt, quosdam id sibi studio ducere, ut capita habere videantur longissima, et frontes prominentes ultra genas. Tapyriorum est, quod viri atrati incedunt, coma prolixa: mulieres veste candida, capillo curto: habitant hi inter Derbicas et Hyrcanos: qui fortissimus eorum censetur, is, quam vult, uxorem ducit. Caspii eos, qui LXX amplius annos vixerunt, fame enectos in solitudinem ejiciunt:

emi-

Taurus. θεν δὲ σκοπεύοντες, ἐὰν μὲν ὑπ' ὀρνίθων κατασπωμένους ἀπὸ τῆς κλίνης ἴδωσιν, εὐδαιμονίζουσι· ἐὰν δὲ ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν, ἧττον· ἐὰν δ' ὑπὸ μηδενὸς, κακοδαιμονίζουσι.

ΚΕΦ. ΙΑ'.

§. 1.

Ἐπεὶ δὲ τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀσίας ποιεῖ ὁ Ταῦρος, ἃ δὴ καὶ ἐντὸς τοῦ Ταύρου καλοῦσιν, εἰπεῖν προειλόμεθα πρῶτον [1] περὶ τούτων. Τούτων δ' ἐστὶ

1) Vulgo in edd. περὶ τούτου· ταῦτα δ' ἐστί. Caſaubonus ex ſuis notat τούτων δ' ἐστὶ pro ταῦτά ἐστι, quibus adſentitur ex meis Medic. 3. Sed omnino ex Ven. Pariſ. Moſcov. Vatic. Urbin. pro περὶ τούτου ταῦτα δ' ἐστὶ adfertur τούτων δ' ἐστί. Vulgata lectio auctorem habet Aldum. *Tzſchucke.* De quo? Tauro ſcilicet. Locus eſt confuſus. Vide diviſionem initio libri propoſitam. *Xylander.* Profeſſus quidem erat Strabo libri initio p. m. 363 et 365. ſe deſcriptionem exorſurum eſſe a partibus ſeptemtrionalibus, ita tamen, ut varie illas divideret. Neque tam hic ſatis ad ſenſum et rationem inſtitutam aperte egiſſe videtur. Turbas videtur dediſſe pronominis οὗτος repetitio in eodem caſu poſiti, quare etiam omnes codices

eminusque ſpectantes, ſi a feretro detrahi eos ab avibus videant, praedicant beatos: ſin a feris, aut canibus, non item: infelices, ſi omnino non detrahantur.

CAP. XI.

§. 1.

Quoniam autem ſeptentrionales partes Aſiae Taurus facit, quae et intra Taurum dicuntur, primum de iis dicere viſum eſt. Ea

δ' ἐστὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτοῖς ἢ ὅλα, ἢ τὰ πλεῖστα. Ὅσα μὲν τῶν Κασπίων πυλῶν ἑωθινώτερά ἐστιν, ἁπλουστέραν ἔχει τὴν περιήγησιν διὰ τὴν ἀγριότητα· οὐ πολύ τε ἂν [2] διαφέροι τοῦδε, ἢ τοῦδε τοῦ κλίματος συγκαταλεχθέντα. Τὰ δ' ἑσπέρια πάντα δίδωσιν εὐπορίαν τοῦ λέγειν περὶ αὐτῶν· ὥστε δεῖ προάγειν ἐπὶ τὰ παρακείμενα ταῖς Κασπίαις πύλαις. Παράκειται δὲ ἡ Μηδία πρὸς δύσιν, χώρα πολλὴ καὶ δυναστεύσασά ποτε, καὶ ἐν μέσῳ τῷ Ταύρῳ κειμένη [3] πολυσχιδεῖ κατὰ ταῦτα ὑπάρχοντι Taurus.

ces consentiunt in τούτων, quod si semel posueris, nexum plane incidit. Ita vero saepe eadem verba repetuntur, et ipsum τούτων ap. Demosth. de falsa legat. p. 351, 19. ed. Reisk. Tum vero τούτων praeferendum in priori loco videtur, quod et sequentio in neutro referuntur. Pro αὐτοῖς Medic. 3. exhibet αὐταῖς, ut ad Asiam referatur.

2) Mosc. διαφέροι et διαφέρει. Illa forma est usitatior, etsi nec hujus exempla desiderantur. Pro ὥστε δεῖ Aldus et Hopperus dederunt ὥσ' ἔδει. Alterum recte habet. Tum Medic. 3. 4. Παράκειται δ', uti fit saepe promiscuo usu. Ante πολλὴ Medic. 3. ponit καί.

3) Moscov. Paris. πολυσχεδῆ; Medic. 3. 4. hic antea quidem, πολυσχεδεῖ. Etsi utrumque occurrit, vulgatum tamen propius valet ad etymologiae rationem. Sic paullo post redit. Tum ὑπάρχοντα praeferunt Moscov. et Paris. Rectius ad Ταύρῳ revocantur.

Ea vero sunt vel ipsis in montibus aut tota, aut majori parte. Eorum, quae a Caspiis portis ortum versus jacent, simplicior est enarratio, ob incolarum feritatem: neque multum refert, huicne, an illi climati accenseantur. Occidua omnia copiam de se dicendi suppeditant: ut pergendum sit, initio facto ab iis, quae Caspiis adiacent portis. Adiacet autem Media, versus occasum, regio ampla, et rerum quondam potita, sita in medio Tauro: is enim ibi

Taurus. χοντι τὰ μέρη, καὶ αὐλῶνας ἐμπεριλαμβάνοντι μεγάλους, καθάπερ καὶ τῇ Ἀρμενίᾳ τοῦτο συμβέβηκε.

§. 2.

Τὸ γὰρ ὄρος τοῦτο ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Καρίας καὶ Λυκίας, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὔτε πλάτος, οὔτε ὕψος ἀξιόλογον δείκνυσιν. Ἐξαίρεται δὲ πολὺ πρῶτον κατὰ τὰς Χελιδονέας· αὗται δ' εἰσὶ νῆσοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς [1] Παμφυ-
p. 521. λίων παραλίας. Ἐπὶ δὲ τὰς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενος, αὐλῶνας μικροὺς ἀπολαμβάνει, τοὺς τῶν Κιλίκων· εἶτα τῇ μὲν, τὸ Ἀμανὸν ἀπ' αὐτοῦ [2] σχί-

1) Pro Παμφυλίων Medic. 3. 4. Parif. cum edd. Aldi et Hopperi malunt Παμφύλων. Etfi Stephanus vulgatam tantum hic formam notat, altera tamen faepius etiam occurrit, adeoque ab Herodoto, notante Valckenario ad 7. 91. praefertur; illam etiam praeterea adjective potius poni exiftimat Schweighaeufer. ad Appian. p. 114. De promifcuo ufu monuit Euftathius ad Dionyf. v. 847. et quos indicavi ad Melam I. 1, 14. in. p. 426. Pro μικροὺς Medic. 4. corr. et edd. Aldi et Hopperi male adponunt μικρὰς, cum μεγάλους antea recte exhibuiffent.

ibi locorum in multas finditur partes, magnasque convallium continet cavitates: quod fit etiam in Armenia.

§. 2.

Etenim hic mons a Caria quidem et Lycia incipit: fed neque latitudine ibi, neque altitudine infigni fpectandus. Primum affurgit alte apud Chelidoneas: eae funt infulae in principio orae Pamphyliae. Porrectus exinde verfus orientem, convalles non ita magnas Cilicum complectitur. Hinc ab una parte Amanus a

[2] σχίζεται, τῇ δὲ, ὁ Ἀντίταυρος, ἐν ᾧ τὰ Κόμανα ἵδρυται τὰ ἐν τοῖς ἄνω λεγομένοις Καππαδόξιν. Οὗτος μὲν οὖν ἐν τῇ Καταονίᾳ τελευτᾷ· τὸ δὲ Ἀμανὸν ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μελιτηνῆς πρόεισι, καθ' ἣν ἡ [3] Κομμαγηνὴ τῇ Καππαδοκίᾳ παράκειται· ἐκδέχεται δὲ τὰ πέραν τοῦ Εὐφράτου ὄρη, συνεχῆ μὲν τοῖς προειρημένοις, πλὴν ὅσον διακόπτει ῥέων διὰ μέσων ὁ ποταμός. Πολλὴν δ' ἐπίδοσιν λαμβάνει εἰς τὸ ὕψος, καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ πολυσχιδές. Τὸ δ' οὖν [4] νοτιώτατον μάλιστά ἐστιν ὁ Ταῦρος, ὁρίζων τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας. Taurus.

2) Recte hanc vocem ex prioribus editionibus addidit editor Amſtelod. ab omnibus codicibus probatam.

3) Moſcov. Κομαγηνή; edd. Aldi, Hopperi et Xyl. hic in penultima expreſſerunt per ε, paullo tamen inferius recte. Ab initio etiam alii efferunt per ſimplex μ, etſi meliores auctores cum numis duplex amant, de quo ſatis dictum puto ad Melam I. 1, 2, 5. p. 131. et II. 1, 11, 1. p. 340. Poſt ἐκδέχεται dedi δὲ pro δὴ ex Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. uti ante Caſaubonum in editionibus jam exſtabat. Pro διὰ μέσων, quod tuentur omnes mei, ſic ut ad ὄρη referatur, ex ſuis Caſaubonus memorat διὰ μέσου.

4) Id verum non eſt, cum Euphrates verſus meridiem

eo abſcinditur, ab altera Antitaurus, in quo ſita ſunt Comana, urbs ſuperioris Cappadociae: atque hic quidem in Cataonia deſinit. Amanus mons usque ad Euphraten et Melitenam progreditur, qua Commagena juxta Coppadociam porrigitur: excipit autem montes trans Euphratem ſitos, contiguos praedictis, niſi quantum abſcindit per medios transiens. Valde autem augetur ejus et altitudo, et latitudo, et in multas partes diviſio. Tauri pars maxime auſtralis eſt, quae Armeniam a Meſopotamia dividit.

Valde

Taurus.

§. 3.

Ἐντεῦθεν [1] δ' ἀμφότεροι ῥέουσιν οἱ τὴν Μεσοποταμίαν ἐγκυκλούμενοι ποταμοὶ, καὶ συνάπτοντες ἀλλήλοις ἐγγὺς κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν, εἶτα ἐκδιδόντες εἰς τὴν κατὰ Πέρσας θάλατταν, ὅ, τε Εὐφράτης, καὶ ὁ Τίγρις. Ἔστι δὲ [2] καὶ μείζων ὁ Εὐφράτης, καὶ πλείω διέξεισι χώραν, σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν τῷ πρεσβορρῷ μέρει τοῦ Ταύρου, ῥέων δ' ἐπὶ δύσιν διὰ τῆς Ἀρμενίας, τῆς μεγάλης καλουμένης, μέχρι τῆς μικρᾶς, ἐν

diem fluat, et Cilicia longe admodum ſit, quam Armenia, auſtralior. Legi ergo βορειότατον [in verſione.] Nam Strabo haec minime ignoravit, et mox ipſe τὸ πρέσβορρον Tauri μέρος dicitur, ubi oritur Euphrates. *Xylander.* Cum hic diviſionem indicet, quatenus ab Armenia Meſopotania ſeparatur, utique eam facit Tauri pars maxime auſtralis. In voce νοτιώτατον conſpirant etiam omnes libri.

1) Medic. 3. 4. edd. ante Caſaubonum δὲ, quod centies ſic mutatur, ut vix ulteriori notatione dignum videatur. Poſt ante Τίγρις articulus abeſt in Medic. 3. Pariſ. et Moſcov. nota variatione in ſimili nexu.

2) Sic Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Venet. cum καὶ vulgo abiit. Pro ῥείθρῳ Planudes ſubſtituit ῥεύματι.

§. 3.

Hinc fluunt ambo, Meſopotamiam (cui inde nomen eſt) cingentes, invicemque coëuntes prope Babyloniam, ac deinde in Perſicum exeuntes mare fluvii, Euphrates et Tigris. Euphrates major eſt, plusque terrarum perlabitur, alveo curvo. Fontes habet in Tauri ſeptentrionalibus partibus: inde fluens per majorem Armeniam verſus occaſum usque ad minorem, hanc

ἐν δεξιᾷ ἔχων ταύτην, ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὴν [4] Λισηνήν· Taurus.

4) Vulgo in edd. legitur Λισκηνήν. Casaubonn. Mosc. Venet. Urbin. Paris. Medic. 4. Λισηνὴν vel Λισήνην; Medic. 3. Λισινὴν; vetus interpres *Lisanam*; epitome in ed. Basil. Βαλισηνὴν, vulgo in ed. Hudf. p. 145. Βασιλεισηνὴν, ex Ptolemaeo 5, 13. *Tzschucke.* Quid rei sit *Lissaena*, ignorare me fateor. In epitomis, quae multo plura habent, quam nos, haud scio an aliunde corrasa, quod fieri potuit, an vero ex libris melioribus Strabonis decerpta, quod licet suspicari, est Ἀκλισηνὴ, [at id addit tantum priori regioni indicatae] itidem mihi ignota. Infra recte legitur Ἀκιλισηνή, *Acilisena. Xylander.* Fortasse legendum τὴν Βασιλεισηνήν. Nam apud Ptolemaeum sic vocatur regio ad Euphratem sita. Lisccnam autem frustra adhuc quaesivi. In Msstis est Λισήνη, quod accedit ad Ὀρβαλισήνη, quae est Armeniae minoris portio, de qua tamen sentire Strabonem non puto. *Casaubonus.* Haec corrupta sunt, et parum intellecta a doctis viris. Fluit per Armeniam majorem primum Euphrates, recto cursu occidentem petens, [Mela 3, 8, 5.] donec attingat Armeniam minorem. In illo cursu, postquam se convertit, habet a dextra Armeniam majorem. De ea quippe intelligendum, cum dicit ἐν δεξιᾷ ἔχων ταύτην, non de minore ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν Λισκηνήν. Notant libros habere τὴν Λισήνην. Ipsi corrigunt τὴν Βασιλισσήνην. Verum non potest videri rectum. Nec enim ibi *Basilissine*, sed auctore ipso Strabone p. 527. rescribendum ἐν ἀριστερᾷ δὲ Ἀκιλισηνήν. *Acilisene*, praefectura Armeniae majoris, sita erat inter Taurum montem et alveum Euphratis, dum recto cursu ad occidentem pergeret, priusquam ad meridiem averteretur. *Salmasius ad Solinum* p. m. 437. Inter utrumque nomen eligi posse suadet epitomator, quippe utrumque connexuit. Attamen praetulerim cum Casaubono Βασιλεισηνήν, cum Acilisene post rectius commemoretur cum Sophene, ubi ad meridiem se convertit, quo locus Strabonis infra p. 527. recte potest referri. Neque

hanc ad dextram habens, ad sinistram autem Lisenam: deinde

Taurus. εἶτα ἐπιστρέφει πρὸς νότον· συνάπτει δὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῖς Καππαδόκων ὁρίοις· δεξιᾷ δὲ ταῦτα ἀφεὶς καὶ τὰ τῶν Κομμαγηνῶν, ἀριστερᾷ δὲ τὴν [5] Ἀκιλισηνὴν καὶ [6] Σωφηνὴν, τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, πρόεισιν ἐπὶ τὴν Συρίαν, καὶ λαμβάνει πάλιν ἄλλην ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὁ δὲ Τίγρις [7] ἐκ τοῦ νοτίου μέρους

Neque tamen ultra codices progredi aufus hic fum. Quod aucta haec dedit epitomator, ex contracta temere narratione ortum eft, nec Strabonis amputationem indicat, in primis cum et alibi ea fubminiftret, quae a Strabone effe non poffunt, ut mentio Arriani, Ptolemaei, de quo monuit contra Xylandrum Penzelius ad h. l. p. 1484. qui in verfione pofuit *Aclifene.*

5) Vulgo Ἀσικινσηνὴν, in quo confentiunt omnes libri. *Tzfchucke.* Etiam hanc vocem puto corruptam. Lego autem Ἀκιλισήνην, non tantum ex Ptolemaeo, [5, 13.] fed etiam ex aliis Strabonis ipfius locis. *Cafaubonus.* Cf. infra p. 527. 528. et 530. Haec emendatio tam aperta certaque videbatur, ut eam recipere non dubitaverim. Accedit praeterea, quod epitomator Ἀκλισηνὴν (fic ed. Bafil.) et Σωφηνὴν hic conjungit.

6) Mofc. ut alibi, in prima ponit ο, omninoque dat Σοφινήν. Reliqui codices vulgatam fcripturam exhibent, quam et probant alii auctores tantum non omnes. Antea Medic. 3. vult καὶ τὴν τῶν pro καὶ τὰ τῶν, quod bene habet.

7) In Medic. 4. defunt verba τοῦ νοτίου μέρους, quae et

deinde verfus auftrum fe convertit, attingitque ea in converfione fines Cappadocum: quos ad dextram relinquens et Commagenam, ad laevam autem Acilifenam et Sophenam magnae Armeniae, ad Syriam progreditur: rurfumque alio flexu inde ad Babyloniam, atque hinc in finum fertur Perficum. Tigris ex auftrali parte ejusdem montis delatus Seleu-

μέρους τοῦ αὐτοῦ ὄρους ἐνεχθεὶς ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν, συνάπτει τῷ Εὐφράτῃ πλησίον, καὶ ποιεῖ τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς αὐτόν· εἶτ' ἐκδίδωσι καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν κόλπον. Διέχουσι δὲ ἀλλήλων αἱ πηγαὶ τοῦ τε Εὐφράτου, καὶ τοῦ Τίγριος περὶ δισχιλίους καὶ πεντακοσίους σταδίους. Taurus.

§. 4.

Ἀπὸ δ' οὖν τοῦ Ταύρου πρὸς ἄρκτον [1] ἀποσχίδες πολλαὶ γεγόνασι, μία μὲν ἡ τοῦ καλουμένου

et omiserunt Aldus, Hopper. et Xylander, et ex libris suis, quibus et mei adsentiuntur, primum addidit Casaubonus. *Tzschucke.* Restituimus veterem lectionem, quam tamen ne vetus quidem interpres agnoscit. Sed illa verba ἐκ τοῦ νοτίου μέρους respondent illis superioribus de Euphrate ἐν τῷ προσβόρῳ μέρει. Sic etiam mox dicuntur αἱ πηγαὶ τοῦ Τίγριος esse κατὰ τὸ νότιον τῆς ὀρεινῆς πλευρόν. *Casaubonus.* In terminatione Τίγριδος et Τίγριος adeo fluctuantur libri, ut, utram praeiverit, aut secutus fuerit Strabo, dubium sit. Mosc. hic dedit Τίγριος, cum vulgo feratur Τίγριδος, et sic paullo inferius plures. Equidem posui Τίγριος. V. ad Melam II. 3, 8, 5. p. 312.

1) Vulgo inde a Xylandro ἀπόσχιδες pro ἀποσχίδες. Moscov. Medic. 4. ἀπόσχιες, uti edd. Aldi et Hopperi; Medic. 3. ἀπο omissis reliquis syllabis. Alii vulgatam confirmant. Σοφηνὴν et hic obfert Moscov. Σωφονὴν scripserunt edd. Aldi et Hopperi.

Seleuciam petit, ibique se Euphrati jungens, cum eo Mesopotamiam facit: deinde et ipse in eundem exit sinum. Fontes Tigridis et Euphratis distant invicem stadia circiter CIↃ CIↃ IↃ.

§. 4.

Enimvero a Tauro versus septentrionem multae portiones abscinduntur: qua-

Taurus. μένου Ἀντιταύρου· καὶ γὰρ ἐνταῦθα οὕτως ὠνομάζετο, ὁ τὴν Σωφηνὴν ἀπολαμβάνων ἐν αὐλῶνι μεταξὺ κειμένῳ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ταύρου. Πέραν δὲ τοῦ Εὐφράτου κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν ἐφεξῆς τῷ Ἀντιταύρῳ πρὸς ἄρκτον ἐπεκτείνεται μέγα ὄρος καὶ πολυσχιδές· καλοῦσι δὲ τὸ μὲν αὐτοῦ [2] Παρυάδρην, τὸ δὲ Μοσχικὰ ὄρη, [3] τὰ δ᾽ ἄλλοις ὀνόμασι· ταῦτα δ᾽ ἀπολαμβάνει τὴν Ἀρμενίαν ὅλην μέχρις Ἰβήρων καὶ Ἀλβανῶν. Εἶτ᾽ ἄλλ᾽ ἐπανίσταται πρὸς ἕω, [4] τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας

2) Sic libri omnes et scripti et editi cum epitomatore p. 146. Hudſ. *Tzſchucke.* Emendamus haec verba ſcribendo: καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ Παρυάδρην. Nam editum eſt vitioſe Πολυάδρην. Idem alio loco p. 556. τὴν παρώρειαν τοῦ Παράδρου. Iberorum fuiſſe ait, quae poſtea Armeniae majori attributa eſt. *Salmaſius ad Solinum p. m.* 440. Scribendi vitium facile agnoſcitur, quod eodem modo corrigendum cenſet Mannert in Geogr. T. 5. p. 194. Atque ita repoſui.

3) Sic Moſcov. Pariſ. quod probavi propter adjecta. Alii cum edd. τὸ. Deinceps Medic. 3. 4. Pariſ. ταῦτα δὲ, ut alibi ſaepe. Tum μέχρι Ἰβήρων Moſcov. Medic. 4. Pariſ.

4) Medic. 4. cum edd. ante Caſaubonum τὴν ὑπερκειμένην, qui recte ex ſuis libris, quibus reliqui meorum ſuffragantur, repoſuit τὰ ὑπερκείμενα.

quarum una eſt Antitaurus, qui Sophenam includit in convalle inter ipſum atque Taurum ſita. Trans Euphraten autem deinceps poſt Antitaurum verſus ſeptentrionem extenditur mons magnus et varie ſciſſus: ejus pars Paryadres, alia Moſchici montes, aliae aliter appellantur: hi totam Armeniam comprehendunt usque ad Iberos et Albanos. Alii deinde verſus orientem aſſurgunt montes, qui ſuccingunt regiones ſub-

Κασπίας θαλάττης μέχρι Μηδίας, [5] τῆς τε Ἀτρο- Taurus.
πατίου καὶ τῆς μεγάλης· καλοῦσι δὲ καὶ ταῦτα p. 522.
τὰ μέρη πάντα τῶν ὀρῶν [6] Παραχοάθραν, καὶ τὰ μέχρι τῶν Κασπίων πυλῶν, καὶ ἐπέκεινα ἔτι πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς τὰ συνάπτοντα τῇ Ἀρίᾳ· τὰ μὲν δὴ πρόσβορρα ὄρη οὕτω καλοῦσι. Τὰ δὲ νότια [7] τὰ πέραν τοῦ Εὐφράτου τῆς Καππαδοκίας, καὶ τῆς Κομμαγηνῆς πρὸς ἕω τείνοντα, κατ' ἀρχὰς μὲν αὐτὸ τοῦτο καλεῖται Ταῦρος, διορίζων τὴν Σωφηνὴν, καὶ τὴν ἄλλην Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσο-

5) Cum augmento haec dat Aldus et, qui eum ſequi ſolet, Hopperus, temere repetitis praecedentibus, ſic: Ἀτροπατίου τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας θαλάττης μέχρι Μηδίας. Τῆς τε Ἀτροπατίου καὶ τῆς μεγάλης καλοῦσι — quae recte recidit Xylander. Pro Ἀτροπατίου Moſcov. Ἀτραπατίου. Sed nota eſt Ἀτροπατηνή. Cf. et infra p. 522. f. Antea Μηδείας Pariſ. ut alibi.

6) Moſcov. diviſe παρὰ Χοάθραν. Scriptura ex ſuperioribus nota.

7) Caſaubb. Venet. Τὰ δὲ νότια μέρη τὰ περὶ; (Caſaubonn. πέραν.) Tum Medic. 4. καὶ τῆς Καππ..... Porro Moſc. ut ſupra, Σοφηνήν.

ſub Caſpio mari ſitas, usque ad Mediam et Atropatii, quae dicitur, et magnam. Partes horum montium vocant Parachoathram, qui usque ad Caſpias portas excurrunt, et in alteram partem verſus ortum Ariam contingunt: haec nomina ſunt montium ſeptentrionem ſpectantium. Auſtrini trans Euphratem, a Cappadocia et Commagena ad orientem tendentes, primum Taurus vocantur: is Sophenam reliquamque Armeniam a Meſopotamia diri-

Taurus. Μεσοποταμίας· τινὲς δὲ [8] Γορδυαῖα ὄρη καλοῦσιν. Ἐν δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ Μάσιον, τὸ ὑπερκείμενον τῆς Νισίβιος ὄρος καὶ τῶν Τιγρανοκέρτων. Ἔπειτα ἐξαίρεται πλέον, καὶ καλεῖται Νιφάτης· ἐνταῦθα δέ που καὶ [9] αἱ τοῦ Τίγριος πηγαὶ, κατὰ τὸ νότιον τῆς ὀρεινῆς πλευρόν· εἶτ' ἀπὸ τοῦ Νιφάτου μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλον ἡ ῥάχις ἐκτεινομένη, τὸ Ζάγριον ὄρος ποιεῖ, τὸ διορίζον τὴν Μηδίαν καὶ τὴν Βαβυλωνίαν· μετὰ δὲ τὸ Ζάγριον ἐκδέχεται, ὑπὲρ μὲν τῆς Βαβυλωνίας ἥ τε τῶν [10] Ἐλυμαίων ὀρεινὴ

8) Medic. 3. 4. Γορδιαῖα, uti in vetere interprete *Gordiaeos montes* et vulgo per ι legitur in Ptolemaeo 5, 13. ubi tamen per υ effert cod. Palatinus, ut hic alii codices. Recte, quod ex Stephano per literarum feriem efficitur. Sic et epitomator p. 146. Hudf. et Plin. 6, 12. f. 11. *Gordyaei montes.* Alias variationes difces ex iis, quae conlegit Bochartus in Phaleg. 1, 3. Tum edd. ante Cafaubonum Τριγανοκερτῶν cum vetere interprete. At recta fcriptura aliunde fatis probatur.

9) Articulus αἱ abeft in Mofcov. Medic. 3. 4. et edd. ante Cafaubonum. Melius adeft. Deinceps pro Τίγριδος, quod eft in edd. prioribus, Cafaubonn. Ven. Mofc. Parif. praeferunt Τίγριος, de quo fupra.

10) Medic. 3. 4. Parif. Εὐλυμέων. Alii Ἐλυμέων, pro quo in epitomatore eft p. 146. Hudf. χώραν Ἐλυμαΐτιδα. Sed

dirimit: quidam Gordyaeos montes appellant. In his Mafium quoque eft, mons fupra Nifibin et Tigranocerta fitus. Attollitur deinde amplius, et Niphates dicitur: ubi fcilicet funt fontes Tigridis in auftrina montis parte. Deinde dorfum montis a Niphate magis magisque porrectum, Zagrium montem conficit, qui Mediam a Babylonia diftinguit. Zagrium fequuntur, fupra Babyloniam quidem Elymaeorum et

ὀρεινὴ καὶ ἡ τῶν [11] Παραιτακηνῶν· ὑπὲρ δὲ τῆς Taurus.
Μηδίας ἡ τῶν Κοσσαίων. Ἐν μέσῳ δ᾽ ἐστὶν ἡ Μηδία, καὶ ἡ Ἀρμενία, πολλὰ μὲν ὄρη περιλαμβάνουσα, πολλὰ δὲ ὀροπέδια· ὡσαύτως δὲ πεδία, καὶ αὐλῶνας μεγάλους· συχνὰ δὲ καὶ ἔθνη τὰ περιοικοῦντα, μικρά, ὀρεινά, καὶ λῃστρικὰ τὰ πλείω. Οὕτω μὲν τοίνυν τίθεμεν ἐντὸς τοῦ Ταύρου τήν τε Μηδίαν, ἧς εἰσι καὶ αἱ Κάσπιοι πύλαι, καὶ τὴν Ἀρμενίαν.

§. 5.

Καθ᾽ ἡμᾶς μὲν τοίνυν προσάρκτια ἂν εἴη τὰ ἔθνη ταῦτα, ἐπειδὴ καὶ ἐντὸς τοῦ Ταύρου. Ἐρα-

Sed in terminatione, quam omnes in έων concludunt, erratum esse puto, cum alibi Ἐλυμαῖοι scribatur, nec aliam formam noverit Stephanus. V. Bochart in Phaleg. 2, 3. Dedi igitur Ἐλυμαίων, uti p. 524. scribit Strabo.

11) Moscov. Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi Παραιτασηνῶν; Paris. Medic. 4. Παραιτασινῶν. Vulgata sine ullo dubio recte habet. V. Stephanus h. v.

et Paraetacenorum, supra Mediam Cossaeorum montana. In medio jacent Media et Armenia, multos includentes montes, multas etiam montanas planities, campos, magnasque convalles: complures etiam accolas gentes montanorum, exiguas et fere praedae deditas. Sic ergo intra Taurum collocamus Mediam (cujus sunt etiam portae Caspiae) et Armeniam.

§. 5.

Nostra itaque de sententia gentes hae versus septentrionem sunt, quando etiam intra Taurum. Era-

Taurus. Ἐρατοσθένης δὲ, πεποιημένος τὴν διαίρεσιν εἰς τὰ νότια μέρη [1] καὶ τὰ προσάρκτια, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένας σφραγῖδας, τὰς μὲν βορείους καλῶν, τὰς δὲ νοτίους, ὅρια ἀποφαίνει τῶν κλιμάτων ἀμφοῖν τὰς Κασπίους πύλας· εἰκότως οὖν τὰ νοτιώτερα πρὸς ἕω τείνοντα τῶν Κασπίων πυλῶν, νότια ἂν ἀποφαίνοι, ὧν ἐστι καὶ ἡ Μηδία καὶ ἡ Ἀρμενία· τὰ δὲ βορειότερα πρόσβορα, κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην διάταξιν τούτου συμβαίνοντος. Τάχα δὲ οὐκ ἐπέβαλε τούτῳ, διότι ἔξω τοῦ Ταύρου πρὸς νότον οὐδέν ἐστιν οὔτε τῆς Ἀρμενίας μέρος, οὔτε τῆς Μηδίας.

ΚΕΦ.

1) Venet. Parif. Medic. 3. 4. (fed in marg. καὶ τὰ) edd. Aldi, Hopperi κατὰ τὰ προσάρκτια. Vulgatam nexus etiam tuetur cum aliis Msstis. Poft margo Medic. 4. κατὰ τὰς ὑπ'. Tum Mofcov. ante Μηδία articulum omittit. Denique idem cum Parif. mavult ἐπέβαλλε pro ἐπέβαλε.

Eratofthenes vero, cum divififfet regiones iftas in auftrinas ac feptentrionales, et, quae vocat ipfe figilla, defcripfiffet, aliud feptentrionale, aliud meridionale vocans: finem utriusque climatis ftatuit Cafpias portas: convenienter ergo meridiei magis accidentia et verfus ortum a Cafpiis fita portis, meridionalia pronuntiaverit, in quibus funt Media et Armenia: feptentrionem magis fpectantia, feptentrionalia: ifto alia atque alia conftitutione eveniente. Fortaffe autem id illi non congruebat, quia extra Taurum verfus meridiem nulla eft pars Mediae aut Armeniae.

CAP.

ΚΕΦ. ΙΒʹ.

§. 1.

Media.

Ἡ δὲ Μηδία δίχα διῄρηται· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν, μεγάλην, ἧς μητρόπολις τὰ Ἐκβάτανα, μεγάλη πόλις, καὶ τὸ βασίλειον ἔχουσα τῆς Μήδων ἀρχῆς· διατελοῦσι δὲ καὶ νῦν οἱ Παρθυαῖοι τούτῳ χρώμενοι βασιλείῳ· καὶ θερίζουσί γε ἐνταῦθα οἱ βασιλεῖς· ψυχρὰ γὰρ ἡ Μηδία· τὸ δὲ [1] χειμάδιον ἐστὶν αὐτοῖς ἐν Σελευκείᾳ, τῇ ἐπὶ τῷ Τίγρι, πλησίον Βαβυλῶνος· ἡ δ' ἑτέρα μερίς ἐστιν ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία. Τοὔνομα δ' ἔσχεν ἀπὸ τοῦ p. 523. [2] Ἀτροπάτου ἡγεμόνος, ὃς ἐκώλυσεν ὑπὸ τοῖς Μακε-

1) Moſcov. χειμαδεῖον. Deinceps pro Τίγριδι Caſaubb. Moſc. Pariſ. dant Τίγρι; Ven. Τίγρῃ; edd. Aldi, Hopperi Τίγρηδι. Equidem, ut ſupra Τίγριος poſui, ſic hic Τίγρι.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. ἡγεμόνος Ἀτροπάτου; reliqui uſitato more proprium nomen praeponunt cum epitome, tantum quod haec pro ἡγεμόνος reddit σατράπου. Deinde Moſcov. Pariſ. γίνεσθαι pro γενέσθαι. Iidem cum Medic. 3. 4. τῆς ponunt ante μεγάλης, ut edd. ante Caſaubonum.

C A P. XII.

§. 1.

Media in duas dividitur partes: quarum una magna dicitur, cujus primaria urbs Ecbatana, magna urbs, et Medorum regia: atque etiam ibi regni ſedes Parthis eſt, ac ibi aeſtiva habent reges: frigida enim eſt Media: hyberna Seleuciae Tigridi impoſitae prope Babylonem: altera eſt Media Atropatia. Nomen haec habet ab Atropato duce, qui obſti-

Media. Μακεδόσι γενέσθαι καὶ ταύτην, μέρος οὖσαν μεγάλης Μηδίας. Καὶ δὴ καὶ βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς ἰδίᾳ συνέταξε [3] καθ᾽ αὑτὴν τὴν χώραν ταύτην· καὶ ἡ διαδοχὴ σώζεται μέχρι νῦν ἐξ ἐκείνου πρός τε τοὺς Ἀρμενίων βασιλέας ποιησαμένων ἐπιγαμίας τῶν ὕστερον, καὶ Σύρων, καὶ μετὰ ταῦτα Παρθυαίων.

§. 2.

Κεῖται δὲ ἡ χώρα τῇ μὲν Ἀρμενίᾳ καὶ τῇ Ματιανῇ πρὸς ἕω, τῇ δὲ μεγάλῃ Μηδίᾳ πρὸς δύσιν· πρὸς [1] δ᾽ ἄρκτον ἀμφοτέραις· τοῖς δὲ περὶ τὸν

3) Mofcov. edd. Aldi, Hopperi κατ᾽ αὐτὴν, quae commutatio non eft infrequens. Tum Venet. Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi μετὰ Σύρων, nempe quia librarii nimis remota haec putarent ab Ἀρμενίων, a quidus tamen eodem regimine pendet. Ita vero Strabo faepe connexis verbis alia interponit. Vulgatam igitur lectionem reliqui.

1) Inverfo ordine Medic. 3. 4. Mofcov. Parif. Tum ed. Aldi ἐπὶ τὸν μυχὸν; Hopp. et Xyl. ἐπὶ περὶ τὸν μυχόν.

obftitit, ne Macedonum ea in poteftatem veniret, quanquam magnae effet portio Mediae. Quin etiam rex peculiaris creatus, ditionem eam ab aliis feparatam conftituit: et fucceffio ejus durat in hunc usque diem, cum pofteri per nuptias affinitates contraxiffent cum Armeniae, ac Syris poftmodo Parthisque regibus.

§. 2.

Sita eft regio ifta ab Armenia et Matiana verfus ortum Solis, a magna Media verfus occafum: ab utrisque verfus feptentrionem:

τὸν μυχὸν τῆς Ὑρκανίας θαλάττης, [2] καὶ τοῖς Ματιανοῖς ἀπὸ νότου παράκειται. Ἔστι δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης· ἥ γε καὶ [3] κατὰ μυρίους ἱππέας δύναται παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. Λίμνην δ' ἔχει τὴν [4] Σπαῦταν, ἐν ᾗ ἅλες ἐπανθοῦντες πήττονται· εἰσὶ δὲ κνησμώδεις καὶ ἐπαλγεῖς· ἔλαιον δὲ τοῦ πάθους ἄκος, [5] ὕδωρ δὲ γλυκὺ τοῖς καταπυρω-

Media.

2) Malim καὶ τοῖς Ματιανοῖς, nisi aliquid deest. *Casaubonus.* Nempe vulgo consentientibus Msstis omnibus legitur καὶ τῆς Ματιανῆς, quod suspensum pendet. Ut sensus structurae legibus constet, obsecutus sum Casaubono, in primis cum facilis fuerit mutatio. Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 143. emendat μέρει τῆς Ματιανῆς.

3) In Medic. 4. deest κατὰ, quod alii omnes addunt, rariori quidem usu, de quo v. Schweighaeuser. in Lex. Polyb. h. v.

4) Vulgo Σπαῦτα, pro quo Moscov. vult Σπαύτα, Urbin. Vatic. Medic. 3. Σπαῦταν. Quod rectum sit, equidem in obscuro hoc nomine non statuerim. Etsi enim ipse locus ab aliis commemoretur, alia tamen nomina gerit, de quibus cf. d'Anville in Memoires — de Paris T. 32. p. 564. sq. et T. 36. p. 80. Tum Medic. 3. ἐπαλιῆς pro ἐπαλγεῖς.

5) Suspectum locum censet Casaubonus. Codices nihil variant, tantum quod Ven. pro εἴτις dat negligenter εἴτι. Strabo hoc vult: vestes, in aquam salsam lacus immersas

nem: iis, qui ad intimum sinum maris Caspii et Matianae sunt, ab austro adjacet. Haud exiguam esse ejus potentiam Apollonides tradit: utpote quae ad X equitum, XL peditum millia possit suppeditare. Lacum habet, qui Spauta dicitur, in quo sales efflorescentes coguntur: ii pruritum doloresque excitant: oleum malo ei medetur, et aqua dulcis sanat

Media. πυρωθεῖσιν ἱματίοις, εἴ τις κατ᾽ ἄγνοιαν βάψειεν εἰς αὐτὴν πλύσεως χάριν. Ἔχουσι δ᾽ ἰσχυροὺς γείτονας τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Παρθυαίους· ὑφ᾽ ὧν περικόπτονται πολλάκις· ἀντέχουσι δ᾽ ὅμως καὶ ἀπολαμβάνουσι τὰ ἀφαιρεθέντα, καθάπερ τὴν Συμβάκην ἀπέλαβον παρὰ τῶν Ἀρμενίων, ὑπὸ Ῥωμαίοις γεγονότων, καὶ αὐτοὶ προσεληλύθασι [6] τῇ φιλίᾳ τῇ πρὸς Καίσαρα· θεραπεύουσι δ᾽ ἅμα καὶ τοὺς Παρθυαίους.

§. 3.

Βασίλειον δ᾽ [1] αὐτῶν θερινὸν μὲν ἐν πεδίῳ ἱδρυ-

mersas, ignem concipere, qui dulci exstinguatur. Sic enim aqua dulcis et salsa sibi obponuntur. Desideratur igitur verbum, quod hunc sensum adferat, quod est in posteriori parte. Vitium igitur latet in priori. Tum vero καὶ ex compendio scriptum etiam, saepe transit in κατὰ et contra. Quare, etsi usu adhuc non sit cognitum, apte tamen ad analogiae rationem dedi καταπυρωθεῖσιν, uti ab ἔκπυρος descendit ἐκπυρόω.

6) Xylander voces τῇ φιλίᾳ omiserat, quas revocavit Casaubonus.

1) Pro αὐτοῖς, quod ferunt editiones, libri mei omnes exhibent αὐτῶν, quibus, etsi utrumque valet, parui. Tum

nat sic inflammatas vestes, si quis ignarus purgandi caussa eo immerserit. Potentes habent vicinos Armenios ac Parthos, a quibus res ipsorum saepe acciduntur: resistunt tamen, et ablata recuperant: sicut Symbacen receperunt ab Armeniis, cum hos Romani subjugassent, et ipsi ad Caesaris amicitiam accesserunt: simul et Parthos colunt.

§. 3.

Regia iis per aestatem est in planitie sita Gaza,

ἱδρυμένον Γάζα, καὶ ἐν Φρουρίῳ ἐρυμνῷ Οὔερα, Media.
ὅπερ Ἀντώνιος ἐπολιόρκησε κατὰ τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν. Διέχει δὲ τοῦτο τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τοῦ ὁρίζοντος τήν τε Ἀρμενίαν καὶ τὴν Ἀτροπατηνὴν, σταδίους δισχιλίους καὶ τετρακοσίους, ὥς φησιν [2] ὁ Δέλλιος, ὁ τοῦ Ἀντωνίου φίλος, συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ παρῆν καὶ αὐτὸς, ἡγεμονίαν ἔχων. Ἔστι δὲ τῆς χώρας ταύτης τὰ μὲν [3] ἄλλ' εὐδαίμονα χω-

 ρία·

Tum Mosc. φρουράῳ et Οὔερ. In nomine Γάζα omnes conveniunt, etsi eandem urbem alii paullo aliter efferant. Sic Plin. 6, 16. s. 13. *Gazae,* ubi etiam in distantia recedit a Nostro. Aliis est Γάζακα, uti Stephano h. v. Ptolem. 6, 18. Ammian. 23, 6. p. 289. ed. Gron. ubi alias variationes dabit Valesius. Οὔερα corrupte scriptum et eandem urbem putat, quam alii *Phraata* vocent, Mannert in Geogr. p. 146. c. l.

2) De Adelphio nihil habeo compertum. Reperio Δέλλιον, amicum Antonii, ejusque in multis expeditionibus comitem. *Casaubonus.* Cf. Plutarch. in Antonio c. 25. et 59. etsi *Bellius* mavult Patinus in familiis Rom. p. 46. At cf. Ruhnken. ad Vellei. 2, 84, 3. ubi etiam hanc Casauboni in Strabone emendationem probat. Equidem sic reposui ὁ Δέλλιος pro vulgato Ἀδέλφιδος. Post mutato vulgari ordine Moscov. ponit αὐτοῦ στρατείαν.

3) Medic. 3. 4. integram vocem adferunt ἄλλα, uti fere

Gaza, et loco edito ac natura munito Vera: quam in expeditione Parthica oppugnavit Antonius. Abest ab Araxo flumine, qui Armeniam ab Atropatena dividit, stadiis CIↃ CIↃ et CCCC, ut Dellius ait, Antonii comes, qui ejus Parthicam expeditionem descripsit, oculatus testis, et qui ipse etiam partem exercitus duceret. Hujus regionis caetera sunt opulenta:

Media. ρία· ἡ δὲ προσάρκτιος ὀρεινὴ, καὶ τραχεῖα, καὶ ψυχρὰ, Καδουσίων κατοικία τῶν ὀρεινῶν, καὶ Ἀμάρδων, καὶ Ταπύρων, καὶ Κυρτίων, καὶ ἄλλων τοιούτων, οἱ μετανάσται εἰσὶ καὶ λῃστρικοί. Καὶ γὰρ ὁ Ζάγρος, καὶ ὁ Νιφάτης κατεσπαρμένα ἔχουσι τὰ ἔθνη ταῦτα· καὶ οἱ ἐν τῇ Περσίδι [4] Κύρτιοι, [5] καὶ Μάρδοι, (καὶ γὰρ οὕτω λέγονται

fere folet, etfi non defunt exempla, cum ufitatius fit haec abjectio in ἀλλά. In fequ. deeft in Mofc. vox τοιούτων.

4) Sic Mofc. Parif. Venet. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. cum vetere interprete, qui antea et hic fcribit *Circios*. Nempe iidem funt, quos antea nominavit, quare etiam Xylander et Cafaubonus hanc formam in utroque loco probarunt. Vulgo Κάρτιοι legitur in editionibus. Cf. Strabo lib. 15. p. 727.

5) Vulgo Ἀμαρδοὶ, vel in pofterioribus editionibus Ἄμαρδοι. Codices Ἄμαρδοι. *Tzfchucke.* Legendum eft καὶ Μάρδοι (καὶ γὰρ οὕτω et c.) Notare voluit Strabo, eos, quos paullo ante Amardos vocaverat, etiam Mardos vocari, quod verum eft, et ita multis locis vocantur ab Herodoto et aliis. Sic diximus alibi, [fupra ad p. 511. ed. Parif.] Parnos vocari etiam Aparnos. At Xylander haec non animadvertens, in folo fpiritu differentiam pofitam effe putat, quam hic notat Strabo; nimis profecto frigide. *Cafaubonus.* Sine fenfu eft et frigida vulgata lectio: καὶ Ἀμαρδοὶ (καὶ γὰρ οὕτω λέγονται οἱ Ἀμαρδοί.) Codices nihil ab ea difcrepant, tantum quod in Medic. 3. (nam

lenta: quod autem ad feptentrionem vergit, montofum, afperum, et frigidum eft: ibi degunt Cadufii montani, Amardi, Tapyri, Cyrtii, aliique id genus: qui et aliunde in ifta migraverunt loca, et funt latrones. Zagrus enim ac Niphates iftas gentes fparfas habent: et qui in Perfia funt Cyrtii atque Mardi

γονται οἱ Ἄμαρδοι) καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ [6] μέχρι νῦν ὁμωνύμως προσαγορευόμενοι, τῆς αὐτῆς εἰσὶν ἰδέας. Media.

§. 4.

Οἱ δ' οὖν Καδούσιοι πλήθει τῷ πεζῷ μικρὸν [1] ἀπολείπονται τῶν Ἀριανῶν· [2] [ἄνδρες δεινοὶ πετροβατεῖν καὶ] ἀκοντισαὶ ἄρισοι· ἐν δὲ τοῖς τραχέσιν ἀνθ' ἱππέων πεζοὶ διαμάχονται. Ἀντωνίῳ δὲ χα- p. 524.

Mm 4 λεπὴν

(nam in Medic. 3. verba parentheſi incluſa hic certe deſunt.) legitur καὶ γὰρ καὶ οὕτω λέγονται. Tum videatur Strabo reſpicere locum ſuperiorem p. m. 451. ubi Μάρδους dixit, etſi poſt etiam Ἄμαρδοι occurrunt, ſi ab illo editum eſt, et hoc ideo, ſerius licet, hic monuit. Placet tamen emendatio Caſauboni, et τὸ A ex praecedenti καὶ facile ex ſcripturae compendio adhaeſit. Quare non dubitavi, eam referre. Cf. ſupra p. m. 451.

6) Huc ex trajectione poſt Ἀρμενία Medic. 4. ſubjicit verba: οὕτω λέγονται Ἀμαρδοί.

1) Caſaubonn. ὑπολείπονται. Mei omnes tenent vulgatam.

2) Hic ex Strabonis hoc loco Euſtathius ad Dionyſ. v. 730. aliqua ſupplet, quae in noſtris libris exciderunt, quare, uncis tamen incluſa, nunc addidi. Tum vero pro ἀκοντισαὶ δ' εἰσὶν ἄρισοι dedi ἀκοντισαὶ ἄρισοι. Πετροβατεῖν dicitur, ut κρημνοβατεῖν apud Hannonem p. 5. ed. Hudſ. Subplenda autem illa verba cenſuit etiam Berkelius ad Stephanum p. 434.

Mardi (ſic enim vocant Amardos:) et qui in Perſia ſunt, eodem hodieque nomine cenſentur, eundemque habitum tenent.

§. 4.

Caduſii multitudine pedeſtri parum cedunt Arianis: optime jaculo pugnant: in aſpretis pedites loco equitum proeliantur. Antonio

Media. λεπὴν τὴν ϛρατείαν ἐποίησεν οὐχ ἡ τῆς χώρας φύσις, ἀλλ' ὁ τῶν ὁδῶν ἡγεμὼν, ὁ τῶν Ἀρμενίων βασιλεὺς [3] Ἀρταουάσδης, ὃν, [4] ὡς εἰκὸς, ἐκεῖνος ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, σύμβουλον ἐποιεῖτο καὶ κύριον τῆς περὶ τοῦ πολέμου γνώμης· ἐτιμωρήσατο μὲν οὖν αὐτὸν, ἀλλ' ὀψέ· ἡνίκα πολλῶν αἴτιος [5] κακῶν κατέϛη Ῥωμαίοις, καὶ αὐτὸς, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις τὴν ἀπὸ τοῦ Ζεύγματος ὁδὸν, τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην, μέχρι τοῦ ἅψασθαι τῆς Ἀτροπατηνῆς, ὀκτακισχιλίων ϛαδίων ἐποίησε πλέον, ἢ διπλα-

3) In varias formas diſtorquent hoc nomen codices. Moſcov. Ἀρταούας δ' ἦ; Medic. 3. Pariſ. Ἀρταούας δ' ἦν; Venet. Ἀρταοῦσας δ' ἦν; vetus etiam interpres reddit *Artauas*; reliqui cum edd. Ἀρταουάσδης, unde adparet vitii fons et origo. Verum nomen eſt Ἀρταουάσδης, ut docent Dio 49, 25. et alibi, Plutarch. in Antonio cap. 50.

4) Moſcov. Venet. Pariſ. ὃν εἰκὸς ἐκεῖνος; Medic. 3. plenius et ad ſenſum verius ὃν, ὡς εἰκὸς, ἐκεῖνος. Vulgo cum priori interprete ὃν ἐκεῖνος. Cum codices diligentius conlati omnes in εἰκὸς perſtent, Medicei 3. ope adjutus Straboni id reddidi. Pro αὐτῷ Moſcov. ponit αὐτῷ, ex quo recepi.

5) Moſc. Medic. 3. 4. κατέϛη κακῶν. Poſt ἀνωδιῶν edd. Aldi et Hopperi, quod facile convellitur, uti κυκλωπορίας in Medic. 4. Cf. lib. 16. p. 780.

nio autem expeditionem difficilem redegit non loci natura, ſed itinerum ductor Artavasdes, Armeniorum rex: quem ſibi inſidiantem Antonius conſiliarium et magiſtrum bellicorum conſiliorum adſcivit. Sumſit quidem poenas ab eo, ſed ſero, cum ille multas in calamitates conjeciſſet Romanos: vt et ille, qui iter, quod a Zeugmate ad Euphraten eſt usque ad fines Atropatenae, ↀ ↀ ↀ ↀ ſtadiorum effecit, amplius

διπλασίαν τῆς εὐθείας, διὰ ὀρῶν, καὶ ἀνοδιῶν, καὶ κυκλοπορείας. Media.

§. 5.

Ἡ δὲ μεγάλη Μηδία, τὸ μὲν παλαιὸν τῆς Ἀσίας ἡγήσατο πάσης, καταλύσασα τὴν τῶν Σύρων ἀρχήν· ὕστερον δ' ὑπὸ Κύρου καὶ Περσῶν ἀφαιρεθεῖσα τὴν τοσαύτην ἐξουσίαν [1] ἐπὶ Ἀστυάγου, διεφύλαττεν ὅμως πολὺ τοῦ πατρίου ἀξιώματος· καὶ ἦν τὰ Ἐκβάτανα [2] χειμάδιον τοῖς Πέρ-

1) Vulgo Ἀστυάγου. Moscov. Medic. 3. 4. bene ad sensum verborum et historiae fidem addunt ἐπὶ, ex quibus recepi. Sic vetus interpres reddidit *sub Astyage*. *Tzsch.* Probo veterum lectionem ἐπὶ Ἀστυάγου. Contigit enim Medici imperii eversio temporibus Astyagae, qui fuit ultimus Medorum rex. Vide historicos. *Casaubonus.* Cf. Herodot. 1, 130. Diodor. 2, 32. quorum ille etiam convenienter cum Nostro dicit: τότε ἐπὶ Ἀστυάγεος οἱ Πέρσαι τε καὶ ὁ Κῦρος ἐπαναστάντες τοῖσι Μήδοισι ἦρχον τὸ ἀπὸ τούτου τῆς Ἀσίης. De sensu verborum τῆς Ἀσίας πάσης cf. Walther in animadvers. histor. p. 29. consulto simul Herodoto c. l.

2) Mosc. χειμαδεῖον, ut supra p. 522. extr. ubi tamen de Seleucia id adfirmat Noster, quare etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. 2, 13. illum locum defectum esse suspicatur. De Ecbatanis autem satis id ex aliis auctoribus constat. V. Brissonius de regio Persarum principatu p. m. 43. sqq.

plius quam rectae duplum est, per montes, invia, inque gyrum circumducendo.

§. 5.

Magna Media antiquitus Syrorum imperio everso toti imperavit Asiae. Postea temporis, cum Cyrus et Persae Astyagen deiecissent, multum tamen pristinae dignitatis retinuit: et Ecbatana hybernum

Media. Πέρσαις. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἐκείνους καταλύσασι Μακεδόσι, τοῖς τὴν Συρίαν ἔχουσι, καὶ νῦν ἔτι τοῖς Παρθυαίων βασιλεῦσι τὴν αὐτὴν παρέχεται χρείαν τε καὶ ἀσφάλειαν.

§. 6.

Ὁρίζεται δ' ἀπὸ μὲν τῆς ἕω τῇ τε [1] Παρθυαίων καὶ τοῖς Κοσσαίων ὄρεσι, λῃστρικῶν ἀνθρώπων· οἳ τοξότας μυρίους καὶ τρισχιλίους παρέσχοντό ποτε [2] Ἐλυμαίοις, συμμαχοῦντες ἐπὶ Σουσίους καὶ Βαβυλωνίους. Νέαρχος δέ φησι, τεττάρων ὄντων λῃστρικῶν ἐθνῶν, ὧν Μάρδοι μὲν Πέρσαις προσεχεῖς ἦσαν, Οὔξιοι δὲ καὶ Ἐλυμαῖοι τούτοις τε καὶ Σουσίοις, Κοσσαῖοι δὲ Μήδοις· πάν-

1) Medic. 3. 4. Parif. Παρθυαίᾳ. Forte fic adjuvare voluerunt vulgatam, quae tamen etiam ex ellipfi vocis χώρᾳ bene intelligi poteft. Poft vulgo legitur οἱ, quod, monente etiam Mofc. converti in οἵ.

2) Medic. 3. 4. (a priori manu) Mofcov. Parif. Αἰδυμαίοις. Sic deinceps Medic. 3. Ἐλμαίοις. Supra in libris exftabat Ἐλυμέων.

num erat domicilium Perfis, ut et Macedonibus deinde, qui iftos everterunt et Syriam occupaverunt: quin et nunc Parthis eundem ufum atque fecuritatem praebet.

§. 6.

Media major definitur verfus ortum Parthia, et montibus Coffaeorum. Sunt hi latrociniis dediti: et aliquando fagittariorum XIII millia eduxerunt, Elymaeis fuppetias ferentes contra Sufios et Babylonios. Nearchus ait, cum quatuor fint populi praedando viventes, de quibus Mardi Perfis contigui erant, Uxii et Elymaei iisdem atque Sufiis, Coffaei Medis: omnes

πάντας μὲν φόρους πράττεσθαι τοὺς βασιλέας· Κοσσαίους δὲ καὶ δῶρα λαμβάνειν, ἡνίκα ὁ βασιλεὺς θερίσας ἐν Ἐκβατάνοις εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καταβαίνοι· καταλῦσαι δ' [3] αὐτῶν τὴν πολλὴν τόλμαν Ἀλέξανδρον, ἐπιθέμενον χειμῶνος. Τούτοις δὲ δὴ ἀφορίζεται πρὸς ἕω, καὶ ἔτι τοῖς [4] Παραιτακηνοῖς, οἱ συνάπτουσι Πέρσαις, ὀρεινοὶ καὶ αὐτοὶ καὶ λῃστρικοί· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων τοῖς ὑπεροικοῦσι τῆς Ὑρκανίας θαλάττης Καδουσίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οὓς ἄρτι διήλθομεν· πρὸς νότον δὲ τῇ Ἀπολλωνιάτιδι, ἣν [5] Σιτακηνὴν ἐκάλουν οἱ Media.

3) Parif. αὐτόν. Tum Parif. Medic. 3. 4. τόλμαν, cum vulgo feratur τόλμην. Pro τούτοις δὲ δὴ Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. volunt τούτοις τε δή.

4) Mofcov. Παρατακηνοῖς; edd. Aldi, Hopperi Παραισιτακηνοῖς, ut vetus interpres *Parefitacinis*. De vera fcriptura vocis, quae et alibi paffim aliter vitiatur, multa praeter Geographos dabit Blancardus ad Arrian. de exped. p. 290.

5) Sic omnes libri per fimplex τ cum epitome et vetere interprete. Cf. etiam lib. 15. p. 732. qui locus cum noftro comparari poteft, etfi ibi Mofcov. per duplex τ effert, ut alii auctores, et Weffeling. ad Diodor. 17, 65.

omnes eos tributa a regibus exegiffe: Coffaeos autem munera etiam accipere, cum rex aeftate Ecbatanis transacta in Babyloniam defcendit: nimiam tamen eorum audaciam ab Alexandro fuiffe compreffam, cum eos hyeme adortus effet. His ergo Media verfus ortum definitur: ac Paraetacenis praeterea, qui, contigui Perfis, ipfi quoque montana incolunt, et latrocinia exercent. Verfus feptentrionem autem Cadufiis, qui fupra Hyrcanum mare habitant, aliisque nuper dictis. Verfus meridiem Apolloniatide, quam Sitacenam antiqui dixerunt, et

Media. οἱ παλαιοὶ, καὶ τῷ [6] Ζάγρῳ, καθ᾽ ὃν ἡ Μεσαβατικὴ κεῖται, τῆς Μηδίας οὖσα· οἱ δὲ τῆς Ἐλυμαίας φασί· πρὸς δύσιν δὲ τοῖς [7] Ἀτροπατίοις καὶ τῶν Ἀρμενίων τισίν. Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκειά τε, καὶ Ἀπάμεια, καὶ ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ [8] Ῥάγεια, τὸ τοῦ

6) Verba τῷ Ζάγρῳ — Ἀρμενίων τισὶν desunt in Urbin. et Medic. 3. Alii vulgatam videntur esse secuti, ut Paris. Venet. Medic. 4. quae sic habet: τῷ Ζάγρῳ καθ᾽ ἡμᾶς σαβατικὴ κεῖται, sine ullo sensu; Vatic. τῷ Ζάγρῳ, καθὸ ἡ ἡμᾶς σαβατικὴ κεῖται; optime Moscov. etsi vocibus male disjectis καθὸ ἡμᾶσσα βατικὴ. V. deinceps. *Tzsch.* Corruptissimum locum sic emendabis ex manuscriptorum auctoritate: καὶ τῷ Ζάγρῳ, καθ᾽ ὃ ἡ Μασσαβατικὴ κεῖται. Massabaticae etiam lib. 16. p. 745. meminit, ubi docet Elymaeae provincias esse duas, Gabianam et Massabaticam. Meminit et Dionysius Afer v. 1014. Αὐτὰρ ὑπὲρ Βαβυλῶνος, ἐπὶ κνοιὴν βορέαο Κισσοὶ, Μεσσαβάται τε, Χαλωνῖταί τε νέμονται. Ptolemaeus in descriptione Persidis [6, 4.] de Paraetacena loquens, quae est pars Persidis, ἧς εἰσιν ἀπὸ μεσημβρίας Μεσσαβάται. [vulgo simplici σ] *Casaubonus.* Vetus interpres diserte scribit: *Zagro, apud quem Massabatica est.* Secutus igitur haec vestigia librorum reposui Μεσσαβατικὴ, quam Plinius 6, 31. s. 27. *Mesabatenen* vocat.

7) Venet. Moscov. Medic. 4. corr. Ἀτραπίοις.

8) Medic. 4. Ῥαγία; 4. Ῥέγα; reliqui cum editis Ῥάγεια. Vetus interpres *Rhaga, quae apud Rhagas est. Tzschucke.* Malim αὐτὴ Ῥάγα. Stephanus Ῥάγα πόλις ἐν Μηδίᾳ. *Casaubonus.* Ῥάγα etiam vocatur ab Isidoro p. 6. Hudſ. Ῥάγαι

et Zagro, ad quem Mesabatica sita est Mediae: alii Elymaeis tribuunt: versus occasum Atropatiis et Armeniis quibusdam. Sunt et Graecanicae urbes in Media, a Macedonibus conditae, Laodicea, Apamea, et apud Rhagas a Nicatore condita Rhageia, quam ipse Euro-

τοῦ Νικάτορος κτίσμα· ὃ ἐκεῖνος μὲν Εὔρωπον ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν Κασπίων πυλῶν [9] πεντακοσίοις που σταδίοις, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος [10] Ἀρταμιτηνός. Media. p. 525.

§. 7.

Ῥάγαι ab Arrian. de exped. 3, 20, 2. quod vult Mannert Geogr. P. 5. T. 2. p. 172. eadem urbs. Tum vero valde languet, aut friget fenfus. Quis enim dixerit, Rhagas fitas fuiffe prope Rhagas? Immo Rhagae vel Rhaga urbs fuit antiquiffima, in cujus vicinia poft fimili nomine a Seleuco condita urbs fuit; quam ipfe Europum vocavit; Parthi Arfaciam, etfi utramque diftinguit Ammian. 23, 6. p. 289. ed. Gron. Quod priora verba ad Apameam refert Vaillant de Arfacidarum imperio T. I. p. 14. non patitus nexus, qui ad Ῥάγεια profert. Tum Ῥαγαῖς, uti p. m. 497. a Xylandro inde fcripferunt editores, pofuerunt Aldus et Hopperus Ῥάγαις, quod praefert Arrianus et editiones etiam noftrae deinceps, forte rectius.

9) Cafaubonn. ὀκτακοσίοις, quae nimis augent, cum Ptolem. 6. 2. (cui eft fimpliciter *Europus*) inde removeat 400 ftadiis, diei itinere Arrianus.

10) Vulgo olim in edd. Aldi et Hopperi ferebatur Ἀδραμυθῖνος, poft Ἀδραμυττηνός. Pro eo Cafaubonn. vel Ἀρτεμησεινὸς, vel Ἀρταμυθενός. Mofc. ὁ Ἀρτεμισηνὸς; Medic. 3. Venet. Urbin. ὁ Ἀρτεμησινὸς; Parif. Ἀρτεμήσεινος; Medic. 4. ὁ Ἀρταμίτηνος; vetus interpres *Adramyttinus*. *Tzfch.* Ecce iterum *Adramyttenus* vocatur hic, qui erat *Artemita*, ut fupra [p. 516. extr.] docuimus. Lego, ut ibi, Ἀρταμιτηνὸς, vel Ἀρτεμιτηνός. *Cafaubonus.* Proxime huc valet Medic. 4. Cf. fupra ad c. I.

Europum appellavit, Parthi Arfaciam, verfus meridiem a Cafpiis portis difsitam 10 circiter ftadiis, ut tradit Apollodorus Artamitenus.

§. 7.

Media.

§. 7.

Ἡ πολλὴ μὲν [1] οὖν ὑψηλή ἐστι καὶ ψυχρά· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη, καὶ τὰ περὶ τὰς Ῥάγας, καὶ τὰς Κασπίους πύλας, καὶ καθόλου τὰ προσάρκτια μέρη τὰ ἐντεῦθεν μέχρι πρὸς τὴν Ματιανὴν, καὶ τὴν Ἀρμενίαν. Ἡ δ' [2] ὑπὸ ταῖς Κασπίοις πύλαις ἐν ταπεινοῖς ἐδάφεσι καὶ κοίλοις οὖσα, εὐδαίμων σφόδρα ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίας· εἰ δὲ καὶ φύεταί που, ἀλιπής τέ ἐστι καὶ ξηρά· ἱππόβοτος δὲ καὶ αὕτη ἐστὶ διαφερόντως, καὶ ἡ Ἀρμενία· καλεῖται δέ τις καὶ [3] λειμὼν Ἱππόβοτος, ὃν καὶ διεξί-

1) Ante Caſaubonum vocula οὖν deſiderabatur in editionibus, quam inferunt omnes codices. Poſt Caſaubb. Μαντιανὴν, ut infra p. 531. editiones etiam inſerto ν, reliqui cum edd. recte Ματιανήν.

2) Caſaubonn. omnesque mei ὑπὸ, uti vetus interpres *ſub*, quod propter ſubnexa eſt magis adcommodatum. Vulgo ἐπὶ, quod Aldus immutavit.

3) Male Aldus et Hopper. λιμών. Pro ἐπὶ τῶν Περσῶν Xylander poſuit ὑπὸ τ. Π. Tum pro Νισαίους, quod probant codices et editiones, ſolus Pariſ. dat Νησαίους, et vetus interpres *Neſeos*. Ita vero deinceps variat epitome p. 148.

§. 7.

Magna ſui parte Media ſublimis eſt, et frigida; ac tales ſunt etiam ſupra Ecbatana ſiti montes, et apud Rhagas, Caſpiasque portas, atque in univerſum ſeptentrionalia loca usque ad Matianam et Armeniam. Ad Caſpias portas ſolum humile et in convalle ſitum, uberrimum eſt, et omnium ferax, demta olea: quae etſi ſeritur alicubi, arida et pinguedinis expers naſcitur. Haec regio (ut et Armenia) equis alendis excellit: et inde quoddam pratum Hippobotum dicitur, per quod

διεξίασιν οἱ ἐκ τῆς Περσίδος καὶ Βαβυλῶνος εἰς Κασπίους πύλας ὁδεύοντες, ἐν ᾧ πέντε μυριάδας ἵππων Media.

p. 148. Hudſ. quae primum in ed. Baſil. ſcribit Νησαῖον πεδίον, deinde Νισαίους ἵππους. *Tzſchucke.* Epitomae, etiam ſcriptae, Νησαῖοι habent, itemque Stephanus, ubi ordo literarum lectionem ſtabilit, et ſupra quoque [ſp. 509.] Neſaea Hyrcaniae vicina legebatur: fortaſſe alia. Certe Plinius 6, 25. [ſ. 29.] Niſaeam legit Parthiae adſcribens. Ita Niſaeos equos legit etiam Euſtathius in Il. 2, 558. et in Dionyſium, [v. 1017.] et apud Plutarchum in Pyrrho [c. 11.] eſt Νισαῖος ἵππος. Itaque hos ſequor, cum et infra [p. 530. in.] ſic legatur. *Xylander.* Parum ſibi conſtant in ſcriptura hujus vocis ab initio. Sic per ι efferunt Suidas ſ. v. Νίσαιον et ἵππος Νισαῖος, ex auctoribus ipſis Herodot. 3, 106. Philoſtrat. in vita Apollon. 1, 31. Lucianus de hiſtor. ſcrib. c. 39. Himerius eclog. 13, 36. p. 236. ed. Wernsdorf. — Per η Stephanus, Heſychius. h. v. quod per literarum ſeriem evincere videtur, et ſic multi etiam libri in auctoribus, ubi vulgo per ι editur. *Neſaeos* autem ex Latinis vocat Ammian. 23, 6. p. 288. Gron. Quaec quidem diverſitas orta eſt ex crebra commutatione utriusque literae, et quod forte cum Niſaea Atticae commiſcerent. At per υ ferri non poteſt, uti legitur in Heliodoro l. 9. p. 437. extr. et dedit Schmieder. in Arriano de exp. 7, 3, 6. ubi antea ſtabat η. Sed plura dabunt Bochart in Hieroz. P. I. 2, 9. Briſſon. de regno Perſar. lib. 3. p. 301. ſ. Salmaſ. ad Solin. p. m. 842. Caſaubon. ad Athen. p. 342. d'Orville ad Chariton. 6, 4. p. 541. et viri docti ad laudatos auctores. Equidem et hic, ut ſupra, dedi per η. Quod antea ſcribit Strabo πέντε μυριάδας, in quo numero conſentiunt omnes libri, Weſſeling. id mutatum velit ad Diodor. 17. 110. in πεντεκαίδεκα, quod optime illi cum Arriano de exp. 7, 13, 2. convenerit. Forte tamen Noſter Alexandri tempora reſpexit, qui tantum ibi invenit equos LXM (Diodorus c. l.) aut LM. (Arrian. c. l.)

quod transeunt, qui a Perſide et Babylonia ad Caſpias portas proficiſcuntur: in eo ali ajunt L millia equarum

Media. ἵππων θηλείων νέμεσθαί φασιν ἐπὶ τῶν Περσῶν· εἶναι δὲ τὰς ἀγέλας ταύτας βασιλικάς. Τοὺς δὲ Νησαίους ἵππους, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστοις οὖσι καὶ μεγίστοις, οἱ μὲν ἐνθένδε λέγουσι τὸ γένος, οἱ δ' ἐξ Ἀρμενίας· ἰδιόμορφοι δέ εἰσιν, ὥσπερ καὶ οἱ Παρθικοὶ λεγόμενοι νῦν παρὰ τοὺς Ἑλλαδικοὺς, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρ' ἡμῖν. Καὶ τὴν βοτάνην δὲ, τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐνταῦθα ἰδίως Μηδικὴν καλοῦμεν. Φέρει δὲ καὶ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς, [4] πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ· ἔστι

4) Omnes libri mscripti cum epitome et vetere interprete consentiunt in vulgata lectione πολὺ λειπόμενος; at Stephanus sub v. Μηδία praefixa negandi particula Strabonis verba sic repetit: οὐ πολὺ λειπόμενος. *Tzsch.* Si spectes τὴν φράσιν, videbitur legendum οὐ πολὺ λειπόμενος. Nihil tamen censeo temere mutandum: nam sic quoque est in epitome: nec variant libri veteres, quos quidem sciam. Vide Dioscoridem [3, 94.] et Plinium. [12, 48. f. 23.] *Casaubonus.* Ita ex connexu verborum et ad mentem Strabonis aptius negationem inserendam censent etiam Bodaeus a Stapel in Theophrasti hist. plantar. lib. 6. p. 592. Holsten. ad Stephan. p. 207. Salmas.

rum e Persis, esseque armenta ea regia. Nesaeos equos, quibus reges utuntur, optimis et maximis, quidam hinc peti ajunt, alii ex Armenia: forma sunt peculiari, ut et qui nunc Parthici dicuntur, a Graecanicis aliisque nostratibus diversa. Sed et herbam, quae maxime equos alit, ex eo, quod ibi abundat, peculiariter Medicam appellamus. Silphium quoque fert Media, unde Medico succo nomen. Is longe deterior Cyrenaico, interdum etiam ei anteit boni-

ἔστι δ' ὅτε καὶ διαφέρων ἐκείνου· εἴτε παρὰ τὰς τῶν τόπων διαφορὰς, εἴτε τοῦ φυτοῦ κατ' εἶδος ἐξαλλάττοντος, εἴτε καὶ παρὰ τοὺς ὀπίζοντας καὶ σκευάζοντας, ὥστε συμμένειν πρὸς τὴν ἀπόθεσιν καὶ τὴν χρείαν. Media.

§. 8.

Τοιαύτη [1] μέν τις ἡ χώρα. Τὸ δὲ μέγεθος πάρισόν πώς ἐστιν εἰς πλάτος καὶ μῆκος· δοκεῖ δὲ μέγιστον εἶναι πλάτος τῆς Μηδίας, τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ Ζάγρου ὑπερθέσεως, ἥπερ καλεῖται Μηδικὴ πύλη,

maſ. ad Solin. p. m. 255. probante Berkelio ad Stephan. p. 556. Praeterea repugnant aliorum narrationes, veluti Plinii, qui 19, 15. f. 3. adfirmat, laſer, quod in Perſide, aut Media et Armenia naſcatur large, multo eſſe infra Cyrenaicum. Cf. etiam 22, 48. f. 23. Tum vero Strabonis verba ſibi conſtant, ſi bonitatem ejus interdum majorem ex ſubjectis explices, ſic ut prius intelligas de comparatione utriusque in univerſum facta, poſterius de ſingularibus mutationis cauſis. Nolui igitur illam particulam unius Stephani auctoritate admittere.

1) Caſaubonn. μέντοι τις. Tum pro πάρισον Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. πάρισος, quod ad idem redit. Poſt ante δυνάμει articulum τῇ praeponit Medic. uterque, forte quia genus vellent apertius diſtinguere. Alias promiſcua forma haec proferuntur.

bonitate: ſive id locorum differentia facit, ſive ſpecies plantae variat, ſive qui ſuccum colligunt et conficiunt ad reponendum et ad uſum, hoc praeſtant.

§. 8.

Talis ergo eſt Media. Quod ad magnitudinem, aequali fere eſt longitudine atque latitudine: haec maxima videtur a transitu Zagri (portam Mediam nomi-

Media. πύλη, εἰς Κασπίους πύλας διὰ τῆς Σιγριανῆς ςαδίων τετρακισχιλίων ἑκατόν. Τῷ δὲ μεγέθει καὶ δυνάμει τῆς χώρας ὁμολογεῖ καὶ ἡ περὶ τῶν φόρων ἱςορία. Τῆς γὰρ Καππαδοκίας παρεχούσης τοῖς Πέρσαις κατ' ἐνιαυτὸν πρὸς τῷ ἀργυρικῷ τέλει ἵππους χιλίους καὶ πεντακοσίους, [2] ἡμιόνους δὲ δισχιλίους, προβάτων δὲ πέντε μυριάδας, διπλάσια σχεδόν τι τούτων ἐτέλουν οἱ Μῆδοι.

§. 9.

[1] Ἔθη δὲ τὰ πολλὰ μὲν τὰ αὐτὰ τούτοις τε, καὶ τοῖς Ἀρμενίοις, διὰ τὸ καὶ τὴν χώραν παραπλησίαν εἶναι. Τοὺς μέντοι Μήδους ἀρχηγέτας εἶναί φασι, καὶ τούτοις, καὶ ἔτι πρότερον Πέρ-

2) Sic libri omnes, quod Aldus mutaverat in ἡμιόνων, et exceperant Hopperus et Xylander. Ita vero antea ἵππους et poſt προβάτων.

1) Mssti Caſaubonn. meique omnes, tantum quod in Medic. 4. correctum transierat in ἔθη, et in Moſcov. margine adpoſitum erat. Poſt verba τὰ αὐτὰ, Aldo duce, omiſerant Hopperus et Xylander, qui etiam ante Ἀρμενίοις neglexerat τοῖς. Tum εἶναι ante Caſaubonum aberat. Poſt Aldus et Hopperus ſcripſerunt Περσικὴ καὶ ςολὴ; vetus interpres lepide *Perſica ſchola.*

minant) usque ad portas Caſpias per Sigrianam, ſtadiorum quater mille et c. Magnitudini et potentiae regionis ejus reſpondet tributorum quoque hiſtoria. Nam cum Cappadocia conferat Perſis quotannis, ultra cenſum argenteum, equos CIↃ IↃ, mulos bis mille, oves IↃↃↃ: fere duplum hujus Medi pendebant.

§. 9.

Mores fere communes ſunt Medis atque Armeniis: quia et regio adſimilis eſt. Medos tamen principes auctoresque fuiſſe et his iſtorum ferunt, et Per-

Πέρσαις, τοῖς ἔχουσιν αὐτοὺς, καὶ διαδεξαμένοις Media.
τὴν τῆς Ἀσίας ἐξουσίαν. Ἡ γὰρ νῦν λεγομένη Περσικὴ στολὴ, καὶ ὁ τῆς τοξικῆς καὶ ἱππικῆς ζῆλος, καὶ ἡ περὶ τοὺς βασιλέας θεραπεία, καὶ κόσμος, καὶ σεβασμὸς θεοπρεπὴς παρὰ τῶν ἀρχομένων εἰς τοὺς Πέρσας παρὰ [2] τῶν Μήδων ἀφῖκται· καὶ ὅτι τοῦτ' ἀληθὲς, ἐκ τῆς ἐσθῆτος μάλιστα δῆλον. Τιάρα γάρ τις, καὶ [3] κίταρις, καὶ [4] πῖλος, καὶ χειριδωτοὶ χιτῶνες, καὶ ἀναξυρίδες p. 526.

ἐν

2) Articulum ignorant Moſcov. Medic. 3. 4. et Pariſ. ut in hoc antea ὁ ante verba τῆς τοξικῆς abeſt.

3) Vulgo κίδαρις; vitioſe Xyl. κιδρις; Venet. Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. epitome p. 149. Hudſ. κίταρις, ut vetus interpres *citaris*. Per δ ſcribunt etiam Arrian. de exp. 4, 7, 7. Curtius 3, 3, 19. alii et, qui in primis huc valent, Lexicographi, Suidas et Heſychius. Cf. Briſſon. de regno Perſ. lib. 1. p. 32. ſq. et qui laudantur ad Heſych. T. 2. p. 255. Monet tamen diſertis verbis Heſychius, a quibusdam etiam per τ ſcribi, uti et libri variant in Polluce 7, 13. ſ. 58. et per τ ex Herodoto refertur 10, 36. ſ. 162. Et ſic conſtanter ſcribit Plutarch. in Pompejo c. 33. in Antonio c. 54. et Artaxerxe c. 26. Quam formam igitur cum hic praeſcribant tot libri, rejiciendam non eſſe putavi.

4) Medic. 3. πίλον; editiones πῖλος, quod in aliis exſtitiſſe

Perſis, qui Media occupata in dominationem Aſiae ſucceſſerunt. Nam qui nunc dicitur Perſicus veſtitus, et ſagittandi ac rei equeſtris ſummum ſtudium, regumque cultus, ornatus, et honores quaſi divini regibus ab ipſorum imperio ſubjectis qui habentur, a Medis ſunt profecta. Idque verum eſſe, maxime e veſtitu apparet. Nam tiara, citaris, pileus, manicatae tunicae, et anaxyrides (ſive eae ſunt brac-

Media. ἐν μὲν τοῖς ψυχροῖς τόποις καὶ προσβόροις, ἐπιτήδειά ἐστι φορήματα, οἷοί εἰσιν οἱ Μηδικοί· ἐν δὲ τοῖς νοτίοις ἥκιστα· οἱ δὲ Πέρσαι τὴν πλείστην οἴκησιν ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ κέκτηνται, μεσημβρινώτεροι καὶ Βαβυλωνίων ὄντες καὶ Σουσίων· μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τὴν τῶν Μήδων προσεκτήσαντό τινα καὶ τῶν προσαπτομένων [5] Μηδίᾳ. Ἀλλ' οὕτως ἐφάνη σεμνὰ καὶ τοῦ βασιλικοῦ προσχήματος οἰκεῖα τὰ ἔθη τοῖς νικήσασι τὰ τῶν [6] νικηθέντων, ὥστ' ἀντὶ γυμνητῶν καὶ ψιλῶν θηλυστολεῖν ὑπέμειναν, καὶ κατηρεφεῖς εἶναι τοῖς σκεπάσμασι.

§. 10.

ftitiffe videtur; certe ita habent editiones. Equidem cum aliis auctoribus, quos hic probat Mofc. pofui πῖλος. Tum ἀνξαρίδες extrufa litera fiftit Mofc. et pro φορήματα Medic. 3. 4. volunt φορέματα, ut alibi dicitur εὕρημα et εὕρεμα.

5) Medic. 4. Μηδείας corr. Μηδίας.

6) Venet. κινηθέντων; reliqui νικηθέντων, Medic. 3. 4. etiam omiffa particula καὶ, quam Cafaubonus ejiciendam flagitante nexu cenfebat. Vulgo enim legitur καὶ τὰ τῶν νικ. Poft Ald. Hopper. dederunt φίλων; reliqui ψίλων.

braccae) in frigidis locis et aquilonaribus, ut funt Mediae, geftamen funt commodum: in auftrinis minime. Perfae autem habitationem fuam ut plurimam habent ad Rubrum mare, meridionaliores Babyloniis et Sufiis: fed everfis Medis, etiam quaedam Mediae contermina in fuam redegerunt poteftatem. Sed victoribus ita ob majeftatem et regio ornatui convenientem dignitatem placuerunt a victis Medis recepta, ut nuditati et leviffimo veftitui muliebrem ftolam ac veftem, ad talos dependentem, praetulerint.

§. 10.

§. 10. Media.

Τινὲς δὲ Μήδειαν καταδεῖξαι [1] τὴν ἐσθῆτα ταύτην φασὶ, δυναστεύσασαν [1] ἐν τοῖς τόποις, καθάπερ καὶ Ἰάσονα, καὶ ἐπικρυπτομένην τὴν ὄψιν, ὅτε ἀντὶ τοῦ βασιλέως ἐξίοι· [2] τοῦ μὲν Ἰάσονος ὑπομνήματα εἶναι τὰ Ἰασόνια Ἡρῷα, τιμώμενα σφόδρα ὑπὸ τῶν βαρβάρων· (ἔστι δὲ καὶ ὄρος μέγα ὑπὲρ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐν ἀριστερᾷ, καλούμενον [3] Ἰασόνιον·) τῆς δὲ Μηδείας, τὴν ἐσθῆτα καὶ τοὔνομα τῆς χώρας. Λέγεται δὲ καὶ Μῆδος, υἱὸς

 αὐτῆς,

1) Addidi ἐν ex Mosc. Ven. Medic. 3. 4. Paris. cum alias genitivus ex usu sequatur, ut lib. 8. p. m. 287. — Ante Ἰάσονα Moscov. Paris. Medic. 3. 4. melius inserunt καὶ, quos secutus id repetii.

2) Medic. 3. καὶ τοῦ μέν. Voci Ἰάσονος subnectunt φασὶν Casaubonn. Medic. 4. utrumque sine gravi causa.

3) Vulgo Ἰασόνειον, quod in Ἰασόνιον mutant hic et deinceps Moscov. Medic. 3. 4. Paris. Cf. supra ad p. m. 531. et paullo post hic. Post pro τῆς δὲ Μηδείας Paris. vult τῆς τε Μηδίας; posterius etiam adferunt minus hic opportune Aldus et Hopperus ex sueta variatione. Prius etiam legitur in Medic. 3. et ante correctionem in Medic. 4. Pro αὐτοῦ Moscov. sine causa αὑτοῦ, uti Aldus, Hopper. et Xylander.

§. 10.

Sunt, qui tradant, Medeam dominio istarum regionum cum Iasone potitam, vestem illam excogitavisse, et quoties praeter regem exiret, faciem velasse: ac Iasonis quidem monimentum esse sacella Iasonia, quae religiosissime a barbaris coluntur: (est et magnus mons supra Caspias portas ad laevam, qui Iasonium vocatur.) Medeae autem vestem et nomen regionis. Dicunt etiam, Medum ejus filium in regnum successisse,

Media. αὐτῆς, διαδέξασθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν χώραν ἐπώνυμον αὐτοῦ καταλιπεῖν. Ὁμολογεῖ δὲ τούτοις καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀρμενίαν Ἰασόνια καὶ τὸ τῆς χώρας ὄνομα, καὶ ἄλλα πλείω, περὶ ὧν ἐροῦμεν.

§. 11.

Καὶ τοῦτο δὲ Μηδικὸν, τὸ βασιλέα αἱρεῖσθαι τὸν ἀνδρειότατον, ἀλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ὀρείοις· μᾶλλον δὲ τὸ τοῖς βασιλεῦσιν πολλὰς εἶναι γυναῖκας· τοῖς δ' ὀρείοις τῶν Μήδων καὶ πᾶσιν ἔθος τοῦτο, ἐλάττους δὲ τῶν [1] πέντε οὐκ ἔξεστιν· ὡς δ' αὕτως τὰς γυναῖκάς φασιν ἐν καλῷ τίθεσθαι, ὅτι πλείους νέμειν ἄνδρας, τῶν πέντε δὲ ἐλάττους, συμφορὰν ἡγεῖσθαι. Τῆς δ' ἄλλης [2] Μη-

1) Vulgo ἑπτὰ, quod reddit etiam vetus interpres. Casaubonus ex suis libris notat probatque πέντε, quem numerum ex meis sustinent Moscov. Ven. Medic. 3. 4. Paris. cum epitome p. 149. Hudſ. et Eustathio ad Dionysium v. 1017.

ſiſſe, ac provinciae ei nomen a ſe factum reliquiſſe. Cum his conſentiunt etiam Iaſonia Armeniae, nomenque regionis, et plura alia, de quibus ſuo dicemus loco.

§. 11.

Id quoque Medorum eſt, regnum fortiſſimo deferre: neque tamen omnes hoc ſervant, ſed montani: magis etiam hoc, ut rex multas habeat uxores: quem quidem morem omnes Medi montani tenent: neque licet pauciores habere mulieres, quam quinque. Mulieres quoque in parte felicitatis ponere ajunt, alere quamplurimos viros: intra quinque, id vero calamitoſum deputare. Cum autem reliqua Media

[2] Μηδίας εὐδαιμονούσης τελέως, λυπρά ἐστιν ἡ προσάρκτιος ὀρεινή· σιτοῦνται οὖν ἀπὸ ἀκροδρύων, ἔκ τε μήλων ξηρῶν κοπέντων ποιοῦνται μάζας· ἀπὸ δ' ἀμυγδάλων φρυχθέντων ἄρτους· ἐκ δὲ ῥιζῶν τινων οἶνον ἐκθλίβουσι· κρέασι δὲ χρῶνται θηρίοις· ἥμερα δὲ οὐ τρέφουσι θρέμματα. Τοσαῦτα καὶ περὶ Μήδων φαμέν· περὶ δὲ τῶν [3] νομίμων κοινῇ Media.

 τῆς

2) Parif. Μηδείας, uti fere folet. Poft pro οὖν habet γοῦν, uti Mofcov. Medic. 3. 4. Μάζας in ἀμάξας mutat Venetus. Tum Medic. 3. alio ordine verba ponit ἀπὸ ἀμυγδάλων δέ. Pro φρυχθέντων Parif. et Ven. fubftituunt φωχθέντων et Mofcov. vult φρυγθέντων. Lepide porro ἄρτους in ἄρκτους corrupit Venetus. Vocem θηρίοις per ει efferunt Mofcov. Medic. 3. 4. quae διττογραφία in his paffim notata eft.

3) Cafaubonn. Mofcov. Venet. Parif. Medic. 3. 4. Νομαδικῶν, quam vocem etiam reddidit vetus interpres. Attamen Medic. 3. ab eadem manu in margine accepit νομίμων. Tum fequens καὶ abeft in Msstis Parif. Medic. 3. 4. Vulgo in edd. locus ita habet: περὶ δὲ τῶν Μηδικῶν καὶ κοινῇ τῆς συμπάσης Μηδίας. *Tzfchucke.* Mscr. Νομαδικῶν perperam. Medica vocat Medicorum inftituta, vel hiftoriam imperii Medici. *Cafaubonus.* Obtundit molefta repetitio cognatarum vocum, et praeterea nexum continuum turbat particula καί. Adhibita igitur codicum ope locum informavi, ut nec offenderet, et fenfus inde exfifteret commodior. Mutationis caufae viaeque facile adparent.

Media omnium rerum abundet copia, montana verfus feptentrionem fterilia funt: itaque vefcuntur arborum frugibus, et mazas faciunt ex aridis pomis contufis, panesque e toftis amygdalis: et vinum e radicibus quibusdam exprimunt: carnibus aluntur ferinis, pecus cicur non educant. Tantum de Medis: de inftitutis autem omnino univerfae Mediae, fi

Armenia.

τῆς συμπάσης Μηδίας, ἐπειδὴ [4] ταῦτα τοῖς Περσικοῖς γεγένηται διὰ τὴν τῶν Περσῶν ἐπικράτειαν, ἐν τῷ περὶ ἐκείνων λόγῳ θήσομεν.

ΚΕΦ. ΙΓ΄.

§. 1.

Τῆς δ' Ἀρμενίας τὰ μὲν νότια προβέβληται τὸν Ταῦρον, διείργοντα αὐτὴν ἀφ' ὅλης τῆς μεταξὺ Εὐφράτου καὶ τοῦ [1] Τίγριος, ἣν Μεσοποταμίαν

4) Vulgo cum Msscrtis ταῦτα. *Tzſchucke.* Lege ταὐτὰ τοῖς Π. Senſus eſt, quoniam eadem fuere Medorum olim, quae poſtea Perſarum inſtituta, ideo, quum de Perſicis agemus, conjungemus et Medica. Ut ſit ſenſus, quem Xylander elicit, alia lectione opus eſt. *Caſaubonus.* Nempe Xylander haec in verſione propoſuit: *De Medicis, quae univerſae communia ſunt Mediae, quoniam Perſarum dominatione haec Perſis ſubſunt* — In emendatione vocis ταῦτα facile parui Caſaubono. Commutatio et prona eſt et crebra. Pro τοῖς Περσικοῖς Medic. 3. dedit Περσικά. Nempe accommodavit ad ταῦτα. Prior lectio magis placet.

1) Medic. 3. Τίγρητος, uti legitur apud Arrian. de exp. 7, 7. et alios. Cf. ad Melam II. 3, 8, 5. p. 311. ſq. Neque tamen Noſter hanc formam amat, qui ſolet dicere

ſi quidem propter Perſarum dominationem cum Perſicis fuerunt communia, ſuo dicemus loco.

CAP. XIII.

§. 1.

Armeniae partes verſus meridiem vergentes, ante ſe ſitum habent Taurum montem, qui a tota eas regione dirimit, quae inter fluvios Euphratem et Tigrim intercepta, inde Meſopotamiae

μίαν καλοῦσι· τὰ δὲ ἑωθινὰ τῇ Μηδίᾳ συνάπτει τῇ μεγάλῃ καὶ τῇ Ἀτροπατηνῇ. Προσάρκτια δὲ ἐστι τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας θαλάττης ὄρη τὰ τοῦ Παραχοάθρα, καὶ Ἀλβανοὶ, καὶ Ἴβηρες, καὶ ὁ Καύκασος ἐγκυκλούμενος τὰ ἔθνη ταῦτα, καὶ συνάπτων τοῖς Ἀρμενίοις, συνάπτων δὲ καὶ τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι καὶ Κολχικοῖς μέχρι τῶν καλουμένων [2] Τιβαρηνῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ταῦτά ἐστι τὰ ἔθνη, καὶ ὁ [3] Παρυάδρης, καὶ ὁ

Armenia. p. 527.

cere Τίγριος, quod et hic ex Mofcov. et Ven. pro vulgato Τίγριδος pofui. Παραχοάθρα vitium eft folius ed. Amftelodam, uti Καύκωσος.

2) Cafaubonn. vel Τιβαρῶν, vel Τιβχνῶν. Ex meis Ven. Τιβαρῶν; Mofcov. Medic. 3. 4. Parif. Τιβαρανῶν, et fic vetus interpres *Tibarani.* Editiones acceperunt ab Aldo Τιβαρηνῶν, quam formam praetuliffe videntur Urbin. et Vatic. et Strabo alibi oftendit. Cf. ad lib. 2. p. m. 345. de utraque, quae difputantur ad Melam I. 1, 2, 5. p. 122. fqq. Nolui igitur a vulgata recedere.

3) Cafaubonn. Venet. Urbin. Medic. 3. 4. Παρύδρης; Mofc. item; Vatic. Parif. opinor, cum edd. Παρυάδρης, uti vetus interpres *Paryadra.* Vulgata lectio fana eft. Sic vocantur a Plinio 6, 9. 11. f. 10. Ptolemaeo 5, 13. et Noftro infra lib. 12. p. 355. fq. et fic fupra. Pro Σκυδίσης Medic. 3. 4. Mofcov. Parif. edd. ante Cafaubonum fubftituunt Κυδίσης; vetus interpres *Cydifa*, de qua mutatione fupra dixi ad p. m. 397.

miae nomen gerit. Orientalia Mediam attingunt cum magnam, tum Atropatenam. Verfus feptentrionem funt montes, qui Cafpio imminent mari Parachoatrae: tum Albani, Iberi, et Caucafus, circumdans iftas gentes, Armeniamque attingens, cumque Mofchicis etiam coiens et Colchicis, usque ad eos, qui Tibareni dicuntur. Ab occafu cum iftae funt gentes, tum

Armenia. ὁ Σκυδίσης μέχρι [4] τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας, ἣ διείργει τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Κομμαγηνῆς.

§. 2.

Ὁ γὰρ Εὐφράτης ἀπὸ τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ Ταύρου τὰς ἀρχὰς ἔχων, τὸ μὲν πρῶτον ῥεῖ πρὸς δύσιν διὰ τῆς Ἀρμενίας, εἶτ᾽ ἐπιστρέφει πρὸς νότον καὶ διακόπτει τὸν Ταῦρον, μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων τε καὶ Καππαδοκῶν καὶ Κομμαγηνῶν· ἐκπεσὼν δ᾽ ἔξω, καὶ γενόμενος κατὰ τὴν Συρίαν ἐπιστρέφει πρὸς χειμερινὰς ἀνατολὰς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ ποιεῖ τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς τὸν Τίγριν· ἀμφότεροι δὲ τελευτῶσιν εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Τὰ

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. cum editionibus ante Caſaubonum praemittunt τῆς, quod hic primus ejecit. Sic ante τοῦ Εὐφράτου inſerunt τῆς Moſcov. Urbin. Vatic. Medic. 3. 4. cum iisdem editionibus, cujus in ſimili maxime nexu difficilis eſt dijudicatio.

tum Paryadres mons, et Scydiſes usque ad Armeniam minorem, et Euphratis alveum, quo Armenia a Cappadocia et Commagena diſtinguitur.

§. 2.

Etenim Euphrates in ſeptentrionali latere Tauri ſcaturiens, ab initio verſus ortum fluit per Armeniam: deinde ad auſtrum ſe convertens, Taurum ſecat inter Armeniam, Cappadociam et Commagenam: inde ſe provehens, ubi in Aſſyriam venit, flectit ſeſe verſus hybernum ortum usque ad Babylonem, et cum Tigri conjunctus Meſopotamiam includit: ambo autem in Perſicum deferuntur ſinum. Ita

Τὰ μὲν δὴ κύκλῳ [5] τοιαῦτα, ὀρεινὰ σχεδόν τι πάντα καὶ τραχέα, πλὴν τῶν πρὸς τὴν Μηδίαν κεκλιμένων ὀλίγων. Πάλιν δὲ τοῦ λεχθέντος Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀπὸ τῆς περαίας τῶν Κομμαγηνῶν καὶ τῶν [6] Μελιτηνῶν, ἣν ὁ Εὐφράτης ποιεῖ, Μάσιον μέν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον ὄρος τῶν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ Μυγδόνων ἐπὶ νότου, ἐν οἷς ἡ Νίσιβίς ἐστιν· ἐκ δὲ τῶν [7] προσαρκτίων μερῶν [8] ἡ Σωφηνὴ κεῖται, μεταξὺ τοῦ τε Μασίου καὶ τοῦ Ἀντιταύρου. Armenia.

[9] Οὐ-

5) Sic Casaubonn. Venet. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. pro ταῦτα. Cum illud flagitent conjunctae codicum voces, nec sensus obstet, reluctari nolui. Pro σχεδόν τι Moscov. ponit σχεδὸν πάντα, offensus forte connexu vocum τὶ et πάντα. Ita tamen Xenoph. de exped. Cyri 6, 4, 14. σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατιά. Et sic alii, ut Noster 10. p. m. 57. πᾶσα σχεδόν τι ἡ γραφὴ, ubi tamen Moscov. ex correctione ponit τοί. Cf. ibi notata.

6) Moscov. Paris. Μελιγηνῶν; editones duae priores Μελιτινῶν. Nota haec. Tum uterque codex ὃν pro ἣν. In ed. Casauboni priori sola exstat negligentia operarum ὑπερκείμενων, quod accentus etiam coarguit, notavit tamen et emendavit Berkel. ad Stephanum p. 538.

7) Moscov. πρὸς ἄρτου; Paris. Medic. 3. 4. (postea hic correctus) edd. Aldi, Hopperi προσάρκτων.

8) Absque articulo dimittunt Moscov. Paris. et edd. ante Casaubonum. Tum Mosc. hic et deinceps Σωφηνὴ per ο male edit.

Ita omnia in orbem Armeniae circumposita, montosa fere et aspera: demtis iis, quae aliquantum ad Mediam inclinant. Rursum si a Tauro initium sumas ab ea parte, quae trans fluvium Euphratem opposita est Commagenae et Melitenae, Masius mons est, imminens superne Mygdonibus in Mesopotamia versus Austrum sitis, in quibus est Nisibis. Septentrionem versus Sophena est, Masium inter et Antitaurum: qui

Armenia.

[9] Οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαβὼν, τελευτᾷ πρὸς τὰ ἑῷα τῆς Ἀρμενίας, ἀπολαμβάνων μέσην τὴν Σωφηνὴν, ἐκ θατέρου δὲ μέρους ἔχων τὴν Ἀκιλισηνὴν, μεταξὺ ἱδρυμένην τοῦ Ταύρου τε, καὶ [10] τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, πρὶν ἢ κάμπτειν αὐτὸν ἐπὶ νότον. Βασίλειον δὲ τῆς Σωφηνῆς Καρκαθιόκερτα. Τοῦ δὲ

9) Medic. 3. 4. Pariſ. οὗτος δ' ἀπὸ, ut alibi in ſimili nexu utrumque objicitur. Tum Ald. et Hopper. Ἀκιλισσηνὴν.

10) Caſaubb. Medic. 3. 4. τῆς τοῦ Εὐφράτου. *Tzſch.* Locus corruptus. In veteribus ita legitur, τοῦ Ταύρου τε καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, quae lectio et ipſa eſt corrupta. Lego autem καὶ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μεσοποταμίας. *Caſaubonus.* Locus eſt inſigniter corruptus, quem feliciter ſic reſtituo: τοῦ Ταύρου τε καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας. Nullam hic Meſopotamia ſedem habere poteſt. Per ποταμίαν Euphratis alveum ejus intelligit. Et ſic eadem pagina loquutus eſt μέχρι μικρᾶς Ἀρμενίας καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας. Quin Taurus mons, eodem Strabone teſte, continuis jugis latus meridionale Armeniae majoris a Meſopotamia ſeparabat. *Salmaſius in Solin. p. m.* 437. *ſq.* Si eligendum ſit, cum emendatione locus indigeat, praetulerim Salmaſium, qui ſuam ſat idoneis argumentis ſuffulſit. Poſt pro αὐτὴν recte et apte Medic. 3. 4. ſubminiſtrant αὐτὸν, ipſa geographica ratione probante. Et ſic vetus interpres vertit *is*.

qui ab Euphrate et Tauro initium ſumens, in partes Armeniae orientales deſinit, mediam transiens Sophenam: et ab altera parte Aciliſenam habens, ſitam inter Taurum et Euphratem, priusquam ille ad Meſopotamiam verſus meridiem ſeſe convertit. Regia Sophenes eſt Carcathiocerta. Supra Maſium

δὲ Μασίου ὑπέρκειται [11] πολὺ πρὸς ἕω κατὰ τὴν Γοργοδυληνὴν ὁ Νιφάτης, εἶθ᾽ ὁ [12] Ἄβος, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ Εὐφράτης ῥεῖ καὶ ὁ Ἀράξης, ὁ μὲν πρὸς δύσιν, ὁ δὲ πρὸς ἀνατολάς· εἶθ᾽ ὁ Νίβαρος μέχρι τῆς Μηδίας παρατείνει. Armenia.

§. 3.

Ὁ μὲν οὖν Εὐφράτης εἴρηται, ὃν τρόπον ῥεῖ. Ὁ δὲ Ἀράξης, πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἐνεχθεὶς μέχρι τῆς Ἀτροπατηνῆς, κάμπτει πρὸς δύσιν καὶ πρὸς ἄρκτους· καὶ παραῤῥεῖ [1] τὰ Ζάρα πρῶτον, εἶτ᾽ Ἀρ-

11) Moscov. Medic. 3. 4. πρὸς ἕω πολύ. Tum Medic. Γοργοδίλην; Moscov. Γοργοδυληνήν, convenienter ad similia nomina, unde recepi. Vulgo Γοργοδυλινήν.

12) In hac scriptura consentiunt omnes libri, quos et probat Ptolemaeus 5, 13. In Plinio 5, 24. s. 20. appellatur *Abas*, forte pro *Abus*. Scribendi igitur vitium in Eustathio ad Dionys. v. 988. ubi legitur Ἄκος, quod plures notarunt. Cf. infra p. 531. Infra c. 1. cum eo connectitur Ἴμβαρος, qui forte idem est, uti etiam censet Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 198. Porro quod editiones scribunt Μηδείας, ut alibi, recte in Μηδίας revocant Moscov. Medic. 3. 4. Paris.

1) Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ἄζαρα, intacto tamen articulo; alii cum edd. τὴν Ἀζάραν vel Ἄζαραν. Τὴν vero locum

Masium longe versus orientem juxta Gorgodylenam Niphates est: deinde Abus, unde Euphrates Araxesque prolabuntur, versus occasum alter, alter versus ortum: deinde Nibarus usque ad Mediam porrigitur.

§. 3.

Diximus de Euphratis fluxu. Araxes versus ortum latus usque ad Atropatenam, ad occasum deinde et septentriones inclinat: ac primum Zara prae-

Armenia. Ἀρτάξατα, πόλιν Ἀρμενίων· ἔπειτα διὰ τοῦ Ἀραξηνοῦ πεδίου πρὸς τὸ Κάσπιον ἐκδίδωσι πέλαγος.

§. 4.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Ἀρμενίᾳ πολλὰ μὲν ὄρη, p. 528. πολλὰ δὲ ὀροπέδια, ἐν οἷς οὐδ᾽ ἄμπελος φύεται ῥᾳδίως· πολλοὶ δ᾽ αὐλῶνες, οἱ μὲν μέσως, οἱ δὲ καὶ σφόδρα εὐδαίμονες· καθάπερ τὸ Ἀραξηνὸν πεδίον, δι᾽ οὗ ὁ Ἀράξης ποταμὸς ῥέων εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἀλβανίας [1] καὶ τὴν Κασπίαν ἐκπίπτει θάλασσαν· καὶ μετὰ ταῦτα ἡ [2] Σακασηνή, καὶ αὐτὴ

locum habere nequit. Legendum videtur τὰ Ζάρα, uti infra pluribus docebitur ad lib. 16. p. 744. Post pro πόλιν vitiose Medic. 3. πόλις.

1) Sic Casaubonn. omnesque mei, quod et reddidit vetus interpres, cum vulgo adhuc legeretur εἰς τὴν Κασπίαν. Iidem etiam deinceps, ut vetus interpres, praeferunt ἐκπίπτει pro ἐμπίπτει, praeter Parisiensem, ex quo nihil adscriptum habui. Commutatio utriusque vocis passim notatur.

2) Σακασηνὴ per simplex σ dedi, ut supra p. 511. extr. Libri hic quidem, excepto vetere interprete, praeferunt duplex, Moscov. etiam praeterea truncata prima syllaba dat κασσηνή. Idem pro αὐτὴ habet αὐτῇ. Praefero prius.

praeterfluit, deinde Artaxata, Armeniae urbem: post per Araxenum campum in Caspium effunditur mare.

§. 4.

In ipsa autem Armenia multi sunt montes, multae montanae planities, in quibus ne vitis quidem facile nascatur. Multae etiam convalles, aliae mediocriter, aliae admodum uberes: de quarum numero sunt Araxeni campi, per quos Araxes labens, ad extrema Albaniae in Caspium mare se effundit: ac postea Sacasena, ipsa

αὐτὴ τῇ Ἀλβανίᾳ πρόσχωρος καὶ τῷ Κύρῳ ποταμῷ· εἶθ' ἡ Γωγαρηνή. Πᾶσα γὰρ ἡ χώρα αὕτη καρποῖς τε, καὶ τοῖς ἡμέροις [3] δένδρεσι, καὶ τοῖς ἀειθαλέσι πληθύει. Φέρει δὲ καὶ [4] ἐλαίας· ἔστι δὲ καὶ [5] ἡ Φαυνηνὴ τῆς Ἀρμενίας ἐπαρχία· καὶ ἡ Κωμισηνὴ, καὶ [6] Ὀρχιστηνὴ, πλείστην ἱππείαν παρέ- Armenia.

3) Sic volunt Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. pro vulgato δένδροις, forte quod illud poetica forma prolatum putarent. At cf. Pierſon. ad Moeridem p. 132. Utramque formam adeo ex Xenophonte notavit Sturz. in Lex. Xenoph. T. 1. p. 646. Tum edd. Aldi et Hopperi diviſe ἀεὶ θαλέσι.

4) Caſaubonn. Venet. Urbin. ἐλαίαν; reliqui cum editionibus, uti nunc exſtat. Prius conlective dicitur.

5) Moſcov. Venet. Φαυνηνή, alii cum edd. Φανηνή. Vetus interpres *Faunena*. *Tzſchucke*. Ut phanos ſive phaunas paullo ante nusquam reperire nos diximus, [ſupra p. 516. extr.] ſic nec Phanenem hanc alibi meminimus legere. Sophenem autem Armeniae ἐπαρχίας omnes commemorant. Quare dubitari non inepte poteſt, ſitne hic ita legendum. *Caſaubonus*. Infra commemorat Φαυνῖτιν, quae huc pertinere videtur. Quare ſaltem hic cum Msstis quibusdam Φαυνηνή dedi, in primis cum et ſupra p. m. 512. Φαῦνοι commemorentur, et hic vetus interpres exemplo praeeat. *Sophenen* amplexus eſt Penzelius.

6) Moſc. Medic. 3. 4. Paril. Ὀρχιστηνή; vetus interpres *Orchiſtena*; editiones Ὀρχηστενή. Pro ἱππείαν Moſcov. habet ἱππέαν, extrito male ι. Poſt Medic. 3. Κωζηνή; Vatic.

ipſa etiam Albaniam attingens, et Cyrum fluvium. Sequitur Gogarena. Tota enim haec regio frugibus et arboribus abundat manſuetis, itemque ſemper virentibus: oleae etiam ferax eſt. His adnumera Phaunenam, Armeniae provinciam, et Comiſenam, et Orchiſtenam, quae plurimum praebet equitatum. Chor-

Armenia. παρέχουσα. Ἡ δὲ Χορζηνὴ καὶ Καμβυσηνὴ προσβορώταταί εἰσι καὶ νιφόβολοι μάλιστα, συνάπτουσαι τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι, καὶ τῇ Ἰβηρίᾳ, καὶ τῇ Κολχίδι· ὅπου φασὶ κατὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ὀρῶν πολλάκις καὶ συνοδίας ὅλας [7] κατὰ τὰ ὄρη ἐν τῇ χιόνι καταπίνεσθαι, νιφετῶν γινομένων ἐπὶ πλέον· ἔχειν δὲ καὶ βακτηρίας πρὸς τοὺς τοιούτους κινδύ-

tic. Urbin. Χωζηνή; alii cum epitome p. 149. Hudf. et edd. Χορζηνή. Vetus interpres *Orchiſtena* — *Chorzena*. *Tzſchucke*. Forte *Chotatena* Ptolemaei; [5, 7. ubi in Graecis eſt Κόταινα] ſed de his vocabulis diſputatur in theſauro noſtro, ſeu onomaſtico Geographico. *Xylander*. Valde ſubdubito, ne vox ſit corrupta, et ejus loco *Xerxena* legendum. *Ortelius in theſ. Geogr. h. v.* Equidem nihil ſtatuo. Sequens nomen in Moſcov. ſcribitur Καμβισινή. Vulgata lectio bene habet. Tum προσβορρώταται vult Pariſ. Pro νιφοβόλοι ex Grammaticis praeceptis poſui νιφόβολοι. Cf. ad lib. 8. p. m. 269.

7) Vulgo τῶν ὀρῶν cum epitome, quae verba deſunt in Vatic. Urbin. et Medic. 3. at in Caſaubonn. et Medic. 4. mutantur in κατὰ τὰ ὄρη. Alii cum epitome et edd. τῶν ὀρῶν. *Tzſchucke*. Melius libri veteres κατὰ τὰ ὄρη. Similis eſt locus libro quarto, [p. m. 81.] ubi de Alpibus. *Caſaubonus*. Facilior hinc exſiſtit ſenſus et expeditior ſtructura, etſi τῶν ὀρῶν etiam intelligi poteſt, ſi ad ſequentia referas. Malui tamen aurium etiam cauſa, cum τῶν ὀρῶν proxime praecedat, hanc lectionem recipere. Poſt epitome ſcribit ἐν τῷ ἀνορύττεσθαι.

Chorzena et Cambyſena maxime ſunt ſitae verſus ſeptentrionem, ideoque etiam nivoſiſſimae, pertinentes ad Caucaſi montana, Iberiamque, et Colchidem. Ferunt ibi in trajectu montium totos comitatus interdum nivibus montanis abſorberi, ſi quando ninxit vehementius: et ad haec pericula ſuſtinenda via-

κινδύνους παρεξαίροντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναπνοῆς τε χάριν, καὶ τοῦ διαμηνύειν τοῖς ἐπιοῦσιν, ὥστε βοηθείας τυγχάνειν, ἀνορύττεσθαι καὶ σώζεσθαι. Ἐν δὲ τῇ χιόνι βώλους πήγνυσθαί φασι κοίλας, [8] περιεχούσας χρηστὸν ὕδωρ, ὡς ἐν χιτῶνι· καὶ ζῶα δὲ ἐν αὐτῇ γεννᾶσθαι· καλεῖ δὲ σκώληκας Ἀπολλωνίδης, Θεοφάνης δὲ [9] θρῖπας· κἀν τούτοις ἀπολαμβάνεσθαι χρηστὸν ὕδωρ, [10] περισχισθέντων δὲ τῶν χιτώνων πίνεσθαι· τὴν

Armenia.

8) Casaubonn. Urbin. παρεχούσας. Antea Medic. 3. 4. et epitome, uti saepe fit, γενομένων. Postea articulum ante ζῶα, monentibus Medic. 3. 4. Mosc. et epitome, abjeci.

9) Mosc. ὀρυπάς; Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi ὀριπάς; Ven. ὀριπάς; Paris. ὁ ῥιπάς; Planudes ὁ ῥίπες. *Tzschucke.* Pro ὀριπάς reposui θρῖπας. *Xylander.* Confirmant hanc lectionem codices etiam aliqui et linguae usus. Subjicitur deinceps in Mosc. Medic. 3. 4. ed. Aldi κἀν, quod Hopperus primum mutavit in καί. Recepi prius.

10) Paris. Moscov. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi περισχεθέντων; alii cum epitome περισχισθέντων. Et sic vetus interpres *ruptis tunicis.* Posterius probat tueturque etiam sensus. Pro φεψάλου, quod etiam agnoscit epitome, Mosc. adfert πετάλλου; Paris. Ven. Medic. 3. 4. Planudes edd. Aldi et Hopperi πετάλου. Mutavit in φεψάλου

viatores habere baculos, quos in superficiem erigant: ut et respirare possint, et suum casum adventantibus significare: et quidem eos auxilium consequi, effodi atque saluti restitui. Tradunt etiam, in nive glebas coire cavas intus, aquam utilem, tanquam in tunica, continentes: et animalcula quoque in iis nasci, quae vermes Apollonidae vocantur, cossi Theophani: in istis autem bonam aquam contineri, quae scissis circum tunicis bibatur: ortum

Armenia. τὴν δ' γένεσιν τῶν ζώων τοιαύτην εἰκάζουσιν, οἵαν τὴν τῶν κωνώπων ἐκ τῆς ἐν τοῖς μετάλλοις φλογὸς καὶ τοῦ φεψάλου.

§. 5.

Ἱστοροῦσι δὲ, τὴν Ἀρμενίαν, μικρὰν πρότερον οὖσαν, αὐξηθῆναι διὰ τῶν περὶ [1] Ἀρταξίαν καὶ Ζαρίαδριν· οἱ πρότερον μὲν ἦσαν Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου στρατηγοὶ, βασιλεύσαντες δ' ὕστερον μετὰ τὴν ἐκείνου ἧτταν, ὁ μὲν, τῆς Σωφηνῆς καὶ τῆς [2] Ἀκιλισηνῆς, καὶ Ὀδομαντίδος, καὶ ἄλλων τινῶν,

ψάλου Xylander, quod fenfus in illa lectione non fubeffet. Vetus interpres reddidit *bractea*. At defideratur aliquid, quod cum igni cohaereat, quatenus metalla adficit. Forte παιπάλου, ut fit tenuiffimus pulvis, qui metallis uftis adhaeret, quod tamen aliis dijidicandum relinquo. Attamen φεψάλου confirmat epitome.

1) Sic omnes, libri quod in ed. Amftelod. transiit in Ἀταξίαν. Pro Θαριάδην Venet. Mofcov. Medic. 3. 4. fcriptum habent Ζαριάδην, uti fcribunt etiam edd. Aldi et Hopperi et reddidit vetus interpres. Vera lectio repeti debet ex inferiori loco p. 531. fq. ubi vocatur Ζαρίαδρις. Atque ita emendavit etiam Tyrwhittus p. m. 45.

2) Venet. Ἀκισσηνῆς; Mofc. Parif. Medic. 3. 4. Ἀκισηνῆς; vetus interpres *Acifenae*; edd. Aldi, Hopperi, Xyl.

ortum animalculorum talem conjiciunt, qualis eft culicum in metallis e flamma et favilla.

§. 5.

Memoriae proditum eft, Armeniam, cum olim fuiffet parva, auctam fuiffe Artaxiae et Zariadris opera. Hos, cum ante fuiffent duces militiae apud Antiochum Magnum, illo devicto ipfos regnum tenuiffe, alterum Sophenae, Acilifenae et Odomantidis : alte-

νῶν, ὁ δὲ, τῆς περὶ Ἀρτάξατα συνηύξησαν, ἐκ τῶν περικειμένων ἐθνῶν ἀποτεμόμενοι μέρη· ἐκ Μήδων μὲν τήν τε Κασπιανὴν καὶ [3] Φαυνῖτιν, καὶ Βασοροπέδαν· Ἰβήρων δὲ τήν τε παρώρειαν τοῦ [4] Παρυάδρου, καὶ τὴν [5] Χορζηνὴν, καὶ Γωγαρηνὴν, πέραν Armenia.

Xyl. Ἀμισηνῆς. Casaubonus posuit Ἀκιλισηνῆς. Stephanus s. v. Ἄμφισσα ex Strabonis libro 11. (quem quidem designant codices) legisse videtur Ἀμφισσηνὴ, quam Armeniae parvae regionem vocat, etsi nec in hoc libro, nec usquam alibi apud eum commemoretur. At nota satis vel ex hoc libro Acilisene, variis etiam corruptionibus jactata. Cf. supra p. m. 432. Pro Σωφηνῆς ed. Aldi Σωφινῆς; ed. Hopp. Σαφενῆς. Sed haec et alia ex superioribus nota. Tum παρακειμένων malunt Medic. 3. 4. Post Moscov. exhibet μέρος, cum in aliis legatur μέρη.

3) Meo ausu posui Φαυνῖτιν pro Φαυνίτην; cujus caussam non puto esse obscuram. Tum vulgo scribitur Βασοροπέδαν, pro quo Moscov. dedit Βοσοροπαίδαν; Paris. Βασοροπαίδαν. Vulgatam formam reddidit vetus interpres. Equidem nihil ultra novi.

4) Moscov. Venet. Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi Παιάδρου, et pro παρωρίαν Medic. 3. 4. Moscov. παρωρείαν, quod quidem ita retinui, ut accentum retraherem. Per ι etiam alibi in penultima profertur in Strabone, et παροgίαν maluit dare Siebenkees. lib. 3. p. 431. Sed sic ὑπώρεια dicitur, et quod primam spectat, παρωροφὶς, ὑπωροφία et similia.

5) Moscov. Medic. 3. 4. Paris. Ven. Χορζονὴν; vetus interpres *Peadri regionem et Chorizenam*. Ortelius h. v. in thes. Geogr. *Xerxenam* emendat, quod sequentia non admittunt; Mannert in Geogr. T. 1. P. 2. p. 117. Chotenen putat

alterum circa Artaxata, et auxisse, cum portiones circumjacentium ditionum ad se raperent. Medis ademisse Caspianam, Phaunitin, et Basoropedam: Iberis, quae ad montes Paryadri et Chorzenam atque Gogarenam,

Armenia.

πέραν οὖσαν τοῦ Κύρου· Χαλύβων δὲ καὶ [6] Μοσυνοίκων Καρηνῖτιν καὶ Ξερξηνὴν, ἃ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐστὶν ὅμορα, [7] ἢ καὶ μέρη αὐτῆς ἐστι· Καταόνων δὲ Ἀκιλισινὴν καὶ τὴν περὶ τὸν Ἀντίταυρον· Σύρων δὲ Ταμωνῖτιν, ὥστε πάντας ὁμογλώττους εἶναι.

§. 6.

putat Dionis 36, 31. ubi quidem frustra quaesieris. Forsitan est Χορζάνη Procopii de aedif. 3, 3. quam in hoc tractu commemorat. Γωγαρινὴν scribunt edd. ante Casaubonum.

6) Moscov. Medic. 3. Μοσανοίκων; Paris. Μοσσυνίκων; edd. Aldi, Hopperi μόσουν οἴκων. Scriptura vera a multis statuitur. V. ad Melam I. 1, 19, 10. p. 605. Subsequens nomen in editionibus effertur Παρηνήτην. Sed Ven. substituit Καρηνητὴν; Medic. 3. 4. Paris. Moscov. (hic praemissis vocibus τήν τε) Καρηνιτήν; Vatic. Urbin. Καρηνύτην; Casaubonn. Καρηνήτην. Vulgatam formam secutus est interpres vetus (*Parenitam.*) *Tzschucke.* Viri docti notant, in scriptis esse Καρηνήτην. Sed typus hic non est usitatus provinciarum nominibus, et patet scribendum esse Καρηνῖτιν. Omnino illa ipsa est, quam Plinius [5, 20. s. 24.] *Caranitidem* vocat. *Salmasius ad Solin.* p. m. 440. Secutus sum codices, sed et Salmasii praeceptionem usu comprobatam, ut antea reposueram Φαυνῖτιν. Dubitat tamen de hac lectione Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 218. quia Strabo Chorzenen pro Carenitide usurpasse videatur.

7) Cum Mosc. Medic. 3. 4. praeposui ἤ. Contra ante Καταόνων cum iisdem et Paris. arcui καί. Tum Ἀκλισιηνὴν dant iidem libri. Edd. Aldi, Hopper. Ἀκλησινὴν, inde Ἀκιλησινήν. De scriptura aliquoties dixi. Post pro Ταμωνίτην dedi eadem causa motus Ταμωνῖτιν.

nam, quae est trans Cyrum: Chalybibus et Mosynoecis Carinitin et Xerxenam, quae sunt parvae Armeniae confines, ejusque adeo partes: Cataonibus Acilisenam et quod est ad Antitaurum regionis: Syris Tamonitin: ita ut eadem omnes utantur lingua.

§. 6.

§. 6.

Armenia.

Πόλεις δ' [1] εἰσὶν Ἀρμενίας Ἀρτάξατά τε, ἣν καὶ Ἀρταξιάσατα καλοῦσιν, Ἀννίβα κτίσαντος Ἀρταξίᾳ τῷ βασιλεῖ, [2] καὶ Ἄρξατα, ἀμφότεραι ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ· ἡ μὲν Ἄρξατα πρὸς τοῖς ὅροις τῆς [2*] Ἀτροπατίας· ἡ δὲ Ἀρτάξατα πρὸς τῷ Ἀραξηνῷ πεδίῳ, συνῳκισμένη καλῶς καὶ βασίλειον οὖσα τῆς χώρας. Κεῖται δ' ἐπὶ χεῤῥονησιάζοντος [3] ἀγκῶνος, τὸ τεῖχος κύκλῳ προβεβλημένον p. 529.

1) Medic. 3. 4. Mosc. εἰσὶ τῆς Ἀρμενίας.

2) Vulgo καὶ ἄρξαντος ἀμφοτέρων. Casaubonn. καὶ Ἄρξατα ἀμφότερα et ἀμφότεραι; ex meis posterius ferunt Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Urbin. prius Venet. Veram lectionem adstruunt libri cum vetere interprete, unde etiam constituit Tyrwhittus in Strabon. p. m. 45. Ἀρτάξατά τε — καὶ Ἄρξατα, ἀμφότεραι ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ. Evincunt sequentia. Pro Ἀρταξιάσατα Stephanus vulgo habet Ἀρταξιασάτα, etsi codices cum Strabone concinunt.

2*) Vatic. Urbin. Mosc. Medic. 3. antea etiam 4. Ἀτροπάτας. Pro Ἀρταξηνῷ πεδίῳ, quod pertinaciter tenent omnes libri, Tyrwhittus ad Strabon. p. m. 45. recte emendat Ἀραξηνῷ πεδίῳ. Sed occupatum id jam erat a Salmasio ad Solin. p. m. 438. Cf. Strabo paullo superius p. 527. extr. unde satis probatur. Sed confirmat praeterea interpres vetus, in quo diserte legitur *Araxinus campus*.

3) Medic. 3. 4. ἀγγῶνος. Sed vox ἀγκὼν satis in signando situ est nota, et nomen urbis inde ductum in Italia.

§. 6.

Urbes Armeniae sunt Artaxata, quam et Artaxiasata vocant, conditam Artaxae regi ab Annibale, et Arxata, utraque ad Araxen. Arxata sita est ad fines Atropatenae. Artaxata autem ad campum Araxenum condita est eleganter, regia Armeniae. Jacet in cubito quodam peninsulam referente, cincta muri loco flumine, nisi qua

Armenia. μένον τὸν ποταμὸν, πλὴν τοῦ ἰσθμοῦ· τὸν ἰσθμὸν δ' ἔχει τάφρῳ καὶ χάρακι κεκλεισμένον. Οὐ πολὺ δ' ἀπωθὲν ἐπὶ τῆς πόλεως [4] καὶ τὰ Τιγράνου καὶ Ἀρταβάσδου γαζοφυλάκια, Φρούρια [5] ἐρυμνὰ, [6] Βάβυρσά τε, καὶ Ὀλανή· ἦν δὲ καὶ ἄλλα ἐπὶ τῷ Εὐφράτη. Ἀρταγήρας δὲ ἀπέστητε μὲν [7] Ἀδὼρ

4) Pro καὶ τὰ Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi praeferibunt ἐπὶ τά. Tum Medic. 3. Urbin. Vatic. formam Ἀρταβάσδου mutant in Ἀρταβάζου; vetus interpres refert *Zarthabari* cum inutili etiam augmento. Omnino autem hoc nomen varie effertur, Ἀρταουάσδης (Plutarch. in Antonio c. 37.) Ἀρτάβαζος (Plutarch. in comparatione Demetrii cum Antonio) Ἀρταβάζης (Plutarch. in Crasso c. 19. Dio 40, 16.) nimirum prout barbarum hoc nomen ab exteris Graecis et Latinis varie corrumpitur. V. Vaillant de Arsacidarum imperio T. 1. p. 100. et Reimarus ad Dion. c. l. In certo Armeniae numo legitur αρταυαζ. Vid. Eckhel in doctr. numor. P. 1. Vol. 3. p. 208.

5) Pro ὀρεινὰ Casaubonn. Urbin. Vatic. Ven. Moscov. Medic. 3. 4. Paris. ἐρυμνὰ obferunt, quam vocem nunc revocare non dubitavi.

6) Casaubb. Ven. Βάρβυρσα; vetus interpres *Babynsa*; reliqui codd. ut vulgo editur. Tum pro Ὀλανή· ἦν δὲ Paris. ὀλάνην δέ. Post Urbin. Moscov. Ἀρταγήρας pro Ἀρταγῆρας; vetus interpres *Artagena*; editio Casauboni utraque Ἀταγῆρας omisso ρ. Scriptura urbis etiam in aliis auctoribus varie versatur. Sic Vellej. Paterc. 2, 102, 2. vocat *Artageram*; Zonaras 10, 36. τὰ Ἀρτάγειρα, unde Ruhnken. ad Vellej. c. l. in Strabone legendum censet Ἀρτάγειρα, etsi illa verba falso tribuit Dioni Cass. lib. 55. p. 783.

qua isthmus est: is fossa et vallo includitur. Haud procul ab ea urbe sunt Babyrsa, et Olane, castella montana, ubi Tigranis et Artabazi gazae adservabantur: fuerunt et alia supra Euphratem. Artageras ad defectionem per-

[7] Ἀδὼρ ὁ Φρούραρχος· ἐξεῖλον δ' οἱ Καίσαρος στρατηγοὶ, πολιορκήσαντες πολὺν χρόνον, καὶ τὰ τείχη περιεῖλον. Armenia.

§. 7.

Ποταμοὶ δὲ πλείους μέν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ· γνωριμώτατοι δὲ [1] Φᾶσις μὲν καὶ Λύκος, εἰς τὴν Ποντικὴν ἐκπίπτοντες θάλατταν, (Ἐρατοσθένης δ' ἀντὶ τοῦ Λύκου τίθησι Θερμώδοντα οὐκ εὖ·) εἰς δὲ τὴν Κασπίαν Κύρος καὶ Ἀράξης· εἰς δὲ τὴν Ἐρυθρὰν, ὅ, τε Εὐφράτης καὶ ὁ Τίγρις.

7) Sic editiones cum Msstis, tantum quod accentum modo in paenultima, modo in ultima ponunt, Vossius tamen ad Vellej. c. l. ubi legitur *Adduus*, malit Ἄδων vel, uti exstat in Zonara, Ἄδδων ex Hebr. אדון. *Dominus* videtur esse apud Flor. 4, 12, 44. ubi cf. viri docti.

1) Φᾶσις pro Φάσις scripsi cum Moscov. Tum Medic. 3. 4. Moscov. Parif. εἰς δὲ τὴν Κασπίαν, cum edd. particulam δὲ subjiciant post Κασπίαν. Τίγρης hic et alibi praefert Medic. 3. At alii Straboni servant Τίγρις, etsi illa forma passim etiam occurrit.

perduxit Ador castelli praefectus: Caesaris autem duces diuturna oppugnatione id ceperunt, murosque dejecerunt.

§. 7.

Flumina Armeniae sunt multa: notissima horum, in Euxinum mare exeuntia Phasis et Lycus: (pro quo non recte Thermodontem Eratosthenes ponit:) in Caspium autem Cyrus et Araxes: in rubrum mare Euphrates et Tigris.

Armenia.

§. 8.

Εἰσὶ δὲ καὶ λίμναι κατὰ τὴν Ἀρμενίαν μεγάλαι· μία μὲν ἡ Μαντιανή, [1] Κυανεανὴ ἑρμηνευθεῖσα, μεγίστη, ὥς φασι, μετὰ τὴν Μαιῶτιν, ἁλμυροῦ ὕδατος, διήκουσα μέχρι τῆς Ἀτροπατίας, ἔχουσα καὶ ἁλοπήγια· ἡ δὲ Ἀρσηνή, ἣν καὶ [2] Θωνῖτιν καλοῦσιν· ἔστι δὲ νιτρῖτις, τὰς δ' ἐσθῆτας ῥύπτει καὶ διαξαίνει· διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἄποτόν ἐστι τὸ ὕδωρ. Φέρεται δὲ δι' αὐτῆς ὁ Τίγρις,

1) Moscov. Κυκεανή. Haec vox et sequens ἑρμηνευθεῖσα deest in Medic. 3. Pro φασὶ edd. Aldi et Hopperi ex more φησί.

2) Medic. 3. 4. Paris. Moscov. edd. Aldi, Hopperi Θοῆτιν; vetus interpres *Thoatin*. *Tzschucke*. Θωνῖτιν correxi ex Dionysii periegesi v. 987. *Xylander*. Θωνῖτιν etiam ex Strabone, qui et ita habet 16. p. 746. ibi refert Eustathius. Idem videtur dici a Plinio 6, 31. s. 27. *Thospites*, a Ptolemaeo 5, 13. Θωσπῖτις, ab Ammiano 23, 6. p. 285. Gron. *Sosingites*. Post νιτρεῖτις male dat Paris. Pro ῥύπτει, quod et reddit hinc Eustathius, Moscov. Medic. 3. 4. malunt ῥύττει; Paris. ῥήπτει; Venet. ed. Xyl. ῥύττει; edd. Aldi, Hopperi ῥίπτει. Antea τὰς δὲ habent Medic. 3. 4. ut alibi in simili nexu. Pro διαξαίνει male Xyl. διαξένει, Eustathius dat ignotum verbum διαξέει. Ven. ἄποτον mutavit in ἄτοπον, quod re vera hic est. Medic. 3. 4. διὰ δὴ τοῦτο.

§. 8.

Sunt et paludes in Armenia magnae; quarum una est Mantiana, quam caeruleam interpretantur, maxima post Maeotidem, ut aiunt, aquae salsae, usque ad Atropatiam pertingens, in qua palude etiam sal coit. Arsena vero, quae et Thonitis, nitrosa est palus, ita ut eluat sordes vestium, ac fullonis operam iis purgandis praestet; itaque aqua ejus potui non est. Per hanc Tigris

Τίγρις, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Νιφάτην ὀρεινῆς ὁρμηθεὶς, ἄμικτον φυλάττων [3] τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν ὀξύτητα· ἀφ᾽ οὗ καὶ τοὔνομα, Μήδων τίγριν καλούντων τὸ τόξευμα· καὶ οὗτος μὲν ἔχει πολυειδεῖς ἰχθῦς· οἱ δὲ λιμναῖοι ἑνὸς εἴδους εἰσί· κατὰ δὲ τὸν μυχὸν τῆς λίμνης εἰς βάραθρον ἐμπεσὼν ὁ ποταμὸς καὶ πολὺν τόπον ἐνεχθεὶς ὑπὸ γῆς, ἀνατέλλει κατὰ τὴν [4] Χαλωνῖτιν· ἐκεῖθεν δ᾽ ἤδη [5] πρὸς μὲν [5] Ὦπιν καὶ τὸ τῆς Σεμιράμιδος καλούμενον Armenia.

 δια-

3) Ante Casaubon. deerant verba τὸ ῥεῦμα. Tum Medic. 4. ὑπὸ γῆν, ut lib. 6. p. m. 276. De utraque forma cf. ad lib. 8. p. m. 66.

4) Sic omnes libri. *Tzschucke.* Stephanus annotat partem Mediae esse, quae Χαυωνῖτις appelletur: ex quo putavi aliquando, scribendum hic Χαυωνῖτις. Sed nihil est mutandum. Nam Chalonitis provincia est Assyriae, quae hic optime quadrat. V. Plinium [6, 30. f. 26.] et infra ad libri 16. principium. *Casaubonus.* Docti quidem monent, in Strabone legendum esse Χαυωνῖτιν; nihilo secius tamen retinenda est vox Χαλωνῖτις, quae diversa est a Chauonitide. Haec regio Mediae. Illam disterminat a Media mons Zagrus. *Salmasius ad Solin. p. m.* 488. Plura dabit Schweighaeuser. ad Polyb. Vol. 6. p. 220.

5) Medic. 3. πρὸς τὴν Ὦπιν; Medic. 4. πρὸς τὴν Ὤπην. Post Σεμιράμιδος Casaubonn. et mei interponunt καλούμενον, quod omisit Aldus et hinc reliqui.

Tigris fertur, a Niphate monte ruens, neque miscetur paludi ob velocitatem, a qua ei nomen: nam sagittam Medi tigrin vocant. Tigris multorum generum pisces habet: palustres unius sunt formae. In intimo paludis recessu Tigris in voraginem incidens, longoque spatio infra terram labens, apud Chalonitidem emergit; inde ad Opin et Semiramidis murum

Armenia.

διατείχισμα ἐκεῖνός τε καταφέρεται, τοὺς Γορδυαίους ἐν δεξιᾷ ἀφεὶς καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ὅλην· καὶ [6] ὁ Εὐφράτης τοὐναντίον ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν αὐτὴν χώραν· πλησιάσαντες δὲ ἀλλήλοις, καὶ ποιήσαντες τὴν Μεσοποταμίαν, ὁ μὲν, διὰ Σελευκείας φέρεται πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον, ὁ δὲ, διὰ Βαβυλῶνος· καθάπερ εἴρηταί που ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην καὶ Ἵππαρχον λόγοις.

§. 9.

Μέταλλα δ' ἐν μὲν [1] τῇ Ὑσπιράτιδί ἐστι χρυσοῦ κατὰ τὰ Κάμβαλα· ἐφ' ἃ Μένωνα ἔπεμψεν

6) Articulum addunt Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. Ζελευκείας vitium eft ed. Amftelod. Poft verba εἴρηταί που in Mofcov. Medic. 3. 4. fubjicitur καὶ ἐν τοῖς.

1) Articulus abeft in Medic. 4. *Syfpiretide* fcribit vetus interpres, ut Penzelius. Pro Κάμβαλλα Mofcov. habet Κάβαλλα, Parif. Κάββαλα. Poft pro Μέμνονα editionum Cafaubonn. et mei omnes ponunt Μένωνα, quod et in fuo codice legit vetus interpres. Retinui igitur. Forte unus illorum fuit, quibus Alex. M. fatrapiam Syriae (Arrian. de exped. 2, 13, 9.) et Arachofiae (id. 3, 28. in.) dedit. Commemoratur etiam Memnon a Diodoro 17, 62. quem Alex.

murum procurrit, Gordyaeos ad dextram relinquens totamque Mefopotamiam: contra Euphrates, ad finiftram eandem habens, labitur; conjuncti autem poftquam Mefopotamiam concluferunt, alter per Seleuciam, per Babylonem alter in Perficum finum devolvuntur, ficut alibi diximus, cum adverfus Eratofthenem et Hipparchum difputaremus.

§. 9.

Sunt et auri metalla in Hyfpiratide apud Cambala, ad quae Menonem cum militi-

ψεν Ἀλέξανδρος μετὰ ϛρατιωτῶν· ἀνήχθη δ' ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· καὶ ἄλλα δ' ἐϛὶ μέταλλα, [2] καὶ τὸ τῆς σάνδυκος καλουμένης, ἣν δὴ καὶ Ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. Οὕτω δ' ἐϛὶν ἱππόβοτος σφόδρα ἡ χώρα, καὶ οὐχ ἧττον τῆς [3] Μηδίας, ὥστε οἱ Νησαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνον- Armenia. p. 530.

Alex. M. cum exercitu in Thraciam misit. At tempora et res repugnant. V. Wesseling. ad c. l. et Freinshem. in Curtii indice s. v. *Memnon*, ubi etiam de utriusque nominis confusione monuit. Pro ἀνήχθη, quam vocem suspectam habet, Casaubonus emendat ἀνηρέθη. Omnes libri in vulgata consentiunt; tantum Paris. adfert ἀνείχθη. Forte ἀνεδείχθη s. ἐδείχθη.

2) Lego καὶ δή τις ὁ σάνδικος καλούμενος vel ὁ σάνδικος. De Armenio vid. Plin. 35, 6. et Vitruvium 7, 5. Lego enim ἀρμένιον, non ἄρμενον. *Casaubonus.* Quae obversantur in Msstis, haec sunt. Medic. 3. habet καλούμενα, ut 4. qui tamen ex correctione accepit καλουμένης, quod ab initio tulit Paris. Tum idem cum Mosc. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi ἣν δή. Denique pro ἄρμενον Vatic. Urbin. Paris. ἀρμένιον. Salmasius alia ratione emendationem tentavit. Legendum enim censet καὶ τὸ τῆς σάνδυκος καλουμένης, ὅπερ Ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. V. ad Solin. p. m. 811. et quae ad explicationem adferuntur. Cum inde loci sensus commodus exsistat isque voce Ἀρμένιον et κάλχη maxime probetur, non dubitavi recipere. Vulgo edebatur καὶ δὴ τῆς ὀπάνδικος καλούμενος, ὃν δὴ καὶ ἄρμενον καλοῦσι.

3) Paris. Μηδείας, de quo aliquoties jam monui. Tum idem habet Νησαῖοι, de qua scriptura cf. supra ad p. 525. Post γίνονται omisit Medic. 3.

litibus misit Alexander: allata sunt autem ab incolis: quin et Sandyx, qui Armenius dicitur color, purpureo similis. Adeo autem equorum ferax est regio, Mediae nihil hac in re cedens, ut heic quoque Nesaei equi nascan-

Armenia. γίνονται, οἷσπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ᾽ ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς [4] Μιθρακηνοῖς ἔπεμπεν. [5] Ἀρταουάσδης δὲ Ἀντωνίῳ χωρὶς τῆς ἄλλης ἱππείας αὐτὴν τὴν κατάφρακτον ἑξακισχιλίαν ἵππον ἐκτάξας ἐπέδειξεν, ἡνίκα εἰς τὴν Μηδίαν ἐνέβαλε σὺν αὐτῷ. Ταύτης δὲ τῆς ἱππείας, οὐ

4) Editiones exhibent μιθρακίνοις; Parif. μιθρακηνοῖς; Medic. 3. μιθρακάνοις; Medic. 4. non accepit hanc vocem. Interpres vetus cum Ortelio locum putavit, et vertit *ex Mithracana.* Melius Cafaubonus ad Athenaeum 5, 5. ubi legit vel τοῖς Μιθρακίνοις, vel Μιθρακίοις, explicat de tempore illo, quo feftum Mithrae Perfarum Deo facrum celebrabatur. Parum abeo recedit Toup in emendatt. in Suid. T. 2. p. 127. (Oxonii 1790) qui quidem τοῖς Μιθριακοῖς emendat, fed ad facra Mithrae itidem refert. Mithrae f. Soli equos immolabant Perfae, de quibus facris multa leguntur ad Suidam f. v. Πύρειον. Confirmat hunc morem Philoftrat. in Apollon. 1, 31. Atque hoc utique praeferendum puto emendationi Bocharti, qui in Hieroz. P. 1. lib. 2, 9. p. m. 166. vult Μιθρακίνων. Melius tamen, opinor, codicum, in primis Parifienfis, forma retinetur.

5) Mofcov. Ἀρταουάστης; ed. Aldi Ἀρτουάσδης. Cf. fupra p. 524. Poft idem dat ἱππίας. Pro ἐπέδειξεν in Cafaubb. et Ven. cum Parif. uti poft, legitur ἀπέδειξεν. Denique pro ἀνέβαλε, quod praeivit Cafaubonus, Mofc. Parif. (hic praeterea ἐνέβαλλε) Medic. 3. 4. edd. priores volunt ἐνέβαλε, quod eft ufitatum.

uafcantur: quibus uti Perfarum reges folebant: et Armeniae Satrapa Perfae quotannis XX millia pullorum mittebat ad Mithracena. Artavasdes Antonio praeter alium equitatum, gravis etiam armaturae (cataphractos) equorum turmam fex millia continentem et inftructam monftravit, cum una cum eo in Mediam irrupit. Hunc equitatum non Medi

οὐ [6] Μῆδοι μόνοι καὶ Ἀρμένιοι ζηλωταὶ γεγόνασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀλβανοί· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι καταφράκτοις χρῶνται. Armenia.

§. 10.

Τοῦ δὲ πλούτου [1] καὶ τῆς χώρας τῆς δυνάμεως σημεῖον οὐ σμικρὸν, ὅτι Πομπηίου Τιγράνῃ τῷ πατρὶ τῷ Ἀρταουάσδου, τάλαντα ἐπιγράψαντος ἑξακισχίλια ἀργυρίου, διένειμεν αὐτίκα ταῖς δυνάμεσι τῶν Ῥωμαίων, στρατιώτῃ μὲν κατ᾽ ἄνδρα πεντήκοντα δραχμὰς καὶ ἑκατὸν, ἑκατοντάρχῃ δὲ χιλίας, ἐπάρχῳ δὲ καὶ χιλιάρχῳ τάλαντον.

§. 11.

Μέγεθος δὲ τῆς χώρας Θεοφάνης ἀποδίδωσιν, εὖρος μὲν σχοίνων ἑκατὸν, μῆκος δὲ διπλάσιον· τιθεὶς

6) Medic. 3. μόνον Μῆδοι, 4. Μῆδοι μόνον.

1) Moscov. Medic. 3. 4. καὶ τῆς δυνάμεως τῆς χώρας. Pro σμικρὸν iidem dant μικρόν. Tum Medic. 3. 4. τῷ πατρὶ τοῦ.

Medi modo et Armenii studiose tenuerunt, sed Albani etiam: nam et hi cataphractis utuntur.

§. 10.

Opulentiam regionis ac potentiam inde licet aestimare, quod Pompejus, cum Tigrani patri Artavasdae indixisset argenti talenta ıɔɔ cıɔ, statim in exercitum Romanum distribuit, militibus in caput CL denarios, centurionum unicuique cıɔ, tribunis militum singulis talentum.

§. 11.

Magnitudo Armeniae a Theophane sic describitur. Longitudo schoenorum C, lati-

Armenia.

τιθεὶς τὴν σχοῖνον τετταράκοντα σαδίων· πρὸς ὑπερβολὴν δ' εἴρηκεν· ἐγγυτέρω δ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας, μῆκος μὲν θέσθαι τὸ ὑπ' ἐκείνου λεχθὲν, εὖρος δὲ τὸ ἥμισυ, ἢ μικρῷ πλεῖον. Ἡ μὲν [1] δὴ φύσις τῆς Ἀρμενίας καὶ δύναμις τοιαύτη.

§. 12.

Ἀρχαιολογία δέ τίς ἐστι περὶ τοῦ ἔθνους [1] τοῦδε τοιαύτη. Ἄρμενος ἐξ [2] Ἀρμενίου, πόλεως Θετταλικῆς, ἣ κεῖται μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσ-

1) Δὴ deest in Medic. 3.

1) Deest τοῦδε in edd. ante Casaubonum.

2) Sic volunt omnes libri, ut supra p. m. 431. ubi tamen male excidit ι, et legendum est Ἀρμενίου, uti et hinc repetit Eustath. ad Dionys. v. 694. Idem tamen ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. in hoc situ commemorat Ὀρμένιον. Sic Politus ad Eustathii posteriorem locum T. 2. p. 712. Ὀρμενίου πόλεως legendum censet, et Ormenium, Iasonis comitem, detorto nomine Armenium dictum. Certe auctores et libri inter *Armenus* et *Armenius* fluctuantur, de quo cf. Bongarsius et A. Gronov. ad Iustin. 42, 2, 10. De urbe res est obscura, nisi nominis mutationem cogites. Pro Φερῶν Medic. 3. 4. dant Φεῤῥῶν; Moscov. Λαρίσης per simplex σ adfert, uti post. Tum εἰς τὴν Ἀρμενίαν malunt Medic. 3. 4. Paris. At vulgatam formam ἐς — alibi etiam probant libri.

latitudo dupla: schoeno stadia XL continente. In qua re modum ille excessit. Vero propius est, ea posita, quam is adsignavit, longitudine, latitudinem statuere semissem ejus, aut etiam aliquid minus. Dictum est de Armeniae ingenio et opibus.

§. 12.

Quod ad antiquitatem gentis attinet, talis fertur narratio. Armenus Armenio oriundus, Thessaliae oppido, sito inter Pheras et Laris-

Λαρίσσης ἐπὶ τῇ Βοίβῃ, καθάπερ εἴρηται, συνεστράτευσεν Ἰάσονι ἐς τὴν Ἀρμενίαν· τούτου φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν, οἱ περὶ [3] Κυρσίλον τὸν Φαρσάλιον καὶ Μήδιον τὸν Λαρισσαῖον, ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ· τῶν δὲ μετὰ τοῦ [4] Ἀρμένου, τοὺς μὲν τὴν Ἀκιλισηνὴν οἰκῆσαι, τὴν ὑπὸ [5] τοῖς Σωφηνοῖς πρότερον οὖσαν, τοὺς δὲ ἐν τῇ Συσπιρίτιδι ἕως τῆς Καλαχηνῆς καὶ τῆς [6] Ἀδιαβηνῆς ἔξω Armenia.

3) Casaubonn. Κέρσυλον; mei omnes Κύρσιλον pro Κυρσίλον, ut signantur hae formae, de quo monui ad lib. 9. p. m. 397. Vetus interpres refert *Myrsilius*.

4) Sic Parif. Medic. 3. 4. ed. Xyl. cum vulgo legatur in aliis edd. Ἀρμενίου. Tum Ἀκιλισηνὴν videntur cum editionibus omnes habuisse codices praeter Parisiensem, qui praefert Ἀκιλισηνὴν, ut alibi alii libri.

5) Edd. Aldi et Hopperi τῆς Σοφηνῆς; sequentes τῆς Σωφηνῆς; ex Msstis Mosc. τοῖς Σοφηνοῖς; Medic. 3. 4. τοῖς Σωφηνοῖς. Et sic vetus interpres *sub Sophinis*. Cum posteriorem formam tot libri boni tueantur, atque haec structura Strabonis frequenti usu comprobetur, eam retuli. Σωφηνοὶ de incolis commemorat diserte Stephanus.

6) Moscov. Medic. 3. 4 Parif. edd. Aldi, Hopperi praecidunt initio A. Vetus etiam interpres reddidit *ad Iabenam*. Post Moscov. Parif. edd. ante Casaubonum ὀρῶν; vetus etiam interpres *montes*. Ὅρων recte posuit Casaubonus. Cf. 16. p. 745. Commistio facilis, nec hinc insolita.

Larissam, quae est ad Boebeidem lacum, sicut diximus: Iasoni expeditionis in Armeniam comitem se praebuit. Ab hoc nomen habere Armeniam adfirmant Cyrsilus Pharsalius et Medius Larissaeus, qui castra Alexandri sunt secuti: qui cum Armeno fuerunt, eorum alios sedes posuisse in Acilisena, quae ante sub Sophenis fuerat: alios in Syspiritide, usque ad Calachenam et Adiabenam, quae

Armenia. ἔξω τῶν Ἀρμενιακῶν ὅρων. Καὶ τὴν ἐσθῆτα δὲ τὴν Ἀρμενιακὴν, Θετταλικήν φασιν, οἷον τοὺς βαθεῖς χιτῶνας, οὓς καλοῦσιν Αἰτωλικοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις, καὶ ζωννύουσι περὶ τὰ στήθη, καὶ ἐφαπτίδας, ὡς καὶ τῶν τραγῳδῶν μιμησαμένων τοὺς Θετταλούς· ἔδει μὲν γὰρ αὐτοῖς ἐπιθέτου κόσμου τοιούτου τινός. Οἱ δὲ Θετταλοὶ μάλιστα βαθυστολοῦντες, ὡς εἰκὸς, διὰ τὸ πάντων εἶναι Ἑλλήνων βορειοτάτους καὶ ψυχροτάτους νέμεσθαι τόπους, ἐπιτηδειοτάτην παρέσχοντο μίμησιν· τὴν τῶν ὑποκριτῶν δὲ διασκευὴν ἐν τοῖς ἀναπλάσμασιν, καὶ
p. 531. τὸν τῆς ἱππικῆς ζῆλον φασὶν εἶναι Θετταλικὸν, καὶ τούτοις ὁμοίως καὶ Μήδοις. Τὴν δὲ Ἰάσονος στρατείαν καὶ τὰ Ἰασόνια μαρτυρεῖ· [7] ὧν τινα οἱ δυνά-

7) Medic. 3. ἅτινα; 4. ὅν τινα, ut edd. Aldi et Hopperi. Κατασκάψαν, quod recte exhibent libri omnes, prior interpres vertit *ſtructa ſunt*, ut, monente hic Caſaubono, legiſſe videatur κατεσκεύασαν.

quae extra fines eſt Armeniae. Quin et Armeniacam veſtem, Theſſalicam eſſe aiunt: ut ſunt demiſſae tunicae, quas Aetolicas in Tragoediis appellant, et cingunt circa pectus, et ephaptidas, ſeu humeralia: quod etiam Tragoedi imitati eſſent Theſſalos: nam adſcititio tali aliquo ornatu indigebant. Theſſali autem maxime prolixa ſtola utentes, (ut probabile eſt, quod omnium Graecorum maxime ſint ſeptentrionales, et frigidiſſima incolant loca) commodiſſimam imitandi occaſionem praebuerunt: ſed et hiſtrionum apparatum in effingendo, et rei equeſtris ſtudium, Theſſalica eſſe aiunt his ſimiliter et Medis. Porro Iaſonis expeditioni teſtimonium perhibent Iaſonis ſacella, quorum quaedam reguli everterunt: ut

δυνάσται κατέσκαψαν παραπλησίως, ὥσπερ τὸν ἐν Ἀβδήροις νεὼν τοῦ Ἰάσονος Παρμενίων. Armenia.

§. 13.

Τὸν δὲ Ἀράξην κληθῆναι νομίζουσι κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὴν πρὸς τὸν Πηνειὸν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄρμενον, ὁμωνύμως ἐκείνῳ· καλεῖσθαι γὰρ Ἀράξην κἀκεῖνον, διὰ τὸ [1] ἀπαράξαι τὴν Ὄσσαν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, ῥήξαντα τὰ Τέμπη· καὶ τοῦτον ἐν Ἀρμενίᾳ ἀπὸ τῶν ὀρῶν καταβάντα, πλατύνεσθαί φασι τὸ παλαιὸν, καὶ πελαγίζειν ἐν τοῖς ὑποκειμένοις πεδίοις, οὐκ ἔχοντα διέξοδον· Ἰάσονα δὲ μιμησάμενον τὰ Τέμπη, ποιῆσαι τὴν διασφάγα, δι᾽ ἧς καταράττει νυνὶ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν Κασπίαν θάλατ-

1) Casaubonn. Ven. ἀπαῤῥάξαι; Mosc. Paris. Medic. 3. ἀπαράξαι, quod recepi, cum Strabo etymologica solcat tractare, et ῥήξαντος sequatur. Editiones ἀποῤῥῆξαι. Τὰ ante Τέμνη deest in Moscov. Tum Paris. Moscov. Medic. 3. Ven. ita sequentia exhibent: καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ δὲ ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Porro mutato verborum ordine Medic. 3. sic: τὸ παλαιὸν, ὥς φασι.

ut et Parmenio templum Iasonis, quod erat Abderis.

§. 13.

Araxem porro existimant appellatum ab Armeno ob similitudinem cum Peneo eodem nomine: nam et Peneum Araxis nomen reperisse, quod Ossam ab Olympo abrupisset et per Tempe se proripuisset. Ita Araxen quoque in Armenia a montibus delapsum antiquitus ajunt in latum se effudisse, inque subjectis stagnasse campis, cum nullum haberet exitum: Iasonem autem Tempe imitatum, meatum aperuisse cavum, per quem nunc aqua in Caspium mare se prae-

Armenia. θάλατταν· ἐκ δὲ τούτου γυμνωθῆναι τὸ Ἀραξηνὸν πεδίον, δι᾽ οὗ [2] συμβαίνει, ῥέων ἐπὶ τὸν καταῤῥάκτην ὁ ποταμός. Οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος, περὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ λεγόμενος, ἔχει τι πιθανόν· ὁ δὲ Ἡροδότειος, οὐ πάνυ. Φησὶ γὰρ ἐκ [3] Ματιανῶν αὐτὸν ῥέοντα, εἰς τετταράκοντα ποταμοὺς σχίζεσθαι, μερίζειν δὲ Σκύθας καὶ Βακτριανούς· καὶ Καλλισθένης δὲ ἠκολούθησεν αὐτῷ.

§. 14.

2) Parif. Mofcov. συγχαίνει; Ven. Medic. 3. συγχέει; Medic. 4. corr. συμβῇ; vetus interpres *defertur*; edd. συμβαίνει, quo fenfu de fluvio adfuit lib. 9. p. m. 570. ubi quidam codices adferunt συμβάλλειν. Mirum tamen, qui verbum tam notum in ignotum etiam transire potuerit et probari. Ita poft ex ἐπὶ in ed. Cafaub. prodiit ἐςί. Tum Mofcov. Medic. 3. probant καταράκτην per ρ fimplex, alii per duplex, uti fit ex diverfa etymologiae ratione. Forte ex ea, quam Strabo in praecedentibus indicavit ab ἀράττω, fimplex praeferendum videatur. Cf. lib. 14. p. 667.

3) Parif. Μαντιηνῶν; Mofcov. Medic. 3. Ματιηνῶν; Medic. 4. Ματιανῶν, ut vetus interpres *ex Matiana*; edd. Μαντιανῶν, uti apud Herodotum 1, 202. prave olim Μαντιηνῶν. Cf. fupra p. 525. in. ubi etiam libri ν male inferciebant. Τὸ α ex vulgari dialecto retinui, quia Nofter ad eam aliorum diverfas formas revocare folet. Ita etiam Ματιανῶν ex eodem Herodoti loco repetit Euftathius ad Dionyf. v. 739.

praecipitat: exinde Araxenum campum detectum fuiffe, per quem Araxes ad catarractas fertur. Haec de Araxe narratio habet aliquid probabilitatis: Herodoti non item. Is enim dicit, eum a Matianis fluentem, in XL fcindi fluvios, et Scythas a Bactrianis dividere: quem tamen etiam Callifthenes fecutus eft.

§ 14

§. 14.

Armenia.

Λέγονται δὲ καὶ τῶν [1] Αἰνιάνων τινὲς, οἱ μὲν, τὴν Οὐϊτίαν οἰκῆσαι, οἱ δ' ὕπερθε τῶν Ἀρμενίων ὑπὲρ τὸν Ἄβον καὶ τὸν Ἴμβαρον. Μέρη δ' ἐςὶ τοῦ Ταύρου ταῦτα, ὧν ὁ Ἄβος ἐγγύς ἐςι τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Ἐκβάτανα φερούσης παρὰ τὸν τῆς [2] Ἀβάριδος νεών. Φασὶ δὲ καὶ Θρᾳκῶν τινας, τοὺς προσαγορευομένους [3] Σαραπάρας, οἷον κεφαλοτό-

1) Medic. 3. 4. Αἰνειανῶν; reliqui Αἰνιανῶν, ut editiones. Recte, qua literas ipsas, ut docui ad l. 9. p. m. 561. Cf. et supra ad hunc librum p. m. 459. ubi eandem migrationem adtingit. Pro Οὐϊτίαν Moscov. substituit Οὐτίαν. Cf. supra ad p. m. 459. Idem postea ὕπερθεν exhibet et ὑπὸ τὸν Ἄβον.

2) Omnes libri et scripti et editi praeferunt Βάριδος praeter Paris. in quo exstat Ἀβάριδος, uti leg. acute conjecerat Toup in emendat. in Suidam T. 2. p. 624. (ed. 1790.) Cf. de eo Valesius ad Harpocrat. p. 83. ubi similis amputatio notatur. Sic supra Διαβηνὴ pro Ἀδιαβηνὴ in libris exstabat. Fuller. in miscell. sacris 1, 4. retinet Βάρις et refert ad montem Armeniae, cognomini templo, ubi arca Noae substitit, de quo plura conlegit Orellius ad Nicolaum Damascen. p. 216. Sed minus id probabiliter.

3) Medic. 3. Σαράπαι; reliqui cum edd. Σαραπάρας. Reinesius in margine ed. Casaub. 1. leg. adscripserat Καρασπάρας. Nempe ad originem Graecam revocavit; etsi sic explicatione subjecta opus non erat. Contra Fullerus in miscell. sacr. c. l. malit *Rasaparasas*, ut descendat vox

§. 14.

Dicitur etiam quosdam Aenianum partim Vitiam condidisse, partim supra Armenios consedisse ad Abum et Imbarum. Hi montes Tauri sunt portiones: et Abus prope viam est, qua ad Ecbatana itur, praeter Abaridis templum. Ferunt etiam Thracas quosdam, cognomento Saraparas, hoc est

Armenia. λοτόμους, οἰκῆσαι ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας, πλησίον Γουρανίων καὶ Μήδων, θηριώδεις ἀνθρώπους καὶ ἀπειθεῖς, ὀρεινούς, [4] περισκελιστάς τε καὶ ἀποκεφαλιστάς· τοῦτο γὰρ δηλοῦσι οἱ Σαραπάραι. Εἴρηται δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς Μηδείας ἐν τοῖς Μηδικοῖς· ὥστ᾽ ἐκ [5] τούτων πάντων εἰκάζουσι, καὶ τοὺς Μήδους καὶ Ἀρμενίους συγγενεῖς πως τοῖς Θετταλοῖς εἶναι, τοῖς ἀπὸ Ἰάσονος καὶ Μηδείας.

§. 15.

vox ab Hebraeorum ראשׁ et פרך. Vox eſt utique peregrina, ſed verius Perſica, cujus vulgatam ſcripturam confirmat etiam Plin. 6, 18. ſ. 16. et ſenſum ita explicat Anquetil ſur les anciennes langues de la Perſe p. 419. (T. 31. Memoires — de Paris) ut *Sar* ſit caput, *para* portio, diviſio.

4) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Venet. περισκυθιστάς; alii cum edd. περισκελιστάς. Et ſic vetus interpres vertit: *bracati*. *Tzſchucke*. Veteres libri habent περισκυθιστάς τε καὶ ἀπό· quod non probo. Videtur enim hac quoque voce perquam ſacete alludere ad nominis ἐτυμότητα. Sunt enim, teſte Heſychio, σαράβαρα τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα. *Caſaubonus*. Σαράβαρα commemorat etiam Pollux 7, 13. ſ. 59. et 10, 40. ſ. 168. Plura dabunt docti viri ad Heſych. T. 2. p 1151. Nec tamen temere περισκυθιστὰς in Lexico Gr. probare videtur Schneider.

5) Medic. 3. Moſcov. ut edd. ante Caſaubonum, πάντων τούτων. Tum iidem codices καὶ τοῖς; Medic. 3. 4. ἀπ᾽ Ἰάσονος. Denique Μηδίας, ut contra Pariſ. Μηδείαν, uti ſaepe notatum.

eſt capitum amputatores, ſupra Armeniam habitare, prope Guranios et Medos, feros homines, et contumaces, montanos, qui crura et capita hominibus ſolerent praecidere: id enim vox Saraparae ſignificat. De Medea in Mediae deſcriptione dictum eſt. Ex his ergo omnibus conjiciunt, tam Armenios, quam Medos cognatos eſſe quodammodo Theſſalis, qui ab Iaſone et Medea deſcenderunt.

§. 15.

§. 15.

Armenia.

Ὁ μὲν δὴ παλαιὸς λόγος οὗτος. Ὁ δὲ τούτου νεώτερος καὶ κατὰ Πέρσας εἰς τὸ ἐφεξῆς μέχρι εἰς ἡμᾶς, ὡς ἐν κεφαλαίῳ πρέποι ἂν μέχρι τοσούτου λεχθὲς, ὅτι κατεῖχον τὴν Ἀρμενίαν Πέρσαι καὶ Μακεδόνες, μετὰ ταῦτα οἱ τὴν Συρίαν ἔχοντες καὶ τὴν Μηδίαν· τελευταῖος [1] δ' ὑπῆρξεν Ὀρόντης ἀπόγονος Ὑδάρνου, τῶν ἑπτὰ Περσῶν ἑνός· εἶθ' ὑπὸ τῶν Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου στρατηγῶν, τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολεμήσαντος διῃρέθη δίχα, Ἀρταξίου τε καὶ [2] Ζαριάδριος· καὶ ἦρχον οὗτοι, τοῦ βασιλέως ἐπιτρέψαντος· ἡττηθέντος δ' ἐκείνου, προσθέμενοι Ῥωμαίοις, καθ' αὑτοὺς ἐτάττοντο βασιλεῖς προσαγορευθέντες. Τοῦ μὲν οὖν Ἀρταξίου Τιγράνης ἦν ἀπόγονος· καὶ εἶχε τὴν p. 532.

Pp 3 ἰδίως

1) Inferunt hanc voculam Medic. 3. 4. Parif. vulgo exclufam.

2) Medic. 3. ἑτέρου; reliqui cum Cafaubonn. Ζαριάδριος; editiones omnes Ζαδριάδριος. *Zadriada* vertit vetus interpres. Cf. ad p. 528. ubi Ζαριάδης vocabatur. Equidem hic et paullo poft fecutus fum codices.

§. 15.

Atque haec eft vetus narratio. Recentior, et a Perfis incipiens atque ad nos usque pertinens, in fumma ut commemoretur, convenit. Armeniam poffederunt Perfae: inde Macedones, poft qui Syriam et Mediam obtinuerunt. Horum ultimus fuit Hydarnis e feptem Perfarum proceribus unius de pofteritate Orontes. Poftmodo ab Antiochi Magni, eius, qui contra Romanos bellum geffit, ducibus divifa eft in duas partes, Artaxii et Zariadris: atque hi regis permiffu imperaverunt: victo eo, Romanis fe dediderunt, et ab iis reges funt appellati. Ab Artaxio prognatus fuit Tigranes, poffeditque

Armenia. ἰδίως λεγομένην Ἀρμενίαν· αὕτη δ' ἦν προσεχὴς τῇ τε Μηδίᾳ, καὶ Ἀλβανοῖς, καὶ Ἴβηρσι μέχρι Κολχίδος καὶ τῆς ἐπὶ τῷ Εὐξείνῳ Καππαδοκίας. Τοῦ δὲ Ζαριάδριος ὁ [3] Σωφηνὸς Ἀρτάνης ἔχων τὰ νότια μέρη, καὶ τούτων τὰ πρὸς δύσιν μᾶλλον· κατελύθη δ' οὗτος ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ πάντων κατέστη κύριος ἐκεῖνος. Τύχαις δ' ἐχρήσατο ποικίλαις. Κατ' ἀρχὰς μὲν γὰρ ὡμήρευσε παρὰ Πάρθοις· ἔπειτα δι' ἐκείνων ἔτυχε καθόδου, λαβόντων μισθὸν ἑβδομήκοντα αὐλῶνας τῆς Ἀρμενίας· αὐξηθεὶς δὲ, καὶ ταῦτα ἀπέλαβε τὰ χωρία·

3) Locus adfectus, quem ſine ope praetereunt libri. Σοφηνὸς tantum ſcribunt Aldus et Hopperus. Medelam adferre tentavit Tyrwhittus in conjectur. p. m. 46. ex qua ita prodiit: Τοῦ δὲ Ζαριάδριος ὁ Σωφηνὸς, Ἀρμενίας ἔχων τὰ νότια μέρη. Nomen igitur hujus a Zariadre prognati principis fit Σωφηνὸς, vel Σωφήνης, ſicut infra ſcribitur lib. 12 p. 535. Addi poteſt Stephanus ſ. v. Σωφηνὴ, ubi ex Strabonis hac narratione haec refert: Σωφηνὸς Ἀρσάκης ἔχων τὰ νότια μέρη. Quid in hac obſcuritate ſtatui debeat, equidem ignoro. Ante Τιγράνου articulus abeſt in edd. Aldi, Hopperi, Xyl.

que eam, quae proprie dicitur, Armeniam, contiguam Mediae, Albaniae, Iberiae, et pertinentem usque ad Colchidem atque Cappadociam ad Euxinum mare ſitam. A Zariadre ortus fuit Artanes Sophenus, auſtrinas partes, et quae de his magis occaſum ſpectant, tenens: hoc Tigranes oppreſſo, in ſuam omnia redegit poteſtatem. Varia fortuna uſus eſt hic Tigranes. Initio obſes apud Parthos fuit: deinde ab iis in patriam reſtitutus, cum mercedis loco LXX convalles Armeniae accepiſſent: viribus auctus, cum

ρία· καὶ τὴν ἐκείνων ἐπόρθησε, τήν τε [4] περὶ Νίνον, καὶ τὴν περὶ Ἄρβηλα· ὑπηκόους δ' ἔσχε καὶ τὸν Ἀτροπατηνὸν, καὶ τὸν Γορδυαῖον, μεθ' ὧν καὶ τὴν λοιπὴν Μεσοποταμίαν, ἔτι δὲ καὶ τὴν Συρίαν αὐτὴν καὶ Φοινίκην, διαβὰς τὸν Εὐφράτην, ἀνὰ κράτος εἷλεν. Ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἐξαρθεὶς, καὶ πόλιν ἔκτισε πλησίον τῆς Ἰβηρίας μεταξὺ ταύτης τε καὶ τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην Ζεύγματος, ἣν ὠνόμασε Τιγρανόκερτα, ἐκ δώδεκα ἐρημωθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πόλεων Ἑλληνίδων ἀνθρώπους [5] συναγαγών. Ἔφθη δ' ἐπελθὼν Λεύκολλος, ὁ τῷ Μιθριδάτῃ πολεμήσας, καὶ τοὺς μὲν οἰκήτορας

Armenia.

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Περίνιον, quod et reddidit vetus interpres. Xylander conjecerat περὶ Νίνον, quod recepit in textum Caſaubonus. Tum male Pariſ. adfert Ἀτραπατηνὸν, editiones Γορδιαῖοι. Ante τὴν Συρίαν Pariſ. Moſcov. repudiant καί.

5) Caſaubonn. συνάγων. Mei omnes cum edd. συναγαγὼν, quod probo. Proxime poſt Medic. 3. Moſc. Pariſ. Λεύκολλος, Medic. 4. Λεύκολος, ita tamen, ut ο tueantur contra editiones, quae praeferunt Λεύκουλλος. Cf. quae dixi ad lib. II. p. m. 279. In ſequ. οἰκίαν mavult Pariſ. Sed praeſtat in hoc nexu aliorum οἰκείαν.

cum iſtas recuperavit, tum Parthorum ditionem populatus eſt, quae circa Ninum eſt et Arbela. Subditos etiam ſibi habuit Atropatenos et Gordyaeos: cum quibus et Meſopotamiam et Syriam etiam, transmiſſo Euphrate, ac Phoenicen vi occupavit. Eo usque elatus, urbem condidit vicinam Iberiae, inter hanc et Zeugma, quod eſt ad Euphraten, quam Tigranocerta nominavit, conducens in eam homines e XII, quas evaſtaverat, Graecanicis urbibus. Sed ſupervenit Lucullus, qui Mithridatem bello preſſerat, habitatoribus-

Armenia. τορας εἰς τὴν οἰκείαν ἑκάστου ἀπέλυσε· τὸ δὲ κτίσμα, ἡμιτελὲς ἔτι ὂν, κατέσπασε προσβαλὼν, καὶ μικρὰν [6] κώμην κατέλιπεν· ἐξήλασε δὲ καὶ τῆς Συρίας αὐτὸν καὶ τῆς Φοινίκης. Διαδεξάμενος δ' Ἀρταουάσδης ἐκεῖνον, τέως μὲν ηὐτύχει φίλος ὢν Ῥωμαίοις. Ἀντώνιον δὲ προδιδοὺς Παρθυαίοις ἐν τῷ πρὸς αὐτοὺς πολέμῳ, δίκας ἔτισεν· ἀναχθεὶς γὰρ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπ' αὐτοῦ δέσμιος πομπευθεὶς διὰ τῆς πόλεως, τέως μὲν ἐφρουρεῖτο· ἔπειτ' ἀνῃρέθη, συνάπτοντος τοῦ Ἀκτιακοῦ πολέμου. Μετ' ἐκεῖνον δὲ πλείους ἐβασίλευσαν ὑπὸ Καίσαρι καὶ Ῥωμαίοις ὄντες· καὶ νῦν ἔτι συνέχεται τὸν αὐτὸν τρόπον.

§. 16.

6) Medic. 3. πόλιν. Alii, ut vulgo editur, recte. Poſt Moſcov. pro εὐτύχει ſiſtit ηὐτύχει. Utraque forma in Atticis etiam occurrit. Cum augmentum in ſimilibus praeferre videatur, poſui et hic. Sic lib. 8. p. m. 281. ηὐπόρηκε; p. m. 291. ηὐδοκίμησαν. Cf. ad lib. 9. p. m. 371. not. 12. Pro ἔτισεν Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. et edd. Aldi et Hopperi τίσαι, quod in ἔτισεν, nexu admonitus, mutavit Xylander.

busque domum quoque ſuam dimiſſis, opus ſemiperfectum facto impetu ſubvertit, exiguumque pagum reliquit. Syria etiam et Phoenice eum expulit. Hujus Tigranis ſucceſſor Artavasdes floruit, quamdiu Romanorum coluit amicitiam. Cum autem Antonium Parthis prodidiſſet in bello, contra eos ſuſcepto, poenas dedit: vinctus enim ab eo Alexandriam abreptus, et in triumpho per urbem ductus habitusque aliquantisper in cuſtodia, bello Actiaco gliſcente, interfectus eſt. Poſt eum plures regnarunt Caeſari Romansique ſubjecti; prout etiam nunc valet.

§. 16.

§. 16. Armenia.

Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασι, τὰ δὲ τῆς [1] Ἀναΐτιδος διαφερόντως Ἀρμένιοι, ἔν τε ἄλλοις ἱδρυσάμενοι τόποις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ἀκιλισηνῇ. Ἀνατιθέασι δ' ἐνταῦθα δούλους καὶ δούλας· καὶ τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστόν. Ἀλλὰ καὶ θυγατέρας οἱ ἐπιφανέ-

1) Medic. 3. 4. Mofcov. Venet. Parif. cum edd. Aldi, Hopperi et vetere interprete Ταναΐδας; epitome recte Ἀναΐτις, uti primus in editoribus Xylander repofuit Ἀναΐτιδος. *Tzſchucke.* Pro Tanaide Anaitidem repofui, non modo epitomas, fed etiam Plutarchum et alios fecutus fcriptores, ipfumque adeo in hoc libro Strabonem. *Xylander.* Euftathius in Dionyfium [v. 846.] legiffe videtur Ταναΐτηδος, magno errore. *Caſaubonus.* In Euftathii memorato loco legitur Ταναΐτιδι. At Ταναΐτης δαίμων fcribit idem ad Homer. Il. 14, 295. p. m. 979. ubi Strabonis narrationem repetit. Ταναΐδος etiam fcriptum exftat in Dione olim 36, 36. Clementis protrept. p. 43. (ed. Sylburg.) ubi Ἀναΐτιδος reftituit Bulengerus in eclog. ad Arnob. p. 272. Propius ad veram fcripturam accedit Plutarchus in Artax. c. 27. qui fcribit Ἀνεῖτις, fed Ἀναΐτιδος eft in Paufania 3, 16, 6. Noftro 12. p. 559. Praefixum T fine dubio originem traxit ex compendio articuli praepofiti. Sed plura de hoc nomine dabunt Reland. de vetere L. Perfica §. 12. T. 2. differtatt. p. 118. fqq. Bernard ad infcr. Palmyren. 10. aliique, quos memorat Gavel in obfervatt. mifcell. nov. T. 4. p. 248. Cf. et lib. 15. p. 733. et ad Dion. 36, 31. Paullo ante vox Μῆδοι fine particula καὶ praemiffa adparet in Medic. 3. Tum Mofc. habet Ἀκαλισηνὴ, et edd. ante Xyl. Ἀκιλισινή.

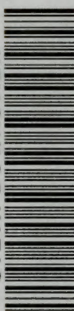
§. 16.

Omnia Perfarum facra et Medi et Armenii religiofe colunt: prae ceteris vero Anaitidem Armenii, cui et alibi templa pofuerunt et in Acilifena. Ibi fervos fervasque ei confecrant, quod fane mirum non eft. Sed et illuftriffimi ejus nationis

Armenia. φανέστατοι τοῦ ἔθνους [2] ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐστὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον, οὐκ ἀπαξιοῦντος τῇ τοιαύτῃ συνοικεῖν οὐδενός. Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἡρόδοτος λέγει τὸ περὶ τὰς Λυδάς·
P. 533. πορνεύειν γὰρ ἁπάσας. Οὕτω δὲ φιλοφρόνως χρῶνται τοῖς ἐρασταῖς, ὥστε καὶ ξενίαν παρέχουσι, καὶ δῶρα ἀντιδιδόασι πλείω πολλάκις, ἢ λαμβάνουσιν· ἅτ' ἐξ εὐπόρων οἴκων ἐπιχορηγούμεναι· δέχονται δὲ οὐ τοὺς τυχόντας τῶν ξένων, ἀλλὰ μάλιστα τοὺς ἀπὸ ἴσου ἀξιώματος.

2) Verba ἀνιεροῦσι παρθένους desunt in Medic. 4. et in Medic. 3. τὸ ante περί.

tionis filias suas virgines ei dedicant, ac lex est, ut longo tempore apud deam constupratae, deinde nuptum dentur, nemine talis mulieris conjugium dedignante. Tale quippiam etiam Herodotus de Lydiis mulieribus scribit. Omnes enim eae, ut ait, meretrices sunt, et amatores ita blande tractant, ut et hospitium praebeant, et saepe plura munera dent, quam recipiant, utpote e re lauta sumtum suppeditantes: non autem quosvis hospitio excipiunt, sed eos praecipue, qui dignitate ipsis sunt pares.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 11 05 04 05 017 2